1

นวนิยายจีนกำลังภายใน

ทวนทะลวงศึก

เล่ม...1

จากผู้แปล

เรื่องสุดยอดศัสตราวุธตอนที่ 3 ทวนทะลวงศึก หรือเกียเอี่ยม-เจ่กเชีย (ทวนพรรณราย) เป็นตอนต่อจากเรื่อง **กระบี่เลือดเดือด** ซึ่ง **อุนสุยอัน** เขียนเมื่อปี ค.ศ. 1991 (ตรงกับปี พ.ศ. 2534) สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

เมื่อตอนกระบี่เลือดเดือดที่ผ่านมา มหาเสนาบดีราชวงศ์ซ้องนามฉั่วเกีย กับผู้บัญชาการนครหลวงโป่วจงจือบีบบังคับให้เฮ้งเซี่ยวเจียะลอบสังหารจูกัวะซิงแซ ผู้เป็นเสาหลักผดุงไว้ซึ่งความยุติธรรมของแผ่นดิน ครั้นเมื่อเริ่มเรื่องทวนทะลวงศึก เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับปฏิบัติการลอบสังหารอย่างอุกอาจไม่คาดฝัน

หลังจากนั้น อุนสุยอันได้หักเหปลายปากกา เบี่ยงเบนจากการต่อสู้ชิงอำนาจระหว่างหอลมพิรุณโปรย ตึกหกหุนครึ่งและเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ทุ่มเทพลังสมองเขียนถึงการปะทะแตกหักระหว่างศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนัก คือผู้สันโดษภูษาฟ้า จูกัวะซิงแซกับง้วนจับซาหัง ตาม

ด้วยการต่อสู้ระหว่างสี่ยอดมือปราบกับมังกรเขียวหกบรรจบ ที่ขาดไม่ได้คือเฮ้งเชี่ยวเจียะเจ้าของดาบคะนึงหา ซึ่งใช้ออกพร้อมกับกระบี่สลายวิญญาณ ตลอดทั้งเรื่องเต็มไปด้วยฉากบู๊อันตระการตา วิทยายุทธ์ที่พิสดารพันลึกอย่างที่ไม่เคยมีคนเขียนสำเร็จมาก่อน

ทวนทะลวงศึกมิเพียงเป็นนวนิยายกำลังภายในที่เฉิดฉันพรรณราย หากทว่ายังสอดแทรกหลักปรัชญาอันลึกล้ำ ชักนำให้ค้นหาแก่นแท้ของชีวิต

น.นพรัตน์

รายชื่อตัวละครสำคัญในทวนทะลวงศึก

ตำหนักจูกัวะ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าโค้วเชี่ยอิด

จูกัวะซิงแซ (ท่านผู้แซ่จูกัวะ)

บ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ)

ทิซิ่ว (มือเหล็ก)

ตุยเมี่ย (ล่าชีวิต)

แนฮ้วย (เลือดเย็น)

ยอดฝีมือฝ่ายอธรรม

ง้วนจับซาหัง (สิบสามกำหนดแซ่ง้วน)

ลู่จืออิด (หนึ่งตำรา)

อี้ซีหนอ (สองกวี)

กู่ทิซา (สามเหล็กกล้า)

เตี่ยอ่วยสี่ (สี่ภาพวาด)

เอี๊ยบกี้โหงว (ห้าหมากรุก)

ฉี้บุ้นลัก (หกบทความ)

ภาคที่ 1
หินของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ตำนานเรื่องราวนี้บอกต่อพวกเราว่า

หากต้องการทำความเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นคนเยี่ยงไร ขอเพียงดูว่ามันมีศัตรูลักษณะใด มันเป็นคนเยี่ยงไร จะมีศัตรูเยี่ยงนั้น มาตรว่าสหายยากแสวงหา แต่มันเป็นสหายของท่าน และเป็นสหายของผู้อื่นด้วย มิหนำซ้ำสหายมีอยู่หลากหลาย ดีเลวไม่เท่ากัน ศัตรูกลับเป็นบุคคลที่มีน้ำหนักเพียงพอกับการเป็นศัตรูของท่าน มันถึงกับสามารถกระ-ตุ้นให้ท่านก้าวล้ำไปข้างหน้า ศัตรูที่อ่อนด้อย เท่ากับตัวเองอ่อนด้อย การดูแคลนศัตรู เท่ากับดูแคลนตัวเอง ดังนั้นศัตรูยิ่งมีค่าล้ำ ศัตรูของยอดฝีมือผู้หนึ่งก็ต้องเป็นยอดฝีมือด้วย

ความหมายของการ "พิฆาตศัตรู" คือเข่นฆ่าศัตรู หรือรุกไล่ศัตรูจนไม่อาจพลิกฟื้นตัวได้ หากแม้ศัตรูยังมีลมหายใจหลงเหลือ หรือยังมีโอกาสฟื้นคืนชีพ อย่างนั้นอย่าได้เข้าใจว่าชัยชนะเฉพาะหน้าเป็นความไม่พ่ายแพ้ตลอดกาล

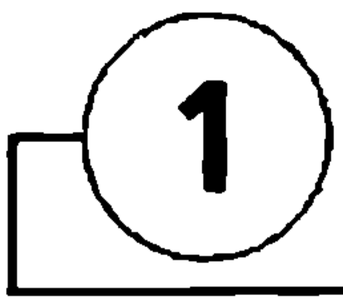

1 จูกัวะซิงแซ

มหาเสนาบดีฉั่วเกียออกคำสั่งให้เฮ้งเซี่ยวเจียะลอบสังหารจูกัวะซิงแซ (ท่านผู้แซ่จูกัวะ)

เหตุผลของฉั่วเกียคือ จูกัวะซิงแซไม่ตาย บ้านเมืองไม่มีวันสงบสุขได้

ความหมายในวาจาคือ จูกัวะซิงแซไม่ตาย เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องตาย

หากเฮ้งเซี่ยวเจียะฆ่าจูกัวะซิงแซไม่ได้ ฉั่วเกียจะอาศัยอิทธิพลอำนาจอันล้นฟ้าของเขา ขุดรากถอนโคนของหอลมพิรุณโปรย

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้รับความรักความไว้วางใจจากหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโซวมั่งจิ้ม ทั้งยังเป็นพี่น้องกับโซวมั่งจิ้ม หอลมพิรุณโปรยนับเป็นบ้านหลังแรกของเขา นับตั้งแต่เขาเดินทางมาถึงนครหลวง

ดูท่าเพื่อชาติเพื่อราษฎร์ โดยน้ำใจโดยคุณธรรม เขาต้องฆ่าจูกัวะซิงแซ

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีหนทางเลือกได้

เขาได้แต่ลอบสังหารจูกัวะซิงแซ

"ภายในสามวันต้องฆ่าจูกัวะซิงแซ ไม่เช่นนั้นหิ้วศีรษะของเจ้าเองมาพบเรา"

นี่เป็นประกาศิตของฉั่วเกีย

ตอนนี้เวลาผ่านไปสองวันแล้ว

ยังเหลืออีกวันหนึ่ง

...คิดรับประทานข้าวต้องหุงข้าว

...ต้องการมีความรู้ควรอ่านตำรา

...คิดใคร่ฆ่าจูกัวะซิงแซ ก่อนอื่นต้องเข้าใจจูกัวะซิงแซ

ทำอย่างไรจึงเข้าใกล้จูกัวะซิงแซได้?

...ประการนี้คล้ายไม่ยากนัก

...ฉั่วเกียกับผู้บัญชาการทหารรักษานครหลวงโป่วจงจือ ที่คัดเลือกให้เฮ้งเซี่ยวเจียะปฏิบัติการลอบสังหารจูกัวะซิงแซ นอกจากเฮ้งเซี่ยวเจียะมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ร่องรอยไม่ตกเป็นเป้าสนใจแล้ว ยังมีสาเหตุสำคัญอีกสองประการ

หนึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะเฉลียวฉลาดหลักแหลม เปิดร้านโช้วเจียะแจ (ร้านหินโศก) จำหน่ายภาพวาดตัวหนังสือ พ้องกับรสนิยมจูกัวะซิงแซ สองเขาเป็นศิษย์ของเทียนอีกือสือ (ผู้สันโดษภูษาฟ้า) ผู้สันโดษภูษาฟ้าเป็นยี่ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่สอง) ของจูกัวะซิงแซ อาศัยความสัมพันธ์นี้ให้เฮ้งเซี่ยวเจียะปฏิบัติการลอบสังหารจูกัวะซิงแซ ย่อมเป็นบุคคลที่เหมาะสมที่สุด

ทั้งนี้เพราะเขามีเหตุผลนับร้อยประการที่จะเข้าใกล้จูกัวะซิงแซ มิหนำซ้ำเข้าใกล้จูกัวะซิงแซได้แน่นอน

ปัญหาเพียงอยู่ที่เขาฆ่าจูกัวะซิงแซได้หรือไม่?

ปัญหานี้เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อาจตอบได้

อย่างน้อยตอนนี้ยังไม่ทราบ

...มีปัญหามากหลาย ที่ตอนนี้ยังไม่มีคำตอบ แต่ขอเพียงผ่านระยะเวลาช่วงหนึ่ง คำตอบย่อมปรากฏขึ้น

กาลเวลาสามารถแก้ปัญหามากหลาย

ตัวของกาลเวลาจึงเป็นปัญหาใหญ่ที่สุด ดังนั้นไม่มีเรื่องใดที่กาลเวลาไม่อาจแก้ไขได้

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะเฝ้ารอคอย

...รอคอยกาลเวลาเป็นคำตอบสำหรับปัญหาข้อนี้

...เขากำลังรอคอยคำสั่ง

...รอคอยคำสั่งฆ่าจูกัวะซิงแซ

คำสั่งไฉนยังไม่มาถึง?

มาถึงแล้ว

คำสั่งเป็นคนสนิทที่ข้างกายของเล้งโป๊ยไท้เอี้ย (นายผู้เฒ่าที่แปดแซ่เล้ง)

ข้างกายเล้งโป๊ยไท้เอี้ยแวดล้อมด้วยนายทหารแปดนาย ล้วนแล้วแต่มีศักดิ์ฐานะไม่ต่ำทราม แต่ในปฏิบัติการครั้งนี้ พวกมันเพียงทำหน้าที่เป็นคนสื่อสารส่งข่าว

คำสั่งพลันมาถึงเมื่อกลางวิกาล

"จูกัวะซิงแซกำหนดเดินหมากกับชิกเช้งได้ซือที่ตำหนักจูกัวะในยามเบ้า (หกนาฬิกา) เช้าวันนี้ นี่เป็นโอกาสอันประเสริฐที่จะฆ่ามัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับคำสั่งมาดำเนินการ

เขาจัดแจงเสื้อผ้าสะพายกระบี่ ขณะจะออกเดินทาง พลันได้รับคำสั่งใหม่

"มีการเปลี่ยนแปลง จูกัวะซิงแซเปลี่ยนเป็นเดินทางสู่ตำหนักวัว

เขียว ให้เร้นกายเข้าสู่ตำหนักวัวเขียวในยามไห (ยี่สิบสองนาฬิกา) คืนนี้เพื่อลอบสังหารประเสริฐกว่า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับอ้าปากหาวคำหนึ่ง ล้มตัวลงนอน พักผ่อนออมกำลัง เพื่อปฏิบัติการลอบสังหารยามวิกาล

แต่เขายังไม่ทันหลับไหล คำสั่งก็มีมาถึงใหม่

"เรื่องการลอบสังหารจูกัวะซิงแซ เป้าหมายบังเกิดความดื่นตัว แผนการทั้งหมดยกเลิกหมดสิ้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอเห็นคำสั่งนี้ กลับไม่เข้านอนแล้ว

เขากำลังรอคอย

จริงดังคาดหมาย พอเริ่มต้นยามทิ่ว (หนึ่งนาฬิกาเศษ) ก็มีคำสั่งใหม่มาถึง

"จูกัวะซิงแซนัดหมายแนฮ้วย (เลือดเย็น) กับตุยเมีย (ล่าชีวิต) สองมือปราบใต้บังคับบัญชามาสะสางคดีสำคัญ ที่เหลาซาฮะในเวลายามบี่ (สิบสี่นาฬิกา)"

จากนั้นข่าวคราวมีการเปลี่ยนแปลงใหม่

"ก่อนที่จูกัวะซิงแซจะเดินทางถึงเหลาซาฮะ ต้องผ่านเหียจื้อฮั่ง (ตรอกกระเบื้อง) นั่นเป็นสถานที่เหมาะกับการซุ่มจู่โจมที่สุด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเริ่มขยับเท้าทั้งสองข้าง นวดเฟ้นนิ้วมือทั้งสิบนิ้ว

ยามนั้นเป็นฤดูหนาวพอดี ผู้อื่นเห็นเช่นนั้น อย่างมากเข้าใจว่าเขาบังเกิดความหนาวเย็น หาใช่ดื่นเต้นตึงเครียดไม่

...เขาใช่ดื่นเต้นตึงเครียดอยู่บ้างหรือไม่?

แต่คำสั่งยิ่งมายิ่งกระชั้นถี่ขึ้น ชวนให้ดื่นเต้นตึงเครียด

"จูกัวะซิงแซล้มป่วยลงด้วยโรคลมปัจจุบัน ผู้ที่รับหน้าที่ตรวจรักษาเป็นซู่ได้ฮู (หมอแซ่ซู่) ให้จู่โจมสังหารซู่ได้ฮู ปลอมตัวเป็นหมอหลวงลอบสังหารจูกัวะซิงแซในยามซิง (สิบหกนาฬิกา)"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูคำสั่งนี้ พึมพำว่า

"ช่างประจวบเหมาะนัก"

จากนั้นมีคำสั่งมาอีกฉบับหนึ่ง บนซองจดหมายกำกับข้อความ "คำสั่งสุดท้าย"

"โป่วตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่โป่ว) จัดงานเลี้ยงต้อนรับจูกัวะซิงแซที่เหลานกยูง ต้นยามอิ้ว (สิบเจ็ดนาฬิกาเศษ) โป่วตั่วนั้งจะขว้างจอกเป็นสัญญาณให้จู่โจมสังหารในฉับพลัน"

หลังจากนั้นไม่มีคำสั่งมาถึงอีก

เพื่อสื่อสารส่งข่าวเหล่านี้เล้งโป๊ยไท้เอี้ยใช้บุคคลในแปดขุนพลนครมังกรมาถึงเจ็ดคน

เฮ้งเซี่ยวเจียะงอนิ้วนับดู ตั้งแต่ต้นยามจื้อ (ยี่สิบสามนาฬิกาเศษ) จนถึงปลายยามทิ่ว (สองนาฬิกาเศษ) เขาได้รับคำสั่งทั้งสิ้นเจ็ดประการ

กำหนดเวลา สถานที่ ตลอดจนวิธีการของการลอบสังหาร ก็เปลี่ยนแปลงถึงเจ็ดครั้งครา

ไม่ว่าแก้ไขเปลี่ยนแปลงอย่างไรมีอยู่ประการหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง

คนยังคงต้องฆ่า

จูกัวะซิงแซยังคงต้องตาย

...ปัญหาเพียงอยู่ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะฆ่าจูกัวะซิงแซได้หรือไม่?

ฆ่าได้ก็ต้องฆ่า ฆ่าไม่ได้ก็ต้องฆ่า

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ฆ่าจูกัวะซิงแซ ฉั่วเกียกับโป่วจงจือจะจัดการกับหอลมพิรุณโปรยบีบบังคับจนนักสู้ผู้กล้าในนครหลวงไม่มีที่ยืนหยัดทรงกายผลักไสปึงหึงเสี้ยว ถังป้องู้ เตียถั่วและอุนยิ้วเข้าคุกคุมขัง

โดยเหตุผลโดยน้ำใจ เพื่อตัวเองเพื่อผู้อื่นล้วนต้องฆ่าจูกัวะซิงแซ

หากนัดพบกับคนรัก ควรอยู่ใต้แสงจันทร์หน้าพุ่มบุปผา ไม่ว่าเดือน

เสี้ยวแขวนบนยอดหลิว หรือว่ากลางวิกาลไร้ผู้คน ล้วนเป็นบรรยากาศชวนวาบหวาม

มาตรว่าฆ่าคนเล่า?

เวลายามอิ้ว (สิบแปดนาฬิกา)

ไม่มีเวลาใดที่งามบรรเจิดกว่านี้อีก ผู้คนทั้งหลายทำงานมาตลอดทั้งวัน พาร่างอันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ากลับเคหสถาน ทุกบ้านช่องก่อไฟหุงหาอาหาร ทุกผู้คนนั่งล้อมวงรับประทานอาหารค่ำ เด็กทั้งหลายวิ่งเล่นกันที่หน้าประตู ตะปบจับหิ่งห้อยเรืองแสง นภาราตรีก็ประดับด้วยหมู่ดาว ตามบ้านเรือนจุดเทียนไขพร่าพราว เป็นความอบอุ่นสุดเปรียบปาน

ไม่มีเวลาใดที่โศกซึ้งกว่านี้อีก มองดูรัตติกาลขับไล่แสงสีสนธยาสดับฟังพื้นพสุธากลับคืนสู่ความเงียบวังเวงทีละน้อย หิมะที่ไม่ได้ถูกแสงอาทิตย์ละลายผนึกเปลวเทียนหลังหน้าต่างเอาไว้ คนหลังจากตรากตรำทำงานตลอดทั้งวัน ถูกความเหนื่อยล้าทำลายความหวังของวันพรุ่ง นับเป็นความมืดมัวหม่นมองโดยไร้ที่สิ้นสุด

นี่เป็นช่วงเวลาที่สวยงามเป็นพิเศษ และโศกซึ้งเป็นพิเศษ

ยามนั้น เฮ้งเชี่ยวเจียะฝ่าลมดาบอากาศน้ำแข็ง มาถึงเหลานกยูงหน้าต่างห้องหลังที่สี่บนชั้นที่สามของเหลานกยูงแขวนโคมดวงหนึ่ง

บนโคมกระดาษประทับชาดแดงคำ “โป่ว”

เฮ้งเชี่ยวเจียะเห็นเช่นนั้น ก็เข้าสู่เหลาสุรา

ในเหลานกยูงเต็มไปด้วยแขกเหรื่อ...แขกเหรื่อที่มาดื่มกิน

คนที่มารับประทานทั้งครอบครัว คนที่นัดหมายมิตรสหายมาดื่มกิน คนที่ทำงานตลอดทั้งวัน คนที่ตกยากไม่สมหวัง คนที่ร่ำรวยด้วยลาภยศล้วนอยู่ที่นี้ ยึดครองโต๊ะต่างๆ ทั้งสนทนาปราศรัย ทั้งรับประทานประทังหิว ทั้งดื่มสุราเมรัย

...การค้ารุ่งเรืองถึงเพียงนี้ ไหนเลยนึกถึงความทุกข์ยากของราษฎรที่ยากไร้ สถานการณ์ที่คับขันอันตรายทางชายแดน?

เฮังเซี่ยวเจียะพอเข้าสู่เหลาสุรา พบเห็นหมอดูที่มือถือกรงนกผู้หนึ่งก็ถามว่า

"ที่ท่านดื่มเป็นชาอะไร?"

หมอดูนั้นตอบโดยไม่ขบคิดว่า

"ตรวจสอบ"

เฮังเซี่ยวเจียะขึ้นชั้นสองของเหลาสุราในบัดดล

ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นรหัสคำหนึ่ง

...เฮังเซี่ยวเจียะความจริงถามว่า "เป้าหมายอยู่เบื้องบนหรือไม่?" อีกฝ่ายหนึ่งตอบว่า "อยู่"

เมื่อยังอยู่ เขาก็ขึ้นไป

ขึ้นสู่ชั้นที่สอง

พอขึ้นสู่ชั้นที่สอง เฮังเซี่ยวเจียะก็ถามผู้รับใช้ที่ส่งเสียงจามตลอดเวลาผู้หนึ่งว่า

"ภูเขามีต้นไม้งาม ก็มีสายธารที่ดี เหลาสุราที่ดีใช้วิธีใดเหนี่ยวรั้งแขกไว้ได้ตลอดกาล?"

ผู้รับใช้นั้นตอบว่า

"ยอดอาหารชั่วชีวิต"

เฮังเซี่ยวเจียะพอฟังจบ ก็ขึ้นสู่ชั้นที่สาม

ทั้งนี้เพราะนั่นก็เป็นรหัสคำหนึ่ง

...เฮังเซี่ยวเจียะความจริงถามว่า "ความเคลื่อนไหวทุกประการยังคงเดิมหรือไม่?" อีกฝ่ายหนึ่งตอบว่า "คงเดิม"

ดังนั้นเฮังเซี่ยวเจียะขึ้นสู่ชั้นที่สาม มาถึงห้องหมายเลขสี่

ที่หน้าห้องยืนไว้ด้วยผู้คนสองคน ที่หว่างเอวคาดแส้หนังงู

เหลือมกลางหลังเสียบแส้ทอง คนยืนอยู่ที่นั้น คล้ายเทพพิทักษ์เฝ้าประตู สองรูป

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่าหนึ่งในสองคนนี้คุ้นตาอยู่บ้าง

ชั้นที่สามของเหลา ล้วนกั้นเป็นห้องพิเศษสำหรับแขกผู้มีเกียรติมาตรว่ามีแขกเต็ม แต่แขกเหรื่อล้วนอยู่ภายในห้อง กลับเงียบสงบยิ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอขึ้นเหลามา คนทั้งสองนั้นล้วนไม่เคลื่อนไหว ไม่มองดู ไม่เหลียวหน้ากลับมา แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่า พวกมันกำลังจับตาดูเขา

เขาเดินเข้าไปโดยไม่ลังเล

เดินไปยังห้องหมายเลขสาม

ยังเดินผ่านห้องหมายเลขสาม

มาถึงห้องหมายเลขสี่

เขาเดินผ่านหน้าคนเฝ้าประตูทั้งสองไป

เดินเข้าสู่ห้องหมายเลขห้า

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอเลิกม่านประตูเข้าไป ในเสียงร้องถามด้วยความประหลาดใจของผู้คนในห้องหลังนี้ เขาก็ถาโถมออกไป

เขาไม่รอให้โป่วจงจือขว้างจอกเป็นสัญญาณ ก็เตะถีบผนังไม้ที่กั้นระหว่างห้องหลังที่สี่กับหลังที่ห้าล้มลง ผนังโค่นล้มโต๊ะพังทลาย เห็นภายในห้องหลังที่สี่มีผู้คนสองคนผุดลุกขึ้นผละจากโต๊ะ

หนึ่งในสองเป็นคนหน้าสี่เหลี่ยมไว้เครายาวห้าแฉก แฝงอำนาจน่าเกรงขาม แม้แตกตื่นแต่ยังรักษาความเยือกเย็นไว้ คือโป่วจงจือเอง

อีกคนหนึ่งคิ้วดกหนาแววตาลึกล้ำ ใบหน้าสีแดงเข้ม ผุดลุกขึ้นอย่างรีบร้อน

บนโต๊ะยังมีผู้ร่วมดื่มกินอื่นอีกแต่ในสายตาของเฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงเห็นคนทั้งสองเท่านั้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะถาโถมเข้าหา

คนหน้าสีแดงเข้มตวาดสั่งว่า

"คร่ากุมไว้"

มีผู้คนสามคนสะอึกเข้าใกล้เฮ้งเซี่ยวเจียะ อีกคนหนึ่งคุ้มครองอยู่เบื้องหน้าคนสีแดงเข้ม

คนที่คุกคามเข้าใกล้เฮ้งเซี่ยวเจียะทั้งสาม คนหนึ่งใช้วิชาคว้าจับหมายสกัดสภาวะจู่โจมของเฮ้งเซี่ยวเจียะ คนผู้หนึ่งยกชูโล่เถาวัลย์คิดขวางกั้นประกายดาบของเฮ้งเซี่ยวเจียะ คนผู้หนึ่งใช้วิชาเท้ากวาดพสุธา จู่โจมใส่ร่างท่อนล่างของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะมิใช่รับสภาวะจู่โจมของคนทั้งสามไม่ได้

แต่หากเขารับสภาวะจู่โจมของคนทั้งสามนี้ สภาวะของเขาเองก็ต้องผ่อนช้าลง

เขาไม่คิดผ่อนช้า

เขาไม่อาจผ่อนช้า

เขาใช้ดาบกระบี่ด้วยมือเปล่า

เป็นเพลงดาบคะนึงหากับกระบี่สลายวิญญาณ

คนทั้งสามนี้ ปรากฏผู้คนสองคนล้มลง

แต่กลางหลังเฮ้งเซียวเจียะก็ถูกกระแทกทำร้าย

โลหิตของเขาพลุ่งถึงลำคอ แต่ยังไม่ทันปริ่มถึงมุมปาก ก็โถมถึงเบื้องหน้าจูกัวะซิงแซแล้ว

องครักษ์ที่เบื้องหน้าจูกัวะซิงแซใช้ดาบในบัดดล

พอใช้ดาบออก ดาบก็หักสะบั้นเป็นเจ็ดท่อน

ดาบเจ็ดท่อนแยกย้ายพุ่งใส่ส่วนต่างๆ บนร่างกายเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เจ็ดแห่ง

...เฮ้งเซี่ยวเจียะชักดาบ

ประกายดาบงามเฉิดฉัน คล้ายดาวตกกรีดผ่านนภากาศ

ดาบหักทั้งเจ็ดท่อนแยกย้ายสาดพ่งไปเจ็ดทิศทาง

มีคนคร่างหนักๆ มีคนร้องคร่ำครวญ มีคนล้มลงท่ามกลางประกายโลหิต

คนที่หลงเหลือในสามคนเมื่อครู่และองครักษ์ที่คุ้มครองอยู่เบื้องหน้าจูกัวะซิงแซ แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง กลุ้มรุมกระหนาบใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

ยามนั้นจูกัวะซิงแซกระโดดถึงริมหน้าต่างแล้ว ตระเตรียมกระโดดลงไป...พอกระโดดลงบนถนนใหญ่ คิดฆ่ามันก็ลำบากมากแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันม้วนแขนเสื้อทั้งสอง ม้วนเอาคู่ต่อสู้ที่หน้าหลังทั้งสองปลิวลิ่วออกไป พุ่งชนใส่จูกัวะซิงแซ

หากแม้นจูกัวะซิงแซกระโดดลงไปในตอนนี้ต้องถูกคนทั้งสองพุ่งชนใส่อย่างถนัดถนี่ มาตรแม้นไม่ตายก็ต้องรับบาดเจ็บสาหัส

จูกัวะซิงแซพลันพาตัวลื่นไหลดุจมัจฉาอันปราดเปรียว เลี่ยงจากริมหน้าต่างกลางหลังแนบชิดกับผนังห้อง มือดีทั้งสองไม่ทันส่งเสียงร้องออกมา ก็พุ่งผ่านหน้าต่างเหลาสุรา ร่วงลิ่วลงยังกลางท้องถนน

เฮ้งเซี่ยวเจียะเคลื่อนไหวท่าร่าง ก็บรรลุถึงเบื้องหน้าจูกัวะซิงแซ

เขาเพียงหวังเร่งจู่โจมสังหารจูกัวะซิงแซ

ยามนั้น ที่ทรวงอกของเขาก็ถูกกระแทกทำร้ายอีกครา

กระแทกทำร้ายอย่างหนักหน่วง

เฮ้งเซี่ยวเจียะแค่นเสียงหนักๆ ใช้ดาบประหนึ่งอสนีบาตฟาดทลายฟันใส่จูกัวะซิงแซอย่างหักโหม

ประกายดาบคล้ายความแค้นอันลึกล้ำ ความฝันที่จางเบาบาง

และคล้ายคราบน้ำตาของกาลเวลา

จูกัวะซิงแซพลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กออกมา

มันเพียงยกมือวางเท้า เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทราบเพราะเหตุใดดาบนั้นก็ถูกพลังที่ไม่สามารถต่อต้านขัดขืนชนิดหนึ่งชักนำเบนเบือน ฟันใส่อากาศธาตุ

ดาบนั้นแม้ฟันใส่อากาศธาตุ แต่สภาวะดาบยังกระแทกใส่ร่างจูกัวะซิงแซ

จูกัวะซิงแซตวาดก้องคำหนึ่ง ผนังไม้ที่ด้านหลังพังครืนลง คนถอยร่นไปในห้องหมายเลขสาม

จนบัดนี้มือดีที่ถูกเฮ้งเซี่ยวเจียะผลักดันออกนอกหน้าต่างทั้งสองค่อยตกถึงพื้นดังโครมๆ บนท้องถนนบังเกิดเสียงอุทานอย่างแตกตื่นดังขึ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะติดตามเข้าห้องหมายเลขสาม

ห้องหมายเลขสามปรากฏถ้วยชามตกแตก มีคนอุทานด้วยความตระหนก มีคนสะดุดล้มลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองไม่เห็นอันใดทั้งสิ้น

เขามองไม่เห็นบุคคลอื่น

เขามองไม่เห็นถ้วยชาม มองไม่เห็นสุรา มองไม่เห็นโต๊ะเก้าอี้ถึงกับมองไม่เห็นผนัง

เขาเพียงเห็นคนผู้หนึ่ง

...เขาต้องฆ่าจูกัวะซิงแซ

...มิอาจไม่ฆ่า

เฮ้งเซี่ยวเจียะชักกระบี่

ขณะที่เขาชักกระบี่ ที่ดาหน้ามา ที่ไล่ตามหลังที่โอบกระหนาบมาจากทางซ้ายขวา อย่างน้อยมีผู้คนเจ็ดแปดคนเปิดฉากจู่โจมต่อเขา

จู่โจมด้วยความดุดันอำมหิต

แต่เมื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะชักกระบี่ออก ผู้คนเจ็ดคนล้วนล้มลง คงเหลือแต่ประกายกระบี่

เป็นประกายกระบี่ที่แฝงความเฉิดฉันสามส่วน งามสง่าสามส่วน โศกศัลย์สามส่วน และยิ่งใหญ่หนึ่งส่วน

สำนึกของกระบี่นั้นไม่อาจบรรยายด้วยถ้อยคำเรียงร้อยด้วยอักษรระบายด้วยสีสัน ทั้งไม่รวดเร็ว ทั้งไม่เฉียบขาด ยิ่งไม่เพียงเป็นความสวยงาม

หากแต่เป็นเพลงกระบี่ที่บนสวรรค์จึงพึงมี ไม่ปรากฏที่โลกมนุษย์นิดหนึ่ง

กระบี่นี้แทงปราดใส่จูกัวะซิงแซ

สภาวะกระบี่นี้สุดที่จะเหนี่ยวรั้งได้

หากแม้นเบื้องหน้าเป็นดวงอาทิตย์ เขาก็จะแทงใส่ดวงอาทิตย์ หากแม้นเบื้องหน้าเป็นความตาย เขาก็จะแทงใส่ความตาย

จูกัวะซิงแซเพียงกระทำเรื่องหนึ่ง

มันพลันแยกออกจากกัน

คนผู้หนึ่งอยู่ดีๆ เป็นไปไม่ได้ที่พลัน "แยก" ออกจากกัน

ศีรษะและแขนขาของมัน คล้ายแยกแตกสลายเป็นเสี่ยงๆ ก็มิปาน

พอแยกออกก็บรรจบรวมกัน ศีรษะและมือเท้า "บรรจบ" รวมกันใหม่

แต่พริบตาที่แยกออกจากกัน จูกัวะซิงแซก็คลี่คลายสุดยอดกระบี่นี้ของเฮ้งเซี่ยวเจียะไปได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะเคยพบเห็นกระบวนท่าพิสดารเช่นนี้

...ในการศึกขั้นแตกหักที่สำนักใหญ่ของตึกหกหุนครึ่งวิชาพลังแยกสังขารของวันหน้าพบกันใหม่ สามารถแยกแขนขาออก คล้ายขาด

สะบั้นอย่างกะทันหัน หรือว่ายืดยาวออกมา ตำแหน่งแง่มุมที่จู่โจมลี้ลับพิสดารถึงที่สุด

ยามนี้จูกัวะซิงแซใช้ออกด้วยกระบวนท่านี้เช่นกัน

มุมปากของเฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

จนบัดนี้อาการบาดเจ็บที่เกิดจากการถูกกระแทกทำร้ายอย่างหนักหน่วงค่อยประทุขึ้น

จูกัวะซิงแซสลายสภาวะจู่โจมในท่าเดียว หาได้สู้พัวพันไม่ รีบถอยปราดไป

โต๊ะใหญ่ที่ด้านหลัง รวมทั้งสุราอาหารถูกชนล้มระเนระนาด

อย่างน้อยมีผู้คนสิบเอ็ดคน รวมทั้ง "เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" ที่เมื่อครู่เฝ้าอยู่เบื้องนอกทั้งสอง พากันโถมใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ล่าถอย

นับแต่เขาบุกฝ่าเข้างานเลี้ยง ก็ไม่ได้ล่าถอยแม้สักครึ่งก้าว

เขาใช้ดาบกระบี่โดยพร้อมเพรียง

จูกัวะซิงแซพุ่งโฉบขึ้นราวกระเรียนขาวตัวหนึ่ง ยิ่งดีดปราดขึ้นราวนกเขาป่าตัวหนึ่ง ตัวเบาดั่งแมงปอตัวหนึ่ง ขณะที่แส้ทองกับแส้หนังงูเหลือมของเทพพิทักษ์ทั้งสองล้วนหวดใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้หลบเลี่ยง

แส้อ่อนม้วนใส่ใบหน้าของเขา ที่ข้างแก้มเพิ่มบาดแผลโลหิตสายหนึ่งขึ้น

แส้ทองหวดใส่หัวไหล่ เฮ้งเซี่ยวเจียะกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

แต่ก้อนหินในมือของเขาทั้งสามก้อนได้ดีดพุ่งออกไป

หัวเข่าซ้ายขวาของจูกัวะซิงแซ ถูกก้อนหินซัดใส่ข้างละก้อน หน้าผากก็ถูกก้อนหินอีกก้อนหนึ่งซัดถูก หัวเข่าพลันอ่อนระทวย ร่างถลาล้มไปเบื้องหน้า เฮ้งเซี่ยวเจียะฟันดาบกระบี่ลง ตระเตรียมฟันศีรษะของ

จูกัวะซิงแซหลุดจากบ่า

พลันบังเกิดสุ้มเสียงตวาดดังปานฟ้าร้องว่า

"หยุดมือ"

เสียงดังคราหนึ่ง สะเก็ดไฟแลบกระจายคนผู้หนึ่งหยิบฉวยพู่กันมาด้ามหนึ่ง ปิดสกัดดาบกระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะเหลียวหน้ามอง เห็นคนผู้นั้นตาเป็นประกายแฝงอำนาจน่าเกรงขาม กลับเป็นผู้บัญชาการทหารรักษานครหลวงโป่วจงจือ

ช่างเหลวไหลนัก

โป่วจงจือมิใช่ใช้ให้เขาลงมือฆ่าจูกัวะซิงแซหรอกหรือ? ยามนี้โป่วจงจือไฉนกลับช่วยเหลือจูกัวะซิงแซ?

โป่วจงจือตวาดเสียงทุ้มหนักว่า

"ห้ามมิให้ฆ่ามัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เป็นฉั่วเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดีแซ่ฉั่ว) และท่านเองใช้ให้ข้าพเจ้าฆ่ามัน"

โป่วจงจือกล่าวว่า

"พวกเราใช้ให้เจ้าฆ่าจูกัวะซิงแซ...มันมิใช่จูกัวะซิงแซ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ในสภาพ "หัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้"

เขามองดูโต๊ะเก้าอี้ที่ล้มระเนระนาด ประตูผนังที่พังทลาย ถ้วยถาดที่แตกเสียหาย ยังมีมือดีที่ไม่ทราบนาม ซึ่งล้มลงลุกไม่ขึ้นจำนวนเจ็ดแปดคน ได้แต่ถามว่า

"พวกท่านหมายความว่าอย่างไร?"

เขาต่อสู้เสี่ยงตาย ได้รับบาดเจ็บไม่น้อย ตั้งใจปลิดชีวิตจูกัวะ-

ซิงแซในอึดใจเดียว สุดท้ายจูกัวะซิงแซเบื้องหน้า กลับมิใช่จูกัวะซิงแซ

โป่วจงจือกล่าวว่า

"หากไม่ทดสอบท่านเช่นนี้ ไหนเลยทราบว่าท่านคิดฆ่าจูกัวะซิง-แซจริงหรือไม่? ผู้ใดทราบว่าท่านมีคุณสมบัติฆ่าจูกัวะซิงแซได้หรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"มีความหมายนัก อย่างนั้นข้าพเจ้าในตอนนี้มีคุณสมบัติฆ่าจูกัวะซิงแซแล้วหรือไม่?"

โป่วจงจือส่งพู่กันในมือให้แก่ "เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" คนหนึ่ง ตอบว่า

"มีแน่นอน พวกเราไว้วางใจในตัวท่าน ท่านผ่านการทดสอบแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะจงใจกล่าวคำ "ขอบคุณ" จากนั้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นคนที่แทบตายใต้เงื้อมมือข้าพเจ้า ที่แท้เป็นใคร?"

คนผู้นี้ยาม "ยกมือวางเท้า" สามารถคลี่คลายเพลงดาบคะนึงหาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ หลังจากนั้นใช้พลังแยกสังขาร ทำลายเพลงกระบี่สลายวิญญาณ แต่กลับเป็นหุ่นเชิดของโป่วจงจือ แทบเป็นเครื่องสังเวยชีวิตตายแทนจูกัวะซิงแซ

โป่วจงจือยิ้มออกมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันคือเล้งโป๊ย (คนที่แปดแซ่เล้ง) ชาวยุทธจักรยกย่องเป็นเล้งโป๊ยไท้เอี้ย"

ใบหน้าของเล้งโป๊ยไท้เอี้ยแดงก่ำ เสียงหอบหายใจยังไม่สงบลง เพียงถลึงมองเฮ้งเซี่ยวเจียะ หากแม้ประกายตาของมันสามารถฆ่าคนคงสับร่างของเฮ้งเซี่ยวเจียะแหลกละเอียดแต่แรก

มุมหน้าผากของมันมีโลหิตไหลซึม สองเท้าก็ไม่สามารถยืนตรง ก้อนหินที่เฮ้งเซี่ยวเจียะซัดพุ่งออก แฝงน้ำหนักไม่น้อย แม้แต่ทิเตียงปั้ง (แผ่นเขียงเหล็ก) เล้งโป๊ยไท้เอี้ยยังทนทานรับไม่ได้

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยมีชีวิตรอดจากห้วงความตายในใจยังหวาดหวั่นไม่คลาย มันมีศักดิ์ฐานะในยุทธจักร ทั้งยังเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในบ้านเมือง วันนี้แทบถูกผู้คนปลิดชีวิตกลางงานเลี้ยง สร้างความขุ่นแค้นจนใบหน้าแดงก่ำ คล้ายปูเสมที่พิโรธตัวหนึ่ง กล่าวถามโป่วจงจือว่า

"มัน...รุดมาเพื่อฆ่าเรา?"

โป่วจงจือตอบว่า

"ทั้งใช่และมิใช่"

"เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" ที่ถือแส้ทองกล่าวเสริมว่า

"มันรุดมาฆ่าท่าน แต่คนที่คิดฆ่ามิใช่ท่าน"

"เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" ที่ถือแส้งูเหลือมกล่าวสืบต่อ

"ซึ่งความจริงมันรุดมาฆ่าจูกัวะซิงแซ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอได้ยินคนผู้นี้กล่าววาจา ไม่ทราบเพราะเหตุใดรู้สึกคุ้นหูอีกครา

ใบหน้าที่แดงก่ำของเล้งโป๊ยไท้เอี้ยกลับกลายเป็นเขียวคล้ำกล่าวว่า

"ท่านนัดหมายเรามายังเหลานกยูง เพื่อให้ผู้อื่นยืดถือเราเป็นจูกัวะซิงแซ?"

โป่วจงจือกล่าวตรงๆ ว่า

"เราให้ท่านมายังที่นี้ เพื่อให้ผู้อื่นลอบสังหาร"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยพลันคุกเข่าลง กลับกล่าวว่า

"ขอบพระคุณตั่วนั้ง (ใต้เท้า) มอบหมายหน้าที่สำคัญให้"

จากนั้นโขกศีรษะโครมๆๆ สามครา กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ขอบพระคุณตั่วนั้งช่วยชีวิต"

ใบหน้าโป่วจงจือปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง

เพียงวูบเดียวเท่านั้น

คล้ายกับว่ารอยยิ้มเป็นการบริจาคชนิดหนึ่ง มันไม่ยอมหยิบยื่น

ให้แก่ผู้คนมากเกินไป จนกระทบกระเทือนถึงเค้าที่มีอยู่

เฮ้งเซี่ยวเจียะยกมือปาดคราบโลหิตที่ข้างแก้มทั้งยังใช้มือลูบคลำรอยแส้ที่ทำร้ายถูกหัวไหล่ กล่าวกับ “เทพพิทักษ์เฝ้าประตู” ทั้งสองว่า

“ท่านทั้งสองมีเพลงแส้อันยอดเยี่ยม คาดว่าคงเป็นแส้วิเศษเปิดใหญ่ซีทู้ชั้งกับแส้ทองปิดหุบซีเบ๊ฮุ่ยกระมัง? ไม่ทราบเทพเจ้าเปิดซีคงชั้งฮุ่ยอยู่ที่ใด? ไฉนไม่มาด้วย?”

แส้วิเศษเปิดใหญ่ซีทู้ชั้ง กับแส้ทองปิดหุบซีเบ๊ฮุ่ย ตลอดจนเทพเจ้าเปิดปิดซีคงชั้งฮุ่ย ที่แตกฉานวิชาลมปราณเปิดปิดใหญ่ ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับสูง ฟังว่าคนทั้งสามนี้ล้วนเป็นองครักษ์ของง้วนจับซาหัง

“เทพพิทักษ์เฝ้าประตู” ทั้งสองยิ้มแล้ว

โป่วจงจือชี้มือไปยังเล้งโป๊ยไท้เอี้ย กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“มันมิใช่จูกัวะซิงแซ อย่างนั้นผู้ที่ใช้แส้อ่อนแส้ทอง ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นซีทู้ชั้งกับซีเบ๊ฮุ่ย”

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่คาดคั้นถามต่อ เพียงกล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าสามารถรุดไปฆ่าจูกัวะซิงแซแล้วหรือไม่?”

โป่วจงจือหันไปทางเฮ้งเซี่ยวเจียะ เพ่งตามองแน่วนิ่ง ส่งเสียงปานโลหะกระทบกันว่า

“ท่านอาศัยเหตุผลอันใดไปเสาะหาจูกัวะซิงแซ?”

“ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ผู้สันโดษภูษาฟ้า เมื่อมาถึงเมืองไคฮง ย่อมสมควรไปกราบพบจูกัวะซิงแซซึ่งมีศักดิ์เป็นซาซือเจ่ก”

“ท่านมาถึงนครหลวงระยะเวลาหนึ่ง ไฉนรีรอถึงตอนนี้ ค่อยไปกราบพบจูกัวะซิงแซ?”

“ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้ามีความทะนงตน ข้าพเจ้าไม่คิดพึ่งพิงจูกัวะ-ซิงแซ ข้าพเจ้าตั้งใจว่าเมื่อตัวเองประกอบหน้าที่การงานในนครหลวงได้ค่อยไปกราบพบซาซือเจ่ก”

"ตอนนี้ท่านมีความสำเร็จอันยิ่งใหญ่แล้วหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ยังไม่ แต่ข้าพเจ้าคิดเปิดเผยความลับต่อจูกัวะซิงแซว่า ฉั่วเสี่ยงเอี้ยกับโป่วตั่วนั้งคิดกวาดต้อนทุกค่ายสำนักเข้าเป็นพวก หากไม่สามารถรับไว้ใช้สอย ก็จะเข่นฆ่าจนสิ้นซาก ข้าพเจ้าคิดตักเตือนให้ซาซือเจ่กเพิ่มการระวังป้องกัน ทั้งนี้เพราะความเคลื่อนไหวครั้งนี้มุ่งเป้าหมายอยู่ที่ซาซือเจ่กและสี่ยอดมือปราบ"

"ท่านล่วงรู้ความลับนี้ได้อย่างไร?"

"ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย หัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโซวมั่งจิ้มเป็นตั่วกอร่วมสาบานของข้าพเจ้า หอขาวที่เขาจัดสร้างขึ้นทำหน้าที่เก็บข้อมูลความลับ ข้าพเจ้าย่อมได้เบาะแสจากที่นั้น"

"ท่านไฉนเปิดเผยข้อมูลเหล่านี้ต่อจูกัวะซิงแซ?"

"ทั้งนี้เพราะโซวมั่งจิ้มมีใจทะเยอทะยาน ไม่ยอมรับการกวาดต้อน แต่ก็ไม่กล้าขัดคำสั่งอย่างเปิดเผย ดังนั้นคิดใช้ให้ข้าพเจ้าแจ้งต่อจูกัวะซิงแซ เพื่อยับยั้งแผนการของเสี่ยงเอี้ยกับตั่วนั้ง"

โป่วจงจือกล่าวถามว่า

"จูกัวะซิงแซมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ยังเหนือล้ำกว่าเล้งโป๊ย ระหว่างนี้สุขภาพมันไม่ดี สี่ยอดมือปราบมักอารักขาอยู่ข้างกาย ท่านจะลงมือได้อย่างไร?"

"จูกัวะซิงแซเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นหลานศิษย์ของเขา ทั้งยังรุดมาส่งข่าว แสดงเห็นถึงความจงรักภักดี ข้าพเจ้าคิดขอให้ลู่จืออิด (หนึ่งตำรา) อี้ซีหนอ (สองกวี) กู่ทิซา (สามเหล็ก) เตี่ยอ่วยสี่ (สี่ภาพวาด) ซึ่งเป็นคนของเสี่ยงเอี้ย หลอกล่อสี่ยอดมือปราบไปอีกทางหนึ่ง ข้าพเจ้าค่อยฉวยโอกาสที่จูกัวะซิงแซไม่ทันระวัง เสี่ยงตายลอบสังหาร นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังคิดขอหยิบยืมของสิ่งหนึ่งจากตั่วนั้ง"

"สิ่งของใด?"

"โรคาห้าม้า"

โป่วจงจือส่งเสียงดังอึมม์กล่าวว่า

"จูกัวะซิงแซแตกฉานวิชาแพทย์ มองปราดเดียวก็ดูออกว่าท่านรับบาดเจ็บ ประการนี้ท่านจะอธิบายอย่างไร?"

"ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บได้แส้อ่อนแส้ทองของแส้วิเศษเปิดใหญ่ซีทู้ชั้งกับแส้ทองปิดหุบซีเบ๊ฮุ่ย พวกมันล้วนเป็นคนของง้วนสี่ซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์คนที่สี่) ง้วนสี่ซือเจ่กก็เป็นขุนพลข้างกายของเสี่ยงเอี้ย"

โป่วจงจือนิ่งเงียบงันชั่วขณะ ในดวงตาคล้ายผ่านเครื่องกรองอันใด ในที่สุดทอแววชนิดหนึ่ง

นั่นเป็นแววแห่งความชื่นชมและไว้วางใจ

...เป็นแววตาที่ยากจะพบเห็นจากชนชั้นโป่วจงจือ

โป่วจงจือร้องชมเชยว่า

"ประเสริฐ เราถามคำถามท่านเจ็ดข้อ เท่ากับขมวดเงื่อนปมที่ยากคลี่คลายให้แก่ท่านเจ็ดเงื่อนปม ท่านล้วนทำลายได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ไม่คลี่คลายทำลาย ไหนเลยไปเสาะหาจูกัวะซิงแซได้?"

โป่วจงจือกล่าวว่า

"โดยเฉพาะข้อสุดท้าย นี่เป็นเจตนาที่เราใช้ให้พวกมันหวดใส่ท่านสองแส้ คำตอบของท่านพอดีพ้องกับเจตนารมณ์ของเรา"

มันยามนิยมชมชื่น ยังไม่ยอมบ่งบอกศักดิ์ศรีแท้จริงของ "เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" ทั้งสอง เพียงกล่าวว่า

"นักหลอกลวงผู้หนึ่ง ต้องบอกความจริงเสียเจ็ดส่วน นักหลอกลวงที่แท้จริง ปรกติจะไม่ยอมหลอกลวงคนโดยง่ายดาย เมื่อถึงครา

จำเป็น จึงจะปิดฟ้าข้ามทะเลได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันถามว่า

"ข้าพเจ้าเปิดเผยความลับของเสี่ยงเอี้ยกับตั่วนั้งต่อจูกัวะซิงแซ ตั่วนั้งคงไม่ถือโทษกระมัง?"

"หากไม่ทำเช่นนี้ ไหนเลยสร้างความไว้วางใจแก่จูกัวะซิงแซได้? หากไม่ทำเช่นนี้ ก็ฆ่าจูกัวะซิงแซไม่ได้ อย่าว่าแต่ท่านกล่าวได้ตรงกับใจของพวกเรา"

"แต่สิ่งของที่ข้าพเจ้าร้องขอต่อตั่วนั้ง ตั่วนั้งยังไม่ได้รับปาก"

โป่วจงจือหัวร่อฮากล่าวว่า

"ท่านหมายถึงโรคาห้าม้า? วางใจเถอะ ยังมีผงรากบัวของสำนักแปดสีสัน เมื่อถึงเวลาล้วนอยู่ในกระเพาะลำไส้ของจูกัวะซิงแซ รอให้ท่านซ้ำเติมใส่หนึ่งดาบหรือหนึ่งกระบี่ แต่ท่านต้องจดจำไว้ ด้วยพลังการฝึกปรือของจูกัวะซิงแซ ต่อให้ถูกพิษร้ายแรง ได้แต่สะกดมันชั่วขณะ หากคิดฆ่ามัน ต้องใช้วิชาฝีมือแท้จริง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตากระจ่างวูบ ถามว่า

"ตั่วนั้งวางกำลังอยู่ข้างกายจูกัวะซิงแซแต่แรกแล้ว?"

"ท่านวางใจเถอะสรุปแล้ว ท่านพอได้ยินคนผู้นั้นกล่าวคำ 'ยอดอาหารชั่วชีวิต' แสดงว่าเป็นพวกเดียวกัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวถามทีละคำว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะลงมือเมื่อใด?"

"จูกัวะซิงแซกำหนดเดินหมากกับชิกเซ้งได้ซือ ที่ตำหนักจูกัวะในยามเบ้าของเช้าวันนี้ ระหว่างนี้มันไม่สบาย นับเป็นโอกาสอันประเสริฐที่จะฆ่ามันนอกจากนี้ลู่จืออิดและพวกทั้งสี่ก็จะปฏิบัติการสอดคล้องกับท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบจึงกล่าว

"นี่มิใช่คำสั่งแรกที่ข้าพเจ้าได้รับหรอกหรือ?"

โป่วจงจือกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คำสั่งของเราความจริงไม่เคยแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาก่อน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเลิกคิ้วกล่าวว่า

"คำร้องขอของข้าพเจ้าก็ไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลง"

"ท่านลองบ่งบอกคำร้องขอของท่านมาอีกเที่ยวหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"หลังจากฆ่าจูกัวะซิงแซ ข้าพเจ้าคิดขอให้เสี่ยงเอี้ยกับตั่วนั้งเลื่อนตำแหน่งของโซวตั่วกอขึ้นมาแทนที่จูกัวะซิงแซ"

"อืมม์"

"หากข้าพเจ้าสามารถฆ่าจูกัวะซิงแซ หวังว่ายังรั้งอยู่ที่นครหลวงไม่ขอเป็นผู้ถูกตามล่าไปชั่วชีวิต"

"ตกลง"

"หากแม้นโชคดีลงมือประสบผล ขอให้เสี่ยงเอี้ยกับตั่วนั้งผ่อนปรนต่อนักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร"

"นี่ง่ายดายยิ่ง"

"พร้อมกับขอให้เสี่ยงเอี้ยกราบทูลฮ่องเต้ ตัดทอนรายจ่ายที่ฟุ่มเฟือย ระหว่างนี้ราษฎรได้รับความเดือดร้อน โจรผู้ร้ายชุกชุมเกิดจากสาเหตุนี้เอง"

"ท่านออกจะยุ่งเกี่ยวมากความ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง"

"ท่านความจริงมีคำร้องขอสี่ประการ ตอนนี้ไฉนเพิ่มขึ้นมาอีก?"

"การเพิ่มเติมนี้ สืบเนื่องจากเหตุการณ์ในวันนี้ ไม่อาจโทษว่าข้าพเจ้า"

"ท่านบอก"

"หลังจากลอบทำร้าย ข้าพเจ้าคิดรายงานผลการลงมือต่อเสี่ยงเอี้ยโดยตรง"

โป่วจงจือกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ว่ากระไร ท่านไม่ไว้วางใจเรา?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวโดยปราศจากจิตพรั่นพรึงว่า

"มิใช่ เรื่องนี้เป็นเสี่ยงเอี้ยมาติดต่อกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสมควรรายงานผลต่อเขา อีกประการเรื่องที่ข้าพเจ้าร้องขอเสี่ยงเอี้ยก็รับปากตกลงหลังจากที่ฆ่าคนก็เป็นเสี่ยงเอี้ยนัดหมายให้ข้าพเจ้ารุดไปขอความคุ้มครอง การลอบสังหารที่เหลานกยูงในวันนี้เป็นจริงหรือแปลกปลอม บางครั้งยากจะปรับตัวได้ ผู้ใดทราบว่านี่มิใช่แผนการของจูกัวะซิงแซ ข้าพเจ้าต้องรายงานต่อเสี่ยงเอี้ยด้วยตัวเองค่อยวางใจได้"

โป่วจงจือนิ่งครุ่นคิดไม่กล่าววาจา เฮ้งเซี่ยวเจียะแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ลอบสังหารบูชาธรรมพลีชีวิตเพื่อส่วนรวม โดยน้ำใจโดยคุณธรรมไม่นำพาความเป็นตาย หากกระทั่งเกียรติยศเพียงนี้ยังไม่หยิบยื่นให้ เราเฮ้งเซี่ยวเจียะสมควรเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายอีกหรือ?"

โป่วจงจือพลันกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ตกลง เสี่ยงเอี้ยจะรอรับฟังข่าวดีอยู่ที่ตำหนักอั้วฮื้อเต่ย (ตำหนักมัจฉาเรา)"

จากนั้นมันกล่าวย้ำทีละคำว่า

"จดจำไว้ เสี่ยงเอี้ยต้องตรวจสอบโดยแน่ชัดว่าเป็นศีรษะของจูกัวะซิงแซ"

จูกัวะซิงแซกับชิกเช้งไต้ซือ นั่งเล่นหมากรุกในตำหนักจูกัวะ พอฟังว่าศิษย์ของผู้สันโดษภูษาฟ้า นามเฮ้งเซี่ยวเจียะขอเข้าพบ ก็ออกปาก

อนุญาต

ท่านพอพบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะก็ส่งเสียงดังอ้อคำหนึ่ง

ท่านไม่ได้ถามว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไฉนรุดมา ไม่ได้ถามว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ ไฉนรอถึงตอนนี้ค่อยมาหาท่าน ยิ่งไม่ได้ถามว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไฉนได้รับบาดเจ็บ หากแต่ถามว่า

"ซือแป๋เจ้าสบายดีหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ซือแป๋เราไม่ใคร่สบาย ซาซือเจ่กย่อมทราบดี"

จูกัวะซิงแซถามอีกว่า

"โซวเล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่โซว) สบายดีหรือ? ฟังว่าระหว่างนี้มันเก็บตัวอยู่ที่หอเขียว ไม่ได้ลงมา ได้ยินว่าเจ้าสาบานเป็นพี่น้องกับมันเจ้าไยไม่เกลี้ยกล่อมมันลดทอนการฆ่าฟันลงบ้าง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูหมากรุกบนกระดาน ซึ่งยังไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะตอบว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้พบหน้าโซวตั่วกอเป็นเวลานานแล้ว เขาเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย บางครั้งคล้ายกำลังเดินหมาก ขณะที่ตัวเองอ่อนแอคับขันกลับเสแสร้งทำท่าเปิดฉากฆ่าฟัน สร้างความระย่นย่อแก่ฝ่ายตรงข้าม ไม่กล้าชิงจู่โจม ค่อยมีโอกาสหอบหายใจจากสภาพรุกรับ"

เขาหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ซือแป๋ข้าพเจ้ามักบอกว่า วัตถุเรื่องราวที่เคลื่อนไหว ยากจะหยั่งความตื้นลึกหนาบางออกได้ อาวุธร้ายของผึ้งเพียงเป็นเหล็กในเล่มหนึ่ง หากมิใช่มันโบยบินรวดเร็ว เมื่อวางอยู่บนพื้นราวเข็มเล่มหนึ่ง ก็ยากที่จะทิ่มแทงถูกผู้คน แต่การเคลื่อนไหวที่แท้จริง กลับเป็นความสงบนิ่งสมมติเช่นดาวเคลื่อนดาราคล้อย อาทิตย์ลอยเด่นจันทร์ล่วงลับ ล้วนเคลื่อนไหวตลอดเวลา ผู้คนกลับไม่รู้สึกตัว"

จูกัวะซิงแซกล่าวคำ "มีเหตุผล" ชี้มือไปที่กระดานหมากรุก กล่าวว่า

"เช่นเดียวกับบนกระดานหมากรุก เรือเป็นเรือ ม้าเป็นม้า ขุนเป็นขุน เมื่อถึงคราจำเป็น ขุนจะเดินต่างเรือ ม้าจะเดินแทนเรือ แต่ยามปรกติต่างรักษากฎเกณฑ์ของตัวเอง จึงทำศึกระยะยาวรักษาความอยู่รอดได้ โซวมั่งจิ้มรบทัพจับศึก จุดไฟสงครามขึ้น อาจบางทีเพียงเพื่อปกปิดจุดอับของตัวเอง แต่แป๊ะโซ้วปวยในฐานะฮู่เล้าจู้ (รองหัวหน้าหอ) ไยต้องก่อเรื่องราว เพาะสร้างศัตรูขึ้น?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"การตอแยแส่หาเรื่อง ประพฤติเช่นต้นไม้ใหญ่ต้านลมแรง สำหรับกับผู้คนบางคน ถือเป็นความโฉดเขลา แต่กับผู้คนบางคน กลับเป็นความชาญฉลาด คนที่ขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง มีสติปัญญาอันสูงส่ง จะคล้ายกับเหล็กหมาดด้ามหนึ่ง หากแม้นบรรจุอยู่ในถุงผ้ารวมกับกองอาวุธที่ทื่อด้าน จะช้าเร็วต้องแทงทะลุถุงผ้าเปล่งประกายออกมา มีบ้างบางคนรอได้ บางคนรอไม่ได้ เมื่อยืดตัวขึ้น เท่ากับตกเป็นเป้าเกาทัณฑ์ แต่ก็เป็นหนทางลัดแห่งการสร้างชื่อลือเลื่อง ไม่เช่นนั้นคลื่นลูกหลังไล่คลื่นลูกแรก ใบไม้ใหม่เบียดเสียดใบไม้เก่าร่วงหล่น ความสำเร็จล้มเหลวอันน้อยนิด ไม่เป็นที่สนใจของผู้คน มาตรแม้นพ่ายแพ้ล้มตาย ก็ไม่มีผู้คนล่วงรู้สำหรับกับผู้คนบางคน ในชีวิตยินยอมรีบร้อน ไม่ต้องการเฉื่อยเฉย ขอกระทำอย่างเปิดเผยสนใจ ยังมีสิ่งใดเทียบได้"

จูกัวะซิงแซกล่าวคำ "มีเหตุผล" จากนั้นกล่าวว่า

"นี่เฉกเช่นกลหมากรุก บางครั้งคิดวางหมากสังหาร ต้องเดินหมากบุกทะลวง เพื่อดึงดูดความสนใจของฝ่ายตรงข้าม ค่อยวางหมากอันแยบคายได้ ตีกหกหุนครึ่งดูไปคล้ายถูกหอลมพิรุณโปรยรุกไล่จนได้แต่ปิดป้องต้านรับ แต่ยังไม่อาจชะล่าดูแคลน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"หมากอันสูงส่งในกลหมากรุกคือ เมื่อถึงคราคับขัน ไม่เสียดายกับการสละเบี้ย ตึกหกหุนครึ่งยอมเสียสละหัวหน้าใหญ่ลุ้ยซุ่ง รักษาขุมกำลังและพลังซ่อนเร้นเอาไว้ ผู้ดูแลรับผิดชอบในตอนนี้คือเต็กปวยเกียมันก้มหัวนานปี ยามนี้ค่อยผุดขึ้น นับเป็นบุคคลที่ไม่อาจชะล่าเลินเล่อเด็ดขาด หากต้องการดูว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นคนเยี่ยงไร สมควรดูศัตรูของมัน มันมีศัตรูเช่นใด ตัวมันก็เป็นคนเช่นนั้น สหายยากเสาะหา ศัตรูยิ่งมีค่าล้ำ"

จูกัวะซิงแซกล่าวคำ "มีเหตุผล" ค่อยกล่าวว่า

"หมากแยบคาย หมากซุ่มซ่อนในกลหมากรุก ตอนแรกที่เดินหมาก มักดูไม่ออกว่ามีประโยชน์ใด จวบกระทั่งเดินไปหลายตา หรือเดินไปหลายสิบตา ถึงกับรอถึงขั้นคับขันสำคัญ ค่อยก่อเกิดประโยชน์ขึ้น เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าดูไปถูกตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยผนึกกำลังล้มล้าง เจ้าเห็นว่าผู้นำของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ากวนฉิก ยังจะหวนคืนมาหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"กวนฉิกยังไม่ตาย ขอเพียงมันยังไม่ตาย ทุกประการล้วนเป็นไปได้ ซึ่งความจริง การหลบเร้นซ่อนตัวของกวนฉิก นับเป็นเรื่องที่ดี ทั้งนี้เพราะเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ากำเริบเสิบสานเกินไป ผู้คนทั่วไปกระทำเรื่องราว ไม่ว่าการต่อสู้ชิงชัย พนันขันต่อล้วนมีกฎเกณฑ์ เมื่อมีกฎเกณฑ์ต้องมีผู้คน และวิธีที่ทำลายกฎเกณฑ์ไม่ทำลายไม่ริเริ่มถือเป็นชนชั้นธรรมดา สามารถทำลายไม่ได้รับการยกย่อง ต้องสามารถริเริ่มจึงควรแก่การแซ่ซ้อง คนต้องทำลายได้ ริเริ่มได้ จึงเป็นยอดอัจฉริยะ เมื่อถึงตอนท้ายค่อยหวนกลับไปสู่ความไม่ทำลายไม่ริเริ่ม จึงเป็นขอบเขตอันสมบูรณ์พร้อมกับกำหนดกฎเกณฑ์หนึ่งขึ้น จวบกระทั่งผู้อื่นทำลายกฎเกณฑ์นี้

กวนฉิกเท่ากับ 'ตาย' ไปครั้งหนึ่ง มันทำลายกฎเกณฑ์ที่ตัวเองกำหนดขึ้น ขอเพียงตัวมันไม่ตาย หัวใจไม่ตาย ยังสามารถเริ่มต้นใหม่"

จูกัวะซิงแซกล่าวคำ "มีเหตุผล" กล่าวว่า

"อย่างนั้นคล้ายกับเดินหมากกันใหม่ แต่ว่าซือแป๋เจ้าสำเร็จยอดวิชา ไฉนไม่เข้าสู่ยุทธจักร รับใช้ชาติบ้านเมือง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"คนต่างมีปณิธาน ไม่อาจดุกดามบังคับ มีบ้างบางคนเห็นว่าต้องทำศึกพันลี้ ท่องทะยานหมื่นลี้ ค่อยยิ่งใหญ่สมใจ บางคนชมชอบเพาะสร้างอิทธิพล ถืออำนาจบาตรใหญ่ จึงถือว่าประสบความสำเร็จ แต่ก็มีคนนิยมเพาะพันธุ์บุปผาชมจันทรา ยามเช้าฟังเสียงสกุณา ยามค่ำคืนนั่งบำเพ็ญภาวนา ถือเป็นความสุขารมณ์ สุขภาพร่างกายของซือแป๋เราไม่ดีนัก ทั้งชีดชาต่อบุญคุณความแค้นยุทธจักร ตลอดจนความขัดแย้งทางโลก ด้วยนิสัยใจคอเช่นนี้ หากให้ท่านผู้เฒ่าสะสางเรื่องราวทั้งหลาย มิสู้ให้เด็ดเบญจมาศซ่อมแซมรั้วบ้าน จะเหมาะสมกว่า"

จูกัวะซิงแซกล่าวคำ "มีเหตุผล" ยกมือลูบเครากล่าวว่า

"เมื่อครู่เจ้าบอกว่า บุคคลเช่นใดมีศัตรูเช่นนั้น ในความคิดเจ้ามีศัตรูเช่นใด?"

"ซือเจ่กเป็นผู้เมตตาถือคุณธรรม ศัตรูของท่านเท่ากับเป็นศัตรูของชาติบ้านเมือง หากเป็นศัตรูทั่วไป ท่านผู้เฒ่าจึงไม่เห็นอยู่ในสายตา ยังมีซือเฮียสี่ยอดมือปราบ พวกเขาพิทักษ์ความยุติธรรม เป็นศัตรูกับโจรร้ายที่กำเริบเสิบสาน นับเป็น 'ศัตรูส่วนรวม' หาใช่ศัตรูโดยส่วนตัวไม่ ศัตรูของพวกท่านมักเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของราษฎร หรืออีกนัยหนึ่งคือศัตรูฟ้า เช่นนี้จึงเป็นศัตรูที่ยากรับมือและยากจัดการได้ ทั้งนี้เพราะศัตรูของพวกท่านก่อเภทภัยอย่างกว้างขวาง สร้างสมซากศพมากมายสุดคณานับ ดังนั้นขั้นตอนในการต่อสู้ยิ่งน่านิยมยกย่อง น่าแซ่ซ้องสดุดี"

จูกัวะชิงแซกล่าวคำ "มีเหตุผล" ดื่มสุราในจอกจนหมดสิ้น กล่าวว่า

"เจ้าเองเล่า? จอมดาบมือกระบี่ผู้หนึ่ง ต้องตัดรักสะบั้นน้ำใจ จึงฝึกปรือสุดยอดดาบยอดกระบี่สำเร็จ ซือแป๋เจ้าบอกว่าเจ้ามีนิสัยมากน้ำใจ ฝึกปรือเพลงดาบตัดรัก เพลงกระบี่ไร้น้ำใจไม่สำเร็จ กลับฝึกปรือดาบ มุทิตา กระบี่มุทิตา เช่นนี้สามารถพกดาบสะพายกระบี่ ประกอบวีรกรรมในยุทธจักรหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"การอยู่ร่วมระหว่างคนต่อคน ความจริงต้องกอปรด้วยน้ำใจคุณธรรม หากคิดฝึกปรือเพลงดาบท่ากระบี่ ต้องตัดรักสะบั้นน้ำใจก่อน ก็ไม่นับเป็นผู้คนแล้ว ยังเป็นจอมดาบมือกระบี่อันใด? คนมีชีวิตอยู่ในโลกก่อนอื่นต้องประพฤติเป็นคนผู้หนึ่ง นอกจากนี้ช่างตีเหล็กทำงานตีเหล็ก ครูสอนหนังสือสอนให้รู้จักหนังสือ ข้าราชการรับใช้ราษฎร ในส่วนของจอมดาบมือกระบี่ ต้องเป็นคนใช้ท่าไม้ตาย คนควบคุมดาบกระบี่ หากตัดรักสะบั้นน้ำใจ จะกลับกลายเป็นข้าทาสของดาบกระบี่ ตกอยู่ใต้อำนาจของท่าไม้ตายแล้ว"

เขายิ้มจนเผยเห็นฟันขาวราวหินเล็กๆ กล่าวอีกว่า

"ซึ่งความจริง เมื่ออยู่ในยุทธจักรต้องมีความเข้มแข็งอย่างยิ่งยวดค่อยเป็นคนได้ ในยุทธจักรกลับกลายเป็นสหายมิใช่สหายที่แท้ ศัตรูมิใช่ศัตรูคู่แค้น ถึงกับจำแนกศัตรูสหายไม่ออก แต่คุณค่าของคนผู้หนึ่งอยู่ที่มัน หลังจากผ่านคลื่นลม เผชิญการเคี่ยวกรำ ยังเป็นคนผู้หนึ่งหรือไม่... อาจบางทีในสายตาของข้าพเจ้าไร้ศัตรู ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไร้ผู้ต่อต้าน"

จูกัวะชิงแซตบโต๊ะร้องว่า

"คำ 'ไร้ผู้คนต่อต้าน' อันประเสริฐ กล่าวมีเหตุผล"

นับตั้งแต่ท่านพบพานเฮ้งเซี่ยวเจียะ จนบัดนี้กล่าวคำ "มีเหตุผล"

ทั้งสิ้นเจ็ดครั้ง ยามนั้นร้องสั่งด้วยความกระตือรือร้นยินดีว่า

"พวกเรา ยกสุราอาหารมา"

ชิกเช้งได้ซือมองดูหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยคู่นี้ ท่านคล้ายไม่ได้ยินคำโต้ตอบของคนทั้งสอง หากแต่จมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด หาวิธีคลี่คลายหมากกลกระดาน

สุราอาหารยกมาถึง นับว่ามีกลิ่นรสยอดเยี่ยมจริงๆ

เฮ้งเซี่ยวเจียะอดชมเชยมิได้ว่า

"สุราที่ดี อาหารที่ดี ฟังว่าผู้ที่ดูแลอาหารการกินของซือเจ่กเป็นยอดพ่อครัวอันเลื่องชื่อ ยามนี้ได้ลองลิ้มชิมรส นับเป็นอาหารอันโอชะจริงๆ"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฝีมือการปรุงอาหารของอิ่วกุกช่วย มีชื่อเสียงลือเลื่องทั้งแผ่นดิน เจ้าต้องการพบยอดพ่อครัวผู้นี้หรือไม่?"

จากนั้นปรบมือสามครั้งครา ไม่นานก็ปรากฏคนผอมซูบผู้หนึ่งเดินออกมา มาตรว่ามันมีหน้ายาวดุจม้า ปากกว้างใหญ่ แต่ยังมีบุคลิกภาพอยู่บ้าง

จูกัวะซิงแซแนะนำมันต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ อิ่วกุกช่วยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เฮ้งกงจื้อ นี่เป็นยอดอาหารชั่วชีวิตที่เราถนัดมือ และซิงแซโปรดปรานที่สุด ท่านลองลิ้มชิมรสดู"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับฟังใจสั่นสะท้าน

...ยอดอาหารชั่วชีวิต

...นี่หมายความว่า อิ่วกุกช่วยเป็นไส้ศึกที่โป่วจงจือวางอยู่ข้างกายจูกัวะซิงแซ

...อิ่วกุกช่วยเมื่อกล่าวคำ "ยอดอาหารชั่วชีวิต" แสดงว่าพิษโรคา

ห้าม้ากับผงรากบัวผสมอยู่ในสุราอาหารเบื้องหน้าจูกัวะซิงแซแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะในใจครุ่นคิด ปากถามว่า

"ซือเฮียข้าพเจ้าทั้งสี่เล่า?"

จูกัวะซิงแซกล่าวด้วยความเมตตาว่า

"พวกมันทำหน้าที่อารักขาเราอยู่ทางเบื้องนอก ต้องการให้เราเรียกหาพวกมันเข้ามาพบกับเจ้าหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"พวกมันเมื่ออยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ รอสักครู่ค่อยน้อมพบก็ได้"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางพินิจพิจารณาดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ ชั่วขณะพลันกล่าวว่า

"เจ้ามีความในใจ?"

"ผู้ใดไม่มีความในใจ?"

จูกัวะซิงแซเลิกคิ้วกล่าวว่า

"ร่างของเจ้ามีรังสีฆ่าฟัน"

"รังสีฆ่าฟันมีสองชนิด ชนิดหนึ่งคือฆ่าคน ชนิดหนึ่งคือถูกฆ่า ไม่ทราบว่าที่อยู่บนร่างของข้าพเจ้าตอนนี้เป็นชนิดใด?"

ดวงตาของจูกัวะซิงแซเป็นประกาย กล่าวว่า

"มีทั้งสองชนิด ทั้งฆ่าคนและถูกฆ่า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าฆ่าคนมา แต่ฆ่าไม่สำเร็จ"

"รังสีการฆ่าฟันยังไม่สิ้นสูญ รอสักครู่เจ้ายังจะฆ่าคนอีก?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่าใจกลางฝ่ามือเย็นเฉียบ แต่สีหน้ายังไม่เปลี่ยนแปลง ตอบว่า

"ใช่"

ยามนั้นปรากฏเงาร่างสองสายพุ่งปราดมาถึงดุจสายฟ้า

หนึ่งเป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลาเย็นชา หนึ่งเป็นชายกลางคนที่ปล่อยตัวไม่นำพา

จูกัวะซิงแซกล่าวกับเฮ้งเชียวเจียะว่า

"พวกมันคือซุยเลียกเซียงกับแนเล่งคี่ เป็นศิษย์ที่สามสี่ของเราชาวยุทธจักรเรียกขานเป็นตุยเมี่ย (ล่าชีวิต) กับแนฮ้วย (เลือดเย็น) พวกมันรีบเร่งรุดมาเช่นนี้ ต้องมีเรื่องสำคัญ เราจะยังไม่แนะนำให้พวกเจ้ารู้จักกัน"

เฮ้งเชี่ยวเจียะส่งเสียงดังอ้อ ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย

ชายกลางคนที่ปล่อยตัวไม่นำพาคือตุยเมี่ย มันพุ่งปราดมาอย่างเร่งร้อน ลมหายใจไม่สับสน พอประสานมือคารวะก็กล่าวว่า

"ท่านอา เบื้องนอกมีบุคคลนามลู่จืออิด อี้ซีหนอ กู่ทิซา เตี่ยอ่วยสี่รุดมาก่อกวน ประกาศว่าจะบุกรุกเข้ามาหาสี่เจ่ก ตั่วซือเฮียกับยี่ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่หนึ่งกับสอง) ขวางกันพวกมันไว้ ทุ่มเถียงไม่เลิกรา"

จูกัวะซิงแซเลิกคิ้วกล่าวว่า

"พวกมันล้วนเป็นคนสนิทของฉั่วเสี่ยงเอี้ย เมื่อก่อเรื่องเช่นนี้ย่อมต้องมีสาเหตุ พวกเจ้ารีบไปช่วยเหลือทิชิ่ว (มือเหล็ก) กับบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ) รอสักครู่เราค่อยออกไปพบกับพวกมัน"

ตุยเมี่ยประสานมือรับคำ ยามนั้นแนฮ้วยค่อยเร่งรุดมาถึง เรียกหาว่า

"สี่เจ่ก"

สี่ยอดมือปราบแม้เป็นศิษย์ของจูกัวะซิงแซ แต่ล้วนเรียกหาเป็นท่านอา จูกัวะซิงแซมีพระคุณต่อพวกมันฉันอาจารย์กับศิษย์ และมีน้ำใจฉันพ่อลูก แต่เพียงอนุญาตให้คนทั้งสี่เรียกหาเป็นท่านอา

เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันถามว่า

"เขาคือแนฮ้วย?"

จูกัวะซิงแซไม่คาดคิดว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะจะถามไถ่เช่นนี้ ยามนั้นตอบรับคำหนึ่ง ขณะจะแนะนำให้รู้จัก เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองเมื่อมีภารกิจ ข้าพเจ้าก็ไม่รบกวนแล้ว"

จูกัวะซิงแซโบกมือกล่าวว่า

"รอจนเสร็จเรื่อง พวกเจ้าค่อยสนทนาปราศรัยกันเถอะ"

ตุยเมี่ย แนฮ้วยรับคำสั่งรีบรุดออกไป

จูกัวะซิงแซดื่มสุราอีกจอกหนึ่ง กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"คนของฉั่วเสี่ยงเอี้ยกับโป่วตั่วนั้ง มักเกิดการเข้าใจผิดกับคนของตำหนักจูกัวะ เกิดเรื่องเป็นเนืองนิจ ขออย่าได้ถือสา นี่อาจเป็นสาเหตุที่ซือแป่เจ้าไม่ยอมออกมาแส่หาความวุ่นวาย...ใช่แล้ว เมื่อครู่เจ้ามิใช่บอกว่ายังจะไปฆ่าคนอีกหรือ?"

ท่านยิ้มพลางถามว่า

"คนที่คิดฆ่าเป็นใคร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูจูกัวะซิงแซ เค้นเสียงออกมาคำหนึ่งว่า

"ท่าน!"

คำ "ท่าน" เปล่งจากปาก เขาก็ชักดาบใช้กระบี่

ลู่จีออิด (หนึ่งตำรา) อี้ซีหนอ (สองกวี) กู่ทิชา (สามเหล็ก) เตี่ยอ่วยสี่ (สี่ภาพวาด) พากันปรากฏขึ้นที่หน้าตำหนักจูกัวะ ไม่คำนึงถึงการยับยั้งของรองหัวหน้าราชองครักษ์ซูบ้อฮี่ บอกว่าต้องการเข้าพบจูกัวะซิงแซ

ซูบ้อฮี่ยืนกรานไม่ยอมให้พวกมันบุกรุกเข้าไป กล่าวว่า

"ต่อให้พวกท่านคิดกราบพบจูกัวะซิงแซ อย่างน้อยต้องให้เรารายงานสักคำก่อน"

ลู่จืออิดกล่าวว่า

"พวกเรามีเรื่องรีบด่วน หากเรารายงานรังแต่เสียเวลา"

มันจัดอยู่อันดับแรกในลักฮะแซเล้ง (มังกรเขียวหกบรรจบ) เป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง สำเนียงเสียงกล่าวคลับคล้ายเป็นสตรี

ซูบ้อฮี่กล่าวว่า

"ต่อให้พวกท่านรุดมาคร่ากุมคนก็ต้องแสดงหนังสือทางการก่อน"

อี้ซีหนอยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ใดคิดคร่ากุมจูกัวะซิงแซ? พวกเราได้รับคำสั่งโป่วตั่วนั้งมีเรื่องรีบด่วนคิดรายงานต่อจูกัวะซิงแซ พวกท่านหน่วงเหนี่ยวขัดขวางพวกเรา ต้องรับผิดชอบต่อผลสุดท้ายที่เกิดขึ้น"

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งนั่งบนเก้าอี้ล้อเลื่อน ผลักเก้าอี้ล้อเลื่อนเข้ามา กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

ที่ด้านหลังคนผู้นี้ ยังตามติดด้วยชายฉกรรจ์ที่เข้มแข็งประดุจเหล็กผู้หนึ่ง

ซูบ้อฮี่เห็นบ้อเช้งกับทิชิ่วมาแล้ว ค่อยคลายใจลง รีบบอกเรื่องราวต่อบ้อเช้งกับทิชิ่ว บ้อเช้งพอฟังจบจึงกล่าว

"ที่แท้เป็นเรื่องสำคัญใด? ไฉนรีบร้อนต้องการพบจูกัวะซิงแซ"

เตี่ยอ่วยสี่หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"จูกัวะซิงแซเป็นเต่าหดหัว ไม่ยอมออกมาพบพานคนหรือไร?"

ลู่จืออิดแสร้งดุว่า

"เล่าสี่ (อันดับสี่) ท่านอย่าได้กล่าวโดยปากพล่อย โป่วตั่วนั้งกับจูกัวะซิงแซมีไมตรีคบหาอย่างสนิทสนม ห้ามมิให้ท่านล่วงเกินสหายของโป่วตั่วนั้ง"

มันเมื่อกล่าวเช่นนี้บ้อเช้งกับทิชิ่วกลับไม่สะดวกกับการอาละวาด

ทิชิ่วกล่าวว่า

"มีเรื่องใดบอกต่อพวกเราก่อน สี่เจ่กกำลังรับแขก"

อี้ซีหนอแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกเรามาด้วยเรื่องรีบด่วน หากเกิดเรื่องขึ้น พวกท่านต้องรับผิดชอบ"

บ้อเซ้งอดกล่าวมิได้ว่า

"เป็นเรื่องราวใด ข้าพเจ้ากลับต้องการรับฟังดู พวกท่านบอกได้อย่างเต็มที่"

เตี่ยอ่วยสี่หัวร่อฮาๆ อีกครา กล่าวว่า

"พวกเราจึงไม่บอกต่อพวกท่านเหล่าผู้เยาว์"

อี้ซีหนอแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกเรามิอาจไม่เข้าพบจูกัวะซิงแซ"

เตี่ยอ่วยสี่กล่าวอีกว่า

"หากมีคนขัดขวาง พวกเราจะโถมทะลวงเข้าไป"

ทิชิ่วอดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านทั้งหลายหากคิดบุกรุกวังเจ้าจูกัวะจริงๆ อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าหยาบคายแล้ว"

ยามนั้น ตุยเมี่ยกับแนฮ้วยก็รุดมาตามเสียง ซูบ้อฮี่ทราบว่าแนฮ้วยมีอารมณ์ร้อนแรง รีบฉุดดึงทั้งสองไปด้านข้าง บอกเล่าเรื่องราวให้ทราบ พร้อมกับให้ตุยเมี่ยและแนฮ้วยรายงานต่อจูกัวะซิงแซก่อน

ลู่จืออิดตวาดอีกว่า

"เล่ายี่ เล่าสี่ นี่เป็นสถานที่ใด ไหนเลยอนุญาตพวกท่านกล่าวก้าวร้าวได้หากล่วงเกินมือปราบทั้งสอง พวกเขาฉวยโอกาสล้างแค้นพวกท่านอย่าหมายนอนตาหลับได้"

คำพูดนี้แฝงความหมายเหน็บแนม แต่ผู้รับฟังไม่สะดวกกับการ

อาละวาดได้

บ้อเซ้งเพียงกล่าวว่า

"พวกเรามิใช่ไม่อนุญาตพวกท่านเข้าไป แต่พวกท่านไม่ได้นัดหมายล่วงหน้า ทั้งไม่ยื่นส่งเทียบ (นามบัตร) ออกจะฉุกละหุกไปบ้าง ตำหนักจูกัวะมิใช่สถานที่ไร้ระเบียบแบบแผน จะได้ปล่อยให้อาเก้า (สุนัข) อาเงียว (แมว) กล่าววาจาเหลวไหล จากนั้นก็ปะปนเข้าไป"

อี้ซีหนอกับเตี่ยอ่วยสี่รับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ลู่จืออิดยังกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ เพียงแต่การมาของพวกเราครั้งนี้ มิใช่มาด้วยเรื่องของตัวเอง หากแต่เป็นเรื่องของพวกท่าน พวกท่านไม่รีบร้อน พวกเรารีบร้อนจนตายก็แปลกไปแล้ว"

มันกล่าวเช่นนี้ กลับไม่รีบร้อนต้องการเข้าพบจูกัวะซิงแซ

ท่าทีที่บัดเดี๋ยวรีบร้อนบัดเดี๋ยวเฉื่อยชา บัดเดี๋ยวเร่งเร้าบัดเดี๋ยวผ่อนคลายนี้ สร้างความเคลือบแคลงสงสัยแก่บ้อเซ้งกับทิชิ่วนัก

ยามนั้นตุยเมี่ยกับแนฮ้วยได้รับคำสั่งจากจูกัวะซิงแซรีบรุดออกมา ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"พวกเราเรียนต่อสี่เจ่กแล้ว เนื่องด้วยสี่เจ่กมีแขกอยู่ ท่านผู้เฒ่าขอให้พวกท่านรอสักครู่"

ลู่จืออิดจงใจถามว่า

"เป็นแขกเยี่ยงไร?"

ตุยเมี่ยตอบว่า

"แขกที่ไม่ธรรมดาผู้หนึ่ง"

มันตอบเช่นนี้ เท่ากับไม่ได้ตอบ ลู่จืออิดซักถามว่า

"ใช่เป็นชายหนุ่มที่สะพายอาวุธที่คล้ายดาบคล้ายกระบี่ ไม่คล้ายดาบไม่คล้ายกระบี่อยู่ที่หว่างเอวหรือไม่?"

"ถูกต้อง"

ตุยเมี่ยไม่ทันกล่าวจบภายในตำหนักบังเกิดเสียงแผดร้องคราหนึ่ง เป็นสุ้มเสียงของจูกัวะซิงแซ

ลู่จืออิดร้องอุทานโดยที่จำแนกไม่ออกว่า เป็นยินดีหรือเสียใจว่า

"แย่แล้ว"

แนฮ้วย ตุยเมี่ย ทิชิ่ว บ้อเช้งพร้อมด้วยซูบ้อฮี่ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

...ภายในตำหนักเกิดเรื่องอันใด?

...ชายหนุ่มนั้นเป็นแขกเยี่ยงไร?

แขกมีหลายประเภท บ้างเป็นแขกที่ดี บ้างเป็นแขกเลวร้าย แขกบางคนได้รับการต้อนรับ บางคนไม่ได้รับการต้อนรับ

บางคนเป็นแขกไม่ธรรมดา บางคนเป็นแขกประจำ บางคนเป็นแขกผ่านทาง บางคนเป็นแขกไม่รับเชิญ

แต่ชายหนุ่มผู้นี้มิใช่แขก หากแต่เป็นคนร้าย

บ้อเช้ง ทิชิ่ว ตุยเมี่ย แนฮ้วยไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่นลง ก็ปรากฏคนผู้หนึ่งพุ่งปราดออกมา

เป็นชายหนุ่มที่สะพายอาวุธคล้ายดาบคล้ายกระบี่อยู่ที่หว่างเอวนั้นเอง

เสื้อผ้าของเขาแปดเปื้อนโลหิต

สีหน้าของเขารีบร้อนลนลาน

ในมือของเขาหิ้วห่อผ้าใบหนึ่ง ผ้าแพรที่นำมาเป็นห่อผ้า ปรากฏโลหิตไหลซึมออกมาไม่หยุดยั้ง

ลู่จืออิดพลันกล่าวว่า

"พวกเราความจริงรุดมาเรียนต่อจูกัวะซิงแซว่าพวกเราได้รับราย

งานว่ามีชายหนุ่มสะพายอาวุธที่สามารถใช้เป็นดาบและกระบี่เล่มหนึ่ง คิดลอบสังหารจูกัวะชิงแซในคืนนี้..."

แนฮัวยขู่คำรามก้อง ถาโถมออกไปพร้อมกับกระบี่ของเขา

แต่แนฮัวยพอชักกระบี่ อี้ซีหนอก็ชักกระบี่ตาม

ประกายกระบี่เจิดจ้าจับตาเนื่องด้วยพร่าพรายตาเกินไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นชัดตาว่า กระบี่ในมือมันยาวหรือสั้น คมหรือทื่อด้าน ถึงกับจำแนกไม่ออกว่ามีลักษณะอย่างไร

เมื่อเปรียบเทียบกัน กระบี่ของแนฮัวยเพียงเป็นกระบี่เหล็กเล่มหนึ่ง ถึงกับหม่นหมองไร้ประกาย

อี้ซีหนอทางหนึ่งใช้กระบี่ ทางหนึ่งตวาดว่า

"ท่านไฉนลงมือต่อเรา?"

ทั้งสองจู่โจมคนละสามกระบี่ และจู่โจมอีกเจ็ดกระบี่ จากนั้นต่างจู่โจมอีกห้ากระบี่ เสื้อผ้าของทั้งสองล้วนปรากฏโลหิตไหลซึม แต่ไม่มีกระบี่ตั้งรับแม้สักกระบี่เดียว

ในสี่ยอดมือปราบ นับตุยเมี่ยมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมที่สุด

เฮังเซี่ยวเจียะพุ่งปราดออกไปดุจดาวบิน ตุยเมี่ยก็ยืดกายขึ้นสกัดกั้นเฮังเซี่ยวเจียะที่กลางอากาศ

แต่เตี่ยอ่วยสี่ชิงเตะกราดใส่ตุยเมี่ย ทางหนึ่งตวาดว่า

"ท่านกล้าลอบทำร้าย?"

ตุยเมี่ยวกเท้ามารับเท้านี้ไว้ ฝ่ายตรงข้ามก็ชิงจู่โจมออกสิบเจ็ดสิบแปดเท้า ตุยเมี่ยใช้เท้าปานจักรผันคล้ายกับควงกระบองคู่ปิดสกัดสภาวะจู่โจมอันเร่งร้อนนี้เอาไว้ แต่เฮังเซี่ยวเจียะเหินออกนอกกำแพงล้อมแล้ว

เฮังเซี่ยวเจียะขณะจะพลิกข้ามกำแพงล้อมออกไป บ้อเซ้งบนเก้าอี้ล้อเลื่อนพลันขยับข้อมือ ยิงลูกเกาทัณฑ์ออกสองดอก

แต่พริบตาที่ลูกเกาทัณฑ์พุ่งฝ่าอากาศออก หน้าหนังสือสองแผ่นก็บินคว้างมาถึง ตัดฟันใส่ตัวเกาทัณฑ์

หน้ากระดาษทั้งเบาบางทั้งอ่อนนุ่ม แต่หน้าหนังสือที่ตัดฟันมาถึงยังแหลมคมกว่าอาวุธลับอันเกรี้ยวกราดกว่าอีก

หน้าหนังสือพอผ่านมือของลู่จืออิด (หนึ่งตำรา) ก็กลับกลายเป็นอาวุธร้าย

มันตวัดมือซัดหน้าหนังสือออกไป ทั้งยังขู่คำรามว่า

"ยังกล้าซัดอาวุธลับใส่พวกเราอีก?"

ขณะเดียวกัน ทิชิ่วก็ประมือกับกู่ทิซา (สามเหล็ก) ซึ่งยืนกอดอกสงบปากคำตลอดเวลาหนึ่งกระบวนท่า จากนั้นพากันถอยกายไปหนึ่งก้าวส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

ผลแห่งการสกัดขัดขวาง เฮ้งเซียวเจียะหลบหนีออกจากตำหนักจูกัวะไปแล้ว

มีแต่ซูบ้อฮี่ไม่ได้ติดตาม

พริบตาที่จูกัวะซิงแซส่งเสียงแผดร้องมันก็หมุนตัวโถมปราดเข้าสู่ภายในตำหนัก

มันคิดตรวจสอบว่าที่แท้เกิดเรื่องใด

ได้ยินเสียงร้องที่เต็มไปด้วยความแตกตื่นพรั่นพรึงของมัน ลอยล่องมาตามลมว่า

"สวรรค์ จูกัวะซิงแซถูกฆ่าแล้ว...รีบจับตัวคนร้ายไว้"

สี่ยอดมือปราบพอฟัง ล้วนสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ไม่มีกะใจสู้สืบไป ตุยเมี่ยกับทิชิ่วไล่ติดตามไปยังทิศทางที่เฮ้งเซียวเจียะหลบหนี ส่วนบ้อเซ้งกับแนฮ้วยรีบโถมกลับเข้าตำหนัก

ลู่จืออิด อี้ซีหนอ กู่ทิซาสบตากันวูบ เป็นแววตาที่แฝงความหมาย

"พวกเราทำงานสำเร็จแล้ว"

ครึ่งชั่วยามให้หลัง ทิชิ่วกับกู่ทิซาพากันกระอักโลหิตคำหนึ่ง ในสถานที่ที่แตกต่างกัน การต่อสู้ที่หน้าตำหนักจูกัวะที่ผ่านมา ทั้งสองเพียงประมือกันกระบวนท่าหนึ่ง แต่สภาพการต่อสู้รุนแรงที่สุด

เฮ้งเซี่ยวเจียะเร่งรุดสู่ตำหนักอั้วฮื้อเต่ย

เขาพกพาอาการบาดเจ็บเร่งรุดเดินทาง

โลหิตจากปากแผลไหลซึมออกมาชโลมเสื้อผ้าที่สวมใส่

ห่อผ้าในมือของเขายังปรากฏโลหิตหยดหยาด

โลหิตจากหัวขาดย้อมชโลมพื้นหิมะ หยดหยาดตลอดทางถึงตำหนักอั้วฮื้อเต่ย

"เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับมาแล้ว"

"เฮ้งเซียวเจียะลงมือสำเร็จ"

"เฮ้งเซี่ยวเจียะหิ้วศีรษะของจูกัวะซิงแซกลับมา"

"....."

ข่าวคราวถูกส่งมาตลอดเวลา ยิ่งมายิ่งแน่ชัด ยิ่งละเอียดถี่ยิบ

โป่วจงจือที่รอฟังข่าวอยู่ในตำหนักอั้วฮื้อเต่ย ต่อให้ปรกติมันสุขุมหนักแน่น ไม่แสดงความยินดีหรือเดือดดาลออกมา ยามนี้ยังอดมีสีหน้าลิงโลดยินดีมิได้

...การฆ่าจูกัวะซิงแซซึ่งเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่ง ถือเป็นเรื่องใหญ่ประการหนึ่ง

โป่วจงจือออกคำสั่งว่า

"เบิกตัวเฮ้งเซี่ยวเจียะเข้าพบ"

ทางหนึ่งสั่งต่อ "เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" ทั้งสองกับเล้งโป๊ยไท้เอี้ยว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะบังอาจลอบสังหารจูกัวะซิงแซ รอให้เราตรวจสอบยืนยันแน่ชัด ก็จู่โจมสังหารให้แก่เรา"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยกับ “เทพพิทักษ์เฝ้าประตู” ทั้งสองรับคำ ถ่ายทอดวาจาให้มือดาบขวานลอบตระเตรียมตัว

ขณะเดียวกัน เฮ้งเซี่ยวเจียะพุ่งควับเข้าสู่ตำหนักดุจเกาทัณฑ์ในวิกาลฤดูหนาว หน้าผากของเขามีเหงื่อซึม เสื้อผ้าล้วนเปียกชุ่มโชก

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอเข้าสู่ตำหนัก ก็ร้องถามว่า

“เสี่ยงเอี้ยอยู่ที่ใด?”

โป่วจงจือย้อนถามว่า

“ศีรษะของจูกัวะซิงแซเล่า?”

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างรีบร้อนว่า

“ขอเชิญเสี่ยงเอี้ยออกมา ข้าพเจ้าจะส่งมอบให้ในบัดดล”

“ภายในวังหลวงมีเรื่องรีบด่วน ฮ่องเต้มีรับสั่งให้เสี่ยงเอี้ยเข้าเฝ้าในเวลาอันสั้นไม่สามารถกลับมา เสี่ยงเอี้ยให้เราตรวจสอบศีรษะก่อน วันพรุ่งนี้ค่อยปูนบำเหน็จรางวัลแก่ท่าน”

เฮ้งเซี่ยวเจียะกระทืบเท้ากล่าวว่า

“เสี่ยงเอี้ยมาไม่ได้แล้ว”

“เรารุดมาก็เป็นเช่นเดียวกัน”

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

“ไม่เป็นเช่นเดียวกัน”

เขาทอดถอนใจแล้วกล่าว

“แต่ก็ได้แต่ทำเช่นนี้”

เขาโยนห่อผ้าให้แก่โป่วจงจือ

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยชิงยื่นมือรับไว้ แก้ห่อผ้าออกดู ภายใต้แสงโคมสาดส่อง กลับเป็นศีรษะของชายฉกรรจ์หน้ายาวดุจม้า ปากสีแดงฉานอ้าแสยะคล้ายกับจะกลืนกินผู้คนลงไป

นั่นเป็นศีรษะของอิ่วกุกช่วย

...อิ่วกุกช่วยที่เป็นไส้ศึกของฝ่ายฉั่วเกียและได้รับมอบหมายให้วางยาต่อจูกัวะซิงแซ

โป่วจงจือชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ดาบออกแล้ว

เขาฟันทำร้าย "เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" ที่คิดชักแส้ทองออกในดาบเดียว

ขณะเดียวกัน เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้กระบี่

เขาทิ่มแทงทำร้ายข้อมือที่ถือแส้ของ "เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" ที่ตวัดแส้หนังงูเหลือมขึ้นในกระบี่เดียว

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังสะอึกกายโถมใส่โป่วจงจือ

โป่วจงจือยังรวดเร็วกว่าเขา พุ่งออกหมัดหนึ่ง เสียงกร๊อบเมื่อต่อยดั้งจมูกของเฮ้งเซี่ยวเจียะหักไป

โป่วจงจือพลิกแพลงกระบวนท่าด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่า ยกเท้าถีบใส่ชายโครงข้างซ้ายของเฮ้งเซี่ยวเจียะ บังเกิดเสียงดังเกรียวกราวอย่างน้อยกระดูกซี่โครงของเฮ้งเซี่ยวเจียะหักไปสามซี่

โป่วจงจือม้วนสะบัดแขนเสื้อ ม้วนร่างเฮ้งเซี่ยวเจียะทั้งคนทั้งดาบปลิวลิ่วออกไป ปากตวาดสั่งว่า

"รุมสับสังขารมัน"

จากนั้นมันหมุนตัวพุ่งปราดไปยังตำหนักใน

...ฉั่วเสี่ยงเอี้ยกำลังรอฟังข่าวของมันอยู่ที่ตำหนักในนามบ้วง-ฮี้อเกาะ (หอลืมมัจฉา)

...ฉั่วเสี่ยงเอี้ยจึงไม่เผชิญหน้ากับ "ผู้ต้องหาฆ่าคน" ที่ตำหนักอั้วฮี้อเต่ย

...ยามนี้ปฏิบัติการต้องฆ่าจูกัวะเกิดการเปลี่ยนแปลง สมควรแจ้งต่อเสี่ยงเอี้ยในบัดดล

เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกมันกระแทกล่าถอย

เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกมันทำร้ายบาดเจ็บแล้ว

โป่วจงจือพอขยับกาย เฮ้งเซี่ยวเจียะที่ปลิวลิ่วไป พลันทะลึ่งกายที่กลางอากาศราวปาฏิหาริย์ เสียงขวับเมื่อซัดก้อนหินก้อนหนึ่งม่าถึง

โป่วจงจืองงงันวูบ พริบตานั้นบังเกิดความคิดขึ้น

...เฮ้งเซี่ยวเจียะรับบาดเจ็บแล้ว

...นี่เพียงเป็นหินเล็กๆ ก้อนหนึ่ง

...มันฝึกปรือวิชาลมปราณปี่แป้* ดาบทวนไม่ระคาย

...ก่อนหน้านี้เล้งโป๊ยไท้เอี้ยก็ถูกก้อนหินซัดใส่หน้าผาก เพียงผงะหงายตีลังกาไปทอดหนึ่งเท่านั้น

...ยังต้องกลัวอันใด?

หลังจากนั้นโป่วจงจือไม่อาจครุ่นคิดอีกต่อไป

ก้อนหินก้อนนั้นซัดพุ่งอย่างเร่งร้อน พุ่งออกอย่างกะทันหัน มันไม่ทันหลบหลีก และหลบไม่พ้น แต่หากคิดผ่อนหนักเป็นเบา ปล่อยให้ก้อนหินซัดใส่ตำแหน่งอื่นมันอย่างมากกลิ้งตัวไปตามพื้นดินสักหลายทอดชนโต๊ะเก้าอี้ตลอดจนบริวารล้มลงเท่านั้น

โป่วจงจือไม่ต้องการมีสภาพอันทุลักทุเลต่อหน้าบริวารของตัวเอง

มันโคจรลมปราณปี่แป้ คิดใช้ใบหน้าที่แข็งแกร่งดุจเขียงเหล็กรับก้อนหินนี้เอาไว้

แต่ว่ามันผิดแล้ว

มันหาทราบไม่ว่า เมื่อครึ่งวันก่อน เฮ้งเซี่ยวเจียะจงใจซัดก้อนหินทำรายเล้งโป๊ยไท้เอี้ย โดยไม่ปลิดปลงสังหาร เพื่อต้องการให้มันคำนวณ

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าผีผา เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง

ผิดพลาด มิหนำซ้ำเฮ้งเชี่ยวเจียะปล่อยให้มันทำร้ายหนึ่งหมัดหนึ่งเท้าสองแขนเสื้อ เพื่อให้มันบังเกิดความชะล่าใจ ค่อยซัดก้อนหินนี้ออก

ก้อนหินนี้กลับแฝงพลังการฝึกปรือชั่วชีวิตของเฮ้งเชี่ยวเจียะ

เสียงทึบคราหนึ่ง ก้อนหินจมหายไปในหน้าผากของโป่วจงจือคล้ายกับซัดทะลุเปลือกไข่ฟองหนึ่ง พุ่งออกทางศีรษะด้านหลัง

เฮ้งเชี่ยวเจียะพอลงมือประสบผลในท่าเดียว ก็หยิบยืมพลังแขนเสื้อของโป่วจงจือ พุ่งปราดออกจากตำหนักอั้วฮื้อเต่ย

เล้งโป๊ยไท้เฮี้ยตื่นตระหนกยิ่ง รีบประคองร่างที่ล้มลงอย่างแช่มช้าของโป่วจงจือเอาไว้ ร้องเสียงพิกลออกมา

"เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" ทั้งสอง ตลอดจนราชองครักษ์ทั้งหลายชักดาบแสดงกระบี่ เสือกทวนพาดเกาทัณฑ์ ไล่ติดตามเฮ้งเชี่ยวเจียะไป

เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่หยุดยั้งรั้งรอแม้ชั่วพริบตาเดียว

กระดูกของเขาหักไป แต่ยังเข้มแข็งราวบุรุษเหล็ก

เขาหลั่งโลหิตอันอุ่นระอุแต่ยังรักษาพลังลมปราณไว้ไม่เสื่อมคลาย

เขาฆ่ามหาเสนาบดีโฉดฉั่วเกียไม่ได้ แต่ในที่สุดยังประหารฆ่าผู้บัญชาการทหารรักษานครหลวงโป่วจงจือเป็นผลสำเร็จ

เขาพึงพอใจแล้ว

ยามนี้เรื่องราวเพียงหนึ่งเดียวที่เขาต้องกระทำคือหลบหนี

เฮ้งเชี่ยวเจียะเริ่มต้นใช้ชีวิตของการหลบหนี

ความหมายของการหลบหนีคือ ท่านไม่ยินยอมถูกทำร้าย แต่พานอาจถูกทำร้ายได้ทุกเมื่อ มิหนำซ้ำทุกผู้คนสามารถทำร้ายท่านโดยง่ายดาย

การหลบหนีไม่ใช่เรื่องสนุกสนาน

เฮ้งเซี่ยวเจียะเคยได้ยินตำนานเรื่องราวหลบหนีของเซ็กเสียวเซียง*
ซึ่งยินยอมสู้ตายไม่ขอหลบหนี ยามใดที่หลบหนี ก็จะสูญเสียตัวเอง ลืม
เลือนตัวเองปราศจากตัวเอง

คนมีชีวิตอยู่ในโลก เมื่อไม่อาจเป็น "คน" ผู้หนึ่ง ยังสามารถทำ
อะไร?

แต่ตอนนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะมิอาจไม่หลบหนี

ทั้งนี้เพราะเขาฆ่าโป่วจงจือแล้ว

โป่วจงจือได้รับการสนับสนุนจากฉั่วเกีย อย่างมากเพียงเป็น
หุ่นเชิดตนหนึ่งของฉั่วเกีย ระหว่างที่อยู่ในตำแหน่ง ก่อเวรสร้างกรรม
สุดคณานับ แต่ไม่ว่าอย่างไรผู้ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะฆ่าเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่
คนหนึ่ง

การตายของโป่วจงจือ สร้างผลกระทบกระเทือนต่อฉั่วเกีย
อย่างน้อยที่สุด ฝ่ายของจูกัวะซิงแซและขุนนางตงฉินในบ้านเมือง มีโอกาส
กระทำการตามเจตนารมณ์ของตัวเอง เอื้ออำนวยประโยชน์แก่ราษฎร
ทั้งแผ่นดิน มาตรว่าปรากฏขึ้นเพียงชั่ววูบ แต่ก็มีส่วนยืดสถานการณ์
อันเลวร้ายออกไป

นี่ไม่อาจบอกว่าเป็นความดีความชอบของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...เป็นผลจากการหันอาวุธจู่โจมของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แน่นอน ฝ่ายของฉั่วเกียต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ฉั่วเกียตกลงใจว่าจะตามล่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นหมื่นลี้ บดขยี้ให้
แหลกลาญเป็นผุยผง

ฉั่วเกียย่อมกำหนดแผนการเคลื่อนไหวขึ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะเล่า?

---

* ตัวละครหนึ่งในสี่มือปราบพญายมดอนฟ้าความตาย

ยามนี้เรื่องราวเพียงหนึ่งเดียวที่เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องกระทำคือหลบหนี

เรื่องที่เฮ้งเซี่ยวเจียะจู่โจมสังหารโป่วจงจือ แพร่สะบัดไปทั่วทั้งแผ่นดินโดยเร็ว บางคนบอกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะขวัญกล้านัก บางคนบอกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะบังอาจนัก แต่แทบทุกผู้คนเห็นว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะยากจะรักษาชีวิตไว้ได้

ยากรักษาชีวิตได้เป็นเรื่องหนึ่ง แต่ในชีวิตของคน มีเรื่องบางประการที่ต้องกระทำ มาตรว่าศีรษะถูกปลิดปลงก็ตาม...อย่างน้อยสำหรับกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ นี่เป็นเรื่องที่แม้ทราบว่าไม่ควรกระทำ แต่เพื่อคุณธรรมพึงต้องกระทำ หากให้เริ่มต้นใหม่ เขายังจะกระทำอีกครั้ง

อย่างน้อยจนบัดนี้เขายังไม่ตาย

เขาเพียงแต่หลบหนี

เขาหลบหนีออกจากเมืองไคฮง ซึ่งเป็นนครหลวงของราชวงศ์ซ้องตอนนั้น หลบหนีถึงเมืองลกเอี๋ยง หลบหนีถึงเมืองฮั่งจิว หลบหนีข้ามแม่น้ำเฮ็กเล้งกัง หลบหนีถึงแดนโท่วฮวง ซื้อเรือออกทะเล ปกปิดชื่อแซ่ไว้ หลบหนีขึ้นภูเขาซงซัว หลบหนีเข้าหุบเขาลึก หลบหนีเป็นเวลาสามปี

สามปีเต็มๆ

เวลาสามปีไม่ปรกติธรรมดา

วันเวลาเคลื่อนคล้อยผ่าน มาตรแม้นเป็นเวลาสิบปี ก็เพียงชั่วลัดนิ้วมือเดียว แต่ในระยะเวลาพันกว่าวันแห่งการหลบหนีเผชิญกับทุกข์ในทุกข์ ตลอดจนทุกข์เหนือทุกข์ สุดที่ผู้คนจะผ่านพ้นได้

ยิ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนซึ่งไม่เคยผ่านการหลบหนีจะคาดคิดคำนวณได้

...เพื่อไม่ "เปิดเผยร่องรอย" เฮ้งเซี่ยวเจียะแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม

ล้วนไม่กล้าใช้ออก

...เพราะเพื่อ "กล้ำกลืนฝืนอัปยศ" ต่อให้เขามีปัญหาอันหลักแหลมกลับถูกชนชั้นอันต่ำช้าหยามหยันตามอำเภอใจ

...เพราะเพื่อ "ซ่อนคมงำประกาย" มาตรว่าแผ่นดินกว้างไพศาลกลับไม่มีที่ให้เขาทรงกาย

...นี่ล้วนเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะแส่หาเอง

เป็นผลจากก้อนหินที่เขาซัดพุ่งออก

สำหรับกับคนที่หลบหนี การหลบหนีความจริงมิใช่ความทุกข์ที่สุด หากแต่อยู่ที่เมื่อใดจึงสามารถยุติวันเวลาแห่งการหลบหนีถึงสุดหล้าค่อยฟื้นคืนอิสรภาพคืนมา?

คำตอบนี้อาจไม่มีวันปรากฏขึ้น นี่จึงเป็นความสิ้นหวังถึงที่สุดของการหลบหน

นี่ทำให้เฮ้งเซี่ยวเจียะซึ่งผ่านชีวิตมาอย่างแร้นแค้น ต้องตัดสินใจประการหนึ่ง

นั่นคือกลับสู่นครหลวง

บทพิสูจน์ของคนผู้หนึ่ง อยู่ที่ตอนที่มันเคราะห์ร้าย ใช่ยังมานะบากบั่นหรือไม่? ใช่ยังยึดมั่นปณิธานหรือไม่? ขณะที่ตกทุกข์ได้ยาก ใช่ยังรักษาบุคลิกภาพ รักษาการวางตัวไว้หรือไม่?

ความพ่ายแพ้เป็นโอกาสพิสูจน์นักสู้ผู้กล้าอย่างดีที่สุด

เฮ้งเซี่ยวเจียะแม้เผชิญกับวิกฤตการณ์รอบด้าน ไม่กล้าประพฤติถือผู้กล้าเช่นปรกติธรรมดา แต่ในวันเวลาสามปีที่ร่อนเร่ไปทั่วหล้า เขาไปยังสถานที่ไม่น้อย เรียนรู้เรื่องราวไม่น้อย สร้างบุญกุศลไม่น้อย รู้จักผู้ห้าวหาญชาวยุทธจักรไม่น้อย

วีรบุรุษไม่ถามไถ่ต้นกำเนิด คิดคบหาสหายที่จริงใจ ต้องเป็น

ช่วงเวลาที่ไร้ซึ่งทุกสิ่ง สหายที่คบหาในยามนี้ มักสามารถร่วมทุกข์สุขฟันฝ่ารวมกัน อย่างน้อยเราไม่มีอิทธิพล ท่านไร้อำนาจ นอกจากคบหาด้วยใจแล้ว ต่างไม่มีจุดมุ่งหมายอันใด

เฮ้งเซี่ยวเจียะหลบหนีถึงที่ใด แทบเพาะสร้างมิตรภาพในที่นั้นเพิ่มพูนประสบการณ์ ขยายความสัมพันธ์ขึ้น

นี่ยากรับรองว่ามิใช่ "ทุนรอน" ของเฮ้งเซี่ยวเจียะในภายหน้า

ดังนั้นมีคนเคยถามว่า หากเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่หลบหนี เขาจะมีสภาพอย่างไร?

คำตอบอาจมีเพียงหนึ่งเดียว วีรบุรุษเกิดจากการเดี่ยวกรำผ่านความทุกข์ยาก

คนคราคับขัน มีเรื่องหนึ่งที่พึงหลีกเลี่ยง นั่นคืออย่าได้หวั่นวิตกสูญเสียอุดมการณ์

คนเมื่อประสบความสำเร็จสมควรปริวิตก แต่ยามคับขันเป็นตายอย่าได้ท้อแท้สิ้นอุดมการณ์เด็ดขาด

เฮ้งเซี่ยวเจียะเมื่อหลบหนี ก็ไม่ละทิ้ง

...ไม่ยอมละทิ้งชีวิตของเขา

...ชีวิตของเขาเป็นของเขา

เขาต้องมีชีวิตสืบไป

หากคิดมีชีวิตสืบไปต้องหนักแน่น เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว ยืนกราน

เขาจำได้ว่าจูกัวะซิงแซพอพบหน้าเขา ก็สอบถามปัญหาต่างๆ ต่อเขา เขาล้วนให้คำตอบอย่างเชื่อมั่น

...ผู้คนทั่วไปกระทำเรื่องราว ไม่ว่าการต่อสู้ชิงชัย พนันขันต่อล้วนมีกฎเกณฑ์ เมื่อมีกฎเกณฑ์ ต้องมีผู้คนและวิธีที่ทำลายกฎเกณฑ์

...ไม่ทำลายไม่ริเริ่ม ถือเป็นชนชั้นธรรมดา สามารถทำลาย

ไม่ได้รับการยกย่อง ต้องสามารถริเริ่มจึงควรแก่การแซ่ซ้อง คนต้องทำลายได้ริเริ่มได้จึงเป็นยอดอัจฉริยะ เมื่อถึงตอนท้าย ค่อยหวนกลับไปสู่ความไม่ทำลายไม่ริเริ่ม จึงเป็นขอบเขตอันสมบูรณ์ พร้อมกับกำหนดกฎเกณฑ์หนึ่งขึ้น จวบกระทั่งผู้อื่นทำลายกฎเกณฑ์นั้น

...บางครั้งคิดวางหมากสังหาร ต้องเดินหมากบุกทะลวง เพื่อดึงดูดความสนใจของฝ่ายตรงข้าม ค่อยวางหมากอันแยบคายได้

...หมากอันสูงส่งในกลหมากรุกคือ เมื่อถึงคราคับขัน ไม่เสียดายกับการสละเบี้ย

...การเคลื่อนไหวที่แท้จริง กลับเป็นความสงบนิ่ง สมมุติเช่นดาวเคลื่อนดาราคล้อย อาทิตย์ลอยเด่นจันทร์ล่วงลับ ล้วนเคลื่อนไหวตลอดเวลา ผู้คนกลับไม่รู้สึกตัว

...คลื่นลูกหลังไล่คลื่นลูกแรก ใบไม้ใหม่เบียดเสียดใบไม้เก่าร่วงหล่น ความสำเร็จล้มเหลวอันน้อยนิด ไม่เป็นที่สนใจของผู้คน มาตรแม้นพ่ายแพ้ล้มตาย ก็ไม่มีผู้คนล่วงรู้ สำหรับกับผู้คนบางคน ในชีวิตขอยอมรีบร้อน ไม่ต้องการเฉื่อยเฉย ขอกระทำอย่างเปิดเผยสมใจ ยังมีสิ่งใดเทียบได้

...หมากแยบคาย หมากซุ่มซ่อนในกลหมากรุก ตอนแรกที่เดินหมากดูไม่ออกว่ามีประโยชน์ใด จวบกระทั่งเดินไปหลายตา หรือเดินไปหลายสิบตา ถึงกับรอถึงขั้นคับขันสำคัญ ค่อยก่อเกิดประโยชน์ขึ้น

...การพิทักษ์ความยุติธรรม เป็นศัตรูกับโจรร้ายที่กำเริบเสิบสานนับเป็น “ศัตรูส่วนรวม” หาใช่ศัตรูโดยส่วนตัวไม่ ศัตรูของพวกท่านมักเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของราษฎร หรืออีกนัยหนึ่งคือศัตรูฟ้า เช่นนี้จึงเป็นศัตรูที่ยากรับมือ และยากจัดการได้

...ทั้งนี้เพราะศัตรูของพวกท่านก่อเภทภัยอย่างกว้างขวาง สร้างสมซากศพมากมายสุดคณานับ ดังนั้นขั้นตอนในการต่อสู้ยิ่งน่านิยม

ยกย่อง น่าแซ่ซ้องสดุดี

...เมื่ออยู่ในยุทธจักร ต้องมีความเข้มแข็งอย่างยิ่งยวด ค่อยเป็นคนได้ ยุทธจักรกลับกลายเป็นสหายมิใช่สหายที่แท้ ศัตรูมิใช่ศัตรูคู่แค้นถึงกับจำแนกศัตรูสหายไม่ออก แต่คุณค่าของคนผู้หนึ่ง อยู่ที่มันหลังจากผ่านคลื่นลมเผชิญการเคี่ยวกรำ ยังเป็นคนผู้หนึ่งหรือไม่...อาจบางทีในสายตาของข้าพเจ้าไร้ศัตรู ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไร้ผู้ต่อต้าน

จูกัวะซิงแซพอพบหน้า ก็ถามปัญหาเฮ้งเซี่ยวเจียะมากมายปานนี้ รอจนรับรู้การตัดสินใจ ตลอดจนความกล้าหาญในการแบกรับภาระของเฮ้งเซี่ยวเจียะ จึงยอมรับความเคลื่อนไหวของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ก่อนหน้านี้เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เคยพบพานจูกัวะซิงแซ ถึงกับไม่ได้ติดต่อส่งข่าวกับท่าน

ดังนั้นฉั่วเกียกับโป่วจงจือค่อยเชื่อว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะจะปลิดชีวิตจูกัวะซิงแซจริงๆ

ดังนั้นฉั่วเกียกับโป่วจงจือค่อยคิดไม่ถึงว่า บุคคลที่เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดฆ่าเป็นพวกมันทั้งสอง

เพราะเหตุนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยลงมือประสบผล

...เขาประสบผลเพียงครึ่งหนึ่ง เพียงฆ่าโป่วจงจือเท่านั้น

ตอนที่เขาแรกพบจูกัวะซิงแซ ก็ไม่ทันกล่าววาจาอื่น ระหว่างคนทั้งสอง มีแต่ความไว้วางใจ และการยอมรับโดยดุษณี

ตอนนั้นอิ่วกุกช่วยอยู่ที่หลังม่าน หากแม้นจูกัวะซิงแซขับไล่มัน ล่าถอยมันต้องเตือนภัยฝ่ายฉั่วเกียว่าเรื่องราวมีเลศนัย หากบ่งบอกตรงๆ ถูกอิ่วกุกช่วยได้ยิน ยิ่งไม่เหมาะสม

ซึ่งความจริง เรื่องนี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงมาก่อน

เฮ้งเซี่ยวเจียะเดินทางขึ้นนครหลวง เพื่อบุกบั่นท่องยุทธจักร ปฏิบัติตามอุดมการณ์ กับพฤติการณ์ของฝ่ายฉั่วเกีย ซึ่งรวบอำนาจใหญ่

ไว้สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร กระตุ้นให้เขาเคียดแค้นชิงชังตั้งแต่แรก

เขาจำแนกความผิดถูก แต่ที่แล้วมาไม่นิยมความรุนแรง

เขาสาบานเป็นพี่น้องกับโซวมั่งจิ้มและแป๊ะโซ้วปวย รอจนหอลมพิรุณโปรยรักษาความมั่นคงไว้ เขาก็ออกจากหอแดง เปิดร้านขายภาพวาดตัวหนังสือ รักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ผู้คน มีชีวิตอย่างรื่นรมย์

แต่แล้วฉั่วเกียใช้ให้โป่วจงจือ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แปดจอมดาบใหญ่ ยังมีสี่ในมังกรเขียวหกบรรจบรุดมาข่มขู่บีบคั้น ทั้งหลอกล่อด้วยลาภยศให้เขาฆ่าจูกัวะซิงแซ กลับปลุกเร้าให้เขาบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น

...ฆ่าฉั่วเกียเพื่อขจัดเภทภัยแก่แผ่นดิน

...หากสามารถฆ่าฉั่วเกีย เขาแม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต

...ต่อให้ฆ่าฉั่วเกียไม่ได้ อย่างน้อยสามารถยับยั้งแผนการร้าย ที่ฉั่วเกียคิดลอบสังหารจูกัวะซิงแซ ก็นับเป็นเรื่องที่ดี

...หากแม้นฆ่าฉั่วเกียไม่ได้ สามารถฆ่าโป่วจงจือ ก็ไม่เสียทีที่เคลื่อนไหวแล้ว

ดังนั้นเขาดำเนินแผนซ้อนแผน ตกลงใจฆ่าฉั่วเกีย

บุคคลที่ประสบความสำเร็จมีชื่อเลื่องลือ น้อยครั้งจะเป็นคนโง่เขลา

ฉั่วเกียมิใช่คนโง่เขลา

หากมิใช่มันเฉลียวฉลาดสุดยอด ก็ไม่สามารถกุมอำนาจใหญ่ของแผ่นดินไว้ ซ่องสุมกำลังยิ่งใหญ่ กระทำการตามอำเภอใจแล้ว

มันทราบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่แน่ว่าจะจงรักภักดีต่อมัน

ถึงกับไม่แน่ว่ามีความจริงใจ

มันส่งคณะสะกดรอยตามเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ก่อนอื่นมันจัดส่งเตี่ยอ่วยสี่ (สี่ภาพวาด) กับเอี๊ยบกี้โหงว (ห้าหมากรุก) คอยติดตามเฮ้งเซี่ยวเจียะ ดูว่ามีความเคลื่อนไหวผิดปกติหรือไม่...หากมีความเคลื่อนไหวผิดปกติ ให้ฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะก่อน หากว่าไม่มีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ รอจนเฮ้งเซี่ยวเจียะฆ่าจูกัวะซิงแซค่อยฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะเมื่อได้รับมอบหมายให้ฆ่าจูกัวะซิงแซ ฉั่วเกียยังแสร้งส่งคนไปแจ้งข่าวต่อจูกัวะซิงแซ เพียงแต่ถูกสี่ยอดมือปราบที่เฝ้าประตูปฏิเสธกุศลเจตนา ผลสุดท้ายที่เกิดขึ้นย่อมต้องรับผิดชอบเอง

ฉั่วเกียเฉลียวฉลาด เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่โง่เขลา

เขาจนใจที่ไม่สามารถแจ้งต่อจกัวะซิงแซ

และไม่สามารถบอกต่อสหายของเขา

ดังนั้นไม่ว่าปึงหึงเสี้ยวหรือถังป้องู้ เตียถั่วหรืออุนยิ้ว ล้วนไม่ทราบว่าในใจของเขามีความคิดอ่านอันใด

ฉั่วเกียเพื่อเพิ่มพูนความเคียดแค้นชิงชังที่เฮ้งเซี่ยวเจียะมีต่อจูกัวะซิงแซกับสี่ยอดมือปราบ จึงบงการให้จูเซี่ยวเอียกับเซียนวิเศษอมตะซึ่งเป็นไส้ศึกอยู่ในหน่วยเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า จงใจชักนำเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกไปยังตรอกกระเบื้อง

ภายในตรอกกระเบื้องจัดละครไว้ฉากหนึ่ง รอจนเฮ้งเซี่ยวเจียะมาถึงก็เริ่มแสดง

ดังนั้นจึงเกิดเรื่อง "สี่ยอดมือปราบ" รีดนาทาเร้นต่อสุจริตชนขึ้น

"เถ้าแก่" ที่ขายหมวก ความจริงเป็นหนึ่งในสอง "เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" ที่ข้างกายโป่วจงจือ ภายหลังเฮ้งเซี่ยวเจียะพบพานหนึ่งในสอง "เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" จึงรู้สึกคุ้นตาอยู่บ้าง

ฉั่วเกียประเมินความสามารถผ่านตาไม่ลืมเลือนของเฮ้งเซี่ยวเจียะต่ำทรามไป

ยังมี "คนแบกเกี้ยว" ผู้หนึ่ง เป็น "เทพพิทักษ์เฝ้าประตู" อีกคนหนึ่ง เนื่องด้วยตอนอยู่ตรอกกระเบื้องเฮ้งเซี่ยวเจียะเคยได้ยินมันส่งเสียงตวาดหลายคำ พอได้ยินสุ้มเสียงของมันใหม่ จึงรู้สึกคุ้นหูอยู่บ้าง

ฉั่วเกียยังประเมินความสามารถผ่านหูไม่ลืมเลือนของเฮ้งเซี่ยว-เจียะต่ำทรามไป

ตอนนั้น "บ้อเช้ง" ที่อยู่ภายในเกี้ยวเป็นเอี๊ยบกี้โหงว (ห้าหมากรุก) ปลอมแปลงขึ้น มันจงใจเก็บค่าคุ้มครอง พร้อมกับกล่าววาจาหยามหยันอุนยิ้ว ระหว่างทางก็ลอบทำร้ายเฮ้งเซี่ยวเจียะ จุดประสงค์เพื่อฆ่าถังป้องู้เตียถั่วหรืออุนยิ้ว สร้างความเคียดแค้นแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะ จนคิดฆ่าจูกัวะชิงแซ และสียอดมือปราบ

นอกจากเอี๊ยบกี้โหงวที่ซัดอาวุธลับจากภายในเกี้ยวยังมีเตี่ยอ่วยสี่ (สี่ภาพวาด) ใช้ดอกเหมยลอบทำร้าย เฮ้งเซี่ยวเจียะกับภูษาฟ้ามีตะเข็บแม้สอดมือช่วยเหลือ แต่ยังชักช้าวูบหนึ่ง กลับปรากฏเกาทัณฑ์ลับทำลายอาวุธลับของเอี๊ยบกี้โหงวกับเตี่ยอ่วยสี่

ตอนนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะเคยสำรวจดูสถานที่เกิดเหตุ พบว่าผู้ที่ซัดเกาทัณฑ์ลับโดยสารล้อเลื่อนมา

บนพื้นหิมะทิ้งรอยล้อเลื่อนไว้

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะลงความเห็น นี่จึงเป็นฝีมือของสี่ยอดมือปราบอันดับแรก...บ้อเช้ง

อาวุธลับของบ้อเช้งไม่ได้ซัดด้วยกำลังภายใน หากแต่อาศัยกลไกขดลวดอันแยบคาย ดังนั้นพลังที่แฝงมาแม้รุนแรง แต่แตกต่างจากอาวุธลับที่ซัดด้วยกำลังภายในอยู่บ้าง

สำหรับดอกเหมยเป็นเตี่ยอ่วยสี่ซัดออก มันมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม

แต่กำลังภายในไม่นับเป็นอย่างไร พอซัดดอกเหมยใส่ พลังลมปราณสับสนอยู่บ้าง ขณะที่จู่โจมศัตรู ได้กระแทกดอกเหมยร่วงหล่นยี่สิบห้าดอก

เฮ้งเซี่ยวเจียะเคยพบเห็นร่องรอยที่ทิชิ่วกับตุยเมี่ยเชิญเตียถั่วไปยังกรมเมือง ทิชิ่วมีกำลังภายในกล้าแข็ง ดังนั้นทิ้งรอยเท้าจมลึกไปในพื้นถนน ส่วนตุยเมี่ยมีวิชาตัวเบาถึงขั้นเหยียบบุปผาไม่เสียหาย ดังนั้นผู้มาหากเป็นทิชิ่ว กิ่งเหมยต้องหัก หากแม้นผู้มาเป็นตุยเมี่ย ดอกเหมยจะไม่ร่วงหล่น

แต่เป็นไปไม่ได้ที่เป็นแนฮ้วย แนฮ้วยรู้จักหักหาญเสี่ยงชีวิต แต่วิชาตัวเบาไม่สูงเยี่ยม

นั่นแสดงว่าเป็นบริวารของฉั่วเกีย จงใจให้เฮ้งเซี่ยวเจียะเข้าใจผิดคิดว่า เป็นสี่ยอดมือปราบลงมือต่อเขาด้วยอำมหิต

พฤติการณ์นี้ไม่ได้กระทำเพียงครั้งเดียว และไม่ได้มุ่งเป้าหมายต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะแต่ผู้เดียว ตอนที่อยู่ในตึกตระกูลฮวย ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วง ลงมือต่อเหล่าผู้กล้าด้วยอำมหิต กลับแอบอ้างชื่อสี่ยอดมือปราบ ภายหลังค่อยถูกเฮ้งเซี่ยวเจียะเปิดโปงว่า นั่นเป็นแผนอุบายของแป๊ะโซ้วปวย

ตอนนั้นเตียถั่วขโมยหนังสือทุงฮื้อจิบของทิชิ่วกับตุยเมี่ยไป ถูกคนทั้งสองจับกุมคุมขังไว้ เฮ้งเซี่ยวเจียะรุดไปขอให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาแนฮ้วยกลับท้าสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ในสี่ยอดมือปราบ นับแนฮ้วยมีเลือดลมร้อนแรงที่สุด ดังนั้นต้องการทดสอบฝีมือของเฮ้งเซี่ยวเจียะดู

การต่อสู้ครั้งนั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ใช้ดาบกระบี่ แต่ซัดพุ่งก้อนหินออก แนฮ้วยก็ไม่สืบสาวว่าก้อนหินถือเป็นอาวุธหรือไม่ ยินยอมปลดปล่อยเตียถั่ว ทั้งนี้เพราะแนฮ้วยเพียงคิดต่อสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะสักครา หาได้คิดเหนี่ยวรั้งเตียถั่วไม่

การต่อสู้ครั้งนั้นสร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

...แนฮ้วยรั้งอันดับท้ายสุดของสี่ยอดมือปราบ ยังมีพลังฝีมือสูง

เยี่ยมถึงเพียงนี้ หากตัวเองคิดลอบสังหารจูกัวะซิงแซจริงๆ สี่ยอดมือปราบพอผนึกกำลัง เขาต้องพ่ายแพ้แน่นอน

...เขาไม่มีโอกาสบ่งบอกสาเหตุความนัยต่อจูกัวะซิงแซ หากแม้นจูกัวะซิงแซเข้าใจว่าเขาคิดลอบสังหารจริงๆ เพียงส่งสียอดมือปราบออกมา เขาก็ยากจะรับมือได้

ดังนั้นหลังการต่อสู้กับแนฮ้วย เฮ้งเซี่ยวเจียะเอาแต่มองดูลายเส้นบนฝ่ามือของตัวเอง เป็นการทำนายโชคเคราะห์ส่วนตัว กลับสร้างความสงสัยใจแก่เตียถั่วยิ่ง

รอจนเข้าสู่ตำหนักจูกัวะ เฮ้งเซี่ยวเจียะพอพบเห็นจูกัวะซิงแซค่อยพบว่าคนผู้นี้เป็นผู้อาวุโสที่กอปรด้วยเหตุและผล ทั้งยังล่วงรู้เจตนาการมาของเขาแต่แรก ให้ความไว้วางใจต่อเขาอย่างเต็มเปี่ยม ในคำถามคำตอบทั้งเจ็ดครั้ง ทั้งสองฝ่ายแสดงความจริงใจต่อกัน ไม่มีการแบ่งลำดับอาวุโส และไม่ถือเขาถือเรา

ภายหลังตอนที่แนฮ้วยกับตุยเมี่ยเข้ามา แนฮ้วยยังแสยะหน้าล้อเลียนใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

...ชายหนุ่มที่กระด้างเย็นชาเช่นแนฮ้วย กลับแสยะหน้าล้อเลียนเฮ้งเซี่ยวเจียะ สร้างความสงสัยใจแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ่ง

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะส่งเสียงดังอ้อคำหนึ่ง

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะจะอย่างไรเป็นคนชาญฉลาด ในที่สุดเข้าใจเจตนาของแนฮ้วยด้วยปัญญาไว

...พวกเราเป็นสหาย มิใช่ศัตรู

...เราเข้าใจจิตเจตนาของท่าน

...พวกเราสนับสนุนท่าน

จูกัวะซิงแซยังอาศัยวิธีการติดต่ออันพิเศษเฉพาะประจำสำนักแจ้งต่อศิษย์ทั้งสี่ ให้แสร้งเป็นไม่ทราบความนัยดำเนินแผนซ้อนแผน จงใจ

เกิดการขัดแย้งกับลู่จืออิดและพวกทั้งสี่ ช่วยเหลือให้แผนการของเฮ้ง-เซี่ยวเจียะสำเร็จลุล่วง

หนึ่งเดียวที่จูกัวะชิงแซห่วงใยกังวลคือ เฮ้งเซี่ยวเจียะแบกรับผลสุดท้ายได้หรือไม่?

ไม่ว่าแผนการลงมือสำเร็จหรือล้มเหลว ผลสุดท้ายล้วนหนักหนาสาหัสยิ่ง

คำตอบของเฮ้งเซี่ยวเจียะ สร้างความพึงพอใจแก่จูกัวะชิงแซ

จูกัวะชิงแซเห็นว่า ท่านเองสมควรวางใจและวางมือ ปล่อยให้ชายหนุ่มผู้นี้ปฏิบัติภารกิจอันยิ่งใหญ่นี้

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ฆ่าจูกัวะชิงแซ

เขาลงมือฆ่าอิ่วกุกช่วย

เฮ้งเซี่ยวเจียะฟันศีรษะของอิ่วกกช่วยลงมาเนื่องด้วยสถานการณ์รีบร้อนคับขัน ไม่ทันบ่งบอกสาเหตุความนัยต่อจูกัวะชิงแซ

เขารีบรุดออกจากตำหนักจูกัวะ

สี่ยอดมือปราบแสร้งเป็นปั่นป่วนวุ่นวาย ทำท่าไล่ติดตาม...หากไล่ล่าตามจริงๆ สี่ยอดมือปราบไม่แน่ว่าจะสกัดเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ลู่จืออิด อี้ซีหนอ กู่ทิซา เตี่ยอ่วยสี่กลับรั้งอยู่ละแวกที่ตำหนักจูกัวะ สำรวจดูสถานการณ์ เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ฉวยโอกาสนี้เร่งรุดสู่ตำหนักอั้วฮื้อเต่ย...ขณะที่ศัตรูเข้าใจว่าตัวเองทำศึกประสบชัย นับเป็นช่วงเวลาที่การป้องกันอ่อนแอที่สุด เลินเล่อได้โดยง่ายดายที่สุด

คราก่อนลุ้ยซุ่งแห่งตึกหกหุนครึ่ง ก็อาศัยความคิดนี้จู่โจมตลบหลังต่อหอลมพิรุณโปรย

เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมจดจำข้อนี้ได้

แต่เขาก็ไม่ลืมเลือนว่า หอลมพิรุณโปรยกลับเป็นฝ่ายอาศัยเหตุการณ์นี้สยบตึกหกหุนครึ่งไว้

...ความสำเร็จล้มเหลวยากประเมิน

...ความเป็นความตายยากจะหยั่ง

ไม่ว่าอย่างไรต้องทดลองดูสักครา

ก่อนหน้านี้โป่วจงจือสั่งให้เขาจ่โจมสังหารจกัวะซิงแซบนเหลานกยูง เฮ้งเซี่ยวเจียะก็คาดคำนวณว่าจูกัวะซิงแซต้องไม่อยู่บนเหลา

...หากแม้นจูกัวะซิงแซอยู่บนเหลานกยูง โป่วจงจือต้องไม่อยู่ที่นั้น หนึ่งนั้นจูกัวะซิงแซกับโป่วจงจือมีอุดมการณ์แตกต่างกัน หากโป่วจงจือจัดงานเลี้ยง จูกัวะซิงแซไม่แน่ว่าจะรุดไป หากจูกัวะซิงแซนัดหมาย โป่วจงจือยิ่งไม่แน่ว่าจะไปตามนัด สอง โป่วจงจือต้องไม่โง่เขลาจนพาตัวเองอยู่ในที่เกิดเหตุ ในขณะที่มันสั่งการให้ผู้คนลอบสังหารจูกัวะซิงแซ สามโป่วจงจือเมื่อว่าจ้างคนร้ายจู่โจมจูกัวะซิงแซ ตัวเองต้องไม่อยู่ในเหตุการณ์ หาไม่จะประสบภัยลามด้วย

ด้วยศักดิ์ตำแหน่งของโป่วจงจือไม่จำเป็นต้องเสี่ยงอันตรายเช่นนี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะคาดการณ์ว่าปฏิบัติการครั้งนั้นเพียงเป็นการทดสอบประการหนึ่ง

ดังนั้นเขาลงมืออย่างสุดกำลัง ไม่เช่นนั้นโป่วจงจือจะไม่มอบหมายให้เขาลอบสังหารจริง แต่ขณะที่เขาชักก้อนหินออก กลับชุกงำกำลังไว้

สิ่งที่เขาชุกงำไว้ จึงเป็นท่าจู่โจมสังหารของเขา

โป่วจงจือเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะขายชีวิตถึงเพียงนั้นก็ปล่อยให้เขาลอบสังหารจูกัวะซิงแซอย่างวางใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะคำนวณแน่ว่า หากตัวเอง “ลงมือประสบผล” ฉั่วเกียหรือโป่วจงจือต้องเบิกตัวให้เข้าพบนี่เป็นโอกาสอันประเสริฐที่เขาจะลงมือ

เพียงแต่ฉั่วเกียยังสุขุมรอบคอบ ก่อนหน้านี้มันไม่พบกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ หนึ่งนั้นเป็นมันไปหาเฮ้งเซี่ยวเจียะเอง โดยไม่มีผู้ใด

ทราบล่วงหน้า สองมันนำยอดฝีมือไปหลายคน ไม่กลัวฝ่ายตรงข้ามก่อเรื่องขึ้น ครั้นเมื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะร้องขอต้องการพบมัน มันกลับไม่ออกมา

...ให้โป่วจงจือตรวจสอบศีรษะมนุษย์ประเสริฐกว่า

...หากแม้นมีอันตราย ก็ปล่อยให้ผู้อื่นรับแทน

หากเป็นความดีความชอบ ฉั่วเกียค่อยรับไว้

นี่เป็นหลักการของฉั่วเกียตลอดมา

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะลงมือประสบผลเพียง "ครึ่งหนึ่ง"

...หากแม้นฉั่วเกียอยู่ด้วย เฮ้งเซี่ยวเจียะใช่ฆ่ามันได้หรือไม่?

...หากฆ่าฉั่วเกียได้ ยังจะฆ่าโป่วจงจือได้หรือไม่?

...หากว่าลงมือฆ่าฉั่วเกีย เฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถหลบหนีออกจากตำหนักอั้วฮื้อเต่ยหรือไม่?

คำตอบนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ

ความโชคดีหรือร้าย หมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว

เรื่องราวที่ยังไม่เกิดขึ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าเป็นโชคดีหรือร้าย เป็นความโชคดีในโชคร้าย หรือเป็นความโชคร้ายในโชคดี

ฉั่วเกียวางหมากไว้ตาหนึ่ง

ฉั่วเกียความจริงคิดยืมมือเฮ้งเซี่ยวเจียะกำจัดศัตรูทางการเมืองผู้หนึ่ง ผลสุดท้ายกลับสูญเสียขุนพลคู่ใจไปคนหนึ่ง

ตอนเข้าง่ายตาย ถอนตัวยากเย็นเข็ญใจ

นี่เป็นคำพูดที่ใช้เปรียบเปรยว่า พอเข้าสู่ยุทธจักรมีสภาพลึกล้ำดั่งห้วงสมุทร

เฮ้งเซี่ยวเจียะที่เคยเข้าสู่นครหลวง เข้าสู่ยุทธจักร มันหวนนึกถึงช่วงเวลาตอนอยู่ที่นครหลวง

...อุนยิ้ว (นุ่มละมุน) ยังนุ่มละมุนหรือไม่?

...ลุ้ยซุ้ง (พิสุทธิ์) ยังงามพิสุทธิ์หรือไม่?

...เตียถั่ว (ถ่าน) ยังดำประดุจถ่านหรือไม่?

...ถังป้องู้ (วัววิเศษ) เปลี่ยนแปลงนิสัยดุจโคถึกหรือไม่?

...ปึงหึงเสี้ยว (แค้นที่น้อยเกิน) ยังแค้นที่อ่านหนังสือน้อยเกินหรือไม่?

เขาครุ่นคิดจนจิตใจยุ่งเหยิง

ทั้งยังเจ็บปวดใจ

เขาหวนนึกถึงตั่วกอร่วมสาบานโซวมั่งจิ้ม โรคภัยไข้เจ็บของมันเป็นอย่างไร? อาการบาดเจ็บของมันทุเลาแล้วหรือไม่? ดีที่ก่อนที่เขาจะปฏิบัติการลอบสังหาร ได้ตัดสัมพันธ์กับหอลมพิรุณโปรยแล้ว คาดว่าคงไม่กระทบกระเทือนถึงโซวตั่วกอ

ยังมีโป่วจงจือเสียชีวิต ฉั่วเกียเท่ากับสูญเสียแขนข้างหนึ่ง จูกัวะ-ซิงแซและสี่ยอดมือปราบเพิ่มการระวังป้องกัน แผนการกวาดต้อนทุกค่ายสำนักในนครหลวงเข้าเป็นพวกของฉั่วเกีย คงไม่กล้าดำเนินการโดยผลีผลาม

ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะห่วงใยกังวลคือ แป๊ะโช้วปวยมีใจทะเยอทะยานเกินไป ความคิดฆ่าฟันรุนแรงเกินไป มันใช่จะคิดร้ายต่อโซวตั่วกอหรือไม่? โซวตั่วกอใช่ยอมรับแป๊ะยี่กอ (พี่รองแซ่แป๊ะ) ไว้หรือไม่?

เฮ้งเซี่ยวเจียะแม้วิตกกังวล แต่ไม่คิดเข้าร่วม

เขาคิดหลีกหนี

เขาเห็นว่าตัวเองเป็นทหารหลบหนีของหอลมพิรุณโปรย

เขาไม่มีคุณสมบัติถามไถ่เรื่องของหอลมพิรุณโปรยอีก

เขาเข้าใจว่า ในชีวิตของตัวเองจะไม่เข้าสู่ยุทธจักรอีก

หนึ่งเดียวที่เขาไม่ปล่อยวางคือทุกวันไม่ว่าอาทิตย์ขึ้น อาทิตย์ตกพร้อมกับอาทิตย์ลอยเด่นจันทร์ไขแสง เขาจะฝึกปรือดาบ ฝึกปรือกระบี่

ของเขา ต่อให้ลมแรงโชยพัดฝนตกกระหน่ำล้วนไม่เปลี่ยนแปลง

ไม่ว่าวิทยายุทธ์ใดล้วนต้องฝึกปรือ

การฝึกฝีมือของเขา ทั้งมิใช่หวังช่วงชิงอำนาจหรือบรรลุความเป็นใหญ่ หากแต่เป็นความกระตือรือร้นสนใจของเขา คนผู้หนึ่งถือการฝึกฝนเป็นความกระตือรือร้นสนใจประการหนึ่ง ย่อมต้องประสบความสำเร็จ เพียงอยู่ที่ประสบความสำเร็จขั้นสูงหรือต่ำเท่านั้น

...บุคคลที่ไม่มีรากฐานของตระกูล ตลอดจนหลังฉากสนับสนุนวิธีที่จะถือจุติผุดเด่นขึ้น ได้แต่พึ่งพาปัญญาความสามารถ

...ปัญญาความสามารถเกิดจากความพากเพียรพยายาม และใช้ปัญญาความสามารถ จึงเกิดเป็นปัญญาและความสามารถ

บุคคลที่มีอุดมการณ์อย่างแท้จริง ขณะที่ไม่มีความหวังยังไม่เปลี่ยนแปลงอุดมการณ์ บุคคลที่ไม่ธรรมดาผู้หนึ่ง ต่อให้คิดผ่านชีวิตอย่างธรรมดาสามัญ ยังคงมีประสบการณ์ที่ไม่ธรรมดา

สามปีให้หลัง เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับมายังเมืองไคฮงอีกครั้ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับมายังนครหลวงด้วยเหตุผลสามประการ

หนึ่ง บิดากับเจ้เจ๊ (พี่สาว) ของเขาเสียชีวิตอย่างอนาถ

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้รับการเลี้ยงดูจากผู้สันโดษภูษาฟ้าจนเติบใหญ่ บิดาของเขาเรียกว่าเฮ้งเทียนลัก ฉายาผู้กล้าทองวิเศษพอมีชื่อเสียงอยู่บ้างในละแวกหุบเขามังกรเก่า ซึ่งอยู่ระหว่างภูเขาโชยซัวกับบ้วนซัว

เฮ้งเทียนลักเปิดสำนักคุ้มกันภัย รับคุ้มกันทองคำและง้วนป้อ (เงินตรารูปลิ่ม) ให้แก่ผู้คน กลับมีบุญวาสนา ไม่เคยถูกปล้นชิงมาก่อน รับคุ้มกันเงินทองทั้งสิ้นยี่สิบสี่ครั้ง ทุกครั้งเฝ้าอกสั่นขวัญแขวน ก่อนออกเดินทางนอนไม่หลับ พอถึงที่หมายปวดกระเพาะขึ้นมา เมื่อย่างเข้าวัยกลางคน พอเก็บหอมรอมริบอยู่บ้าง พานปิดสำนักคุ้มกันภัย เปิดร้านขายผ้า

แทน

เฮ้งเทียนลักมีฝีมือพื้นเพธรรมดา ตอนแรกก็คิดสร้างชื่อในยุทธจักร พอออกท่องเที่ยวสองปี เห็นในยุทธจักรมีลมแรงฝนแรง คลื่นหนุนสูงระลอกใหญ่ ก็สงบจิตใจกลับคืนบ้านช่อง

เฮ้งเทียนลักฝากฝังบุตรชายให้แก่ผู้สันโดษภูษาฟ้า ความจริงต้องการให้ศึกษาวิชาความรู้เชิงอักษรจากท่าน หาทราบไม่ว่าผู้สันโดษ-ภูษาฟ้ารู้จักวิชาบู๊มิหนำซ้ำความสูงส่งของฝีมือ สุดที่มันจะคาดฝันมาก่อน

ตอนนั้นเฮ้งเทียนลักยังคุ้มกันสินค้า เพราะกลัวเกิดการพลาดพลั้งกระทบกระเทือนถึงครอบครัว เนื่องด้วยภรรยาคู่ชีวิตของมันล้มป่วยเสียชีวิต จึงมอบเฮ้งเซี่ยวเจียะให้ผู้สันโดษภูษาฟ้า นำกลับไปเลี้ยงดูที่แป๊ะซูฮี้ง (สวนเคราขาว)

เฮ้งเซียวเจียะยังมีพี่สาวนางหนึ่ง พอมีวิชาฝีมือติดตัวอยู่บ้าง

ภายหลังเฮ้งเทียนลักทราบว่าบุตรชายฝึกวิชาบู๊กลับไม่เห็นด้วย มันไม่ทราบว่าบุตรชายมีฝีมือสูงเยี่ยมเพียงไร ยังเข้าใจว่าอย่างมากเพียงเท่าเทียมกับมัน ต่อให้ฝึกปรือ ก็ไม่มีชื่อเสียงอันใด

เฮ้งเซี่ยวเจียะ คิดเดินทางเข้านครหลวง เฮ้งเทียนลักก็ไม่คัดค้าน... ปล่อยให้บุตรชายออกท่องเที่ยวเพิ่มพูนประสบการณ์ ทางที่ดีสามารถคบหาคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ภายหน้าจะได้สนับสนุนให้เจริญรุ่งเรือง

ระหว่างที่อยู่ในนครหลวงเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องทางบ้านยิ่งไม่เอ่ยถึงครอบครัวของเขาต่อผู้คน

เฮ้งเทียนลักก็เป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามในยุทธจักร หามีผู้คนใดสนใจไม่

ดังนั้นขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะดำเนินแผนลอบสังหารซ้อน ไม่ได้ห่วงใยความปลอดภัยของทางบ้านแต่อย่างไร

แต่หลังจากลอบสังหาร เขาก็เดินทางกลับหุบเขามังกรเก่า

เขาเห็นว่ายังคงเคลื่อนย้ายบิดาชราและพี่สาวจากไปจะปลอดภัยกว่า

เขาไม่รีบร้อนลนลาน

เขาเชื่อมั่นว่า ไม่ว่าทางการสืบสวนอย่างไร เมื่อสืบสวนถึงบ้านเดิมของเขา เขาคงกลับจากภูเขาโชยซัว คุ้มครองส่งคนในครอบครัวไปยังสถานที่อันปลอดภัยแต่แรกแล้ว

ความเคลื่อนไหวของเขาแม้รวดเร็ว แต่ตลอดรายทางต้องหลบหลีกจากการตามล่า ไม่ว่าอย่างไรต้องเสียเวลาไปมากหลาย

รอจนเดินทางถึงหุบเขามังกรเก่าภูเขาโชยซัว ก็เป็นเหตุการณ์ของสามเดือนให้หลังแล้ว

ร้านมุ้ยล้อโป่วจึง (ร้านผ้าแพรงาม) ซึ่งเป็นกิจการของบิดาเหลือเพียงซากเถ้าถ่านกองหนึ่ง

จากปากคำของเพื่อนบ้านข้างเคียงที่ช่วยดับเพลิงบอกว่า ยามวิกาลของสามเดือนก่อน ร้านค้าเกิดอัคคีเพลิงขึ้นโดยไม่ทราบสาเหตุ ผู้คนที่อยู่ภายในล้วนหลบหนีออกมาไม่ได้ รอจนอัคคีสงบลง ทั้งหมดพบว่าในร้านผ้ามีซากศพหนึ่งบุรุษ หนึ่งสตรีจำนวนสองซาก

เฮ้งเซี่ยวเจียะเจ็บช้ำรันทด ปริ่มว่าจะตายตาม

เขาคิดไม่ถึงว่า พฤติการณ์ของตัวเองจะกระทบกระเทือนถึงคนทางบ้าน

เขายิ่งคิดไม่ถึงว่า ทางการจะเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

...พวกมันสืบทราบชาติกำเนิดของเขาได้อย่างไร?

เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องสืบเสาะว่า เป็นผู้ใดแพร่งพรายชาติกำเนิดของเขา และเป็นผู้ใดลงมือด้วยอำมหิต...หากคิดสืบสาวเรื่องราวทั้งสองประการต้องกลับเข้าสู่เมืองไคฮง

สอง เขายังคิดถึงโซวมั่งจิ้ม อุนยิ้ว ลุ้ยซุ้ง ปึงหึงเสี้ยว ถังป้องู้

เตียถั่วเหล่าสหาย

การกระทำที่ผ่านมาของพวกมัน คล้ายกับความฝันอันเหลวไหลดื่นหนึ่ง เมื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะประหวัดหวนนึก ยังบังเกิดความอาลัยอาวรณ์ระหว่างที่ทั้งหมดอยู่รวมกัน ต่อให้ลำบากลำบนกว่านี้ยังมีความสุขมาตรแม้นมีอายุสูงวัยกว่านี้ คล้ายยังไม่เติบโตเป็นผู้ใหญ่

เมื่อคิดกลับไปยังห้วงความทรงจำ ต้องกลับไปยังสถานที่ซึ่งเกิดความทรงจำก่อน ตลอดจนอยู่ร่วมกับบุคลในความทรงจำ อย่างนั้นความทรงจำจึงไม่เป็นความทรงจำครั้งอดีต หากแต่เพื่อความรำลึกในภายหน้า

นครหลวงคล้ายกลับกลายเป็นเสียงเรียกอันไกลโพ้น ร่ำร้องเรียกหาเฮ้งเซี่ยวเจียะทั้งวันทั้งและคืน

สาม หลังจากหลบหนีเนินนานปี เฮ้งเซียวเจียะเหนือยล้าแล้ว

การไล่ล่ายังคงเดิม

การตามจับดำเนินต่อไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะเหนื่อยหน่ายต่อการร่อนเร่พเนจร.

สถานที่ซึ่งหลบซ่อนได้ เขาล้วนหลบซ่อนแล้ว เขาคิดกลับไปยังนครหลวง...นี่เป็นสถานที่เพียงหนึ่งเดียวที่เขายังไม่ได้ใช้หลบซ่อนและเป็นที่ซึ่งทางการคาดคิดไม่ถึงว่า เขายังกล้ากลับมา

สถานที่ปลอดภัยที่สุดในโลก เป็นสถานที่อันตรายที่สุด...คำพูดนี้ไม่แน่ว่าจะถูกต้อง อาจบางทีหากแขวนภาพวาดที่ล้ำค่าที่สุดอยู่บนผนังกลับตบตาโจรโง่เขลาที่ไม่รู้คุณค่า แต่หากท่านพาตัวเข้าสู่สมรภูมิ ไม่แน่ว่าจะมีชีวิตรอดกลับมา

เพียงแต่การหลบซ่อนใหญ่หลบซ่อนในชุมชน อย่างน้อยฉั่วเกียคาดคิดไม่ถึงว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะกลับมา และกล้ากลับมา

ตลอดรายทางที่ผ่านมา บางครั้งเขาตกอยู่ในห้วงวิกฤตชัดๆ

แต่หากมิใช่เป็นนักสู้ผู้กล้าช่วยเหลือ ก็เป็นเจ้าหน้าที่ทางการแสร้งเป็นไม่พบเห็นร่องรอยของเขา เฮังเชี่ยวเจียะทราบว่า นั่นเป็นผลจากการที่เขาช่วยชีวิตเหล่านักสู้ผู้กล้าในตัวตึกของฮวยโกวฮวด สืบเนื่องจากจูกัวะชิงแซกับสี่ยอดมือปราบลอบไหว้วานให้มือปราบตามที่ต่างๆ ยั้งมือไว้ไมตรี

อีกประการ สภาพการติดตามจับกุมในระหว่างนี้อ่อนโทรมลงมากนัก

ฉั่วเกียวุ่นวายยิ่ง

ต่อให้มันวุ่นวายกับการวางอำนาจบาตรใหญ่ วุ่นวายกับการหาความสุข วุ่นวายกับการทำร้ายคน ก็ถือว่าวุ่นวาย

เพราะเหตุผลทั้งสามประการนี้เฮ้งเชี่ยวเจียะจึงลอบเร้นกายกลับมา

ภาคที่ 2

ตัวประกอบ

ตำนานเรื่องราวนี้บอกต่อพวกเราว่า

ยิ่งเป็นบุคคลที่สูงส่ง ยิ่งเกิดข้อผิดพลาดเช่นผู้คนธรรมดาได้ เช่นเดียวกับที่เค้าพนันยิ่งสูง ยิ่งแพ้ไม่ได้ ยอดคนก็เป็นคน ยอดฝีมือก็พลั้งมือได้ดจเดียวกัน

ใช้ความไม่เปลี่ยนแปลงรับหมื่นเปลี่ยนแปลง ใช้พันหมื่นเปลี่ยนแปลงรับพันเปลี่ยนแปลง ขอเพียงเกาะกุมนิสัยใจคอของศัตรู เท่ากับมองทะลุซึ้งถึงจุดเด่นและข้อด้อยข้องฝ่ายตรงข้าม

หัวร่อกับร้องไห้เพียงสะท้อนถึงความรู้สึกของคนผู้นี้ มิใช่หมายความว่ามันปราศจากความเข้มแข็ง ลูกผู้ชายก็โก่งคอร้องเพลง ร่ำไห้คร่ำครวญได้

1 ไอ้หนี่นเปลี่ยนแปลงกับไม่เปลี่ยนแปลง

ค่ำคืนลอบสังหารโป่วจงจือ เฮ้งเซี่ยวเจียะพอออกจากตำหนักจูกัวะ จูกัวะชิงแซก็เรียกประชุมสี่ยอดมือปราบ จูกัวะชิงแซสันนิษฐานว่า

"ในความเห็นเรา เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดลอบสังหารฉั่วเกียหรือโป่ว-จงจือ เพียงแต่เรื่องราวฉุกละหุก ไม่ทันบอกกล่าวโดยละเอียด"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยประมือกับมัน มันมีพลังฝีมือไม่เลว แต่ข้างกายของฉั่วเกียและโป่วจงจือ มีมังกรเขียวหกบรรจบแปดจอมดาบใหญ่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วง เจ่กเอี้ยเจ่กเจี่ยงยี่นึ่งซิ้ง (หนึ่งท่านหนึ่งขุนพลสองเทพพิทักษ์) เฮ้งเซี่ยวเจียะยากจะลงมือประสบผล"

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

"...แด่มังกรเขียวหกบรรจบ อย่างน้อยมีอยู่สี่คนที่สืบข่าวคราวอยู่ละแวกใกล้เคียง แปดจอมดาบใหญ่ติดสอยห้อยตามท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิตปึงเอ่งโทย ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงเป็นมือซ้ายขวาของหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ ไม่แน่ว่าจะอยู่ข้างกายฉั่วเกียกับโป่วจงจือตลอด

เวลา"

ทิชิ่วถามว่า

"ตอนนี้พวกเราสมควรทำอย่างไร?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ปล่อยให้ผู้คนเข้าใจว่าเราตายแล้ว ตรึงมังกรเขียวทั้งสี่ตัวนั้นไว้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

จริงดังคาดหมายไม่นานต่อมาก็มีข่าวว่า โป่วจงจือถูกลอบสังหาร ทิชิ่วเรียนถามจูกัวะซิงแซว่า

"พวกเราจะประสานเสริมเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างไร?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ทุ่มเทใช้พลังอย่างลับๆ ช่วยให้มันหลบหนีออกจากนครหลวงโดยปลอดภัยก่อนโป่วตั่วนั้งถูกลอบสังหาร ทั่วทั้งนครหลวงต้องระส่ำระสาย ฉั่วเกียต้องจัดวางกำลังใหม่ ประการนี้พวกเจ้ามีความเห็นอย่างไร?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ฉั่วเกียความจริงใช้สอยให้เฮ้งเซี่ยวเจียะลอบสังหารท่านอา"

จูกัวะซิงแซทราบว่า บ้อเซ้งไม่เอ่ยปากโดยพลการ ทุกคำพูดต้องมีความหมายลึกล้ำ ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับจู่โจมสังหารโป่วจงจือ"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ฉั่วเกียคงต้องปล่อยเลยตามเลย เพ็ดทูลฮ่องเต้ว่าท่านอาเสี้ยมสอนเฮ้งเซี่ยวเจียะ ซึ่งเป็นศิษย์ร่วมสำนักเดียวกันลอบสังหารโป่วตั่วนั้ง"

ทิชิ่วเข้าใจจิตเจตนาของบ้อเซ้งในบัดดล กล่าวเสริมว่า

"ทั้งนี้เพราะเฮ้งเซี่ยวเจียะก่อนลงมือได้ออกจากตำหนัก ภายใต้หลักฐานข้อนี้ บวกกับการบิดเบือนของฉั่วเกีย ฮ่องเต้อาจทรงลงโทษจริงๆ"

จูกัวะซิงแซเลิกคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นความเห็นของเจ้าคือ..."

ใบหน้าของบ้อเซ้งขาวราวประการจันทรา ดุจวิญญาณของหิน กล่าวว่า

"ลงมือก่อนมีเปรียบกว่า"

ขณะที่โป่วจงจือถูกลอบสังหาร ฉั่วเกียอยู่ที่หอบัวงยื้อเกาะห่างจากตำหนักอั้วยื้อเต่ยเพียงไม่กี่สิบก้าว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับเอี๊ยบกี้โหงว (หมากรุกห้า) ฉี้บุ้นลัก (หกบทความ) เฝ้ารักษาอยู่ข้างกายมัน

ยามนั้นฉั่วเกียกำลังสนทนากับชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาประดุจหยก ท่วงท่างามสง่าปานเทพบุตรผู้หนึ่ง

ชายหนุ่มนี้คือท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิตปึงเอ่งโทย

ฉั่วเกียถามว่า

"ระหว่างที่โซวมั่งจิ้มเดินทางสู่ตึกหกหุนครึ่งเพื่อทำศึกกับลุ้ยซุ่ง ลุ้ยซุ่งเชื้อเชิญท่านไปยังตึกหกหุนครึ่ง?"

ปึงเอ่งโทยตอบด้วยความขวยเขินอยู่บ้างว่า

"ถูกแล้ว"

แต่ในการต่อสู้ครั้งนั้น ท่านใช้ออกหนึ่งกระบี่ บุคคลที่ท่านช่วยเหลือมิใช่ลุ้ยซุ่ง หากแต่เป็นโซวมั่งจิ้ม"

"ถูกแล้ว"

ฉั่วเกียถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะงี่แป๋ (บิดาบุญธรรม) เคยสั่งไว้ ในนครหลวงมีสามสำนักใหญ่สะกดข่มกันเอง ในจำนวนนี้เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าก่อกรรม ทำ

เข็ญ ตึกหกหุนครึ่งก็ไม่กระทำเรื่องดีงาม มีแต่หอลมพิรุณโปรยที่มีคุณธรรมอยู่บ้าง ให้ข้าพเจ้ารักษารากฐานของพวกเขาไว้"

งี่แป้ของมันคือปึงกองิ้ม

ฉั่วเกียซักถามว่า

"แต่ลุ้ยซุ่งระเบิดโลงแสร้งตาย ตอนนั้นมีแต่ท่านอยู่เบื้องสูง ดูออกว่าแฝงเลศนัย กลับไม่เตือนภัยต่อโซวมั่งจิ้ม นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

"งี่แป้เพียงสั่งให้ข้าพเจ้ารักษาชีวิตโซวมั่งจิ้มไว้ ลุ้ยซุ่งคิดฆ่าเขา ข้าพเจ้าย่อมต้องลงมือขัดขวาง แต่ลุ้ยซุ่งคิดหลบหนี เพื่อรักษาความเป็นกลาง ข้าพเจ้าไม่สะดวกกับการกล่าวเปิดโปง"

ฉั่วเกียยิ้มพลางถามว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านเห็นว่าเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าแตกพ่ายไม่เป็นขบวน หอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่งสะกดข่มกันและกัน กลับเป็นเรื่องดี ท่านไม่ต้องการส่งเสริมให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเติบโตกล้าแข็ง ใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

"แต่ขณะที่ลุ้ยซุ่งนำกำลังบุกหอลมพิรุณโปรยเป็นการตอบโต้ ท่านกลับจัดส่งฉากกั้นให้แก่โซวมั่งจิ้มบานหนึ่ง ภายในซุกซ่อนลุ้ยมี่เอาไว้ ใช่มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

ปึงเอ่งโทยตอบว่า

"นั่นเป็นลุ้ยซุ่งใช้คนไปสยบคนที่ข้าพเจ้าจัดส่งของขวัญไปเอาไว้ สับเปลี่ยนตัวแต่กลางคัน"

"ดังนั้นท่านไม่ได้จัดส่งลุ้ยมี่ไป?"

"ถูกแล้ว"

"แต่ฟังว่าลุ้ยมี่เป็นโฉมสะคราญผู้รู้ใจของท่าน?"

ปึงเอ่งโทยมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัยอยู่บ้างกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

"ลุ้ยซุ่งมอบหมายให้ลุ้ยมี่ซุ่มสังหารโซวมั่งจิ้ม แต่แล้วลุ้ยมี้หันอาวุธกลับปลิดปลงสังหารลุ้ยซุ่ง ท่านใช่ทราบเรื่องมาก่อนหรือไม่?"

ดวงตาของปึงเอ่งโทยทอแววนับถือเลื่อมใส ปากกล่าวว่า

"ลุ้ยมี้จู่โจมสังหารลุ้ยซุ่ง เพราะอาฆาตแค้นลุ้ยซุ่ง ที่ทั้งฆ่าบิดาของนางนามลุ้ยจิ้นลุ้ย ทั้งยังยึดครองตึกหกหุนครึ่งไว้ บีบบังคับนางเป็นชู้รักที่ไม่เปิดเผยของมัน มิหนำซ้ำลุ้ยมี้ยังได้รับความไว้วางใจจากโซวมั่ง-จิ้มบรรจุเป็นหนึ่งในสี่เทพอสูร สังกัดหอลมพิรุณโปรย เรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าล่วงรู้มาก่อนบ้าง แต่ก่อนที่ลุ้ยมี้จะจู่โจมสังหารลุ้ยซุ่ง ข้าพเจ้าหาทราบเรื่องไม่"

ฉั่วเกียกล่าวคำ "ประเสริฐ" สีหน้าท่าทีค่อยผ่อนคลายในใจ กลับบังเกิดความชื่นชมต่อชายหนุ่มผู้นี้ คิดรับไว้เป็นพวก หากสามารถใช้สอยปึงเอ่งโทย เท่ากับเกลี้ยกล่อมปึงกองิ้ม ที่เป็นบิดาบุญธรรมของมันเข้าเป็นพวกด้วย อาศัยสุดยอดฝีมือเช่นปึงกองิ้ม ก็จะโค่นจูกัวะซิงแซลงได้แล้ว

ฉั่วเกียกล่าวถามว่า

"ในนครหลวงตอนนี้ หอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่งตั้งประจับกันใหม่ ท่านมีความเห็นอย่างไร?"

ปึงเอ่งโทยกล่าวอย่างคล่องแคล่วไม่ติดขัดว่า

"ดูจากเปลือกนอก หอลมพิรุณโปรยชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ตึกหกหุนครึ่งคล้ายถูกรุกไล่จนไม่อาจตีโต้ได้ ซึ่งความจริง ตึกหกหุนครึ่งยังรักษารากฐานเอาไว้ หากรวมกำลังกับตึกอสนีบาตแดนกังหนำ ก็สามารถช่วงชิงความเป็นใหญ่กับหอลมพิรุณโปรย ที่แตกต่างคือกาลก่อนเป็นการชิงชัยระหว่างโซวมั่งจิ้มกับลุ้ยซุ่ง ยามนี้ลุ้ยซุ่งล้มตาย โซวมั่งจิ้มป่วยหนัก คู่ต่อสู้ที่แทนที่คือแป๊ะโซ้วปวยกับเด็กปวยเกีย"

ขณะกล่าว ใบหน้ามันยังประดับด้วยรอยยิ้มอันน่านิยมยินดี

ปากกล่าวว่า

"ที่น่าสนใจยิ่งกว่าคือ กวนฉิกยังไม่ตาย ฟังว่าเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ากำลังรวบรวมขุมกำลังขึ้นใหม่ เพื่อเข้าร่วมช่วงชิงแผ่นดิน"

ฉัวเกียผงกศีรษะกล่าวว่า

"ดังนั้นขุมกำลังในนครหลวง ยังประกอบด้วยหอลมพิรุณโปรยตีกหกหุนครึ่งกับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ตั้งประจันเป็นรูปสามเส้า"

"ถูกแล้ว"

ฉั่วเกียกล่าวด้วยสำเนียงที่อ่อนโยนว่า

"แต่เมื่อสามสิบปีก่อน ทุกค่ายสำนักล้วนยกย่องงี่แป้ (บิดาบุญธรรม) ท่าน ตามเหตุผลท่านสมควรเป็นผู้นำยุทธจักรรุ่นปัจจุบัน ท่านมิใช่ไม่มีความฮึกเหิมเช่นนี้กระมัง?"

ปึงเอ่งโทยใจสั่นสะท้าน สีหน้าแปรเปลี่ยนจากยำเกรงเป็นประหวั่นพรั่งพรึง ตอบว่า

"ปึงเอ่งโทยได้รับความกรุณาจากบ้านเมือง เพียงหวังรับใช้ชาติบ้านเมือง เพื่อตอบแทนน้ำใจของเสี่ยงเอี้ย ไหนเลยกล้ายุ่งเกี่ยวกับบุญคุณความแค้นในยุทธจักรอีก?"

"นั่นกลับมิใช่ หากชักนำยอดฝีมือยุทธจักรเข้าสู่กองทัพ รับใช้ชาติบ้านเมือง นับเป็นเรื่องดีงามเช่นกัน"

ปึงเอ่งโทยครุ่นคิดเป็นเวลานาน ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มน้อยๆ คล้ายกำลังทบทวนถ้อยคำของฉั่วเกีย

ยามนั้น ราชองครักษ์ที่พกพาดาบรุดมารายงานว่า โป่วจงจือถูกลอบสังหาร คนร้ายคือเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ฉั่วเกียมีคำสั่งให้ตามล่าเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างสุดกำลัง ในใจกลับบังเกิดความเลื่อนลอยที่สูญเสียแขนข้างหนึ่ง ทั้งยังดูเฮ้งเซี่ยวเจียะผิดไป

ฉั่วเกียกล่าวถามปึงเอ่งโทยว่า

"เรื่องนี้ท่านมีความเห็นอย่างไร?"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"ไม่ว่าคนร้ายนี้ใช่เป็นจูกัวะซิงแซส่งมาหรือไม่ จูกัวะซิงแซเป็นผู้รักษาความสงบเรียบร้อยของนครหลวง สมควรถูกตำหนิที่บกพร่องต่อหน้าที่"

ฉั่วเกียถามอีกว่า

"ความหมายของท่านคือ..."

"เสี่ยงเอี้ยกับโป่วตั่วนั้งมีความผูกพันอย่างลึกซึ้ง โป่วตั่วนั้งเมื่อประสบภัย เสี่ยงเอี้ยไม่ว่าอย่างไรไม่อาจปล่อยให้ฆาตกรอยู่ลอยนวล ยิ่งไม่อาจปล่อยให้ศัตรูที่ทำร้ายโป่วตั่วนั้งสุขสมใจ"

ฉั่วเกียยกมือลูบเครา ลุกขึ้นช้าๆ เดินถึงข้างระเบียง มองดูเหมยเย็นต้นหนึ่ง กล่าวว่า

"จูกัวะซิงแซกับเราก็เป็นสหายสนิท สหายสนิทล้างผลาญกันเอง เฉกเช่นรากเหง้าเดียวกันต้มเผาผลาญ ช่างน่าเสียดายนัก"

ปึงเอ่งโทยลอบด่าคำ 'จิ้งจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์' ในใจ เปลือกนอกไม่แสดงออก อ้างว่าไม่ขอรบกวนการปฏิบัติหน้าที่ของเสี่ยงเอี้ย ขออำลาจากไป

ปึงเอ่งโทยพอจากไป ฉั่วเกียก็เบิกตัวเล้งโป๊ยไท้เอี้ยเข้าหอมาหารือ

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยรีบรุดมาถึง พอเข้าหอก็คุกเข่ายอมรับโทษ ตำหนิตัวเองคุ้มครองโป่วตั่วนั้งไม่เต็มที่

ฉั่วเกียไม่สืบสาวเอาความ เพียงสอบถามถึงรายละเอียดของการลอบสังหาร สุดท้ายกล่าวว่า

"พวกเราดูแคลนเฮ้งเชี่ยวเจียะเกินไป มิน่าเล่าเฮ้งเชี่ยวเจียะเขียนตัวหนังสือลอยเลื่อนไม่แน่นอน ที่แท้มันแสร้งเป็นตอบสนองคล้อยตาม"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยถามว่า

"ตอนนี้สมควรจัดการอย่างไร?"

"ติดตามจับกุมเฮ้งเซี่ยวเจียะมาดำเนินคดี ให้จับกุมทั้งเป็นจึงโค่นเฒ่าแซ่จูกัวะลงได้...ยังมีวันพรุ่งนี้ ท่านติดตามเราเข้าวังกราบทูลฟ้องร้องเฒ่าแซ่จูกัวะสักครา"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยพอฟัง เห็นว่าการเสียชีวิตของโป่วจงจือ กลับเป็นเหตุให้เสี่ยงเอี้ยให้ความสำคัญแก่มันกว่าเดิมต้องรับคำด้วยความยินดี

ฉั่วเกียเดินไปมาหลายก้าว พึมพำว่า

"เฒ่าแซ่จูกัวะทำเช่นนี้ก็ดี กลับเป็นการบีบบังคับคนผู้นั้นมา..."

จากนั้นออกคำสั่งว่า

"คืนพรุ่งนี้ท่านไปเชื้อเชิญคนผู้หนึ่งมา"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวถามด้วยความเคลือบแคลงสงสัยว่า

"เสี่ยงเอี้ยหมายถึง..."

"ง้วนจับซาหัง"

โป่วจงจือพอเสียชีวิต ฉั่วเกียก็มีเรื่องมากหลายต้องกระทำ ต้องจัดสรรกำลังพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับจูกัวะซิงแซใหม่ ทั้งยังอาศัยเหตุการณ์ครั้งนี้ รุกฆาตต่อศัตรูทางการเมือง

ซึ่งความจริง โป่วจงจือตายเสียก็ประเสริฐ วันเวลาที่ผ่านมาฉั่วเกียเป็นคนสนับสนุนมัน แต่มันนับวันจะมีกำลังกล้าแข็งขึ้น ยากแก่การควบคุม ทั้งยังมีฝีมือสูงเยี่ยมยากจัดการได้ ระหว่างนี้ยังลอบหัดเขียนตัวหนังสือ แสดงว่าหวังประจบฮ่องเต้

จูกัวะซิงแซใช้คนฆ่าโป่วจงจือ จะได้ชักนำง้วนจับซาหังออกมา ทั้งนี้เพราะโป่วจงจือเคยกราบง้วนจับซาหังเป็นอาจารย์ คนของจูกัวะซิง-แซฆ่าโป่วจงจือ เท่ากับท้าทายต่อง้วนจับซาหัง

แน่นอน หากให้ง้วนจับซาหังเสี่ยงชีวิตกับจูกัวะซิงแซ ยังต้อง

จุดชนวนแห่งความขัดแย้งขึ้นก่อน

เช้าวันรุ่งขึ้น จูกัวะซิงแซติดต่อขอเข้าเฝ้าฮุยจงฮ่องเต้

ฮุยจงฮ่องเต้ไม่ทรงโปรดจูกัวะซิงแซเท่าใด เห็นว่าจูกัวะซิงแซถือกฎเกณฑ์ครำครึ แต่จะอย่างไรจูกัวะซิงแซเคยช่วยชีวิตพระองค์รักษาบัลลังก์ไว้ บวกกับจูกัวะซิงแซขอให้ขันทีบี้กงกง ซึ่งเป็นผู้ถวายการปรนนิบัติฮ่องเต้ช่วยกราบทูล ในที่สุดฮุยจงฮ่องเต้ค่อยทรงอนุญาตจูกัวะ-ซิงแซเข้าเฝ้าเมื่อยามเที่ยง

จูกัวะซิงแซกราบทูลเรื่องที่โป่วจงจือถูกลอบสังหารเมื่อคืน ทั้งยังเผยว่าคนร้ายรุดไปลอบสังหารท่านที่ตำหนักจูกัวะก่อน แต่ประสบความล้มเหลว

จูกัวะซิงแซยังกราบทูลว่า คนร้ายแพร่งพรายว่า คนวางแผนคือมหาเสนาบดีฉั่วเกีย

หมากตานี้เรียกว่าใช้พิษจู่โจมพิษ ยืมหอกสนองคืนผู้ใช้

ฮุยจงฮ่องเต้พอทรงทราบเข้าพระทัยว่าฉั่วเกียไม่ยอมรับโป่วจงจือและจูกัวะซิงแซ กลับคิดร้ายต่อขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งสอง มีรับสั่งให้เบิกตัวฉั่วเกียเข้าเฝ้า

ฉั่วเกียใช้อาวุธกรีดแขนขวาตัวเองเป็นบาดแผลก่อน ใช้คนพันบาดแผลไว้ ค่อยเดินทางเข้าวัง

พอเหยียบย่างเข้าวัง ฉั่วเกียก็ทราบว่าจูกัวะซิงแซมาถึงก่อนฉุกคิดว่าผิดท่า

ฉั่วเกียสังเกตพระพักตร์ฮุยจงฮ่องเต้ทราบว่าพระองค์เคลือบแคลงต่อมันอยู่เจ็ดส่วน ดังนั้นจึงคุกเข่าขออภัยโทษ ทั้งยังโขกศีรษะจนหน้าผากบวมแดง

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสถามว่ามันขออภัยโทษเรื่องอันใด ฉั่วเกียจึงกล่าว

"กระหม่อมต้องรับผิดชอบต่อการตายของโป่วตั่วนั้ง"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสถามสาเหตุ ฉั่วเกียกราบทูลว่า

"กระหม่อมกับโป่วตั่วนั้งต่างช่วยกันดูแลบ้านเมือง กลับมีคนถือดีว่าเป็นที่โปรดปราน ซ่องสุมขุมกำลัง ใช้คนร้ายลอบสังหารโป่วตั่วนั้งจากนั้นยังจู่โจมสังหารกระหม่อม กระหม่อมถูกทำร้ายดาบหนึ่ง รักษาชีวิตชราไว้ สามารถรับใช้ฝ่าบาทสืบไป"

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงลำบากพระทัย ฉั่วเกียกราบทูลว่าเป็นการลงมือของจูกัวะซิงแซ จูกัวะซิงแซกราบทูลว่า เป็นฝีมือของฉั่วเกีย ต่างฝ่ายต่างมีเหตุผล แต่ฉั่วเกียรับบาดเจ็บจริงๆ ดังนั้นไม่อาจตรัสตำหนิมัน

จูกัวะซิงแซพอทูลลาจากมาก็ไปเยี่ยมคำนับขันทีบี้กงกง

บี้กงกงเป็นขันทีฝ่ายในที่ฮุยจงฮ่องเต้ทรงไว้วางพระทัย และโปรดปรานที่สุด ไม่ว่าในวังหลวง ตลอดจนขุนนางบ้านเมือง ล้วนให้ความเคารพต่อมัน

ดังนั้นจูกัวะซิงแซยังขอคำแนะนำจากมัน บี้กงกงก็สนทนาปราศัยเป็นอย่างดี หลังจากที่จูกัวะซิงแซจากไปไม่นาน ฉั่วเกียที่กราบบังคมทูลลาฮุยจงฮ่องเต้ ก็มาขอเข้าพบบี้กงกง

ในปีหนึ่ง ฉั่วเกียมักใช้คนจัดส่งเงินทองอัญมณีให้แก่บี้กงกงจำนวนมาก แต่ยามอยู่เบื้องหน้าบี้กงกง กลับไม่เอ่ยถึงแม้สักคำเดียว ทั้งยังให้ความเคารพอย่างสูง

ฉั่วเกียโอดครวญต่อบี้กงกงว่า เหตุการณ์ครั้งนี้มันถูกปรักปรำ ขอให้บี้กงกงช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง หลังจากที่อำลาจากไป ก็ใช้คนจัดส่งของขวัญมาอีก

บี้กงกงหลังจากส่งฉั่วเกียกลับไป ก็กลับเข้าสู่ที่พักวังใน ในที่พักปรากฏท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิตปึงเอ่งโทยนั่งรออยู่

บี้กงกงทางหนึ่งขออภัยที่ปล่อยให้ปึงเอ่งโทยรอนาน ทางหนึ่ง

บอกเล่าความเคลื่อนไหวของจูกัวะซิงแซกับฉั่วเกียให้ทราบ

ปึงเอ่งโทยพอฟังจบ จึงกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"คราครั้งนี้ฉั่วเกียคล้ายเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ด้วยนิสัยใจคอของฉั่วเกีย จะยินยอมเลิกราหรือ?"

ขณะที่มันระมัดระวัง ใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้มดุจเดิม

บี้กงกงรับประทานถั่วลิสงเม็ดหนึ่ง ดื่มสุราอีกหนึ่ง ค่อยรับประทานถั่วลิสงอีกเม็ดหนึ่ง จากนั้นจึงกล่าว

"ย่อมไม่ ฉั่วเกียเปลือกนอกยอมอ่อนข้อ แต่ในความเห็นเราอย่างน้อยต้องดำเนินการเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

บี้กงกงเคี้ยวถั่วลิสงหยีตาจนคล้ายเข็มที่วางขวางเล่มหนึ่งกล่าวว่า

"เสาะหาคนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

บี้กงกงยกแขนเสื้อเช็ดคราบน้ำลายที่มุมปาก ค่อยกล่าวว่า

"ง้วนจับซาหัง"

มันกล่าวเสริมว่า

"คนชาญฉลาดเช่นฉั่วเกีย ย่อมไม่ลืมเลือนว่าในเวลาเช่นนี้สมควรใช้บุคคลเช่นนี้จัดการกับจูกัวะซิงแซ"

มันบีบถั่วลิสงอีกเม็ดหนึ่งโยนเข้าปากขบเคี้ยวเป็นเสียงดังกล่าวว่า

"ฉั่วเกียพอเคลื่อนไหว สถานการณ์ต้องปั่นป่วน สถานการณ์ยิ่งปั่นป่วน ยิ่งเป็นผลดีต่อแผนปกครองยุทธจักรของท่าน มันวุ่นวายของมันท่านอยู่บนภูผาชมดูพยัคฆ์ต่อสู้กัน สามารถยิงเกาทัณฑ์ลับดอกหนึ่งวางเพลิงสักคราหนึ่ง คอยก่อกวนอยู่ทุกเมื่อ"

ปึงเอ่งโทยครุ่นคิดเป็นเวลานาน จึงกล่าว

"แต่ง้วนจับซาหังกับจูกัวะซิงแซสังกัดสำนักอาจารย์เดียวกัน

พวกมันจะฆ่าฟันกันเองเพราะฉั่วเกียหรือ?"

บี้กงกงไม่ตอบคำถามข้อนี้ในบัดดล มันขบเคี้ยวถั่วลิสงรับประทานอย่างมีรสชาติ

ปึงเอ่งโทยรีบรินสราให้แก่มัน ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มที่แฝงแววไร้เดียงสา น่านิยมยินดีอีกครา

บี้กงกงกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นยอดคนยุทธจักรอุ้ยแชแชแชรับศิษย์สี่คน ศิษย์อันดับแรก ไหนชั้งได้ซือ (มหาสมณะเกียจคร้านพิการ) เฉกเช่นมังกรเทพดาเห็นหัวไม่เห็นหาง ไม่ทราบท่องเที่ยวถึงที่ใด ไหนชั้งได้ซือมีชื่อเดิมว่าเอี๊ยบอายเซี้ยง รับราชการตั้งแต่เยาว์วัย ภายหลังลาออกจากตำแหน่งท่องเที่ยวในยุทธจักร เผยแพร่ชื่อเสียงของสำนักสุขนิยม พอย่างเข้าวัยกลางคน เห็นซึ้งถึงโลกียวิสัย ถอนตัวเร้นกาย ไม่ถามไถ่เรื่องทางโลกอีก

"ศิษย์คนที่สองของอุ้ยแชแชแชคือผู้สันโดษภูษาฟ้า เนื่องด้วยข้อจำกัดทางร่างกาย ไม่สามารถฝึกปรือยอดวิชา แต่มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง ศึกษาตำราพิชัยสงคราม รวมทั้งศิลปะแขนงต่างๆ สำหรับศิษย์ที่สามจูกัวะชิงแซกับศิษย์ที่สี่ง้วนจับซาหัง ล้วนเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ เพียงแต่จูกัวะชิงแซโชคดีกว่า ในรัชสมัยซิ้งจงฮ่องเต้ จูกัวะชิงแซได้รับการสนับสนุนจากเฮ้งอันเจียะ พอถึงรัชสมัยเตียกจงฮ่องเต้ ซีเบ๊กวงก็มอบหมายหน้าที่สำคัญให้ พอล่วงถึงฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน จูกัวะชิงแซก็เคยช่วยชีวิตพระองค์สามครั้งครา มาตรว่าฝ่าบาททรงปกป้องฉั่วเกียมากกว่า แต่ยังไม่ถึงกับถอดถอนจูกัวะชิงแซออกจากตำแหน่ง"

ปึงเอ่งโทยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"เพราะเหตุนี้ง้วนจับซาหังบังเกิดความขุ่นแค้นริษยาต่อจูกัวะ-ชิงแซกระมัง?"

บี้กงกงกล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง พลังฝีมือสติปัญญาของง้วนจับซาหัง ล้วนไม่ด้อยกว่าจูกัวะซิงแซ มันความจริงตั้งปณิธานรับใช้ชาติบ้านเมือง แต่กลับเข้าสังกัดพระอนุชาเตี่ยเฮา จึงถูกเฮ้งอันเจียะทอดทิ้งไม่ใช้สอย ได้แต่เปลี่ยนเป็นสังกัดฉั่วคัก ยังไม่บรรลุถึงปณิธาน รอจนซีเบ๊กวงขึ้นเป็นมหาเสนาบดี ก็กวาดล้างหมู่คณะใหม่ มันพลอยถูกลดตำแหน่ง โยกย้ายไปยังเมืองยังจิว จวบกระทั่งฉั่วเกียขึ้นครองอำนาจ เพราะต้องการสะกดจูกัวะซิงแซ ค่อยเรียกตัวมันกลับนครหลวง แต่กริ่งเกรงมันเติบใหญ่กล้าแข็ง ไม่มอบหมายภารกิจให้ ย่อมสร้างความคับแค้นใจแก่มัน"

มันทางหนึ่งรับประทานถั่วลิสง ทางหนึ่งดื่มสุราทางหนึ่งรำลึกถึงความหลังว่า

"ซึ่งความจริง จูกัวะซิงแซคำนึงถึงน้ำใจของซือเฮียตี่ร่วมสำนักเคยช่วยเจรจาให้แก่ง้วนจับซาหัง แต่ง้วนจับซาหังทระนงถือดี มาตรกอปรด้วยปัญญาไร้โอกาส ก็ไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากจูกัวะซิงแซ ทั้งสองมีอุดมการณ์ที่แตกต่าง อยู่คนละสังกัด เคยประมือกันหลายคราแต่ง้วนจับซาหังไม่เคยได้ชัยแม้สักครั้งเดียว..."

ปึงเอ่งโทยตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"ดังนั้นง้วนจับซาหังแค้นจูกัวะซิงแซจับใจ สาบานต้องโค่นจูกัวะ-ซิงแซเป็นการระบายความแค้นให้จงได้?"

"ฟังว่าพวกมันยังมีความแค้นส่วนตัว แต่เป็นความแค้นส่วนตัวอันใด เราไม่อาจทราบได้"

ขณะกล่าว มันสูดได้กลิ่นอายของผู้ชราชนิดหนึ่งจากร่างกายของตัวเอง...มีแต่บนร่างของผู้ชราจึงระเหยกลิ่นอายเช่นนี้ โดยเฉพาะหลังจากที่ดื่มสุรา หลังจากที่เหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย กลิ่นอายชนิดนี้ยิ่งรุนแรง มันไม่ชมชอบกลิ่นอายชนิดนี้

ปึงเอ่งโทยยังถามคำถามว่า

"แต่ง้วนจับซาหังก็เป็นคนชาญฉลาด มันจะฆ่าจูกัวะซิงแซเพื่อฉั่วเกียหรือ?"

ปี้กงกงกล่าวว่า

"ความจริงไม่...หากแม้นเป็นเช่นนั้น ฉั่วเกียคงผลักดันง้วนจับ-ซาหังออกมาฆ่าจูกัวะซิงแซตั้งแต่แรก ไยต้องใช้ให้เฮ้งเซี่ยวเจียะลงมือ? ง้วนจับซาผู้นี้เย่อหยิ่งถือดี มันเคียดแค้นริษยาจูกัวะซิงแซ แต่ไม่แน่นักว่าจะยอมลอบทำร้ายคน"

มันทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งหวนนึกชายหนุ่มผู้นี้ใช่สูดได้กลิ่นอายบนร่างมันหรือไม่? ที่แท้เป็นเพราะมันมีปฏิกิริยาเฉื่อยชา หรือว่ากริ่งเกรงมันมีโทสะ แสร้งเป็นสูดไม่ออก? ในใจครุ่นคิด ปากกล่าวว่า

"แต่เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ฉั่วเกียคงต้องชักนำคนผู้หนึ่งออกมา"

ปึงเอ่งโทยถามอย่างรวดเร็วว่า

"ผู้ใด?"

"ยี่ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่คนรอง) ของพวกมัน...ผู้สันโดษภูษาฟ้า"

"ผู้สันโดษภูษาฟ้ามีนิสัยเฉื่อยชาไม่ยอมสอดมือยุ่งเกี่ยวกับบุญคุณความแค้นในยุทธจักร ยิ่งไม่สนใจการช่วงชิงทางการเมือง แต่ฉั่วเกียมิใช่คนรวบรัดธรรมดา ก่อนที่มันจะดำรงตำแหน่งสมุหมหาดไทย ก็ยังวางคนผู้หนึ่งให้คอยดูแลผู้สันโดษภูษาฟ้าตั้งแต่ยี่สิบห้าปีก่อน..."

มันยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า

"ไม่เช่นนั้นผู้สันโดษภูษาฟ้าไหนเลยเร้นกายได้? ท่านเข้าใจว่าคนเร้นกายมิต้องดื่มกินหรือ? ผู้สันโดษภูษาฟ้าแม้ไม่ยุ่งเกี่ยวกับความผิดถูกในยุทธจักร แต่ยังดื่มด่ำกับพิณหมากรุก ตัวหนังสือภาพวาด ชมชอบดอกไม้ใบหญ้า เลี้ยงดูวิหคมัจฉา มันเมื่อไม่ทำงานหาเลี้ยงชีพ ทั้งไม่ลักขโมยปล้นชิง สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไร?"

ปึงเอ่งโทยทางหนึ่งตื่นตระหนกต่อความคิดอ่านอันกว้างไกลของฉั่วเกีย ทางหนึ่งลอบเลื่อมใสในภูมิรอบรู้ของบี้กงกง กล่าวว่า

"กงกงหมายความว่า ฉั่วเกียวางคนอยู่ข้างกายผู้สันโดษภูษาฟ้าตั้งแต่หลายสิบปีก่อน ให้เงินสนับสนุนคนผู้นั้น กลายเป็นผู้มีพระคุณของผู้สันโดษภูษาฟ้า?"

"คนผู้นั้นก็เป็นผู้ทรงภูมิความรู้อันกว้างขวาง...เรื่องที่ฉั่วเกียไม่สะดวกกับการกระทำ จะใช้ให้ผู้อื่นกระทำ มันชุบเลี้ยงผู้คน โดยหวังว่าสักวันหนึ่งให้คนเหล่านั้นตอบแทนบุญคุณของมัน"

ปึงเอ่งโทยถามอย่างระมัดระวังว่า

"ผู้ที่ดูแลผู้สันโดษภูษาฟ้าเป็นใคร?"

"ยุทธจักรประกอบด้วยหกยอดฝีมือ หนึ่งในจำนวนนั้นคือหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วเป็นคนของฉั่วเกียเอง"

มันกล่าวไปๆ สุ้มเสียงแปรเปลี่ยนเป็นทั้งแหลมทั้งเล็ก แม้แต่มันยังแทบจำแนกไม่ออกว่า นั่นเป็นสุ้มเสียงตัวเอง วันเวลาที่ผ่านมามันมักมีสภาพผิดธรรมดา บางครั้งสะท้านตื่นจากห้วงความฝัน กลับมีความรู้สึกว่าตัวเองคล้ายสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง

ปึงเอ่งโทยกล่าวด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

"หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว? เป็นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วแห่งภูเขาโง้วไท้ซัว?"

"เป็นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วที่เรียนรู้วิชาดรรชนีใบตาล กับดรรชนีเด็ดบุปผาแห่งเสียวลิ้มยี่ ขณะเดียวกันก็ฝึกปรือยอดวิชาไร้แบบแผนของสำนักโง้วไท้...หลายสิบปีมานี้ผู้ที่ดูแลการกินอยู่ของผู้สันโดษภูษาฟ้าโดยที่ไม่สะกิดความสงสัยของมันขึ้น นอกจากหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วแล้ว ยังมีผู้ใด?"

ปึงเอ่งโทยยิ้มอีกครา รอยยิ้มของมันเบิกบานแจ่มใส น่าประทับใจ

ยิ่ง ปากกล่าวว่า

"ผู้สันโดษภูษาฟ้า ง้วนจับซาหัง จูกัวะซิงแซ ยังมีเปิดใหญ่ปิดหุบสามพิการ และสี่ยอดมือปราบล้วนคิดเคลื่อนไหว คาดว่าคงครึกครื้นสนุกสนานมากแล้ว"

บี้กงกงรู้สึกว่าตัวเอง "กลับคืน" มาแล้ว มันกัดกินถั่วลิสงโดยแรงเพื่อพิสูจน์ว่ามันยังมีสติแจ่มใส แต่เมื่ออารมณ์ของมันค่อยสงบลง กลิ่นอายผู้ชราที่น่าชังนั้นก็กลับคืนมาอีก ปากยังกล่าวว่า

"หลายปีมานี้ ง้วนจับซาหังสลัดความคิดฟุ้งซ่านสับสน ครั่นเคร่งฝึกปรือวิชาเกาทัณฑ์รันทด จูกัวะซิงแซนอกจากดูแลชาติบ้านเมือง ถ่ายทอดฝีมือให้แก่สี่ยอดมือปราบ ยังลอบฝึกฝนวิชาหนึ่งทวนพรรณราย ง้วนจับซาหังเคยนัดต่อสู้กับจูกัวะซิงแซสามครั้ง แต่พ่ายแพ้ทั้งสามครา เกือบสิบปีมานี้ ทั้งสองต่างก็ฝึกยอดวิชา หากต่อสู้กันใหม่ เกรงว่าไม่ตายไม่เลิกรา"

ปึงเอ่งโทยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เช่นนี้เป็นว่า สถานการณ์เริ่มยุ่งเหยิงอีกแล้ว"

"สำหรับกับอัจฉริยบุรุษเช่นเชี่ยวโฮ้วเอี้ย (ท่านเจ้าน้อย) ท่านสถานการณ์ยิ่งยุ่งเหยิงยิ่งดี หากไม่ยุ่งเหยิง เชี่ยวโฮ้วเอี้ยไหนเลยมีเหตุผลอันชอบธรรมที่จะปกครองยุทธจักรเช่นเดียวกับธิดาบุญธรรมท่านเมื่อครั้งกระโน้นได้?"

ปึงเอ่งโทยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เมื่อยุ่งเหยิงจึงเคลื่อนไหวได้ หากสงบเรียบร้อย ก็ไม่ก่อเกิดวีรบุรุษตระกูลเตี่ย (ต้นตระกูลผู้สถาปนาราชวงศ์ซ้อง) ครองแผ่นดินมานาน ราษฎรเดือดร้อนลำเข็ญ กงกงกับกิมง้วนส่วย (แม่ทัพใหญ่ประเทศกิม) ทำข้อตกลงแต่แรก หากสามารถประสานทั้งในนอก ตำแหน่งของฉั่วเกียในวันนี้ ภายหน้าจะเป็นของท่านแล้ว"

บี้กงกงมีความรู้สึกว่า "สัตว์ประหลาด" ตัวนั้นส่งเสียงคำรามอยู่ภายในกายมัน ปากกล่าวว่า

"เรากลับไม่มุ่งหวังยศถาบรรดาศักดิ์ เซี่ยวโฮ้วเอี้ยก็ทราบว่าเราถูกฮ่องเต้ตระกูลเตี่ยจับตอนเป็นขันทีตั้งแต่เล็ก คนในครอบครัวก็เสียชีวิตในระหว่างการต่อสู้ของขุนนางฝ่ายเก่าและใหม่ที่ผ่านมา เรื่องนี้เซี่ยวโฮ้วเอี้ยกับเราอยู่แนวร่วมเดียวกันตลอดมา หาไม่เจ้าได้กิมไยต้องจัดส่งมือดีชาวคีตัน มองโกลและนีเจินทั้งสามมาขับรถม้าให้แก่ท่าน?"

ปึงเอ่งโทยรีบกล่าวว่า

"นั่นเป็นเจ้าได้กิมเมตตารักใคร่"

บี้กงกงหยีตามองดูมัน กล่าวว่า

"วิชากระบี่ธารโลหิตของท่านฝึกปรือถึงขั้นใดแล้ว?"

ปึงเอ่งโทยตอบไม่ตรงคำถามว่า

"งี่แป๋ยังไม่ยอมถ่ายทอดวิชากระบี่ขนนกฟ้าแก่ข้าพเจ้า"

บี้กงกงถามอีกว่า

"ยังมีเจ้าได้กิมถ่ายทอดยอดวิชาทวนอาทิตย์ทมิฬประจำเผ่าแก่ท่าน ไม่ทราบฝึกปรือถึงขั้นใด?"

ปึงเอ่งโทยถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง

ครานี้มันกลับดื่มสุราอีกหนึ่ง แล้วค่อยตอบคำ แต่ยังตอบไม่ตรงคำถามว่า

"เพียงหวังว่าสามารถเห็นวิชาทวนพรรณรายของจูกัวะซิงแซ จะได้เพิ่มพูนประสบการณ์"

บี้กงกงพลันบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึงชนิดหนึ่ง รู้สึกว่าความน่ากลัวของบุรุษหนุ่มผู้นี้คือ ไม่ร้อนรุ่มไม่วู่วาม ลึกล้ำสุดหยั่งคาด บางครั้งมันแยกแยะไม่ออกว่า เป็นมันควบคุมบุรุษหนุ่มผู้นี้ หรือว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้บงการมัน?

มันเพียงทราบว่า เสียงขู่คำรามภายในกายมันยิ่งมายิ่งดัง ยิ่งมา ยิ่งชัดเจนกว่าเดิม

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเลี้ยงดูนกตัวหนึ่ง จะงอยปากสีแดงขนนกสีดำ เฉลียวฉลาดน่ารัก

ทุกวันมันจะทำหน้าที่บอกโมงยาม แจ้งวันเดือนให้ทราบ หาก แม้นเป็นเทศกาลตรุษสารท มันยังจะกล่าววาจาเป็นมงคล หากถึงคืน ตงชิว (ไหว้พระจันทร์) มันยังจะ "เอื้อน" บทกลอนที่เกี่ยวกับจันทร์เพ็ญ เด่นฟ้าสักบทหนึ่ง

บางครั้งผู้สันโดษภูษาฟ้าอารมณ์ไม่ดี มันจะร้องเพลงขับกล่อม ขณะที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่เจริญอาหาร มันจะใช้จะงอยปากที่แหลมงองุ้ม คุ้ยเขี่ยอาหารที่ดีที่สุดป้อนถึงมุมปากของผู้สันโดษภูษาฟ้า

ผู้สันโดษภูษาฟ้าย่อมรักถนอมมันยิ่ง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเลี้ยงดูทวิบาทที่หายากยิ่งรวมสามร้อยสามสิบ สามตัว ในจำนวนนี้ยังไม่นับจัตุบาทด้วย

แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้ารักชอบวิหคตัวนี้เป็นพิเศษ

วิหคตัวนี้ไม่ชอบปะปนกับสัตว์ตัวอื่น และไม่นิยมอยู่ร่วมกับ บุคคลอื่น เพียงอยู่ร่วมกับผู้สันโดษภูษาฟ้า

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเห็นว่า ระหว่างตนกับวิหคมีวาสนาผูกพันกัน

วิหคตัวนี้เรียกว่าไกวไกว (เชื่องเชื่อ)

บางครั้งมันอยู่ว่างไร้เรื่องราว ก็จะร้องเรียกชื่อตัวเอง แต่ออกเสียง ผิดเพี้ยน กลายเป็นไกว่ไกว่ (ประหลาด)

กล่าวตามความสัตย์ วิหคที่แสนรู้เช่นนี้ออกจะ "น่าประหลาด" อยู่บ้าง

แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้ายังรักชอบมันถึงเพียงนั้น

ระหว่างนี้ผู้สันโดษภูษาฟ้าอารมณ์ไม่สู้ดี นับตั้งแต่เฮ้งเชี่ยวเจียะขออนุญาตเดินทางสู่นครหลวง อารมณ์ของท่านก็ไม่สู้ดี

...อาจบางทีนี่เป็นผลของความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง

ผู้สันโดษภูษาฟ้ามักครุ่นคิด...หากแม้นเฮ้งเชี่ยวเจียะอยู่ข้างกายช่างครึกครื้นมีความสุขนัก

เฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นบุคคลที่ใช้จิตใจอันเปิดกว้าง ความรู้สึกที่สุขสันต์เข้าหาผู้คน

บุคคลเช่นนี้มิเพียงช่วยให้ตัวเองมีความสุข แม้แต่คนข้างกายก็บังเกิดความสุขสันต์

หลังจากที่เฮ้งเชี่ยวเจียะจากไป อารมณ์ของผู้สันโดษภูษาฟ้าก็หมองหม่นลงมากนัก

บางครั้งผู้สันโดษภูษาฟ้านึกสำนึกเสียใจอยู่บ้าง ที่ครั้งกระโน้นไม่ได้ตบแต่งจิกนึ่ง (สตรีทอผ้า) เป็นภรรยา

...ครั้งกระโน้นหากตบแต่งสตรีทอผ้าเป็นภรรยา ยามนี้คงไม่บังเกิดความรู้สึกอันอ้างว้าง ไร้ผู้คนคอยดูแลกระมัง?

ผู้สันโดษภูษาฟ้าจำได้ว่า สตรีทอผ้าเคยกล่าวกับตนด้วยความคับแค้นขุ่นเคืองว่า

"ท่านชมชอบภูเขาสูงธารน้ำใส พิณหมากรุกภาพวาดกว่าเรา ซึ่งความจริง บุคคลเช่นท่านเพียงรักตัวเอง"

จากนั้นนางใช้วิชาเข็มเดียวเห็นโลหิต รื้อรูปนกเป็ดน้ำตัวหนึ่งออกจากผ้าเช็ดหน้าที่ปักรูปนกเป็ดน้ำคู่ ซัดขว้างผ้าเช็ดหน้าใส่ท่านสะบัดหน้าจากไป

ยามนี้ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นยังอยู่ในอกเสื้อท่าน คงเหลือนกเป็ดน้ำที่ว่ายน้ำเพียงลำพัง...ไม่ทราบอีกตัวหนึ่งเป็นอย่างไร?

นึกถึงตอนนี้ ผู้สันโดษภูษาฟ้าต้องเศร้าหมองอีกครา
ไกวไกวเข้ามาใช้จะงอยปากจิกหลังมือของท่านเบาๆ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็ไม่ได้คาดคิดว่าตัวเองจะออกจากบ้าน
ทั้งยังกลับเข้าสู่ยุทธจักร
สถานที่ไปกลับเป็นนครหลวง
ผู้สันโดษภูษาฟ้าความจริงตระเตรียมอยู่ในสวนแป๊ะซูฮี้ง (สวนเคราขาว) จวบจนสิ้นอายุขัย
ซึ่งความจริง ต่อให้มีคนจ่อดาบพาดคอท่าน ท่านก็ไม่ต้องการกลับเข้าสู่ยุทธจักร
โดยข้อเท็จจริง ก็ไม่มีผู้ใดสามารถบุกรุกเข้าสวนเคราขาว ทั้งนี้เพราะท่านติดตั้งกลไกกับดัก ที่บัญญัติคิดค้นขึ้นอยู่ปากทางเข้า นอกจากเฮ้งเซี่ยวเจียะแล้ว มีเพียงคนหนึ่งหรือสองคนที่ผ่านเข้าออกได้
หนึ่งในสองเป็นท่านอนุญาตให้อีกฝ่ายหนึ่งเข้าออกได้จากใจนึก
ท่านไว้วางใจคนผู้นี้
คนผู้นี้ย่อมเป็นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว
หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วมิเพียงไม่มีนิ้วมือมากกว่าผู้คนทั่วไป ตรงกันข้ามยังขาดไปนิ้วหนึ่ง มีเพียงเก้านิ้วเท่านั้น
หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วสามารถใช้นิ้วมือทั้งเก้านิ้วดีดบรรเลงเครื่องดนตรีทุกชนิด ขอเพียงดีดบรรเลงอยู่ครู่หนึ่ง ไม่ว่าเคยร่ำเรียนมาหรือไม่ล้วนสามารถเรียบเรียงเป็นบทเพลงขึ้น
หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วยังมีความสามารถในเชิงหมากรุก และจับปลาได้
ท่ามกลางสายน้ำเชี่ยว มัจฉาแหวกว่ายกลางวารี หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วสามารถใช้มือเปล่าขอดเกล็ดปลาของมัจฉาที่แหวกว่ายอยู่ โดย

ไม่กระทบกระเทือนถึงลำตัวปลา

ที่เรือนลักยิ้อแจ (เรือมัจฉาสุขสันต์) ของผู้สันโดษภูษาฟ้าเพาะเลี้ยงมัจฉามากมายสุดคณานับ ปลาเหล่านี้ย่อมอาจะเป็นโรค ล้วนพึ่งพาการรักษาเยียวยาจากหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

ความสามารถพิเศษเฉพาะของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว ล้วนพ้องกับรสนิยมของผู้สันโดษภูษาฟ้า

อย่าว่าแต่หลายปีมานี้ ผู้สันโดษภูษาฟ้าคิดเร้นกายบำเพ็ญภาวนาด้านอาหารการกิน ถิ่นที่อยู่ เสื้อผ้าอาภรณ์ ล้วนพึ่งพาการดูแลจากหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเคยถามไถ่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วว่า มีเงินทองจากที่ใด ก็ได้รับคำตอบว่า

"จากศาลเจ้า"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วดูแลศาลเจ้าเหลาจื้อหลังหนึ่ง มีอุบาสกอุบาสิกามากราบไว้มากมาย

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพอฟัง กล่าวว่า

"นั่นเป็นเงินบริจาคให้แก่พระโพธิสัตว์เราไหนเลยหยิบฉวยมาได้? ช่างเป็นบาปกรรมนัก"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว กลับกล่าวว่า

"เงินที่บริจาคให้แก่พระโพธิสัตว์ มิใช่เจือจานแก่มวลสำสัตว์หรอกหรือ? ท่านผู้สันโดษเป็นคนหลุดพ้นในมวลสำสัตว์ หากไม่รังเกียจวัตถุธรรมดาเหล่านั้น นับเป็นเกียรติของศาลเจ้าเรานัก"

ดังนั้นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วให้การสนับสนุนค่าใช้จ่ายของผู้สันโดษภูษาฟ้าสืบไป เวลาพอนานเข้า ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็ถือเป็นเรื่องธรรมดาแล้ว

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายึดถือหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วเป็นสหาย

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วก็ไม่มีคำร้องขอใดๆ

จวบกระทั่งวันนี้ หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วค่อยเลี้ยงอาหารแก่ผู้สันโดษภูษาฟ้า

การเลี้ยงอาหารเป็นเรื่องพิเศษเฉพาะประการหนึ่ง

คนโบราณถือการกินเป็นใหญ่ ถึงกับเห็นว่า ปฐมประเพณีเริ่มที่การกิน การกินเป็นการหล่อเลี้ยงชีวิตฝืนความตาย คารวะแด่ภูตเทพสวรรค์เบื้องบน ย่องเต้ก็ทรงถือการบวงสรวงเป็นเรื่องใหญ่

คนโบราณยังจัดวัว แพะ สุกร เป็นซาแซ (สัตว์เลี้ยงทั้งสาม) ต้องเป็นย่องเต้จึงจัดซาแซได้ หากเป็นขุนนางอำมาตย์ เพียงฆ่าวัวแพะวันเวลาที่ผ่านมา มีการจัดแบ่งหมวดอาหารอย่างเคร่งครัด หากมิใช่พิธีบรวงสรวงจูโฮ้ว (เจ้าหัวเมือง) ไม่อาจลัมวัว ไต้ฮู (อำมาตย์) ไม่อาจลัมแพะ สือ (ข้าราชการ) ไม่อาจลัมสุกร ซู่ยิ้น (สามัญชน) ไม่อาจรับประทานอาหารเอมโอช

ชาวยุทธจักรย่อมไม่มีการแบ่งแยกอย่างเคร่งครัด แต่ไม่ว่าทางบ้านเมืองหรือในยุทธจักร บางครั้งการ "เลี้ยงอาหาร" เป็นนามที่พิเศษเฉพาะอย่างหนึ่ง

มีคนเลี้ยงอาหารท่าน ปรกติไม่เพียงเป็นการรับประทานอาหารมื้อหนึ่ง ในจำนวนนี้ยังครอบคลุมถึงการพบปะ สนทนา คบค้าสมาคม ถึงกับยังแฝงจุดมุ่งหมายเกลี้ยกล่อม หยิบยื่นพระคุณ แสดงน้ำใจ พูดเจรจาอวดมั่งมี ทดสอบหยั่ง

บางครั้งท่าน "เลี้ยงอาหาร" ผู้คน ยังแฝงความหมายว่า ท่านเองไม่แน่ว่าจะ "รับประทาน" ได้

ยามนี้การเลี้ยงอาหารมิใช่เป็นการ "รับประทานอาหาร" อีกแล้ว

การรับประทานอาหารเช่นนี้ ยังเปลืองสมาธิจิดใจยิ่งกว่าการ

ทำงานอีก

ดังนั้นอาหารบางมื้อที่รับประทานมิใช่ “ภาหาร” หากแต่เป็นน้ำใจอาหารบางมื้อยากรับประทานได้ อาหารบางมื้อมิอาจไม่รับประทาน ยังมีอาหารบางมื้อที่ยินยอมรับประทานแกลบ รับประทานรำยังประเสริฐกว่า

แน่นอน การเลี้ยงอาหารของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วไม่สลับซับซ้อน
ท่านเพียงนัดหมายผู้คนสองคน
เป็นท่านเองกับผู้สันโดษภูษาฟ้า
รายการอาหารก็รวบรัดจำกัดยิ่ง
ที่รับประทานเป็นอาหารเจ
แต่จิตเจตนาครั้งนี้หารวบรัดจำกัดไม่

ซึ่งความจริงเรื่องราวที่รวบรัดจำกัดที่สุดในโลก หากครุ่นคิดโดยลึกซึ้ง ล้วนไม่รวบรัดจำกัด สมมติท่านชมชอบคนผู้คนหนึ่ง หรือแค้นคนผู้หนึ่ง หากแยกแยะโดยละเอียด จะเกิดจากสาเหตุความนัยมากหลาย

หลังอาหาร ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็ออกจากสวนเคราขาว กลับเข้าสู่ยุทธจักร เดินทางเข้านครหลวง

ทั้งนี้เพราะผู้สันโดษภูษาฟ้าได้ยินเรื่องราวหลายประการ
เรื่องเหล่านี้สุดที่ท่านจะทนทานได้

...เฮ้งเซียวเจียะลงมือฆ่าผู้บัญชาการทหารรักษานครหลวงโป่วจง-จือ ยามนี้ชาวยุทธจักรทั้งธรรมะและอธรรม เจ้าหน้าที่บ้านเมืองล้วนคิดจับกุมเฮ้งเซี่ยวเจียะไปดำเนินคดี

...ง้วนจับซาหังใช้สอยให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผู้เป็นศิษย์ประหารฆ่าภูษาฟ้ามีตะเข็บ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าได้แต่ออกเดินทางในบัดดล

เฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นศิษย์ของท่าน

ท่านไม่อาจทนดูเฮ้งเชี่ยวเจียะถูกประหารชีวิต แขวนศีรษะประจานบนประตูเมือง

อย่าว่าแต่ท่านยึดถือเฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นเช่นบตรในสายเลือดของตน

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกลับเป็นบุตรชายของสตรีทอผ้า

และเป็นบุตรชายเพียงหนึ่งเดียวของท่าน

ท่านไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่สมกับเป็นบิดาของภูษาฟ้ามีตะเข็บ

สตรีทอผ้าตั้งชื่อบุตรชายเป็นเทียนอี (ภูษาฟ้า) ให้ใช้แซ่โค้วตามบิดา

แสดงว่ายังไม่อาจตัดรักจากท่าน

ท่านไหนเลยปล่อยให้บุตรชายตายเปล่าได้?

ท่านคิดไปคาดคั้นถามง้วนจับซาหังไฉนไม่รักษาคำสาบานที่ให้ไว้?

หากแม้นเรื่องเหล่านี้เป็นผู้อื่นบอกต่อท่าน ท่านอาจยังขบคิดใคร่ครวญ วางแผนแล้วค่อยเคลื่อนไหว

แต่นี่เป็นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วบอกต่อท่าน

ท่านไว้วางใจหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

เนื่องด้วยเหตุการณ์รีบร้อน ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่พกนำอันใดเพียงนำไกวไกวไปด้วย

ทั้งนี้เพราะท่านไม่อาจหักใจจากไกวไกว

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพอออกจากสวนเดราขาว ร้านผ้าแพรงามก็เกิดเพลิงไหม้อย่างลึกลับ ดังนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะพอกลับถึงบ้านเกิด ทั้งไม่พบเห็นบิดาและพี่สาว เมื่อกลับสำนักอาจารย์ก็ไม่พบพานซือแป๋

ยามนั้นง้วน จับซาหัง ตอบรับคำเชิญของฉั่วเกีย ที่นัดเลี้ยงอาหาร

มัน

ด้วยนิสัยใจคอของง้วนจับซาหัง มันจะไม่เข้าร่วมงานเลี้ยงใดๆ หากให้รับประทานอาหารเช่นนี้ ดื่มสุราเช่นนี้ มันยิมยอมไม่ดื่มไม่กิน

แต่ฉั่วเลี้ยงเอี้ย (มหาเสนาบดีแซ่ฉั่ว) เชื้อเชิญ มันมิอาจไม่ไป

ไม่ว่าอย่างไรมันเป็นหนี้น้ำใจฉั่วเกียอยู่บ้าง

หลายปีมานี้มันฝึกปรือยอดวิชา แต่ยังไม่บรรลุถึงปณิธาน หากมิใช่ได้รับการเกื้อหนุนดูแลจากฉั่วเกีย แม้ไม่ถึงกับอดตาย แต่ไม่แน่ว่าได้แต่ลงมือปล้นสะดมชิงทรัพย์ ฆ่าคนวางเพลิง ประกอบการค้าที่ไม่มีต้นทุน

ความไม่สมปรารถนาระยะยาวกัดกร่อนปณิธานอันฮึกหาญของมันไป ที่หลงเหลืออยู่อาจบางทีเป็นธาตุทระนง และความไม่ยอมรับนับถือ

มันเห็นว่าตัวเองอับโชค ไม่มีโอกาสอันโดดเด่น ตัวเองฝึกปรือยอดวิชา แต่การต่อสู้ทั้งสามครา ล้วนพ่ายแพ้แก่จูกัวะซิงแซครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง ที่พ่ายแพ้มิใช่ฝีมือ หากแต่เสียเปรียบที่จังหวะเวลาชัยภูมิสถานที่ และมนุษยสัมพันธ์

ด้วยความถือดีของง้วนจับซาหัง มันเองก็ไม่พิสมัยตำแหน่งเล็กน้อย หากมิใช่ยังมีฉั่วเกียให้ความชื่นชม เกรงว่านครหลวงอันไพศาลไม่มีที่ให้บุคคลเช่นมันยืนหยัดทรงกาย

ฉั่วเกียเคยบอกว่า เคยกราบทูลเสนอชื่อมันต่อฮ่องเต้ ให้นำทัพต่อต้านทหารไต้กิม แต่ล้วนเผชิญการขัดขวางจากจูกัวะซิงแซ

...จูกัวะเจี่ยอั้ว ท่านโชคดีมาครึ่งชีวิต ยังไม่ปล่อยให้เราก้าวเดินสักหลายก้าว วันใดที่เราประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ลองดูว่าเราจะจัดการกับท่านอย่างไร

...จูกัวะเจี่ยอั้วเป็นชื่อจริงของจูกัวะซิงแซ

ตอนแรกง้วนจับซาหังยังยึดถือความผิดถูก ไม่เห็นด้วยกับพฤติ-

การณ์ของฉั่วเกีย แต่หลังจากผ่านความผิดหวัง ถูกทอดทิ้งหลายสิบปี บวกกับการบิดเบือนของฉั่วเกีย ง้วนจับซาหังเริ่มสูญเสียจิตใจอันเที่ยงธรรม บางครั้งมีการกระทำที่หุนหันพลันแล่น เป็นเหตุให้สหายร่วมแนวหยามเหยียดประณาม

...เราก็คิดประพฤติเป็นผู้กล้า คิดเดินบนเส้นทางธรรมะ เรามีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าผู้ใด แต่อับโชคกว่าผู้ใด หากต้องการให้เราประพฤติถือธรรมะ ไยไม่ฉุดดึงเราก่อนเข้าสู่เส้นทางอธรรม?

...หากสามารถประสบความสำเร็จ สร้างชื่อลือเลื่อง ชะล้างคราบสนิมบนกระบี่วิเศษให้สิ้น มาตรว่าตกอยู่บนเส้นทางอธรรม ก็ตกอยู่บนเส้นทางอธรรมเถอะ

...ผู้ใดดีต่อเรา เราจะดีต่อผู้นั้น ผู้ใดร้ายต่อเรา เราจะร้ายต่อมันกว่า สำหรับผู้ใดผิดผู้ใดถูก ยังมีผู้ใดแยแสสนใจ?

ดังนั้นง้วนจับซาหังยินยอมตกเป็นเครื่องมือของฉั่วเกีย

แต่ฉั่วเกียบอกใบ้ให้มันลอบสังหารศัตรูทางการเมือง และขุนพลซื่อสัตย์ ง้วนจับซาหังล้วนไม่ยอมลงมือ

ต่อให้ใช้มันจู่โจมสังหารจูกัวะซิงแซ ง้วนจับซาหังก็ไม่ต้องการกระทำ

มันคิดใช้วิธีการอันเปิดเผยโค่นจูกัวะซิงแซพ่ายแพ้ พิสูจน์ยืนยันว่ามันเด่นล้ำกว่า หาใช่ลอบสังหารอย่างลับๆ ไม่

ซึ่งความจริงง้วนจับซาหังมีนามกระเดื่องเลื่องลือในยุทธจักร หากแม้นมันเปิดใจให้กว้าง ไม่ช่วงชิงกับจูกัวะซิงแซ ตามเหตุผลสมควรภาคภูมิใจ พลังฝีมือและกลยุทธ์ของมัน ยากจะมีคนต้านทานเปรียบติดขุนพลและทหารองครักษ์ที่ผ่านการฝึกอบรมจากมัน ล้วนมีชื่อเสียงโด่งดัง

เหลียวดูจูกัวะซิงแซทางหนึ่งเผชิญการกดดันจากฉั่วเกีย ทางหนึ่งต้องรักษากฎหมาย เนื่องด้วยรับใช้บ้านเมือง ไม่อาจทุ่มเทให้แก่คุณธรรม

บู๊ลิ้มอย่างเต็มที่ เพื่อช่วยเหลือราษฎรที่เดือดร้อน ต้องล่วงเกินขุนนางไม่น้อย ความลำบากยากแค้นที่ได้รับ มีแต่ตัวเองทราบกระจ่างแก่ใจ

ยังมีบุญคุณความแค้น ตลอดจนการเข้าใจผิดที่สืบเนื่องจากเซี่ยวเกี่ยโกวเนี้ยเมื่อสามสิบเจ็ดปีก่อน เป็นเหตุให้ง้วนจับซาหังจากไปด้วยความคับแค้น จูก้วะชิงแซเองก็ครองตัวเป็นโสด หาได้มีเปรียบไม่

แต่คนอยู่ในเหตุการณ์ ต่อให้เป็นคนชาญฉลาดสุดยอด ก็ไม่แน่ว่าจะเห็นชี้งอย่างชัดเจน

บางครั้งยิ่งเป็นคนที่ชาญฉลาด ยิ่งไม่อาจเห็นชี้งอย่างชัดเจน

ซึ่งความจริงทุกผู้คนล้วนขังตัวเองอยู่ในเหตุการณ์ มีผู้ใดสามารถควบคุมเหตุการณ์ พาตัวอยู่นอกเหตุการณ์ได้?

ในงานเลี้ยงยังมีขุนนางฝ่ายบู๊และชาวยุทธจักร่วมแนวที่ง้วนจับ-ซาหังรู้จัก แต่ไม่สนิทคุ้นเคยรวมอยู่ด้วย

ระหว่างงานเลี้ยง ฉั่วเกียบ่งบอกเรื่องบางประการต่อง้วนจับ-ซาหัง

...โป่วจงจือถูกลอบสังหารถึงแก่ชีวิต

...คนร้ายคือเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นศิษย์ของผู้สันโดษภูษาฟ้า

...แผนลอบสังหารย่อมเป็นจูก้วะชิงแซกำหนดขึ้น ให้ผู้สันโดษ-ภูษาฟ้าจัดส่งคนดำเนินการ นี่เป็นการร่วมมือขั้นแรกระหว่างจูก้วะชิงแซกับผู้สันโดษภูษาฟ้า

...เมื่อสามวันก่อน ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถูกภูษาฟ้ามีตะเข็บโค้วเทียนอีตามล่า ภายใต้สถานการณ์ที่บีบคั้น ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินได้แต่ลงมือฆ่าภูษาฟ้ามีตะเข็บ

...ภูษาฟ้ามีตะเข็บเป็นบุตรชายของผู้สันโดษภูษาฟ้า

...ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับโป่วจงจือ ล้วนเคยฝึกวิทยายุทธ์จาก

ง้วนจับซาหัง มาตรว่าคนทั้งสองเรียนรู้ไม่มากนัก ง้วนจับซาหังก็ไม่ได้รับ คนทั้งสองเป็นศิษย์อย่างเป็นทางการ แต่จะดีชั่วนับเป็นศิษย์ของง้วนจับซาหัง ฉั่วเกียยังแจ้งต่อง้วนจับซาหังว่า ผู้สันโดษภูษาฟ้าออกจากสวน เคราขาวเดินทางสู่นครหลวงแล้ว

ท่านพอบรรลุถึงนครหลวง ก็สมทบกับจูกัวะซิงแซ ความเคลื่อนไหวขั้นต่อไปคือฆ่าง้วนจับซาหัง ค่อยจัดการกับฉั่วเกีย

ฉั่วเกียยังยกอ้างหลักฐานอีกหลายประการ ยืนยันว่ามันไม่ได้กล่าวแปลกปลอม

ง้วนจับซาหังนิ่งรับฟัง ไม่ได้กล่าวกระไร

หลายสิบปีมานี้ มันไม่ประสบความสำเร็จ แต่เพื่อมิให้ผู้คนเห็นความตกต่ำยากไร้ของมัน มันสวมชุดโบราณ สวมมงกุฎโบราณ แต่งกายอย่างภูมิฐานตลอดมา

มันเพียงรับฟังอย่างสงบ ไม่มีปฏิกิริยาอย่างรุนแรงอันใด

อย่างมากเพียงได้ยินเสียงปักเบาๆ ไม่ทราบว่ามีวัตถุอันใดหักไป

จากนั้นถึงรอบชาวยุทธจักรที่ร่วมโต๊ะ ซึ่งประกอบด้วยเล้งโป๊ยไท้เอี้ย หัวหน้าใหญ่สหพันธ์ฟ้าเตียชอปั่ง จอหงวนบู๊เตียโป่วลุ้ย หัวหน้าหมู่ตึกบุปผาร่วงเอี๊ยบผักเสก เจ้าคุ้มกันภัยเฮ้งชั่งขวย หัวหน้าหน่วยพายุเล้าซ้วนอั้ว หัวหน้าหน่วยทะเลงั้งชงฮือ หัวหน้าหน่วยจ้างวานลี้แจ้ตึ้ง หัวหน้าหน่วยประคองเตียเฮี่ยงเยี้ยง "ทยอย" กล่าววาจาว่า

"เฒ่าแซ่จูกัวะออกจะไม่เห็นผู้คนอยู่ในสายตาไปแล้ว เสี่ยงเอี้ยไหนเลยกล้ำกลืนฝืนทนได้?"

"ผู้สันโดษภูษาฟ้ามิใช่มีข้อตกลงกับง้วนได้เฮียบ (ผู้กล้าแซ่ง้วน) อยู่ก่อนหรือ? ไฉนทำลายข้อตกลงโดยไม่บอกกล่าว?"

"โป่วตั่วเอี้ยกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมิใช่ได้รับการชี้แนะฝีมือจากง้วนได้เฮียบหรอกหรือ? เฮ้งเซี่ยวเจียะกับภูษาฟ้ามีตะเข็บได้รับคำสั่งจากผู้ใด จึงรังควานต่อพวกเดียวกัน?"

"เสี่ยงเอี้ย ดราครั้งนี้เกรงว่าบุญคุณความแค้นภายในสำนักสุขนิยม จะกระทบกระเทือนถึงสถานการณ์บ้านเมืองแล้ว"

"น่าเสียดายที่พลังฝีมือของเราห่างไกลจากเฒ่าแซ่จูกัวะช่วงใหญ่ ไม่เช่นนั้นขอเพียงเสี่ยงเอี้ยผงกศีรษะอนุญาต เราจะรุดไปเสี่ยงชีวิตด้วย"

"เฮ้งเฮีย ท่านยุ่งเกี่ยวมากความแล้ว มีง้วนได้เฮียบอยู่ด้วยไหนเลยถึงรอบให้เราท่านลงมือ?"

"ดีที่ง้วนได้เฮียบยังอยู่ ดูว่าจูกัวะซิงแซจะโบยบินขึ้นฟ้าได้อย่างไร"

"แต่ต่อให้ง้วนได้เฮียบมีฝีมือถึงขั้นสุดยอด ยามใดที่ผู้สันโดษภูษาฟ้ารุดมาสมทบกับจูกัวะซิงแซ ก็ยากที่จะจัดการได้"

"กลัวอันใด ง้วนได้เฮียบย่อมมีความคิดอ่านเอง"

พวกมันทยอยกล่าววาจารอบหนึ่ง ง้วนจับซาหังยังคงไม่เอ่ยปาก เพียงแต่ผู้ที่มีโสตประสาทปราดเปรียวได้ยินเสียงปักเบาๆ ดังขึ้นอีกคราสุดท้ายเล้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวถามฉั่วเกียว่า

"เสี่ยงเอี้ยเห็นว่าเรื่องนี้ควรสะสางอย่างไร?"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"ฟังว่าผู้สันโดษภูษาฟ้าฝึกปรือวิชาพลังทำลายลมปราณสำเร็จฟื้นฟูพลังฝีมือดังเดิม หากมันผนึกกำลังกับจูกัวะซิงแซต้องพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน นอกจากง้วนเด็ง (ขุนนางแซ่ง้วน) กับไหนชั้งได้ซือจะลงมือโดยพร้อมเพรียง ไม่เช่นนั้นยากจะสะกดความเหิมเกริมของพวกมันได้... นี่เป็นเรื่องของสำนักสุขนิยม ทุกประการล้วนอยู่ที่ง้วนเด็งแล้ว"

กล่าวพลางชำเลืองมองง้วนจับซาหัง มุมปากประดับด้วยรอยยิ้ม

ง้วนจับซาหังจัดเตรียมม้า เกล้าผมเผ้าสวมมงกุฎ ตระเตรียมทำศึก

...จูกัวะ เทียนอี (ภูษาฟ้า) พวกท่านหนึ่งนั้นบีบบังคับผู้คนเกินไปทำให้เราไม่อาจเงยหน้าขึ้นในนครหลวง หนึ่งนั้นทำลายข้อตกลง ลอบฝึกปรือหลังทำลายลมปราณ พวกท่านผนึกกำลังคิดจัดการกับเรา เรายังมี

ลมหายใจอยู่ ไหนเลยปล่อยให้พวกท่านหยามหยันได้?

...เราอดทนแล้วอดทนเล่า เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ หากอดทนต่อไป ก็ไม่นับเป็นผู้คน

ง้วนจับซาหังสะพาย “เกาทัณฑ์” ติดตัว

เป็นเกาทัณฑ์รันทด

...เกาทัณฑ์ที่สร้างความรันทดใจแก่มัน

...เกาทัณฑ์ที่สร้างความรันทดใจแก่ผู้อื่น

ซึ่งความจริง คืนนี้ง้วนจับซาหังได้รับบาดเจ็บสองครั้ง

ครั้งแรกขณะที่มันรับฟังฉั่วเกีย บ่งบอกบรรยายว่าจูกัวะซิงแซวางแผนเตรียมการอย่างไร ก็หักกระดูกนิ้วนางข้างซ้ายของตัวเอง อาศัยมีความเจ็บปวดอย่างรุนแรง บังคับตัวเองสะกดอดกลั้นไว้

อีกครั้งหนึ่งเป็นทกผัคนครึ่งแดกดันครึ่งเกลี้ยกล่อมให้มันจัดการกับจูกัวะซิงแซและผู้สันโดษภูษาฟ้า มันก็ใช้นิ้วมือกดกระแทกกระดูกซี่โครงซี่ที่เจ็ดบนทรวงอกตัวเองหักไป ค่อยสะกดข่มกลั้นไว้

นี่เป็นวิธีสะกดกลั้น อันสืบเนื่องจากความไม่สมปรารถนาในหลายปีมานี้

แต่ตอนนี้มันไม่สะกดกลั้นอีกต่อไป

เมื่อสะกดกลั้นไม่ได้ ก็ต้องฆ่าคน

ยามนั้น เล้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวถามฉั่วเกียว่า

“เสี่ยงเอี้ย ในความเห็นท่าน ง้วนจับซาหังจะนิ่งดูดายต่อเรื่องนี้หรือไม่?”

ฉั่วเกียกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

“ไม่หรอก ง้วนจับซาหังเป็นสุดยอดฝีมือโดยมิต้องสงสัย ที่น่าเสียดายคือ มันเป็นยอดฝีมือที่ใจคับแคบคนหนึ่ง”

“เสี่ยงเอี้ยเห็นว่ามันจะลงมือ?”

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"ตอนนี้มันอาจออกเดินทางแล้ว เพียงไม่ทราบมันจะเสาะหาผู้สันโดษภูษาฟ้า หรือไปเสาะหาจูกัวะซิงแซ แต่ไม่ว่ามันเสาะหาผู้ใด พวกเราล้วนตระเตรียมพร้อมแล้ว"

"ช่างน่าเสียดายนัก คนทั้งสามล้วนเป็นยอดฝีมือ แต่เพราะจิตใจคับแคบ ทำให้ฆ่าฟันกันเอง"

ฉั่วเกียย้อนถามว่า

"ท่านมิใช่มุ่งหวังให้จูกัวะซิงแซกับง้วนจับซาหังตกตายตามกัน ท่านเองจะได้แสดงฝีมืออย่างเต็มที่หรอกหรือ?"

สีหน้าของมันไม่มีลักษณะพิเศษอันใด แววตาก็ไม่เกรี้ยวกราด แต่ขุนนางฝ่ายบู๊เช่นเล้งโป๊ยไท้เอี้ยรู้สึกว่า สายตาของมันคล้ายกับจะมองทะลุซึ้งถึงหัวใจของตนเอง

ค่ำคืนที่เหล่ายอดฝีมือเข้าร่วมงานเลี้ยงฉั่วเกียไม่ทราบเพราะเหตุใด ล้วนรับประทานอาหารไม่ลง มิหนำซ้ำรู้สึกมีความหนาวเย็นคุกคามคน เพียงแต่ยามอยู่เบื้องหน้าฉั่วเกีย ทุกผู้คนไม่แสดงออกมา

ซึ่งความจริงแม้แต่ฉั่วเกียเองตลอดจนเล้งโป๊ยไท้เอี้ยที่มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ก็รู้สึกเย็นเยียบเสียดกระดูก

นับตั้งแต่ง้วนจับซาหังเข้าสู่งานเลี้ยง พวกมันก็รู้สึกถึงความเย็นที่คุกคามคนชนิดหนึ่ง

สีหน้าของง้วนจับซาหังก็เย็นชาปานน้ำแข็ง

ไม่ว่าง้วนจับซาหังไปถึงที่ใด ล้วนบังเกิดความเยียบเย็น

แม้แต่ผู้ที่อยู่ร่วมกับมัน นานเข้าก็เผชิญกับพลังความเย็นชนิดหนึ่ง ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินร่ำเรียนวิชาฝ่ามือสุดแค้น ภายหลังที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไปถึงที่ใด ก็บังเกิดพลังความเย็นคุกคามคน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ง้วนจับซาหังก็รู้สึกว่าฤดูกาลนี้หนาวเย็นเกินไปนั้น

สั่งคนก่อไฟเตาหนึ่ง แต่ยังเย็นเยียบเสียดกระดูก มันเดินออกจากห้องพบว่าที่เบื้องนอกปรากฏแสงอาทิตย์สาดส่องหล้า วสันตฤดูย่างกรายมาแล้ว

มันค่อยทราบว่าพลังความเย็นมาจากตัวมันเอง

เกิดจากกันบิ้งหัวใจ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพกพาความวิตกกังวล มุ่งมายังทิศทางของนครหลวง

ก่อนอื่น ท่านไปเสาะหาคนผู้หนึ่งที่เมืองลกเอี้ยง

เป็นสหายเก่านานปีผู้หนึ่ง...อุนมึ่งอุนตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่อุน)

ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่เข้าสู่ยุทธจักรนานปี ยามนี้ออกท่องเที่ยวใหม่ย่อมต้องไปเยี่ยมเยียนสหายที่มีหูตากว้างขวางสักครา

มีสหายบางคนที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่คิดไปเยี่ยมเยียน มีสหายบางคนที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ยึดถือเป็น "สหาย" ที่แล้วมาแล้วท่านถือดีแต่มีนิสัยอ่อนโยน ดังนั้นจึงปลูกกระท่อมในป่าเขาไม่ถามไถ่เรื่องทางโลก

หากคิดเสาะหาสหาย คนแรกที่ท่านนึกถึงย่อมเป็นอุนมึ่ง

อุนมึ่งหาตื่นเต้นสงสัยต่อการมาของท่านไม่

นับตั้งแต่ข่าวการตายของภูษาฟ้ามีตะเข็บมาถึง อุนมึ่งก็ทราบว่าอย่างน้อยมีบุคคลสามคนที่คิดเคลื่อนไหวแล้ว

บุคคลแรกต้องเป็นผู้สันโดษภูษาฟ้า ทั้งนี้เพราะภูษาฟ้าไร้-ตะเข็บเป็นบตรชายของท่าน

บุคคลที่สองเป็นนางเฒ่าเข็มพิษ หรืออีกนัยหนึ่งสตรีทอผ้าเมื่อครั้งกระโน้น บุตรชายของนางคือภูษาฟ้ามีตะเข็บ

บุคคลที่สามเป็นอุนมึ่งเอง

ทั้งนี้เพราะภูษาฟ้ามีตะเข็บเป็นขุนพลคู่ใจของท่าน และถูกกำหนดตัวเป็นบุตรเขยของท่าน

ท่านทราบแน่แก่ใจว่า ภูษาฟ้ามีตะเข็บหลงรักบุตรีผู้ซุกซนของ

ท่านอุนยิ้ว

แต่ภูษาฟ้ามีตะเข็บซุกซ่อนความรักอยู่ก้นบึ้งหัวใจ โดยที่ยิ้วยี้ไม่ทราบระแคะระคายแต่อย่างไร

ดังนั้นอุนมึ่งตระเตรียม "กระพือยุยง" ภูษาฟ้ามีตะเข็บแสร้งออกปากว่าจะยกบุตรีให้แก่บุตรชายสุดสวาทของลกเอี้ยงเทียนอ้วง (จอมฟ้าเมืองลกเอี้ยง) นามกิมไต้จับ

อุนยิ้วกลับเข้าใจผิดคิดว่า บิดาจะยกนางให้แก่กิมกงจื้อจริงๆ ดังนั้นนางหลบหนีการแต่งงาน

หลบหนีถึงเมืองไคฮง

อุนมึ่งจึงใช้ให้ภูษาฟ้ามีตะเข็บตามตัวบุตรีของตนกลับมา

ท่านทราบว่าด้วยวิชาตัวเบาและฝีมือของภูษาฟ้ามีตะเข็บ คิดตามตัวอนยิ้วกลับมาไม่ยากนัก ยังเข้าใจว่าระหว่างการเดินทาง คนทั้งสองจะบังเกิดเป็นความรักขึ้น

ที่เหนือความคาดหมายอุนมึ่งคือ บุตรียังไม่กลับมา แต่ภูษาฟ้า-มีตะเข็บเสียชีวิตที่เมืองไคฮง คนลงมือคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

นี่ทำให้อุนมึ่งไม่อาจอยู่ที่เมืองลกเอี้ยงสืบไป

...หากไม่ล้างแค้นให้แก่ภูษาฟ้ามีตะเข็บ ท่านบังเกิดความละอายใจต่อผู้สันโดษภูษาฟ้า และนางเฒ่าเข็มวิเศษที่เป็นสหายเก่านัก

ดังนั้นต่อให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่มาหาท่าน ท่านก็จะไปหาผู้สันโดษ-ภูษาฟ้า

ในที่สุดสหายเก่าทั้งสองพบกันที่เมืองลกเอี้ยง

อุนมึ่งกล่าวกับผู้สันโดษภูษาฟ้าว่า

"เมืองลกเอี้ยงยังคงเดิม ท่านกลับร้างลาไปนานปี เราจะรั้งท่านอยู่สักหลายวัน ให้เราจัดสรรสหายเก่าออกท่องเที่ยวร่วมกับท่าน"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าย้อนถามว่า

"ท่านเล่า?"

"เรารับปากแม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงว่า จะขึ้นเขาเซี่ยวฮั้งซัว ไปพบกับนาง แต่เราจะกลับมาโดยเร็วเมื่อถึงเวลาพวกเราจะเดินทางสู่นครหลวงด้วยกัน"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มแล้ว

ท่านมีนิสัยรักความสะอาด

เสื้อผ้าที่สวมใส่ปราศจากรอยยับย่นแม้แต่น้อย

ผิวพรรณบนใบหน้าก็ไม่มีรอยเหี่ยวย่นแม้แต่น้อย

ดูท่าที คล้ายกับหัวใจท่านก็ปราศจากริ้วรอยแผล

ซึ่งความจริงย่อมมิใช่ คนมีชีวิตอยู่ในโลก จิตหรรษาได้มาโดยง่าย ใจสงบยากแสวงหา ความหฤหรรษ์มีอยู่ทุกแห่งหน ความใจกว้างยากบังเกิดขึ้นได้

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเพียงแต่ค่อนข้าง "ปล่อยวาง" มากกว่าผู้คนที่ยกขึ้นวางลงได้

...อาจบางทีท่านที่ปล่อยวางได้เพียงเพราะไม่ได้ "ยกขึ้นมา"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"เราล่วงรู้เจตนาของท่าน ท่านทราบว่าเราคิดขึ้นสู่นครหลวงเพื่อตอแยฉั่วเกีย ดังนั้นคิดร่วมทางเสี่ยงอันตรายกับเรา ใช่หรือไม่?"

"ย่อมมิใช่ เล่ากอ (พี่ผู้ชรา) ท่านต่อให้ไม่ลงมือ เพียงอาศัยค่ายคูประตูกลและหลุมพรางกับดัก ยังมีผู้ใดเข้าใกล้ท่านได้?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มพลางสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"อุนเฮีย ท่านยังไม่อาจเป็นขุนนาง"

"เป็นไรหรือ?"

"ท่านยากที่จะพูดปดเช่นเดียวกับสามสิบปีก่อน ยามใดที่มีความจำเป็น กลับไม่กล้าจ้องมองตรงๆ ทอดตามองขุนนางบ้านเมือง ผู้ใดไม่ถนัดในการพูดปด? ตำแหน่งขุนนางยิ่งสูง ความสามารถในการโป้ปดยิ่ง

ยอดเยี่ยม อย่างนั้นท่านไหนเลยเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ได้?"

อุนมึ่งกล่าวว่า

"ดังนั้นเราอาสากลับมาเป็นขุนนางที่บ้านเกิด อยู่ห่างไกลจากนครหลวง เรามีความสำนึกตัวดี"

"เราก็มีความสำนึกตัว ทราบว่ามิใช่คู่มือของง้วนสี่ซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้องที่สี่แซ่ง้วน) แต่เราพอขึ้นสู่นครหลวง จูกัวะซาซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้องที่สามแซ่จูกัวะ) ย่อมต้องช่วยเหลือเรา ท่านวางใจเถอะ"

"แต่ว่า..."

ผู้สันโดษภูษาฟ้าชิงกล่าวว่า

"ท่านมิต้องกล่าวแล้ว นครหลวงเกิดวิกฤตการณ์ เราที่เป็นเฒ่ากระดูกผุกร่อนต้องบุกฝ่าสักครา"

อุนมึ่งกล่าวว่า

"เราไม่เข้าใจจริงๆ จูกัวะซิงแซกับง้วนจับซาหังต่อสู้ช่วงชิงมาหลายสิบปี ไฉนยังไม่เลิกรา ที่แท้สืบเนื่องจากสาเหตุใด?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าทอดถอนใจยาวออกมา อุนมึ่งรีบกล่าวว่า

"เราเพียงแต่ถามดู หากแม้นไม่สะดวก..."

ผู้สันโดษภูษาฟ้าสอดคำขึ้น

"ท่านต้องการทราบ?"

มันไม่รอให้อุนมึ่งตอบคำ ก็บอกเล่าเหตุการณ์ต่อสู้ช่วงชิงอันยาวนานระหว่างจูกัวะซิงแซกับง้วนจับซาหังออกมา

2 ไอคนที่เปลี่ยนแผ่นดิน

ในรัชสมัยยิ้นจงฮ่องเต้ ดินแดนทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแคว้นเอียงจิวเกิดความไม่สงบ ชาวเผ่าลังสีก่อการปล้นฆ่าอย่างโหดร้าย ในจำนวนนี้มีบุคคลนามตี่เกาห้าวหาญชาญศึกตอนแรกขอให้ราชวงศ์ซ้องอวยยศแก่ตน เมื่อไม่ได้รับความยินยอม จึงตั้งตัวเองเป็นเจ้า ทั้งยังยึดครองแผ่นดินแคว้นฮ้วย กุ่ย ติ้ง ง่อ เกียง คัง ตวน ฮงทั้งแปดไว้

ยิ้นจงฮ่องเต้ทรงตระหนกพระทัย ยอดขุนพลเด็กเซ็งอาสาปราบศึก ศิษย์ของยอดคนอุ้ยแซแซแซทั้งสี่ร่วมช่วยเหลือเด็กเซ็งปราบโจรกบฏจนราบคาบ ตี่เกาพ่ายแพ้หลบหนีเข้าเมืองได้สี้ จุดไฟเผาเมือง เตรียมก่อการใหม่

ยิ้นจงฮ่องเต้ทรงเกรงว่าตี่เกาจะก่อหวอดขึ้นใหม่ มีบัญชาให้เอี๊ยบอายเซี้ยง ผู้เป็นศิษย์คนโตของอุ้ยแซแซแซกำจัดฆ่าตี่เกา

เอี๊ยบอายเซี้ยงเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ แต่ประสบเรื่องราวเศร้าเสียใจ บังเกิดความท้อแท้เกียจคร้าน ปลีกตัวจากไป หลังจากนั้นทางโลกไม่มีเอี๊ยบอายเซี้ยง คงมีแต่ไหนชั้งได้ซือ (มหาสมณะเกียจคร้าน

พิการ) ที่ออกท่องเที่ยวโดยไร้จุดหมาย

ดังนั้นหน้าที่ล่าสังหารตี่เกาจึงตกแก่ซือตี๋ทั้งสามของเอี๊ยบอาย-เซี้ยง

ผู้สันโดษภูษาฟ้ามีร่างกายอ่อนแอ ทั้งจิตใจเมตตา ภายหลังถูกแฮ่โฮ้วสี่จับอิดทำร้าย ชีพจรหยิมและตีกตีบตัน ไม่อาจโคจรพลังผ่านจุดตังซั้ง ดังนั้นไม่มีส่วนร่วมในปฏิบัติการล่าสังหารครั้งนี้

ภาระหน้าที่นี้ย่อมตกแก่จูกัวะซิงแซและง้วนจับซาหัง

ตอนนั้นง้วนจับซาหังเริ่มเปล่งประกาย จูกัวะซิงแซมีพลังซ่อนเร้นมากหลาย ทั้งสองชิงดีชิงเด่น แต่ยังรักษาน้ำใจไว้

ง้วนจับซาหังเห็นว่า จูกัวะซิงแซมักโชคดีกว่า หากทั้งสองแยกย้ายออกตามล่าคนร้าย จูกัวะซิงแซจะเลือกหนทางอันราบรื่น จับกุมคนร้ายได้ ส่วนมันกลับพลัดตกไปในหล่มโคลน

มันย่อมไม่ได้แยกแยะโดยละเอียดว่า มีโชคมากหลายที่ไม่อาจเกาะกุม แต่ก็มีอีกมากหลาย ที่เกิดจากการ "ช่วงชิง" ของจูกัวะซิงแซ

จูกัวะซิงแซอาศัยสติปัญญาของตน คำนวณว่าคนร้ายจะหลบหนีไปยังทิศทางใด ถือเป็นหน้าที่ออกติดตามคนร้าย ทั้งนี้เพราะพลังเก้ามรณะไม่สำนึกเสียใจของคนร้ายซิวลี้เซ็งเกรงว่าง้วนจับซาหังไม่อาจรับมือได้ จูกัวะซิงแซไม่ต้องการให้สี่ซือตี๋เฮียอันตราย มิหนำซ้ำมีความเชื่อมั่นว่าตัวเองสามารถคร่ากุมซิวลี้เซ็งด้วยปัญญา

ในบางโอกาส จูกัวะซิงแซจะไม่ช่วงชิงกับสี่ซือตี๋ ง้วนจับซาหังเป็นคนชาญฉลาด มันพบว่าซาซือเฮียอ่อนข้อให้ แต่ก็สร้างความขุ่นข้องใจแก่มันกว่าเดิม เห็นเป็นความอัปยศประการหนึ่ง เป็นความดูแคลนประการหนึ่ง

ก่อนที่จะล่าสังหารตี่เกา ทั้งสองได้ทำความตกลงประการหนึ่ง

...ผู้ใดฆ่าตี่เกาได้ก่อน อีกผู้หนึ่งต้องยอมรับนับถือผู้นั้น

ง้วนจับซาหังตั้งใจแน่วแน่ว่า คราครั้งนี้จะแสดงออกอย่างเต็มที่โค่นจูกัวะซิงแซให้จงได้

จูกัวะซิงแซกลับเห็นว่า เช่นนี้สามารถขจัดปัญหาตามหลังนับแต่นี้ไม่ต้องเผชิญความยุ่งยากลำบากอีก

คนมีชีวิตอยู่ในโลก สามารถหลีกเลี่ยงความยุ่งยากได้หรือ?

คำตอบคือไม่ได้

ไม่มีผู้ใดหลีกเลี่ยงความยุ่งยากได้

หากไม่มีความยุ่งยาก เกรงว่ามิใช่ผู้คนแล้ว

จูกัวะซิงแซเป็นปัญญาชน แต่ปัญญาชนก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงความยุ่งยากได้ โดยปรกติแล้ว ปัญญาชนผู้หนึ่งนอกจากหมายความว่ามันเป็นคนชาญฉลาดผู้หนึ่ง ยังแฝงความหมายว่า มันเป็นบุคคลที่ใช้ปัญญาแก้ไขปัญหา

ดังนั้นปัญญาชนมักกังวลใจ

ผู้รู้จักพอมีความสุข

ง้วนจับซาหังไม่รู้จักพอ

มันเคียดขึ้งอยู่ตลอดเวลา

...จูกัวะเมื่อสามารถ เราไฉนไม่สามารถ?

หาทราบไม่ว่าในโลกพานมีเรื่องบางประการที่ท่านสามารถ ในขณะที่เราไม่สามารถ เช่นเดียวกับที่มีเรื่องบางประการที่เราสามารถท่านไม่สามารถ

จูกัวะซิงแซตกลงใจว่าจะยอมแพ้

ขอเพียงตนยอมแพ้ ง้วนจับซาหังชนะ เพลิงโทสะก็จะสงบลงได้

จูกัวะซิงแซต้องการให้ง้วนจับซาหังมีจิตใจที่สงบ

น่าเสียดายที่ในโลกมีคนชนิดหนึ่ง ท่านหยิบยื่นกุหลาบแก่มัน สิ่งที่มันต้องการเป็นกล้วยไม้ ท่านมอบเงินทองแก่มัน มันกลับต้องการ

อัญมณีจินดา

ท่านอ่อนข้อให้แก่ผู้คน ก่อนอื่นต้องให้คนผู้นั้นล่วงรู้การอ่อนข้อของท่าน ท่านคารวะผู้คนหนึ่งเชียะ ผู้คนคารวะท่านหนึ่งวา แต่มีบ้างบางคนไม่ยอมรับการอ่อนข้อของท่าน ทั้งยังรุกคืบเข้ามา สุดท้ายท่านไม่อาจอดกลั้น ไม่ยอมอ่อนข้อสืบไป

มีบ้างบางคนที่ท่านอ่อนข้อให้แก่มัน มันไม่เห็นเป็นกุศลเจตนา กลับถือเป็นความอัปยศ

ในโลกมีบ้างบางคนมักถือความไม่เป็นมิตรเป็นกุศลเจตนา บางคนยึดถือกุศลเจตนาเป็นความไม่เป็นมิตร บางคนกลับซ่อนความไม่เป็นมิตรอยู่หลังกุศลเจตนาอย่างแยบคาย แต่บางคนแปลงกุศลเจตนาเป็นความไม่เป็นมิตร

สำหรับกับง้วนจับซาหัง ไม่ว่าจูกัวะซิงแซแสดงกุศลเจตนาอย่างไร มันล้วนถือเป็นความไม่เป็นมิตร สำหรับกับจูกัวะซิงแซ ง้วนจับซาหังแสดงความเคลื่อนไหวที่ไม่เป็นมิตร ท่านล้วนใช้กุศลเจตนาเข้าคลี่คลาย

ซึ่งความจริง การมีกุศลเจตนาต่อผู้คน มิใช่หวังการตอบแทน หากแต่ต้องการให้ตัวเองสบายใจ

ความคิดล้างแค้นเพียงแต่เพาะศัตรูสร้างความแค้นขึ้น

การไม่ปล่อยให้ช่วงเวลาแห่งความสุขของตัวเองถูกศัตรูความแค้นกลืนกิน ไม่เสียเวลาอันมีค่าของตัวเองไปกับศัตรูคู่แค้น ใช้เวลาและการเผชิญหน้าไปช่วยเหลือคน มิหนำซ้ำหยิบยื่นพระคุณโดยไม่หวังตอบแทน จึงเป็นหนทางแห่งความสุข...

จูกัวะซิงแซเร้นกายเข้าสู่เมืองได้ลี้ ความจริงมีโอกาสปลิดชีวิตตี่เกาสามครั้งครา แต่ไม่ได้ลงมือ

จูกัวะซิงแซเพียงโค่นหกในกระบี่สัตตพิฆาต ซึ่งเป็นบริวารของ

ตี่เกาแตกพ่ายล่าถอย แต่ไม่ลงมือต่อตี่เกา

จูกัวะซิงแซทิ้งตี่เกาให้แก่ง้วนจับซาหัง

ซึ่งความจริง จูกัวะซิงแซโค่นเทพกระบี่ เซียนกระบี่ ภูตกระบี่ มารกระบี่ ปีศาจกระบี่ กระบี่ประหลาด ในกระบี่สัตตพิฆาต พลังการฝึกปรือของตัวเองก็ได้รับความกระทบกระเทือน

จูกัวะซิงแซเข้าใจว่า ในกระบี่สัตตพิฆาตเหลือเพียงคนเดียว ง้วนสี่ตี๋ย่อมจัดการได้อย่างเหลือเฟือ

หาทราบไม่ว่าเกี๋ยม (กระบี่) ในกระบี่สัตตพิฆาตเป็นฉายาของบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง ด้วยพลังฝีมือของมันคนเดียว เทียบเท่ากับคนร่วมทัพทั้งหก

ขณะที่ง้วนจับซาหังล่าสังหารตี่เกา กลับเผชิญกับ “กระบี่” ที่ยากต่อแยที่สุด

ทั้งสองปะทะหักหาญ ง้วนจับซาหังยังคงทำร้าย "กระบี่" บาดเจ็บสาหัส แต่มันเองก็รับบาดเจ็บไม่น้อย

นอกจากรับบาดเจ็บ ยังบังเกิดความคั่งแค้น

มันเข้าใจว่าจูกัวะซิงแซจงใจทิ้งศัตรูที่ยากตอแยที่สุดให้แก่มัน

ง้วนจับซาหังล่าถอยกลับสวนเคราขาวไปรักษาบาดเจ็บประจวบกับจูกัวะซิงแซก็อยู่ที่นั้น หากมิใช่ผู้สันโดษภูษาฟ้าทำการไกล่เกลี่ยง้วนจับ-ซาหังคงพิสูจน์ความเป็นความตายกับจูกัวะซิงแซแล้ว

วิธีคลี่คลายของจูกัวะซิงแซ คือหันเหความสนใจของซือตี่ทั้งสอง โดยเฉพาะง้วนจับซาหัง

ตอนนั้นผู้สันโดษภูษาฟ้าทราบว่า แฮ่โฮ้วสี่จับอิด (สี่สิบเอ็ดแซ่แฮ่โฮ้ว) อยู่ที่เมืองเซียงเอี้ยง

...แฮ่โฮ้วสี่จับอิดเป็นคนที่ลอบทำร้ายผู้สันโดษภูษาฟ้า

ผู้สันโดษภูษาฟ้าความจริงได้รับการปรับพื้นฐานพลังฝีมือจาก

อุ้ยแชแชแช แต่แล้วถูกแฮ่โฮ้วสี่จับอิดลอบทำร้าย ชีพจรหยิมและตึกตีบตันสับสน ไม่อาจผนึกพลังลมปราณได้

ส่วนสาเหตุที่มันเพาะความแค้นกับแฮ่โฮ้วสี่จับอิด เพราะสอดมือย่งเกี่ยวกับเรื่องนอกกายประการหนึ่ง

ตอนนั้นกลุ่มของฉั่วเกียสั่งการให้แฮ่โฮ้วสี่จับอิดค้นคว้าตัวยาชนิดหนึ่ง ทำให้นักโทษประหารสงบปากคำ ทำท่าท้อแท้ละอายใจ ทั้งมิให้ผู้คนดูออกว่าถูกวางยามา

ที่แท้ฝ่ายฉั่วเกียประหารฆ่าคนไร้ความผิดนับร้อยนับพัน คนเหล่านั้นขณะถูกคุมตัวสู่ลานประหาร มักถลึงตาโปนโต แผดด่าไม่ขาดปาก บ้างเชิดหน้ายืดอกเห็นการตายดุจคืนกลับมาตุภูมิ ดังนั้นจำต้องนึกหาวิธีสะกดคนเหล่านี้

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดถนัดในการลอบทำร้าย แต่มันมิใช่นักปรุงยา

เพื่อปฏิบัติตามคำสั่งของฉั่วเกียโดยลุล่วง มันได้แต่ขอความช่วยเหลือจากร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน

มันฟังว่าร้านเล่ายี่ห้อคิดค้นยาผงชนิดหนึ่ง ผู้คนพอรับประทานลงไป จะยอมรับสารภาพผิด จวบจนตายค่อยเลิกรา

ดังนั้นมันไปเสาะหาอุนตี่

อุนตี่ไม่ต้องการรับใช้ฝ่ายฉั่วเกีย แต่ก็ไม่กล้าล่วงเกินฉั่วเกีย ดังนั้นรีรอลังเล

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดพลันบังเกิดเพลิงอำมหิต อ้างชื่อผู้สันโดษภูษาฟ้าสังหารภรรยาและครอบครัวของอุนตี่ก่อน พร้อมกับข่มขู่อุนตี่ว่าผู้สันโดษภูษาฟ้ากับจูกัวะซิงแซทราบว่า อุนตี่คิดมอบตัวยาทำร้ายคนดีงาม จึงเข่นฆ่าสังหารคนในครอบครัวของมัน เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ อุนตี่มิสู้มอบตัวยาออกมา ขอความคุ้มครองจากฉั่วเกีย

อุนตี่ไม่ปฏิบัติตามก็ทำไม่ได้แล้ว

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดยังใช้อุนดี่เป็นตัวทดลองยา

มันสยบอุนดี่ไว้ ให้อุนดี่รับประทานตัวยายุ่ยเมี่ยสีชัง (เชื่อฟังตามคำสั่ง)

สุดท้ายอุนดี่ไม่เชื่อฟังตามคำสั่งเท่าใด

มันเพียงเหน็ดเหนื่อยยิ่ง อ่อนเพลียยิ่ง

เหนื่อยอ่อนจนไม่มีเรี่ยวแรงเงยหน้ารับประทานอาหารตลอดจนกะพริบตา

แต่มันไม่ได้ยอมรับผิด สำนึกผิด หรือวิพากษ์ตัวเอง

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดบีบบังคับให้อุนดี่ส่งมอบตัวยายุ่ยเมี่ยสีชัง (เชื่อฟังตามคำสั่ง) ขนานแท้ออกมา

อุนดี่ส่งมอบตัวยาอีกขนานหนึ่งให้ แฮ่โฮ้วสี่จับอิดยังบีบบังคับมันเขียนตำรับยาออกมา

อุนดี่เขียนตำรับยา โดยที่ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มอันลี้ลับ

หลังจากเขียนเสร็จ แฮ่โฮ้วสี่จับอิดก็ลงมือฆ่าอุนดี่ มันไม่ชมชอบรอยยิ้มของฝ่ายตรงข้าม โดยเฉพาะไม่ชมชอบเห็นตัวหนอนที่น่าสมเพชตัวหนึ่งก่อนตายยังยิ้มอย่างลี้ลับ

พฤติการณ์ของแฮ่โฮ้วสี่จับอิดกลับกระตุ้นโทสะของผู้สันโดษ-ภูษาฟ้าขึ้น

ระหว่างที่แฮ่โฮ้วสี่จับอิดเดินทางสู่นครหลวง ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็สกัดมันเอาไว้ คาดคั้นถามมันไฉนรับใช้เสนาบดีโฉด ไฉนลงมือด้วยอำมหิตปานนี้?

ปฏิกิริยาของแฮ่โฮ้วสี่จับอิดคือสำนึกเสียใจ

มันสำนึกเสียใจเพื่อ "เคลื่อนไหว"

ขณะที่ผู้สันโดษภูษาฟ้ารับรู้ถึงความกลับใจได้สำนึกของมัน มันก็ลงมือต่อผู้สันโดษภูษาฟ้าด้วยอำมหิต

ผู้สันโดษภูษาฟ้าความจริงไม่ได้ระวังป้องกัน

แต่ก็รู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันชนิดหนึ่ง ยังมีกลิ่นอายอันป่าเถื่อนสายหนึ่ง...ผู้คนทั่วไปพอบังเกิดเพลิงอำมหิต ก่อนการฆ่าคน ที่หว่างคิ้วจะปรากฏสีสันชนิดหนึ่ง บนศีรษะเกิดพลังสายหนึ่ง ดวงตาทอประกายประการหนึ่ง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพบเห็นรังสีการฆ่าฟันเช่นนี้จึงหลบรอดจากการลอบทำร้ายของแย่โฮ้วสี่จับอิดทันท่วงที

ทั้งสองลงมือหักหาญ ผู้สันโดษภูษาฟ้าใช้ดาบคะนึงหากับกระบี่สลายวิญญาณ ต่อสู้กับวิชาตัดเคราสละภูษาเคลื่อนร่างย้ายตำแหน่งอย่างคู่คี่ก้ำกึ่ง

แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าทางหนึ่งประมือทางหนึ่งโบกแขนเสื้อดวัดเท้าเคลื่อนย้ายโขดหินรอบข้าง ก่อตั้งเป็นขบวนค่ายกล ต่อสู้กันสามร้อยกว่ากระบวนท่า แย่โฮ้วสี่จับอิดก็ถูกกักอยู่ในค่ายกลออกมาไม่ได้

มันพลันกระแทกนั่งลง ใบหน้าเผือดขาว ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง จากนั้นคุกเข่าโครมลง ยอมตัดนิ้วก้อย ร่ำไห้หลั่งน้ำตา ขอให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าปลดปล่อยมันสักครั้ง ละเว้นชีวิตมันสักครา นับแต่นี้มันจะกระทำความดีวันละสามประการ เป็นการไถ่ถอนโทษทัณฑ์

ผู้สันโดษภูษาฟ้ามีจิตใจเมตตา ไม่อาจหักใจฆ่าแย่โฮ้วสี่จับอิด ทั้งหวังให้มันกลับตัวกลับใจบำเพ็ญประโยชน์แก่ส่วนรวม ดังนั้นถอนค่ายกลปลดปล่อยแย่โฮ้วสี่จับอิดไป

ท่านปลดปล่อยแย่โฮ้วสี่จับอิด ศัตรูของแย่โฮ้วสี่จับอิดกลับสืบเสาะหาท่าน

นางคือนางเซียนเข็มวิเศษ ซึ่งมีอีกฉายาหนึ่งว่าสตรีทอผ้า

ขณะที่สตรีทอผ้าสืบเสาะมา ประจวบกับวันนั้นเกิดฝนตกพรำ

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากำลังสนทนากับวัวที่มันเลี้ยงไว้ว่า

"วัวเอยวัว ระหว่างนี้ปรากฏดาวมงคลกับดาวกัลป์ดอกท้อสาดส่องเรา แต่อย่าว่าแต่หญิงงาม กระทั่งเงาปีศาจก็ไม่พบพาน เจ้าเห็นว่าพวกเราทั้งสี่ซือเฮียตี๋แห่งสำนักสุขนิยม ใช่เป็นเช่นเดียวกับคำทำนายของซือแป๋ที่ว่า 'พอเข้าสู่สุขนิยม นอนหนุนหมอนเดียวดายชั่วชีวี' หรือไม่?"

วัวตัวนั้นส่งเสียงดังมอถือเป็นคำตอบ แต่ปรากฏสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"คิดไม่ถึงในโลกมีคนดีดพิณให้วัวฟังจริง ๆ"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าใจหายวูบ

...มีคนเร้นกายเข้าสู่ค่ายกลที่ท่านก่อตั้งขึ้น มาถึงเคหสถานของท่าน

...มิหนำซ้ำยังเป็นสตรีนางหนึ่ง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเงยหน้าขึ้น ปราดแรกที่พบหน้า ต้องลอบร้องคำ 'จบสิ้น' ในใจ

นางมาแล้ว

นางกางร่มยืนอยู่ท่ามกลางละอองฝนสีเทาหม่น นางเฉิดฉายกลางสายฝน

ในที่สุดนางมาแล้ว

...นางเป็นใคร?

ผู้สันโดษภูษาฟ้าหารู้จักนางไม่

แต่นางคือนางเอง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเพียงมองดูนางแวบหนึ่งก็ทราบว่านางเป็นสตรีที่ตนเฝ้ารอคอยมาหลายสิบปี

นางมาแล้ว

...ต้องเป็นนางแน่นอน

ทั้งนี้เพราะไม่มีบุคคลอื่น

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายืนซึมเซาราวสูญเสียวิญญาณ จวบกระทั่งวัวตัวนั้นส่งเสียงร้องมออีกครา ค่อยทราบว่าฝ่ายตรงข้ามใช้เข็มขัดเล่มหนึ่งจ่อใส่จุดอินติ้งที่หว่างคิ้วของตน

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ ถามว่า

"สตรีทอผ้าแห่งสำนักเข็มวิเศษ?"

ฝ่ายตรงข้ามย้อนถามว่า

"ท่านไฉนปลดปล่อยคนต่ำช้าเช่นแฮ่โฮ้วสี่จับอิด?"

นางรุดมาด้วยสาเหตุนี้

นางเพียงถาม โดยไม่ต้องการคำตอบ

แต่คำถามของนางต้องการคำตอบ มิหนำซ้ำต้องตอบแน่นอน นางถามว่า

"ตัวบัดซบนั้นอยู่ที่ใด? ท่านบอกต่อเรา เราจะฆ่ามัน"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าทราบว่า แฮ่โฮ้วสี่จับอิดอยู่ที่เมืองโบราณเชียงเอี้ยง

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดบอกต่อผู้สันโดษภูษาฟ้าว่า มันจะไปยังที่นั้นเพื่อซุ่มสังหารบุคคลฉายานักพรตสามแส้

นักพรตสามแส้ความจริงเป็นมือสังหารคนหนึ่ง ซึ่งฉั่วเกียวางอยู่ในยุทธจักร ภายหลังกลับกลายเป็นผู้วิเศษที่สามารถเรียกลมเรียกฝน จัดทำแผ่นยันต์ศักดิ์สิทธิ์ ทั้งยังอาสาปรุงยาวิเศษบำรุงร่างกายถวายฮ่องเต้

ทุกวันมันมีความคิดใหม่ บัดเดี๋ยวเรียกร้องเงินทองอัญมณี บัดเดี๋ยวเสนอขอทวิบาทจัตุบาทประหลาด บัดเดี๋ยวต้องการทารกชาย ทาริกาบริสุทธิ์ ฉั่วเกียกลับหลงเชื่อ ตอบสนองความต้องการของมันทุกประการ

ช่วงเวลานี้นักพรตสามแส้พอดีมาถึงเมืองเชียงเอี้ยง เพื่อค้นหา

หญิงงามจากเมืองโบราณ แซ่โฮ้วสี่จับอิดบอกต่อผู้สันโดษภูษาฟ้าว่า มันจะขจัดเภทภัยให้แก่ส่วนรวม กระทำความดีความชอบไถ่ถอนความผิด บุคคลแรกที่คิดกำจัดคือนักพรตสามแส้ มิหนำซ้ำมันจะแฝงกายอยู่ข้างกายนักพรตสามแส้ หาโอกาสลงมือ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเชื่อเรื่องการกลับใจใฝ่ความดี ดังนั้นเกลี้ยกล่อมสตรีทอผ้าอย่าได้ตามล่าแซ่โฮ้วสี่จับอิด ท่านกล่าวว่า

"คนก่อกรรมทำชั่วก็เป็นคน ขอเพียงมันกลับใจได้สำนึกสักวันหนึ่งจะสร้างสรรค์ประโยชน์สุขแก่แผ่นดิน"

สตรีทอผ้าแค่นหัวร่อ

ขณะที่นางแค่นหัวร่อคล้ายกับหยกแฝงความเย็นอยู่บ้าง แต่เรืองรองยิ่ง

เรืองรองดุจประกายสีขาวนวล มาตรแม้นนุ่มนวล แต่เปล่งประกายชนิดหนึ่ง

สตรีทอผ้ากล่าวว่า

"ท่านเชื่อว่าบุคคลเช่นมันจะวางดาบประหารสำเร็จเป็นอรหันต์ท่านทราบหรือไม่ว่า การปลดปล่อยบุคคลที่ไม่สมควรปลดปล่อยเท่ากับทำร้ายคนที่ไม่สมควรถูกทำร้าย"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ดีชั่วอยู่ที่ความคิดชั่ววูบ ผู้ใดไม่เคยกระทำผิด กาลก่อนท่านกระทำความผิดพลาด ยามนี้สามารถกระทำให้ถูกต้อง กาลก่อนเป็นคนชั่วร้าย ภายหลังกลับกลายเป็นดีได้ ยามใดที่คนชั่วร้ายมุ่งสู่ความดี ยังมีความหมายกว่าฆ่าคนชั่วร้าย หากแม้นพวกมันก่อการร้าย ต่อให้ไม่มีคนจัดการกับพวกมัน สักวันหนึ่งพวกมันจะเผชิญการตำหนิจากมโนธรรม"

สตรีทอผ้าจับจ้องมองท่าน กล่าวว่า

"ท่านเป็นพวกเดียวกับโจรแซ่แซ่โฮ้ว"

นางไม่รอให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าอธิบาย ก็จู่โจมลงมือ
อาวุธของนางเป็นเข็ม
เป็นวิชาเข็มวิเศษปักแน่นหนา
ผู้สันโดษภูษาฟ้าพบว่า ความเคลื่อนไหวของสตรีนางนี้คล้ายไหล
ถ่ายเทเป็นท่วงทำนองตามธรรมชาติ ตัวนางไม่เพียงเป็นคนผู้หนึ่ง หาก
แต่เป็นสายน้ำตามธรรมชาติสายหนึ่ง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าลุ่มหลงละลานต่อความเคลื่อนไหวของนาง พลังฝีมือของสตรีทอผ้าตอนนั้นยังไม่สูงเยี่ยมนัก นางที่สามารถบุกรุกเข้ามาเป็นเพราะค่ายกลที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าก่อตั้งขึ้น พอดีสอดคล้องกับวิชาเข็มแนวทางด้ายของนาง ถูกนางใช้วิชาปักทอจู่โจมทำลาย ซึ่งความจริงสตรีทอผ้าคิดทิ่มแทงทำร้ายผู้สันโดษภูษาฟ้า เกรงว่ายังไม่มีฝีมือเพียงพอ

แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้ายังถูกนางแทงใส่หลายครา
เสื้อสีขาวขาดวิ่น ปรากฏหยาดโลหิตสาดกระเซ็น
นั่นมิใช่ผู้สันโดษภูษาฟ้าหลบไม่พ้น หากแต่เป็นผลจากความลุ่มหลงละลานต่อท่วงท่าดั่งสายน้ำของนาง
ยามนั้นสตรีทอผ้ากลับหยุดยั้งชะงักมือ
ทั้งนี้เพราะนางพบว่า ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ได้ตีโต้
นางแม้ทิ่มแทงทำร้ายคน แต่อาศัยปากแผลเล็กน้อยเหล่านี้ นางยังไม่อาจ “ทำร้าย” คนจริงๆ
มิหนำซ้ำนางทราบว่า ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่มีเจตนาทำร้ายนาง
ดังนั้นนางหยุดมือไม่สู้สืบต่อแล้ว
อิสตรีมีความสามารถเช่นนี้ บอกลงมือก็ลงมือ เช่นเดียวกับพวกนางอยู่ดีๆ ก็มีโทสะ และพลันไม่มีโทสะแล้ว

พวกนางพอไม่ลงมือก็ไม่ลงมือ ทุกประการขึ้นอยู่กับความ “พอใจ” ของพวกนาง

สตรีทอผ้าพลันไม่ลงมือ เพียงเพราะนาง "ไม่พอใจ" ที่จะสู้สืบไป ก่อนจากไป นางยังกล่าวว่า

"ที่ว่าคนชั่วร้ายได้รับกรรมชั่วร้ายสนอง หาเป็นความจริงไม่ ทั้งนี้เพราะคนดีงามก็รับกรรมชั่วร้ายสนอง ยังมีคนชั่วร้ายต้องถูกฟ้าลงทัณฑ์ เผชิญการติเตียนจากมโนธรรมก็ไม่เป็นความจริง มาตรว่ามีจริงก็เกิดขึ้นเพียงชั่วครู่ชั่วยาม คนชั่วร้ายสามารถมีชีวิตอย่างเบิกบานเกินไป แต่ผู้ที่ถูกมันทำร้าย กลับต้องรับความเสียหายจากผลแห่งการก่อการร้ายของมันไปชั่วลูกชั่วหลาน ภูเขาเคลื่อนย้ายได้ สันดานเดิมยากกลับกลาย คนชั่วกลายเป็นดีช่างยากเย็น คนดีกลายเป็นชั่วร้ายง่ายดายยิ่ง"

กล่าวจบนางยังแย้มยิ้ม เป็นยิ้มเดียวที่งามเฉิดฉัน เชื่อมั่นว่าในสิบปียังบันดาลให้มันรำลึกถึงรอยยิ้มนี้

จากนั้นนางจากไป โดยกล่าววาจาเป็นคำสุดท้ายว่า

"ท่านไม่ยอมบอกต่อเราว่า โจรแซ่แฮ่โฮ้วอยู่ที่ใด ข้าพเจ้าก็จะตามล่ามันจนพบ"

นางคิดฆ่าแฮ่โฮ้วสี่จับอิด ทั้งนี้เพราะแฮ่โฮ้วสี่จับอิดย่ำยีสังหารเจ้ม่วยในสำนักเข็มวิเศษสามนาง ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันสามประการ

โกวเนี้ยนามเซี่ยวเอี้ยนางหนึ่ง เป็นที่หมายปองของมัน แต่นางไม่ยินยอมตกเป็นของมัน ดังนั้นมันวางยาสลบต่อนาง ข่มขืนย่ำยีนาง ทั้งยังชักชวนสมุนบริวารของฝ่ายฉั่วเกียกลุ่มหนึ่ง ผลัดเปลี่ยนกันข่มขืนนางสุดท้ายเซี่ยวเอี้ยโกวเนี้ยกัดลิ้นฆ่าตัวตาย

ยังมีเซี่ยวเอี่ยงโกวเนี้ย ก็ตกเป็นที่หมายปองของมัน แต่บิดานางยังมีหน้ามีตาในวงราชการอยู่บ้าง ดังนั้นแฮ่โฮ้วสี่จับอิดปั้นเรื่องราวใส่ไคล้ป้ายผิด รายงานต่อฉั่วเกีย ฉั่วเกียจึงจับกุมคุมขังคนของเซี่ยวเอี่ยงโกวเนี้ยทั้งครอบครัวอยู่ในคุกหลวง จากนั้นแฮ่โฮ้วสี่จับอิดเข้าสู่คุกหลวงข่มขืนเซี่ยวเอี่ยงโกวเนี้ยแล้วจากไป ทั้งยังยุยงให้ฉั่วเกียประหารชีวิตเซี่ยวเอี่ยง-

โกวเนี้ยทั้งครอบครัว

นอกจากนั้นยังมีสตรีนามอิงเล้ง ซึ่งล่วงเกินมัน มันก็ลุ่มหลงต่อความงามของนาง แต่กอกอ (พี่ชาย) ของอิงเล้งนามอิงคอเอี่ยง มีชื่อเสียงในยุทธจักร ดังนั้นมันใช้วิธีการอันชั่วร้าย ฉวยโอกาสที่อิงคอเอี่ยงข้ามแม่น้ำลงมือจมเรือ ลอบสังหารมันในน้ำ ทั้งปล่อยข่าวว่ามันทราบนามฆาตกร ทำให้อิงเล้งบากหน้ามาหามัน มันฉวยโอกาสหยามย่ำยีนาง ค่อยบอกต่อนางว่ามันเป็นฆาตกรฆ่ากอกอนาง อิงเล้งโถมเข้าเสี่ยงชีวิต ในที่สุดตายใต้เงื้อมมือแฮ่โฮ้วสี่จับอิด

ดังนั้นสตรีทอผ้าแค้นแฮ่โฮ้วสี่จับอิดจับใจ มิอาจไม่ฆ่ามัน

นางไหว้วานบิดาของเซี่ยวเกี่ยโกวเนี้ยช่วยสืบเสาะ ทราบว่าแฮ่-โฮ้วสี่จับอิดอยู่ที่เมืองเซียงเอี้ยง ทั้งอยู่ในอารามของนักพรตสามแส้

สตรีทอผ้ารุดไปลอบสังหารแฮ่โฮ้วสี่จับอิด

แต่นางพลาดพลั้งติดกับ

ยามคับขันจวนเจียน ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันบุกเข้ามา อาศัยภูมิรอบรู้อันกว้างขวาง บวกกับการศึกษาในเชิงค่ายกลกับดัก สามารถทำลายกลไกกับดัก ช่วยเหลือสตรีทอผ้าออกมา

นับแต่นั้นมันกับสตรีทอผ้าตกอยู่ในห้วงความรัก

สตรีทอผ้าเป็นสตรีที่สดใสสะคราญ กระตือรือร้นแจ่มใส

นางคล้ายบทกวีอันเฉิดฉายบทหนึ่ง พอท่องอ่านหนึ่งครั้งจะเพิ่มการเรียนรู้ ส่วนท่านคล้ายตำราเล่มใหญ่ สำหรับกับนางต่อให้ร่ำเรียนไปชั่วชีวิต ยังร่ำเรียนไม่จบ

ทั้งสองรักกันอย่างดูดดื่ม คล้ายกับจักจั่นผูกพันกับฤดูใบไม้ร่วงอย่างสนิทแน่น ริมฝีปากที่บางเบาจนแทบมองไม่เห็นของนางมักไม่คลาดคลาจากริมฝีปากซึ่งไว้เคราสามแฉกของท่าน

ทั้งสองครองรักกันระยะเวลาหนึ่ง จวบกระทั่งเซี่ยวเกี่ยโกวเนี้ย

ปรากฏขึ้น สถานภาพความรักของผู้สันโดษภูษาฟ้าคล้ายเดินสู่จุดสายหนึ่ง

เซี่ยวเกี่ยเป็นเพื่อนหญิงของสตรีทอผ้า

เซี่ยวเกี่ยมีความงามที่ปล่อยตัวตามสบายชนิดหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบกัน สตรีทอผ้าออกจะประทินโฉมไปบ้าง แม้แต่ความเศร้าหมองของเซี่ยวเกี่ยก็รวบรัดจำกัด

นางไม่คล้ายกับสตรีทอผ้า

สตรีทอผ้าชมชอบสั่งสอนผู้คน

นางมีเหตุผลในการประพฤติตนของนาง

นางย่อมเห็นว่านางเป็นฝ่ายถูก

ดังนั้นบางครั้งนางจะก้าวก่ายความคิดของผู้สันโดษภูษาฟ้า

นี่เกรงว่าเป็นความรู้สึกเพียงหนึ่งเดียวที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ชมชอบนาง

บุรุษล้วนต้องการมีสตรีที่เชื่อฟังวาจาของตน ไม่มีบุรุษใดหวังว่าความนึกคิดตลอดจนการกระทำของตัวเอง ต้องตกอยู่ภายใต้การชี้นำบงการหรือถูกควบคุมโดยสตรี

เพราะการยืนยันทางความคิด ระหว่างที่ทั้งสองครองรักกัน อดมีปากเสียงมิได้

แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้ามักอ่อนข้อให้แก่สตรีทอผ้า

...จะอย่างไรครั้งแรกที่พบพานนาง ท่านที่ถูกเข็มทิ่มแทงบาดเจ็บ

ท่านมักขออภัยต่อสตรีทอผ้า

ท่านเห็นว่าความรักที่แท้จริงสมควรกล่าวคำขออภัย...หากท่านไม่กล่าวถือเป็นความเสียหายของท่าน

แต่เซี่ยวเกี่ยหาเป็นเช่นนั้นไม่

นางอ่อนโยนนุ่มนวลและเชื่อฟัง

นางชมชอบเรียนรู้จากท่าน

นางนับถือเลื่อมใสท่าน
ดังนั้นท่านก็ชมชอบนาง รักเอ็นดูนาง
ท่านเมื่อรักเอ็นดู ก็แสดงความรู้สึกชนิดหนึ่งออกมา
เป็นความรู้สึกที่ไม่เกินขอบเขต
แต่สตรีทอผ้าไม่อาจสะกดอดกลั้นได้
นางได้ยินคำเล่าลือไม่น้อย
นางเกิดการทุ่มเถียงกับผู้สันโดษภูษาฟ้า
การโต้เถียงเช่นนี้ ทำร้ายความรักของกันและกันได้โดยง่ายดายที่สุด
สตรีทอผ้าผละจากไปด้วยความขุ่นเคือง
ขณะที่นางจากไป ก็เกิดฝนตกพรำ ฝนแน่นหนาราวเข็มถักเป็นลายปัก

จากข้อความที่สตรีทอผ้าเขียนทิ้งไว้ ผู้สันโดษภูษาฟ้าค่อยทราบว่านางตั้งครรภ์แล้ว

ดังนั้นท่านออกตามหานางถึงสุดขอบฟ้า แต่พานหาไม่พบ
ภายหลังท่านพลันนึกถึงคนผู้หนึ่ง...นึกถึงแฮ่โฮ้วสี่จับอิดขึ้นมา
...นางใช่รุดไปฆ่าแฮ่โฮ้วสี่จับอิดหรือไม่?
นางรู้จักกับท่าน เพราะคิดฆ่าแฮ่โฮ้วสี่จับอิด
ท่านใกล้ชิดกับนางเพราะช่วยเหลือนางจากเงื้อมมือแฮ่โฮ้วสี่จับอิด
ทั้งสองเลิกร้างกันแล้ว แต่แฮ่โฮ้วสี่จับอิดยังมีชีวิตอยู่
สตรีทอผ้าใช่เห็นว่า หากฆ่าแฮ่โฮ้วสี่จับอิด เท่ากับเป็นการปิดฉากความรักระหว่างนางกับท่านหรือไม่?
ท่านคาดเดาถูกต้องแล้ว

ผู้สันโดษภูษาฟ้าออกเสาะหาแฮ่โฮ้วสี่จับอิด คิดคาดคั้นถามมัน

ว่า ไฉนยังไม่กำจัดฆ่านักพรตสามแส้?

กลไกในอารามหมื่นหยก ซึ่งเป็นที่อยู่ของนักพรตสามแส้ไม่อาจขัดขวางท่าน

แม้แต่เหล่านักพรตที่ดุร้าย ก็ไม่อาจสกัดกั้นท่านได้

ดังนั้นท่านเสาะพบแฮ่โฮ้วสี่จับอิด

ทั้งยังพบเห็นสตรีทอผ้า

ยามนี้ท่านค่อยทราบแฮ่โฮ้วสี่จับอิดชั่วช้าสามานย์ปานใดไม่อาจอภัยให้ถึงเพียงไหน

ไม่ทราบเพราะเหตุใด สตรีทอผ้ากล้าถูกแฮ่โฮ้วสี่จับอิดใช้ฝีมืออันชั่วร้ายสะกดไว้ มันเปลื้องผ้าของนางออก สยบจุดไว้ มัดร่างของนางติดกับตัวมัน

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเดือดดาลถึงขีดสุด

ท่านสำนึกเสียใจที่ตัวเองไม่เชื่อฟังสตรีทอผ้า ไฉนไม่ฆ่าโจรร้ายนี้แต่เนิ่นๆ เป็นเหตุให้ยามนี้สตรีทอผ้าถูกทำร้าย ท่านเองก็ได้รับความกระทบกระเทือนใจ

ท่านต้องฆ่าแฮ่โฮ้วสี่จับอิดให้จงได้

แต่ความโกรธแค้นของท่าน เป็นผลสะท้อนต่อการลงมือของท่าน

ยามนั้น นักพรตสามแส้พลันสอดมือเข้ามา ผู้สันโดษภูษาฟ้าทางหนึ่งกริ่งเกรงแฮ่โฮ้วสี่จับอิดทำร้ายสตรีทอผ้า ทางหนึ่งท่านไม่มีพลังลมปราณอันยืดยาว ในที่สุดถูกนักพรตสามแส้โค่นล้มลง พร้อมกับถูกแฮ่โฮ้วสี่จับอิดใช้ฝ่ามือทวิบาท กับหมัดจัตุบาททำร้ายชีพจรหยิมและตัก

ยามนั้นดีที่ปรากฏคนผู้หนึ่งรุดมาทันท่วงที

เป็นสตรีนางหนึ่ง

เป็นเซี่ยวเกี่ยโกวเนี้ยเอง

เชี่ยวเกี่ยไม่ได้รุดมาเพียงลำพัง

...หากแม้นนางรุดมาเพียงลำพัง ต่อให้มาถึงก็ไม่มีประโยชน์ นางยังชักนำจูกัวะชิงแซและง้วนจับซาหังที่รับบาดเจ็บมาด้วย จูกัวะชิงแซกับง้วนจับซาหังแม้รับบาดเจ็บแต่ทั้งสองผนึกกำลังยังเอาชัยแฮ่โฮ้วสี่จับอิดกับนักพรตสามแส้ได้โดยมิต้องสงสัย

เพียงแต่ทั้งสองคาดคิดไม่ถึงว่า ทั้งสองรุดมาช่วยเหลือยี่ซือเฮียตัวเองกลับพลัดตกไปในบ่วงรัก

ตอนนั้นจูกัวะชิงแซที่รับบาดเจ็บไม่น้อย กับง้วนจับซาหังที่รับบาดเจ็บสาหัส พบกันที่สวนเดราขาวถึงกับแทบต่อสู้กัน

แต่แล้วทั้งสองพบพานเชี่ยวเกี่ยโกวเนี้ย

พอพบพานเชี่ยวเกี่ยโกวเนี้ย ทั้งสองก็ไม่อาจอาละวาดได้

ตอนนั้นเชี่ยวเกี่ยร้อนรุ่มใจยิ่ง

นางร้อนรุ่มคิดรุดไปช่วยเหลือสตรีทอผ้า นางทราบว่าเรื่องทั้งหมดสืบเนื่องจากนาง นางไม่สมควรให้สหายหญิงเกิดการเข้าใจผิดขึ้น

นางตระเตรียมพาตัวออกห่างจากผู้สันโดษภูษาฟ้า แต่ก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ความเข้าใจผิดเกิดขึ้นแล้ว กระจกที่แตกร้าวยากกลับคืนสู่สภาพเดิม

แต่ก่อนที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าจะเดินทางสู่อารามหมื่นหยก ได้มาหานาง นางก็เห็นว่าสตรีทอผ้าอาจไม่คิดบัญชีกับแฮ่โฮ้วสี่จับอิด

นางเป็นสตรี ไม่ว่าอย่างไรสตรีมักเข้าใจสตรีมากกว่าบุรุษ

นางเฉลียวฉลาดหลักแหลม แต่ไม่อวดภูมิปัญญา ที่แล้วมาอ่อนโยนนุ่มนวล สตรีทอผ้าเคยขุ่นแค้นผู้สันโดษภูษาฟ้าปลดปล่อยแฮ่โฮ้ว-สี่จับอิดไป แต่เชี่ยวเกี่ยเห็นว่าผู้สันโดษภูษาฟ้าเป็นคนดี ที่ทำเช่นนั้น

เพียงหวังให้แฮ่โฮ้วสี่จับอิดกลับตัวกลับใจประพฤติตนใหม่

ตอนนั้นเซี่ยวเกี่ยเพิ่งมีอายุสิบหกปี ยังอ่อนเยาว์กว่าสตรีทอผ้าสี่ปี นางถือกำเนิดจากตระกูลที่ทรงอำนาจ แต่ไม่พอใจการกระทำของคนในตระกูล นิยมเลื่อมใสวิถีชีวิตของบุตรธิดาบู๊ลิ้ม จึงหลุดพ้นจากครอบครัวใช้ชีวิตในยุทธจักร

เนื่องด้วยสตรีทอผ้างามเฉิดฉัน วิชาเข็มวิเศษสร้างชื่อเลื่องลือย่อมเป็นที่หมายปองของชายชาติชาตรีไม่น้อย แต่นางถนอมตัวราวกับหยกล่วงรู้ธาตุแท้ใจคอของบุรุษไม่น้อย จึงเสนอหน้าออกปกป้องเซี่ยวเกี่ยซึ่งยึดถือเป็นเซียวม่วยม่วย (น้องสาวคนเล็ก) ที่ขวยเขินเอียงอาย

อาจบางทีหญิงงามที่ออกท่องยุทธจักรจริงๆ มีไม่มากนัก หญิงงามที่กอปรด้วยวิชาฝีมือยิ่งมีน้อยกว่าน้อย ดังนั้นวีรสตรีทั่วไปต้องงามเฉิดฉัน นั่นเพียงเป็นคำร่ำลือในยุทธจักร ตลอดจนความหวังอย่างแรงกล้าของชาวยุทธจักร ซึ่งกอปรด้วยบุรุษมากเกินไป

ซึ่งความจริง เมื่อคนผู้หนึ่งผ่านการหล่อหลอม กร้านกร่ำแดดลม เผชิญอุปสรรคขวากหนาม ประสบความผิดหวังนานัปการ คิดหวังรักษาจิตใจที่เบิกบาน และรูปโฉมอันสดใส ล้วนมิใช่เรื่องง่ายดาย อย่าว่าแต่การฝึกฝีมือ ต่อสู้ฆ่าฟัน ยิ่งเป็นเรื่องราวที่เคี่ยวกรำทั้งร่างกายและจิตใจ ต่อให้ความจริงเป็นสตรีที่นุ่มนวลงดงาม หลังจากผ่านด่านแล้วด่านเล่าก็ต้องซูบซีดอิดโรย เหนื่อยล้าทั้งกายและใจ ยังมีสักกี่นางที่รักษาความสดใสสะคราญดุจเดิม?

แต่สตรีทอผ้ามีข้อยกเว้น

นางยังคงสดใส ทั้งยังงดงาม

เพียงแต่เนื่องด้วยนางเผชิญแดดลมมา ดังนั้นนอกจากความงามสดใสแล้ว ยังเพิ่มความแหลมคมกว่าเดิม

...เมื่ออยู่ในยุทธจักร ท่านไม่ทำร้ายคน ผู้คนจะทำร้ายท่าน ดัง

นั้นต้องรู้จักคุ้มครองตัวเองระวังป้องกันผู้อื่น

มาดรแม้นอ่อนแอก็ไม่อาจแสดงออก ไม่เช่นนั้นผู้ที่กล้าแข็งจะฉวยโอกาสกลืนท่าน มิเพียงแต่ผู้ที่กล้าแข็งจะข่มเหงรังแกท่าน แม้แต่ผู้ทีความจริงอ่อนแอกว่าท่าน ยังจะขอส่วนแบ่งด้วย

นี่เป็นข้อกำหนดของการต่อสู้เอาชนะในยุทธจักร

และเป็นกฎเกณฑ์ของการชิงความเข้มแข็ง ลิดรอนผู้อ่อนแอของยุทธจักร

ดังนั้นไม่อาจแสดงความอ่อนแอ ได้แค่อวดความเข้มแข็ง

เวลาพอนานเข้า สตรีทอผ้าเปลี่ยนเป็นยิ่งมายิ่งแข็งกร้าว

นางเป็นสตรีที่แข็งกร้าวนางหนึ่ง มาตรว่าก่อนหน้านี้นางเพียงเป็นหญิงงามที่นิยมปักดอกไม้ รักชอบแมวน้อยสุนัข ยามยินดีจะหัวร่อคิกคักไม่หยุดยั้งนางหนึ่งก็ตาม

สตรีทอผ้าที่ออกท่องยุทธจักร เป็นเพราะนางเห็นว่าสตรีที่มีความสามารถ ไม่สมควรอยู่บ้านปักดอกไม้ ไม่สมควรที่ก่อนแต่งงานเชื่อฟังบิดา หลังจากแต่งงานเชื่อฟังสามี หลังจากสามีตายแล้วเปลี่ยนเป็นเชื่อฟังบุตรชาย

เมื่อมีความสามารถ ก็สมควรกระทำเรื่องราวที่ผู้มีความสามารถพึงกระทำ

สตรีไม่มีเหตุผลที่พ่ายแพ้แก่บุรุษ

อย่าว่าแต่สตรียังมีความอดทน มีไหวพริบ มิหนำซ้ำอ่อนได้แข็งได้กว่าบุรุษ

ยิ่งอย่าว่าแต่สตรียังงดงามกว่าบุรุษ

หลังจากที่นางตกลงใจออกท่องยุทธจักร ก็ประสบความเพลี่ยงพล้ำไม่น้อย

นางถูกผู้คนหัวร่อเยาะ ถูกหยามล่วงเกิน

นางกัดฟันกล้ำกลืน ยืนหยัดถึงที่สุด

จากนั้นลงมือล้างแค้น

ดังนั้นนางจึงเปลี่ยนเป็นยิ่งมายิ่งแข็งกร้าว อย่างน้อยใช้ความแข็งกร้าวห่อหุ้มหัวใจที่เปราะบาง ดูไปวันเวลาเพียงเปลี่ยนแปลงนางงดงามขึ้น ไม่ได้กัดกร่อนนางชราภาพลง

ความเศร้าโศกของนาง คล้ายเล็กน้อยจนดูไม่ออก

แต่ความเศร้าโศกเช่นนี้ ก็เป็นความเศร้าโศกที่ลึกซึ้งที่สุด

เซี่ยวเกี่ยโกวเนี้ยหาเป็นเช่นนั้นไม่

นางความจริงมีความเป็นอยู่อันเลอเลิศ เนื่องด้วยไม่พอใจการกระทำของคนในตระกูล จึงหลบหนีเข้าสู่ยุทธจักร

นางคิดอาศัยความเคลื่อนไหวในยุทธจักร ชะล้างเงาทะมึนของหลังฉากนาง

ที่น่าประหลาดคือ ยุทธจักรไม่ได้เปลี่ยนแปลงให้นางเลวร้ายลง กลับเปลี่ยนเป็นดีงามกว่าเดิม

นางคล้ายอาภรณ์ขาวที่ไม่แปดเปื้อนธุลี พัดพลิ้วผ่านยุทธจักรมากคลื่นลม ยังคงมีจิตใจบริสุทธิ์ดุจสายน้ำ

นางเห็นว่าผู้สันโดษภูษาฟ้า มิใช่พวกเดียวกับแฮ่โฮ้วสี่จับอิด ตอนนั้นนางยังไม่ได้พบหน้าผู้สันโดษภูษาฟ้า

สตรีทอผ้าเคยคิดเร้นกายเข้าสู่สวนเคราขาว แต่ไม่อาจผ่านเข้าไปได้

ตอนนั้นเซี่ยวเกี่ยย่อมดูออกแล้ว

นางยึดถือสตรีทอผ้าเป็นเจ้เจ๊ (พี่สาว)

นางเห็นว่าสตรีทอผ้าแม้แข็งกร้าว แท้ที่จริงเป็นคนดีงาม มีความจริงใจ ยินยอมช่วยเหลือคน

จิกเจ้ (พี่ทอผ้า) เพียงแต่ห่อหุ้มตัวเอง กริ่งเกรงถูกทำร้าย เช่น

เดียวกับผู้เข้มแข็งจำนวนมากที่เปลือกนอกเข้มแข็ง ความจริงอาจเป็นบุคคลที่มีหัวใจเปราะบางที่สุด

นางความจริงมักช่วยเหลือสตรีทอผ้า เพียงแต่ดูจากเปลือกนอก นางทำให้สตรีทอผ้าเห็นว่าสตรีทอผ้ากำลังช่วยเหลือนาง

ผู้ที่เข้มแข็งไม่อาจพ่ายแพ้

...คนผู้หนึ่งไม่อาจพ่ายแพ้ ก็เป็นความพ่ายแพ้ขนานใหญ่แล้ว

ผู้ที่อ่อนแอไม่อาจชนะ

...คนผู้หนึ่งพ่ายแพ้เป็นเนืองนิจ หากให้มันชนะ ยามกะทันหัน ยังชนะไม่ได้

แต่ผู้ที่เข้มแข็งอย่างอ่อนโยน แพ้ได้ชนะได้

...ทั้งนี้เพราะเขายกขึ้นวางลงได้ ถึงกับไม่ยกไม่ปล่อยวาง พอยกก็วางลงได้

เชี่ยวเกี่ยเป็นบุคคลชนิดนี้

นางได้ยินสตรีทอผ้าบ่งบอกบรรยายสภาพที่พบเห็นในสวนเดราขาว

ที่นั้นมีม้าหิน ต้นมะพร้าว ลำธาร ตอสะพาน ต้นกล้วยไม้ขาว หญ้าแฝกหอม ต้นเงาะ ยังมีต้นเกาเหลียง

นางทราบว่านั่นเป็นค่ายกลหลังหนึ่ง

นางเรียนรู้อย่างกว้างขวาง ลงความเห็นว่านั่นเป็นค่ายกลที่ก่อตั้งตามตำแหน่งของหมู่ดาวจี่มุ้ย เรียกว่าช่องจันทราสันเดียวกัน

ความพิสดารของค่ายกลนี้ อยู่ที่อาศัยอำนาจของดาวเทียนกี ไท้อิม เทียนทัง เทียนเนี่ย ถ่ายเทต่อวัตถุต่างๆ ในค่ายกล กอปรเป็นสภาพที่ไม่อาจคลี่คลายทำลายได้

แต่ยังคงมีวิธีคลี่คลายทำลาย

วิธีทำลายได้อาศัยแรงหนุนส่งของดวงดาวเข้าทำลาย

เทียนกีเป็นดาวปัญญาของค่ายกลนี้ ให้ใช้อุบายจู่โจมยากจะช่วงชิงได้

เทียนทังเป็นดาววาสนา มีความสามารถรับความตื่นตระหนกยามกะทันหันยากหยิบฉวยได้มา

ไท้อิมอยู่ในตำแหน่งรุ่งเรือง สตรีหากจู่โจมดาวนี้ เกรงว่าทำลายค่ายกลไม่ได้ กลับทำร้ายตัวเองก่อน

ได้แต่จู่โจมเทียนเนี่ยก่อน

เทียนเนี่ยเปรียบเป็นขุนนางซื่อสัตย์ ขุนนางซื่อสัตย์ไม่กลัวการข่มขู่ ใช้กำลัง อำนาจ อันตราย

แต่ขุนนางซื่อสัตย์กลัวลาภยศสรรเสริญ ดังนั้นให้แปลงเทียนเนี่ยเป็นสุขวาสนาก่อน

เซี่ยวเกี่ยบอกต่อสตรีทอผ้าว่า

“รอถึงยามฝนตก ให้ท่านกางร่มกระดาษน้ำมันสีเขียวเข้มผูกกระดิ่งเล็กๆ รูปแปดเหลี่ยมเข้าไป เมื่อถึงหน้าต้นไม้ที่อยู่ในตำแหน่งอิ้ว สุก ไห ให้ปักดอกท้อแห่งละหนึ่งช่อ หรือว่าคลุมผ้าเข็ดหน้าลายปักผืนหนึ่งลงบนวัตถุที่อยู่ในตำแหน่งจี๋ ซิ้ง เบ้า ค่อยบุกจู่โจมจุดอับด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ ค่ายกลนี้จะแตกพ่ายไปเอง”

สตรีทอผ้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ในที่สุดปฏิบัติตามคำพูดของเซี่ยวเกี่ย

นางทำลายค่ายกลได้จริงๆ

ดังนั้นนางพบพานผู้สันโดษภูษาฟ้า

ครั้งแรกที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าพบเห็นสตรีทอผ้าใต้ร่มกระดาษน้ำมันกลางสายฝน เสียงกระดิ่งที่มุมร่มกังวานแว่วอยู่ในใจไม่คลาย

เสียงดิงเล็งๆ สอดคล้องรับกับเสียงฝน ไพเราะน่าฟังกว่าเสียงดนตรีทั้งมวล

ผู้สันโดษภูษาฟ้าชมชอบนิสัยใจคอของสตรีทอผ้า

ทั้งนี้เพราะท่านมีนิสัยอ่อนโยน ใฝ่สันติเกินไป เป็นเหตุให้คล้ายขาดความพลุ่งพล่านอยู่บ้าง

นางคือเกลียวคลื่นกลางบึงใจของท่าน

ดังนั้นทั้งสองประมือกัน ช่วยชีวิต ครองรักกัน

แต่เพราะเหตุผลเพียงเล็กน้อย ทำให้เลิกร้างหมางเมิน

ผู้สันโดษภูษาฟ้าได้รู้จักกับเซี่ยวเกี่ยเพราะสตรีทอผ้า

มีอยู่ครั้งหนึ่ง สตรีทอผ้าถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราทำลายค่ายกลช่องจันทราสันเดียวกันของท่านได้อย่างไร?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็ถามเป็นเชิงสัพยอกว่า

"เป็นไร อาจารย์ที่สอนวิธีทำลายค่ายกลแก่ตั๋วเสียวเจียะนึ่งเฮียบ (วีรสตรีคุณหนูใหญ่) ของเราเป็นใคร?"

สตรีทอผ้าแนะนำเซี่ยวเกี่ยต่อท่านด้วยความยินดี

คิดไม่ถึงว่าการปรากฏกายของเซี่ยวเกี่ย กลับทำลายความรักของทั้งสอง ทั้งเป็นเหตุให้เกิดการเผชิญหน้าของผู้คนสองคนขึ้น

จุดเด่นของเซี่ยวเกี่ยคืออ่อนโยนคล้อยตาม

นางรู้จักประพฤติเป็นสตรีนางหนึ่งอย่างไรทั้งทราบว่าจะหวนกลับไปสู่สตรีนางหนึ่งอย่างไร

นางไม่ชอบเอาชนะ และไม่อวดความเข้มแข็ง

ผู้อ่อนแอจึงอวดความเข้มแข็ง

คนที่ปราศจากความเชื่อมั่นจึงชอบเอาชนะ

นางจึงไม่

นางชมชอบให้ผู้คนมีความสุข และเบิกบานใจ

ผู้อื่นเบิกบานใจ นางก็มีความสุข

ดังนั้นนางมักมีความสุข
ทั้งนี้เพราะนางมักทำให้ผู้คนสราญใจ
นางชมชอบเรียนถามผู้อื่น
ซึ่งความจริง ผู้ทีนางเรียนถามยังสู้นางไม่ได้
แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าหาเป็นเช่นนั้นไม่
ท่านไม่เพียงเป็นคนชาญฉลาด ทั้งยังกอปรด้วยสติปัญญา
คนชาญฉลาดไม่แน่ว่าจะมีปัญญา แต่ผู้ที่มีปัญญาต้องชาญฉลาด
ผู้สันโดษภูษาฟ้าเรียนรู้วิชาแพทยศาสตร์ ดาราศาสตร์ โหราศาสตร์ ตำราพิชัยสงคราม ค่ายคูประตูกล พิณหมากรุก ภาพวาดตัวหนังสือ เรื่องทางการเมือง ศิลปะการแสดงโดยถ้วนทั่ว
แต่ท่านไม่ชมชอบอวดโอ่ ทั้งยังซุกงำซ่อนเร้น
ท่านปราศจากความทะเยอะทะยาน ทั้งไม่มีเจตนาแก้ไขเปลี่ยนแปลงแผ่นดิน เพียงหวังยังมีชีวิตอย่างสุขสราญบานใจ
เซี่ยวเกี่ยมักเรียนถามต่อท่าน ท่านก็บ่งบอกโดยละเอียด
เซี่ยวเกี่ยเฉลียวฉลาด มีภูมิปฏิภาณปราดเปรื่อง เพียงสะกิดชี้แนะก็เข้าใจปรุโปร่งได้
ผู้สันโดษภูษาฟ้าย่อมชมชอบนาง
นี่เป็นความรู้สึกเช่นอยู่ในเมฆหนาเห็นภูเขาสูงชนิดหนึ่ง
ทั้งสองมีนิสัยใกล้เคียงเกินไป กลับไม่อาจจุดประกายความรักขึ้น
นี่แตกต่างกับสตรีทอผ้า
สตรีทอผ้าให้ความรู้สึกแก่ท่านต่างกับภูเขาสูงธารน้ำไหล
แต่สตรีทอผ้าไม่เข้าใจเหตุผลเช่นนี้ จึงแตกหักกับผู้สันโดษภูษาฟ้า
เซี่ยวเกี่ยทราบว่า ผู้สันโดษภูษาฟ้าเดินทางสู่อารามหมื่นหยกเพื่อช่วยเหลือสตรีทอผ้า

นางความจริงคิดร่วมทางกับผู้สันโดษภูษาฟ้า แต่ก็ทำไม่ได้

สตรีทอผ้าหากพบเห็นนางปรากฏกายพร้อมกับผู้สันโดษภูษาฟ้า ด้วยนิสัยใจคอของสตรีทอผ้าเกรงว่ายินยอมไม่มีผู้คนรุดมาช่วยเหลือประเสริฐกว่า

หากแม้นไม่ไป นางก็ไม่วางใจ

นางทราบว่าผู้สันโดษภูษาฟ้าต้องรับมือแฮ่โฮ้วสี่จับอิดและนักพรตสามแส้ โดยเฉพาะสตรีทอผ้าอาจยังตกอยู่ในมือแฮ่โฮ้วสี่จับอิด เกรงว่าสถานการณ์คับขันอันตราย

ดีที่ยามนั้น จูกัวะซิงแซมาถึงแล้ว

ขณะที่จูกัวะซิงแซมาถึงสวนเคราขาว เซี่ยวเกี่ยกำลังอยู่ในถุงผ้าใบหนึ่ง

อาวุธของนางเป็นถุงผ้าใบหนึ่ง

ขณะที่นางฝึกฝีมือ มักซ่อนตัวอยู่ในถุงผ้า

ถุงผ้าใบนี้เรียกว่าถุงจักรวาลแดงเฉิดฉาย มิเพียงสามารถจัดการกับศัตรู รับมือคู่ต่อสู้ ยังมีประสิทธิภาพพิเศษชนิดหนึ่ง คนหากซ่อนตัวฝึกฝีมืออยู่ภายใน เพียงฝึกปรือหนึ่งชั่วยาม จะเทียบเท่ากับผู้อื่นฝึกปรือหนึ่งวัน

เพียงแต่ถุงผ้าของนางใบนี้ได้จากผู้อื่นยังไม่ล่วงรู้วิธีใช้อย่างถ่องแท้

คราครั้งนี้ประจวบกับนางฝึกฝีมืออยู่ในถุงผ้า เนื่องด้วยห่วงพะวงว่าผู้สันโดษภูษาฟ้าจะช่วยเหลือสตรีทอผ้าได้หรือไม่ ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน กลับถูกอากาศเสียในถุงผ้าล้อมกักไว้ ไม่อาจดิ้นรนหลุดได้

เห็นแน่ชัดว่าต้องอึดอัดจนขาดใจตาย ยามนั้นประจวบกับจูกัวะซิงแซมาแล้ว

ซือเฮียตี่ร่วมสำนักของผู้สันโดษภูษาฟ้าย่อมผ่านเข้าค่ายกลใน

สวนเคราขาวได้

จูกัวะซิงแซเสาะหายี่เฮียไม่พบ กลับพบเห็นถุงผ้าที่ขยับดิ้นรนได้ใบหนึ่ง

จูกัวะซิงแซใช้วิธีเจ็ดประการแกะถุงผ้าออก

...หากแม้นผู้มามิใช่ยอดฝีมือสำนักสุขนิยม ถุงผ้าใบนี้ยังแก้ไม่ออก หญิงงามมีชีวิตจะกลายเป็นหญิงงามที่ปราศจากลมหายใจแล้ว

ถุงผ้าพอเปิดออก เห็นหญิงงามเรือนผมยุ่งเหยิงเล็กน้อย ดวงตาหลับพริ้มครึ่งหนึ่ง ถูกรมจนสติเลอะเลือนนางหนึ่ง เปิดเผยร่างท่อนบนออกมา

จูกัวะซิงแซคล้ายถูกต่อยที่หัวใจหมัดหนึ่ง

นี่เป็นครั้งแรกที่จูกัวะซิงแซพบพานเซี่ยวเกี่ย

แต่นางถูกถุงผ้ารมจนสติเลอะเลือน ดังนั้นต้องไปอาบน้ำชำระกายก่อนแล้วค่อยออกเดินทาง

ยามนั้น ประจวบกับง้วนจับซาหังเร่งรุดมาถึง

ง้วนจับซาหังเป็นคนในสำนักสุขนิยม ค่ายกลที่สวนเคราขาวย่อมไม่อาจสกัดขัดขวางมันไว้ได้

มันมีนิสัยมากระแวง พลันพบเห็นสตรีนางหนึ่งอยู่ในเคหสถานของยี่ซือเฮีย ไม่ทราบว่าเป็นศัตรูหรือสหาย ดังนั้นสะกดรอยตามนางไปก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

การสะกดรอยตามครั้งนี้ ทำให้มันบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเงาร่างอันอ้อนแอ้นสายนี้

มิหนำซ้ำมันพบว่า สตรีนางนี้หลงทางเดินไปเดินมา ยังออกมาไม่ได้

ซึ่งความจริง เซี่ยวเกี่ยแม้ชาญฉลาดหลักแหลม ปรกติกลับเป็นเลอะเลือนน้อย ขณะที่จิตใจเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย มักหลงทางในบ้าน

ตัวเอง เมื่อจิตใจไม่อยู่กับตัว แม้พบพานคนคุ้นเคยยังจดจำไม่ออก

...บุคคลที่ทรงภูมิปัญญา สามารถแก้ปัญหาใหญ่ ไม่แน่จะจัดการเรื่องปลีกย่อยเล็กน้อยได้ ขณะเดียวกันผู้ที่สามารถสะสางรายละเอียดปลีกย่อยจนเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่แน่ว่าจะแก้ไขเรื่องราวใหญ่โตได้

ที่น่าหัวร่อคือง้วนจับซาหังอดปรากฏกายนำทางให้แก่เซี่ยวเกี่ยมิได้

เซี่ยวเกี่ยไม่ตื่นเต้นสงสัยต่อการปรากฏกายของมัน

นางไม่รู้จักคุ้นเคยกับสวนเคราขาว ตอนนั้นนางยังไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สันโดษภูษาฟ้ากับจูกัวะซิงแซและง้วนจับซาหัง

หากแม้นนางล่วงรู้ด้วยความเฉลียวฉลาดที่พาตัวอยู่นอกวงของนาง อาจสามารถหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้าระหว่างพวกมันได้

คาดนั้น เซี่ยวเกี่ยพบพานจูกัวะซิงแซ จากนั้นกลับหลังทาง

ผู้ที่ชักนำนางกลับมายังห้องโถงของสวนเคราขาวคือง้วนจับซาหัง

ดังนั้นง้วนจับซาหังพบกับจูกัวะซิงแซอีก

นี่นับเป็น "คู่แค้นทางคับแคบ" อย่างแท้จริง

ง้วนจับซาหังเข้าใจผิดคิดว่า จูกัวะซิงแซทิ้ง "กระบี่" ซึ่งเป็นคู่มือที่น่ากลัวที่สุดให้มันจัดการ ทำให้มันรับบาดเจ็บ มันตั้งใจว่าหากพบพานจูกัวะซิงแซจะอาวะวาดออกมาถึงกับอาจลงมือ

แต่ยามอยู่เบื้องหน้าเซี่ยวเกี่ยทั้งสองไม่ได้ทุ่มเถียงและไม่ได้ลงมือมิหนำซ้ำปล่อยให้เซี่ยวเกี่ยนำตัวยาของผู้สันโดษภูษาฟ้าออกมา ยอมรับการรักษา

ถึงกับปฏิบัติตามวาจาของเซี่ยวเกี่ยพอกทายาและต้มยาให้แก่กันและกัน

จากนั้นเซี่ยวเกี่ยบ่งบอกเรื่องราวที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าเดินทางสู่อารามหมื่นหยก

ทั้งสองย่อมถือเป็นภาระที่จะเร่งรุดตามไป

คนทั้งสองรุดถึงทันท่วงที

ผู้สันโดษภูษาฟ้าห่วงพะวงสตรีทอผ้า ซึ่งตกอยู่ในเงื้อมมือแฮ่โฮ้ว-สี่จับอิด เป็นเหตุให้รับบาดเจ็บ ยามคับขันจวนร่อแร่ ซือตี๋ทั้งสองรุดมาถึงแล้ว

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดเป็นชนชั้นใด มันพลันหยุดมือ เสนอให้เจรจา

มันยินยอมปลดปล่อยสตรีทอผ้า โดยมีเงื่อนไขให้ฝ่ายตรงข้ามปล่อยปละละเว้นมันกับนักพรตสามแส้ ไม่เช่นนั้นมันจะหักใจฆ่าสตรีทอผ้าต่อสู้ถึงที่สุด

ผู้สันโดษภูษาฟ้าขอให้จูกัวะซิงแซกับง้วนจับซาหังรับปาก

สตรีทอผ้าแม้ถูกสยบจุด แต่ยังไม่สูญเสียสติสัมปชัญญะ ดังนั้นร้องว่า

"ไม่ได้ ต้องฆ่ามัน"

นางถูกหยามอัปยศ ดังนั้นแค้นแฮ่โฮ้วสี่จับอิดถึงขีดสุด

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายังคงร้องขอให้ซือตี๋ทั้งสองรับปากเงื่อนไขของฝ่ายตรงข้าม

จูกัวะซิงแซดูออกว่า สตรีทอผ้ามีความสำคัญต่อยี่ซือเฮียยิ่ง ดังนั้นรับปากมัน

ง้วนจับซาหังกลับเห็นแก่การร้องขอด้วยแววตาของเชี่ยวเกี่ยสำหรับกับง้วนจับซาหัง นี่เป็น "คำสั่ง" เพียงหนึ่งเดียวที่มันยินยอมคล้อยตาม

ง้วนจับซาหังกล่าวกับแฮ่โฮ้วสี่จับอิดว่า

"ท่านหนีรอดจากวันนี้ แต่ในที่สุดยังคงต้องตายใต้เงื้อมมือเรา"

ดังนั้นแฮ่โฮ้วสี่จับอิดปลดปล่อยสตรีทอผ้า ล่าถอยไปพร้อมกับนักพรตสามแส้

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากลับรับบาดเจ็บ กระทบกระเทือนถึงเอ็นชีพจร

ท่านความจริงมีร่างกายอ่อนแออยู่แล้ว หลังจากผ่านเหตุการณ์ครั้งนี้ ยิ่งไม่สามารถฝึกปรือวิชาฝีมืออันลึกล้ำ

สตรีทอผ้ากับผู้สันโดษภูษาฟ้าแม้ปรับความเข้าใจกัน แต่ก็บังเกิดความเสียใจที่ผู้สันโดษภูษาฟ้ารับบาดเจ็บเพราะนาง ทั้งยังมีเงาทะมึนในจิตใจ ซึ่งสืบเนื่องจากถูกแฮ่โฮ้วสี่จับอิดหยามอัปยศ บวกกับความรู้สึกหวั่นวิตกระหว่างตั้งครรภ์ ทำให้นิสัยใจคอเปลี่ยนเป็นมากระแวง มีโทสะได้โดยง่าย มีปากเสียงกับผู้สันโดษภูษาฟ้าอยู่บ่อยครั้ง

ระหว่างที่คนทั้งห้าอยู่ร่วมกัน เป็นช่วงเวลาที่เข้มแข็งที่สุดรุ่งเรืองที่สุดของสำนักสุขนิยม

ทั้งหมดฆ่าอริราชศัตรูให้แก่บ้านเมืองขจัดเภทภัยให้แก่ราษฎรผดุงคุณธรรมอันดีงามให้แก่ยุทธจักร

แต่สภาพการเผชิญหน้าอีกประการหนึ่งก่อตัวขึ้นทีละน้อย

นั่นคือความสัมพันธ์อันละเอียดอ่อนระหว่างเชี่ยวเกี่ยและจูกัวะ-ซิงแซกับง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังชมชอบเชี่ยวเกี่ย

ก่อนที่มันจะเห็นรูปโฉมของนางก็ลุ่มหลงต่อบุคลิกภาพของนางแล้ว

จูกัวะซิงแซก็หลงรักเชี่ยวเกี่ย

พริบตาที่แก้ถุงผ้าออก สตรีที่งัวเงียนางนั้นคล้ายเจ้าหญิงนิทราที่หลับใหลอยู่กลางใจของท่านนับร้อยปี

ความน่ากลัวของความรักคือ ปะทุง่ายดายหักห้ามลำบาก

ความรักยังไม่สืบสาวถึงต้นตอที่มา

จูกัวะซิงแซชมชอบนาง เป็นเพราะนางไม่เพียงเป็นโฉมสะคราญ

ของท่านทั้งยังเป็นผู้รู้ใจของท่าน

ไม่ว่าจะเป็น พิณ หมากรุก บทกวี ตัวหนังสือ ภาพวาด ดาบ กระบี่ หอกทวน ชา สุรา ร่ายรำ จูกัวะซิงแซกับเซี่ยวเกี่ยล้วนสนทนาอย่างถูกคอ เมื่อมีนางอยู่ด้วยชีวิตที่เจิดจ้าดั่งอาทิตย์กลางฟ้าของท่านแฝงความนุ่มนวลของราตรีกาล ขณะเดียวกัน วิกาลอันอ้างว้างยาวนานของนางก็เกิดประกายอันเฉิดฉายขึ้น

ความอ่อนโยนนุ่มนวลของนางสร้างความเรืองรองแก่ชีวิตของท่าน

แต่ความนึกคิดของท่านซ่อนเร้นอำพรางกว่าป่าทึบ
ทั้งนี้เพราะสืบเนื่องจากง้วนจับซาหัง
ง้วนจับซาหังหลงรักเซี่ยวเกี่ย
นับแต่พบพานเซี่ยวเกี่ย มันไม่ดื้อรั้นดร้าย โดดเดี่ยวพิกลอีกต่อไป หากแต่กลายเป็นอ่อนโยนลง มีอัธยาศัยไมตรีกว่าเดิม

ทั้งนี้เพราะเซี่ยวเกี่ยเสริมสร้างความนุ่มนวล บนเส้นทางชีวิตที่ไม่สมหวังของมันขึ้น

มันสามารถกลับกลายเป็นคนดีได้ ต่อให้ยังไม่ประสบความสำเร็จ แต่มันไม่อาจสูญเสียเซี่ยวเกี่ยไป

นี่อาจบางทีเป็นโอกาสครั้งสำคัญ และโอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่มันจะใฝ่ความดีมุ่งธัมมะ

ง้วนจับซาหังเห็นว่า มันไม่อาจพ่ายแพ้แก่จูกัวะซิงแซอีก

...หากพ่ายแพ้สืบไป แม้แต่มันเองยังไม่เห็นว่าตัวเองเป็นบุคคลยืนหยัดท้าฟ้าดินแล้ว

ถึงกับไม่นับเป็นผู้คนแล้ว

คนผู้หนึ่งไม่อาจพ่ายแพ้ตลอดไป หากพ่ายแพ้เป็นเวลานาน จะเห็นว่าตัวเองเป็นคนที่ไม่รู้จักชนะ ไม่อาจชนะ ไม่มีคุณสมบัติและไม่คู่ควร

กับชัยชนะอีก

...ต่อให้หน้าที่การงานของเราสู้มันไม่ได้ หรือว่าด้านความรักยังสู้มันไม่ได้?

ง้วนจับซาหังเชื่อมั่นว่า มีรูปโฉมน่าดูกว่าจูกัวะซิงแซ
มันสูงใหญ่ จูกัวะซิงแซต่ำเตี้ย
มันงามสง่า จูกัวะซิงแซมีใบหน้าที่คล้อยไปในทางสตรี
มันยังเชื่อมั่นว่า มีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าจูกัวะซิงแซ
มิหนำซ้ำมันมีความรักอันมุ่งมั่นต่อเซี่ยวเกี่ย
จูกัวะซิงแซกลับมีสตรีมากหลาย
จูกัวะซิงแซมีชื่อเดิมว่าเจี่ยอั้ว (คือเรา) แต่ตัวเองไม่ชมชอบชื่อนี้เท่าใด ยังขนานตัวเองเป็นเซี่ยวฮวย (บุปผาน้อย) ทั้งนี้เพราะเขาชมชอบบุปผา ถึงกับเคยกล่าวว่า

"เพื่อชมดูบุปผาที่สวยงามดอกหนึ่ง คนผู้นั้นจึงไม่มีชีวิตโดยสูญเปล่า ทุกวันขอเพียงชมดูบุปผาดอกหนึ่ง วันนั้นจึงไม่ผ่านไปโดยสูญเปล่า"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากลับคิดเห็นเป็นตรงข้าม
มันความจริงแซ่โค้วนามเชี่ยอิด (หนึ่งยิ้ม) กลับเห็นว่าตัวเองเกียจคร้านเฉื่อยชาเกินไป

ง้วนจับซาหังไม่มีฉายา
ทั้งนี้เพราะมันไม่ยอมให้ผู้คนขนานฉายามันวุ่นวาย

...หากขนานฉายาไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง มันไม่ยินดี หากขนานฉายาตรงตามความเป็นจริง มันก็ไม่ยอมรับ ดังนั้นผู้ที่ขนานฉายาล้วนถูกมันฆ่าทิ้ง ฉายานามที่ตั้งขึ้น จึงไม่แพร่หลายออกไป

ด้วยนิสัยใจคอของมัน ความจริงไม่อาจพ่ายแพ้ได้
แต่มันกลับพ่ายแพ้แก่จูกัวะซิงแซอยู่บ่อยครั้ง
ดังนั้นด้านความรัก มันยิ่งพ่ายแพ้ไม่ได้

แต่ที่น่าเสียดายคือ คนที่แพ้ไม่ได้ มักเป็นบุคคลที่ชนะไม่เป็น
ผู้ชนะที่แท้จริงมักเป็นคนที่ไม่กลัวความพ่ายแพ้
จูกัวะซิงแซมีนิสัยเจ้าชู้จริง ผู้คนเข้าใจว่า จูกัวะซิงแซผดุงคุณธรรม ต้องมีนิสัยคร่ำครึโบราณ ความจริงหาเป็นเช่นนี้ไม่
จูกัวะซิงแซคบหาสตรีจำนวนมาก
ทั้งนางคณิกาที่มีชื่อลือกระฉ่อน กุลสตรีในหอห้องที่มีชาติตระกูลสูงส่ง
วีรสตรีบู๊ลิ้มที่เข้มแข็งองอาจ หญิงสาวอยู่เหย้าเฝ้าเรือนที่อ่อนโยนนุ่มนวล
แต่จูกัวะซิงแซเพียงบังเกิดความรักต่อเชี่ยวเกี่ยอย่างแท้จริง
ปัญหาอยู่ที่นี้เอง
เมื่อท่านบังเกิดรักแท้ จะไม่อาจรับมือด้วยความปลอดโปร่ง
ทั้งนี้เพราะท่านปล่อยวางไม่ลง
ดังนั้นล้อเล่นไม่สำเร็จ
จูกัวะซิงแซรักเชี่ยวเกี่ย แต่ทราบว่ายังมีคนผู้หนึ่งที่รักเชี่ยวเกี่ยยิ่งกว่า ไม่อาจสูญเสียเชี่ยวเกี่ยยิ่งกว่าตน
นั่นคืองัวนจับซาหังผู้เป็นซือตี๋ของตน
จูกัวะซิงแซหวังว่า ซือตี๋ของตนมีความสำเร็จกว่าตัวเอง
จูกัวะซิงแซไม่ต้องการกระทบกระเทือนจิตใจของงัวนซือตี๋อีก
...หากยังเกิดการเข้าใจผิดเกรงว่าชั่วชีวิตนี้ก็ยังไม่อาจคลี่คลายได้
แต่มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น จูกัวะซิงแซก็ไม่คิดยกเชี่ยวเกี่ยให้แก่งัวนจับซาหัง
...ความรักมิใช่สินค้า
...มันมิใช่ "สมบัตินอกกาย"
...ความรักอยู่ในใจ

...ความรักไม่อาจยกให้

เพียงแต่จูกัวะซิงแซเห็นว่า ง้วนจับซาหังเหมาะสมกับเซี่ยวเกี่ยมากกว่าตนเอง

ทั้งนี้เพราะตนเองเจ้าชู้มากหลาย

เซี่ยวเกี่ยต้องไม่ยอมกล้ำกลืนสิ่งเหล่านี้

นางเป็นสตรีเช่นสายน้ำ ไม่ยินยอมให้เกิดการขุ่นมัว ไม่อาจรับการก่อกวนได้

ง้วนจับซาหังมีความจดจ่อจริงจังมั่นคงไม่คลอนคลายต่อความรัก

อีกประการ จูกัวะซิงแซเองตั้งปณิธานว่าจะเข้าสู่ทางโลก รับใช้ชาติบ้านเมืองและประชาราษฎร์ เกรงว่าต้องทุ่มเททั้งชีวิตไป จูกัวะซิงแซแม้รักเซี่ยวเกี่ย แต่ไม่อาจละทิ้งยุทธจักร เร้นกายในป่าเขาเพื่อนาง

หากว่านางร่วมทางกับตนเอง รังแต่เสียงอันตราย มีความเป็นอยู่ที่ไม่มั่นคง ไม่แน่ว่าจะมีผลบั้นปลายอย่างอนาถ

ง้วนจับซาหังหาเป็นเช่นนั้นไม่

ขอเพียงได้เซี่ยวเกี่ยเป็นภรรยา จูกัวะซิงแซเชื่อมั่นว่า สี่ซือตี่เป็นบุคคลที่ปล่อยวางทุกสิ่ง

เซี่ยวเกี่ยต้องการบุรุษเช่นนี้

นี่เป็นความคิดของจูกัวะซิงแซ

จูกัวะซิงแซต่อให้ชาญฉลาดปราดเปรื่อง ด้านความรักยังไม่อาจมองทะลุปรุโปร่งได้

อาจบางทีเป็นเพราะตอนนั้นจูกัวะซิงแซยังหนุ่มแน่นเกินไป

สติปัญญาแตกต่างกับความชาญฉลาด เป็นการสั่งสมจากวันเวลาและประสบการณ์

จูกัวะซิงแซเข้าใจว่าเซี่ยวเกี่ยก็บังเกิดความรักต่อง้วนจับซาหังเช่นกัน

...นางดีต่อเราถึงเพียงนั้น แต่ก็ดีต่องัวนสี่ซือตี๋เช่นกัน คาดว่าคงยากแก่การเลือกเฟ้น อย่างนั้นเราไยต้องสร้างความลำบากแก่นาง สร้างความเศร้าเสียใจแก่สี่ซือตี๋?

จูกัวะซิงแซหาทราบไม่ว่า ก่อนที่เซี่ยวเกี่ยจะได้รับการบอกรักจากเขา ไม่สะดวกกับการบ่งบอกว่าคนที่นางรักเป็นเขา นางดีต่องัวนจับซาหัง แต่นั่นเพียงเป็นน้ำใจฉันมิตร อีกประการยังสืบเนื่องจากความรู้สึกที่มีมาแต่กำเนิดของอิสตรี คิดใช้งัวนจับซาหังกระตุ้นความหึงหวงของจูกัวะซิงแซขึ้นมา

ซึ่งความจริง ความรู้สึกที่นางมีต่อบุรุษทั้งสอง แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด เพียงแต่คนทั้งสองอยู่ในเหตุการณ์ล้วนสังเกตไม่ออก ผู้สันโดษภูษาฟ้ากลับแยกแยะได้

จุดประสงค์ของท่านคิดกระตุ้นเตือนนางตัดสินใจให้ดี

ท่านล่วงรู้ถึงความขมขื่นของความรัก ไม่ต้องการให้บุคคลที่ตัวเองชื่นชมและห่วงใยพลอยบังเกิดเภทภัย

คิดไม่ถึงว่าการสอดมือเข้าไปของท่าน ทำให้เหตุการณ์เปลี่ยนผันไป

ผู้สันโดษภูษาฟ้าถามไถ่เซี่ยวเกี่ยว่า
"ท่านชมชอบผู้ใด?"
เซียวเกียย้อนถามว่า
"ในความเห็นท่านเล่า?"
ผู้สันโดษภูษาฟ้าตอบโดยไม่ขบคิดว่า
"จูกัวะ"
ประการนี้ท่านเห็นชี้งถ่องแท้
ผู้ชมดูอยู่ด้านข้างเห็นกระจ่าง

...มาตรแม้นว่าเปลือกนอกของง้วนจับซาหังงามสง่ากว่ามาตรแม้นว่าง้วนจับซาหังดูไปมีความรักต่อเซี่ยวเกี่ยยิ่งกว่าจูกัวะซิงแซ มาตรแม้นว่าง้วนจับซาหังมีโอกาสมากกว่าจูกัวะซิงแซ ทั้งนี้สืบเนื่องจากจูกัวะซิงแซมีเจตนาหลบหน้าเซี่ยวเกี่ย ง้วนจับซาหังกลับหาทางใกล้ชิดเซี่ยวเกี่ย แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้ายังเห็นว่า คนที่เซี่ยวเกี่ยรักคือจูกัวะซิงแซ

...อาจบางทีหญิงงามมีน้ำใจต่อคนเสเพล มาตรแม้นว่าจูกัวะ-ซิงแซไม่ถึงกับเป็นคนเสเพล มาตรแม้นว่าจูกัวะซิงแซดูไปไม่ได้บังเกิดความรักขึ้น แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าดูออกว่า จูกัวะซิงแซมีชีวิตอยู่เพื่อเซี่ยวเกี่ยถึงกับแทบไม่คำนึงถึงความเป็นความตายส่วนตัว

จูกัวะซิงแซมีความรักต่อเซี่ยวเกี่ยโดยมิต้องสงสัย

นางก็รักจูกัวะซิงแซ มาตรแม้นว่าเวลาส่วนใหญ่ของนางจะสนทนากับง้วนจับซาหัง...นี่มิใช่ปรากฏการณ์ที่ดี อิสตรีชมชอบสนทนากับตัวแทนของพี่ชาย แต่ง้วนจับซาหังหลงเข้าใจผิด ขอเพียงเซี่ยวเกี่ยยินยอมสนทนากับมัน ขอความช่วยเหลือจากมัน มันก็เบิกบานสำราญใจ

...วันนี้นางไม่ได้สนทนากับจูกัวะ เพียงสนทนากับเรา

...วันนี้นางไปยังหลังเขากับเรา หารือว่าจะดัดแปลงท่ากระบี่เป็นท่าเกาทัณฑ์อย่างไร หาได้เสาะหาจูกัวะไม่

...วันนี้นางเห็นเราก่อตั้งและคลี่คลายค่ายกลฉิกแชเจี่ยฮุยติ่ง (ค่ายเจ็ดดาวจรัสตรง) ให้แก่นาง ใต้อาทิตย์ร้อนแรงต้องหลั่งเหงื่อ นางใช้ผ้าเช็ดหน้าให้แก่เรา

นี่เป็นความคิดของง้วนจับซาหัง

ความรักที่แท้จริง ความจริงเป็นการเข้าข้างตัวเอง การที่สามารถครองรัก เพียงเป็นอุบัติเหตุจากการเข้าข้างตัวเอง กลายเป็นความยินยอมทั้งสองฝ่าย

แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าหาได้คาดคิดเช่นนั้นไม่

ดังนั้นท่านเสนอหน้าไปสอบถามเซี่ยวเกี่ยเอง

หลายปีให้หลัง ท่านเคยถามไถ่ตัวเอง...เราไยต้องยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้?

สาเหตุสืบเนื่องจากท่านห่วงใย...ห่วงใยเซี่ยวเกี่ย ทั้งยังกริ่งเกรงว่าซือตี๋ทั้งสองจะกลับกลายเป็นศัตรูความรัก

นอกจากนั้นท่านยังเอื้ออาทรต่อเซี่ยวเกี่ยเป็นพิเศษ นั่นเป็นความรู้สึกเยี่ยงไร ท่านเองก็ไม่อาจบอกกล่าวให้กระจ่างชัด อาจบางทีเป็นเพราะท่านรู้จักเซี่ยวเกี่ยก่อนซือตี๋ทั้งสอง เห็นว่าท่านเองสมควรมีความรับผิดชอบต่อนาง หรืออาจบางทีเป็นเพราะท่านรู้จักสตรีทอผ้าก่อน ทำให้ได้แต่มีความผูกพันกับเซี่ยวเกี่ยฉันพี่ชายน้องสาว เห็นว่าระหว่างท่านกับนางมีความเสียใจอันใด

แต่ท่านกลับเปิดเผยความในใจของเซี่ยวเกี่ย

เซี่ยวเกี่ยร่ำไห้แล้ว นางไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดี

...จูกัวะซิงแซซาเย็นต่อนาง นางไม่ทราบว่าเขามีความคิดอ่านอย่างไร

...ง้วนจับซาหังกลับมีน้ำใจต่อนาง ตอนแรกนางเพียงคิดใช้มันเป็นเครื่องกระตุ้นจูกัวะซิงแซ ภายหลังกลับบังเกิดความรู้สึกฉันพี่ชายน้องสาว ยามนี้ไม่ทราบจะปฏิเสธมันโดยไม่สร้างความผิดหวังเสียใจแก่มันอย่างไร

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเฝ้าดูความกลัดกลุ้มกังวลของเซี่ยวเกี่ยอดกระตุ้นเตือนนางมิได้ว่า

"จูกัวะชมชอบท่าน เนื่องด้วยมันชมชอบท่าน จึงคอยหลบหน้าท่าน ทั้งนี้เพราะมันเข้าใจว่าท่านชมชอบง้วนซือตี๋ ทั้งยังไม่ต้องการทำร้ายจิตใจของสี่ซือตี๋"

เซี่ยวเกี่ยก็บังเกิดความสับสนเลอะเลือน

นางเองไม่ต้องการให้ง้วนจับซาหังเศร้าเสียใจ
นางเริ่มเข้าใจความขุ่นแค้นที่ง้วนจับซาหังมีต่อจูกัวะซิงแซ
นางไม่ต้องการให้ตัวเองมีส่วนเพิ่มพูนความแค้นของบุรุษทั้งสอง
แต่หากไม่ทำร้ายจิตใจง้วนจับซาหัง นางเองกับจูกัวะซิงแซต้องเศร้าเสียใจ
...เศร้าเสียใจไปชั่วชีวิต
เซี่ยวเกี่ยไม่นำพาเรื่องอื่น แต่ความรักมิอาจไม่นำพา
ความรักความจริงเป็นสิ่งที่ยกไม่ขึ้น วางลงไม่ได้
ความรักเป็นสิ่งที่ต้องจ่ายออกและได้รับพร้อมกัน
นางยอมอับจนปัญญา ได้แต่ถามผู้สันโดษภูษาฟ้าว่า
"ข้าพเจ้าควรทำอย่างไร?"
ผู้สันโดษภูษาฟ้าเป็นคนชาญฉลาด
คนชาญฉลาดรู้จักประพฤติตนสะสางเรื่องราว
คนที่ชาญฉลาดอย่างแท้จริงทราบว่า ตัวเองจะไม่จอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องบางประการของผู้อื่น อาทิ
เรื่องภายในครอบครัว
แนวทางปณิธาน
เรื่องราวของความรัก
แต่คนชาญฉลาดเช่นผู้สันโดษภูษาฟ้ายังยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่สมควรยุ่งเกี่ยว
...ที่แท้เป็นเพราะท่านต้องการแสดงสติปัญญาความสามารถ? หรือว่าคิดประจบเอาใจเซี่ยวเกี่ย? หาไม่เป็นเพราะท่านเองไม่ทราบว่าตัวเองถลำลงในหลุมพรางอีกประการหนึ่ง?
มีแต่ท่านเองจึงทราบได้
อาจบางทีแม้แต่ท่านเองยังไม่ทราบ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าคิดช่วยเหลือผู้ที่ตกอยู่ในหลุมรัก

แต่ท่านเองกลับถลำไปในเหตุการณ์

เช่นเดียวกับที่ท่านเกลี้ยกล่อมผู้อื่นอย่าได้ฆ่าตัวตาย แต่แล้วกลับฆ่าตัวเอง

ท่านไม่ต้องการให้ง้วนจับซาหังแค้นจูกัวะซิงแซยิ่งกว่าเดิม

แต่เพื่อให้ง้วนจับซาหังเลิกล้มความตั้งใจ ท่านกลับนึกหาวิธีการหนึ่ง

นั่นคือเสียสละตัวเอง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าสร้างสถานการณ์ขึ้น สนทนาคลอเคลียกับเชี่ยวเกี่ย

ท่านจงใจให้ง้วนจับซาหังได้ยิน

ท่านต้องการให้ง้วนจับซาหังทราบว่า คนที่เชี่ยวเกี่ยรักเป็นท่าน ง้วนจับซาหังจะได้สำนึกตัวล่าถอย

แต่ที่ท่านคาดคิดไม่ถึงคือ ขณะที่ง้วนจับซาหังได้ยิน สตรีทอผ้าก็ได้ยินด้วย

สตรีทอผ้าขุ่นแค้นยิ่ง

นางทิ้งข้อความไว้หลบหนีจากไปนับแต่นั้น ไม่แยแสสนใจผู้สันโดษภูษาฟ้าอีก

และไม่เปิดโอกาสให้ท่านอธิบาย

ผู้สันโดษภูษาฟ้าร้อนรุ่มใจ แต่ก็ไม่มีประโยชน์ ดันฉายที่ความจริงเกิดรอยร้าวอยู่แล้วบัดนี้กลับแตกสลาย ย่อมไม่อาจกลับคืนสู่สภาพเดิมได้

ขณะเดียวกัน จูกัวะซิงแซก็พาตัวไปในอีกเหตุการณ์หนึ่ง

เพราะยากที่จะตัดรัก บีบบังคับให้จูกัวะซิงแซแสวงหาความสงบจากห้วงอันตราย รุดไปกวาดล้างเทพกระบี่ เซียนกระบี่ ภูตกระบี่

ปีศาจกระบี่ มารกระบี่ กระบี่ประหลาด รวมทั้ง "กระบี่" ให้สิ้นซาก แต่กลับทิ้งความดีความชอบของการล่าสังหารตี่เกาให้แก่ง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังได้รับแผลหัวใจ กลับกระตุ้นให้มันบังเกิดพลังสังหารขึ้น ทะลวงผ่านขีดขั้นข้อจำกัดของพลังฝีมือ

มันฆ่าตี่เกาได้จริงๆ

คราครั้งนี้มันยังรู้สึกได้ว่า จูกัวะซิงแซ "อ่อนข้อ" ให้แก่มัน

ดังนั้นหลังจากที่มันฆ่าตี่เกา ก็สู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับจูกัวะซิงแซโค่นกระบี่สัตตพิฆาตไปสิ้น

คราครั้งนี้เป็นง้วนจับซาหังช่วยเหลือจูกัวะซิงแซ

จูกัวะซิงแซสำนึกขอบคุณ

ขณะเดียวกันก็พบว่า ง้วนสี่ซือตี๋ทอดอาลัยตายอยาก

จูกัวะซิงแซแสดงความยินดีที่ง้วนสี่ซือตี๋ประหารฆ่าตัวการร้ายได้พร้อมกับเลียบเคียงถามถึงสาเหตุที่อีกฝ่ายหนึ่งเศร้าเสียใจ

ขณะเดียวกัน ง้วนจับซาหังบังเกิดความใกล้ชิดต่อซาซือเฮีย

นี่นับว่าต่างเป็นคนวิปโยคในสนามรัก

มันบอกเรื่องที่เชี่ยวเกี่ยหลงรักต่อผู้สันโดษภูษาฟ้า

จูกัวะซิงแซตื่นตระหนกยิ่ง

...ผู้ที่เชี่ยวเกี่ยชมชอบกลับเป็นยี่ซือเฮีย

...ยี่ซือเฮียกลับนอกใจต่อสตรีทอผ้า

สี่ซือตี๋ไหนเลยรับความเศร้าเสียใจได้?

จูกัวะซิงแซตกลงใจว่าจะไปสอบถามผู้สันโดษภูษาฟ้า

ประจวบกับตอนนั้น ผู้สันโดษภูษาฟ้าบังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัยเพราะความเข้าใจผิดของสตรีทอผ้า พอเผชิญการคาดคั้นเค้นถาม ถึงกับแทบลงมือ

...ท่านได้รับความลำบากเพราะจูกัวะซิงแซเอง

ดีที่จูกัวะชิงแซเป็นบุคคลที่เยือกเย็น

นอกจากกับความรักแล้ว จูกัวะชิงแซมีสติสัมปชัญญะ รักษาความแจ่มใสต่อจากเรื่องราว

จากท่าทีที่คับแค้นเดือดดาลของผู้สันโดษภูษาฟ้า จูกัวะชิงแซพบว่าผู้สันโดษภูษาฟ้ากับเซี่ยวเกี่ยไม่มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว หากแต่มีสาเหตุความนัยอื่นอีก

จูกัวะชิงแซพอซักถาม ค่อยทราบว่าผู้สันโดษภูษาฟ้าแยกทางกับสตรีทอผ้าเพราะตน

ยามนั้น คำสนทนาโต้ตอบของซือเฮียตี่ทั้งสองกลับถูกคนผู้หนึ่งได้ยิน

เป็นง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังเศร้าเสียใจ อ้างว้างและโกรธแค้น

ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือมัน

มันอยู่โดดเดี่ยวลำพัง

มันเห็นว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์ที่จะมีความรัก

ทุกผู้คนล้วนหลอกลวงมัน

มันแค้นซือเฮียทั้งหลาย

มันคาดคิดว่าเป็นจูกัวะชิงแซขอให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าหลอกลวงมัน

พลันถาโถมออกมา แผดด่าว่า

“พวกท่านสองอุบาทว์ ชั่วชีวิตเราจะไม่ยกโทษให้แก่พวกท่าน”

จากนั้นมันสะบัดหน้าจากไป

จูกัวะชิงแซและผู้สันโดษภูษาฟ้าล้วนสกัดขัดขวางมันไม่ทันท่วงที

ง้วนจับซาหังกลับพบพานคนผู้หนึ่งในระหว่างทาง

เป็นเซี่ยวเกี่ย

เซี่ยวเกี่ยที่น้ำตาเนืองนองหน้า โศกาอาดูรอยู่เต็มอก คับแค้นถึง

ที่สุด และอาฆาตถึงที่สุด

ทั้งนี้เพราะบิดาของนางถูกสังหารแล้ว

ฆาตกรคืองั้วนจับซาหัง

ที่แท้ตี่เกาเป็นบิดาของเซี่ยวเกี่ย

เซี่ยวเกี่ยความจริงแซ่ตี่

นางความจริงไม่อาจทนดูพฤติการณ์ของคนในตระกูล จึงออกจากบ้านมา แต่เมื่อมีคนฆ่าบิดานาง ความแค้นนี้มิอาจไม่ชำระล้าง

จากปากคำของผู้เห็นเหตุการณ์ นางทราบว่าฆาตกรที่ฆ่าบิดาเป็นงั้วนจับซาหัง

นางคิดฆ่างั้วนจับซาหัง

งั้วนจับซาหังกลับเคียดแค้นกว่าเดิม

มันเข้าใจว่าจูกัวะซิงแซจงใจทิ้งตี่เกาให้มัน มันกลับหลงกลจูกัวะ-ซิงแซ

มันอธิบายต่อเซี่ยวเกี่ย

เซี่ยวเกี่ยย่อมไม่รับฟัง พลันชักดาบออก

ดาบของนางเรียกว่าดาบโคลนหิมะ

ดาบคล้ายหิมะ ทุกดาบกลับสับร่างคนเป็นโคลนเลนแหลกเละ

งั้วนจับซาหังกลับบังเกิดความคิดขึ้น

...ท่านเมื่อไม่ไว้วางใจเรา ทั้งหมดเมื่อปรักปรำเรา เรามีชีวิตอยู่ก็ไม่มีประโยชน์ ท่านต้องการให้เราตกตาย เราก็ตกตายเถอะ

ดังนั้นมันไม่ถลันหลบหลีก รับดาบนี้อย่างหักโหมดาบฟันถูกที่หมาย

เซี่ยวเกี่ยคิดล้างแค้นแทนบิดา ดาบนี้ย่อมไม่ไว้ไมตรี

นางความจริงคิดปลิดชีวิตศัตรูในดาบเดียว

แต่ศัตรูไม่หลบหลีก

มิหนำซ้ำ "ศัตรู" ผู้นี้ความจริงเป็นสหายของนาง
ก่อนหน้านี้ไม่นาน นางยังทำร้ายจิตใจของมัน
ดังนั้นนางยั้งมือไว้
ใบหน้างวนจับซาหังถกฟันใส่ดาบหนึ่ง
นับแต่นั้นใบหน้าที่งามสง่าของมันถูกทำลายเสียโฉมไป
รอยแผลดาบสายหนึ่งเริ่มจากมุมหน้าผากด้านขวาจนถึงมุมปลายคางด้านซ้าย ทั้งลึกทั้งยาว น่าสะพรึงกลัวยิ่ง
เซี่ยวเกี่ยก็บังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึง
นางความจริงคิดฟันดาบที่สองออก
มิหนำซ้ำนางฟันออกแล้ว
ดาบที่สองฟันถูกกระดูกไหล่ด้านซ้ายของงวนจับซาหัง คมดาบจมลึกไปในร่างกายแล้ว
ขอเพียงใช้กำลัง ก็จะผ่าแยกร่างมันเป็นสองเสี่ยง
เซี่ยวเกี่ยกลับหยุดยั้งชะงักมือ ถามด้วยความหวาดหวั่นว่า
"ท่าน...ไฉนไม่หลบหลีก? ไฉน...ไม่ตีโต้?"
งวนจับซาหังที่หลั่งโลหิตเนืองนองหน้า กล่าวอย่างหดหู่ว่า
"ท่านคิดฆ่าเรา เรายินยอมตายในเงื้อมมือท่าน แม้กลับกลายเป็นปีศาจก็ไม่ล้างแค้น เราเพียงคับข้องใจ ไม่ยินยอมพร้อมใจ..."
"บิดาเราถูกท่านฆ่าทิ้ง...ท่านมีอันใดไม่ยินยอมพร้อมใจ?"
"บิดาท่านเป็นโจรกบฏ ทำร้ายคนไร้ความผิดมากมายสุดคณานับมาตรว่าฆ่ามัน ก็ไม่มีใดไม่ถูกต้อง ท่านเป็นบุตรีของมัน คิดล้างแค้นแทนบิดา ก็ชอบด้วยเหตุผล เราเพียงแต่แค้น..."
เซี่ยวเกี่ยทวนคำ "แค้น" งวนจับซาหังกล่าวว่า
"แค้นที่ถูกผู้คนหลอกใช้"
"ผู้ใดหลอกใช้ท่าน?"

"จูกัวะเจี่ยอั้ว เจ้าคนต่ำช้าที่เปลือกนอกสัตย์ซื่อดีงาม"

...จูกัวะซิงแซหาญสู้กระบี่สัตตพิฆาต แต่จงใจทิ้งตี่เกาให้แก่มัน

...จูกัวะซิงแซทำเช่นนี้ เพื่อผลักไสให้ง้วนจับซาหังแตกหักกับเซี่ยวเกี่ย

...จูกัวะซิงแซยังยุยงให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าแสร้งรักชอบเซี่ยวเกี่ย ทางหนึ่งสร้างความขุ่นเคืองแก่สตรีทอผ้าจนผละจากไป ทางหนึ่งหลอกลวงให้ง้วนจับซาหังถอนตัวไป จะได้พิชิตหัวใจของหญิงงามโดยง่ายดาย

...ความชั่วร้ายของจิตใจจูกัวะซิงแซ นับเป็นที่ทราบได้

ง้วนจับซาหังไม่ทราบว่า จูกัวะซิงแซไม่ล่วงรู้มาก่อนว่า ตี่เกาเป็นบิดาของเซี่ยวเกี่ย เพียงแค้นที่ตัวเองหลงกล

เซี่ยวเกี่ยพอฟัง ก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ยามนั้นจูกัวะซิงแซพบว่า ง้วนจับซาหังคับแค้นเสียใจถึงขีดสุด ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็แตกแยกกับสตรีทอผ้าเพราะตน ตัวเองกลับกระทำเรื่องราวหนึ่ง

นั่นคือหลบหนี

หลบหนีออกจากวังวนแห่งความรัก

การ "หลบหนี" ของจูกัวะซิงแซครั้งนี้ เพื่อตามตัวสตรีทอผ้ากลับมาให้แก่ผู้สันโดษภูษาฟ้า

จูกัวะซิงแซมาตรว่าเปลืองคารมมากหลาย อธิบายต่อสตรีทอผ้าจนกระจ่างชัด แต่ตอนนั้นสตรีทอผ้าให้กำเนิดภูษาฟ้ามีตะเข็บโค้วเทียนอีออกมาแล้ว ทางด้านความรัก นางเหนื่อยหน่ายแล้ว

นางกลับกลายเป็นชราภาพ ชราภาพจนผู้สันโดษภูษาฟ้าที่พากเพียรเสาะหานาง จูกัวะซิงแซที่คิดช่วยเหลือนาง รวมทั้งแฮ่โฮ้วสี่จับอิดที่ทำร้ายนาง แม้เผชิญหน้ากันยังจดจำไม่ออก

นางไม่จำเป็นต้องปลอมแปลงโฉม ก็ไม่มีผู้คนจดจำนางออก

นางได้รับความกระทบกระเทือนใจ บังเกิดความเศร้าสลดหดหู่
นางมุ่งความสนใจอยู่ที่การปักทอ
เมื่อเป็นเช่นนี้วิชาเข็มของนางก้าวสู่ขั้นลึกล้ำสร้างชื่อให้แก่สำนักเข็มวิเศษ มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน
ในที่สุดจูกัวะซิงแซอาศัยภาพลายปักผืนหนึ่ง ช่วยให้เสาะพบนาง
ภาพที่ปักแม้เป็นทิวทัศน์งามตระการ แต่ใช้วิชาเข็มอันเศร้าโศกลายเส้นอันรันทดชนิดหนึ่งปักทอขึ้น
อารมณ์ของคนที่ปักทอ คงต้องสลดหดหู่ยิ่ง
ดังนั้นจูกัวะซิงแซเสาะพบเจ้าของภาพลายปัก
จูกัวะซิงแซจดจำนางไม่ออก แต่ยังจดจำผลงานของนางออก
เป็นสตรีทอผ้าจริงๆ
หลังจากผ่านการอธิบายจากจูกัวะซิงแซ สตรีทอผ้ายังคงไม่ยอมหวนกลับไป
นางไม่มีความคิดหวนกลับไป
นางกับผู้สันโดษภูษาฟ้าไร้วาสนาผูกพันจริงๆ เป็นเหตุให้ทุกครั้งที่อยู่ร่วมกัน หากมิใช่ท่านมีภัย ก็เป็นนางมีภัย นี่ทำให้นางเข้าใจว่าเจตนาของฟ้าเป็นเช่นนี้ ไม่กล้าอยู่ร่วมกับมันอีก
ขณะที่จูกัวะซิงแซเสาะพบสตรีทอผ้า เซี่ยวเกี่ยก็สืบเสาะมาถึง
นางเพียงทราบว่า จูกัวะซิงแซอาศัยภาพลายปักผืนหนึ่ง เสาะพบสตรีทอผ้า
แต่นางไม่ได้ติดตามมา
นางเชื่อคำพูดของง้วนจับซาหังแล้ว
นางระแวงสงสัยต่อนิสัยใจคอของจูกัวะซิงแซขึ้นมา
หากแม้นนางติดตามหลังจูกัวะซิงแซเข้าสู่หมู่ตึกแพรปัก พบเห็นโฉมหน้าของสตรีทอผ้า นางคงไม่ระบายโทสะต่อจูกัวะซิงแซแล้ว

แต่ว่านางเป็นคนชาญฉลาด

คนชาญฉลาดรู้จักคุ้มครองตัวเอง มาตรว่ารับบาดเจ็บก็ไม่หนักหนาสาหัส

นางไม่ต้องการเห็นสภาพที่จูกัวะซิงแซคลอเคลียกับสตรีทอผ้าผู้เป็นภรรยาของผู้สันโดษภูษาฟ้า

ดังนั้นนางหลบลี้หนีหน้า

หลังจากนางจากมา ก็บังเกิดความคิดแก้แค้น

.....แก้แค้นอย่างไร?

สิ่งที่นางถูกทำร้ายเป็นจิตใจ

การทำร้ายจิตใจคนผู้หนึ่งยังบาดเจ็บกว่าทำร้ายร่างกายของผู้คนอีก

นางตกลงใจว่าจะทำร้ายจิตใจของจูกัวะซิงแซ

...ทำอย่างไรจึงทำร้ายจิตใจของจูกัวะซิงแซได้?

นางตกลงใจว่าจะแต่งงานกับง้วนจับซาหัง

นี่ยังไม่เพียงพอ

นางยังให้ง้วนจับซาหังตั้งปณิธานว่า จะฆ่าจูกัวะซิงแซล้างแค้นให้แก่บิดา ล้างแค้นของจิตใจ

เชี่ยวเกี่ยแต่งงานกับง้วนจับซาหัง

นางไม่เพียงแต่มอบร่างกายให้แก่มันทั้งยังมอบเกาทัณฑ์รันทดให้แก่ง้วนจับซาหัง

เกาทัณฑ์รันทดเป็นของวิเศษที่กอปรด้วยคันเกาทัณฑ์ความรักลูกเกาทัณฑ์พิศวาส ความจริงเป็นของดี่เกา

แต่ดี่เกาไม่มีโอกาสใช้มัน

ทั้งนี้เพราะสิ่งที่มันแสวงหาคืออำนาจ มิใช่วิชาฝีมือ

ผู้ที่หวังอำนาจและมีอำนาจ จะเป็นคนวุ่นวายอยู่เสมอ

คนวุ่นวายไม่อาจศึกษาหาความรู้ และยากที่จะฝึกฝีมืออย่างจดจ่อ

ดังนั้นตี่เกาเพียงเก็บรักษาเกาทัณฑ์รันทดไว้ มันไม่ยอมมอบต่อผู้อื่น ตัวเองก็ไม่มีเวลาฝึกปรือ

ยามนี้เชี่ยวเกี่ยมอบเกาทัณฑ์รันทดให้แก่ง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังเองมียอดวิชาเกาทัณฑ์ใจ

นั่นเป็นอุ้ยแชแชแชถ่ายทอดให้ ยามนี้พอดีใช้ออก

นี่เป็นวิชาเกาทัณฑ์ขั้นสุดยอด ขอเพียงร่ำเรียนสำเร็จ ต้องยิงสังหารจูกัวะซิงแชได้

แต่ว่าง้วนจับซาหังจัดการกับจูกัวะซิงแชไม่ได้

ทั้งนี้เพราะมันฝึกปรือไม่สำเร็จ

คิดฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทดสำเร็จ ต้องตีความประการหนึ่งก่อน

นั่นคือตีความในตำราอักษรคีรีสำเร็จ

ทอดตาทั่วแผ่นดินผู้ที่ตีความในตำราอักษรคีรีได้มีเพียงหนึ่งเดียว

นั่นคือนักพรตสามแส้

อาจบางทีหลังจากสูญเสียค่อยล่วงรู้คุณค่า แม้นได้ครอบครองไม่รู้จักรักถนอม หลังจากที่เชี่ยวเกี่ยแต่งให้แก่ง้วนจับซาหัง มิเพียงแต่เชี่ยวเกี่ยไม่มีความสุข ง้วนจับซาหังก็ไม่มีความสุข

ตอนนั้นจูกัวะซิงแชสลัดหลุดจากบ่วงรัก ประกอบหน้าที่การงานได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารราชการแผ่นดิน กลายเป็นบุคคลสำคัญทางการเมือง

ผลจากการเปรียบเทียบ ง้วนจับซาหังยิ่งละอายที่ไม่อาจทัดเทียมได้ ดังนั้นยิ่งท้อแท้ทอดอาลัยกว่าเดิม

มันฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทดไม่สำเร็จ วิชาฝีมืออื่นก็ยากจะเอาชัย

จูกัวะซิงแซได้ อย่างนั้นทั้งไม่อาจชำระล้างอัปยศ ยิ่งไม่อาจล้างแค้นให้เซี่ยวเกี่ย เซี่ยวเกี่ยถึงกับแต่งงานกับมันโดยเปล่าประโยชน์ ความร้อนใจนี้ทำให้มันมีนิสัยมากระแวง หุนหันพลันแล่น ฉุนเฉียวดุร้ายกว่าเดิม

ซึ่งความจริง ง้วนจับซาหังยังมีความสุขกว่าจูกัวะซิงแซ

ทั้งนี้เพราะมันไม่จำเป็นต้องม้วนเข้าสู่การต่อสู้ช่วงชิงอันชั่วร้ายของบ้านเมือง

แต่ว่ามันไม่ยินยอมพร้อมใจ เห็นว่าตัวเองอับโชควาสนา

แต่นี่อาจบางทีเป็นเพราะมันมีความรู้สึกว่า คนที่เซี่ยวเกี่ยรักคือจูกัวะซิงแซ หาใช่มันไม่ เพียงแต่เซี่ยวเกี่ยแค้นจูกัวะซิงแซเกินไป จึงใช้ให้มันล้างแค้นแทนบิดา กล่าวไปกล่าวมา ยังสืบเนื่องจากจูกัวะซิงแซต่อให้นางแต่งงานกับมัน แต่มันทราบแน่แก่ใจว่าหัวใจของนางหาได้เป็นของมันไม่

ดังนั้นง้วนจับซาหังไม่กล้าเผชิญหน้า
มันได้แต่คร่ำเคร่งฝึกเกาทัณฑ์รันทด
คนใจรันทดฝึกเกาทัณฑ์รันทด
คนใจรันทด
เกาทัณฑ์รันทดยิ่งกว่า

ซึ่งความจริง ง้วนจับซาหัง จูกัวะซิงแซ ผู้สันโดษภูษาฟ้า ตลอดจนสตรีทอผ้ากับเซี่ยวเกี่ย ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลเหนือคน แต่เพราะความคิดชิงดีชิงเด่น ทั้งไม่อาจผ่านด่านความรัก กลับกลายเป็นความแค้นยิ่งใหญ่

ผลสุดท้ายต่างเดินทางของตัวเอง โจมตีตัวเองเป็นเหตุให้สำนักสุขนิยมตกต่ำลง หมู่มารร้ายกำเริบเสิบสานขึ้นมา

ผู้สันโดษภูษาฟ้ารับบาดเจ็บพิการ ชีพจรหยิมและตีกตีบตันบวกกับสตรีทอผ้าไม่ยอมยกโทษให้ ได้แต่เร้นกายในสวนเคราขาว ไม่ถาม

ไก่เรื่องทางโลก

แต่แฮ่โฮ้วสี่จับอิดยังเสาะหามัน

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดความจริงไม่อาจผ่านขบวนค่ายกลที่ผู้สันโดษ-ภูษาฟ้าก่อตั้งขึ้น

เพียงแต่ปมเด่นของแฮ่โฮ้วสี่จับอิดคือการลอบทำร้าย

คิดลอบทำร้ายต้อง "วางกับดัก" ก่อน

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดถวายยาเชื่อฟังตามคำสั่งต่อฮ่องเต้ กลับแทบถูกตัดศีรษะ

นี่เป็นนักพรตสามแส้ทูลขอชีวิต ค่อยรักษาชีวิตเอาไว้

ที่แท้แฮ่โฮ้วสี่จับอิดพลาดพลั้งเพราะความคิดอวดฉลาดของตัวเอง

ตัวยาที่อุนตี่มอบให้ในตอนแรก เป็นยาเชื่อฟังตามคำสั่ง ที่ทำลายปณิธานของผู้คนยอมรับผิดแต่โดยดี

แต่แฮ่โฮ้วสี่จับอิดไม่เชื่อ บีบบังคับฆ่าฟันอุนตี่ หยิบฉวยตัวยาไปอีกขนานหนึ่ง

...มันเคยบังคับให้อุนตี่รับประทานตัวยาลงไป สุดท้ายอุนตี่ "ไม่เชื่อฟังคำสั่ง" เท่าใด

มันหาคาดคิดไม่ว่าอุนตี่เป็นคนของตระกูลอุน

ตระกูลอุนถนัดในการใช้พิษ ผู้ที่คุ้นเคยกับการใช้พิษ เนื่องด้วยคลุกคลีกับพิษอยู่เสมอ ดังนั้นบังเกิดภูมิต้านทานพิษชนิดหนึ่งขึ้น

อุนตี่พอรับประทานยาเชื่อฟังตามคำสั่งลงไป จึงไม่เชื่อฟังคำสั่งอย่างสิ้นเชิง

นี่เป็นเหตุให้แฮ่โฮ้วสี่จับอิดทำลายยาจริง ส่งมอบยาปลอมขึ้นไป เป็นเหตุให้ตอนที่ฉั่วเกียสั่งประหารขุนนางตงฉินในยุคสมัยเฮ้งอันเจียะคนที่ยอมตายไม่ยอมสยบ จึงส่งเสียงร่ำร้องด่าทอ

ฉั่วเกียเดือดดาลเป็นการใหญ่ ฮ่องเต้ก็ทรงพิโรธโกรธกริ้ว แฮ่โฮ้ว-

สี่จับอิดถึงกับแทบไม่อาจรักษาศีรษะบนบ่าไว้

ดังนั้นมันกลับเมืองเชียงเอี้ยง คิดขโมยของวิเศษในสวนเคราขาวของผู้สันโดษภูษาฟ้า เพื่อถวายฮ่องเต้มอบต่อท่านมหาเสนาบดีหวังเป็นที่โปรดปรานอีก

...ชาวยุทธจักรบางคนแม้มีฝีมือติดตัว จนใจที่คุ้นเคยกับการคุกเข่าศิโรราบ หากไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนนาง ล้วนไม่สมใจ

มันคิดหยิบฉวยสมบัติของผู้สันโดษภูษาฟ้า แต่ไม่อาจบุกเข้าสวนเคราขาว

ดังนั้นได้แต่ดำเนินอุบาย

แผนอุบายที่โยกคลอนจิตใจผู้สันโดษภูษาฟ้าได้ คือบอกว่ามันคร่ากุมสตรีทอผ้าไว้แล้ว

อาศัยบุคคลที่ถนัดในการลอบทำร้ายคนเช่นแฮ่โฮ้วสี่จับอิด ย่อมมีวิธีการต่างๆ นานา ทำให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าเชื่อว่า สตรีทอผ้าตกอยู่ในเงื้อมมือมัน

อย่าว่าแต่กาลก่อนสตรีทอผ้าเคยตกไปในเงื้อมมือมันจริงๆ เรื่องนี้กลายเป็นเงาทะมึนไปชั่วชีวิต เป็นผลสะท้อนต่อการครองรักสตรีทอผ้ากับผู้สันโดษภูษาฟ้า

ต่อให้แฮ่โฮ้วสี่จับอิดไม่มุ่งหวังทวิบาทจัตุบาทในสวนเคราขาวมันก็ไม่อาจปล่อยให้ผู้สันโดษภูษาฟ้ามีชีวิตสืบไป

ทั้งนี้เพราะมันเพาะความแค้นกับผู้สันโดษภูษาฟ้าอย่างลึกล้ำ

มันหยามล่วงเกินภรรยาของผู้สันโดษภูษาฟ้า

มันทำร้ายร่างกายผู้สันโดษภูษาฟ้า

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเพื่อลดความขัดแย้งระหว่างจูกัวะชิงแซกับง้วน-จับซาหัง เสนอตัวเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเซี่ยวเกี่ย มันขอให้ซือดี๋ทั้งสองล้างแค้นให้แก่มัน เป็นเหตุให้แฮ่โฮ้วสี่จับอิดตกเป็นเป้าไล่ล่าของคนทั้งสองจนแทบ

อับจนสิ้นหนทาง

นี่เป็นเรื่องราวที่ผ่านมา

ในที่สุดจูกัวะซิงแซแตกหักกับง้วนจับซาหังแล้ว

จูกัวะซิงแซรับใช้ชาติบ้านเมือง ดูแลภารกิจมากหลาย ไม่สามารถปลีกตัวไปได้

ง้วนจับซาหังล้มเหลวสืบไป ยังคงไม่สมมาดปรารถนา และไม่อาจโค่นจูกัวะซิงแซลงได้

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดเห็นว่า นี่เป็นโอกาสลงมืออันประเสริฐ

มันขอกำลังจากนักพรตสามแส้หลายคนเพื่อจัดการกับผู้สันโดษ-ภูษาฟ้า

แต่ว่าคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต

ซึ่งความจริง บางครั้งฟ้าลิขิตก็มิสู้คนคำนวณ

ทั้งนี้เพราะบางครั้งความคิดอ่านของคนยังยากคำนวณกว่าฟ้าลิขิต

ดังนั้นอานุภาพฟ้าที่แท้จริง อยู่ที่นิสัยอันแปรปรวนสุดหยั่งจะของผู้มีอำนาจที่แท้จริง

ง้วนจับซาหังไม่อาจตีความของเกาทัณฑ์รันทดจนปรุโปร่ง แต่ในขั้นตอนที่มันฝึกปรือยอดวิชาแขนงนี้ ตัวมันแปรเปลี่ยนไปแล้ว

แปรเปลี่ยนเป็นหุนหันพลันแล่นกว่าเดิม ไร้น้ำใจกว่าเดิม

เชี่ยวเกี่ยก็เปลี่ยนไปแล้ว

นางต้องการให้ง้วนจับซาหังเรียนรู้สำเร็จ

หากร่ำเรียนไม่สำเร็จ เกรงว่าง้วนจับซาหังต้องจบสิ้นแล้ว

ดังนั้นนางออกไปในยามค่ำคืน และกลับมาเมื่อตอนฟ้าสางสว่าง

นางสอนเคล็ดความในตำราอักษรคีรีให้แก่มันวันละเล็กละน้อย เป็นเวลาสามเดือน

ข้อใหญ่ใจความในตำรา ได้รับการอรรถาธิบายแล้ว ส่วนที่เหลือขึ้นอยู่กับการตีความของง้วนจับซาหังเอง

ง้วนจับซาหังไม่ได้ถามว่านางไปที่ใด

มันทราบดีว่านางไปหานักพรตสามแส้

เพื่อถกเคล็ดความในตำราอักษรคีรี

มันยังทราบว่านักพรตสามแส้เป็นคนมักมากกามคุณ

หากนางต้องการความกระจ่างในตำราอักษรคีรี ได้แต่ใช้ตัวเองแลกเปลี่ยน

เพราะเหตุนี้ นางบังเอิญได้ยินแผนการที่แฮ่โฮ้วสี่จับอิดคิดสังหารผู้สันโดษภูษาฟ้า

ดังนั้นนางถ่ายทอดบอกต่อง้วนจับซาหัง

นางติดค้างน้ำใจของผู้สันโดษภูษาฟ้า ต้องการให้มันช่วยเหลือของมัน

ง้วนจับซาหังจะรุดไปช่วยเหลือผู้สันโดษภูษาฟ้าหรือ?

...ผู้สันโดษภูษาฟ้าเคยช่วยเหลือจูกัวะซิงแซ รวมหัวกับเชี่ยวเกี่ยล้างมัน

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดชักนำผู้สันโดษภูษาฟ้าออกมาได้จริงๆ

มันใช้ภาพลายปักของสตรีทอผ้า ซึ่งปักทอเป็นรูปทารกชายที่มีความคลับคล้ายผู้สันโดษภูษาฟ้า ชักนำผู้สันโดษภูษาฟ้าออกมา

"สุดท้ายท่านยังคงต้องตายในเงื้อมมือเรา"

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดแสยะยิ้ม กล่าวกับผู้สันโดษภูษาฟ้าว่า

"คราครั้งนี้เราจะหาความสุขกับนาง จากนั้นส่งนางไปสมทบกับท่านในปรภพ ยังมีทารกของท่านผู้นั้นด้วย"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าตกอยู่ในสภาพอันเลวร้าย ยังก่อตั้งค่ายกลขึ้น

ให้แฮ่โฮ้วสี่จับอิดไม่อาจจู่โจมเข้าไปในบัดดล

แต่แล้วยามนั้น ง้วนจับซาหังมาถึงแล้ว

ทั้งสองฝ่ายเปิดฉากต่อสู้อย่างดุเดือด

ง้วนจับซาหังอาศัยหนึ่งต้านรับเจ็ด แต่ยังสังหารศัตรูหกคน

สุดท้ายเพียงหลงเหลือแฮ่โฮ้วสี่จับอิด

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดเปลี่ยนเป็นวิงวอนว่า

"ท่านอย่าได้ฆ่าเรา เราสามารถลอบช่วยเหลือท่านลอบสังหารจูกัวะซิงแซ"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากลับร้องขอต่อง้วนจับซาหังว่า

"ท่านฆ่ามัน เราล้วนรับปากเงื่อนไขของท่านทุกประการ หากท่านปลดปล่อยมัน มันต้องทำร้ายสตรีทอผ้าสองแม่ลูกแน่นอน"

ง้วนจับซาหังคล้ายลังเลอยู่บ้าง

จากนั้นดวงตาและรอยแผลดาบบนใบหน้ามันล้วนเป็นประกายกล่าวถามแฮ่โฮ้วสี่จับอิดว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราความจริงไฉนคิดปลดปล่อยท่าน?"

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดลิงโลดยินดียิ่ง ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านเป็นเช่นเดียวกับเรา ล้วนเป็นตัวหนอนน่าสมเพชที่ชวนให้ชิงชังรังเกียจ"

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดสำนึกตัวว่า มิใช่คู่มือของง้วนจับซาหัง...เมื่อท่านมิใช่คู่มือของฝ่ายตรงข้าม ต่อให้คำพูดของฝ่ายตรงข้ามไร้เหตุผล ท่านก็ได้แต่ยึดถือเป็นยอดวาทะที่ชอบด้วยเหตุและผล

แต่ง้วนจับซาหังถามอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราไฉนคิดฆ่าท่าน?"

คราครั้งนี้แฮ่โฮ้วสี่จับอิดใจหายวาบ ง้วนจับซาหังกล่าวสืบต่อ

"ทั้งนี้เพราะท่านไม่ควรตอแยคนของสำนักสุขนิยม พวกเขา

ไม่ว่าอย่างไรเป็นศิษย์ร่วมสำนักกับเรา เราสามารถลงมือฆ่าพวกเขา แต่จะไม่ปล่อย...ให้เศษสวะเช่นพวกท่านสอดเท้ามา”

จากนั้นมันลงมือ

นี่เป็นการต่อสู้พิสูจน์เป็นตายคราหนึ่ง

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดมิใช่ชนชั้นตอแยได้โดยง่ายดาย แต่วิชาตัดเคราสละภูษาเคลื่อนร่างย้ายตำแหน่งของมัน ถูกผู้สันโดษภูษาฟ้าทำลายไป

วิจารณ์ตามพลังฝีมือ มันมิใช่คู่มือของง้วนจับซาหัง

แต่กระบวนท่าที่ง้วนจับซาหังจู่โจมสังหารแฮ่โฮ้วสี่จับอิดกลับพิสดารสุดยอด

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดจับกระบี่ด้วยสองมือ กระโดดลอยตัวขึ้น ฟันกระบี่คิดลงมาฟันร่างศัตรูแยกออกเป็นสองเสี่ยงในกระบี่เดียว

ง้วนจับซาหังขวางไม้เท้าปิดป้อง

ในมือเพียงถือไม้เท้าที่จัดทำจากไม้ด้ามหนึ่ง

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดท่องเที่ยวในยุทธจักรสี่สิบแปดปี ใต้กระบี่นี้มิเพียงแต่ฟันอาวุธศัตรูหัก ทั้งยังจะแยกร่างศัตรูจากกัน

แต่ไม้เท้าไม่ได้หัก

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดหลังจากฟันกระบี่นี้ออก พลันเสียชีวิตไป

ที่แท้ท่าฟาดฟันนี้กลับชักนำกำลังภายในที่ง้วนจับซาหังแฝงอยู่ในไม้เท้าจนปะทุออกมา

ในขั้นตอนที่ง้วนจับซาหังศึกษาค้นคว้าเกาทัณฑ์รันทด สามารถเรียนรู้วิชาพิสดารเจ็ดสิบเจ็ดแขนง

ง้วนจับซาหังกลายเป็นยอดฝีมือที่ฟันไม่ตาย ฆ่าไม่สำเร็จผู้หนึ่ง

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดลอยตัวอยู่กลางอากาศ ฟันกระบี่จู่โจมลง กลับเสียชีวิตอย่างฉับพลัน

ง้วนจับซาหังทราบว่าเกาทัณฑ์รันทดของมันแม้ยังฝึกปรือไม่

สำเร็จ แต่วิชากระบี่สภาวะฝ่ามือสุดแค้นและหมัดสุดอาฆาตใกล้ฝึกปรือสำเร็จแล้ว

นอกจากนั้นเซี่ยวเกี่ยยังแปลงยอดวิชาของมันเป็นวิชากวี ตำราภาพวาด หมากรุก บทความและหมดรวมหกแขนง

แต่หากจะฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทดสำเร็จ ต้องฝึกปรือลมปราณฝืนอัปยศก่อน

คิดฝึกปรือวิชากำลังภายในชนิดหนึ่ง มิใช่เรื่องราวในเวลาอันสั้นและไม่ประสบความสำเร็จโดยเร็ว

...หวังประสบความสำเร็จโดยเร็ว กลับไม่ประสบความสำเร็จ

ง้วนจับซาหังพอฆ่าแฮ่โฮ้วสี่จับอิด ก็กล่าวกับผู้สันโดษภูษาฟ้าว่า

"เราช่วยชีวิตท่าน ท่านเคยช่วยเหลือจูกัวะเจี่ยอั้วหลอกลวงเราความจริงสมควรฆ่าท่าน แต่เรากลับช่วยเหลือท่าน มิหนำซ้ำยังฆ่าศัตรูให้แก่ท่าน ท่านคิดตอบแทนเราอย่างไร?

ผู้สันโดษภูษาฟ้าหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ท่านสั่งมา"

"ท่านแตกฉานวิชาค่ายคูประตูกล ตลอดจนตำราพิชัยยุทธ์ นั่นเป็นเพราะท่านไม่ต้องทุ่มเทเวลากับการฝึกปรือวิชาฝีมือขั้นสูง แต่ไม่ว่าอย่างไร เราไม่ต้องการให้ท่านมีส่วนใดส่วนหนึ่งที่เหนือล้ำกว่าเรา ยิ่งไม่ชมชอบเห็นท่านร่วมมือกับจูกัวะเจี่ยอั้ว สวนเคราขาวเป็นสถานที่ดี ท่านอยู่ที่นี้จวบจนสิ้นอายุขัยเถอะ"

จิตเจตนาของมันชัดแจ้งยิ่ง

มันต้องการตัดทอนผู้ที่สามารถต่อสู้ช่วงชิงกับมันไปคนหนึ่งและผู้ที่สามารถช่วยเหลือจูกัวะชิงแซไปคนหนึ่ง

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มแล้ว

นับแต่นั้นท่านไม่ออกท่องเที่ยวอีก

มันไม่หวังชื่อเสียง ไม่ใฝ่อำนาจ ยิ่งไม่ต้องการผลประโยชน์
มันกระทั่งคนรักไม่มี
...มันยังออกท่องเที่ยวเพื่ออะไร?
ดังนั้นผู้สันโดษภษาฟ้าตอบว่า
"หากไม่มีเรื่องราว เราจะไม่ออกท่องเที่ยว หากออกท่องเที่ยว ท่านฆ่าเราได้ก็ฆ่าเรา ท่านวางใจเถอะ ในโลกไม่มีเรื่องราวที่กระตุ้นให้เราออกไปสักเท่าใด"
ง้วนจับซาหังก็กล่าวว่า
"ท่านก็วางใจ หากเราคิดฆ่าท่าน ต้องฆ่าท่านให้จงได้"

ซึ่งความจริง ตอนแรกที่ง้วนจับซาหังเริ่มฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทด นิสัยใจคอก็เริ่มเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นไร้น้ำใจสิ้นไมตรี ไร้ซึ่งความสุข

ภายหลังมันค่อยทราบว่าเพียงพึ่งพาลมปราณฝีนอัปยศยังฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทดไม่สำเร็จ ต้องผสมผสานกับเคล็ดวิชาในตำราอักษรคีรีด้วย
จูกัวะซิงแซปวดร้าวใจนัก อาฆาตแค้นนัก
จูกัวะซิงแซต่อสู้กับง้วนจับซาหังอย่างสุดกำลัง
เมื่อง้วนจับซาหังใช้วิชาเกาทัณฑ์รันทดออก จูกัวะซิงแซก็ใช้ออกด้วยยอดวิชาที่ตนเองบัญญัติขึ้นเพื่อรำลึกถึงเชี่ยวเกี่ย นามทวนเฉิดฉาย
ง้วนจับซาหังไม่อาจหักล้างเอาชัยได้
ในที่สุดง้วนจับซาหังพบว่า นอกจากตัวเองฝึกปรือลมปราณอัปยศ ซึ่งซือแปถ่ายทอดแก่มันจนสำเร็จแตกฉาน ไม่เช่นนั้นไม่อาจฆ่าจูกัวะซิงแซได้
ทั้งนี้เพราะจูกัวะซิงแซร้ายกาจไปแล้ว
คนผู้หนึ่งประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ดำรงตำแหน่งสูง

ยังไม่ลืมคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ นับเป็นที่เหนือความคาดหมายนัก

ง้วนจับซาหังแม้ไม่อาจเอาชัย แต่การต่อสู้ครั้งนี้กลับสร้างความแตกตื่นแก่ฉั่วเกีย

ฉั่วเกียเปลี่ยนความตั้งใจเป็นชบเลี้ยงง้วนจับซาหัง

...เมื่อไม่สามารถฆ่าทิ้ง มิสู้ชุบเลี้ยงไว้

ชุบเลี้ยงไว้จัดการกับจูกัวะซิงแซ

ผลสุดท้ายของยอดคนวีรสตรีเป็นดังนี้ เซี่ยวเกี่ยสูญสิ้นชีวิต สตรีทอผ้าท้อแท้ทอดอาลัย ผู้สันโดษภูษาฟ้าซ่อนตัวเร้นกาย ง้วนจับซาหังกลายเป็นเครื่องมือคนชั่วร้าย คงเหลือจูกัวะซิงแซแบกรับภาระสำคัญคอยผดุงคุณธรรมอันดีงาม

สำหรับง้วนจับซาหัง ขณะที่ฆ่าภรรยากลับขู่ขวัญบุตรชาย ซึ่งตอนนั้นมีอายุเพียงห้าขวบเตลิดหนีไป

นับแต่นั้นมันก็เสาะหาบุตรชายนามง้วนชื่อนึ้ง (บุรุษคนรอง) ไม่พบ ภายหลังมันรับศิษย์คนหนึ่ง แต่มันคร้านที่จะตั้งชื่อให้ ไม่นานให้หลังในยุทธจักรปรากฏบุคคลที่น่าสะพรึงกลัวนามที่เจ็ดแห่งแผ่นดินขึ้น

กาลเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วถึงสี่สิบปี

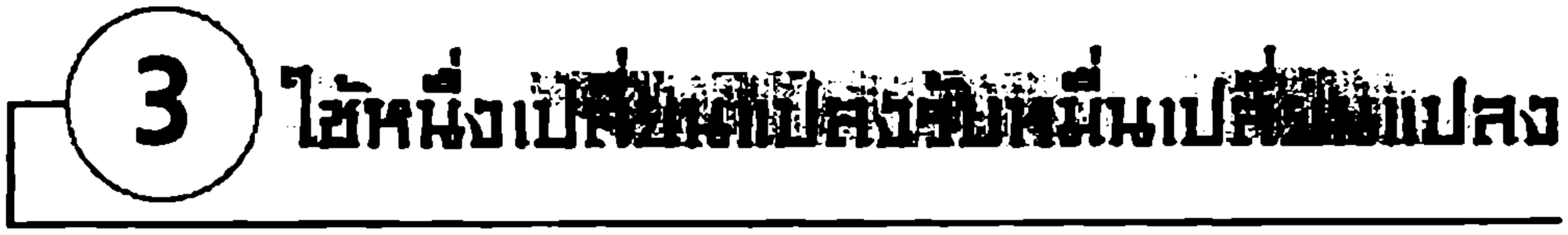

3 ไอ้หนึ่งเปลี่ยนแปลงสิ่งหนึ่งเปลี่ยนแปลง

อุนมึ่งพอฟังตำนานเรื่องราวบุญคุณความแค้นของยอดฝีมือรุ่นก่อนจบลง บังเกิดความสะทกสะท้อนยิ่ง

แต่อุนมึ่งมีสติแจ่มใส ดังนั้นถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ฉั่วเกียยุยงให้นักพรตสามแส้แก้ไขตัดทอนข้อความในตำราอักษรคีรี ถ่ายทอดต่อง้วนจับซาหัง ง้วนจับซาหังล่วงรู้ความจริงแล้วหรือไม่?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าตอบว่า

"เป็นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วบอกต่อเรา แต่ตอนนั้นง้วนสี่ซือตี๋ฝึกเกาทัณฑ์รันทดสำเร็จแล้ว หากมีคนบอกต่อมันว่ามันกระทำผิด มันจะเห็นว่าถูกต้อง ผู้ใดบอกว่ามันกระทำผิด มันจะฆ่าคนผู้นั้น เราคิดเกลี้ยกล่อมตักเตือนง้วนสี่ซือตี๋หลายครั้งหลายครา มันล้วนยึดถือเราเป็นศัตรูหารับฟังไม่"

อุนมึ่งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้น...หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วล่วงรู้ได้อย่างไร?"

"คนผู้นี้มีความสามารถล่วงรู้เรื่องราวในบ้านเมือง ฉั่วเกียเคย คิดเกลี้ยกล่อมมันเข้าเป็นพวก มันหาหวั่นใจไม่"

"ท่านไว้วางใจคนผู้นี้?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"หลายปีมานี้ เป็นมันแก้ปัญหาด้านการครองชีพให้แก่เรา ไหน เลยไม่ไว้วางใจได้?"

อุนมึ่งสงบปากคำไว้ ไม่กล่าวว่ากระไร

เป็นผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวสืบต่อ

"ง้วนสี่ซือตี๋เมื่อใช้ศิษย์ของมันฆ่าเทียนอี เราก็จะออกไปช่วย เหลือจูกัวะซาซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้องที่สามแซ่จูกัวะ)"

อุนมึ่งแสดงความห่วงใยของตนออกมาว่า

"ง้วนจับซาหังเมื่อฆ่าบุตรชายท่านคงไม่ปล่อยปละละเว้นท่านด้วย"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มออกมา กล่าวด้วยความแหนงหน่ายว่า

"อาจบางทีเรื่องระหว่างเรากับมันและจูกัวะ สมควรสะสางแล้ว การหลบหนีมิใช่วิธีที่ดี"

"ท่านคิดขึ้นสู่นครหลวงจริงๆ ดูท่าสถานการณ์ในยุทธจักรต้อง เกิดการเปลี่ยนแปลง"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"เราจึงไม่มีความสำคัญปานนั้น"

"แต่เราไม่อาจปล่อยให้ท่านขึ้นสู่นครหลวงลำพังอย่างวางใจ"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายกมือลูบวิหคแสนรู้ที่เกาะอยู่บนไหล่ กล่าวว่า

"เราไม่ได้ไปเพียงลำพัง เรายังมีไกวไกว"

"ต่อให้มันฉลาดเฉลียวกว่านี้ ก็เพียงเป็นนกตัวหนึ่ง"

พลันได้ยินเสียงซู่ นกน้อยขนตั้งชัน ลักษณะคล้ายแมวพิโรธ ตัวหนึ่งแสดงท่าทีที่ "ประสงค์ร้าย" ต่ออุนมึ่ง

อุนมึ่งกล่าวเสริมว่า

"แน่นอน มันเป็นนกที่ยอดเยี่ยมตัวหนึ่ง"

ขนที่ตั้งชันของนกน้อยค่อยสงบลง เอียงคอมองดูอุนมึ่ง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าใช้นิ้วมือลูบหัวมัน กล่าวว่า

"มันยังเป็นนกที่เจ้าอารมณ์ตัวหนึ่ง"

นกน้อยกลับไม่มีปฏิกิริยาต่อคำวิจารณ์ของจู้ยิ้น (นาย) แต่อย่างไร

อุนมึ่งกล่าวว่า

"อย่างน้อยมันมีความช่างสังเกต"

"คนผู้หนึ่งรู้จักประพฤติตน ยังมีความสำคัญกว่ากระทำเรื่องราวเช่นเดียวกับขุนนางข้าราชการ การรู้จักศึกษายังสำคัญกว่าท่องตำราตายตัวนกก็เช่นเดียวกัน"

อุนมึ่งกล่าวว่า

"ชาวยุทธจักรก็ไม่แตกต่างการรู้จักฝึกฝีมือยังสำคัญกว่าคร่ำเคร่งฝึกปรือ ง้วนจับซาหังดีความในตำราอักษรคีรีที่ถูกตัดทอนจนปรุโปร่ง ที่พึ่งพาคือความเชื่อมั่น เพียรพยายามและภูมิปฏิภาณ ซึ่งความจริง ด้วยภูมิปัญญาของมันต่อให้ไม่ได้ตำราอักษรคีรียังคงฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทดสำเร็จ มันจ่ายค่าตอบแทนสำหรับเกาทัณฑ์รันทดใหญ่หลวงไปแล้ว"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"คนมีชีวิตอยู่ในโลกเพราะเพื่อความสำเร็จและผลประโยชน์เพียงเล็กน้อย ช่วงเวลาและพลังสมองที่จ่ายออกไป ออกจะน่าสะพรึงกลัวเกินไป"

"ดังนั้นท่านเป็นคนชาญฉลาด ที่ท่านแสวงหามิใช่ความคิดเอาชัยไม่อวดโอ่ความสามารถการฆ่าฟัน ไม่ฝึกปรือวิชาฝีมือฆ่าคน กลับมีชีวิตอย่างสุขนิยม"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ไม่ ผู้ที่สุขนิยมที่สุดคือตั่วซือเฮีย เขาใช่ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ เกรงว่าแม้แต่ตัวเองยังไม่ทราบ นี่จึงเป็นสุขนิยมที่แท้จริง เราเพียงแต่ได้รับความกระทบกระเทือนทางชีพจรหยิมและต๊ก บวกกับแผลหัวใจยากทุเลา ท้อแท้ทอดอาลัย ไม่คิดออกไปเท่านั้น"

"ท่านมิใช่ฝึกปรือพลังทำลายลมปราณสำเร็จหรอกหรือ? เมื่อฝึกปรือพลังทำลายลมปราณของสำนักสุขนิยมสำเร็จ แม้แต่บ้อเซ้งในสี่ยอดมือปราบที่พิการและไม่มีกำลังภายใน ยังสามารถใช้อาวุธลับออกอย่างแยบคาย หากท่านฝึกปรือ ด้วยภูมิปฏิภาณของท่าน สามารถกรุยชีพจรอื่น นอกเหนือจากชีพจรหยิมและต๊กหรือไม่?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"ชาวยุทธจักรไม่เข้าใจว่า บ้อเซ้งปราศจากกำลังภายใน ไฉนยิงอาวุธลับออกได้ เหตุผลนี้เช่นเดียวกับที่หากให้มันวาดภาพชั้นเยี่ยมใบหนึ่ง เด็กทารกที่ไร้เดียงสาจะยึดถือมันเป็นทิวทัศน์จริงๆ และผู้นิยมศิลปะจะยึดถือว่าสมจริงกว่าทิวทัศน์จริงๆ ตรงกันข้ามมีแต่ผู้คนทั่วไปยึดถือมันเป็นภาพวาดใบหนึ่ง คนพิการผู้หนึ่งสามารถเขียนตัวอักษรตวัดงดงามเข้มแข็งเปี่ยมพลัง ไหนเลยไม่สามารถใช้อาวุธลับที่ยิงออกด้วยกลไกได้? สำหรับกับเรา เราไม่มีความสนใจต่อวิชาฝีมือ ดังนั้นแม้เรียนรู้พลังทำลายลมปราณ แต่ก็ไม่ได้ครำเคร่งฝึกปรือ เพียงถ่ายทอดแก่ผู้คนสักสองคนเท่านั้น"

อุนมึ่งกล่าวอย่างจริงจังว่า

"แต่การเข้าสู่ยุทธจักรของท่านครั้งนี้ ต้องรับมือกับง้วนจับซาหังนอกจากนั้นมันยังมีศิษย์สิบเอ็ดคน ประกอบด้วยลู่จืออิด อี้ซีหนอ กู่ทิซาเตี่ยอ่วยสี่ เอี๊ยบกี้โหงว ฉี้บุ้นลัก แส้วิเศษเปิดใหญ่ แส้ทองปิดหุบเทพเจ้าเปิดปิด ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ยังมีศิษย์ไม่ทราบนามผู้หนึ่ง การไปของท่านครั้งนี้ จะให้เราวางใจได้อย่างไร?"

"ตั่วนั้งไม่ต้องห่วงใย เราแม้ใช้การไม่ได้ แต่ยังมีสหายเยาว์วัยคอยช่วยเหลือเราหลายคน"

อุนมึ่งยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"เช่นนี้ประเสริฐสุด พวกมันเป็นใคร?"

"ฉั่วจุ้ยโต๊ะแห่งหน้าดำตระกูลฉั่ว ถังป้องู้ ปึงหึงเสี้ยว เตียถั่วและจูตั่วก่อยี้"

"ท่านมีไมตรีคบหากับหน้าดำตระกูลฉั่วหรือ?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"หน้าดำตระกูลฉั่วเป็นนักประดิษฐ์อาวุธ ชาวยุทธจักรล้วนต้องพึ่งพาพวกมัน หลอมสร้างอาวุธที่ถนัดมือ เราไม่ใช้อาวุธ ดังนั้นไม่มีข้อขอร้องต่อพวกมัน กลับออกแบบอาวุธให้แก่พวกมันมากหลาย พวกมันมักมอบหมายให้ฉั่วจุ้ยโต๊ะมา เรารักเอ็นดูมัน ก็ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่มันบ้าง"

"ฟังว่าหน้าดำตระกูลฉั่วยังมอบอาวุธที่พิเศษเฉพาะ ซึ่งคือดาบคะนึงหากับกระบี่สลายวิญญาณให้แก่ท่าน เพื่อเป็นการแสดงความขอบคุณ"

"นั่นเป็นอาวุธที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง เรามอบมันให้แก่เซี่ยวเจียะเท้า (ก้อนหินน้อย) แล้ว"

อุนมึ่งวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาเดิมว่า

"ฉั่วจุ้ยโต๊ะและพวกทั้งห้านี้ยินยอมช่วยเหลือท่าน นับว่าประเสริฐสุด แต่พลังฝีมือของพวกมัน คล้ายยังไม่กล้าแข็งพอ เราก็คิดจัดส่งผู้คนสักหลายคน ติดตามท่านไปท่องเที่ยวหาประสบการณ์"

"เราเข้าใจเจตนาของท่าน ท่านต้องการส่งคนมาคุ้มครองเรา แต่กริ่งเกรงเราเสื่อมเสียหน้า จึงกล่าววาจาเช่นนี้"

อุนมึ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้คนบอกว่าคนเดินทางเข้าเมือง พกพาตั๋วแลกเงินให้มากไว้ เมื่อออกท่องยุทธจักร ควรคบหาสหายให้มาก ท่านนำพาผู้คนไปอีกหลายคน จะได้ช่วยเหลือดูแลกัน"

"เราหากปฏิเสธ ออกจะไม่คารวะแล้ว เพียงไม่ทราบตั่วนั้งคิดจัดส่งผู้ใดร่วมทางไปกับเรา?"

อุนมึ่งกล่าวว่า

"เราในที่นี้มีบริวารคู่ใจสี่คน หนึ่งมาจากตระกูลของเราเอง หนึ่งเป็นคนของตระกูลเนี่ยสำนักสันติ หนึ่งเป็นคนของตระกูลถังมณฑลเสฉวน หนึ่งเป็นคนของชั้นต่ำที่สามตระกูลฮ่อ"

"อ้อ ลองเอ่ยถึงคนของสำนักท่านก่อนเถอะ"

"ระหว่างนี้ตระกูลอุนเราปรากฏบุรุษหนุ่มยอดฝีมือผู้หนึ่ง เรียกว่าอุนป้อ เราต้องการให้มันติดตามท่านไปเรียนรู้ประสบการณ์จากทางเบื้องนอก"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"บุคคลที่ตั่วนั้งแนะนำ ย่อมต้องเป็นมือดี มีส่วนช่วยเหลือต่อเรา ไม่ทราบคนของตระกูลถังเป็นใคร?"

"เป็นถังฉิกบี่ (เจ็ดรส)"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เพียงหนึ่งรสเดียวถังฉิกบี่?"

"ถูกต้อง"

"ชั้นต่ำที่สามตระกูลฮ่อจัดส่งผู้ใดมา?"

"สวรรค์เบื้องบนฮ่อเซี่ยวฮ้อ"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"สตรีนางนี้แม้ถือกำเนิดจากซ่องคณิกา แต่พฤติการณ์ไม่ต่ำช้าแม้แต่น้อย"

"นางเคยได้รับพระคุณจากตระกูลอุน ดังนั้นเราจัดส่งนางไปยังนครหลวง เพื่อช่วยเหลือลุ้ยซุ่งเป็นสหาย ภายหลังลุ้ยซุ้งก่อหวอดสร้างเภทภัย ในที่สุดรับกรรมสนอง ฮ่อเซี่ยวฮ้อก็ท้อแท้ทอดอาลัยต่อการตายของกอตั่วเมี้ยแห่งแปดจอมดาบใหญ่ กลับมายังเมืองลกเอี้ยงนี้"

"นางเมื่อท้อแท้ทอดอาลัย ไยต้องให้นางกลับเข้ายุทธจักรอีก?"

"นางยังคิดล้างแค้นให้แก่กอตั่วเมี้ย"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าขบคิดชั่วขณะ จึงถามว่า

"คนของตระกูลเนี่ยแห่งสำนักสันติเล่า?"

"เป็นเนี่ยอางู้"

"ใช้มือเดินทางเนี่ยอางู้?"

"ถูกต้อง"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวชมเชยว่า

"ตั่วนั้งมีอัจฉริยบุรุษอยู่ข้างกายมากหลายวีรบุรุษอายุเยาว์เหล่านี้ล้วนไม่ยอมรับนับถือผู้คนโดยง่ายดาย จุดเด่นของผู้ที่ประสบความสำเร็จคือมักมีอัจฉริยบุรุษมากหลายอยู่ข้างกาย"

"เราไม่มีความสามารถใหญ่หลวงอันใด พวกมันที่ให้เกียรติแก่เราเป็นเพราะปกติเราดีต่อพวกมัน เราถือหลักการว่า ระแวงคนไม่ใช้ ใช้คนไม่ระแวง"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"แต่ข้อความสองประโยคนี้แฝงความรู้มากมาย คิดใช้คนยากเย็นยากเย็นที่รู้จักคน อัจฉริยบุรุษยากแสวงหา ที่ยากเย็นยิ่งกว่าคือยอมรับใช้อย่างเต็มที่ บางครั้งการใช้คนอาจยังลำบากกว่าการฆ่าคน ฆ่าคนเพียงฆ่าทิ้งก็สิ้นเรื่องราว แต่การใช้คนผู้หนึ่ง ต้องให้มันมีชีวิตอยู่รับใช้ท่านมาตรว่าระแวงคนอย่าใช้ แต่คนที่ท่านระแวงอาจเป็นอัจฉริยบุรุษหากใช้คนโดยไม่ระแวง คนที่ท่านไว้วางใจความจริงคิดทำร้ายท่านสามารถเห็นซึ้ง

ถึงข้อนี้ ไหนเลยง่ายดายนัก?"

"นั่นไม่นับเป็นอย่างไร เราใช้สอยมัน ก็ถือเป็นคนใกล้ชิด หากแม้นดูผิดพลาด ถูกมันหันอาวุธใส่ เราก็ยอมรับชะตากรรม หากไม่ใช้สอยมัน ก็ไม่เหนี่ยวรั้งมัน ปล่อยให้มันไป แต่ในโลกมีผู้คนบางคน เอาแต่ยืนขวางทางผู้อื่น ทั้งไม่หวังความก้าวหน้า และไม่ยอมแก้ไข อย่างนั้นจึงอับจนปัญญา"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวถามว่า

"มีบุคคลเช่นนี้อยู่ในมือท่านหรือ?"

"อย่างน้อยมีอยู่คนหนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"นางเป็นบุตรีเรา"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มออกมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านให้เรานำคนเหล่านี้ขึ้นสู่นครหลวง คาดว่าคงมีเจตนาอันลึกซึ้งกระมัง?"

"เจตนาของเรา คงเป็นเช่นเดียวกับผู้สันโดษท่าน"

ทั้งสองสัมผัสมือ หัวร่อฮาๆ ออกมา

จากนั้นอุนมึ่งเช็ดคราบน้ำตาที่หางตา กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราไฉนยังอาลัยอาวรณ์ตำแหน่งราชการนี้?"

"ทั้งนี้เพราะทั่วทั้งโลกขุ่นมัว ท่านมิอาจไม่โปร่งใส ผู้คนทั้งแผ่นดินเมามาย ท่านมิอาจไม่แจ่มใส"

"ผู้ที่แจ่มใสไม่เพียงเราคนเดียว ทั่วทั้งแผ่นดินหากมีแต่เราแจ่มใส คงไม่อาจกอบกู้กลับกลาย เนื่องด้วยมีชนชั้นจูกัวะซิงแซคอยดูแลสถานการณ์ใหญ่ ทำให้เราไม่อาจหักใจปล่อยวางได้"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายกมือลูบเครากล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เราหลบหนีจากโลก กล่าวไปเป็นที่น่าละอายนัก"

"คนอยู่ในกลียุคไม่แสวงหาความก้าวหน้า จึงเป็นความสูงส่งทระนง กลับเป็นเรายังไม่อาจมองทะลุซึ้ง มิหนำซ้ำจงใจไม่มองทะลุซึ้งคนมีชีวิตอยู่ในโลก หากมองทะลุซึ้งทั้งสิ้น คงไม่อาจมีชีวิตสืบไป"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวถามว่า

"ดังนั้นท่านชุบเลี้ยงผู้มีความสามารถ?"

"ชุบเลี้ยงผู้มีความสามารถเพื่อกระทำการ"

"อย่างนั้นคงเป็นการก่อการใหญ่แล้ว?"

"ถูกแล้ว"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าถามไถ่รายละเอียด อุนมึ่งกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านไม่ถาม เราก็ตระเตรียมบ่งบอก หากท่านไม่มาเราก็จะเดินทางสู่นครหลวง เพื่อกระทำเรื่องนี้"

"แม้แต่อุนมึ่งอุนตั่วนั่งยังเคลื่อนไหว คงต้องเป็นเรื่องใหญ่สะท้านฟ้าดินแล้ว"

"เราจะฆ่าคน"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวถามว่า

"เป็นฉั่วเกีย?"

"ถูกต้อง"

"เราคาดเดาไม่ผิดจริงๆ"

"ท่านล่วงรู้แต่แรกแล้ว?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"หากมิใช่ฉั่วเกีย ผู้ใดคู่ควรให้ท่านลงมือ? หากมิใช่ฉั่วเกีย ราชวงศ์ซ้องไฉนอ่อนแอถึงเพียงนี้? หากไม่ฆ่าฉั่วเกีย แผ่นดินอันไพศาลไยมิใช่ต้องตกไปในเงื้อมมือชาวต่างชาติ? ท่านไม่ฆ่าฉั่วเกีย จูกัวะซิงแซสะดวกกับการลงมือ ยังมีผู้ใดฆ่าฉั่วเกียได้?"

"ยังมีท่าน"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"เราทำไม่ได้"

"ท่านไม่อาจหักใจฆ่ามัน?"

"การฆ่าตัวการแห่งเภทภัย เพื่อกอบกู้ชะตากรรมบ้านเมือง เช่นนี้ไม่มีคำ 'ไม่อาจหักใจ' เพียงแต่คิดฆ่าคนผู้หนึ่ง ต้องมีชะตากล้าแข็งกว่ามัน คำนวณจากข้อนี้เราไม่สามารถฆ่าฉั่วเกียได้"

"ท่านไม่สามารถ แต่ผู้ที่ท่านอบรมสั่งสอนสามารถ"

ผู้สันโดษภูษาฟ้างงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านหมายถึงเซี่ยวเจียะ?"

อุนมึ่งผงกศีรษะกล่าวว่า

"มันเป็นอัจฉริยบุรุษผู้หนึ่ง"

"น่าเสียดายที่ตอนนี้มันอยู่ที่ใด ใช่ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ เราล้วนไม่ทราบ อาจบางทีชะตาของมันยังไม่กล้าแข็งพอ"

อุนมึ่งกล่าวว่า

"การมองดูคนผู้หนึ่งให้ดูที่บุคลิกการวางตัว เฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถช่วยเหลือโซวมั่งจิ้มทำศึกชิงแผ่นดิน ภายหลังถอนตัวออกมาขายภาพวาดตัวหนังสือ รักษาโรคฟกช้ำแก่ผู้คนอย่างมีความสุข จากนั้นรับปากฉั่วเกียว่าจะฆ่าจูกัวะซิงแซ แต่แล้วเปลี่ยนเป็นจู่โจมสังหารโป่วจงจือ ล้วนเป็นพฤติการณ์เหนือธรรมดา"

มันสรุปความเห็นว่า

"ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะอาจเป็นศัตรูฟ้าของฉั่วเกีย อาจบางทีสวรรค์ส่งคนผู้นี้มาจัดการกับฉั่วเกีย"

ผู้สันโดษภูษาฟ้านิ่งเงียบงันไป

พริบตานั้น ท่านคิดถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างยิ่ง

หลายปีมานี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะปรนนิบัติรับใช้ท่านราวบิดา ท่านก็

ให้ความรักต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะเช่นบุตรหลาน ตอนนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ที่ใดยังคงหลบหนีจากการตามล่าอยู่หรือไม่?

ผู้สันโดษภูษาฟ้าคิดถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะถึงเพียงนั้น เป็นเหตุให้ใช้น้ำเสียงทพลุงพลานชนิดหนึ่งกล่าวกับอุนมังว่า

"ซึ่งความจริง เรานำผู้คนมากมายปานนั้นขึ้นสู่นครหลวง ก็เพื่อฆ่าคน...อย่างน้อยต้องฆ่าตัวการร้ายฉั่วเกีย"

"เราเร้นกายนานปี ต่อให้มีอายุถึงร้อยปียังคงต้องตาย มิสู้กระทำเรื่องราวที่ลือลั่นสมใจ ค่อยตายด้วยความยินดี"

ฆ่าฉั่วเกีย

นี่เป็นคำมั่นสัญญาที่ทุกฝ่ายยึดถือร่วมกัน

และเป็นเป้าหมายที่ไม่คำนึงถึงความปลอดภัยส่วนตัว

ง้วนจับซาหังมีใบหน้าที่คล้ายเคลือบไว้ด้วยทองคำชั้นหนึ่ง

ดังนั้นปรกติมันจะสวมหน้ากากมนุษย์ไว้

แต่วันนี้มันไม่

มันยืนอยู่หน้ากระจก สังเกตสีหน้าของตัวเอง

มันพบเห็นรังสีการฆ่าฟัน

ควันสีม่วงสายหนึ่งแผ่ซ่านขึ้นจนหางคิ้ว การทำลายล้างมาจากพี่น้องสหายของมัน

...ที่แล้วมาเป็นเช่นนี้ตลอดมา

พี่น้องและสหายของมัน เพียงขัดขวางอนาคตของมัน ไม่เคยสนับสนุนส่งเสริมมัน

ง้วนจับซาหังอยู่บนเส้นทางการเดินทาง

ตัวมันอยู่ที่ได้เชียเตี่ยม ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนม้าแห่งหนึ่ง

มันพบว่าสีหน้ามันหากเป็นเช่นนี้ ในเวลาอันสั้นจะเกิดการ

ฆ่าฟันขึ้น

และถึงเวลาพิสูจน์ความเป็นตายแล้ว

ดังนั้นง้วนจับซาหังส่งสัญญาณออกไป

นั่นเป็นสัญญาณพิเศษชนิดหนึ่ง แทรกอยู่ในสายลม มีแต่ศิษย์ที่รับการฝึกอบรมจากสำนักสุขนิยมจึงรับฟังได้

สำหรับคลื่นเสียงที่สูงเกินไป และต่ำเกินไป ผู้คนทั่วไปไม่อาจได้ยิน

ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็อยู่บนเส้นทางการเดินทาง

ทั้งหมดปลอมแปลงโฉม จัดแบ่งขบวน มุ่งหน้าสู่นครหลวง เคลื่อนไหวด้วยความระมัดระวัง

ทั้งหมดสมทบกันที่ละแวกทะเลสาบเกี้ยมโอ้ว (ทะเลสาบเค็ม) ขณะจะกำหนดแผนเดินทางขั้นต่อไป ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็รู้สึกได้

หนึ่ง ง้วนจับซาหังเคลื่อนไหวแล้ว

สอง ฝ่ายตรงข้ามอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม

สาม การฆ่าฟันจะเปิดฉากขึ้นในบัดดล

ผู้สันโดษภูษาฟ้าอดขมวดคิ้วครุ่นคิดมิได้ ดังนั้นคนที่ข้างกายท่านอย่างน้อยมีผู้คนสี่คนที่สังเกตออก

ผู้คนที่ข้างกายมันประกอบด้วยฉั่วจุ้ยโต๊ะ ถังป้องู้ ปึงหึงเสี้ยว เตียถั่ว จูตั่วก่อยี้ ฮ่อเซี่ยวฮ้อ ถังฉิกบี่ อุนป้อและเนี่ยอางู้

พวกมันพากันถามว่า

“เรื่องอันใด?”

“ง้วนจับซาหังพบเห็นร่องรอยพวกเราแล้ว”

“รวดเร็วถึงเพียงนี้?”

“ง้วนสี่ซือตี๋มีความสามารถเช่นนี้เอง”

“พวกเราความจริงคิดจัดการกับมัน การที่มันพบเห็น เพียงแต่

เลื่อนการต่อสู้เร็วขึ้น ยังเกรงกลัวอันใด?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ไม่ เป้าหมายของพวกเรายังอยู่ที่ฉั่วเกีย พวกมันพบเห็น ก็จะผลักดันสนามรบออกไป พวกเรายิ่งไม่สามารถเข้าใกล้นครหลวง ยิ่งยากลงมือต่อเป้าหมาย"

"อย่างนั้นพวกเราควรทำอย่างไร รุกหน้าหรือว่าล่าถอย?"

"บางครั้งการล่าถอย ไม่แน่ว่าจะเสียเปรียบ การรุกหน้าอาจเป็นการหาที่ตาย ท่านทราบหรือไม่ว่านครหลวงอยู่ทางทิศใด?"

"ด้านทิศเหนือ"

"พวกเราจะลงใต้ก่อน"

"อย่างนั้นไยมิใช่ยิ่งมายิ่งห่างไกลออกไป?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"บางครั้งเพื่อที่จะบรรลุถึง สมควรลงใต้ไประยะทางหนึ่ง"

"หากเป็นเช่นนั้น ไยมิใช่ยิ่งห่างไกลจากนครหลวงแล้ว?"

"ไม่ เมื่อไม่สามารถรุกหน้า การล่าถอยเป็นการรุกชนิดหนึ่ง หากศัตรูไล่ติดตามมา ก็ต้องห่างจากฐานที่มั่น หากตรึงกำลังไม่เคลื่อนไหว พวกเราสามารถพักผ่อนออมกำลัง เปลี่ยนวิธีการลอบจู่โจมเข้าไป"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว พวกเราจะเปลี่ยนแปลงเส้นทางอย่างลับๆ แต่ก็ไม่ให้ข่าวคราวรั่วไหลออกไป ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้"

ถังป้องู้กล่าวโต้แย้งว่า

"พวกเราต้องการชักนำพวกมันออกจากนครหลวง หากเคลื่อนไหวอย่างลับๆ พวกมันไม่ล่วงรู้ ความเพียรพยายามทั้งหมดไยมิใช่ล้มเหลวสิ้น"

อุนป้อหัวร่อออกมา หาได้กล่าววาจาไม่

จูตั่วก่อยี้มีรูปร่างสูงใหญ่กว่าถังป้องู้ แต่มีจิตใจละเอียดอ่อน กล่าวว่า

"ผู้อื่นอาจไม่ล่วงรู้ แต่คู่มือเช่นง้วนจับซาหังต้องพบเห็น หากเคลื่อนไหวอย่างเปิดเผยเกินไป มันกลับไม่เชื่อ"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเรายังต้องเสาะหาผู้คนปล่อยข่าวลือในนครหลวง เป็นการรบกวนพวกมัน"

คราครั้งนี้เป็นฉั่วจุ้ยโต๊ะถามว่า

"เสาะหาผู้ใด?"

"คนในหมู่คณะสร้างฝัน พวกมันเคยติดค้างเรา มิหนำซ้ำพวกมันมีกำลังพวกมาก หยั่งรากลึกอยู่ในตลาดร้านถิ่น เหมาะสมกับการปฏิบัติภารกิจนี้"

"พวกเราทำอย่างไรจึงแจ้งให้หมู่คณะสร้างฝันเคลื่อนไหวสอดคล้อง?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเพ่งตามองเตียถั่ว กล่าวว่า

"พวกเรามีมือดีของหน่วยปฏิภาณฟ้าอยู่ด้วย"

หน่วยปฏิภาณฟ้าเป็นหน่วยงานที่ถนัดจัดเจนการสื่อสารส่งข่าวในยุทธจักร

หัวหน้าหน่วยปฏิภาณฟ้าคือเตียซาปา เตียถั่วเป็นบุตรบุญธรรมของเตียซาปาเอง

เตียถั่วย่อมถนัดในการสื่อสารส่งข่าวเช่นกัน

ถังป้องู้เห็นฉั่วจุ้ยโต๊ะหันกายติดตามเตียถั่วไปส่งข่าวต้องกล่าวว่า

"ตัวโง่งมฉั่วจุ้ยโต๊ะเอาแต่ถามไถ่ไม่หยุดยั้ง ทั้งหมดล้วนเข้าใจเรื่องราว มีแต่มันที่ไม่เข้าใจ"

ถังฉิกบี่กล่าวว่า

"ใช่แล้ว มันโง่เขลาที่สุด ฟังว่าระหว่างที่มันอยู่ร่วมกับพี่น้องตระกูลปัง ปังบุ้นล้วงทองคำแท่งหนึ่งและเงินหนึ่งตำลึงออกมา ถามว่า 'ท่านต้องการสิ่งใด?' ท่านว่ามันทำอย่างไร มันกลับเลือกเงินหนึ่งตำลึง นับว่าช่างโง่เขลาถึงที่สุดจริงๆ"

ยามนั้น ฉั่วจุ้ยโต๊ะกลับจากการชมดูเตียถั่วส่งข่าวออกไป กลับมาถึงข้างกายผู้สันโดษภูษาฟ้า ปึงหึงเสี้ยวต้องการทดลองดู ล้วงเงินออกมาแท่งหนึ่ง บอกให้ถังป้องู้ล้วงเศษเงินออกมาชิ้นหนึ่ง กล่าวกับฉั่วจุ้ยโต๊ะว่า

"พวกเราเล่นการละเล่นกันสักครา เป็นอย่างไร?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะเบิกตาที่คล้ายฮิ้มเงียว* ขึ้น ถามว่า

"การละเล่นอันใด?"

"ที่นี้มีเงินแท่งหนึ่ง และเศษเงินชิ้นหนึ่ง หากให้แก่ท่าน ท่านจะเลือกสิ่งใด?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวอย่างโง่งมว่า

"ให้แก่เรา?"

ถังป้องู้ชิงกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ให้แก่ท่าน ท่านชมชอบสิ่งใดก็หยิบฉวยไป"

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา เห็นฉั่วจุ้ยโต๊ะหยิบฉวยเศษเงินชิ้นนั้นเดินจากไปด้วยความอิ่มเอมใจ

ทั้งหมดเห็นฉั่วจุ้ยโต๊ะโง่งมถึงเพียงนี้ ล้วนหัวร่อจนงอหาย

แต่อุนป้อไม่หัวร่อแล้ว เพียงกล่าวว่า

"ชาญฉลาด ชาญฉลาด"

ทุกผู้คนรับฟังไม่เข้าใจ ถามว่า

"ท่านว่าผู้ใดชาญฉลาด?"

---

* หมีแพนด้า

"ย่อมเป็นเซี่ยวฉั่ว (ฉั่วน้อย)"

"มันจัดเป็นคนชาญฉลาด? ท่านสติเลอะเลือนหรือไร?"

"หากแม้นมันหยิบฉวยชิ้นใหญ่ไป ไหนเลยมีตัวโง่งมนำเงินออกมาให้มันเลือกอีก? มันดูไปเป็นฝ่ายเสียเปรียบ แท้ที่จริงร่ำรวยไม่น้อย"

ถังป้องู้ ปิงหึงเสี้ยวและพวกล้วนตะลึงลานกับที่ แต่เตียถั่วแค่นหัวร่อพึมพำว่า

"มันจึงปราดเปรียวยิ่ง หากร่วมทางกับมัน ยังต้องถูกหลอกอีกมาก"

คนของง้วนจับซาหังรวมตัวกันแล้ว

แต่ลู่จืออิด กับอี้ซีหนอมีกิจธุระมาไม่ได้ ผู้มาเป็นกู่ทิซา เตี่ยอ่วยสี่ เอี๊ยบกี้โหงว และฉี้บุ้นลัก ยังมีแส้วิเศษเปิดใหญ่ แส้ทองปิดหุบและเทพเจ้าเปิดปิด

นอกจากนั้นยังมีขุมกำลังที่ฉั่วเกียมอบให้ ประกอบด้วยหัวหน้าหน่วยประคองเตียเฮี่ยงเยี้ยง และหัวหน้าหน่วยพายุเล้าช้วนอั้ว

ง้วนจับซาหังตระเตรียมยกกำลังเข้าสกัดขัดขวางผู้สันโดษภูษาฟ้า แต่แล้วได้รับข่าวว่า ผู้สันโดษภูษาฟ้านำกำลังวกลงสู่ใต้แล้ว

ทั้งหมดพอทราบข่าว บางคนระบายลมหายใจโล่งอก บางคนรู้สึกไร้รสชาติ บางคนแผดด่าผู้สันโดษภูษาฟ้าขวัญอ่อนหาความกล้าไม่ได้ บางคนเสนอให้ไล่ติดตาม

ใบหน้าง้วนจับซาหังเป็นสีทอง ดวงตาก็เปล่งประกายสีทอง

ทั้งหมดหันมาถามง้วนจับซาหังว่า

"ให้ไล่ตามหรือสลายกำลัง"

ง้วนจับซาหังกล่าวสั้นๆ ว่า

"รอก่อน"

มันรออะไร?
ไม่มีผู้ใดทราบ
และไม่มีผู้ใดกล้าถามไถ่
ผู้ที่อยู่ใกล้กับมัน แทบบังเกิดความรู้สึก "แข็งตัวตาย"
นั่นเป็นพลังความเย็นที่น่ากลัวสายหนึ่งขอเพียงถูกมันจับจ้องมอง จะเย็นเยียบจับขั้วหัวใจ
พลันปรากฏม้าเร็วตัวหนึ่งควบขับมา คนบนม้าเร็วกล่าวว่า
"ง้วนกุนซือ (เสนาธิการแซ่ง้วน) โปรดกลับนครหลวง"
"เพราะเหตุใด?"
"มีคนร้ายปะปนเข้านครหลวง คิดลอบทำร้ายเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี)"
ทุกผู้คนบังเกิดความตื่นตระหนก พากันร้องว่า
"พวกเราหลงกลของเฒ่าภูษาฟ้าแล้ว"
"มันดำเนินแผนล่อเสือออกจากถ้ำ"
"พวกเรารีบกลับนครหลวงไปอารักขาเสี่ยงเอี้ย"
ง้วนจับซาหังพลันออกคำสั่งว่า
"เคลื่อนกำลังสู่เตี๋ยมซัว (ภูเขาหวาน)"
ทุกผู้คนรับฟังจนตะลึงลานกับที่
ตำแหน่งนครหลวงอยู่ทางด้านทิศเหนือของจุดเปลี่ยนม้าไต้เชียเตี่ยม ขึ้นเหนือไปสามร้อยลี้ ผู้สันโดษภูษาฟ้าถอนกำลังจากเกี๋ยมโอ้ว (ทะเลสาบเค็ม) มุ่งสู่ซีงเนี่ย (สันเขาเปรี้ยว) ห่างไกลจากนครหลวงถึงเก้าร้อยลี้ ส่วนเตี๋ยมซัว (ภูเขาหวาน) อยู่ห่างจากนครหลวงไปทางใต้เจ็ดร้อยลี้ เหตุใดง้วนจับซาหังทั้งไม่ขึ้นเหนือ กลับเข้านครหลวงอารักขาฉั่วเกีย และไม่ลงใต้ไปตามล่าผู้สันโดษภูษาฟ้า กลับเคลื่อนกำลังสู่ภูเขาเตี๋ยมซัว?
มีคนถามโพล่งว่า

"พวกเราไปยังเตี๊ยมซัวทำอะไร?"

"รอคน"

"รอผู้ใด?"

"ผู้สันโดษภูษาฟ้าและพวกต้องพาตัวมาติดกับเอง"

"พวกมัน..."

"พวกมันใช้วิธีการอ้อมคดเคี้ยว เลี้ยวลดเข้านครหลวง พวกเราหากไล่ติดตามไป รังแต่ถูกหลอกให้วิ่งอ้อมจับกระต่ายเปรียว"

มีคนโต้แย้งว่า

"แต่ว่าสถานการณ์ในนครหลวงรีบร้อนคับขัน..."

"ไม่รีบร้อนคับขันพวกมันคงส่งข่าวให้พวกพ้องในนครหลวงสร้างสถานการณ์อำพราง หากพวกเรากลับเข้านครหลวง พวกมันก็จะฉวยโอกาสเข้ามา หากแม้นรวมกำลังกับโจรร้ายในนครหลวง จะมีขุมกำลังกล้าแข็ง ยิ่งยากแก่การปราบปราม"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล ง้วนจับซาหังก็ปลีกตัวจากไป

มันไปยังด้านหลังของสถานที่เปลี่ยนม้า

ด้านหลังของสถานที่เปลี่ยนม้าเป็นทุ่งหญ้า

มันแหงนหน้ามองท้องฟ้า จมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด

จากนั้นมันย่อกายลงรับประทานหญ้า

มันกลืนกินหญ้าเป็นคำโต คล้ายกับเลียงผาที่ถูกภูตร้ายเข้าสิงตัวหนึ่ง

เมื่อผู้สันโดษภูษาฟ้าได้รับจดหมายจากนกพิราบสื่อสารก็เป็นเหตุการณ์ของสิบสองวันให้หลัง

นกพิราบตัวนั้นไม่ได้ "บิน" มา หากแต่เป็นถังป้องู้ และพวกหิวโหยเกินไป ตะกละตะกลามเกินไป ยิ่งนกพิราบสื่อสารที่โบยบินอยู่กลางอากาศ

ตัวหนึ่งร่วงหล่นลงมา

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพอได้รับข่าว ก็จมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด

ตอนนั้นทั้งหมดอยู่ห่างจากภูเขาเตี๊ยมซัวประมาณร้อยลี้ สถานที่นั้นเรียกว่า ซาปั้งซัว (ภูเขาสามห้อง) ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันหยุดยั้งการเดินทางไว้

ยังคงเป็นฉั่วจุ้ยโต๊ะถามย้ำว่า

"ท่านผู้สันโดษได้รับข่าวอันใด?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ง้วนสี่ซือตี๋ทั้งไม่ไล่ติดตาม ทั้งไม่กลับนครหลวง หากแต่เคลื่อนกำลังสู่ภูเขาเตี๊ยมซัว ดูท่าล่วงรู้แผนการของเราแล้ว"

อุนป้อกล่าวถามว่า

"ตอนนี้ท่านผู้สันโดษเตรียมการเคลื่อนไหวอย่างไร?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าหันไปถามเนี่ยอาง้วว่า

"เตรียมพร้อมแล้วหรือไม่?"

เนี่ยอาง้วตอบว่า

"สำนักสันติเรามีม้าเร็วสิบเอ็ดตัว เราจัดหามาหกตัว ประกอบด้วยม้าจันทร์เหิน หิมะพลิ้ว บุปผาเกาทัณฑ์ติดปีก พิรุณด่วน เปลวพวยพุ่ง ทิ้งอยู่ที่ปากหุบเขาด้านทิศเหนือของภูเขาซาปั้งซัว"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวคำ "ประเสริฐ" สั่งการว่า

"ตอนนี้ทิ้งถังป้องู้ จูตั่วก่อยี้ เตียถั่วและฉั่วจุ้ยโต๊ะไว้ที่นี้ ให้หาทางดึงดูดความสนใจของพวกมัน ชักนำพวกมันไปยังภูเขาเตี๊ยมซัว ที่หลงเหลือปลอมแปลงโฉม สลายกำลังรีบรุดเดินทาง จำกัดให้รุดถึงทะเลสาบเกี้ยมโอ้วภายในสามวัน เพียงทิ้งม้าพิรุณด่วนไว้ เพื่อใช้ติดต่อส่งข่าวกัน"

ทุกผู้คนบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย ยังคงเป็นฉั่วจุ้ยโต๊ะถามว่า

"พวกเราอยู่ที่นี้ดึงดูดความสนใจของพวกมัน ท่านผู้สันโดษจะ

เข้าสู่นครหลวงไปก่อการแล้ว?"

"ถูกต้อง ดังนั้นพวกท่านถ่วงเวลายิ่งยาวนาน ยิ่งเป็นผลดีต่อพวกเรา พวกท่านเหนี่ยวรั้งศัตรูไว้ยิ่งมาก ยิ่งมีส่วนช่วยต่อพวกเรา"

ถังป้องยืดอกขึ้นกล่าวว่า

"หน้าที่อันยิ่งใหญ่เช่นนี้ หนึ่งนั้นต้องไม่กลัวตาย สอง ไม่กลัวการฆ่าฟัน สาม ไม่กลัวการเสียสละ นับว่าเหมาะสมกับเราที่สุด"

จูตั่วก่อยี้กล่าวด้วยความหวาดหวั่นวิตกว่า

"พวกเรามีเพียงสี่คน ท่านผู้สันโดษก็ไม่อยู่ หากเผชิญกับพวกมันหมู่มาก ไยมิใช่มิแต่หนทางตายสายเดียว?"

เตียถั่วกลับกล่าวว่า

"ละแวกภูเขาเตี๊ยมซัวปลูกต้นข้าวหอมเก็บเกี่ยวในเดือนเก้าเม็ดเรียวขาวสะอาด เรียกว่าดอกแขมขาว หากแม้นตายในที่นั้น นับเป็นที่ฝังขารอันประเสริฐ"

จูตั่วก่อยี้หน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องเพ้ยเป็นการใหญ่ กล่าวว่า

"คำพูดที่ไม่เป็นมงคลเช่นนี้ ให้ถ่มน้ำลายก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

มันมีรูปร่างสูงใหญ่กว่าถังป้องสามส่วนแต่ดูไปขวัญอ่อนหาความกล้ามิได้

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวถามว่า

"ซึ่งความจริงท่านผู้สันโดษทราบแต่แรกว่า ง้วนจับซาหังจะส่งกำลังมายังที่นี้ ใช้แผนล่อเสือออกจากถ้ำแบ่งกำลังเป็นสองสาย ตระเตรียมบุกจู่โจมโดยไม่ทันระวัง?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าตอบว่า

"ประการนี้เราความจริงไม่แน่ใจ ทั้งสองฝ่ายตั้งประจันมุ่งทำสงครามจิต ผู้ถนัดจัดเจนจะได้ชัยโดยไม่ทันทำศึก ยามนี้สถานการณ์ยุ่งเหยิง ได้แต่ใช้สารพันเปลี่ยนแปลงรับการเปลี่ยนแปลง เราความจริง

บุกเข้าทางทะเลสาบเกี้ยมโอ้ว แต่ง้วนจับซาหังปิดล้อมสถานที่ไว้ก่อน เราได้แต่แสร้งถอย เตรียมเคลื่อนทัพเข้าทางภูเขาเตี๊ยมซัว แต่ง้วนสี่ซือ-ตี่ละเอียดรอบคอบ เคลื่อนกำลังไปดักซุ่มอยู่ที่ภูเขาเตี๊ยมซัว ประการนี้ก็อยู่ในการคำนวณของเรา จึงให้เนี่ยอาง้วจัดเตรียมม้าเร็ว ดำเนินแผนหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา เข้านครหลวงไปปลิดปลงสังหารโจรเฒ่าแซ่ฉั่ว"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะสะดุ้งเฮือกใหญ่ รีบกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้ เราเองก็แซ่ฉั่ว"

ถังป้องู้หัวร่อด้วยความสนใจ กล่าวว่า

"ผู้ใดให้ท่านไม่ใช้แซ่อื่น พานใช้แซ่ฉั่ว ท่านเอาแต่ถามไถ่ไม่จบสิ้น ท่านผู้สันโดษคงขุ่นข้องรำคาญยิ่ง"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวอย่างจริงจังว่า

"ผิดแล้ว เซี่ยวฉั่วกล้าถามไถ่ มิใช่มันไม่เข้าใจ หากแต่มันเข้าใจมันทำหน้าที่ถามไถ่แทนคนที่ไม่กล้าถาม ไม่สะดวกกับการถาม คนที่กล้าถาม ยังสูงส่งกว่าคนที่รู้จักกล่าววาจา คนที่รู้จักกล่าววาจาเพียงเป็นการแสดงความเห็นของตัวเองออกมา แต่คนที่ถามไถ่สามารถดูดซึมความรู้และประสบการณ์ของอีกฝ่ายหนึ่งมาเป็นของตน"

ถังป้องู้รับฟังจนกระดากอยู่บ้าง กล่าวว่า

"เราฟังเข้าใจ จึงไม่ถามไถ่"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าหลังจากชี้แนะต่อเตียถั่ว ถังป้องู้ ฉั่วจุ้ยโต๊ะและจูตั่วก่อยี้ ก็นำเนี่ยอาง้ว ถังฉิกบี่ ปึงหึงเสี้ยว อุนป้อ และฮ่อเซี่ยวฮ้อ รอนแรมเดินทางสู่ทะเลสาบเกี้ยมโอ้ว

ระหว่างทางอุนป้อออดถามมิได้ว่า

"ท่านไฉนทิ้งพวกมันทั้งสี่ไว้?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าย้อนถามว่า

"มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

"จูตั่วก่อยี้ขวัญอ่อน ถังป้องู้วู่วาม เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะไม่ลงรอยกัน ท่านทิ้งคนทั้งสี่ไว้ เกรงว่ามีจิตเจตนาเคลือบแฝง"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าโลดแล่นทวนลม กล่าววาจากกลางลมแรงว่า

"กลียุคกำเนิดวีรบุรุษ ในสถานการณ์แห่งการเปลี่ยนแปลง ลองใช้สอยบุคคลประหลาดพิกลดูบ้าง"

พลางย้อนถามอุนป้อว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า บุคคลที่ประหลาดพิกลเป็นอย่างไร?"

อุนป้อทดลองตอบว่า

"หนึ่งนั้นมีนิสัยแปลกประหลาด แต่เปลือกนอกไม่แน่ว่าจะดูออกสอง มันดูไปประหลาดพิกล แท้ที่จริงแล้ว วิธีการแสดงออกของมันไม่เป็นที่ยอมรับของผู้คนชนชาวโลก"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ที่ว่าประหลาดเพียงแต่ไม่ปรกติธรรมดา ไม่แน่ว่าผิดพลาดหรือเลวร้าย ในสภาพธรรมดา คนประหลาดถูกมองว่าผิดแผกแตกต่าง ในสถานการณ์เปลี่ยนแปลง คนพิกลถือว่าธรรมดา ดังนั้นให้คนประหลาดรับเหตุเปลี่ยนแปลง ย่อมเหมาะสมที่สุด"

อุนป้อค่อยเข้าใจในบัดดล

ขณะสนทนา เป็นเวลาอรุณราง อุนป้อเห็นขอบฟ้าสีเทาหม่นฉายแสงอันเรืองรองออกมา

อุนป้อเห็นว่านี่เป็นปรากฏการณ์ที่มีพลัง

นี่เป็นดินฟ้าอากาศที่ดี

เป็นจุดเริ่มของการเปลี่ยนแปลง

...มาตรว่าจุดเริ่มของการเปลี่ยนแปลงเป็นแนวทางที่ดี แต่ผลสุดท้ายไม่แน่ว่าจะดีเลิศ

ง้วนจับซาหังมองดูอาทิตย์อุทัยที่ไขแสง ในใจบังเกิดความรู้สึกชิงชังชนิดหนึ่ง

มันไม่ชมชอบรุ่งอรุณ

มันถึงกับไม่ชมชอบยามเช้า

มันมักเคลื่อนไหวในยามวิกาล และตื่นสายยิ่ง โดยเฉพาะหลังจากที่มันฝึกเกาทัณฑ์รันทด ลักษณะเช่นนี้ยิ่งเด่นชัดกว่าเดิม

ยามนี้ พวกมันอยู่ห่างจากภูเขาเตี๊ยมซัวไม่ถึงร้อยลี้

มันพอเห็นแสงอุทัยซึ่งยังไม่ทันเรืองรอง ก็เสาะหาสถานที่มืดครึ้มแห่งหนึ่ง ถอนต้นสี่เช่า* หกต้น ทำการเสี่ยงทายคราหนึ่ง

มันในที่มืดตัดกับแสงแดดนอกพุ่มไม้ สีหน้ามันเป็นสีทองหม่นแม้แต่รอยแผลดาบก็คล้ายปรากฏของเหลวสีทองจางๆ ไหลเวียนอยู่ในรอยร่องแผลเป็น คล้ายกับจิตใจก็เป็นเช่นนี้

ทุกผู้คนเห็นเช่นนั้น อดครุ่นคิดมิได้...เมื่อรอนแรมเดินทางถึงที่นี้ความเคลื่อนไหวไฉนผ่อนช้าลง?

แส้วิเศษเปิดใหญ่ซีทู้ชั้งชะโงกศีรษะมองดูมัน อดกล่าวมิได้ว่า

"กุนซือ (เสนาธิการ) ทำอะไร?"

เอี๊ยบกี้โหงวชิงดอบว่า

"เขาไม่มั่นใจ"

แส้วิเศษเปิดใหญ่แทบร้องออกมาว่า

"ไม่มีความมั่นใจ เมื่อไม่มีความมั่นใจไฉนนำพวกเราออกมาทำศึก?"

"คนผู้หนึ่งหากมีความมั่นใจอย่างเปี่ยมล้น จะไม่เสี่ยงทาย และไม่สนใจอนาคตของตัวเอง เมื่อตัวเองเริ่มห่วงใยในโชคชะตามักเป็น

---

* ต้นหญ้าชนิดหนึ่ง คนโบราณใช้ลำต้นของมันเป็นเครื่องมือเสี่ยงทาย

ช่วงเวลาที่สูญเสียความมั่นใจแล้ว"

แส้ทองปิดหุบซีเบ๊ยุ่ยถามย้ำว่า

"เป็นความจริง?"

"หากท่านไม่เชื่อ ลองถามไถ่ง้วนกุนซือ เขาต้องตระเตรียมเปลี่ยนเส้นทางแน่นอน"

แส้วิเศษเปิดใหญ่ไม่ได้ถาม แส้ทองเปิดหุบก็ไม่กล้าถาม

เทพเจ้าเปิดปิดซีคงชั้งยุ่ยกลับรุดไปถามไถ่ง้วนจับซาหัง ง้วนจับ-ซาหังไม่ตอบคำถามมัน เพียงถามว่า

"ผู้ใดบอกต่อเจ้า?"

เทพเจ้าเปิดปิดตอบตามความสัตย์ว่า

"เอ๊ียบกี้โหงว"

ง้วนจับซาหังสั่งให้เรียกหาทั้งหมดมา กล่าวว่า

"ผู้สันโดษภูษาฟ้าเจ้าปัญญาความคิด มันเมื่อเร้นกายจู่โจม ภูเขาเตี๊ยมซัว คนไม่แน่ว่าจะอยู่บนเส้นทางสายนี้หากมันสละละทิ้งภูเขาเตี๊ยมซัว ต้องเลือกทะเลสาบเกี้ยมโอ้ว ขอเพียงมันบุกเข้าเกี้ยมโอ้ว พวกเราก็สกัดมันไว้ไม่ได้ ดังนั้นพวกเราจะแบ่งกำลังเป็นสองสาย หากไม่ได้ รับคำสั่งเราห้ามมิให้ปะทะด้วย"

ทุกผู้คนรับคำ แต่บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งปฏิเสธว่า

"ไม่"

ง้วนจับซาหังกวาดตาไปยังต้นเสียง เห็นเป็นหัวหน้าหน่วยพายุเล้าช้วนอั้ว

หัวหน้าหน่วยพายุกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"กุนซือไม่ให้สิทธิ์ในการต่อสู้แก่พวกเรา พวกเราไยมิใช่ถูกทำร้ายโดยไม่อาจตีโต้ได้?"

"มิใช่ไม่ให้ตีโต้ หากแต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าอยู่ด้วย พวกท่านมิใช่

คู่มือต้านติด เมื่อถึงเวลาต่อสู้ เราย่อมออกคำสั่งเอง"

"เมื่อถึงเวลานั้น ไยมิใช่สายเกิน?"

ง้วนจับซาหังแค่นเสียงอย่างเย็นชาออกมา

หัวหน้าหน่วยประคองเตียเฮี่ยงเยี้ยงรีบกล่าวว่า

"กุนซือมีการคำนวณอย่างแยบคาย ไหนเลยผิดพลาดได้?"

หัวหน้าหน่วยพายุกล่าวว่า

"ยากบอกได้ หากสูญเสียความสามารถในการรับเหตุเปลี่ยนแปลงเฉกเช่นพยัคฆ์ที่ตาบอด ต่อให้ดุร้ายกว่านี้ก็ต้องจบชีวิตในเงื้อมมือนายพราน"

ขณะกล่าว มันถลึงตามองง้วนจับซาหัง มันดูแคลนหัวหน้าหน่วยยกยอที่คอยประจบสอพลอตลอดมา

ง้วนจับซาหังกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ท่านเข้าร่วมความเคลื่อนไหวของเรา ตระเตรียมเชื่อฟังผู้ใด?"

หัวหน้าหน่วยพายุยังถลึงมองง้วนจับซาหัง ปากกล่าวว่า

"เชื่อฟังท่าน"

"แม่ทัพใหญ่ออกคำสั่ง มีความจำเป็นต้องอธิบายเหตุผลต่อขุนทัพนายกองหรือไม่?"

"ไม่"

"อย่างนั้นท่านเชื่อฟังคำสั่งหรือไม่?"

"เชื่อฟัง"

ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านไฉนบอกว่าไม่?"

"ทั้งนี้เพราะท่านคนเดียว ไม่สามารถเปิดสมรภูมิสองด้าน ด้านที่ปราศจากท่านเมื่อไม่สามารถปะทะ ย่อมต้องตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำต้องพ่ายแพ้แน่นอน"

"ผู้ใดว่าคนผู้หนึ่งไม่สามารถเปิดสมรภูมิสองด้าน? ขอเพียงดำเนินการอย่างเหมาะสม สามารถเปิดสมรภูมิทั้งสิบทิศ"

หัวหน้าหน่วยพายุทำท่าไม่เชื่อถือ ง้วนจับซาหังกล่าวสืบต่อ

"แต่ท่านเสนอความเห็นได้ประเสริฐ ท่านเมื่อกล้าเสนอ เส้นทางสายเตี๊ยมซัวก็มอบให้ท่านสั่งการ ซีทู้ชั้ง ซีเบ๊ฮุ่ย และเตี่ยอ่วยสี่ล้วนขึ้นตรงต่อท่าน"

หัวหน้าหน่วยพายุตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยรับคำด้วยเสียงอันดังว่า

"ทราบแล้ว"

"หากถึงคราจำเป็น พวกเจ้าสามารถทดสอบหยั่งกำลัง สามารถบุกจู่โจม แต่ห้ามมิให้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง เพียงทดสอบว่าผู้สันโดษ-ภูษาฟ้าอยู่ในขบวนผู้คนที่ภูเขาเตี๊ยมซัวหรือไม่ ก็ใช้ได้แล้ว"

"ทราบแล้ว"

ง้วนจับซาหังกล่าวอีกว่า

"ไม่ว่าพวกเจ้าเคลื่อนไหวอย่างไร ต้องคอยส่งข่าวถึงเรา วิธีส่งข่าวมีสี่ประการ พวกเจ้ารับฟังให้ดี"

ถังป้องู้ เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะและจูตั่วก่อยี้ พอเข้าสู่ภูเขาเตี๊ยมซัวก็ดำเนินการเคลื่อนไหว

พอถึงวันที่สอง ละแวกภูเขาเตี๊ยมซัวไม่มีผู้ใดไม่ทราบว่า "นักสู้ผู้กล้า" ขบวนนี้มาถึงที่นี้

ภูเขาเตี๊ยมซัวความจริงสงบสุข พวกมันพอมาถึง ก็จุดประทัดตลอดคืน ขึงกระโจนขนาดใหญ่มิดชิด บรรจุผู้คนได้หลายสิบคน ซ่อนตัวอยู่ภายใน ให้เตียถั่วดัดสุ้มเสียงของผู้คนหลายคน ถังป้องู้ก็กู่ร้องดังยาวนาน ฉั่วจุ้ยโต๊ะกลับสร้างสรรพเสียงสับสนวุ่นวายออกมา

หนึ่งวันครึ่งให้หลัง คนทั้งสี่พบปะหารือกันคำนวณสภาพของศัตรู

เตียถั่วกล่าวว่า

"ง้วนจับซาหังต้องไม่อยู่ที่ภูเขาเตี๊ยมซัว"

ถังป้องู้ชมชอบ "ขัดแย้ง" กับเตียถั่วตลอดมา ดังนั้นถามว่า

"เห็นได้อย่างไร?"

"หากแม้นง้วนจับซาหังยังอยู่ คงนำกำลังบุกจู่โจมแต่แรก ไยต้องสงบนิ่ง เสียเวลาโดยใช่เหตุ?"

"ไม่แน่ว่ามันคิดล่อลวงพวกเราไปติดกับ ชักนำพวกเรารุดไปจะได้วางกำลังกับดักซุ่มสังหารพวกเรา"

เตียถั่วยิ้มออกมากล่าวว่า

"หากง้วนจับซาหังไม่อยู่ที่นั้น พวกมันสามารถจู่โจมสังหารพวกเราหรือ?"

คำพูดของมันแฝงความหมายกระตุ้น กลับสะกิดกำลังขวัญของถังป้องู้ขึ้น กล่าวว่า

"ต่อให้ง้วนจับซาหังอยู่ด้วย เราก็กล้าบุกจู่โจมเข้าไป"

จูตั่วก่อยี้รีบกล่าวว่า

"ในความเห็นเรา พวกเรายังคงระมัดระวังให้มากไว้ ท่านผู้สันโดษเพียงสั่งให้พวกเราเฝ้าตรึงกำลัง หาทางถ่วงเวลามิใช่ให้พวกเราเสี่ยงอันตราย"

ถังป้องู้สวนคำว่า

"เสียทีที่ท่านรูปร่างสูงใหญ่ กลับขวัญอ่อนขลาดเขลา หากท่านเกรงกลัว ก็กลับบ้านไปอุ้มทารก"

จูตั่วก่อยี้พลุ่งพล่านดาลเดือดขึ้นมา มันพอพลุ่งพล่านดาลเดือดก็กลับกลายเป็นดิดอ่าง กล่าวว่า

"ท่านท่าน...ท่านอย่าอย่า..."

ถังป้องู้ชิงกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว ท่านอย่าได้รั้งอยู่สืบไป"

ได้ยินจูตั่วก่อยี้กล่าวว่า

"ท่านท่าน...ท่านอย่านึกลำพอง...สักวันหนึ่งเราจูตั่วตั่วก่อก่อยี้ยี้...จะให้ท่านทราบว่า ผู้ใดเป็นลูกลูกผู้ผู้ชายชาย"

ถังป้องู้เห็นจูตั่วก่อยี้ดินรนจนหน้าแดงก่ำ ต้องหัวร่อเฮฮากล่าวว่า

"ใช่แล้ว จูจูตั่วตั่วก่อก่อยี้ยี้ท่านร้ายกาจยิ่ง"

มันพอสัพยอกหยอกล้อ บรรยากาศกลับผ่อนคลายลง

เตียถั่วเห็นว่าไม่สมควรก่อเรื่องสืบไป จึงกล่าว

"พวกมันตรึงกำลังไม่เคลื่อนไหว พวกเราแทบไม่อาจสะกดกลั้นใจเกิดความขัดแย้งภายในขึ้น"

ถังป้องู้ร่ำร้องอีกคราว่า

"พวกเรามิสู้พลิกสถานะจากรับเป็นรุก เข่นฆ่าเข้าไปให้สมใจ"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะพลันกล่าวว่า

"ไม่ ให้ล่าถอย"

เตียถั่วไม่ลงรอยกับฉั่วจุ้ยโต๊ะอยู่แล้ว พอฟังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เป็นคนขลาดเขลาจริงๆ"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"พวกเราถอนกำลังไป ความจริงไม่จากไป พวกมันกล้าติดตามมา พวกเราสามารถจู่โจมใส่ หากพวกมันไม่เคลื่อนไหว ที่มันฝ่ายตรงข้ามต้องอ่อนแอ พวกเราจะเร้นกายเข้าไปลงมือ"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"ช่างวุ่นวายนัก ต่อสู้ก็ต่อสู้ เข่นฆ่าก็เข่นฆ่า รุกหน้าก็รุกหน้าล่าถอยก็ล่าถอย ไยต้องเสแสร้งกลบเกลื่อน สูญเสียธาตุแท้ของนักสู้ไป"

เตียถั่วขบคิดแล้วกล่าว

"นี่กลับเป็นอุบายที่ดี ต่อให้ง้วนจับซาหังอยู่ที่ฐานที่มั่นของฝ่าย

ตรงข้าม พวกเราชักนำมันมาลงมือ ย่อมดีกว่าเสี่ยงอันตรายบุกจู่โจม หากแม้นฝ่ายตรงข้ามไม่กล้าติดตาม ขุมกำลังต้องอ่อนแอ พวกเราจะเข่นฆ่าโดยที่พวกมันไม่ทันตั้งตัว"

จากนั้นมันกล่าวกับฉั่วจุ้ยโต๊ะว่า

"ท่านวางแผนแยบคายนัก"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวขอบคุณคำหนึ่ง เตียถั่วกล่าวสืบต่อ

"แต่เรายังไม่ชมชอบท่าน"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"เราทราบ"

จูตั่วก่อยี้กล่าวว่า

"เราสนับสนุนยุทธวิธีของเซี่ยวฉั่ว"

มันแสดงว่ายังมีโทสะไม่คลาย กล่าววาจาติดอ่างอยู่บ้าง ถังป้องู้ฉวยโอกาสกล่าวประจบว่า

"ตกลง จูตั่วก่อยี้ท่านเห็นควรทำอย่างไร ก็ทำเช่นนั้น"

เตียถั่วถลึงตาใส่มันคราหนึ่ง ค่อยกล่าวถามฉั่วจุ้ยโต๊ะว่า

"ท่านเห็นว่าพวกเราควรเคลื่อนไหวอย่างไร?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"ถอนกำลังไป มิหนำซ้ำต้องให้ฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้ว่าพวกเราคิดล่าถอย"

เตียถั่วกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"คืนนี้มีลม"

จูตั่วก่อยี้กล่าวว่า

"มิหนำซ้ำลมแรง"

เตียถั่วกล่าวว่า

"คืนนี้ยังมีจันทร์"

ถังป้องู้ส่งเสียงร้องออกมาว่า

"นี่ พวกท่านเข้าใจว่ากำลังนั่งตากลมชมจันทร์อยู่ริมฝั่งธารหรือไร?"

เตียถั่วกล่าวถามว่า

"พวกเราชักนำมันมาทำอะไร?"

ถังป้องู้งงงันวูบจึงกล่าว

"เพื่อซุ่มจู่โจม"

"คิดซุ่มจู่โจม มิต้องสำรวจชัยภูมิ ตรวจสอบดินฟ้าอากาศหรือ? หากแม้นมีจันทร์ เท่ากับแขวนโคมดวงหนึ่งอยู่เหนือศีรษะของศัตรู ใช่สมควรครุ่นคิดใคร่ครวญโดยรอบคอบหรือไม่?"

ถังป้องู้รับฟังจนตะลึงลาน จูตั่วก่อยี้พลันกล่าวว่า

"มีแสงจันทร์ก็มีประโยชน์"

เตียถั่วส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม จูตั่วก่อยี้กล่าวสืบต่อ

"นักเลงเก่าผู้หนึ่งเห็นฟ้ามืดค่ำ กลับบังเกิดความระแวดระวังแสงจันทร์แตกต่างกับแสงอาทิตย์ พวกเราเพียงให้ฝ่ายตรงข้ามเห็นส่วนที่สมควรเห็นเท่านั้น"

ทุกผู้คนต้องประเมินค่าของจูตั่วก่อยี้ใหม่ แต่แล้วจูตั่วก่อยี้แผดเสียงร้องออกมาว่า

"ช่วยด้วย"

พลางกระโดดปราดขึ้น สลัดมืออย่างไม่คิดชีวิต

ทุกผู้คนระงับสติ ค่อยพบว่าบนหลังมือมันเกาะไว้ด้วยจิ้งเหลนตัวหนึ่ง

จิ้งเหลนตัวเล็กๆ ที่ไม่มีเภทภัยใดๆ ตัวหนึ่ง

แต่มันกลับประหวั่นพรั่นพรึงราวกับถูกงูพิษฉกใส่ก็มิปาน

อีกด้านหนึ่งของภูเขาเงียบสงบยิ่ง

อาจบางทีเป็นเพราะทางด้านของถังป้องู ประกอบด้วยผู้คนที่ครึกครื้นวุ่นวาย พวกมันอยู่ที่ใด ล้วนทุ่มเถียงวิวาท แม้แต่ทวิบาทจัตุบาทในที่นั้น พลอยส่งเสียงร้องไม่เลิกรา

เมื่อถึงยามค่ำคืน เสียงนกร้องขาดหาย กลับบังเกิดเสียงคำรามของสัตว์ร้ายดังขึ้นแทนที่ แม้แต่เสียงสวดมนต์ของหลวงจีนก็ดังกังวานเป็นพิเศษ

แต่อีกด้านหนึ่งของภูเขา รักษาความเงียบสงบตลอดมา

พวกมันกำลังเฝ้ารอคอย

รอโอกาสจู่โจม

เมื่อมองจากในหุบเขา ต้นไม้ยืนต้นโดดเดี่ยว ม่านพลบค่ำเลือนราง เปลี่ยวร้างวังเวงราวกับที่เฝ้ามองมิใช่ดวงตาของคน

จันทราลอยเด่น แฝงความขลาดเขลาอยู่บ้าง วิกาลชิวเทียนเย็นเยียบจับใจ

เดี่ยอ่วยสี่รู้สึกพึงพอใจยิ่ง

ทั้งนี้เพราะมันเพิ่งรับประทานสตรีลงไปนางหนึ่ง

สตรีที่หมดจดสดใสนางหนึ่ง

รับประทานลงไปทั้งเป็น

สตรีที่หมดจดใช้สำหรับชื่นชม หญิงงามถือกำเนิดเพื่อให้คนรักมันไฉนรับประทานหญิงสาวเยาว์วัยที่งดงามน่าดูนางหนึ่งลงไปทั้งเป็น?

ดูไปเหลวไหล แท้ที่จริงรวบรัดจำกัดยิ่ง

เพราะเพื่องานจิตรกรรม

มันคิดวาดภาพ มิหนำซ้ำมุ่งหวังให้งานวาดของมันรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

มันไม่อาจปล่อยให้ผลงานการวาดของมันสะดุดหยุดลงในระดับ

หนึ่ง

...การหยุดอยู่กับที่ถือเป็นจุดอับของนักศิลปะผู้หนึ่ง
เตี่ยอ่วยสี่มีความสำนึกตัวดี

ภาพวาดของมันสวยงาม สูงส่ง สดใส กว้างไกล เพียงแต่ยังขาดอยู่ประการหนึ่ง นั่นคือปราศจากจิตวิญญาณ

ภาพวาดที่ดีใบหนึ่ง เท่ากับเห็นหน้าตาของคนวาด จิตวิญญาณของภาพวาด นับเป็นแก่นแท้ของคนวาด

แต่มันรู้สึกว่าตัวเองปราศจากสิ่งเหล่านี้

ทำอย่างไรจึงได้สิ่งเหล่านี้มา?

เมื่อมันพบเห็นหญิงสาวที่อ่อนหวานนางหนึ่ง ในครอบครัวชาวนาเขตภูเขาเตี๊ยมซัว จึงลงมือฆ่าบิดามารดาของนาง พร้อมกับรับประทานนาง

มันเห็นว่าพิษสามารถจู่โจมพิษ

บุคคลพิสดารใช้วิธีการพิสดาร

มันเองเป็นบุคคลพิสดาร

วิธีการของมันอาจประหลาดพิกลไปบ้าง แต่คงได้ผลยิ่ง สมควรทดลองดู ทั้งยังทดลองให้มากไว้

...เพื่อผลงานการวาดภาพ มันสามารถเสียสละทุกสิ่ง กระทำทุกเรื่องราวได้

มันเพราะต้องการชมดูภาพวาดจากต้นฉบับจริงในห้องทรงพระอักษรของฮ่องเต้ จึงยินยอมถวายชีวิตรับใช้ฉั่วเกีย

เตี่ยอ่วยสิ่งมงายในภาพวาด

ซึ่งความจริงเรื่องรับประทานสตรีที่หมดจดงดงามหวังให้สามารถวาดภาพที่มีรสชาติความหมาย มันมักกระทำอยู่เสมอ มิหนำซ้ำ มันไม่เห็นว่าตัวเองบ้าคลั่ง ทั้งนี้เพราะชนชาวโลกก็กระทำเรื่องเช่นนี้

สมมุติเช่นฆ่าสัตว์บางชนิด ถลกขนหนังของมันคลุมอยู่บนร่าง เข้าใจว่าจะสวยงามเช่นสัตว์ชนิดนั้น ยังมีคนตัดอวัยวะสืบพันธุ์ของสัตว์บางชนิด เข้าใจว่าเมื่อรับประทานลงไป จะเพิ่มสมรรถภาพทางเพศ

ดังนั้นเตี่ยอ่วยสี่ไม่รู้สึกว่าเป็นบาปอันชั่วร้าย

มันเพียงเห็นว่าสตรีนางนี้น่ารับประทาน

...นางอ่อนหวานยิ่ง

แส้วิเศษเปิดใหญ่ซีทู้ชั้งกับแส้ทองปิดหุบซีเบ๊ฮุ่ยก็อยู่ในเหตุการณ์ แต่หาลงมือขัดขวางไม่ เพียงกล่าวว่า

"มันเป็นคนเสียสติ"

"โกวเนี้ยน้อยใช้สำหรับหาความสุข ไม่ใช่สำหรับรับประทาน นี่ออกจะน่าเสียดายไปแล้ว"

ดังนั้นนับตั้งแต่คนทั้งสี่เฝ้ารักษาอยู่ที่นี้ ทางด้านภูเขาเตี๊ยมซัว ย่อมปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

...ทั้งนี้เพราะท่านเพียงกล้าขู่คำรามต่อฟ้า แต่ไม่กล้าแตะต้องตอแยมารร้าย

หัวหน้าหน่วยพายุเล้าช้วนอั้วกลับมาแล้ว

มันมักออกไปอย่างฉับพลัน และกลับมาอย่างกะทันหัน

การสร้างความรู้สึกที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาดแก่ผู้คนจนไม่สามารถคาดคิดคำนวณได้ นับเป็นยันต์ป้องกันสำหรับผู้นำอย่างดีที่สุด

แต่เช่นนี้สร้างความปลอดโปร่งสบายแก่แส้วิเศษเปิดใหญ่และแส้ทองปิดหุบ

...จะอย่างไรนี่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรา

...ง้วนเหลา (ผู้เฒ่าแซ่ง้วน) มอบอำนาจสิทธิ์ขาดแก่มัน ลองดูว่ามันจะจัดการอย่างไร?

ในหน่วยงานหนึ่ง สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือท่าทีความรู้สึกเช่นนี้
เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเรา
ลองดูว่ามันจะ "ตกตาย" อย่างไร?

ยามใดที่บังเกิดความรู้สึกเช่นนี้ พลังความร่วมมือของหน่วยงานนี้ก็ล่มสลายแล้ว

มิเพียงแต่ล่มสลาย บางครั้งยังจะเหนี่ยวรั้งกันและกัน ขัดขวางกันเอง

ง้วนจับซาหังมอบอำนาจการเฝ้ารักษาภูเขาเตี๋ยมซัวให้อยู่ในความรับผิดชอบของหัวหน้าหน่วยพายุ

ทั้งนี้เพราะหัวหน้าหน่วยพายุสามารถแบกรับได้
เงื่อนไขสำคัญที่ลูกผู้ชายคนหนึ่งสามารถเป็นลูกผู้ชาย ขึ้นอยู่กับการที่มีความสามารถและความกล้าหาญในการแบกรับภาระ

ถึงกับกล่าวได้ว่า ต่อให้คนผู้หนึ่งมีคิ้วหยาบตาโปน ร่างสูงเจ็ดเชียะโอ่อ่าภูมิฐาน แต่ขอเพียงมันไม่มีความห้าวหาญในการแบกรับเรื่องสำคัญก็ไม่อาจนับเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง

การกลับมาของหัวหน้าหน่วยพายุครั้งนี้ที่หว่างคิ้วแฝงแววลิงโลดสุดระงับ ท่าทีก็รีบร้อนอยู่บ้าง

นี่แตกต่างกับความหนักแน่นเยือกเย็นในยามปรกติของมัน
ดังนั้นแส้วิเศษเปิดใหญ่และแส้ทองปิดหุบล้วนประหลาดใจอยู่บ้างถามว่า

"มีเรื่องใด?"

"ตระเตรียมลงมือได้แล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"ฝ่ายตรงข้ามกำลังล่าถอย"

"เป็นความจริงหรือ?"

"ถูกต้อง หลวงจีนที่วัดเล่าลิ้มยี่มีคนของพวกเราอยู่ด้วย ตามคำรายงานพวกมันกำลังถอนกำลังไป"

แส้วิเศษเปิดใหญ่และแส้ทองปิดหุบซักถามว่า

"เช่นนี้เป็นว่าผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่อยู่ที่ภูเขาเตี๋ยมซัวแล้ว"

"คาดว่าคงไม่ผิดพลาด"

"ตามตำราพิชัยสงครามว่าไว้ โจรจนตรอกอย่าไล่ พวกเรามิสู้รุดไปสมทบกับง้วนเหลาที่ทะเลสาบเกี๋ยมโอ้ว จู่โจมต่อสู้ผู้สันโดษภูษาฟ้าอย่างสุดกำลัง"

"ไม่ถูกต้อง พวกมันหากเฝ้ารักษา พวกเราปะทะด้วยกำลัง ยากหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บล้มตาย แต่พวกมันพอล่าถอย พลังสภาวะอ่อนโทรมลง พวกเราจะได้เข่นฆ่ามันจนแตกพ่ายกระเจิดกระเจิง"

"อย่างนั้นทางด้านง้วนเหลาเล่า?"

หัวหน้าหน่วยพายุกล่าวว่า

"เราจะแจ้งต่องวนเหลาเอง"

"อย่างงั้นพวกเราจะบุกจู่โจมอย่างไร?"

"ซีทู้ชั้งกับซีเบ๊ฮุ่ยรับหน้าที่ไล่ล่าฆ่า หากกำจัดฆ่าศัตรูได้เป็นความดีความชอบของพวกท่าน หากถูกศัตรูล้มล้าง ก็ไม่อาจโทษว่าคนอื่นเดี่ยสี่กอ (พี่ที่สี่แซ่เดี่ย) คอยสกัดหนทางถอยของพวกมัน หากปล่อยให้ผู้คนหนีรอดได้ ถือว่าท่านบกพร่อง หากสามารถกวาดล้างจนสิ้นซากแสดงว่าท่านทุ่มเทอย่างสุดกำลัง เราจะออกติดตามพวกมันไปเพียงลำพังบีบบังคับพวกมันเข้าสู่จุดอับ"

แส้วิเศษเปิดใหญ่ซีทู้ชั้ง แส้ทองปิดหุบซีเบ๊ฮุ่ยและเดี่ยอ่วยสี่บังเกิดความลิงโลดขึ้นมา

แส้งูเหลือมที่ม้วนขดอยู่หว่างเอวซีทู้ชั้งสั่นระริกคล้ายกับงูมีชีวิตตัวหนึ่ง

แส้ทองที่กลางหลังของซีเบ๊ยุ่ยสะท้อนประกาย คล้ายถูกแสงอาทิตย์ส่องต้องก็มิปาน

เตี่ยอ่วยสี่คล้ายกำลังจะวาดภาพใบใหม่ ทั้งยังเป็นผลงานชิ้นสุดยอด

นี่เป็นเพราะหัวหน้าพายุรู้จักโยกย้ายภาระหน้าที่ต่อพวกมัน

...หากต้องการให้ลูกผู้ชายคนหนึ่งเป็นลูกผู้ชาย ขอเพียงมอบหมายภาระหน้าที่ที่เหมาะสมต่อพวกมัน มัจะเป็นลูกผู้ชายให้ท่านดู

ก่อนการทำศึก ขวัญและกำลังใจของกองทัพมีความสำคัญกว่ากำลังทหารอีก

และความสมัครสามัคคี มีความจำเป็นอย่างยิ่งยวดกว่าขวัญและกำลังใจอีก

คนทั้งสี่ออกเดินทาง มุ่งหน้าสู่วัดเล่าลิ้มยี่ (วัดพนาเก่า)

"วัดเล่าลิ้มยี่ปลูกสร้างอยู่ที่สูง เป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญของภูเขาเตี๊ยมซัว หากแม้นยึดครองที่นั่นไว้ จะมีเปรียบด้านชัยภูมิ อย่าว่าแต่ที่นั้นมีคนของพวกเราอยู่ พวกเราจะได้รับข่าวคราวของผู้สันโดษภูษาฟ้าโดยง่ายดาย"

นี่เป็นความเห็นของหัวหน้าหน่วยพายุ

ผู้คนอีกสามคนเห็นพ้องด้วย

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็นราวคมมีด คนทั้งสี่แยกย้ายมุ่งสู่ที่หมายโดยเว้นระยะห่างไม่ไกลนัก

ยามนั้น ทั้งหมดได้ยินเสียงแผดร้องคราหนึ่ง

เป็นเสียงแผดร้องของจูตั่วก่อยี้

...เกิดเรื่องอันใดขึ้น?

ที่เบื้องหน้ามีเสียงแผดร้อง แสดงว่าศัตรูยังไม่ล่าถอย

แต่พวกมันไฉนส่งเสียงแผดร้องออกมา?

เป็นพวกมันเผชิญศัตรูหรือว่าพวกมันเกิดความขัดแย้งภายในขึ้น?

คนทั้งสี่ที่แท้เตรียมการรายล้อม หรือว่าม้วนเข้าสู่กับดักของฝ่ายตรงข้าม?

เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะขุดหลุมพรางวางกับดักอย่างพิเศษพิสดาร

มาตรว่าพิเศษพิสดาร แต่พวกมันยังอยู่รวมกัน มิหนำซ้ำสามารถเห็นความเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายหนึ่งอย่างชัดเจน

เตียถั่วสังเกตความเคลื่อนไหวของฉั่วจุ้ยโต๊ะ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกำลังมองดูฝูงมดบนพื้น

ฝูงมดกำลังย้ายบ้าน มดบางตัวคั่นกลางทำหน้าที่ "คุ้มครองส่ง" บางตัวนำหน้าและอยู่สองฟากข้างคอย "สอดแนม" บางตัวยกอาหารที่มีน้ำหนักกว่าพวกมันสี่เท่าตัว เดินทางอย่างรีบร้อน

มันมองดูขบวนของฝูงมด คล้ายกับกำลังเล่นหมากรุกกระดานหนึ่ง อ่านหนังสือที่เต็มไปด้วยสาระบันเทิงเล่มหนึ่ง

มันจดจ่อถึงเพียงนั้น แต่แล้วพลันเงยหน้าขึ้นกล่าวกับเตียถั่วว่า

"ท่านมองดูเรา?"

เตียถั่วมองดูคนเบื้องหน้า ราวกับกำลังมองดูขี้เล็บในซอกเล็บของตัวเอง

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวสืบต่อ

"ท่านมองดูเราเป็นเวลานานแล้ว"

เตียถั่วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราไฉนจับตาดูท่าน?"

"ทั้งนี้เพราะท่านกลัวเราหลบลี้หนีหน้า"

"คิดไม่ถึงท่านยังมีความสำนึกตัวอยู่"

"ท่านยังนึกถึงเรื่องที่ผ่านมาของเรา?"

"อย่าได้เอ่ยถึงที่ผ่านมา มิหนำซ้ำเรื่องของท่านก็ไม่ยิ่งใหญ่เพียงพอให้ผู้คนนึกถึง"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะหามีโทสะไม่ เพียงแต่หันเหหัวเรื่องว่า

"ท่านเห็นว่าคืนนี้จะเกิดการต่อสู้หรือไม่?"

เตียถั่วขบคิดแล้วกล่าว

"เกรงว่ายากหลีกเลี่ยงได้"

"ท่านใช่บังเกิดความห่วงใยต่อสถานการณ์ในคืนนี้หรือไม่?"

"เราเพียงห่วงใยผู้สันโดษภูษาฟ้า"

"เพราะเหตุใด?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของง้วนจับซาหัง ไม่ได้อยู่ที่สกัดขัดขวางการลอบสังหารฉั่วเกีย หากแต่คิดจัดการกับผู้สันโดษภูษาฟ้า ต่อให้ผู้สันโดษภูษาฟ้ารั้งอยู่ที่สวนเคราขาว มันยังจะสืบเสาะไป ดังนั้นผู้สันโดษภูษาฟ้าย้ายสมรภูมิมาทางด้านหน้า คุกคามต่อผู้คนที่หลังฉากของง้วนจับซาหัง จนแปรสภาพจากถูกกระทำเป็นกระทำ เรากลัวว่าหากเกิดการต่อสู้จริงๆ พวกเราไม่อาจช่วยเหลือผู้สันโดษภูษาฟ้าอย่างไรได้"

"ดังนั้นท่านกลัว?"

"ท่านหมายความว่าอย่างไร?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มของมันแฝงความหวนรำลึกที่อับจนปัญญา แต่ปราศจากความคิดเป็นศัตรู ปากกล่าวว่า

"เราจำได้ว่าท่านเคยบอกต่อเราว่า ก่อนการทำศึกในใจมักครุ่นคิดช่วงเวลานี้รอถึงเมื่อใดค่อยผ่านไป? เมื่อใดเราจึงผ่านด่านนี้ไปได้? หลังจากผ่านช่วงเวลานี้จะมีความรู้สึกใด? หลังการต่อสู้ช่างปลอดโปร่งนักจนใจที่ก่อนจะถึงห้วงเวลาอันสำคัญ ทุกประการไม่อาจทราบได้"

ดวงตาของเตียถั่วเป็นประกายขึ้นมา

ทั้งนี้เพราะฉั่วจุ้ยโต๊ะจดจำคำพูดของมันไว้

...ยังมีเรื่องราวใดที่สร้างความยินดีแก่ผู้คน ยิ่งกว่าการที่มีคนจำคำพูดของตัวเองได้?

ดังนั้นการที่จะสร้างความเบิกบานใจให้แก่บุรุษผู้หนึ่งเป็นเรื่องง่ายดายยิ่ง

อย่างน้อยไม่ต้องสิ้นเปลืองเงินทองเท่ากับการสร้างความเบิกบานใจให้แก่สตรี

ยามนั้นเตียถั่วกล่าวว่า

"การต่อสู้ครั้งสำคัญ แรงกดดันอยู่ที่ก่อนเริ่มต้น มิใช่อยู่ที่ระหว่างการต่อสู้ หรือหลังการต่อสู้ ระหว่างการต่อสู้ ไหนเลยมีเวลาครุ่นคิดใคร่ครวญ ได้แต่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ลืมเลือนทุกเรื่องราว ภายหลังการต่อสู้ปรากฏผลแน่นอน ไม่ว่าเป็นหรือตาย ล้วนไม่มีความสำคัญแล้ว ความกดดันของผู้คนอยู่ที่ทราบว่าเรื่องราวจะมาถึง แต่ไม่อาจล่วงรู้สึกสุดท้ายได้ดังนั้นเมื่อเผชิญกับการต่อสู้ครั้งสำคัญเรามักมุ่งหวังให้มันผ่านไปโดยเร็ว ใคร่ครวญว่ายามนี้หากผ่านพ้นไป เราจะมีความรู้สึกอย่างไร?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวเสริมว่า

"ขอเพียงผ่านด่านสำคัญ ผู้คนทั้งหลายจะบังเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย น้อยคนจะหวนรำลึกถึงความรู้สึกที่หวาดวิตกก่อนที่จะผ่านด่านสำคัญ เป็นเหตุให้ไม่รักถนอมช่วงเวลาที่ไร้เรื่องราว"

"ถูกต้อง เราก็เคยครุ่นคิด เหล่าวีรบุรุษผู้กล้า แม่ทัพผู้ชาญศึกก่อนที่จะทำศึกตัดสินชะตากรรม ใช่บังเกิดความกลัว บังเกิดความตื่นเต้นตึงเครียด และละล้าละลังเช่นเดียวกับเราหรือไม่?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"พวกเขาบังเกิดความกลัวเช่นกัน"

"อ้อ?"

"พวกเขาเป็นคน เมื่อเป็นคนจะบังเกิดความกลัว ยึดถือผลได้ผลเสีย มุ่งหวังต่อชัยชนะ เราเคยถามไถ่ความรู้สึกของยอดคนผู้อาวุโสบางท่าน พวกเขาก็ยอมรับในข้อนี้ พวกเขายังบอกว่า หากไม่หวั่นวิตกก็มิใช่ผู้คนแล้ว มิหนำซ้ำความตื่นเต้นตึงเครียดก็มีข้อดี ความตื่นเต้นตึงเครียดจะกระตุ้นพลังซ่อนเร้นขึ้นมา สามารถเปล่งอานุภาพกว่ายามปรกติร้อยเท่า ดังนั้นบางครั้งความกลัวก็เป็นสิ่งดี...เมื่อหวาดกลัวคิดพิชิตความกลัว มีด่านอุปสรรคก็เป็นสิ่งดี...เมื่อมีด่านอุปสรรคค่อยฝ่าด่านอุปสรรค"

ใบหน้าของเตียถั่วปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย ถามว่า

"ท่านเล่า?"

"เรา?"

"ท่านยังเป็นเช่นกาลก่อนหรือไม่ ก่อนการทำศึก เพื่อผ่อนคลายตัวเอง จงใจหาเรื่องราวแบ่งแยกสมาธิ จำได้ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านวิเคราะห์ลายมือเส้นการแต่งงานของตัวเอง ตลอดจนพี่น้องร่วมขบวน..."

"เราความจริงวิเคราะห์ลายเส้นของตัวเอง สุดท้ายทั้งหมดให้เราทายลายมือดู"

เตียถั่วกล่าวสืบต่อ

"ยังมี ตอนที่พวกเราไปจัดการกับเก้าภูตใหญ่ ท่านเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำกับอาการปวดท้องของตัวเอง"

"ครั้งนั้นเราปวดท้องราวถูกบิดจริงๆ"

"เมื่อครั้งที่พวกเราซุ่มจู่โจมกิมได้จูกับจูได้กิม ท่านกลับมองดูตะขาบตัวหนึ่ง คล้ายมองดูจนซึมเซา"

"นั่นเป็นตะขาบที่สวยงามตัวหนึ่ง"

"แต่นั่นเพียงเป็นตะขาบตัวหนึ่ง"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"ต่อให้เพียงเป็นตัวหนอนเล็กๆ สวรรค์เบื้องบนก็ประทานความงามแก่มัน ขอเพียงเฝ้ามองไม้ดอกสักช่อ ต้นหญ้าสักต้น ใบไม้สักใบ ล้วนเป็นความงามที่บันดาลให้ผู้คนชมเชยไม่ขาดปาก"

"ดังนั้นท่านมองดูมด"

"มดยิ่งใหญ่กว่าผู้คน"

"ยิ่งใหญ่?"

"มันสมัครสามัคคีกว่าผู้คน ทั้งไม่ถูกแบ่งแยก มันไม่เพียงยิ่งใหญ่ทั้งยังเข้มแข็งกว่าผู้คน"

"เข้มแข็ง?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะอธิบายว่า

"มดแต่ละตัวสามารถยกของหนักกว่าตัวมันถึงสี่สิบเท่า พวกเรานอกจากน้อยคนที่ฝึกปรือวิชาฝีมือแล้ว หากนับความสามารถเฉพาะตัว กรงเล็บไม่แหลมเท่าพยัคฆ์ เขี้ยวไม่คมเท่าอสรพิษ กระทั่งปีกบินยังไม่มี มดสามารถทำนายเหตุการณ์แผ่นดินไหว ดินถล่ม ฝนตกหนัก อัคคีภัย และอสนีบาตทลาย สิ่งเหล่านี้ล้วนไม่มีในตัวพวกเรา"

"เรากลับมีอยู่บ้าง"

"ดังนั้นเราชมชอบศึกษาท่านด้วย"

เตียถั่วกล่าวโดยไม่เกรงใจว่า

"แต่เราไม่ชมชอบท่านแล้ว เราพบว่าท่านเห็นแก่ตัว เมื่อเกิดเรื่องราว ท่านเอาแต่หลบหนี เพียงคิดเอาตัวรอด ปล่อยให้สหายของท่านต้านทานรับไว้"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะก้มศีรษะลงกล่าวว่า

"เราไม่มุ่งหวังให้ท่านยกโทษให้"

กล่าวจบ มันไม่ได้กล่าวสืบต่อ

ยามนั้น แว่วเสียงแผดร้องของจูตั่วก่อยี้ดังมากระทบโสต

เตียถั่วหน้าแปรเปลี่ยนไป แต่ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"มันไม่ได้เผชิญศัตรู เพียงไม่ทราบเหยียบย่ำถูกสิ่งใด"

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า มันไม่ได้ตกอยู่ในห้วงอันตราย?"

"เสียงร้องของมันครั้งนี้ เฉกเช่นกับตอนที่มันพบเห็นจิ้งเหลนตัวหนึ่งเกาะอยู่บนหลังมือ"

"มีบ้างบางคนปรกติขวัญอ่อนขลาดเขลา แต่เมื่อเผชิญศัตรูสำคัญอาจห้าวหาญเด็ดเดี่ยวกว่าผู้ใด"

"ใช่แล้ว เฉกเช่นกับบางคนดูไปหนักแน่นเยือกเย็น แต่เมื่อเผชิญกับเรื่องราวที่ต้องแสดงความกล้าหาญ ที่มันหยิบยื่นออกมา เพียงเป็นคนจืดจางไร้น้ำใจ"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะฝืนยิ้มออกมา

มันทราบว่าเตียถั่วไม่ยอมละเว้นโอกาสกล่าวกระทบกระเทียบมัน

มีบ้างบางคนยากจะลืมเลือนโดยง่ายดายว่า ตัวเองกระทำเรื่องราวที่ผิดหวังเสียใจแก่ผู้อื่น

นี่เป็นคนที่มีความสุขชนิดหนึ่ง

แต่ฉั่วจุ้ยโต๊ะแสดงว่ามิใช่

ทั้งนี้เพราะมันมักจดจำข้อผิดพลาดของตัวเอง

มีบ้างบางคนยากจะลืมเลือนเรื่องราวที่สร้างความผิดหวังเสียใจให้แก่มัน

นี่เป็นบุคคลที่โชคร้าย

เตียถั่วแสดงว่าเป็นบุคคลในจำนวนนั้น

อย่างน้อยมันไม่ลืมเลือนว่า มีอยู่ครั้งหนึ่งพี่น้องมันเผชิญเข้มแข็งสู้พลางล่าถอยพลาง หลบหนีถึงบ้านของหน้าดำตระกูลฉั่ว

เตียถั่วขอให้ฉั่วจุ้ยโต๊ะอนุญาตพี่น้องมันหลบภัยชั่วคราว ทางที่

ดีฉั่วจุ้ยโต๊ะเชื้อเชิญยอดฝีมืออื่นของหน้าดำตระกูลฉั่วช่วยขับไล่ศัตรู แต่เหล่านี้ล้วนได้รับการปฏิเสธจากฉั่วเล่าโต๊ะ โดยให้เหตุผลว่า

"บิดามารดาพี่น้องเราแม้เดิบโตในบ้านหน้าดำตระกูลฉั่ว แต่ล้วนมิใช่ชาวยุทธจักร เราไม่อาจสอดมือยุ่งเกี่ยวกับบุญคุณความแค้นในยุทธจักร สร้างความลำบากแก่พวกเขา"

มันเมื่อไม่ลงมือ เท่ากับไม่ยอมรับผู้คนไว้
นับแต่นั้น เตียถั่วไม่ยอมยกโทษให้แก่มัน
ทั้งนี้เพราะเตียถั่วยึดถืออีกฝ่ายหนึ่งเป็นพี่น้อง
...เมื่อเป็นพี่น้อง ต้องขายชีวิตให้
...พี่น้องมิใช่ประพฤติเช่นนี้
เตียถั่วเฝ้าดูแคลนฉั่วจุ้ยโต๊ะ ไม่ยอมร่วมทางกับมัน หลายปีมานี้ฉั่วจุ้ยโต๊ะออกท่องเที่ยวใหม่ กลับมีโอกาสพบพานเตียถั่ว เตียถั่วล้วนหาข้ออ้างปลีกตัวไป

แต่คราครั้งนี้หลบไม่พ้น
ทั้งสองมิเพียงเป็นแนวร่วมเดียวกัน มิหนำซ้ำยังร่วมทางเดียวกัน ซุ่มรอศัตรูอยู่ในวัดวาเดียวกัน
ทั้งสองอยู่ในวัดเล่าลิ้มยี่เขตภูเขาเตี๊ยมซัว
อยู่ในสถานที่ซึ่งศัตรูไม่พบเห็นร่องรอยของพวกมัน
นั่นเป็นสถานที่เยี่ยงไร?
ยามนั้น ศัตรูเข้าวัดวามาแล้ว
พวกมันเห็นศัตรูเข้าสู่โบสถ์ใหญ่ภายในวัดโดยไร้เสียง ลากเป็นเงายาวเหยียดสองสาย
ในมือคนผู้หนึ่งคล้ายลากพางูที่สั่นไหวได้ตัวหนึ่ง
งูที่มีลำตัวสีดำนั้นไร้สุ้มเสียง
แส้ในมือของอีกคนหนึ่ง พอสะท้อนต้องเปลวเทียนภายในโบสถ์

ก็ปะทุเป็นสีทองแพรวพราว

นั่นเป็นแส้วิเศษเปิดใหญ่ซีทู้ชั้ง ยังมีแส้ทองปิดหุบซีเบ๊ฮุ่ย

ทั้งสองเดินเข้าโบสถ์มาแล้ว

พวกมันแสดงว่าไม่พบเห็นเตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะ

เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะกลับพบเห็นพวกมัน

...เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะที่แท้ซ่อนตัวอยู่ที่ใด จึงสามารถสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของศัตรู โดยที่ศัตรูไม่อาจพบเห็นพวกมัน?

แส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบพอเหยียบย่างเข้าก็พบว่ามีคนจับตาดูพวกมัน

แต่ว่าคนอยู่ที่ใด?

ทั้งสองออกตรวจค้นทั้งสี่ทิศโดยเร็ว

ไม่มีคน

แต่ด้วยประสบการณ์บู๊ลิ้มอันช่ำชองของพวกมัน เชื่อมั่นว่าสังหรณ์ใจไม่ผิด

เมื่อรู้สึกถึงการคงอยู่ของศัตรู กลับเสาะหาศัตรูไม่พบ แสดงว่าศัตรูอยู่ในที่มืด ตัวเองอยู่ในที่เปิดเผย นับเป็นสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นผลดีอย่างยิ่ง

นอกจากประตูเมื่อขามาแล้ว ที่นี้ยังมีทางออกอีกสามสาย

แส้วิเศษเปิดใหญ่ยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่ามีหนทางรอด"

แส้ทองปิดหุบกล่าวเสริมขึ้น

"แต่พวกเราคล้ายพาตัวติดกับ"

"ติดกับจึงทลายกับดักได้"

"นี่เรียกว่าพลิกสภาพจากความตายเป็นรอดชีวิต"

"ขอเพียงเสาะหาคนผู้หนึ่งตายแทนพวกเรา พวกเราก็จะมีชีวิตสืบไป"

"ดังนั้นกับดักมรณะเมื่อเผชิญกับพวกเรา จะกลายเป็นโอกาสรอดชีวิต"

"หากที่นี้มีกับดักของศัตรูจริงๆ พวกเราจะทำลายกับดักของมัน หากแม้นไม่มี การทดสอบครั้งนี้จะทดสอบออก"

"สำหรับกับพวกเรา ผู้ที่สามารถพลิกผันจักรวาล จะเป็นผู้ควบคุมสถานการณ์ตลอดไป"

คำสนทนาโต้ตอบของพวกมันไม่คล้ายเป็นคำพูดระหว่างคนทั้งสอง

พวกมันคล้ายกล่าวกับบุคคลที่สาม

นี่เป็นเหตุผลที่งั้วนจับซาหังทิ้งพวกมันอยู่ที่ภูเขาเตี้ยมซัว

ทั้งนี้เพราะพวกมันทั้งสองรวมทั้งเทพเจ้าเปิดปิดล้วนมีความตื่นตัว

ผู้ที่ออกท่องยุทธจักร หากไม่มีความตื่นตัว จะไม่รู้สึกถึงวิกฤตการณ์ ผู้ที่ไม่รู้สึกถึงภัยอันตราย ไม่เหมาะสมกับการคงอยู่ในยุทธจักร ทั้งนี้เพราะยุทธจักรมากอันตราย ผู้ที่ไม่มีความรู้สึกที่ตื่นตัวต่อวิกฤตการณ์เป็นพิเศษ ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ จะช้าเร็วต้องสังเวยชีวิตบนเส้นทางยุทธจักร

แส้วิเศษเปิดใหญ่มีความตื่นตัวสูง มันติดสอยห้อยตามงั้วนจับซาหัง เรียนรู้ถึงการระวังป้องกันการลอบทำร้ายของผู้อื่น

ดังนั้นมันเรียนรู้ว่า ต่อให้ไม่ใช้สายตามองดู ก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีความสามารถอันใด

แส้ทองปิดหุบก็มีความรู้สึกถึงวิกฤตการณ์อย่างสูง มันติดตามรับใช้โป่วจงจือ เรียนรู้ว่าจะลอบทำร้ายคนอย่างไร วิธีลอบทำร้ายคนมี

มากมายสารพัน หากต้องลงมือด้วยตัวเอง นับว่าอ่อนด้อยกว่าขั้นหนึ่ง

การลอบทำร้ายที่แยบคายที่สุดคือ ผู้ที่ถูกลอบทำร้ายยังสำนึกขอบคุณท่าน ช่วยเหลือท่านต้านทานทุกสิ่ง

ดังนั้นแส้ทองปิดหุบเรียนรู้ว่า จากแววตาของฝ่ายตรงข้ามดูออกว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นศัตรูหรือสหาย

สำหรับเทพเจ้าเปิดปิดซีดงชั้งฮุ่ยเคยเป็นองครักษ์ข้างกายฉั่วเกีย มันไม่เพียงสามารถจำแนกว่าฝ่ายตรงข้ามมีท่าทีที่เป็นมิตรหรือไม่ ทั้งยังแยกแยะออกว่า คนผู้นั้นมีอารมณ์ดีหรือเลว ก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามจะอาละวาด สามารถคำนวณได้อย่างแม่นยำ พลิกแพลงเข้ากับสถานการณ์

สิ่งที่มันเรียนรู้คือ ชาวยุทธจักรผู้หนึ่งฝึกฝีมือจนสูงส่ง มิสู้ประพฤติตนอย่างกลมกลืน ในฐานะชาวยุทธจักร ความสามารถในการท่องยุทธจักรยังสำคัญกว่าฝีมือในการพิชิตแผ่นดิน

ดังนั้นมันสามซือเฮียตี๋ออกท่องเที่ยวพร้อมกับง้วนจับซาหัง มีความสามารถในการล่วงรู้วิกฤตการณ์ล่วงหน้า

เช่นเดียวกับที่แส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบ ไม่ทราบว่าภายในโบสถ์มีศัตรูหรือไม่

ภายในโบสถ์มีแต่พุทธรูป รูปหล่ออรหันต์ อาสนะ แท่นบูชา ตู้พระ-คัมภีร์ ม่านแพรเหลือง โคมที่จุดสว่างตลอดกาล ธูปหอมแก่นจันทน์...

มีศัตรูอยู่หรือไม่?

หากแม้นมี อยู่ที่ใด?

หากไม่อยู่ สมควรทิ้งร่องรอยเบาะแสไว้

ขอเพียงทิ้งร่องรอยไว้ จะติดตามได้ในบัดดล

ศัตรูเมื่อวางกับดักไว้ จะไม่เปิดเผยร่องรอยออกมา ดังนั้นต้อง "ล่อลวง" ศัตรู

เงื่อนไขในการล่อลวงศัตรู จะต้องมีเหยื่อ

สิ่งใดที่เป็นเหยื่อ?
ดังนั้นแล้วิเศษเปิดใหญ่ปรบมือ
ท่าปรบมือของมันประหลาดยิ่ง มันปรบมือด้วยฝ่ามือข้างเดียว
...ผู้ใดว่าปรบมือข้างเดียวไม่ดัง มันปรบมือดังยิ่ง
มิหนำซ้ำเป็นเสียงดังพิเศษเฉพาะ

มันพอปรบมือ "เหยื่อ" ก็เดินเข้ามาแล้ว
ที่ว่าเดินเข้ามา แท้ที่จริงถูกคน "คุมตัว" เข้ามา
ที่ว่าเดินเข้ามาความจริงกระโดดลงมาทั้งนี้เพราะคนหมอบซุ่มอยู่บนขื่อตลอดเวลา
นี่เป็นสตรีที่อ้อนแอ้นอ่อนแอ อ่อนช้อยงดงาม หน้าผากมีรอยบาดแผลที่สดใสนางหนึ่ง
เป็นหญิงสาวแรกรุ่นนางหนึ่ง
ดูจากอาภรณ์การแต่งกายของนาง ก็ทราบว่านางเป็นสตรีชนบทนางหนึ่ง
...มารร้ายเหล่านี้ผลักไสสตรีชนบทนางหนึ่งเข้าสู่วัดเล่าลิ้มยี่เพื่ออะไร? สามารถทำอะไร?
ผู้ที่คุมตัวนางเข้ามา เป็นชายฉกรรจ์ที่ไม่สูงไม่ต่ำเตี้ยผู้หนึ่ง
ที่หว่างเอวมันเสียบดาบเล่มหนึ่ง บนฝักดาบสะท้อนประกายอันลี้ลับ
ชายฉกรรจ์ผู้นี้ไม่มีใบหน้า เพียงสวมหน้ากากใบหนึ่ง
หน้ากากไม่ได้วาดองคาพยพ หากแต่วาดเป็นทิวทัศน์ที่งามตระการฉากหนึ่ง
ขณะที่หญิงสาวชนบทเดินเข้ามา มีแต่เท้าทั้งคู่ที่เดินเหินได้
ซึ่งก็หมายความว่า จุดเส้นบนร่างหญิงสาวชนบทรวมทั้งจุดใบ้

ล้วนถูกสยบ ต่อให้ไม่ถูกสยบ ความแตกตื่นพรั่นพรึงที่ได้รับ ทำให้นางสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืนและขัดคำสั่ง

ชายฉกรรจ์ที่สวมหน้ากากทิวทัศน์ผู้นี้ย่อมเป็นเตี่ยอ่วยสี่ (สี่ภาพวาด)

ปัญหาอยู่ที่มันคุมตัวโกวเนี้ยน้อยนางหนึ่งเข้ามาคิดทำอะไร? สามารถทำอะไร?

แส้วิเศษเปิดใหญ่และแส้ทองปิดหุบพอเห็นหญิงสาวชนบทนี้คล้ายพึงพอใจยิ่ง

...พวกมันที่แท้ตระเตรียมทำอะไร?

แส้วิเศษเปิดใหญ่หยีตากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกเราจะใช้วิธีใดที่ได้ผลโดยตรงกว่า?"

แส้ทองปิดหุบกล่าวสันว่า

"ฉีกกระชากเสื้อผ้าของนาง"

ทั้งสองลงมือโดยพร้อมเพรียง

พวกมันตบคลายจุดใบ้ของหญิงสาวชนบทก่อน...พวกมันชมชอบรับฟังเสียงแผดร้องของผู้คน โดยเฉพาะเสียงกรีดร้องของสตรี

หญิงสาวชนบทกรีดร้องเสียงแหลมเล็ก และกลายเป็นเสียงร้องร่ำครำครวญโดยเร็ว

เสื้อผ้าของนางถูกฉีกกระชากขาดราวกับผีเสื้อร้อยพันตัวบินเตลิดด้วยความแตกตื่น แม้แต่ตัวเอี๊ยมแนบเนื้อก็ถูกฉีกขาดไป

แส้วิเศษเปิดใหญ่หยีตาแย้มยิ้มอีกครา

ครั้งนี้สายตาของมันไม่คลาดคลาจากร่างเปลือยที่ขาวสะอาดลื่นนุ่ม และบริสุทธิ์สดใสนั้น ปากกล่าวว่า

"ขั้นต่อไปเล่า?"

แส้ทองปิดหุบแลบลิ้นเลียริมฝีปากกล่าวว่า

"ในความเห็นของท่านเล่า?"

เตี่ยอ่วยสี่พลันตวาดเสียงแหลมเล็กว่า

"ห้ามข่มขืนสตรี"

แล้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบตอนแรกสะดุ้งเฮือกใหญ่ จากนั้นสบตายิ้มให้แก่กัน พากันกล่าวว่า

"ห้ามมิให้ข่มขืน?"

"แต่ท่านรับประทานสตรีได้?"

สีหน้าของเตี่ยอ่วยสี่เป็นอย่างไร ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก แต่ท่าทีของมัน ไม่ว่าผู้ใดล้วนรู้สึกได้ มันกล่าวว่า

"เรารับประทานสตรีเพื่อวาดภาพ พวกท่านข่มขืนสตรีเพื่อหาความสุข สตรีฆ่าได้ แต่หาความสุขไม่ได้"

คนทั้งสองรับฟังจนตะลึงลาน คนหนึ่งยังแลบลิ้นเลียริมฝีปากคล้ายกับจะเลียถึงยอดถันของหญิงสาวชนบทนั้น คนหนึ่งหยีตาจนคล้ายกับเข็มที่วางขวาง ถูกเผาจนร้อนระอุคู่หนึ่ง

พวกมันพากันกล่าวว่า

"อย่างนั้นแล้วไปเถอะ แต่โกวเนี้ยที่หมดจดงดงามเช่นนี้ ปล่อยทิ้งไปน่าเสียดายนัก"

"อย่างนั้นท่านคิดทำอย่างไร?"

เตี่ยอ่วยสี่ขบคิดแล้วกล่าว

"เราเคยเห็นตอนที่สตรีนางนี้มีความสุข ตอนนั้นนางกำลังสระล้างผมเผ้าที่ริมลำธาร นิยมชมชื่นต่อรูปโฉมของตัวเอง เราจึงฉุดคร่านาง พริบตานั้นเราเห็นท่าทีที่แตกตื่นพรั่นพรึงของนางมา แต่ยังไม่เคยเห็นลักษณะที่เจ็บปวดของนาง เราหมายถึงลักษณะที่กลั้กลืนฝืนทนความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างใหญ่หลวง"

คนทั้งสองหัวร่อแล้ว หัวร่อเฮอะฮะอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

"ต้องการให้สตรีเจ็บปวดรวดร้าวง่ายดายยิ่ง น่าเสียดายที่ท่านไม่ยอมยกให้..."

"จะอย่างไรมีวิธีที่สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวแก่สตรีมากหลายเช่นนี้จะสร้างแรงบันดาลใจในการวาดภาพให้แก่ท่านกระมัง?"

ยามนั้น หญิงสาวชาวชนบทคล้ายมีสติแจ่มใส ร่ำร้องว่า

"พวกท่าน...พวกท่านคิดทำอะไร?"

มีคำพูดบางประโยคไม่สมควรถาม

มีเรื่องบางประการไม่จำเป็นต้องถาม

สตรีมักถามคำถามอันโง่งม ในช่วงเวลาที่ไม่จำเป็น สมมติเช่นในบางโอกาส นางจะถามไถ่บุรุษว่า "คิดทำอะไร?"

หรือว่าพวกนางไม่ทราบกระจ่างแก่ใจ?

หรือว่าพวกนางต้องการให้บุรุษบอกออกมาจริง ๆ?

แส้วิเศษเปิดใหญ่หวดแส้ใส่รูปปั้นอรหันต์รูปหนึ่งจนแหลกสลาย

ภายในโบสถ์ประดิษฐานรูปปั้นอรหันต์สิบแปดรูป เมื่อแหลกสลายไปรูปหนึ่ง หากนับรวมกับสี่โลกบาลและสองพระโพธิสัตว์ ยังมีรูปปั้นอีกยี่สิบสามรูป

แส้วิเศษเปิดใหญ่มองดูเศษดินเผาที่แตกสลาย กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"จำได้หรือไม่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะใช้สิ่งใดทำร้ายโป่วตั่วนั้งถึงแก่ชีวิต?"

แส้ทองปิดหุบตอบอย่างแค้นเคืองว่า

"ใช้ก้อนหิน"

แส้วิเศษเปิดใหญ่กล่าวด้วยความแค้นไม่คลายว่า

"มันยังลงมือต่อหน้าพวกเรา เป็นเหตุให้พวกเราไม่ได้รับความ

สนใจจากเสี่ยงเอี้ยอีก"

"มันยังฟันใส่เราดาบหนึ่ง"

"และมันก็แทงใส่เรากระบี่หนึ่ง...จนบัดนี้รอยแผลยังไม่ทุเลา"

"หากมิใช่เฮ้งเซี่ยวเจียะลงมือพวกเราคงมิต้องมายังท้องทุ่งร้างนี้"

เตี่ยอ่วยสี่สวมใส่หน้ากาก เพียงเผยเห็นดวงตาทั้งคู่

นั่นคล้ายเป็นดวงตาฟ้าดิน ที่อยู่ระหว่างขุนเขาเศร้าโศก แม่น้ำวิปโยคคู่หนึ่ง

แววตาคู่นี้แปลกประหลาดยิ่ง ลูกตาดำสนิท แต่ตาขาวแดงซ่านด้วยสายเลือด สายเลือดนั้นคล้ายแช่อยู่ในน้ำ เกิดการแผ่กระจายออก

เตี่ยอ่วยสี่กะพริบตา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"แต่นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับสตรีนางนี้? นางเป็นม่วยม่วย (น้องสาว) หรือว่าเป็นภรรยาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ?"

หญิงสาวชนบทนั้นรีบสั่นศีรษะ

นางคล้ายไม่ล่วงรู้ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นใคร ยิ่งไม่ทราบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะกับนางมีความสัมพันธ์อันใด

ดูจากท่าทีของนาง คล้ายกำลังครุ่นคิด ครั้งแรกที่นางได้ยินชื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะก็มีสภาพเช่นนี้ รอสักครู่ไม่ทราบจะมีผลบั้นปลายอย่างไร

แส้วิเศษเปิดใหญ่กล่าวว่า

"นางไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ"

แส้ทองปิดหุบก็กล่าวว่า

"นางเพียงเป็นหญิงสาวชาวชนบทนางหนึ่ง"

"แต่พวกเราต้องล้างแค้น"

"ต่อให้ล้างแค้นไม่ได้ ก็ต้องระบายโทสะสักครา"

"ที่นี่มีเศษดินเผาจำนวนมาก ชิ้นส่วนดินเผาแข็งแกร่งยิ่ง"

"หากใช้ซัดขว้างใส่ร่างคน จะเจ็บปวดยิ่ง..."

"หากแม้นซัดใส่เรือนร่างสตรีที่เปลือยเปล่านุ่มนิ่ม ต้องทิ้งรอยฟกช้ำเอาไว้..."

"หากขว้างใส่ใบหน้า โฉมหน้านางต้องถูกทำลาย..."

"เช่นนี้พวกเราจะบังเกิดความสมใจที่ได้ล้างแค้น"

"มิหนำซ้ำท่านจะได้ชื่นชมกับสตรีอย่างแท้จริง โดยเฉพาะสภาพมันเจ็บปวดรวดร้าวของหญิงสาวชนบทที่ยังอ่อนต่อโลก"

เตี่ยอ่วยสี่ตาเป็นประกาย

เป็นประกายที่คล้ายสัตว์ร้ายเตรียมจ้องตะปบผู้คนชนิดหนึ่ง

มันเข้าใจจิตเจตนาที่คนทั้งสองบอกออกมาทั้งยังล่วงรู้ถึงเจตนาที่มันสองซือเฮียตี่ไม่ได้บอกออกมา

พวกมันจะซัดทำร้ายสตรี

บุรุษที่ซัดทำร้ายสตรีไม่นับเป็นบุรุษ

ดังนั้นหากแม้นมีชาวธรรมะอยู่ด้วย ต้องลงมือขัดขวางแน่นอน

ยามใดที่คนเหล่านั้นลงมือ เท่ากับสบอารมณ์ของมันพอดี

พวกมันทำความตกลงแต่แรก ให้เตี่ยอ่วยสี่คร่ากุมหญิงสาวชนบทที่ไร้ความผิดไร้ที่พึ่งพานางนี้ไว้ จุดประสงค์เพื่อใช้เป็นเหยื่อ

พวกมันต้องการทดสอบว่าผู้สันโดษภูษาฟ้า หรือศิษย์ของผู้สันโดษภูษาฟ้าอยู่หรือไม่

ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามลงมือ พวกมันจะชิงลงมือด้วยอำมหิต

ผู้ใดให้คนเหล่านั้นเป็นชาวธรรมะ?

ผู้ใดให้คนเหล่านั้นมีสิ่งที่พึงกระทำและไม่พึงกระทำ

ชาวยุทธจักรที่คิดหากินอย่างแท้จริง ต้องปราศจากข้อห้าม ไม่ยอมรับญาติใดๆ

ดังนั้นพวกมันสามารถฉีกกระชากเสื้อผ้าของสตรี

สามารถข่มขืนนาง

สามารถทำร้ายนาง
ถึงกับฆ่านางได้

แส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบเริ่มดำเนินแผนซัดก้อนหินถามทาง

ที่พวกมันซัดออกเป็นดินเผา

อาจบางทีพวกมันคิดเล่นสนุกอย่างยาวนาน ดังนั้นไม่ได้ใช้พลังอย่างเปี่ยมล้น

แต่เช่นนี้ก็หนักหนาสาหัสพอแล้ว

เศษดินเผาก้อนแรกกระแทกถูกท้องน้อยของหญิงสาวชนบท

หญิงสาวชนบทถูกจับมัดติดกับเสา

นางเจ็บปวดจนงอตัวลง ผมดำขลับสยายบนลำคอขาวผ่อง บังเกิดเป็นภาพที่สั่นขวัญวิญญาณผู้คน

เศษดินเผาก้อนที่สองซัดต้องเหมยแดงบนทรวงอกด้านขวาของนาง นางครวญครางด้วยความเจ็บปวด แหงนเงยหน้าขึ้น ตลอดทั้งร่างสั่นระริก ยิ่งแสดงเห็นถึงความอ่อนแอของนาง ซึ่งคิดใคร่ตายก็ไม่สำเร็จ

เศษดินเผาก้อนที่สามกระแทกถูกหน้าผากของนาง ปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา ตลอดทั้งร่างของนางสั่นกระตุก เมื่อเศษดินเผาก้อนที่สี่ฝากรอยฟกช้ำบนเรือนร่างที่ขาวสะอาด นางได้แต่ส่งเสียงสะอึกสะอื้นดุจแมวน้อยใกล้ตายกลางฤดูหนาว

แส้วิเศษเปิดใหญ่หัวร่อฮาๆ กล่าวกับเตี่ยอ่วยสี่ว่า

"ท่านต้องการซัดขว้างสักก้อนหนึ่งหรือไม่?"

พลางยัดเศษดินเผาให้แก่เตี่ยอ่วยสี่ก้อนหนึ่ง

แส้ทองปิดทุบยังกล่าวกระพือยุยงว่า

"ลองขว้างใส่ใบหน้านาง ทำให้ใบหน้าที่หมดจดงดงามนั้นกลับ

กลายเป็นเลอะเลือน จำแนกองคาพยพไม่ออก พวกเราค่อยหาความสุขจากนาง จากนั้นจึงปล่อยให้นางตกตาย..."

เอ่ยถึงตอนนี้ เหตุการณ์ที่เกิดการเปลี่ยนแปลง

แส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบ ใช้เศษดินโคลนซัดขว้างเรือนร่างสตรีที่ขาวผ่อง มองดูสภาพอันเจ็บปวดของหญิงสาวชนบท ในใจนับว่าบังเกิดอารมณ์ของสัตว์ป่าขึ้นจริงๆ

ซึ่งความจริง การใช้คำ "อารมณ์สัตว์ป่า" ไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะสัตว์ร้ายยังไม่ทรมานเพศตรงข้ามของมัน มีแต่ผู้คน...อย่างน้อยผู้คนบางคนชมชอบสร้างความสุขของตนเอง บนความเจ็บปวดของผู้อื่น

แต่แส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบยังบังเกิดความตื่นตัว

จุดประสงค์ที่พวกมันทารุณกรรม มิใช่เพียงเพื่อระบายความใคร่

หากแต่เพื่อกระตุ้นให้ผู้คนที่หมอบซุ่มอยู่ปรากฏออกมาหรือตรวจสอบดูว่ามีศัตรูเร้นกายอยู่ที่นี่หรือไม่?

พวกมันเห็นว่า ขอเพียงมีชนชาวธรรมะอยู่ด้วย ต้องไม่อาจทนดูสภาพเช่นนี้ได้

ชนชั้นผู้กล้าไหนเลยหักใจทนดูพวกมันทารุณกรรมต่อสตรีอ่อนแอนางหนึ่งได้?

ดังนั้นพวกมันเลือกหญิงสาวชนบทเช่นนี้

...หญิงสาวที่งดงามจนหัวใจผู้คนต้องแหลกสลาย

...อ่อนหวานจนแต่ละเสียงร้องครวญคราง ทำให้ลมหายใจผู้คนแทบขาดห้วง

...สาวสะคราญจนทำให้ผู้คนแทบย้อนกลับไปสู่อดีตร้อยปี

...แม้แต่รอยแผลบนหน้าผากของนาง ขณะที่ได้รับความเจ็บปวดยังเพิ่มความงามเฉิดฉายแก่นาง

ดังนั้นพวกมันคิดทำร้ายนาง
ต้องการให้คนของผู้สันโดษภูษาฟ้าปรากฏออกช่วยเหลือนาง
นี่เป็นการซัด "ก้อนหิน" ถามทาง
...ทางเล่า?
...มีหนทางหรือไม่?
...เป็นหนทางเป็นหรือทางมรณะ?

หนทางเกิดจากการเดินของคน คนเล่า? คนใช่เดินถึงสุดทางถือว่าผ่านพ้นชีวิตหนึ่งหรือไม่?

เศษดินเผาในมือเตี่ยอ่วยสี่ไม่ทันซัดออก เหตุแปรเปลี่ยนก็บังเกิดขึ้น

อาจบางทีเป็นเพราะความเจ็บปวดของหญิงสาวชนบทนั้น อาจบางทีเป็นเพราะอาการบาดเจ็บที่โกวเนี้ยน้อยนางนี้ได้รับ ดังนั้นปรากฏรูปปั้นอรหันต์รูปหนึ่งกะพริบตาคราหนึ่ง

เพียงกะพริบตาครั้งเดียวเท่านั้น
การกะพริบตาบังเกิดสุ้มเสียงดังขึ้นหรือไม่?
บังเกิดเสียงดัง เพียงแต่ผู้คนทั่วไปไม่ได้ยิน
แต่แส้วิเศษเปิดใหญ่พบเห็นในบัดดล
มันหวดแส้ใส่หญิงสาวชนบทนั้น กระแสลมแส้แหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงดัง

มันไม่ได้จู่โจมใส่อรหันต์รูปปั้น คล้ายกับลิงโลดสุดระงับ พลันลงมือต่อหญิงสาวชนบทด้วยอำมหิต

จริงดังคาดหมาย มุมปากของอรหันต์รูปนั้นสั่นกระตุกคราหนึ่ง
เพียงนี้ก็พอแล้ว
แส้วิเศษเปิดใหญ่ต้องการให้ศัตรูแบ่งแยกสมาธิ
ต้องการให้ศัตรูไม่อาจหักใจทนดูได้

แส้ทองปิดหุบรีบถลันถึงด้านหลังรูปปั้นอรหันต์นั้น ซึ่งอยู่ใต้รูปหล่อของสี่โลกบาลหวดแส้ทองใส่

แส้ที่เกรี้ยวกราดสุดเปรียบปานนี้ กลับปราศจากสุ้มเสียงใดๆ

พวกมันพบเห็นศัตรูแล้ว

ในที่สุดพวกมันเสาะพบตำแหน่งของศัตรู

ยามนี้ที่พวกมันคิดกระทำ ย่อมเป็นการสังหารศัตรู

แส้ทองปิดหุบหวดแส้ลงยังศีรษะของรูปปั้นอรหันต์

รูปปั้นอรหันต์คล้ายไม่รู้สึกตัวว่าเบื้องบนศีรษะปรากฏแส้ทองหวดกระหน่ำลงมา

แส้ทองปิดหุบก็ไม่ทันระวังป้องกันว่า เหนือศีรษะมันมีโลกบาลองค์หนึ่ง

ในมือของโลกบาลก็ถือแส้ทองเส้นหนึ่ง

แส้ทองเส้นนั้นก็หวดจู่โจมใส่มัน ด้วยความเกรี้ยวกราดไร้เสียง

แส้ทองปิดหุบไม่ทันพบเห็น แต่แส้วิเศษเปิดใหญ่บังเกิดความตื่นตัว รีบร้อนคิดช่วยเหลือแส้ทองปิดหุบ

แส้ของแส้วิเศษเปิดใหญ่ยาวยิ่ง

ที่มันใช้เป็นแส้งูเหลือม

แส้งูเหลือมม้วนใส่โลกบาลองค์นั้น

กระแสลมแส้พอพุ่งผ่าน โบสถ์ใหญ่ทั้งหลังสลัวลงวูบหนึ่ง

แส้คล้ายงูมีชีวิต แต่แฝงความปราดเปรียวดุจประกายสายฟ้า

แส้นี้คิดช่วยเหลือแส้ทองปิดหุบ แต่แล้วกลับหวดใส่หว่างเอวของแส้ทองปิดหุบ

ทั้งนี้เพราะมันมองไม่เห็นแล้ว

...คนที่สูญเสียศีรษะผู้หนึ่ง ไหนเลยเห็นการลงมือของตัวเองได้?

ขณะที่หวดแส้ออก แส้วิเศษเปิดใหญ่ย่อมยังมีชีวิตอยู่ แต่หลังจากที่

หวดแส้ออกไป มันก็กลับกลายเป็นคนตายแล้ว

ทั้งนี้เพราะเตี่ยอ่วยสี่พลันชักดาบออก

ดาบนี้พอชักออก ปราศจากรูปเค้าของดาบ เพียงคล้ายคบเพลิงอันหนึ่ง

มันก็ตะลึงลานคิดไม่ถึงว่าดาบที่สะพายอยู่ข้างเอวของตัวเองกลับเป็นเช่นนี้ แต่มันยังคงฟัน "ดาบ" ออกไป

ฟันศีรษะของแส้วิเศษเปิดใหญ่หลุดจากบ่าในดาบเดียว

เนื่องด้วยดาบนี้ทั้งรวดเร็วทั้งคมกล้า ดาบพอฟันลง ศีรษะหลุดกระเด็น โลหิตยังไม่กระเซ็นออกมา

ศีรษะพอร่วงหลุดลงมา แส้วิเศษเปิดใหญ่ยังกลอกตาตลบหนึ่งกล่าวคำ "ดาบที่รวดเร็ว..." ค่อยสิ้นลมปราณ

ในโลกกลับมีดาบที่รวดเร็วปานนี้

มิหนำซ้ำประหลาดพิกลถึงเพียงนี้

"เตี่ยอ่วยสี่" ฟันศีรษะของแส้วิเศษเปิดใหญ่ลงมาในดาบเดียว ยังได้รับคำชมเชยจากมัน ในใจอดบังเกิดความละอายมิได้

ขณะเดียวกันแส้ของแส้ทองปิดหุบหวดกระแทกศีรษะของรูปปั้นอรหันต์แหลกเละไป

เป็นแหลกเละจริงๆ แต่หากมีโลหิตไม่

ทั้งไม่มีเลือดเนื้อ

มีแต่เศษดินเผา

อรหันต์ที่หล่อหลอมจากดินเผา ไหนเลยกะพริบตาขยับเขยื้อนริมฝีปากได้?

มิเพียงกะพริบตาขยับเขยื้อนริมฝีปาก รูปปั้นอรหันต์ที่ศีรษะแหลกเละ กลับกางแขนโอบกอดแส้ทองปิดหุบเอาไว้

ความแตกตื่นของแส้ทองปิดหุบครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก พร้อมกับ

พบว่าศีรษะของแส้วิเศษเปิดใหญ่หลุดกระเด็นไปแล้ว

แส้ทองปิดหุบขยับดิ้นรน

แต่แส้ของ "โลกบาล" นั้นก็หวดลงยังจุดเทียนเล้งบนขม่อมของมัน

ศีรษะของมันก็แหลกเละไป เช่นเดียวกับรูปปั้นอรหันต์นั้น

ที่แตกต่างคือมันมีโลหิต

ทั้งยังมีเลือดเนื้อ

มิหนำซ้ำกลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

แส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบล้วนล้มลงแล้ว

ศีรษะของแส้ทองปิดหุบกับรูปปั้นอรหันต์ล้วนแหลกเละประหลาดก็คือ เมื่อแส้ทองปิดหุบไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวอีก รูปปั้นอรหันต์นั้นก็ไม่เคลื่อนไหวแล้ว

"เตี่ยอ่วยสี่" แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ประเสริฐ อาวุธของหน้าดำตระกูลฉั่วพิสดารจนเหลือเชื่อ ยากแก่การระวังป้องกัน เรานับว่ารับทราบแล้ว"

ที่แท้รูปปั้นอรหันต์นั้น ทั้งมิใช่ผู้คนปลอมแปลงขึ้น และมิใช่รูปปั้นอรหันต์ที่หล่อหลอมจากดินเผา หากแต่เป็นอาวุธลับเฉพาะของหน้าดำตระกูลฉั่ว

...อาวุธที่สามารถเลิกคิ้ว กะพริบตา ยักไหล่ ถึงกับกล่าววาจาทำให้ผู้คนเข้าใจผิดคิดว่าเป็นศัตรูชนิดหนึ่ง

เมื่ออรหันต์มิใช่อรหันต์ หากแต่เป็นอาวุธย่อมเป็นอาวุธของฉั่วจุ้ยโต๊ะแล้ว

ฉั่วจุ้ยโต๊ะย่อมเป็น "โลกบาล" ที่ถือแส้นั้น

อาวุธถนัดมือของฉั่วจุ้ยโต๊ะเป็นดาบวิเศษอัคคีฟ้ากลับส่งมอบต่อ

“เตี่ยอ่วยสี่”

...มีผู้ใดสามารถปลอมแปลงสำเนียงเสียงกล่าวของ “เตี่ยอ่วยสี่” อย่างแนบเนียน แม้แต่บุคคลที่มีความตื่นตัวเช่นแส้วิเศษเปิดใหญ่กับทองปิดหุบ ยังถูกตบตาได้?

ย่อมมีแต่เตียถั่วแล้ว

เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะความจริงอยู่ในโบสถ์เพียงแต่คนหนึ่งอยู่บนขื่อคนหนึ่งปลอมเป็นโลกบาล

ระหว่างพวกมันมีสตรีนางหนึ่ง

สตรีที่ถูกปิดสกัดจุดใบ้นางหนึ่ง

ฉั่วจุ้ยโต๊ะพึมพำว่า

“คนทั้งสองนี้ความจริงไม่ถึงตาย แต่พวกมันเป็นซาวยุทธจักร กลับหยามย่ำยีสตรีอ่อนแอนางหนึ่งถึงเพียงนี้ออกจะเกินเลยไปแล้ว”

เตียถั่วสอดดาบที่คล้ายเปลวอัคคีเล่มนั้นกลับคืนฝัก ยื่นส่งคืนแก่ฉั่วจุ้ยโต๊ะ กล่าวว่า

“คนชนิดนี้ความจริงสมควรฆ่า...ดาบคืนแก่ท่าน”

ฉั่วจุ้ยโต๊ะลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

“ท่านใช้ดาบเล่มนี้ได้ถนัดมือกว่าเรา มิสู้...”

เตียถั่วตัดบทว่า

“ดาบเป็นของท่าน เราไม่ต้องการ”

ฉั่วจุ้ยโต๊ะยื่นมือรับไป กล่าวอย่างเสียใจว่า

“ท่านไยต้อง...”

เตียถั่วเดินเข้าไปแก้มัด ตบคลายจุดให้แก่หญิงสาวชนบทนั้นพร้อมกับคลุมเสื้อผ้าให้แก่นาง พึมพำว่า

“ความจริงเป็นการช่วงชิงในยุทธจักรกลับสร้างความลำบากแก่ราษฎรที่ไร้ความผิด”

หญิงสาวชนบทนั้นสำนึกตื้นตันยิ่ง กลับยิ้มให้แก่มัน
ฟันของนางขาวสะอาดราวกับมุก
ทั้งอ่อนหวาน ทั้งแฝงความหยาดเยิ้มอยู่บ้าง
งดงามจนเตียถั่วตะลึงลานวูบ

พริบตานั้น หญิงสาวชนบทนั้นรวบนิ้วทั้งห้าบีบคอของมัน คล้ายกับเป็นปลอกเหล็กอันหนึ่ง เตียถั่วยกสองมือปัดป้อง แต่ลำคอถูกบีบเค้นแล้ว ขณะเดียวกัน หญิงสาวชนบทดีดนิ้วข้างซ้าย ซัดพุ่งเศษดินเผาสามชิ้นมุ่งใส่จุดสำคัญของฉั่วจุ้ยโต๊ะที่ห่างไปวาเศษอย่างเร่งร้อน

ฉั่วจุ้ยโต๊ะก็ปฏิกิริยารวดเร็วยิ่ง
ความตื่นตัวของมัน สืบเนื่องจากหญิงสาวชนบทแย้มยิ้ม
...ไม่ว่าสตรีใด ในช่วงเวลาเช่นนี้ไม่สมควรแย้มยิ้ม
ยังมีผู้ใดยิ้มออกได้?
...นอกจากมิใช่สตรีธรรมดา
ฉั่วจุ้ยโต๊ะพอนึกถึงข้อนี้ หญิงสาวชนบทก็ลงมือ สยบเตียถั่วเอาไว้
มันแทนที่จะล่าถอย กลับสะอึกเข้าหา
ทั้งนี้เพราะมันคิดช่วยเหลือเตียถั่ว
มันตวัดสองมือขึ้น พริบตาดุจประกายไฟ สองมือมันกลับสวมถุงมือสีสันลายพร้อยคู่หนึ่ง

แต่ที่สร้างความผิดหวังแก่เตียถั่วคือ ฉั่วจุ้ยโต๊ะไม่อาจหลบรอดจากเศษดินเผาทั้งสามชิ้นได้
ดังนั้นบนร่างมันเพิ่มรูโลหิตสามรู
หญิงสาวชนบทตวาดเสียงแหลมเล็กว่า
"หยุดไว้ ไม่เช่นนั้นมันต้องตายในบัดดล"
ฉั่วจุ้ยโต๊ะพลันหยุดยั้งลง โลหิตฉีดพุ่งจากปากแผลบนร่างมัน ฉั่วจุ้ยโต๊ะกลับกลายเป็นมนุษย์โลหิตโดยเร็ว

จากนั้นเตียถั่วเหลือบเห็นถุงมือของฉั่วจุ้ยโต๊ะมีวัตถุสิ่งหนึ่งสะท้อนประกายขึ้น

เป็นประกายสีเหลือง

เตียถั่วต้องลอบร้อง 'ละอาย' ในใจ

ที่แท้ในช่วงเวลาอันรีบร้อนฉั่วจุ้ยโต๊ะรับอาวุธลับอันชั่วร้ายอีกสองชิ้นเอาไว้ เมื่อเปรียบเทียบกัน เศษดินเผาทั้งสามชิ้นเพียงเป็นม่านพรางตา หากแม้นมันถูกอาวุธที่เล็กละเอียดดุจขนวัว พุ่งออกโดยไร้เสียงทั้งสองชิ้นนี้ชัดทำร้าย ที่ฉั่วจุ้ยโต๊ะไหลหลั่งในตอนนี้ เกรงว่ามิใช่โลหิต หากแต่กลายเป็นน้ำเหลืองกองหนึ่ง หรือเศษเลือดเนื้อเน่าเปื่อยกองหนึ่งแล้ว

ฉั่วจุ้ยโต๊ะรับบาดเจ็บ แต่มันรับอาวุธลับมรณะไว้ได้ พร้อมกับย่นระยะห่างเข้าไปห้าเชียะ

มันคาดคิดไม่ถึงว่า หญิงสาวชนบทที่ไร้ที่พึ่งนางนี้กลับเป็นศัตรูเช่นเดียวกับที่แส้วิเศษเปิดใหญ่และแส้ทองปิดหุบคิดไม่ถึงว่า "เตี่ยอ่วยสี่" กลับเป็นเตียถั่ว

...ขณะที่พวกมันชักนำศัตรูติดกับ ตัวเองก็ติดกับของศัตรูอื่นเช่นกัน

ซึ่งความจริง การสู้ศัตรูกับการเล่นหมากรุกล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

ขณะที่ท่านเปิดฉากรุกเท่ากับเป็นการตั้งรับที่ดีที่สุด แต่ยามเมื่อท่านบุกจู่โจม ตัวเองก็ปรากฏช่องโหว่ให้จู่โจม...ขณะที่บุกจู่โจม ก็เป็นช่วงเวลาที่การตั้งรับอ่อนแอที่สุด

ท่านคิดจู่โจมศัตรู จะถูกศัตรูจู่โจมได้โดยง่าย

ท่านคิดจัดการกับผู้คน ผู้คนก็จะฉวยโอกาสจัดการกับท่าน

ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ผู้ใดเป็นผู้ใดตาย ต้องอาศัยโชควาสนาและขุมกำลัง

ฉั่วจุ้ยโต๊ะสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร?"

หญิงสาวชนบทแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เราเองก็ไม่ทราบ เราแม้แต่ยามฝันยังถามตัวเองว่าเป็นใคร"

ประกายตาของฉั่วจุ้ยโต๊ะสับสนเลอะเลือนอยู่บ้าง กล่าวว่า

"หรือว่าท่านเป็น...นางมารอันน่ากลัว ซึ่งเพิ่งผุดขึ้นในยุทธจักรระหว่างนี้?"

หญิงสาวชนบทยิ้มด้วยความโดดเด่นทระนงอยู่บ้าง นี่ทำให้ความงามของนาง เป็นความงามอย่างผิวเผิน คล้ายขนมโก๋ที่หวานแต่ไม่หอมหวาน

พลันได้ยินเตียถั่วแผดเสียงร้องว่า

"สตรีไร้ฝัน ท่านคือสตรีไร้ฝัน"

หญิงสาวชนบทยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"สตรีไร้ฝัน? แล้วแต่พวกท่านจะเรียกหาอย่างไร เราเพียงต้องการทราบว่า เตี่ยอ่วยสี่ไฉนกลับกลายเป็นท่าน?"

ใช่แล้ว เตี่ยอ่วยสี่ไฉนกลับกลายเป็นเตียถั่ว?

เช่นเดียวกับที่หญิงสาวชนบทที่สดใสสะคราญไฉนกลับกลายเป็นสตรีไร้ฝัน?

จูตั่วก่อยี้ที่ซ่อนตัวอยู่ พอส่งเสียงแผดร้องออกมาถังป้องู้รีบโถมเข้าไป ปิดปากของจูตั่วก่อยี้เอาไว้

จูตั่วก่อยี้เบิกตากลมกว้าง ส่งเสียงอู้อี้ในลำคอ

ถังป้องู้ตวาดว่า

"ท่านคิดหาที่ตายหรือ? ท่านพอส่งเสียงร้อง พวกเราก็เปิดเผยตำแหน่งออกไป"

จูตั่วก่อยี้หน้านิ่วคิ้วขมวด ดิ้นรนหมายหลุดพ้นจากมืออันใหญ่

ของถังป้องู้ ถังป้องู้ทำความตกลงกับมันว่า

"ไม่ว่าท่านพบเห็นสุกรสุนัข เป็ดไก่ปูปลา แม้แต่บิดาภรรยาท่าน หากมิให้ส่งเสียงร้องอีก ทราบหรือไม่?"

จูตั่วก่อยี้ดิ้นรนจนหน้าแดงก่ำ ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง

ถังป้องู้ค่อยคลายมือออก จูตั่วก่อยี้ก็ส่งเสียงไอออกมา น้ำมูกกับน้ำลายทะลักหลั่งโดยพร้อมเพรียง

ถังป้องู้บังเกิดความห่วงใยกังวลขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่านเจ็บคอ? ถูกความเย็นแทรกซึม? เป็นโรคหอบหืด? หรือเป็นโรคไอร้อยวัน?"

จูตั่วก่อยี้หอบหายใจกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านบีบจมูกปากของเราแทบตาย เราไหนเลยหายใจได้?"

ถังป้องู้บังเกิดความกระดาก กล่าวว่า

"นี่ต้องตำหนิท่านมีใบหน้าใหญ่กว่าสุกร ปากกลับเล็กเท่าผลลำไย"

จูตั่วก่อยี้ขมวดคิ้ว ทำท่าคิดอาเจียน สร้างความสงสัยใจแก่ถังป้องู้จนถามว่า

"ท่านเป็นไรอีกแล้ว?"

จูตั่วก่อยี้กล่าวอย่างยากลำบากว่า

"มือของท่านลูบคลำสิ่งใดมา? ไฉนเหม็นคลุ้งปานนี้?"

ถังป้องู้ยกมือขึ้นสูดดม ทำท่าไม่เห็นด้วยถามว่า

"เหม็นคลุ้งอย่างไร?"

จูตั่วก่อยี้ทำท่าทางราวกับจะเปลี่ยนจมูกปากของตัวเองใหม่ กล่าวว่า

"คล้าย...มุสิกตาย และคล้าย...ไส้ของปลาเค็ม"

ถังป้องู้ยิ้มอย่างลึกลับ หาตอบคำถามไม่ กลับตำหนิว่า

"ล้วนเป็นท่าน หากมิใช่ท่านส่งเสียงร้อง เราจึงไม่ปิดปากท่าน

ท่านพอส่งเสียงร้อง สร้างความดื่นตัวแก่ศัตรู พวกเราไยมิใช่คับขันอันตราย ทั้งยังสร้างความลำบากแก่ฉั่วเฮ็กมิ่น (หน้าดำแซ่ฉั่ว) และเตียปึ่งทั่ง (สัดใส่ข้าวแซ่เตีย)?"

"หากไม่ชักนำพวกมันมา พวกเราวางกับดักไว้ทำอะไร?"

ถังป้องู้งงงันวูบ ยามกะทันหันไม่อาจโต้แย้งได้

จูตั่วก่อยี้กล่าวสืบต่อ

"พวกเราวางกับดักอย่างยากลำบาก เพื่อให้พวกมันมาติดกับ หากพวกมันไม่มา ยังจะรอให้นกกาอุจจาระใส่หรือ เราพอส่งเสียงร้อง มันบุกเข้าทางวัดเล่าลิ้มยี่ พอดีติดกับของเตียถั่วและฉั่วจุ้ยโต๊ะ หากแม้นปืนป่ายหน้าผาขึ้นมา เท่ากับติดร่างแหที่พวกเราคลี่กางไว้แล้ว"

ถังป้องู้กลับคิดไม่ถึงว่า จูตั่วก่อยี้สามารถแจกแจงได้ถึงเพียงนี้ ในใจบังเกิดเป็นรสชาติที่บอกไม่ถูก ได้แต่มองดูสมุนไพรที่อยู่บนพื้นใต้แสงจันทร์

ละแวกนี้มีผลผลิตสมุนไพรป่าจำนวนมาก ผู้คนจะตากสมุนไพรกลางท้องทุ่ง

ผู้คนในที่นี้ถูกถังป้องู้และพวกเชื้อเชิญออกไป ให้หลบเลี่ยงไปชั่วคราว

ทั้งนี้เพราะการต่อสู้กำลังจะปะทุขึ้น

พวกมันไม่ต้องการกระทบกระเทือนถึงคนไร้ความผิด

นี่ตรงกันข้ามกับแบบฉบับของเตี่ยอ่วยสี่และพวกทางด้านนั้น

ผู้คนทางด้านนั้นหากมิใช่ถูกเตี่ยอ่วยสี่และพวกฆ่าตายหมดสิ้นก็ข่มขู่เตลิดหนีไป

ละแวกนี้นอกจากมีสมุนไพรอันล้ำค่าแล้ว บนพื้นยังทิ้งตัวยาที่ผู้คนไม่ทันเก็บกวาดไปอยู่ไม่น้อย

ถังป้องู้พอมองดูสมุนไพรบนพื้น ค่อยนึกหาคำพูดโต้ตอบได้

กล่าวว่า

"เราไม่กลัวพวกมันรุดมา เพียงกลัวพวกมันไม่มา แต่ท่านขวัญอ่อนยังคงเก็บตัวยาเพิ่มกำลังขวัญบนพื้น รับประทานลงไปสักหลายขนาน รอสักคร่อเห็นเลือดจะได้ไม่ร่ำร้องตะโกนก้อง"

จูตั่วก่อยี้เบิกตาแน่วนิ่งกล่าวว่า

"ไม่หรอก"

"อันใดไม่หรอก?"

"เราจะไม่ร่ำร้องวุ่นวาย"

"เพราะเหตุใด?"

ดวงตาของจูตั่วก่อยี้ทอประกายพิสดาร กล่าวว่า

"ท่านมิใช่ห้ามไม่ให้เราร่ำร้องหรอกหรือ? ตอนนี้คนมาแล้วเราล้วนไม่ร่ำร้อง"

ถังป้องู้ใจหายวูบ พลันเหลียวหน้าไป ก็พบเห็นคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้สวมชุดหลวมกว้างแขนเสื้อใหญ่ ชุดหลวมกว้างสามารถซุกซ่อนคนสองคน ในแขนเสื้อทั้งสองข้างก็สามารถซ่อนคนสองคน โลดแล่นมาอย่างรวดเร็ว พอใกล้บรรลุถึงด้านหลังของมัน พลันหยุดยั้งลงอย่างกะทันหัน

ที่เบื้องหน้าของถังป้องู้เป็นดงหนาม ด้านหลังเป็นกระท่อม ถัดไปเป็นผาขาด ไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามปีนป่ายขึ้นมาอย่างไร กลับหน้าไม่แดง ลมหายใจไม่หอบถี่ คิดหยุดยั้งก็หยุดยั้งลง

หยุดยั้งราวกับไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

มันหยุดชะงักในระหว่างที่วิ่งตะบึง คล้ายกับรูปปั้นศิลาที่จัดตั้งอยู่ที่นั้นตั้งแต่แรก

คนผู้นี้มีสารรูปเหี้ยมหาญดุร้าย ปากกว้างยิ่ง หน้าผากกว้างยิ่ง ตลอดทั้งร่างไม่มีกล้ามเนื้อส่วนเกินแม้แต่น้อย

มันหยุดยั้งในระยะห่างจากถังป้องู้เพียงสองวาสามเชียะ
คนผู้นี้ใช้สายตาที่เกรี้ยวกราดคู่หนึ่งถลึงมองถังป้องู้
ถังป้องู้เพียงรู้สึกปวดแปลบที่ศีรษะด้านหลัง คล้ายกับประกายตาชอนไชเข้ามาในสมองของมัน
ถังป้องู้ทราบว่าศัตรูมาถึงแล้ว
ปฏิกิริยาอันดับแรกของมันมิใช่หวาดกลัว หากแต่เป็นมีโทสะ
...ขณะที่สมควรร้องบอก จูตั่วก่อยี้กลับไม่ส่งเสียง หากมิใช่มันดื่นตัว ไม่แน่ว่าคงพลาดท่าเสียทีแก่ศัตรูผู้นี้แล้ว

ท่ามกลางเปลวเทียนควันธูปภายในโบสถ์ สตรีไร้ฝันคล้ายมิใช่ความฝันที่แท้จริงประการหนึ่ง
นางเป็นสตรีที่วาบหวาน แต่ไม่จริงแท้นางหนึ่ง
เป็นผู้ฝันร้ายประการหนึ่ง
สตรีไร้ฝันเร่งรัดว่า
"รีบบอก ท่านไฉนกลายเป็นเตี่ยอ่วยสี่? ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันอยู่ในขบวนผู้คนที่ภูเขาเตี๊ยมซัว? ท่านเหตุใดตบตาคนตายที่ปราดเปรียวกว่าภูตร้ายทั้งสองนั้นได้?"
ลำคอของเตียถั่วส่งเสียงครอกๆ
มันถูกมือเรียวงามของสตรีไร้ฝันบีบคอไว้
บีบเค้นเบาๆ
แต่มันแทบหายใจไม่ออก
ยากที่จะกล่าววาจาได้
แต่มือของมันก็คว้าจับข้อแขนด้านในของสตรีไร้ฝันเอาไว้ทั้งสองยืนแนบชิดกันยิ่ง
สตรีไร้ฝันยิ้มแล้ว

ยิ้มด้วยความเฉลียวฉลาด

ความฉลาดเฉลียวเป็นความงามชนิดหนึ่งสำหรับกับบุรุษ นี่นับเป็นความงามสดใสประการหนึ่ง

สตรีไร้ฝันกล่าวว่า

"ท่านสามารถส่งเสียงทางท้อง ไม่จำเป็นต้องเปล่งเสียงทางหลอดคอ ผู้ใดไม่ทราบว่าราชาข้าวเตียถั่วเรียนรู้ยอดวิชามากหลาย ไม่เช่นนั้นคงไม่สามารถลอกเลียนสุ้มเสียงเตี่ยอ่วยสื่อย่างแนบเนียน แส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบก็ไม่นอนกับพื้นราวสุนัขตายแล้ว"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"เท่าที่เราทราบ ง้วนจับซาหังนำผู้ช่วยมาเก้าคน ล้วนไม่มีสตรีและมิใช่สตรี ท่าน..."

สตรีไร้ฝันแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"พวกท่านตอบคำถามของเราก่อน เราค่อยใคร่ครวญว่าจะตอบคำถามของท่านหรือไม่?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะส่งเสียงกระแอมอีกครา กล่าวว่า

"ความหมายของเราคือ หากโกวเนี้ยความจริงมิใช่คนของง้วนจับ-ซาหังหรือฉั่วเกีย ไยไม่ปลดปล่อยเตียเฮีย พวกเราถือว่าติดค้างหนี้น้ำใจท่านคราหนึ่ง เป็นอย่างไร?"

สตรีไร้ฝันหรุบตาลงเล็กน้อย

นางคล้ายกำลังมองดูขนตาของตัวเอง

ไม่เพียงมองดู หากแต่กำลังนับ

เตียถั่วครางหนักๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"...ท่านไม่ต้องร้องขอนาง ยังไม่ทราบว่าผู้ใดตกตาย..."

พลันแค่นเสียงอย่างเจ็บปวด ไม่ได้กล่าวสืบต่อ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะส่งเสียงกระแอมอีกครา สตรีไร้ฝันกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ท่านกระแอมก็กระแอมไป กล่าววาจาก็กล่าวไป แต่อย่าได้เคลื่อนใกล้เข้ามา เมื่อครู่ท่านเคลื่อนเข้ามาครึ่งเชียะแล้ว หากเคลื่อนเข้ามาอีกหนึ่งนิ้ว ข้าพเจ้าจะปลิดชีวิตของมันก่อน"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะพอฟัง พลันถอยกายไปหนึ่งก้าว

เห็นเตียถั่วดิ้นรนจนหน้าแดงฉาน รอยฝีบนใบหน้ายิ่งแดงคล้ำคล้ายคิดชิงกล่าววาจา

รอยฝีย่อมไม่สามารถกล่าววาจา

เตียถั่วแสดงว่ากำลังโคจรพลัง กระทั่งลูกตาก็แทบโปนถลนออกมา แต่ไม่อาจกล่าววาจาได้

ดังนั้นฉั่วจุ้ยโต๊ะรีบกล่าวว่า

"เตียเฮียที่สามารถปลอมเป็นเตี่ยอ่วยสี่ เพราะในพวกท่านมีคนของพวกเราอยู่คนหนึ่ง"

ดวงตาของสตรีไร้ฝันทอแววเสียใจวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ดูท่าเราไม่สมควรถาม"

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะเราล่วงรู้เรื่องเหล่านี้ พวกท่านมิอาจลวงไม่ฆ่าเรา ดังนั้นเราก็มิอาจไม่ฆ่าพวกท่าน"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะมีความรู้สึกเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"แต่ว่าท่านพานถาม มิหนำซ้ำเราทราบว่าหากกล่าววาจาหลอกไม่อาจตบตาท่านได้"

สตรีไร้ฝันยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มแฝงแววหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ย่อมตบตาไม่ได้ บุรุษกล่าวโป้ปด ไหนเลยหลอกลวงสตรีได้ หากเอ่ยถึงการกล่าวโป้ปด ผู้ใดสู้เราได้?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะก็ไม่โต้แย้ง พลันเอียงใบหูเล็กน้อย ใบหน้าดำแฝงแววที่คนคุ้นเคยดูไปเห็นว่าไม่ปรกติธรรมดา ในขณะที่คนไม่คุ้นเคยดูไปไม่เห็น

มีอันใด ปากกล่าวว่า

"คนผู้นั้นแจ้งต่อพวกเราว่า ผู้ที่ขึ้นเขาเตี๊ยมซัวอย่างน้อยมีสี่คน มิหนำซ้ำเป็นสี่คนใด เพียงแต่คนผู้นั้นไม่แน่ใจว่า ง้วนจับซาหังอยู่ที่ภูเขาเตี๊ยมซัวหรือทะเลสาบเกี๋ยมโอ้ว ต่อให้มันอยู่ที่ใดที่หนึ่ง ก็อาจโยกย้ายไปยังอีกที่หนึ่ง"

สตรีไร้ฝันยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อทราบว่าผู้มาเป็นใคร ก็คาดเดาออกว่าพวกมันจะวางกำลังอย่างไร ดังนั้นวางกับดักรอคอยพวกมันก่อน?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะเอียงใบหูอีกครา คล้ายกับในรูหูถูกน้ำกรอกใส่ก็มิปาน ปากกล่าวว่า

"พวกเราดำเนินการทางเตี่ยอ่วยสี่"

"ทั้งนี้เพราะมันสวมหน้ากากชั่วนาตาปี กลับถูกผู้คนสวมรอยได้โดยง่าย อย่าว่าแต่เตียถั่วปลอมเป็นผู้ใด ก็คลับคล้ายผู้นั้น"

คราครั้งนี้ฉั่วจุ้ยโต๊ะไม่เอียงใบหูอีกแล้ว มันกล่าวว่า

"กาลก่อนเตียถั่วเคยพบหน้าเตี่ยอ่วยสี่ สนทนาโต้ตอบกัน ดังนั้นตัวปลอมตัวเป็นเตี่ยอ่วยสี่ รออยู่ที่ริมธาร แส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทอง-ปิดหุบ ล้วนเข้าใจผิดคิดว่าเป็นมันจริงๆ ตอนนั้นท่านก็อยู่ริมธาร..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ไม่ได้กล่าวสืบต่อ

เนื่องด้วยเตียถั่วกับสตรีไร้ฝันยืนอยู่ใกล้ยิ่ง มือของสตรีไร้ฝันบีบคอเตียถั่วไว้ สองมือของเตียถั่วก็คว้าจับข้อศอกด้านในของสตรีไร้ฝัน ท่วงท่าของทั้งสอง ดูไปคล้ายกอดรัดพัวพัน ชวนวาบหวามนัก

ซึ่งความจริงการต่อสู้และการร่วมรักเป็นการแสดงความสนิทสนมในรูปแบบที่แดกต่างกัน

จิตใจของสตรีไร้ฝันคล้ายลอยล่องออกนอกกายไป

เตียถั่วหอบหายใจคำแล้วคำเล่า ลมหายใจของมันพวยพุ่งใส่ใบ

หน้าที่อ่อนเยาว์ของอีกฝ่าย

ปอยผมที่ข้างศีรษะของสตรีไร้ฝันกระจุกหนึ่งถูกลมหายใจของมันพ่นจนกระพือพลิ้ว

สตรีไร้ฝันขมวดคิ้วถามว่า

"ไฉนไม่กล่าวสืบต่อ?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"เรื่องราวหลังจากนั้น ท่านล้วนทราบแล้ว"

"หลังจากนั้นแส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบพอเห็นเรา บอกให้เตียถั่วที่ปลอมเป็นเตี่ยอ่วยสี่คร่ากุมเราเป็นตัวประกัน จากนั้นพวกมันตายแล้ว เรื่องราวที่เกิดขึ้นยังไม่จบสิ้น"

"ราชาข้าวเตียถั่วเป็นบุคคลที่ไม่จบสิ้นโดยง่ายดาย"

"เราก็เป็นสตรีที่ไม่บรรลุถึงจุดหมาย ไม่จบสิ้นเลิกรา"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวอย่างจริงจังว่า

"แต่เรื่องราวหลังจากนั้น เรากลับไม่เข้าใจอยู่บ้าง"

สตรีไร้ฝันเพียงแต่ยิ้ม ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"หากแม้นท่านเป็นพวกเดียวกับง้วนจับซาหัง พวกเราถือว่าหลงกลท่าน แต่ท่านทราบดีว่าเตียถั่วปลอมเป็นเตี่ยอ่วยสี่ ไฉนยังเปิดโอกาสให้พวกเราฆ่าแส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบ?"

สตรีไร้ฝันเผยอแย้มยิ้ม

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ยามนี้นางยิ้มอย่างกินแรงอยู่บ้าง

มาตรว่ารอยยิ้มของนางยังแฝงกลิ่นเห็งยิ้น*

แต่ก็คล้ายกลับกลายจากผลเห็งหวาน เป็นเมล็ดในที่ออกรสฝาดแล้ว

---

* เมล็ดในของผลเห็ง สามารถรับประทานได้

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวสืบต่อ

"หากท่านมิใช่พวกเดียวกับง้วนจับซาหัง ไยต้องคร่ากุมเตียถั่วไว้ยังมีด้วยระดับฝีมือของท่าน ไม่จำเป็นต้องถูกแส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทอง-ปิดหุบหยามย่ำยี? ท่านทำเช่นนี้เพื่ออะไร? ท่านที่แท้เป็นคนในเหตุการณ์หรือเป็นคนนอกวง? เป็นท่านวางกับดักไว้ หรือว่าบังเอิญติดกับดักนี้?"

สตรีไร้ฝันยิ้มแล้ว

รอยยิ้มของนางมีสีสัน

เป็นสีชมพู

แต่สีสันในแววตาของนาง กลับแฝงแววตื่นเต้นตระหนกอยู่บ้าง

สตรีไร้ฝันกล่าวว่า

"ท่านขบคิดไม่เข้าใจ เป็นเพราะท่านรู้จักแต่วางกับดัก ไม่รู้จักถอนตัวออกมา ส่วนเราถอนตัวออกจากกับดัก ค่อยเตรียมการใหญ่"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะถามไถ่รายละเอียด สตรีไร้ฝันกล่าวว่า

"พวกท่านมีคนปะปนอยู่ในกลุ่มของพวกเรา ในกลุ่มของพวกท่านก็มีคนของพวกเราเช่นกัน"

"นั่นย่อมแน่นอน"

สตรีไร้ฝันยิ้มพลางถามว่า

"ท่านไม่ถามเราว่านั่นเป็นใคร?"

"ท่านก็ไม่ได้ถามเรา"

"ถามไถ่ก็ไม่มีประโยชน์ ใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว หากแม้นถามไถ่ เมื่อไม่บอกยังคงไม่บอก หากบ่งบอกก็ไม่ทราบว่าเป็นแผนลวงให้พวกเราเข่นฆ่าพวกเดียวกันหรือไม่?"

"ดังนั้นต่อให้ท่านบอกว่า มีคนเป็นไส้ศึกในกลุ่มของพวกเรา ก็เฉกเช่นกับเราบอกว่า พวกเราวางหมากซุ่มอยู่ในขบวนของพวกท่าน ไม่ทราบว่าเป็นจริงเป็นเท็จ ต้องขึ้นอยู่กับการคาดคำนวณเอง"

เตียถั่วกล่าวว่า

"แต่พวกเราฆ่าแส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบ เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน ท่านสมควรลงมือขัดขวาง"

"พวกมันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา"

"ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง?"

สตรีไร้ฝันกล่าวว่า

"รวบรัดยิ่ง ง้วนจับซาหังก็ระแวงสงสัยว่า พวกท่านมีคนปะปนอยู่ในขบวนของพวกเรา ดังนั้นเขาวางหมากสังหารไว้อีกสองตา โดยที่ผู้คนไม่ล่วงรู้"

"หนึ่งในสองคือท่าน"

"พวกมันไม่ทราบมาก่อนว่าเป็นเรา เราพาตัวอยู่นอกวงตลอดเวลา"

"ท่านรั้งอยู่ที่นี้ปลอมเป็นหญิงสาวชนบท ประจวบกับเป็นที่หมายปองของแส้วิเศษเปิดใหญ่กับแส้ทองปิดหุบ"

สตรีไร้ฝันกล่าวว่า

"เราก็ไม่รู้จักพวกมัน แต่จากปากคำง้วนเหลา (ผู้เฒ่าแซ่ง้วน) ทราบว่ามีพวกเดียวกันเช่นนี้อยู่สองคน"

"ดังนั้นพวกมันจะเป็นจะตาย หามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านไม่"

"พวกมันปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ เราไหนเลยกังวลสนใจความเป็นมาของพวกมัน? ภาระหน้าที่ของเราคือ ทำลายกับดักของพวกท่าน บีบบังคับผู้สันโดษภูษาฟ้าออกมา พวกมันจะเป็นจะตายล้วนไม่สำคัญ"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวเสริมว่า

"เพราะเหตุนี้ท่านเพียงทราบว่ามีเตี่ยอ่วยสี่คนหนึ่ง แต่ก็ไม่รู้จักมัน"

"ตอนแรกเราเข้าใจว่ามันเป็นเตี่ยอ่วยสี่จริงๆ แต่มันคร่ากุมเรา

ปิดสกัดจุดเรา กลับไม่ลงมือด้วยอำมหิต ทั้งยังดีต่อเรายิ่ง"

"เหล่านี้แตกต่างกับคำร่ำลือ กลับสะกิดความสงสัยของท่านกระมัง?"

"หากยังไม่สงสัย นับเป็นคนปัญญาอ่อนแล้ว"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวสืบต่อ

"ดังนั้นมันพอลงมือ ท่านก็ทราบว่ามันเป็นใคร"

"จากฝีมือปิดสกัดจุดของมัน เราก็ทราบว่ามันต้องมิใช่เตี่ยอ่วยสี่"

"แต่ท่านก็ไม่คิดช่วยเหลือคนใช้แส้ทั้งสอง"

"เราไม่คิดหวังให้ผู้ที่เห็นเรือนร่างของเรา สามารถมีชีวิตสืบไป"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวด้วยความเสียใจอยู่บ้างว่า

"แต่ว่าเราได้เห็นด้วย"

"ดังนั้นเราไม่คิดหวังให้พวกท่านมีชีวิตอย่างสุขสบาย"

ใบหน้าดำของฉั่วจุ้ยโต๊ะปรากฏแววกลอกกลิ้งวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"แต่ท่านกล่าววาจามากมายปานนี้ ถามเรื่องราวมากมายถึงเพียงนี้ เราดูออกว่ามีจิตเจตนาเคลือบแฝง"

"อ้อ?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวเสียงกังวานว่า

"ทั้งนี้เพราะเตียถั่วดูไปถูกท่านสยบไว้ แท้ที่จริงมันใช้วิชาพลังสะท้อนกลับออก ยามนี้สถานการณ์ค่อยๆ พลิกผันกลับกลาย ท่านถูกมันสยบไว้แล้ว"

บนท้องทุ่งสมุนไพร

ถังป้องู้ยืนประจันกับผู้มา

ถังป้องู้ร่างสูงใหญ่ องอาจหาญกล้า ดูไปคล้ายเทพเจ้าแห่งการต่อสู้รูปหนึ่ง

มันสูดลมหายใจ ทรวงอกก็เบ่งพองขึ้น หน่ำซ้ำขนาดรูปร่างคล้ายขยายใหญ่ตาม ความเชื่อมั่นพลอยขยายตัวตาม

จากนั้นมันใช้สายตามองดูฝ่ายตรงข้ามอย่างมีน้ำหนัก

ขอเพียงประกายตาแฝงน้ำหนัก นับตั้งแต่หมัดจนถึงความเชื่อมั่นพลอยมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น แม้กระทั่งส่งเสียงจามคราหนึ่ง ก็สั่นสะเทือนจนแผ่นดินไหวสะท้าน

มันยังยกมือปัดผมเผ้า

มิใช่ปัดให้เรียบร้อย หากแต่ปัดให้ยุ่งเหยิงกว่าเดิม เช่นนี้ดูไปค่อยมีบุคลิก มีท่วงท่ากว่าเดิม

หลังจากตั้งท่าตระเตรียมพร้อม มันค่อยใช้น้ำเสียงที่แกร่งกร้าวห้าวหาญกล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร? ลับๆ ล่อๆ คิดทำอะไร?"

ประกายตาของคนผู้นั้นยืดยาวขึ้น

ถังป้องู้รู้สึกว่าสายตาของตัวเองคล้ายเผชิญการจู่โจม ต้องสั่นสะท้านคราหนึ่ง

คนผู้นั้นม้วนแขนเสื้อทั้งสอง บังเกิดเสียงควับคราหนึ่ง คล้ายกับผู้คนสองคนถูกแขนเสื้อของมันบิดหักไป ปากกล่าวว่า

"เรามาฆ่าพวกท่าน ไม่จำเป็นต้องประกาศนาม..."

ไม่ทันขาดคำ ถังป้องู้ชิงตวาดว่า

"ยังไม่ประหมัด ประกาศนามก่อน กระทั่งกฎเกณฑ์นี้ ท่านยังไม่เข้าใจ? หรือว่าบิดาท่านไม่ได้ตั้งชื่อให้แก่ท่าน"

คนผู้นั้นแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"เราแซ่เล้า..."

ถังป้องู้ขู่คำรามว่า

"เล้าอะไร เล้าปัง? เล้าปี่ (เล่าปี่)? หรือว่าเล้าอาเต้า?"

คนผู้นั้นไม่ตอบคำอีก พลันแหงนหน้ามองจันทร์
สีหน้ามันเคลือบคลุมด้วยแสงจันทร์ชั้นหนึ่ง
สายตามันก็เยียบเย็นลง
และคิมกลาขึ้นมา
มันใช้น้ำเสียงที่กระด้างเย็นชาชนิดหนึ่ง กล่าวว่า
"เรามาฆ่าคน ไม่จำเป็นต้องบ่งบอกอันใด"
ยังคงเป็นคำเดิม
แต่ครั้งนี้มันคล้ายตกลงใจแล้ว
ตกลงใจว่าเพียงลงมือ ไม่กล่าวมากความอีก
ถังป้อง้ชมดูจนใจหายวูบ
ทั้งนี้เพราะมันทราบว่าผู้มาเป็นใคร
มันล่วงรู้ตั้งแต่แรกแล้ว
ผู้มาเป็นหัวหน้าหน่วยพายุเล้าชัวนอั้ว
มันเพียงคิดกระตุ้นโทสะของฝ่ายตรงข้าม
ยามใดที่ฝ่ายตรงข้ามมีโทสะ มันก็มีโอกาสให้ฉกฉวย
แต่ฝ่ายตรงข้ามไม่มีโทสะแล้ว
ถังป้องู้พลันพบว่าผิดท่า
ก่อนการลงมือ มันชมชอบกระตุ้นโทสะของฝ่ายตรงข้าม
ยามใดที่ฝ่ายตรงข้ามมีโทสะ ยามใดที่สูญเสียสติสำนึก จะบังเกิด
ความผิดพลาดได้โดยง่าย มันจะพิชิตได้อย่างง่ายดาย

ถังป้องู้เกรงกลัวปฏิกิริยาสองประการ
หนึ่งคือถูกกระตุ้น แต่ไม่มีโทสะ
หนึ่งคืออาศัยเพลิงโทสะ กระตุ้นพลังซ่อนเร้นที่รุนแรงกว่านี้
ยามนี้ คู่ต่อสู้ที่เผชิญหน้าจัดอยู่ในประเภทแรก
มันใช้แสงจันทร์ที่เยียบเย็น สะกดสำนึกโทสะของตัวเอง

ถังป้อง้ทราบว่า ฉั่วเกียมีสิบหัวหน้าหน่วย คอยรับใช้ถวายชีวิตให้แก่มันในจำนวนนี้มีหัวหน้าหน่วยพายุเล้าช้วนอั้วเป็นมือดีที่เด่นล้ำผู้หนึ่ง

ท่าไม้ตายของมันเรียกว่าแขนเสื้อเดียวลมเฉื่อยฉิว ท่าไม้ตายในไม้ตายของมันเรียกว่าแขนเสื้อคู่พายุทอง

ถังป้องู้พลันล้วงมือไปในถุงอาวุธลับ

ยามใดที่มันล้วงมือไปในถุงอาวุธลับ สีหน้าของมันคล้ายกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ มิหนำซ้ำเต็มไปด้วยความลิงโลด

หัวหน้าหน่วยพายุเล้าซ้วนอั้วความจริงกลับคืนสู่ความเย็นชากระด้าง

การฆ่าคนความจริงเป็นเรื่องราวที่โหดเหี้ยมอำมหิตประการหนึ่ง แต่มันพอเห็นสีหน้าอันลิงโลดของถังป้องู้ ก็บังเกิดความหวั่นไหวเมื่อเหลือบเห็นถุงอาวุธลับของฝ่ายตรงข้าม ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไปถามโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านเป็นคนของตระกูลถังมณฑลเสฉวนจริงๆ?"

ตระกูลถังมณฑลเสฉวนมีอาวุธลับไร้ผู้ต่อต้าน นอกจากยอดวีรบุรุษเชี่ยวชิวจุ้ยเมื่อครั้งกระโน้นแล้ว ยังมีผู้ใดกล้าดอแย?

พริบตานั้นหน้าผากของหัวหน้าหน่วยพายุปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม แววตาคล้ายผนึกค้าง

มันพบว่าตัวเองสูญเสียความเชื่อมั่นในการควบคุมสถานการณ์

มันความจริงคิดใช้วิชาแขนเสื้อเดียวลมเฉื่อยฉิวออก แต่ก็กริ่งเกรงเผชิญกับอาวุธลับตระกูลถัง

ฟังว่าอาวุธับตระกูลถังบรรลุถึงขั้นพิสดารสุดคาดคิด พวกมันสามารถอาศัยดอกไม้เพลิงที่แตกกระจายสาดซัดอาวุธลับที่ไม่สามารถหลบรอดได้ ฟังว่าเมื่ออยู่ในป้อมตระกูลถัง แม้แต่ตอนฝนตกที่ตกลงมามิให้หยาดฝน หากแต่เป็นอาวุธลับ ยอดฝีมือตระกูลถังผู้หนึ่ง แม้แต่เส้นขน

บนร่างก็กลับกลายเป็นอาวุธลับ

ขณะที่มันเคลือบแคลงสงสัย จูตั่วก่อยี้พลันร้องดังๆ ว่า

"ถังกอกอ ขากางเกงของท่านไฉนเปียกชุ่มแล้ว?"

...เปียกชุ่มแล้ว?

ถังป้องู้พอฟัง พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป

หัวหน้าหน่วยพายุกลับลิงโลดยินดี ลงมือในบัดดล

มันใช้วิชาแขนเสื้อเดียวลมเฉื่อยฉิวออก

แขนเสื้อมันพอโบกสะบัดออก แม้แต่ยอดฝีมือฉายาเจดีย์เหล็กเทียมเมฆอี้อเอี่ยติ๊ก ก็ถูกกระแทกกระดูกหักเป็นสิบเจ็ดสิบแปดท่อน

ในวัดเล่าลิ้มยี่ เปลวเทียนไหวระริก

ใบหน้าหวานของสตรีไร้ฝันไม่หวานแล้ว กลับกลายเป็นใบหน้าที่งามงดเดือดดาลใบหนึ่ง

ใบหน้าที่ทั้งแดงทั้งดำของเตียถั่ว ยิ่งแดงก่ำดำคล้ำกว่าเดิม

สตรีไร้ฝันพบว่าฉั่วจุ้ยโต๊ะพอดูออก ก็ไม่เสแสร้งแสดงอีกต่อไป

นางกำลังดิ้นรน

...นางมิใช่สยบจุดสำคัญของเตียถั่วเอาไว้หรอกหรือ?

เตียถั่วก็กำลังดิ้นรน

...มันมิใช่ถูกสตรีไร้ฝันบีบเค้นจุดสำคัญไว้หรือ?

สตรีไร้ฝันดิ้นรนจนหน้าแดงก่ำ ตวาดว่า

"ท่าน...ปล่อยมือ"

เตียถั่วก็หอบหายใจกล่าวว่า

"เป็นท่านบีบเค้นเราไว้...ท่านปล่อยมือเราจึงถูกต้อง"

"เรา...ปล่อยไม่ได้"

"เราในตอนนี้ก็จนปัญญา"

"ท่านผู้นี้ฝึกปรือวิชาผีสางอันใด?"
ฉั่วจุ้ยโต๊ะค่อยเข้าใจในบัดดล
มันอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า
"เตียถั่วฝึกปรือพลังสะท้อนกลับ ท่านสยบมันไว้ มันก็ใช้พลังฝีมือของท่าน สยบท่านอีกทอดหนึ่ง เมื่อครู่ท่านกัดฟันยืนหยัด ยามนี้พลังลมปราณสองชนิดรัดพันกัน แบ่งเขาแบ่งเราไม่ได้ พวกท่านคิดแยกจากกัน เกรงว่าไม่ง่ายนัก นี่เรียกว่าสองคนรวมเป็นร่างเดียว ฮา ฮา ฮา..."

สตรีไร้ฝันหน้าแดงก่ำ ร้องว่า
"นี่เป็นวิชาฝีมืออันชั่วร้าย ท่านยังมิรีบปล่อยอีก?"
เตียถั่วหอบหายใจพลางโต้แย้งว่า
"วิชาฝีมือนี้ไม่ชั่วร้าย เป็นท่านลอบทำร้ายเราอย่างชั่วร้ายก่อน พลังฝีมือของเราค่อยสะท้อนย้อนกลับ...ยามนี้ลุกลามถึงขั้นนี้ เรายามกะทันหันก็ถอนกำลังกลับมาไม่ได้..."

สตรีไร้ฝันอับอายกลายเป็นโทสะ ตวาดว่า
"ท่านยังเล่นลิ้นอีก ดูว่าเราฆ่าท่านได้หรือไม่?"
นางคิดฆ่าคนก็ฆ่าคน ไม่เคยผ่อนผันละเว้นมาก่อน
แต่ยามนี้นางได้แต่ว่ากล่าว ไม่อาจเข่นฆ่าได้
นี่สืบเนื่องจากนางกับมัน "รวมเป็นร่างเดียว" แล้วจริงๆ
พลังสะท้อนกลับร้อยรัดแขนขาร่างกายของทั้งสองเป็นส่วนเดียวกัน นางคิดสยบเตียถั่ว เท่ากับสยบตัวเอง นางคิดเข่นฆ่าเตียถั่ว ต้องฆ่าตัวเองก่อน

สตรีไร้ฝันย่อมไม่เข่นฆ่าทำร้ายตัวเอง
สภาพการณ์เป็นที่น่ากระอักกระอ่วนยิ่ง
ยามนั้น เตียถั่วปลดหน้ากากลงมาแล้ว
มันนอกจากใบหน้ากลมไปบ้าง รูปร่างอ้วนไปบ้าง สีผิวดำคล้ำ

ไปบ้างแล้ว นับเป็นบุรุษที่ดูไปองอาจและน่ารักผู้หนึ่ง

สตรีไร้ฝันแม้เป็นนักฆ่าสตรีอันเลื่องชื่อ แต่ที่แล้วมาถนอมตัวประดุจหยก รักษาร่างกายบริสุทธิ์ผุดผ่องเอาไว้

ยามนี้กลับปรากฏบุรุษเช่นนี้คนหนึ่งแนบชิดกับนางถึงเพียงนั้น

มิหนำซ้ำพลังฝีมือของบุรุษผู้นี้ ผสานกลมกลืนกับเลือดลมของนางแล้ว

แต่บุรุษผู้นี้ไม่ได้ฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบนาง มิหนำซ้ำหลบลี้หนีห่าง

กับประการนี้สตรีมีความรู้สึกที่อ่อนไหว สตรีไร้ฝันยิ่งไม่คำนวณผิดพลาด

ยามนี้หากแม้นนางลงมือ จะกระตุ้นให้ฝ่ายตรงข้ามใช้เท้า ขณะเดียวกัน หากนางล่าถอย ก็จะเร่งรัดให้ฝ่ายตรงข้ามรุกหน้า

เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ย่ำแย่แล้ว

แต่คำพูดย้อนกลับมากล่าว บุรุษผู้นี้หน้ากลมไปบ้าง นับว่าชวนให้สนิทสนม รูปร่างอ้วนไปบ้าง ถือว่ามีบุญวาสนา ผิวกายดำคล้ำไปบ้าง ยิ่งแสดงเห็นถึงธาตุแท้ของบุรุษ

เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ สตรีไร้ฝันต้องสูญเสียความคิดอ่านอับจนปัญญาจริงๆ

นางเพียงแค้นตัวเองไฉนไม่ปล่อยมือแต่เนิ่นๆ

...หากปล่อยมือแต่เนิ่นๆ ก็ไม่ถึงกับถูกพลังฝีมืออันประหลาดพิกลของฝ่ายตรงข้ามพัวพันไว้แล้ว

แต่ผู้คนมักเป็นเช่นนี้

ด้านหลังมีช่องว่างลืมหดมือ

เบื้องหน้าไร้หนทางคิดย้อนกลับ

ยามนี้นางคิดปล่อยมือก็ทำไม่ได้แล้ว

นางเข้าใจว่าบุรุษผู้นี้มิใช่เจ้าชู้คิดลวนลาม แต่ยังเล่นลิ้นตีฝีปาก
ดังนั้นฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวแก้ต่างแทนเตียถั่วว่า
"มันไม่ได้เล่นลิ้น ที่มันกล่าวเป็นความสัตย์..."
เตียถั่วกับสตรีไร้ฝันล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เตียถั่วกล่าวว่า
"ท่านยังหัวร่อ ท่านเองก็ยากเอาตัวรอดได้..."
ที่เปล่งจากปากมันกลับเป็นสุ้มเสียงของสตรี สตรีไร้ฝันก็กล่าวว่า
"ระวังด้านหลัง..."
ที่เปล่งจากปากนาง กลับเป็นสุ้มเสียงบุรุษ
ฉั่วจุ้ยโต๊ะงงงันวูบ
หากแม้นเตียถั่วร้องบอกให้มันระวังด้านหลัง มันต้องมีปฏิกิริยารับเหตุเปลี่ยนแปลงทันท่วงที
แต่คนร้องเตือนกับเป็นสตรีไร้ฝัน
ตรงกันข้ามกับเตียถั่วที่ด่าว่ามัน
นี่ทำให้ฉั่วจุ้ยโต๊ะไม่ทันปรับตัวได้
อย่าว่าแต่เตียถั่วส่งเสียงสตรี สตรีไร้ฝันส่งเสียงของบุรุษ สร้างความว้าวุ่นสับสนแก่มันต้องงงงันวูบ
การงงงันนี้ แทบทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต
มิหนำซ้ำยังแทบทำร้ายชีวิตอีกหลายชีวิต
ซึ่งความจริง เหตุผลรวบรัดยิ่ง
นี่ล้วนสืบเนื่องจากพลังสะท้อนกลับ
วิชาฝีมือนี้พอใช้ออก ทั้งแยกออกจากกันไม่ได้ เตียถั่วก็กล่าววาจาผ่านสตรีไร้ฝัน สตรีไร้ฝันกลับกล่าววาจาผ่านเตียถั่ว
ซึ่งก็หมายความว่า คำพูดที่เปล่งจากปากสตรีไร้ฝัน ความจริงเป็นเตียถั่วกล่าว ส่วนคำพูดที่เปล่งจากปากเตียถั่ว ความจริงเป็นสตรี-ไร้ฝันกล่าว

หากแม้นฉั่วจุ้ยโต๊ะทำความเข้าใจทันท่วงทีก็ไม่เกิดเคราะห์กรรมเช่นนี้แล้ว

พริบตาก่อนที่ผู้คนจะประสบเหตุไม่คาดหมาย ใช่นึกถึงเรื่องใด? มีลางสังหรณ์อันใดหรือไม่?

อาจบางทีมีคนเพิ่งร้องบทเพลงเก่าเพลงหนึ่ง บางคนนึกถึงรูปโฉมของคนรักเก่า บางคนรำลึกถึงความสุขที่ผ่านมา...

แต่แล้วพลันประสบเหตุไม่คาดหมาย

ไม่แน่ว่าจะสิ้นสูญไปในลักษณะนี้

ทั้งนี้เพราะเหตุไม่คาดหมายมักอยู่เหนือความคาดหมายตลอดกาล

ไม่ว่าก่อนที่ผู้คนจะประสบเหตุไม่คาดหมาย จะนึกถึงอันใด เบื้องหน้าสายตาของฉั่วจุ้ยโต๊ะกลับปรากฏภาพทิวทัศน์ฉากหนึ่งขึ้น

เป็นภาพขุนเขาเขียว สนขจีเมฆขาว อาทิตย์อุทัยไขแสง ไก่ตัวหนึ่งโบยบินผ่านไป

ฉั่วจุ้ยโต๊ะแม้งงงันวูบ แต่ปฏิกิริยาของมันไม่ได้เฉื่อยช้าลง

มาตรว่าคำพูดของเตียถั่วกับสตรีไร้ฝันสร้างความตะลึงลานแก่มัน แต่ยังเพิ่มความตื่นตัวขึ้น

มันรู้สึกถึงกระแสลมชนิดหนึ่งทันท่วงที

เป็นกระแสลมแรง

ต้องเป็นอาวุธที่แหลมคม รวดเร็ว เล็กเรียวชนิดหนึ่ง จู่โจมถึงชายโครงด้านหลังของมัน

ดังนั้นมันพลิกร่าง ลอยตัว กดฝ่ามือ ต้านปะทะอย่างหักโหม

ก่อนหน้านี้มันสวมใส่มือดำของหน้าดำตระกูลฉั่วคู่หนึ่ง เมื่อสวมใส่มือดำคู่นี้ ก็สามารถรับอาวุธและอาวุธลับทุกชนิดอย่างหักโหม

มันไม่เกรงกลัวคมอาวุธ

ยิ่งไม่เกรงกลัวพิษ

มันมีปฏิกิริยารวดเร็ว พลิกตัวเร่งร้อน ลงมือด้วยความว่องไว แต่น่าเสียดาย

น่าเสียดายที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้จ่โจมด้วยอาวุธ

และไม่ใช่อาวุธลับ

ถึงกับไม่แหลมคมแม้แต่น้อย

ท่านไหนเลยเคยได้ยินว่า เท้าของคนถือเป็น "อาวุธมีคม" ชนิดหนึ่ง?

แต่เท้านี้กลับบังเกิดเสียงลมแหวกต่ออากาศอย่างแหลมคม คล้ายกับดาวเล่มหนึ่ง กระบี่เล่มหนึ่ง เข็มยาวเล่มหนึ่ง

เสียงลมที่แหลมคมนี้ ทำให้ฉั่วจุ้ยโต๊ะคำนวนผิดพลาดไป

ผิดพลาดอย่างมหันต์

เสียงโครมเมื่อฉั่วจุ้ยโต๊ะรับท่าจู่โจมนี้อย่างหักโหม

มันรับเอาไว้ได้ แต่มันใช้พลังตะปบคว้าจับรับท่าเท้าที่สะท้านฟ้าดินนี้เอาไว้ ดังนั้นถูกเตะจนตลอดทั้งร่างลอยลิ่วขึ้น

ขณะที่มันร่วงลิ่วลง ที่ดวงตา ใบหู รูจมูกล้วนปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

ขณะที่โลหิตไหลหลั่งออกจากร่างกายผู้คนเป็นสีสันที่น่าเร้าใจที่สุด

อย่างน้อยในสายตาของเตี่ยอ่วยสี่ (สี่ภาพวาด) คิดเห็นเช่นนี้

ผู้มาสวมใส่หน้ากาก มือถือพู่กันวาดภาพด้ามหนึ่ง

บนหน้ากากวาดรูปดอกไม้ดอกหนึ่ง วาดอย่างอ่อนจาง ทำให้ผู้คนรู้สึกว่านั่นเป็นดอกไม้ดอกหนึ่ง แต่เห็นไม่ชัดเจน

ความรู้สึกว่านั่นเป็นดอกไม้ดอกหนึ่งสวยงามกว่าเป็นดอกไม้จริงดอกหนึ่ง

หญิงงามก็เช่นเดียวกัน

ผู้มามิใช่เตี่ยอ่วยสี่ตัวจริงจะเป็นผู้ใด?

มันเป็นยอดฝีมือที่พอลงมือ ก็บันดาลให้ผู้คนยอมรับว่าเป็นยอดฝีมืออย่างแท้จริง

มันพอมาถึง ก็ทำร้ายฉั่วจุ้ยโต๊ะบาดเจ็บ

สถานการณ์พลันพลิกผันกลับกลาย

สำหรับกับฉั่วจุ้ยโต๊ะและเตียถั่ว นับว่าผิดท่าแล้ว

ฉั่วจุ้ยโต๊ะถูกเตะใส่เท้าหนึ่ง

มันกำลังกระอักโลหิต

และกำลังหัวร่อ

มันคล้ายหัวร่อตัวเองกระอักโลหิต และหัวร่อจนกระอักโลหิต

เตียถั่วกับสตรีไร้ฝัน คนหนึ่งคิดโถมเข้าไปรับมือศัตรู คนหนึ่งคิดถอนตัวล่าถอย แต่พลังสะท้อนกลับพัวพันคนทั้งสองไว้ จนแยกจากกันไม่ออก ยิ่งดิ้นรนยิ่งลำบากยากเข็ญ

ดวงตาหลังหน้ากากของเตี่ยอ่วยสี่ทอประกายเจิดจ้า กวาดมองคนทั้งสองแวบหนึ่งก็ไม่มองดูอีก

นั่นคล้ายเป็นความหมายว่า คนทั้งสองไม่คู่ควรกับการเหลือบแล จากนั้นมันกล่าวกับฉั่วจุ้ยโต๊ะว่า

"ท่านหัวร่ออันใด?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะหัวร่ออย่างยากเย็น ขณะจะกล่าววาจา เตี่ยอ่วยสี่ก็เปิดฉากจู่โจม

มันตวัดพู่กันอย่างเร่งร้อน

เพลงพู่กันของมันประหลาดพิกลและรวดเร็วแต่ที่น่ากลัวมิใช่พู่กันของมัน หากแต่เป็นเท้าของมัน

นักจิตรกรผู้นี้ พลังฝีมือไม่ได้อยู่ที่มือของมันและพู่กันของมัน หากแต่เป็นเท้าทั้งคู่ของมัน

ที่แล้วมามันเห็นว่ามือใช้สร้างสรรค์ศิลปะ แต่เท้าใช้สำหรับฆ่าคน

ตอนแรกมันใช้เท้าจู่โจม บังเกิดเป็นเสียงลมราวอาวุธมีคม ฉั่วจุ้ยโต๊ะพอประมือด้วย ก็พลาดท่าเสียที

แต่มันพอเปิดฉากรุกใส่ ก็ปราศจากเสียงลมรุนแรง กลับกลายเป็นเงาเท้าแน่นขนัดดุจขุนเขา แต่เพลงเท้าที่เตะออก ถีบออก ยันออก คล้ายดาบทวนหอกง้าวที่เกรี้ยวกราดรุนแรงจำนวนหนึ่ง

เท้าทั้งคู่นี้ เพลงเท้าเช่นนี้ เป็นที่น่านิยมชมเชย ทอดตาทั่วแผ่นดิน นอกจากบุคคลไม่กี่คนแล้ว ไม่มีเพลงเท้าของผู้ใดวิจารณ์ร่วมกับมันได้

ฉั่วจุ้ยโต๊ะต้องใช้อาวุธเจ็ดชนิด คลี่คลายสภาวะจู่โจมระลอกนี้ และมีอาวุธได้รับความเสียหายไปหกชนิด

เตี่ยอ่วยสี่ค่อยชะลอสภาวะจู่โจมลง กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราไฉนไม่รอให้ท่านตอบคำ ก็ชิงจู่โจมต่อท่าน?"

ครั้งนี้มันยังไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามตอบคำ ก็ตอบคำถามเองว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านทางหนึ่งกระอักโลหิตทางหนึ่งหัวร่อ จุดประสงค์เพื่อสร้างความประหลาดใจแก่เรา ให้เราถามท่าน ท่านจะได้ฉวยโอกาสพักผ่อนหอบหายใจหรือถ่วงเวลา ไม่ทราบมีมือดีมากน้อยเท่าใดพลาดพลั้งไป ความจริงสามารถเอาชัย แต่ไม่ลงมือ เปลี่ยนเป็นถามไถ่เป็นเหตุให้พ่ายแพ้ เราพานจะทำลายกฎเกณฑ์ข้อนี้ เราจู่โจมโหมรุกยากนักที่ท่านรับไว้ได้ แต่ก็รับบาดเจ็บบอบช้ำภายใน ในระยะเวลาอันสั้นยากฟื้นฟูได้"

จากนั้นมันค่อยถามว่า

"แต่เรายังบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ท่านหัวร่ออันใด?"

มันชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ค่อยถามไถ่อย่างวางใจ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะหอบหายใจ รูจมูกของมันดั่งเต็มไปด้วยโลหิต

มันหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เราคิดใช้การหัวร่อ กระตุ้นให้ท่านถามไถ่ ช่วงชิงโอกาสฟื้นฟูเรี่ยวแรงจริงๆ ขณะที่สถานการณ์ต่อสู้ไม่เป็นผลดีต่อเรา เราจะถ่วงเวลาทั้งที่สถานการณ์ต่อสู้เป็นฝ่ายมีเปรียบ ท่านยังไม่ปล่อยปละละเว้นท่านนับเป็นคู่มืออันยอดเยี่ยมจริงๆ"

เตี่ยอ่วยสี่มองดูมัน กล่าวว่า

"ท่านก็นับเป็นคู่มืออันประเสริฐ น่าเสียดายที่รับบาดเจ็บสาหัสมิหน้ำซ้ำใกล้ตายแล้ว"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะยกมือเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก ปาดเช็ดจนใบหน้าแปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมหนึ่ง กล่าวว่า

"เราบอกว่าท่านเป็นคู่มืออันยอดเยี่ยม แต่ภาพวาดของท่านไม่ได้สู่ทำเนียบ ไม่อาจบรรลุถึงขอบเขตชั้นสูงได้"

เตี่ยอ่วยสี่กระชากเสียงว่า

"ท่านเข้าใจภาพวาดอันใด?"

ใบหน้าดำที่แปดเปื้อนโลหิตของฉั่วจุ้ยโต๊ะเป็นประกายขึ้นมา ปากกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะความประพฤติของที่ชั่วช้าสามานย์เกินไป คนที่ต่ำช้าสามานย์ผู้หนึ่ง ไหนเลยวาดภาพอันสูงส่งได้? คนต่ำช้าที่รู้จักแต่ลอบทำร้ายผู้หนึ่ง ไหนเลยสร้างสรรค์จินตนาการอันกว้างไกลได้?"

เตี่ยอ่วยสี่หัวร่อฮาๆ ตวัดพู่กันบังเกิดเสียงลมแหวกฝ่าอากาศทางหนึ่งตวัดพู่กัน ทางหนึ่งกล่าวว่า

"เราบอกว่าท่านไม่เข้าใจศิลปะก็ไม่เข้าใจ ศิลปะความจริงเป็นสิ่งจอมปลอม กวีใช้บทร้อยกรองกลบเกลื่อน นักวิชาการใช้ภูมิความรู้กลบ จิตรกรใช้สีสันกลบเกลื่อน ชนชาวโลกที่มีความประพฤติต่ำช้ามีอยู่มากหลาย แต่ยังคงแต่งบทกวีที่ดี บทความอันยอดเยี่ยม ภาพวาดอัน

ประเสริฐออกมาหากใช้ความประพฤติของคนวิจารณ์ศิลปะนับว่าผิดแล้ว"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะยังรวบรวมเรี่ยวแรงถลันหลบหลีก แต่บนใบหน้าที่ข้อแขนตามร่างกาย เพิ่มบาดแผลโลหิตอีกหลายสาย

พลันได้ยินเตียถั่วตวาดต่อฉั่วจุ้ยโต๊ะว่า

"ท่านรีบหนี ปล่อยให้เรารับมือเอง"

ได้ยินสตรีไร้ฝันตวาดว่า

"ท่านอย่าคิดหมายเข้าไป"

ที่แท้เตียถั่วเห็นฉั่วจุ้ยโต๊ะถูกลอบทำร้ายรับบาดเจ็บ ยามร้อนรุ่มเร่งเร้าพลังสะท้อนกลับขึ้น กลับสามารถควบคุมพลังลมปราณคิดดิ้นหลุดไปจัดการกับเตี่ยอ่วยสี่

แต่มันส่งเสียงร้องเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

สตรีไร้ฝันแผ่พุ่งพลังยับยั้ง ทั้งสองก็พัวพันเป็นพัลวันอีกครา

แต่ระหว่างที่ทั้งสองขยับดิ้นรน ค่อยส่งเสียงสำเนียงดุจเดิมได้

เตี่ยอ่วยสี่ตวัดพู่กันใส่ฉั่วจุ้ยโต๊ะ หัวร่อเคี้ยกๆ กล่าวว่า

"พวกมันช่วยเหลือท่านไม่ได้ ท่านยังคงรับความตายเถอะ"

ขาดคำลอยตัวขึ้น ถีบเท้าขวาออก

ที่มันเตะถีบใส่มิใช่ฉั่วจุ้ยโต๊ะ หากแต่เป็นเตียถั่ว .

เตียถั่วกับสตรีไร้ฝันยังพัวพันเป็นพัลวัน ยากจะแยกจากกัน

สตรีไร้ฝันร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"อย่าได้ลงมือ เช่นนี้เราจะ..."

ทั้งสองพัวพันกัน หากเตี่ยอ่วยสี่ลงมือฆ่าเตียถั่ว อาจทำร้ายสตรีไร้ฝันด้วย

ดังนั้นสตรีไร้ฝันส่งเสียงร้องออกมา หวังให้เตี่ยอ่วยสี่ยั้งเท้าไว้ไมตรี

เตี่ยอ่วยสี่พอฟัง ปฏิกิริยาของมันคือเตะถีบเท้าซ้ายออกไปด้วย

ทั้งนี้เพราะมันได้คิดว่า หากเตะใส่เตียถั่ว ผู้ตายไม่แน่ว่าจะเป็นเตียถั่ว ดังนั้นมิสู้จู่โจมสังหารคนทั้งสองโดยพร้อมเพรียง จะได้หมดเรื่องสิ้นราว

ดังนั้นมันใช้เท้าขวาจู่โจมใส่เตียถั่ว เท้าซ้ายเตะถีบใส่สตรีไร้ฝัน

มันคิดจู่โจมสังหารคนทั้งสองพร้อมกัน

สตรีไร้ฝันกับเตียถั่วแผ่พุ่งพลังฝีมือเข้าพัวพันกัน เห็นแน่ชัดว่าคราครั้งนี้คนทั้งสองล้วนไม่อาจหลบรอดได้แล้ว

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งร้องเพ้ย ตวาดว่า

"พวกเดียวกันยังไม่ไว้ไมตรี นับว่าเลวชาติกว่าเดียรัจฉานอีก"

คนที่แผดด่าคือฉั่วจุ้ยโต๊ะ...ฉั่วจุ้ยโต๊ะที่รับบาดเจ็บสาหัส

มันไม่เพียงตวาดว่า ทั้งยังลงมือสกัดขัดขวาง

ในมือของมันมีดาบเล่มหนึ่ง

ดาบของมันคล้ายคบเพลิงอันหนึ่ง

เป็นดาบอัคคีฟ้า

แต่ว่าฉั่วจุ้ยโต๊ะรับบาดเจ็บ

น่าเสียดายที่ฉั่วจุ้ยโต๊ะรับบาดเจ็บ

ไม่ว่าผู้ใดล้วนเห็นว่าฉั่วจุ้ยโต๊ะมิใช่คู่มือเตี่ยอ่วยสี่ ดังนั้นเตียถั่วร้องเตือนว่า

"หน้าดำ ท่านรีบไป"

แม้แต่สตรีไร้ฝันก็ร้องว่า

"รีบหนี"

แต่พวกนางยับยั้งมันไม่ได้

ฉั่วจุ้ยโต๊ะถาโถมไป เท้าของเตี่ยอ่วยสี่จู่โจมใส่ที่ใด ดาบของมันก็ฟันใส่ที่นั้น

ในมือมันเมื่อถือดาบเช่นนี้เล่มหนึ่ง คนก็ผิดแผกแตกต่างไป

ดาบเล่มนี้ฟาดฟันถึงตอนท้าย ตลอดทั้งร่างของฉั่วจุ้ยโต๊ะคล้ายเกิดอัคคีลุกไหม้

ดวงตามันก็คล้ายปรากฏเปลวไฟพวยพุ่งออกมา

เสื้อผ้าบนร่างของเตี่ยอ่วยสี่ ก็เกิดไฟลุกไหม้ขึ้นหลายแห่ง

ที่ซึ่งเกิดไฟลุกไหม้ แสดงว่าถูกดาบฟันใส่

เพลงเท้าของเตี่ยอ่วยสี่ก็เปล่งอานุภาพอย่างเต็มที่ มันเห็นดาบอัคคีเกรี้ยวกราดถึงเพียงนี้ มิเพียงไม่หลบเลี่ยง ทั้งยังใช้ออกอย่างสุดกำลัง

ดาบฟันถึงที่ใด เท้าของมันก็บรรลุถึงที่นั้น

ดาบในมือฉั่วจุ้ยโต๊ะยิ่งเผาไหม้ยิ่งรุนแรง

ความคิดต่อสู้ของมันก็ยิ่งต่อสู้ยิ่งช่วงโชติ

ความคิดต่อสู้ความเป็นเชื้อเพลงที่จุดติดไม้ชนิดหนึ่ง หากท่านไม่จุดมันขึ้น ยังไม่ล่วงรู้ว่า ขณะที่มันเผาไหม้อย่างรุนแรง เป็นความเจิดจ้าจับตาถึงเพียงไหน

ความคิดต่อสู้ของฉั่วจุ้ยโต๊ะคล้ายดาบในมือมัน

คล้ายอัคคีบนดาบ

เป็นอัคคีบนฟ้า

เป็นดาบอัคคีฟ้า

เตี่ยอ่วยสี่ความจริงคิดใช้เท้าจู่โจมดาบอัคคีฟ้า

มันคิดสะกดมันเอาไว้

นี่คล้ายกับปรากฏสัตว์ประหลาดตัวหนึ่งอยู่ในถ้ำศิลา มันต้องปิดปากถ้ำไว้ ค่อยอยู่รอดปลอดภัยได้

และคล้ายกับมีงูพิษตัวหนึ่งอยู่ในไห มันต้องอุดปากไหไว้ ค่อยรักษาเอาตัวรอดได้

เพลงเท้าของมันคล้ายลมพายุ

ลมเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น

พลังของลมไม่มีที่สิ้นสุด

ความน่ากลัวของลมอยู่ที่รวดเร็ว ไร้สภาพและมีพลัง แต่ไม่อาจไขว่คว้าถูกได้

เท้าพอเตะผ่าน อัคคีรังแต่ลุกโชนกว่าเดิม ร้อนแรงกว่าเดิม

เตียถั่วยินดียิ่ง

คิดไม่ถึงฉั่วจุ้ยโต๊ะที่รับบาดเจ็บ ยังห้าวหาญดุดันถึงเพียงนี้

ยามนี้แม้แต่สตรีไร้ฝัน ก็มุ่งหวังให้ฉั่วจุ้ยโต๊ะสามารถพิชิตชัย

ทั้งนี้เพราะเตี่ยอ่วยสี่มิใช่ “พวกเดียวกัน” กับนาง

ร้อนอย่างยิ่ง

นี่มิใช่การเผชิญศัตรู

หากแต่เป็นการผจญเพลิง

ในบางด้าน อัคคีเป็นสิ่งที่ไร้ผู้ต่อต้าน

ทั้งนี้เพราะอัคคีทำให้เกิดแสงสว่าง

ทุกผู้คนล้วนต้องการแสงสว่าง

หากดับอัคคีในโลกไปเท่ากับดับแสงสว่างในชีวิตของตัวเองไปด้วย

เตี่ยอ่วยสี่พลันพบว่าตัวเองคล้ายภาพวาดใบหนึ่ง

ภาพวาดที่คล้ายกำลังลุกไหม้ใบหนึ่ง

มันไม่เคยวาดภาพเช่นนี้มาก่อน

นี่เป็นภาพวาดที่เลวที่สุด และก็เป็นภาพวาดที่สวยงามที่สุด

...ที่แท้วัตถุเรื่องราวที่สวยงามดีพร้อมที่สุดโลก ต้องใช้ชีวิตเข้าแลกมา

เตี่ยอ่วยสี่พอล่วงรู้ถึงข้อนี้ ได้คิดถึงข้อนี้ ก็บังเกิดความกลัวขึ้น

มันกลัวว่าตัวเองอดเผาผลาญตัวเองมิได้

...เผาผลาญตัวเองเพื่อแสวงหาความสวยงาม

...แสวงหาอัคคีที่สุดสวยงาม

อัคคีนี้เพียงพอกับการเผาภูเขาน้ำแข็งในจิตใจมัน จนโชติช่วงชัชวาลย์จับขอบฟ้าตระการ

การต่อสู้ดำเนินต่อไป

สตรีไร้ฝันกับเดียถั่วล้วนพบว่า สองเท้าของเดี่ยอ่วยสี่เกิดอัคคีลุกไหม้

แต่มันยังใช้เท้าทั้งสองราวกับแส้ที่สะบัดกราดฟาด ดูไปไม่คล้ายเป็นเท้าคน หากแต่คลับคล้ายอาวุธรูปเท้าที่ถืออยู่ในมือคู่หนึ่ง

เพียงไม่ทราบกงล้อพายุอัคคีที่ใต้เท้าของนาจาซึ่งอาละวาดสมุทรละเมิดอาญาสวรรค์ ใช่เป็นลักษณะเช่นนี้หรือไม่?

ลมพายุ

ท่านไม่สามารถยับยั้งลมพายุได้

ลมพายุเป็นสิ่งที่ไร้เงา สิ่งที่ไร้สภาพ

ลมพายุยิ่งไร้น้ำใจ

ขณะที่ลมพายุรักสวยรักงาม เพียงโฉบผ่านผิวบึงที่สงบราบเรียบก่อเกิดเป็นระลอก

นั่นคล้ายกับรอยยับย่นหญิงสาววัยแรกรุ่นที่ชมชอบยิ้ม

ขณะที่ลมพายุพิโรธ สามารถปลุกเร้ามหาสมุทรอันกว้างไพศาลเป็นระลอกคลื่นอันคลุ้มคลั่ง ก่อให้เกิดการทำลายล้างอย่างรุนแรง

ลมอยู่รอบกายของท่าน ท่านไม่สามารถระวังป้องกัน ได้แต่รับไว้

มันไร้สภาพไร้ร่องรอย ไร้สุ้มเสียงไร้สำเนียง

แต่มันสามารถหักโค่นทุกสิ่ง บังเกิดเป็นพลังที่ใหญ่หลวงกว่าท่านใช้แส้ฟาดโบยซากศพสามหมื่นเที่ยว

คิดจัดการกับลมพายุ เท่ากับคิดจัดการกับความสำเร็จ

...ต่อให้ท่านเอาชนะได้ เพียงแลกมาซึ่งความพ่ายแพ้

สภาพของลมหายใจที่ขาดห้วง ไม่มีปัญญามีชีวิตสืบไป ล้วนเป็นความพ่ายแพ้ของชีวิต

ฉั่วจุ้ยโต๊ะคิดจัดการกับลมพายุ

มันใช้อัคคีเซ่นสรวงลมพายุ

คิดเร่งเร้าลมพายุลุกไหม้เป็นทะเลพิโรธ

มันรับบาดเจ็บสาหัส

มันไม่อาจพ่ายแพ้อีก

หากแม้นลมพายุเป็นศัตรู มันก็จะเผาผลาญศัตรูผู้นี้

หากแม้นลมพายุนี้เป็นเท้าจักรผันคู่หนึ่ง มันก็จะเผาทำลายเท้าคู่นั้น

มันใกล้ประสบความสำเร็จแล้ว

เพลงอัคคีลุกลามใส่เท้าทั้งคู่นั้น

ลมเสริมสภาพอัคคี มันตกลงใช้อัคคีเผาผลาญลมพายุ

สถานการณ์ต่อสู้พลันเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น

เพลงเท้าของเตี่ยอ่วยสี่หยุดยั้งลงอย่างกะทันหัน พู่กันในมือมันพลันสาดกระจายเป็นหยดหมึกกลุ่มหนึ่ง

พริบตานั้นฉั่วจุ้ยโต๊ะทุ่มเทสติสมาธิจัดการกับเท้าคู่นั้นไม่ทันระวังป้องกันพู่กัน บนใบหน้าถูกคราบหมึกกระเซ็นใส่

หยดหมึกสาดซัดใส่เสื้อผ้ามัน ชำแรกแพรพรรณเข้าไป ทะลุผ้าออกมา เมื่อหยดหมึกพ่นใส่ใบหน้ามัน ความเจ็บปวดรวดร้าวที่ได้รับเป็นที่คาดคำนวณได้

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกลับกระทำเรื่องหนึ่ง

มันยกมือปิดหน้า แต่อ้าปากขึ้นพ่นอัคคีออกสายหนึ่ง

อาวุธในมือมันไม่เพียงกลายเป็นอาวุธอัคคี ทั้งยังรมเจ้าของที่เกาะกุมอาวุธนี้เป็นวัตถุเพลงสิ่งหนึ่ง

อัคคีสายนี้พวยพุ่งใส่ใบหน้าเตี่ยอ่วยสี่อย่างรวดเร็ว

เตี่ยอ่วยสี่ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ฉั่วจุ้ยโต๊ะฟันดาบอัคคีลง เตี่ยอ่วยสี่พลันถอยปราดไปอย่างเร่งร้อน

หน้ากากของมันแตกแยกเป็นสองเสี่ยง ร่วงหลุดลงมา

ใบหน้ามันปรากฏรอยโลหิตสายหนึ่ง

ตลอดทั้งใบหน้ามันล้วนวาดขึ้นมา

องคาพยพตลอดจนเค้าใบหน้าของมัน ไม่ทราบเป็นไปตามธรรมชาติ หรือว่าเป็นฝีมือของมนุษย์ กลับผิดสภาพผิดรูปแบบไป ดังนั้นมันวาดปากของตัวเป็นดวงตา วาดดวงตาเป็นใบหู วาดใบหูเป็นจมูก วาดจมูกเป็นปาก วาดขนคิ้วเป็นหนวดเครา หนวดเคราก็กลายเป็นขนคิ้ว

หมายความว่าองคาพยพของมันกลับตาลปัตรโดยสิ้นเชิง

ยามนี้ยังเพิ่มรอยดาบอีกสายหนึ่ง

เป็นรอยแผลโลหิตที่ถูกไฟลวกสายหนึ่ง

เตี่ยอ่วยสี่ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง กลับหันหลังให้แก่ฉั่วจุ้ยโต๊ะ ตวัดเท้าเตะใส่ทรวงอกของมัน

เสียงโครมครามหนึ่ง ตลอดทั้งร่างมันปลิวลิ่วออกไป พุ่งชนใส่ฉั่วจุ้ยโต๊ะ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะไม่อาจมองเห็นชัดตา

...เกรงว่าหยดหมึกนั้นยังฉาบพิษไว้

ฉั่วจุ้ยโต๊ะเพียงแค้นตัวเองมุ่งความสนใจที่เท้าของศัตรูเกินไป กลับละเลยมือที่ใช้วาดภาพของศัตรู ยังมีพู่กันที่ใช้วาดภาพค้ามนั้น

มันพอได้ยินเสียงลม ก็ยื่นดาบอัคคีฟ้าออก ฟาดฟันสังหารศัตรู

การต่อสู้ดำเนินถึงขั้นนี้ นับเป็นการสละชีวิตเข้าหาญหัก หวุดหวิด

หวาดเสียวถึงขีดสุด

ใบหน้าของฉั่วจุ้ยโต๊ะถูกหยดหมึกพิษกระเซ็นใส่ ยามกะทันหันสองตามองไม่เห็น

สองเท้าของเตี่ยอ่วยสี่กลายเป็น "เท้าอัคคี" ใบหน้าก็ถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง หน้ากากปริแตกแยกออก

แต่เตี่ยอ่วยสี่ชิงจู่โจมใส่ฉั่วจุ้ยโต๊ะ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะก็ตอบโต้ในบัดดล

ปัญหาอยู่ที่ผู้ใดรวดเร็วกว่า? แม่นยำกว่า? ดุดันอำมหิตกว่า?

นอกจากความรวดเร็ว แม่นยำ อำมหิตแล้ว ยังมีเงื่อนไขในการกำหนดผลแพ้ชนะความเป็นตายอีกประการหนึ่ง

...ผู้ใดโชคดีกว่า?

ฉั่วจุ้ยโต๊ะรับบาดเจ็บด้านทานรับมือศัตรู ปฏิกิริยาไม่อาจบอกว่าไม่รวดเร็ว

แต่มันรับบาดเจ็บสาหัสอยู่ก่อน

ระดับความเร็วของการจู่โจมของเตี่ยอ่วยสี่ เป็นผลจากการที่มัน "เตะ" ใส่ตัวเอง

นี่เป็นพลังที่เกิดจากกำลังภายในบวกกับวิชาตัวเบา เพิ่มเติมด้วยพลังเท้า

นั่นเป็นความรวดเร็วถึงขีดสุด

มิหนำซ้ำพริบตานั้น เท้าทั้งสองของมันยังลุกไหม้ มันหามีโอกาสดับไฟที่เท้าไม่

มันขบกรามกล้ำกลืนไว้

ทั้งนี้เพราะไม่ว่าชัยชนะครั้งสำคัญใด ล้วนต้องจ่ายค่าตอบแทนขึ้นอยู่กับค่าตอบแทนใหญ่น้อยเท่าใด

มันเตะดาบอัคคีฟ้าพ้นห่างในเท้าเดียว

เท้านี้พุ่งผ่านข้างลำคอของตัวเอง เตะใส่หน้าผากของฉั่วจุ้ยโต๊ะ ขณะเดียวกัน ท้ายทอยของมันก็พุ่งชนใส่ใบหน้าของฉั่วจุ้ยโต๊ะ เสียงกระดูกใบหน้าแตกหักเสียงกระดูกหน้าผากแตกหักล้วนดังขึ้น ฉั่วจุ้ยโต๊ะส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หงายร่างล้มลงด้วยสภาพอันสยดสยอง

มันคล้ายพ่ายแพ้แล้ว

เตี่ยอ่วยสี่ค่อยดับอัคคีบนเท้าทั้งสองของตัวเอง

ที่น่าประหลาดคือ อัคคีนั้นคล้ายไม่อาจดับลงได้

มันหน้าแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นสีม่วงทอง

เนื่องด้วยองคาพยพของมันเป็นมันวาดขึ้นเอง รูปเค้าใบหน้ากลับตาลปัตร ใบหน้าที่ม่วงคล้ำบวมฉุ ดูไปน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

เตี่ยอ่วยสี่ตวาดก้อง กระทืบเท้าจนพื้นหินปริแตกแยกออก ฝังเท้าอยู่ในดิน

สภาวะอัคคีอ่อนโทรมลง

มันใช้ดินดับไฟ ดังนั้นฝังร่างครึ่งท่อนล่างอยู่ในดิน

สีหน้าของมันประหลาดพิกลยิ่ง ไม่ทราบปลอดโปร่งสบายถึงที่สุด หรือเจ็บปวดทรมานสุดเปรียบปาน

ซึ่งความจริง ความวิปโยคที่สุดกับความลิงโลดคลุ้มคลั่ง เป็นเรื่องใกล้เคียงกันยิ่ง

เตี่ยอ่วยสี่ลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า

มันมองดูสตรีไร้ฝันกับเตียถั่วแวบหนึ่ง กล่าวอย่างอ่อนแรงว่า

"มันตายแล้ว ถึงรอบพวกท่านแล้ว"

เตียถั่วพลันกล่าวว่า

"เรามีปัญหาข้อหนึ่ง"

สุ้มเสียงที่เปล่งจากปากมันเป็นเสียงสตรี แสดงว่าเป็นสำเนียง

ของสตรีไร้ฝัน

เตี่ยอ่วยสี่พอฟัง ก็คลายใจลง ทราบว่าคนทั้งสองเท่ากับเป็นคนพิการ ดังนั้นกล่าวว่า

"ถามเถอะ"

สตรีไร้ฝันกล่าวว่า

"ท่านไยไม่วาดรูปปากอยู่ที่แก้มก้น?"

สุ้มเสียงที่เปล่งจากปากนาง กลับเป็นเสียงของเตียถั่ว

ดูท่าพลังลมปราณภายในกายคนทั้งสอง ยังพัวพันเป็นพัลวัน

เตียอ่วยสี่ยิ้มแล้ว มันยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แล้วมาเราเพียงรับประทานคน น้อยครั้งจะฝังตัวอยู่ในร่างคนแต่ครั้งนี้มีข้อยกเว้น

ไม่ว่าบุรุษหรือสตรี เราล้วนจะฝังตัวเข้าไป ทั้งนี้เพราะเราได้รับบาดเจ็บ

ผู้ที่รับบาดเจ็บต้องบำรุง มิหนำซ้ำยังต้องระบายออก เราจะระบายเพลิงในอกของเรา"

ขณะกล่าววาจา มันมั่นคงเยือกเย็นยิ่ง

...นกที่ปิ้งย่างสุกบินไม่ขึ้น

...สุนัขที่ถูกฆ่าไม่กัดคน

เตี่ยอ่วยสี่เห็นว่าคิดฆ่าบุรุษสตรีที่รัดพันกัน จนไม่อาจแยกจากกันคู่นี้ นับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

แต่ที่มันคาดคิดไม่ถึงคือ เตียถั่วกับสตรีไร้ฝันกลับโถมใส่มันโดยพร้อมเพรียง

ความเคลื่อนไหวเป็นอันหนึ่งอันเดียว

มิหนำซ้ำยังรวดเร็วยิ่งกว่า

ก่อนที่มันจะ "ถอนเท้า" ออกจากดิน เตียถั่วก็สวมกอดมันไว้

...ก่อนที่สองมือของเตียถั่วจะโอบรัดสองแขนมัน อย่างน้อยถูกทำร้ายสามหมัดหกดรรชนีสิบสี่ฝ่ามือ

ดีที่นั่นมิใช้เท้า มิใช่เท้าของเตี่ยอ่วยสี่

เตียถั่วยังอ้าปากขบกัดด้ามพู่กันของมัน ใช้ฟันเขี้ยวแหลมคมขบกัดด้ามพู่กันที่หยาบเท่านิ้วสองนิ้วหักไป

สตรีไร้ฝันพอเข้ามา เข็มดอกเหมยในมือซ้ายก็แทงใส่คอหอยมัน ปิ่นหยกในมือขวาปักใส่จุดแป๊ะหวยบนขม่อมของมัน

เตี่ยอ่วยสี่เหลือกตาขึ้น ร้องร่ำครำครวญคำหนึ่ง

คาดว่ามันคิดกล่าววาจา

มันมีวาจามากหลายคิดใคร่กล่าว

ทั้งนี้เพราะมันไม่ยินยอมพร้อมใจ

มันยังมีภาพวาดมากหลายยังวาดไม่เสร็จสิ้น

มันยังมีเงินทองมากหลายฝังอยู่ในดิน รอให้มันจับจ่ายใช้สอย

เพลงเท้าที่ไร้ผู้ต่อต้านของมัน ยังคิดใช้จัดการตุยเมี่ยแห่งสี่ยอดมือปราบ

หากมันตกตายในลักษณะนี้ ไยมิใช่...

ผลแห่งความพ่ายแพ้นี้ เกิดจากความเลินเล่อของมัน

พ่ายแพ้ยังพอทำเนา หากตกตายก็จบสิ้นแล้ว

เตี่ยอ่วยสี่คำรามก้อง สองเท้าพ้นจากดิน ตวัดเตะออกไป

สตรีไร้ฝันและเตียถั่วล้วนถูกเท้าเตะใส่

คนหนึ่งปลิวลิ่วเข้าไปภายในโบสถ์ กลางหลังปะทะชนกับเสาคนหนึ่งร่วงหล่นลงในอ้อมอกของรูปปั้นอรหันต์ที่ถือดาบรูปหนึ่ง

รูปปั้นอรหันต์แหลกสลาย ฉาบทองเหลืองร่วงหล่นลงมา กรีดใบหน้าผุดผาดของสตรีไร้ฝันเป็นรอยแผลโลหิตสายหนึ่ง

ผู้ที่ชนรูปปั้นอรหันต์แหลกสลายเป็นสตรีไร้ฝัน

นางอ้าปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง รอยแผลเป็นบนใบหน้ายิ่งซีดขาวกว่าเดิม แสดงว่ารับบาดเจ็บไม่น้อย

กลางหลังของเตียถั่วปะทะชนกับเสาโบสถ์ ฟังจากสุ้มเสียงอันหนักอึ้ง คล้ายกับเป็นภูเขาลูกหนึ่งเกิดการระเบิดภายใน

เสาโบสถ์ไม่ได้หักโค่นลง เพียงแต่ขื่อคานเหนือเสาสั่นไหวคราหนึ่ง

จากนั้นกระเบื้องหลังคาเหนือขื่อบังเกิดเสียงทึบคราหนึ่ง

ชั่วครู่ให้หลัง กระเบื้องหลังคาทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ที่ห่างไปสามแผ่นค่อยแตกระเบิดขึ้น

แตกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ร่วงพร่างพรูดุจบุปผาพิรุณ

เตียถั่วกลับไม่มีเรื่องราวใด หัวร่อฮิฮะออกมา

นี่คือพลังสะท้อนกลับ

เตียถั่วเป็นบุตรบุญธรรมของหัวหน้าหน่วยปฏิภาณฟ้าเตียซาปา พลังฝีมือของมันอาจไม่นับเป็นสุดยอดฝีมือ แต่ก็มียอดวิชาบางแขนงที่ผู้อื่นเรียนรู้ไม่ได้

เตี่ยอ่วยสี่ส่ายโงนเงนลุกขึ้นยืน

มันคิดรุกไล่ซ้ำเติม

ขอเพียงรุกไล่ซ้ำเติมใส่ บุรุษสตรีคู่นี้ต้องตายแน่นอน

แต่มันพอลุกขึ้นยืน ก็ทราบว่าตัวเองจบสิ้นแล้ว

สภาพพ่ายแพ้กำหนดแน่นอน มิหนำซ้ำเป็นมันก่อขึ้นเอง

มันไม่สมควรฝังเท้าทั้งสองข้างจมลึกอยู่ภายในดิน

...เหยี่ยวที่ไร้ปีก กระทั่งสุนัขยังสู้ไม่ได้

มันก็ไม่สมควรประมาทสตรีไร้ฝันกับเตียถั่ว

...บุรุษสตรีคู่นี้ขอเพียงยอมผนึกกำลัง เท่ากับมีพลังฝีมือเพิ่มพูนทวีคูณ

มันยิ่งไม่สมควรยื่นเท้าเตะใส่ทั้งสอง

...สองเท้านั้นเท่ากับ "แยก" ร่างกายที่พัวพันเป็นพัลวันของทั้งสองออกจากกัน

มันผิดแล้วผิดเล่า ได้แต่พ่ายแพ้อย่างยับเยิน

สภาพพ่ายแพ้ที่ยับเยินที่สุดในโลกคืออะไร?

...คนผู้หนึ่งขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ ความคิดต่อสู้ยังไม่ตาย จะมีวันที่พลิกสถานะจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย

มีแต่สภาพพ่ายแพ้ชนิดหนึ่งที่ไม่สามารถพลิกฟื้นได้

นั่นคือตาย

...ทั้งนี้เพราะคนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ

ความตายคือความพ่ายแพ้ที่ผู้คนต้องเดินผ่าน หากแม้นในช่วงเวลาอันสั้นที่คนผู้หนึ่งเดินผ่าน สามารถทำให้อนุชนรุ่นหลังจดจำจารึก สามารถประกอบคุณงามความดี เป็นผลสะท้อนถึงชนรุ่นหลัง อย่างนั้นคนผู้นี้แม้ตัวตาย แต่ชื่อยังคงอยู่

ผู้คนจำนวนมากอาจไม่ยินยอม "ตกตาย" ในลักษณะนี้ ดังนั้นผิดหวังมีชีวิตสืบไปตลอดกาล อย่างน้อยให้ยาวนานกว่าช่วงเวลาที่มันมีชีวิตอยู่อย่างแท้จริง

แต่เตี่ยอ่วยสี่สำนึกตัวว่ามันต้องตายแน่แล้ว

ทั้งนี้เพราะภาพวาดที่ดีที่สุดของมันยังวาดไม่เสร็จสิ้น

พริบตานั้นมันบังเกิดความสำนึกเสียใจยิ่ง

...หากแม้นมันไม่เข้าสู่ยุทธจักร ก็ไม่ต้อง "ตาย" แล้ว

ขอเพียงมันทุ่มเทชีวิตจิตใจกับการวาดภาพ ไม่แน่ว่าจะเป็นยอดจิตรกรที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่ง

แต่มันทราบว่า การวาดภาพต้องพึ่งพาผู้คนสร้างชื่อ หากผู้คนไม่ชมชอบภาพวาดของท่าน หรือว่าภาพวาดของท่านไม่เป็นที่นิยมยินดี

ของผู้คน ชั่วชีวิตของท่านจะไม่มีชื่อเสียง ไม่อาจเป็นยอดจิตรกรได้

ดังนั้นมันจึงย่างเท้าเข้าสู่ยุทธจักร

มันยังมีเท้าคู่หนึ่ง

มันคิดอาศัยเพลงเท้าสร้างชื่อลือเลื่อง

คนผู้หนึ่งหากแม้นมีอำนาจ มีศักดิ์ฐานะ ยังกลัวไม่มีชื่อเสียงอีกหรือ?

เพียงแต่หากคิดบุกบั่นยุทธจักร ต้องจ่ายค่าตอบแทนออกไป

ยามนี้มันต้องจ่ายค่าตอบแทนออกไป

ค่าตอบแทนคือตาย

เช่นเดียวกับพริบตาก่อนที่ฉั่วจุ้ยโต๊ะถูกเตี่ยอ่วยสี่ลอบทำร้ายเบื้องหน้าสายตากลับปรากฏภาพวาดใบหนึ่งขึ้น พริบตานั้น เตี่ยอ่วยสี่ก็นึกถึงเรื่องเหล่านี้ขึ้นมา

จากนั้นมันหัวร่ออย่างแห้งแล้งออกมา

...มันหัวร่ออันใด?

มันมองทะลุปรุโปร่ง? หรือว่าเห็นชืดชา?

มันหัวร่อผู้คน หัวร่อตัวเอง? หัวร่อต่อความพ่ายแพ้ หรือหัวร่อต่อความตาย?

นี่ล้วนไม่สำคัญ

ทั้งนี้เพราะหลังจากที่มันหัวร่อก็ตายแล้ว

คนผู้หนึ่งตายแล้ว ไม่ว่าอันใดล้วนจบสิ้น ปัญหาอันใดล้วนไม่เกี่ยวข้องกับมัน ล้วนไม่มีความสำคัญแล้ว

ไม่มีรากเหง้าแห่งความพ่ายแพ้ก็ไม่อาจมีชัยชนะ

...ชัยชนะประดามี ล้วนสร้างสมจากความพ่ายแพ้นับครั้งมิถ้วน ครอบคลุมทั้งความพ่ายแพ้ของตัวเองและของผู้อื่น

ความล้มเหลวกับความสำเร็จไม่ได้ตั้งประจันกัน หากเกื้อหนุนกัน

และกัน

...ความพ่ายแพ้ครั้งนี้ อาจแลกมาซึ่งความสำเร็จในครั้งต่อไป
...ขอเพียงท่านไม่เห็นว่าพ่ายแพ้ แท้ที่จริงไม่ได้พ่ายแพ้
...ท่าทีที่ท่านมีต่อความพ่ายแพ้ และความเห็นที่มีต่อความสำเร็จ
จึงเป็นความสำเร็จและพ่ายแพ้ที่แท้จริง

สมมติเช่นคุกง้วน อุดมการณ์ที่ท่านแสวงหาล้วนพังพินาศ ดังนั้น กระทำอัตวินิบาตกรรม แต่ท่านทิ้งบทกวีอันอมตะไว้ ดูไปท่านถือว่าประสบชัยชนะ

ยังมีซีเบ๊เซียง ท่านกล่าววาจาพิทักษ์ความยุติธรรม กลับเป็นเหตุให้ถูกหยามอัปยศ ปลุกเร้าให้ท่านแต่งหนังสือ เขียนบันทึก "ซื่อกี่" (บันทึกประวัติศาสตร์) ฝากชื่อไว้ในแผ่นดิน ท่าทีที่ท่านมีต่อความพ่ายแพ้ทำให้ท่านประสบความสำเร็จ

ตรงกันข้ามกับเจ้าโง้วอ๋องชูชา ผลแห่งการทำสงครามพิชิตชัยทำให้พระองค์ชะล่าพระทัย ในที่สุดถูกเกาเจี้ยงแห่งแคว้นอ๊วกลัมล้าง นี่เป็นความพ่ายแพ้ที่สืบเนื่องจากความสำเร็จ

นอกจากนั้นสุยเอี่ยงตี่ฮ่องเต้ช่วงชิงบัลลังก์ครองแผ่นดินสำเร็จ ทรงถือเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ แต่ก็ทำให้พระองค์กลายเป็นทรราช ถูกกล่าวหามาทุกยุคสมัย นับเป็นความพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง

เตี่ยอ่วยสี่ลอบทำร้ายฉั่วจุ้ยโต๊ะได้ชัย ก็แลกมาซึ่งความพ่ายแพ้ของชีวิต

เพราะสองเท้าของเตี่ยอ่วยสี่ทำให้เตียถั่วกับสตรีไร้ฝันที่พัวพันกันค่อย "แยกจากกัน"

เตียถั่วรีบพุ่งปราดไปยังที่ซึ่งฉั่วจุ้ยโต๊ะนอนอยู่
โฉมหน้าของฉั่วจุ้ยโต๊ะแทบไม่เป็นสารูปผู้คน

แต่มันยังไม่ตาย

เดียถั่วยามกะทันหันไม่ทราบคิดกล่าวกระไร และไม่ทราบสมควรกล่าวกระไรดี

...การพูดปดต่อผู้บาดเจ็บอ่อนแอ เป็นเรื่องโหดเหี้ยมอำมหิตประการหนึ่งหมายถึงการบอกต่อมันว่าท่านสบายดี ท่านต้องไม่มีเรื่องราวใด หรือว่าท่านสบายดี ท่านต้องไม่มีเรื่องราวใด หรือว่าท่านต้องประสบความสำเร็จแน่นอน

เดียถั่วขณะจะเอ่ยปาก ฉั่วจุ้ยโต๊ะชิงกล่าวว่า

"ระวังนาง"

"นาง" ย่อมหมายถึงสตรีไร้ฝัน

สตรีไร้ฝันยืนอยู่ด้านหลังเดียถั่ว

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกระตุ้นเตือนเช่นนี้ เพราะสังเกตเห็นประกายตาของสตรีไร้ฝัน

นั่นเป็นประกายอันดุร้าย

แต่พานมีสีสันอันงดงาม

ประกายตานั้นเดียดขึ้งดุร้าย แต่แฝงแววตัดพ้อรันทด

ฉั่วจุ้ยโต๊ะสามารถสังเกตข้อนี้ออก แสดงว่าอาการบาดเจ็บที่ได้รับไม่หนักหนาเท่าเปลือกนอก

เดียถั่วบังเกิดความยินดีต่อข้อนี้

มันพลันเหลียวหน้าไป

ก่อนที่จะเหลียวหน้า ขณะที่เหลียวหน้า หลังจากที่เหลียวหน้ามันตระเตรียมรับการจู่โจมทำร้ายของฝ่ายตรงข้ามสิบเจ็ดสิบแปดชนิด

แต่พริบตาที่มันเหลียวหน้าไป สตรีไร้ฝันก็เลิกล้มความคิดจู่โจมทำร้าย

ที่แท้นางแค้นมัน

นางมีนิสัยรักความสะอาด

หากแม้นเป็นบ่อน้ำที่บุรุษตักอาบ นางยังไม่ต้องการใช้อีก

อย่าว่าแต่บุรุษผู้นี้เคยร้อยรวมกับร่างกายของนาง

นางความจริงคิดฆ่ามัน

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางถูกเหตุผลของตัวเกลี้ยกล่อมคล้อยตาม

นางได้รับบาดเจ็บ

ฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนสองคน มาตรว่าหนึ่งในสองรับบาดเจ็บสาหัสกว่าก็ตาม

นางไม่มีความมั่นใจว่าจะลงมือประสบผล

หากไม่มีความมั่นใจเกินกว่าเจ็ดส่วน นางจะไม่ยอมลงมือ

ดังนั้นขณะที่เตียถั่วมองดูนาง แววตาของนางก็กลับคืนสู่สภาพเดิม ซึ่งแฝงความอ่อนโยนที่สวยงาม ยกมือเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก

ขณะที่เตียถั่วมองดูนาง สีหน้าก็ประหลาดพิกลอยู่บ้าง มันถนัดจัดเจนวิชาคว้าจับพลังสะท้อนกลับก็แฝงความลี้ลับกลับสามารถหลอมกลืนกันกับพลังฝีมือของนาง นับเป็นเรื่องน้อยครั้งจะพบพาน

นี่สืบเนื่องจากพลังฝีมือที่สตรีไร้ฝันฝึกปรือ ก็เป็นแนวทางอันลี้ลับพิสดารเช่นกัน

มิหนำซ้ำทั้งสองมีลักษณะนิสัยใกล้เคียงกัน นับเป็นสาเหตุสำคัญ

การ "รัดพัน" เมื่อครู่ หากแตกต่างกับการโอบตวัดรัดพันกันไม่สำหรับกับเตียถั่ว ในใจอดบังเกิดเป็นระลอกมิได้

"ท่านคิดทำอะไร?"

เตียถั่วร้องถามออกไป ฟังดูคล้ายตะคอกเค้นถาม ราวกับเป็นคนที่พลั้งมือทำชามเคลือบตกแตกผู้หนึ่ง มุ่งหวังให้มีคนจุดประทัดกลบเกลื่อนก็มิปาน

สตรีไร้ฝันหนักแน่นมั่นคงกว่ามันมากนัก นางตอบว่า

"ไม่ทำอะไร ข้าพเจ้าสามารถทำอะไร? ท่านกลัวข้าพเจ้าทำอะไร?"

กล่าวพลางแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานออกมา

นางพานทรุดนั่งลงบนเศษดินเผาของรูปปั้นอรหันต์ที่แหลกสลาย

นางถูกเตะทำร้าย รับบาดเจ็บไม่เบา ดังนั้นรับประทานยาเม็ดลงไปก่อนสองเม็ด

ไม่ว่าเกิดเรื่องอันใด ต้องฟื้นฟูเรี่ยวแรงก่อนแล้วค่อยว่ากล่าวอย่างน้อยสะกดอาการบาดเจ็บไว้ก่อน

การพัวพันเมื่อครู่แม้ถูกแยกจากกัน แต่มีพลังฝีมือส่วนหนึ่งไม่ทราบสูญสลายไปที่ใด ในขณะที่นางเองดึงดูดพลังฝีมือส่วนหนึ่งของชายฉกรรจ์นั้นเข้ามา

พลังฝีมือนั้นประหลาดพิกล ต้องย่อยสลายใช้ให้เป็นประโยชน์

มิคาดยามนั้น พลันได้ยินเสียงสรรเสริญพระคุณเสียงหนึ่งดังว่า

"อมิตตพุทธ เรากริ่งเกรงพวกท่านชาวยุทธจักรกระทำเช่นนี้"

เห็นหลวงจีนครองจีวรเหลือง กลางหลังสะพายดาบพระ คิ้วขาวเคราเงินยวง โหนกแก้มนูนสูงรูปหนึ่ง พลิ้วกายเข้าโบสถ์ มองดูรูปปั้นที่แตกสลายเสียหาย ดวงตาทอแววเศร้าเสียใจ ทั้งยังแฝงแววขุ่นเคือง

เตียถั่วใจหายวูบ

มันความจริงเข้าใจว่า เมื่อเข่นฆ่าสังหารแส้วิเศษเปิดใหญ่ แส้ทองปิดหุบและเตี่ยอ่วยสี่ก็เสร็จเรื่องสิ้นราว ฝ่ายตรงข้ามเมื่อไม่ได้ส่งกำลังหนุนมา กำลังสำคัญคงวางอยู่ที่ทะเลสาบเกี้ยมโอ้ว ขณะจะส่งสัญญาณแจ้งต่อผู้สันโดษภูษาฟ้า มิคาดปรากฏหลวงจีนเช่นนี้รูปหนึ่งมาถึง

...เมื่อมิใช่สหาย

...เกรงว่าเป็นศัตรู

เห็นหลวงจีนจีวรเหลืองประนมมือกล่าวว่า

"อาตมาเป็นเจ้าอาวาสเล่าลิ้มยี่ ฉายาเล่าลิ้ม อาตมาขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ พวกท่านชาวยุทธจักรต่อสู้ชิงดี ไฉนชมชอบใช้วัดวาอารามเป็นสถานที่ก่อเรื่อง เมื่อสร้างความเสียหาย นำความมัวหมองมาสู่ดินแดนสงฆ์จะมีประโยชน์อันใด?"

เตียถั่วยามกะทันหันไม่อาจตอบได้ ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

"ทั้งนี้เพราะพวกเราชาวยุทธจักร ไม่มีสถานที่ที่ได้รับการยอมรับ มาตรว่าแต่ละคนสังกัดค่ายสำนัก แต่ไม่แน่ว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะเห็นชอบด้วย มิหนำซ้ำพวกเราล้วนเป็นคนที่ไม่อาจเห็นแสงสว่าง ไม่ได้รับการยอมรับจากทางบ้านเมืองและกรมเมือง ย่อมไม่สามารถตั้งเวทีลุยไฉได้"

เล่าลิ้มเชี่ยงซือเลิกคิ้วขาวโพลง กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกท่านไยไม่คัดเลือกค่ายสำนักหนึ่ง เป็นผู้ตัดสินการต่อสู้ กำหนดสถานที่หนึ่งเป็นสนามชิงชัย จะได้ไม่รบกวนความสงบของราษฎร?"

เตียถั่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ชาวยุทธจักรต่อสู้ช่วงชิงชั่วนาตาปี ไม่ทราบมีคนตายมากน้อยเท่าใด สูญเสียไปมากมายเพียงไหน ยังคงไม่อาจเลือกสรรผู้นำเช่นนี้ได้ พวกท่านเหล่าบรรพชิตก็เช่นกัน ไยไม่ขจัดข้อกินแหนงแคลงใจ สักการะบูชาเทพเจ้าของหมื่นพุทธเพียงองค์เดียว?"

คราครั้งนี้เล่าลิ้มเชี่ยงซือเป็นฝ่ายอับจนถ้อยคำ

เตียถั่วย้อนถามว่า

"ท่านมิใช่คนของง้วนจับซาหังกระมัง?"

"ง้วนจับซาหัง? ซือเฮียของเขาผู้สันโดษภูษาฟ้า กลับเป็นสหาย

ฆราวาสของเรา"

เตียถั่วระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"มิใช่ก็ประเสริฐ"

"แต่พวกท่านไม่สมควรขับไล่ศิษย์ภายในวัดเราจากไป"

"เราหวังดีต่อพวกเขา ที่นี้กำลังจะเกิดการต่อสู้ หากพวกเขาไม่ไปต้องเกิดการบาดเจ็บล้มตาย"

"แต่พวกท่านทำลายสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันสงฆ์ตามอำเภอใจต้องชำระชดใช้"

เตียถั่วยิ้มออกมากล่าวว่า

"ที่แท้หมายถึงเรื่องนี้ นี่ย่อมต้องชดใช้"

"ตอนนี้ท่านมีเงินพอหรือไม่?"

"ท่านต้องการให้ชดใช้ในบัดดล?"

"ไม่เช่นนั้นเรากริ่งเกรงว่าหลบหนีไป"

"เรากลับไม่มีค่าแห่งความเชื่อถือถึงเพียงนี้หรือ?"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือเหลือกตากล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร เราไยต้องเชื่อถือท่าน หากให้เราเชื่อถือท่านไม่ทราบอาศัยอะไร?"

"เราแซ่เตียนามถั่ว ฉายาราชาข้าว เพียงรู้จักรับประทานข้าว หลวงจีนใหญ่เชื่อถือก็เชื่อถือ ไม่เชื่อถือก็แล้วกันไป เรายึดครองวัดวาท่าน ความจริงไม่มีเจตนาร้าย เพียงไม่ต้องการชักนำเภทภัยให้แก่หลวงจีนภายในวัดท่าน แต่สุดท้ายยังสร้างความเสียหายให้แก่วัดท่าน นับเป็นความผิดของเรา ท่านต้องการให้ชดใช้มากน้อยเท่าใด ก็ชดใช้มากน้อยเท่านั้น ตอนนี้เราไม่มีเงินทองภายหน้ายินดีรับการจัดการจากท่าน แต่มิใช่ตอนนี้"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือสำรวจมองเตียถั่ว กล่าวว่า

"ไฉนไม่อาจจัดการกับท่านในตอนนี้?"
"ทั้งนี้เพราะเรายังคิดต่อยตี"
เล่าลิ้มเซี่ยงซือทอดถอนใจกล่าวว่า
"คนอยู่ในยุทธจักร จะต้องต่อยตี ท่านต่อยตีเพื่ออะไร?"
"เพื่อสหาย เพื่อพิทักษ์คุณธรรม และเพื่อกำจัดโจรขายชาติ"
เล่าลิ้มเซี่ยงซือทอดถอนใจกล่าวว่า
"ฟังดูท่านต้องพ่ายแพ้แน่นอน"
"เพราะเหตุใด?"
"โดยปรกติทั่วไป ผู้ที่ต่อสู้เพื่อเป้าหมายอันยิ่งใหญ่ปานนั้น ต้องพ่ายแพ้อย่างอนาถ ยากจะมีโอกาสได้ชัย"
"พ่ายแพ้ก็พ่ายแพ้เถอะ ในชีวิตของคน มีการต่อสู้บางประการที่ต้องต่อสัทั้งที่ทราบว่าพ่ายแพ้ หากเป็นชัยชนะที่ต้องลดตัวลง กล้ำกลืนฝืนอัปยศ มิสู้พ่ายแพ้อย่างระบือลือลั่น"
"ท่านดูไปเฉลียวฉลาด คิดไม่ถึงว่ามีความคิดอ่านคร่ำครึปานนี้ ต้องมีสักวันหนึ่งที่ท่านต้องเหน็ดเหนื่อยตาย"
เตียถั่วยักไหล่กล่าวว่า
"ตกตายหาเป็นไรไม่ เราเพียงเกรงว่าสิ่งนี้ทำไม่สำเร็จ สิ่งนั้นก็ทำไม่ได้ต้องตกตายไป จึงเป็นที่น่าเสียใจมากแล้ว"
เล่าลิ้มเซี่ยงซือยิ้มออกมากล่าวว่า
"อาตมาดูไม่ผิด คนชาญฉลาดทราบว่า ตัวเองสมควรทำอะไร ไม่สมควรทำอะไร แต่ผู้ที่ทรงภูมิปัญญาอย่างแท้จริง จะกระทำเรื่องราวที่ต้องกระทำทั้งที่ทราบว่าไม่สมควรกระทำดูท่าท่านเป็นคนของโค้วเซี่ยอิดจริงๆ"

...โค้วเซี่ยอิดเป็นชื่อแซ่แท้จริงของผู้สันโดษภูษาฟ้า
นี่เป็นครั้งที่สองที่ท่านเอ่ยถึงชื่อผู้สันโดษภูษาฟ้า

ดวงตาของเล่าลิ้มเซี่ยงซือทอประกายเฉลียวฉลาด กล่าวว่า

"ท่านเมื่อยินยอมชดใช้เงินทองทั้งยังเป็นคนของผู้สันโดษภูษาฟ้า อาตมาคิดกำนัลวาจาสักหลายประโยค...ทุกประการที่พวกท่านกระทำในที่นี้ ล้วนแล้วแต่เป็นเป้าหลอกล่อ สุดท้ายกระทำสูญเปล่า"

เตียถั่วความจริงห่วงใยอาการบาดเจ็บของฉั่วจุ้ยโต๊ะ ไม่คิดกล่าวมากความ พอฟังบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือทอดถอนใจกล่าวว่า

"ก่อนที่เราจะครองเพศบรรพชิต เคยเป็นแม่ทัพอันเกรียงไกร"

"เราดูออก"

ผู้ที่กระทำการใหญ่ มีบุคลิกภาพผิดแผกแตกต่าง สุดที่ผู้คนทั่วไปจะเสแสร้งดัดได้ ต่อให้คิดปิดบัง ก็ปิดบังไม่สำเร็จ

เล่าลิ้มเซี่ยงซือกล่าวด้วยน้ำเสียงที่รำลึกถึงความหลังว่า

"ขณะที่สองทัพตั้งประจัน ต้องช่วงชิงพื้นที่ สังหารข้าศึกอย่างอาจหาญ แด่สำหรับกับผู้นำทัพ การคำนวณผิดพลาดเพียงครั้งเดียวอาจต้องสูญเสียพื้นที่ที่ช่วงชิงมาอย่างยากเย็นแก่ผู้อื่น ผู้ที่ต่อสู้ประหัตประหาร เป็นนักรบใต้ร่มธง ทหารใต้บังคับบัญชา ผู้นำกองทัพกลับนั่งอยู่ในกระโจม ร่ำดื่มสุราเลิศรส นักรบแม้ห้าวหาญ ต้องมีแม่ทัพที่ดีผู้หนึ่งจึงจะทำศึกประสบชัย"

"ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ได้นั่งรออยู่ในกระโจม เขายินยอมพลีชีวิตก่อนพวกเรา"

"เราทราบ เขามิใช่บุคคลที่ใช้ให้ผู้อื่นพลีชีวิตเพื่อเขา แต่ท่านทราบหรือไม่ว่า ผู้สันโดษภูษาฟ้าหลอกลวงพวกท่านมาแล้ว?"

เตียถั่วงงงันวูบ จากนั้นกระชากเสียงว่า

"ท่านอย่าได้กล่าวกระพือยุยง หาไม่เราจะยึดถือท่านเป็นพวก

เดียวกับฉั่วเกีย"

"ท่านอย่าได้เข้าใจผิด อาตมาไม่มีเจตนาทำลายความรู้สึกเทิดทูนที่ท่านมีต่อผู้สันโดษภูษาฟ้า เพียงแต่บอกว่าท่านเข้าใจว่าพวกท่านทำเช่นนี้ เท่ากับแบกรับเรื่องราวไว้ ยิ่งก่อกวนลุกลามใหญ่โต สามารถชักกำลังสำคัญของศัตรูมา เปิดโอกาสให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าผ่านทะเลสาบเกี้ยมโอ้วเข้านครหลวงไปสังหารฉั่วเกีย ใช่หรือไม่?"

เตียถั่วสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง ทราบว่าบรรพชิตรูปนี้ต้องไม่รวบรัดธรรมดา ดังนั้นลอบระวังป้องกัน ตระเตรียมลงมือทุกเมื่อ

ความคิดตระเตรียมลงมือทุกเมื่อพอบังเกิด คนก็อยู่ในสภาพเตรียมพร้อม

...สมควรจู่โจมใส่ตำแหน่งใดของบรรพชิตรูปนี้ดี?

เตียถั่วพลันพบว่า ไม่ว่าตำแหน่งใด ล้วนไม่สามารถจู่โจมได้ ทั้งนี้เพราะมีเหตุผลสองประการ

หนึ่ง ฝ่ายตนขาดเหตุผล

มีบ้างบางคน หากไม่มีเหตุผลในการลงมือ ก็ไม่อาจลงมือด้วยอำมหิตได้

บุคคลเช่นนี้นับเป็นวีรบุรุษ

อย่างน้อยความรู้สึกของเตียถั่วในตอนนี้เป็นเช่นนี้

สอง ฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจเกินไปแล้ว

เล่าลิ้มเซี่ยงซือดูไปปราศจากการระวังป้องกัน แท้ที่จริงปิดกั้นจุดชีวิตทุกแห่งบนร่างจนหมดสิ้น

เตียถั่วไม่อาจจู่โจมเข้าไปได้

และไม่คิดจู่โจม

ดังนั้นเตียถั่วเพียงระวังป้องกัน เพียงถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

ดวงตาเล่าลิ้มเชี่ยงซือสาดประกายเจิดจ้า พลันถามว่า

"เมื่อครู่ท่านคิดฆ่าเรา?"

"มิใช่ เราเพียงคิดลงมือต่อท่าน"

"อย่างนั้นไฉนไม่ลงมือ?"

"ทั้งนี้เพราะเราขาดเหตุผล"

เล่าลิ้มเชี่ยงซือถามอีกว่า

"ยังมีสาเหตุอื่นหรือไม่?"

"เรายังค้นหาจุดอ่อนของท่านไม่พบ"

"ท่านไฉนคิดลงมือต่อเรา?"

"ทั้งนี้เพราะท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดวานี้กลับล่วงรู้เรื่องราวมากมาย ปานนี้ กล่าววาจามากมายถึงเพียงนี้ ยากรับรองว่าท่านมิใช่พวกเดียวกับฉัวเกีย"

เล่าลิ้มเชี่ยงซือเพ่งตาวาววับมองดูเตียถั่วชั่วขณะ ค่อยหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ผิดแล้ว เราบอกต่อท่านมากมายปานนั้น เพราะเห็นแก่ความซื่อสัตย์ของท่าน"

"ซื่อสัตย์?"

"ยังมีความถ่อมตน"

"ถ่อมตน?"

มันลืมเลือนว่าตนเองเคยถ่อมตนเมื่อใด อย่าว่าแต่ในยุทธจักรเต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลง หากบอกว่าคนผู้หนึ่งซื่อสัตย์ เท่ากับด่าว่ามันโง่งม

คิดอยู่รอดในยุทธจักรที่ผันผวนไม่แน่นอน ไม่สมควร "โง่งม" เกินไป

เล่าลิ้มเชี่ยงซือกล่าวว่า

"ท่านเป็นบุตรบุญธรรมของหัวหน้าปฏิภาณฟ้าเตียซาปา แต่เมื่อครู่ท่านเผชิญการบีบคั้น เรียกค่าชดใช้จากเรา ท่านไม่ได้ยกอ้างญาติอาวุโสอวดโอ้ผู้คน แสดงว่าเป็นการถ่อมตน"

"เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกังเตีย (บิดาบุญธรรม) เราเป็นเราทุบทำลายวัตวาท่านไหนเลยมีหน้าแบกป้ายยี่ห้อของท่านผู้เฒ่าออกมา?"

"ยังมี เมื่อครู่ท่านบังเกิดความระแวงสงสัย คิดลงมือต่อเรา ท่านก็ยอมรับตรง ๆ"

เตียถั่วกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"นั่นเป็นเพราะเราคิดลอบทำร้ายท่านจริง ๆ"

"ดังนั้นเราจึงบอกต่อท่าน ง้วนจับซาหังความจริงมายังที่นี้"

เตียถั่วสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"ว่ากระไร?"

"ไม่เพียงแต่มัน แม้แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าและสหายร่วมแนวของท่านล้วนตระเตรียมต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายที่ภูเขาเตี้ยมชัว"

เตียถั่วงงงันวูบใหญ่ จึงกล่าว

"ท่านทราบได้อย่างไร? เราไม่เชื่อ"

"เหตุผลรวบรัดยิ่ง ด้วยนิสัยใจคอของผู้สันโดษภูษาฟ้า ต้องไม่ปล่อยให้ศิษย์และสหายของมันสละชีวิตแม้สักคนเดียว มันจัดส่งผู้คนมายังที่นี้กี่คน?"

เตียถั่วลังเลเล็กน้อย ยังคงตอบตามความสัตย์ว่า

"สี่คน"

"มันนำผู้ช่วยไปทั้งสิ้นกี่คน?"

เตียถั่วเห็นว่าเมื่อบอกออกไปแล้ว ก็บอกกล่าวให้กระจ่างชัด หากแม้นเล่าลิ้มเชี่ยงซือมีความคิดเป็นอื่น มันแม้ต้องเสี่ยงตาย ก็ต้อง

สยบบรรพชิตรูปนี้เอาไว้ ดังนั้นกล่าวว่า

"ห้าคน"

"นั่นก็ใช่แล้ว ผู้สันโดษภูษาฟ้าจะไม่เสียสละพวกท่านทั้งสี่ เพื่อผู้คนนับรวมทั้งมันจำนวนหกคน ท่านสามารถไม่เชื่อคำพูดของเราท่านไม่เข้าใจในตัวผู้สันโดษภูษาฟ้า แต่ง้วนจับซาหังล่วงรู้นิสัยใจคอของผู้สันโดษภูษาฟ้าโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ"

เตียถั่วเริ่มเข้าใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ท่านหมายความว่าท่านคาดเดาออกว่าผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่เสียสละพวกเรา ง้วนจับซาหังย่อมคาดคิดได้เช่นกัน"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือยกมือลูบเครากล่าวว่า

"หากแม้นมันได้คิดถึงข้อนี้ มันจะทำอย่างไร?"

"มันจะบุกจู่โจมทางสายนี้อย่างสุดกำลังย่อมชักนำให้ท่านผู้สันโดษปรากฏออกมา"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือค่อยพึงพอใจ

เตียถั่วย้อนถามว่า

"หากแม้นง้วนจับซาหังมาถึงภูเขาเตี๊ยมซัวแล้ว ตอนนี้พวกเราฆ่าคนของมันสามคน มันไฉนยังไม่ปรากฏกาย?"

"คิดกระทำการใหญ่ ต้องหนักแน่นเยือกเย็น นายพรานที่ดีรู้จักเฝ้ารอคอย ผู้สันโดษภูษาฟ้ายังไม่ปรากฏกาย ง้วนจับซาหังจึงไม่แหวกหญ้าให้งูตื่น"

"แต่เมื่อครู่พวกเราตกอยู่ในห้วงอันตราย หากผู้สันโดษภูษาฟ้าและพวกมาถึง พวกเขาไฉนไม่แยแสสนใจ?"

"ทั้งนี้เพราะผู้ช่วยของมันสู้พัวพันกับศัตรูในที่อื่น สำหรับมันเองไม่อาจขยับเคลื่อนไหว จนปัญญาที่จะช่วยเหลือได้"

เตียถั่วกระซากเสียงว่า

"ท่านกล่าวเหลวไหล หากท่านผู้สันโดษมาถึง ไหนเลยไม่ลงมือช่วยเหลือ?"

"มันถูกสยบไว้ ไม่อาจช่วยเหลือท่าน และไม่อาจช่วยเหลือผู้อื่น"

เตียถั่วหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ท่านผู้สันโดษถูกผู้ใดสยบไว้?"

"ย่อมเป็นเรา"

"ท่านไฉนเลยสยบท่านผู้สันโดษได้?"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า

"อาตมาย่อมสยบมันได้ ทั้งนี้เพราะอาตมาเป็นสหายของมัน"

ท่านกล่าวโดยที่ใบหน้าไม่แดงแต่อย่างไรว่า

"มิหนำซ้ำยังเป็นสหายเก่า ผู้สันโดษภูษาฟ้าจะไม่ระวังป้องกันสหาย"

เตียถั่วเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"ท่านทำอย่างไรกับกือสือ?"

"ไม่ทำอย่างไร เพียงแต่สยบมันเท่านั้น"

"ท่านไฉนทำเช่นนี้?"

"เราเพียงหวังดีต่อมัน มันไม่ปรากฏกาย ไม่ลงมือ ง้วนจับซาหังก็เสาะหามันไม่พบ อาตมามีสหายไม่มากนัก ที่สยบมันเท่ากับช่วยเหลือมัน"

เตียถั่วบังเกิดความระแวงสงสัย กล่าวว่า

"หากท่านมีเจตนาคุ้มครองท่านผู้สันโดษ ตอนนี้เปิดเผยออกมาไยมิใช่การแพร่งพรายความลับ?"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อครู่อาจเป็นไปได้ แต่ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว"

"เพราะเหตุใด"

"ทั้งนี้เพราะเมื่อครู่ง้วนจับซาหังยังซุ่มอยู่เบื้องนอก แต่ตอนที่อาตมาเข้าวัดมา มันก็จากไปแล้ว"

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ง้วนจับซาหังไม่ได้ดำเนินแผนจะจับแสร้งปล่อย รุกอำพรางถอย?"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือย้อนถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เมื่อครู่อาตมาไฉนเรียกร้องค่าชดใช้จากท่าน?"

"ท่านไม่ต้องการเงินทอง?"

"อาตมากำลังรอฟังข่าว"

"ข่าวอันใด?"

"ไม่มีข่าวถือเป็นข่าวดี ไม่มีสัญญาณแจ้งเหตุ แสดงว่าง้วนจับซาหังเห็นผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ปรากฏกาย คาดว่าคงไม่อยู่ที่ภูเขาเตี้ยมซัว ดังนั้นสะบัดหน้าลงจากเขาไป"

เตียถั่วกล่าวถามว่า

"ง้วนจับซาหังถูกเซี่ยงซือหลอกลวงเป็นผลสำเร็จ?"

"มันคำนวณนิสัยใจคอของผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ผิด แต่คาดคิดไม่ถึงว่าอาตมาจะสยบคนเอาไว้"

"แต่ผู้เยาว์ไม่ทราบว่า การเปลี่ยนแปลงของได้ซือครั้งนี้ นับเป็นศัตรูหรือสหาย"

"จนบัดนี้ท่านยังไม่เชื่อถืออาตมา?"

"เราคิดหยิบยืมคำพูดของเซี่ยงซือที่ว่า เราอาศัยอะไรเชื่อถือท่าน เราทราบได้อย่างไรว่าท่านมิใช่คนที่ง้วนจับซาหังส่งมาสืบเสาะร่องรอยของท่านผู้สันโดษ?"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ มีความรอบคอบระมัดระวังเพียงพอ...ทำอย่างไรท่าน

จึงยินยอมเชื่อ?"

เตียถั่วสะกดจิตใจถามว่า

"ผู้สันโดษภูษาฟ้าอยู่ที่ใด?"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือโบกแขนจีวร ปรากฏพลังลมเร่งร้อนรุนแรงดุจคมมีดสายหนึ่งแหวกฝ่าอากาศออกไป ปากตวาดว่า

"มันอยู่ที่นี้"

พร้อมกับเสียงดัง หนึ่งในสองรูปปั้นพระโพธิสัตว์ที่ประดิษฐานอยู่ภายในโบสถ์ พลันถูกกระแทกทลาย

4 ใช้พันหมื่นเปลี่ยนกปลงรับหนึ่งเปลี่ยนแปลง

เล้าช้วนอั้ว

บุรุษชาวเมืองลี้เจี้ยะ มณฑลซัวไซ
หัวหน้าหน่วยพายุ
หน่วยพายุเป็นหนึ่งในสิบหกหน่วยใหญ่ของยุทธจักร
เล้าช้วนอั้วสมกับเป็นหัวหน้าหน่วยพายุจริงๆ
ทั้งนี้เพราะพลังแขนเสื้อของเล้าช้วนอั้ว

...ผู้ที่ใช้แขนเสื้อเป็นอาวุธ ใช้พลังแขนเสื้อเป็นฝีมือ นอกจากวิชาแขนเสื้อเมฆวารีแห่งทะเลตังไฮ้ กับวิชาแขนเสื้อนงคราญของไล้-เชี่ยงง้อแล้ว วิชาแขนเสื้อเดียวลมเฉื่อยฉิวกับแขนเสื้อคู่ลมทองของเล้าช้วนอั้ว หาได้อ่อนด้อยกว่าไม่

ความเคลื่อนไหวของมันก็ลึกลับดุจสายลม ทั้งยังฝึกอบรมศิษย์จนรวดเร็วดั่งลมพายุ

มันน้อยครั้งจะลงมือ
ในยุทธจักรมีบันทึกการลงมือของมันน้อยยิ่ง
แต่มันฆ่าคนไม่น้อย

มีอยู่ครั้งหนึ่งเป็นการเข่นฆ่าสังหารภายในสำนัก

ในเหตุการณ์ช่วงชิงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยพายุ มันใช้แขนเสื้อทั้งสองปลิดปลงสังหารหัวหน้าหน่วยคนก่อนลี้ฮ้วยพร้อมด้วยศิษย์และพวกพ้องที่ให้การสนับสนุนลี้ฮ้วยจำนวนหนึ่งร้อยยี่สิบสามคน

มันเข่นฆ่าโดยไม่มีอ่อนแม้แต่น้อย

อย่าว่าแต่บุคคลที่มันคิดฆ่าในตอนนี้เป็นศัตรู

...ศัตรูที่เพิ่งออกปาก "หยามล่วงเกิน" มันนามถังป้องู้

ถังป้องู้ (วัววิเศษ) มิใช่วัว

มันแซ่ถัง มาตรว่าเมื่อถึงคราคับขัน มันมักบอกว่าเป็นมือดีของสำนักตระกูลถัง มณฑลเสฉวน และมาตรว่าผู้คนส่วนใหญ่ล้วนไม่เชื่อ แต่ในยุทธจักรไม่มีผู้ใดล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของพวกมัน

มันขนานฉายาตัวเองว่า เทพบุตรหน้าหยกห้าวหาญองอาจไร้ผู้ต่อต้าน ยอดฝีมือเหว่ว้าดาบทวนไม่ระคาย เทิดตัวเองเป็นใหญ่

แน่นอน ชื่อฉายานี้มีการเพิ่มเติมตัดทอนอยู่เสมอ

เปลือกนอกของมันห้าวหาญยิ่ง

แต่มันเป็นบุคคลที่ไม่อาจหักใจฆ่ายุงตัวหนึ่ง

หากแม้นยอดฝีมือผู้หนึ่งเฉกเช่นคชสารในป่าดงดิบ ฉายานามของมันเพียงพอกับการขู่ขวัญคชสารสิบตัวล่าถอย

น่าเสียดายที่พลังฝีมือของมัน เปรียบไปยังไม่เทียบเท่าตัวหมัดที่หางคชสาร

คราครั้งนี้มันเผชิญกับหัวหน้าหน่วยพายุที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตาและรวดเร็วกว่ากะพริบตา ทั้งยังหวังประกอบความดีความชอบ จนเป็นที่โปรดปรานของฉั่วเสี่ยงเอี้ย (มหาเสนาบดีแซ่ฉั่ว)

ถังป้องู้แม้ร่างสูงใหญ่ แต่ท่าไม้ตายของมันยังเป็นการข่มขู่ผู้คน

...สามารถข่มขู่ผู้คนจากไป ยังดีกว่าลงมือ
เมื่อลงมือต้องบาดเจ็บล้มตาย หลีกเลี่ยงได้พึงหลีกเลี่ยง
แต่คราครั้งนี้มันเผชิญกับหัวหน้าหน่วยพายุที่ข่มขู่ไม่สำเร็จ
มันพอเห็นสภาวะฆ่าฟันของคนผู้นี้ ก็ทราบว่าคนผู้นี้ยากจัดการได้
แต่มันไม่อาจล่าถอย
มันต้องเฝ้ารักษาที่นี้
มันดื่นเต้นตึงเครียดยิ่ง
แต่มันไม่ได้ราดรดปัสสาวะ
ขากางเกงของมันเปียกชุ่ม ล้วนเป็นหยาดเหงื่อ หาใช่ปัสสาวะไม่ ที่แล้วมามันพอดื่นเต้นตึงเครียด จะหลั่งเหงื่อออกมา การหลั่งเหงื่อมีส่วนช่วยผ่อนคลายความดื่นเต้นตึงเครียดของมัน
มันไม่คิดหลั่งเหงื่อจนเสื้อผ้าเปียกชุ่ม จนศัตรูสังเกตความคิดอ่านของมันออก
มันสามารถโคจรพลังบังคับให้เหงื่อซึมออกทางร่างท่อนล่าง จนขากางเกงเปียกชุ่ม แต่พานถูกจูตั่วก่อยี้เปิดโปง เป็นเหตุให้หัวหน้าหน่วยพายุจู่โจมลงมือ
หัวหน้าหน่วยพายุพลันถาโถมเข้ามา
ตัวมันความจริงสงบนิ่งดุจเสาศิลา แต่พอเคลื่อนไหวกลับรวดเร็วสุดเปรียบปาน
ความรวดเร็วที่คาดคิดไม่ถึงนี้ ทำให้ผู้คนแทบไม่เชื่อว่า ก่อนหน้านี้มันยังสงบนิ่ง
ชั่วพริบตา มันก็ห่างจากถังป้องู้เพียงเจ็ดเชียะ
มันสวมชุดยาวสีเทา แขนเสื้อของมันกว้างใหญ่เป็นพิเศษ มิหนำ

ซ้ำคล้ายเบ่งพองอัดลมเข้าไป

มันพอลงมือ ลักษณะของแขนเสื้อก็คล้ายดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

พลังแขนเสื้อก็แหลมคมประดุจดาบ

ถังป้องู้พลันตวาดก้อง ดังราวกับอสนีบาตฟาดทลาย

เสียงตวาดเปล่งจากปากมัน กลับระเบิดขึ้นที่ด้านหลังหัวหน้าหน่วยพายุ

หัวหน้าหน่วยพายุหยุดร่างลง แต่ไม่ได้เหลียวหน้าไป

...หากแม้นมันเหลียวหน้าไป ถังป้องู้อาจมีโอกาสให้ฉกฉวยแล้ว

แต่ว่ามันไม่

หัวหน้าหน่วยพายุงงงันวูบ และสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แต่สภาวะฆ่าฟันของมันยังคงไร้ช่องว่าง ปราศจากจุดอ่อนให้จู่โจม

มันเพียงหยุดยั้งลง ชะงักงันวูบ ก็เข้าใจในบัดดล

ที่ด้านหลังไม่มีคน

ถังป้องู้เพียงแต่ใช้ยุทธวิธีหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา

...เจ้าผู้นี้มีความสามารถในการขู่ขวัญผู้คนอยู่บ้าง

...แต่ดูไปเพียงมีความสามารถในการขู่ขวัญผู้คน

ดังนั้นหัวหน้าหน่วยพายุเปิดฉากจู่โจมอีกคราหนึ่ง

ครั้งนี้มันไม่ได้เคลื่อนกาย แต่ม้วนพับแขนเสื้อเป็นเหลี่ยมมุมอย่างรวดเร็ว จนคล้ายกระบี่ยาวเจ็ดเชียะแทงปราดออกไป

ที่แผ่พุ่งออกจากแขนเสื้อ กลับเป็นกระแสลมกระบี่

คราครั้งนี้ถังป้องู้ไม่ส่งเสียงร้องแม้สักคราเดียว

มันชักมือออกจากถุงอาวุธลับ ดีดนิ้วทั้งสิบอย่างเร่งร้อน

สุ้มเสียงแผ่วเบาแต่สับสนชนิดหนึ่ง ดังนั้นจากข้างเอวของมัน หากไม่จำแนกแยกแยะยังไม่ได้ยิน

หัวหน้าหน่วยพายุกลับได้ยิน

พลังแขนเสื้อรุนแรงปานนั้น ลมกระบี่รุนแรงปานนั้น แต่มันยังได้ยิน

มันรั้งกระบวนท่า ถอยปราดไปวาเศษ

จากนั้นมันค่อยทำความเข้าใจว่าไม่มีอาวุธลับ

สรรพเสียงเหล่านั้นบ้างเป็นผึ้ง บ้างเป็นแมลงวัน บ้างเป็นยุง

นี่เป็นลวดลายขู่ขวัญผู้คนอีก

หัวหน้าหน่วยพายุปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา

มันจะไม่ถูกคนร่างสูงใหญ่นี้หลอกลวงอีก

มันต้องฆ่าเจ้าตัวสูงใหญ่ แต่เพียงรู้จักขู่ขวัญผู้คนผู้นี้

ดังนั้นมันลงมือเป็นคำรบสาม

มันโบกแขนเสื้อทั้งสองข้างออกโดยพร้อมเพรียง ใช้ออกด้วยวิชาแขนเสื้อคู่ลมทอง

แขนเสื้อข้างซ้ายของมันคล้ายกระบอง หวดกระหน่ำใส่ถังป้องู้

แขนเสื้อข้างขวากลับกลายเป็นหอก ทิ่มสกัดใส่จูตั่วก่อยี้

มันคิดปลิดชีวิตคนทั้งสอง จะได้ก้าวข้ามซากศพคนทั้งสองไป

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ถังป้องู้ถูกลอบทำร้ายในห้องน้ำกลางพายุฝน ได้คิดว่าสามารถใช้แมลงวันข่มขู่ผู้คน ดังนั้นในถุงอาวุธลับของมันบรรจุด้วยแมลงวัน ยง ผึ้ง รวมทั้งตั๊กแตน ตัวปลิง ตัวเหลือบ

แต่สัตว์เหล่านี้ได้แต่รบกวนรังควานศัตรู ไม่อาจสังหารศัตรู

คิดสังหารศัตรูต้องพึ่งพาความสามารถแท้จริง

...อันใดจึงเป็นความสามารถแท้จริง?

ถังป้องู้ขู่คำรามว่า

“คอยดูฝีมือแท้จริงของเรา”

มันควงหมัดถาโถมออกไป

มันขู่ขวัญศัตรูล่าถอยสามครั้งคราว จนศัตรูบังเกิดจิตขลาดเขลา นี่เป็นโอกาสตีโต้อันประเสริฐ

มันพอเสนอหน้าออกไป หอกกระบองก็เปลี่ยนเป็นทักทาย ใส่ร่างมันเป็นจุดเดียว

ถังป้องู่มือซ้ายใช้หมัด มือขวาใช้ฝ่ามือ

ฝ่ามือฟาดใส่กระบอง หมัดทุบใส่หอก

หมัดดุดัน ฝ่ามือเกรี้ยวกราด

แต่เป็นไปเพียงสามกระบวนท่า

สามกระบวนท่าให้หลัง มันก็สูญเสียโอกาส

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า สภาพของมันมิใช่ความพ่ายแพ้ หาก แต่เป็นความตาย

ช่วงเวลาที่ประมือกระชั้นสั้นยิ่ง

สำหรับกับถังป้องู่ กระบวนท่าแรกของมันต้านทานกระบองไว้ กระบวนท่าที่สองปิดสกัดหอกเอาไว้ หาได้พ่ายแพ้ไม่

มันพ่ายแพ้ที่กระบวนท่าที่สาม

ความน่ากลัวของพลังฝีมือฝ่ายตรงข้าม อยู่ที่ใช้กระบวนท่าแรกและท่าที่สองทดสอบพลังฝีมือของศัตรู เมื่อถึงท่าที่สามก็กำหนดยุทธวิธีได้ อีกเพียงกระบวนท่าเดียว ก็สามารถโค่นศัตรูพ่ายแพ้

ถังป้องู่พ่ายแพ้ที่กระบวนท่าที่สาม

แต่มันเพียงพ่ายแพ้ ไม่ได้ตกตาย

ด้วยพลังฝีมือของหัวหน้าหน่วยพายุ เพียงพอกับการโค่นมันพ่ายแพ้ แต่หากคิดปลิดชีวิตถังป้องู่ ยังต้องเปลืองเรี่ยวแรงอักโข

แต่ว่าที่ถังป้องู่เผชิญ ไม่เพียงเป็นสภาพพ่ายแพ้ หากแต่เป็น

ความตาย

ทั้งนี้เพราะขณะที่ถังป้องู้พ่ายแพ้ ก็รีบล่าถอยไป
คนผู้หนึ่งเมื่อประสบความเพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้ วิธีที่ดีที่สุดคือถอย
การล่าถอยสามารถหลีกเลี่ยงความแหลมคมรุนแรงของศัตรู
ล่าถอยตั้งรับค่อยป้องกันตัวได้
ถังป้องู้พอล่าถอย ก็ล่าถอยไปในพงหนาม
มันรู้สึกปวดแปลบที่กลางหลังคราหนึ่ง
หัวหน้าหน่วยพายุก่อนลงมือ คล้ายคำนวณแน่ว่ามันไม่มีหนทางถอย
ดังนั้นกระบวนท่าที่สี่จู่โจมมาถึง
มันยังคงใช้แขนเสื้อจู่โจม
ก่อเกิดเป็นกระแสลมแขนเสื้อ...กระแสลมแขนเสื้อที่แฝงกลิ่นหอมจางๆ
ถังป้องู้ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ยังคงถอยร่นไป
ต้นหนามที่ด้านหลังถูกชนหัก เสื้อผ้ากลางหลังมันฉีกขาดใต้แสงจันทร์สาดส่อง พร้อมกับการถอยร่นอย่างรวดเร็ว แผ่นหลังบึกบึนเพิ่มริ้วรอยโลหิตขึ้น
มันกลับชนต้นหนามหักโค่นล้มลง
...ต้นหนามหยุ่นเหนียวยิ่ง แม้แต่ดาบกระบี่ยังยากตัดโค่นโดยง่ายดาย
แต่ถังป้องู้มีแผ่นหลังอันผายกว้างหนาทึบ
มีพละกำลัง
ยังมีสัญชาตญาณของการดิ้นรนมีชีวิตรอด
เพื่อการดิ้นรนมีชีวิตรอด ผู้คนจำนวนมากสามารถกระทำเรื่อง

ราวที่ยามปรกติไม่อาจกระทำและไม่กล้ากระทำ

ถังป้องู่ข่มกลั้นความเจ็บปวดและอาการบาดเจ็บ พุ่งชนเป็นหนทางถอยสายหนึ่ง

ต้นหนามปลิวกระเด็นเซ็นซ่าน

หัวหน้าหน่วยพายุรู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง

มันยังไม่ปล่อยปละละเว้น

มันไล่ล่าตามไป

แต่ต้นหนามกระเซ็นใส่ใบหน้า ร่างกายของมันปรากฏหยดโลหิตสาดกระจาย คล้ายกับถังป้องู่ล่าถอยพลาง ซัดอาวุธลับออกพลาง

นี่ไม่สามารถเข่นฆ่าทำร้ายมัน แต่เพียงพอกับการสกัดขัดขวางมัน

การไล่ติดตามของมันผ่อนช้าลง

เห็นแน่ชัดว่าถังป้องู่สามารถหนีเอาชีวิตรอดได้ ในพงหนามพลันปรากฏคนผู้หนึ่งแสดงตนขึ้น ต่อยถังป้องู่ล้มลงในหมัดเดียว

คนผู้นี้พอลงมือ ก็ต่อยถังป้องู่ล้มลง

แต่ไม่มีผู้ใดมองเห็นว่า มันลงมืออย่างไร

ถังป้องู่หันหลังให้แก่คนผู้นี้ ย่อมมองไม่เห็น

แม้แต่หัวหน้าหน่วยพายุที่หันหน้าหามันก็ไม่เห็น

เมื่อมันมองเห็นคนผู้นี้ สีหน้าก็ตื่นเต้นสงสัย หาด้อยกว่าถังป้องู่ไม่

คนผู้นี้คล้ายอยู่ในพงหนามตลอดเวลา คล้ายกับว่ามัน "งอกเงย" อยู่ที่นั้น

สำหรับกับมัน พงหนามคล้ายหมอนหนุนก็มิปาน

มันเข้าไปอย่างไร?

มันเข้าไปตั้งแต่เมื่อใด?

มันไฉนปรากฏกายในที่นี้?

มันเป็นใคร?

ประการสุดท้ายหัวหน้าหน่วยพายุไม่จำเป็นต้องถาม

ทั้งนี้เพราะมันทราบแล้วว่าผู้มาเป็นใคร

แต่มันก็บังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยดุจเดียวกัน

มิหนำซ้ำยังบังเกิดความเดือดดาลอยู่บ้าง

เป็นความเดือดดาลที่ถูกหลอกลวง

ดังนั้นหัวหน้าหน่วยพายุเกร็งลมปราณร้องถามว่า

"กู่ทิซา ท่านมิใช่เคลื่อนไหวพร้อมกับง้วนเหลา (ผู้เฒ่าแซ่ง้วน) หรอกหรือ? ไฉนแฝงกายอยู่ที่นี้?"

ผู้มาคือกู่ทิซา (สามเหล็ก)

...เป็นบุคคลในมังกรเขียวหกบรรจบ ฉายาหมัดเทพยดากู่ทิซา และเป็นบุคคลในหกมังกรเซี่ยวที่ลงมือน้อยที่สุด แต่ลงมือคราใดล้วนประสบชัย

ดังนั้นหัวหน้าหน่วยพายุบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย

ทั้งนี้เพราะตามเหตุผล กู่ทิซาสมควรติดตามง้วนจับซาหังไปยังทะเลสาบเกี๋ยมโอ้ว

กู่ทิซามายังภูเขาเตี๋ยมซัวทำอะไร?

หัวหน้าหน่วยพายุที่เป็นหัวหน้าปฏิบัติการประจำภูเขาเตี๋ยมซัวย่อมไม่พอใจยิ่ง

กู่ทิซาเหี้ยมหาญดุดันยิ่ง

ความเหี้ยมหาญดุดันไม่เพียงมาจากพละกำลังทางร่ายกาย ทั้งยังแฝงพลังทางจิต

ผู้ที่เหี้ยมหาญดุดันอย่างแท้จริงไม่ต้องลงมือ ก็มีอำนาจโน้มน้าวในการฆ่าคน

คำพูดของกู่ทิซาเยือกเย็นยิ่ง และหนักแน่นยิ่ง มันกล่าวว่า

"ง้วนซือแป๋ไม่ได้ไปยังทะเลสาบเกี๋ยมโอ้ว"

คำพูดนี้สร้างความพลุ่งพล่านใจแก่หัวหน้าหน่วยพายุกว่าเดิม

แผนอุบายอย่างมากเพียงสร้างความดื่นเต้นสงสัยแก่มัน แต่แผนอุบายนี้แม้กระทั่งยังไม่ล่วงรู้ สร้างความขุ่นแค้นแก่มันกว่าเดิม ร้องถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

กู่ทิซากล่าวสั้นๆ ว่า

"ซัดก้อนหินเบิกทาง"

"ท่านหมายความว่า พวกเราเตรียมการอย่างยากเย็น ที่แท้เพียงเป็นก้อนหินที่ง้วนเหลาใช้เบิกทาง?"

กู่ทิซากล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไม่เพียงแต่พวกท่าน เพื่อสถานการณ์ใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดล้วนต้องเป็นก้อนหิน แม้แต่เราก็ไม่มีข้อยกเว้น"

กล่าวพลางหักต้นหนามท่อนหนึ่ง อ้าปากกัดคำหนึ่ง จากนั้นกัดกินทีละคำ รับประทานอย่างเอร็ดอร่อย คล้ายกับต้นหนามเป็นน่องไก่ก็มิปาน

หัวหน้าหน่วยพายุกล่าวว่า

"ง้วนเหลา ไฉนไม่บอกต่อเราก่อน?"

"หากบอกต่อท่านก่อน ข่าวคราวรั่วไหลออกไปก็ไม่อาจหลอกลวงโค้วซือแป๋ะ (ศิษย์ผู้พี่ของอาจารย์แซ่โค้ว) ที่กลอกกลิ้งราวจิ้งจอกแล้ว"

หัวหน้าหน่วยพายุถามโพล่งว่า

"ท่านหมายความว่า...ผู้สันโดษภูษาฟ้าอยู่ที่ภูเขาเตี๊ยมซัว?"

"โค้วเชี่ยอิดต้องไม่ปลดถ่ายหม้อก้นดำให้แก่ศิษย์ ดังนั้นขอเพียงมีสถานที่ใดที่ศิษย์ทำการต่อสู้กับศัตรู มันจะไม่ทอดทิ้งเหล่าศิษย์ไปโดยไม่แยแส"

"อย่างนั้นมันไฉนสร้างสถานการณ์พรางตาขึ้น?"

กู่ทิซากล่าวว่า

"นั่นเป็นความชาญฉลาดของมัน หนึ่งมันยังมีความมั่นใจห้าส่วนว่าสามารถชักนำซือแป๋ไปยังทะเลสาบเกี๋ยมโอ้ว สอง ต่อให้ซือแป๋อยู่บนเส้นทางสายนี้ โค้วเชี่ยอิดไม่ถึงขั้นสุดท้าย จะเร้นกายเอาไว้ ใช้ศิษย์และสหายของมันเป็นเป้าหลอกล่อ สาม หากแม้นเผชิญหน้ากัน มันได้แต่ปะทะอย่างหักโหม คาดว่าคงมีความมั่นใจเอาชัยอย่สามส่วน"

"ดังนั้นง้วนเหลาเกาะกุมนิสัยใจคอของโค้วเชี่ยอิดเป็นมั่นเหมาะขอเพียงพบเห็นร่องรอยศัตรูจะบีบคั้นพวกมันจนตาย โค้วเชี่ยอิดจะช้าเร็วต้องปรากฏกาย"

กู่ทิซากล่าวว่า

"นี่เรียกว่า ใช้หลักไม่เปลี่ยนแปลงรับสารพันเปลี่ยนแปลง"

"แต่ว่าคนของโค้วเชี่ยอิดที่อยู่ที่นี้ และอยู่ในวัดเล่าลิ้มยี่ ล้วนถูกเราเหยียบย่ำไว้ กลายเป็นก้อนเนื้อบนเขียง โค้วเชี่ยอิดยังไม่ปรากฏกาย มันอยู่ที่ภูเขาเตี๊ยมซัวจริงหรือ?"

กู่ทิซากล่าวว่า

"เราก็ไม่ทราบ คนฉลาดพันครั้ง ต้องผิดพลาดสักครา บางครั้งการใช้เหตุไม่เปลี่ยนแปลงรับหมื่นเปลี่ยนแปลง ไม่อาจยึดถือได้ บางครายังต้องเปลี่ยนแปลง ถึงกับใช้พันหมื่นเปลี่ยนแปลงรับหมื่นเปลี่ยนแปลง"

"อาจบางทีนิสยใจคอของผู้สันโดษภูษาฟ้าแปรเปลี่ยนไป ทำ

ให้ไม่อาจวัดคำนวณตามเหตุผล"

"และอาจบางทีโค้วซือแป๊ะแสดงน้ำใจจอมปลอม แสร้งเป็นถือธัมมะทำให้ซือแป๋คำนวณผิดพลาด"

หัวหน้าหน่วยพายุเพ่งตาถามว่า

"อย่างนั้นท่านเป็นคนที่ง้วนเหลาส่งมาจับตาดูเราแล้ว"

"เราเพียงรุดมาช่วยเหลือท่าน ประสานเสริมกับท่าน"

"เราลำพังคนเดียวสามารถพิชิตชัย มิต้องให้ท่านแสร้งหยิบยื่นกุศลเจตนา"

"หากไม่มีเรา ไม่แน่ว่ามันหลบหนีไปแล้ว"

กล่าวพลางมองดูถังป้องู้ที่นอนฟุบอยู่บนพงหนามแวบหนึ่ง

หัวหน้าหน่วยพายุปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"หากมิใช่เราบีบคั้นมา ท่านสามารถลอบทำร้ายมันหรือ?"

กู่ทิซาพลันยิ้มออกมากล่าวว่า

"ตกลง คนผู้นี้ถือว่าถูกท่านคร่ากุมไว้ เราไม่แก่งแย่งกับท่าน"

หัวหน้าหน่วยพายุแค่นเสียงดังเฮอะ พึมพำว่า

"ความจริงเป็นความดีความชอบของเรา ไม่มีอันใดต้องแก่งแย่ง"

กล่าวพลางยื่นเหยียดแขนเสื้อ คล้ายกับจะจู่โจมซ้ำเติมใส่กลางหลังของถังป้องู้อีกครา

แต่ถังป้องู้พลันดีดกายขึ้นราวปาฏิหาริย์

ขณะที่มันดีดปราดขึ้น บนร่างยังปักไว้ด้วยหนามสิบกว่าเล่ม สภาพเช่นนี้คงเจ็บปวดยิ่ง

แต่ความเจ็บปวดทำให้ความเคลื่อนไหวของมันเร่งร้อนรุนแรงกว่าเดิม

ตลอดทั้งร่างของมันงองุ้มดุจกุ้งตัวมหึมา ตอนแรกกระโดดปราด

ขึ้นในสภาพหันหลังให้แก่หัวหน้าหน่วยพายุ เมื่อม้วนตัวตีลังกากลางอากาศทอดหนึ่ง ใบหน้าที่ห้อยหัวลงของมัน พอดีปรากฏแก่คลองจักษุของหัวหน้าหน่วยพายุ พร้อมกับต่อยหมัดออกไป

ถังป้องู้ถูกกู่ทิซาต่อยใส่หมัดหนึ่ง

อย่างน้อยกระอักโลหิตสามคำพงหนามที่มันล้มฟุบลงเปรอะเปื้อนเต็มไปด้วยคราบโลหิต

แต่มันยังสะกดกลั้นใจ รอจนหัวหน้าหน่วยพายุโอบแขนเสื้อทั้งสองออก ค่อยต่อยหมัดจู่โจม

เสียงทึบคราหนึ่ง ตั้งจมูกของหัวหน้าหน่วยพายุหักสลาย

พลังหมัดเพียงต่อยดั้งจมูกแตกหักไม่ทันกระทบถึงกะโหลกใบหน้า

หัวหน้าหน่วยพายุมีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่ง

มันพุ่งถอยไปในบัดดล

มาดว่ามันมีความรู้สึกว่า กระดูกดั้งจมูกแทงใส่กล้ามเนื้อใบหน้าสร้างความปวดแปลบจับใจ

พร้อมกันนั้นมันม้วนแขนเสื้อทั้งสองข้างออก ม้วนพันสองแขนของถังป้องู้เอาไว้ กระชากโดยแรง กระชากร่างสูงใหญ่นั้นลอยลิ่วเข้าหากู่ทิซา

กู่ทิซาส่งเสียงร้องคำหนึ่งว่า

“ประเสริฐ”

คำ “ประเสริฐ” แฝงความหมายสามประการ

หนึ่งนั้นถังป้องู้สามารถทนทานรับท่าจู่โจมของมัน นับเป็นสังขารอันเข้มแข็ง

สอง ถังป้องู้เปิดฉากตอบโต้อย่างกะทันหัน แม้แต่มันก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย

สาม หัวหน้าหน่วยพายุแม้จะได้รับบาดเจ็บ แต่ยังมีปฏิกิริยารวดเร็ว โดยถังป้องู้ที่ถูกมัดมือมัดเท้าให้แก่มัน

มันจะปล่อยปละละเว้นโอกาสเช่นนี้หรือ?

ก่อนหน้านี้มันลอบทำร้ายถังป้องู้ เพาะเป็นความแค้นขึ้น มันจะเลิกรามือโดยง่ายดายหรือ? ยามนี้สองแขนของถังป้องู้ถูกแขนเสื้อของหัวหน้าหน่วยพายุห่อหุ้มไว้ หรือมันจะปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามมีชีวิตสืบไปเพื่อแก้แค้นต่อภายหน้าหรือ?

ย่อมไม่

มันสมควรลงมือ

ทั้งนี้เพราะการฆ่าถังป้องู้ แทบเป็นเรื่องราวที่แน่นอนแล้ว

ถังป้องู้ต้องตายในเงื้อมมือมัน ก็แทบเป็นเรื่องแน่นอนแล้ว

แต่กู่ทิซาไม่ได้ลงมือ

มิใช่ไม่ลงมือ หากแต่ไม่ได้ลงมือต่อถังป้องู้

ทั้งนี้เพราะมันลงมือไม่ทันท่วงที

มันต้องเผชิญหน้ากับศัตรูสำคัญอีกผู้หนึ่ง

เป็นชายฉกรรจ์รูปร่างใหญ่โตกว่าถังป้องู้อีก...จูตั่วก่อยี้เอง

จูตั่วก่อยี้ถาโถมลงมา คนยังไม่บรรลุถึง ก็บังเกิดพลังกดดันคุกคามจนกู่ทิซาแทบขาดใจตาย

ได้ยินจตั่วก่อยี้ข่ดำรามว่า

"อย่าได้ทำร้ายถังกอกอ"

กู่ทิซาพอเห็นสภาวะถาโถมของฝ่ายตรงข้าม ก็ใช้กระบวนท่าทีตระเตรียมจู่โจมใส่ถังป้องู้ ทุ่มเทใส่จูตั่วก่อยี้จนหมดสิ้น

จูตั่วก่อยี้รับไว้หมัดหนึ่ง ก็ร้องว่า

"หมัดสะกด"

ถังป้องู้มีโอกาสหอบหายใจทิ้งตัวลงกับพื้น หัวหน้าหน่วยพายุคาดคิดไม่ถึงว่า กู่ทิชาฆ่าถังป้องู้ไม่สำเร็จ พริบตาที่งงงัน ถังป้องู้ก็ปักหลักยืนหยัด เท้าจมลึกไปในดิน หัวหน้าหน่วยพายุฉุดดึงอยู่หลายคราล้วนไม่ขยับเคลื่อนไหว

ยามนั้นจูตั่วก่อยี้ส่งเสียงร้องอีกคราว่า

"หมัดสะกด"

ถังป้องู้ขู่คำรามตอบว่า

"หมัดสะกดก็หมัดสะกด มันสะกดท่าน ท่านก็หักโค่นมัน"

มันไม่ล่วงรู้อานุภาพของหมัดสะกด จึงร่ำร้องด่าทอเช่นนี้

หมัดสะกดเป็นเพลงหมัดที่เน้นการสะกดข่มความแหลมคมของศัตรู

หมัดสะกดไม่เพียงจู่โจมศัตรู ทั้งยังสามารถทำลายความเชื่อมั่นของศัตรู

...ศัตรูที่สูญเสียความเชื่อมั่น ย่อมพ่ายแพ้โดยไม่ทันต่อสู้

...ขอเพียงโค่นทำลายความเชื่อมั่นของศัตรู ก็จะพิชิตชัยโดยไม่ต่อสู้

จูตั่วก่อยี้ส่งเสียงร้องเป็นคำรบสามว่า

"หมัดสะกด"

ถังป้องู้อ้าปากหมายด่าทอว่า "ตกตายก็ตกตาย ร่ำร้องอันใด?"

แต่คำด่าทอนี้ไม่อาจเปล่งจากปากได้

นี่ไม่เพียงเพราะแขนเสื้อทั้งสองของหัวหน้าหน่วยพายุม้วนรัดสองแขนของมัน จนหายใจด้วยความยากลำบาก มิหนำซ้ำมันยังแทบไม่เชื่อสายตาของตัวเอง

จูตั่วก่อยี้เผชิญการจู่โจมจากกู่ทิชา ยังห้าวหาญดุร้ายปาน

พยัคฆ์เสือดาว

มันร่ำร้องส่วนร่ำร้อง มือเท้าไม่นิ่งเฉย ไม่ไว้ไมตรีแม้แต่น้อย มิหนำซ้ำเอาแต่จู่โจมโดยไม่ล่าถอย

โหมรุกโดยไม่ตั้งรับ

จูตั่วก่อยี้สูงใหญ่ห้าวหาญ

แต่เท้าของมันสั่นระริก

คล้ายกับคนที่เป็นโรคลมบ้าหมู กระทิงที่ได้รับความเจ็บปวดม้าป่าที่วิ่งห้อโดยไม่หยุดยั้ง

นี่ทำให้หัวหน้าหน่วยพายุที่ด้านข้างส่งเสียงร้องออกมาว่า

"ท่าเท้าฟั่นเฟือน"

ท่าเท้าฟั่นเฟือนเป็นวิชาที่สาบสูญจากการถ่ายทอดเป็นเวลานาน จูตั่วก่อยี้กลับใช้วิชาท่าเท้าที่เพียงรุกโดยไม่ถอย ยามถอยยังรุนแรงกว่าตอนรุกออกมา

มิหนำซ้ำใช้ออกอย่างชำชองชำนาญ

หมัดสะกดของกู่ทิซา เน้นการตั้งรับ ถนัดในการจู่โจมยิ่งกว่า

เคยมียอดฝีมือสามสิบแปดคนประมือกับมัน ผู้คนทั้งสามสิบแปดคนล้วนมีชื่อเสียง ในจำนวนนั้นมีอยู่สิบสองคนที่เป็นครูหมัด สิบเอ็ดคนที่อาศัยเพลงฝ่ามือสร้างชื่อ สิบสี่คนที่ถนัดในการใช้กระบวนท่า ยังมีอีกคนหนึ่งเป็นมือดีเชิงอาวุธลับ ซึ่งขอเพียงพบเห็นช่องโหว่ที่เล็กละเอียดเท่าเส้นผม ก็สามารถจู่โจมปลิดชีวิตผู้คน

นี่เป็นฉั่วเกียใช้ทดสอบกู่ทิซา

ผลการต่อสู้ปรากฏว่า ผู้คนสามสิบแปดคนลงมือเป็นเวลาหกชั่วยาม ยังไม่มีผู้ใด ไม่มีกระบวนท่าไหน ไม่มีอาวุลับชิ้นใดจู่โจมผ่านสองมือสองแขนของกู่ทิซาไปได้

มิหนำซ้ำกู่ทิซาเพียงตั้งรับโดยไม่ตีโต้
หากแม้นลงมือตีโต้ ผลสุดท้ายจะเป็นอีกรูปแบบหนึ่งแล้ว
ดังนั้นจูตั่วก่อยี้ใช้ท่าเท้าฟั่นเฟือนคุกคามถึงเบื้องหน้ากู่ทิซา กลับไม่อาจจู่โจมเข้าไป

หมัดสะกดหนุนเนื่องมาถึงดุจขุนเขา

จูตั่วก่อยี้มีฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง และประหลาดพิกลยิ่ง

ขณะที่หมัดจู่โจมใส่มัน มันมักบิดตัว เอี้ยวกาย ถลันหลบเลี่ยงไปได้ จากนั้นพาตัวที่สูงใหญ่ถลันวูบ เอี้ยวตัว บิดกายกลับมาอีกครา

จูตั่วก่อยี้ค่อยตีโต้

มันไม่ได้ใช้ฝ่ามือ หากแต่ใช้เท้าจู่โจม

มันทางหนึ่งเหยียบย่ำท่าเท้าที่พิสดารที่สุด แยบคายที่สุด และรุนแรงที่สุด ทางหนึ่งยังสามารถยกเท้าจู่โจม

มันพอใช้เท้าออก แม้แต่ถังป้อง้ก็ส่งเสียงร้องออกมาว่า

"เท้าคลุ้มคลั่ง"

เท้าคลุ้มคลั่งเป็นเพลงเท้าพิสดารชนิดหนึ่ง แม้แต่ตุยเมี่ยในสี่ยอดมือปราบ ซึ่งอาศัยเพลงเท้าสร้างชื่อเสียงยังกล่าวว่า

"หากใช้เท้าคลุ้มคลั่งผสานกับท่าเท้าฟั่นเฟือน แม้แต่เรายังไม่อาจต้านรับได้"

คิดไม่ถึงวิชาฝีมือที่ตุยเมี่ยเอ่ยถึง กลับปรากฏขึ้นที่ใต้เท้าจูตั่ว-ก่อยี้ ซึ่งมีรูปร่างอ้วนฉุอุ้ยอ้าย เคลื่อนไหวไม่สะดวก

หัวหน้าหน่วยพายุพลันจู่โจมใส่ถังป้องู้อย่างสุดกำลัง

มันคิดฆ่าถังป้องู้ก่อนค่อยผนึกกำลังกับกู่ทิซา จัดการกับเจ้าตัวใหญ่นี้

จูตั่วก่อยี้กลับลงมืออย่างเสี่ยงชีวิต

มันความจริงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่เรื่องที่มันคิดกระทำยากลำบากยิ่ง

มันคิดเปิดฉากการศึกรอบด้าน คิดหักหาญกับกู่ทิซาและหัวหน้าหน่วยพายุพร้อมกัน

หมายความว่ามันคิดอาศัยหนึ่งต้านรับสอง แบกรักสถานะอันเลวร้ายของถังป้องู้แทน

จูตั่วก่อยี้ทำเช่นนี้ เท่ากับหาที่ตาย

แต่มันกระทำแล้ว

กระทำโดยปราศจากจิตขลาดเขลาแม้แต่น้อย

ถังป้องู้ดิ้นรนหลุดรอดแล้ว

แขนเสื้อทั้งสองข้างที่ความจริงม้วนรัดมันจนปางตาย พลันหดรั้งกลับไป ราวกับกริ่งเกรงถูกเผาไหม้ก็ตาม

จากนั้นแผ่พุ่งออกดุจน้ำตกโกรกกระแทก สาดเทใส่จูตั่วก่อยี้

หัวหน้าหน่วยพายุพลันเปลี่ยนความตั้งใจ...จูตั่วก่อยี้เมื่อคุกคามรังควานเข้ามา มันจะร่วมมือกับกู่ทิซาจัดการศัตรูสำคัญผู้นี้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

จูตั่วก่อยี้ก็ต้องการเช่นนี้

มันเหยียบย่ำท่าเท้าพิสดาร เตะเท้าประหลาดออก จากนั้นล้วงดาบจากด้านหลังเล่มหนึ่ง

ดาบที่คล้ายเขียงไม้เล่มหนึ่ง

เป็นดาบแข็ง

หลังจากนั้นมันล้วงกระบี่จากชายโครงอีกเล่มหนึ่ง

กระบี่ที่คล้ายพื้นโลงเล่มหนึ่ง

เป็นกระบี่อ่อน
ดาบคล้ายตีจากใบทานตะวัน บางเบา แต่ก็กว้างใหญ่ยิ่ง
กระบี่คล้ายจัดทำจากแผ่นไม้ ผ่านการบดถู แต่เทอะทะยิ่ง

แต่หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่นี้ยังหล่อหลอมจากเหล็ก มิหนำซ้ำตอนอ่อนนุ่มคล้ายแป้งหมี่ ตอนแข็งกระด้างคล้ายศิลาแลง ขณะที่แหลมคมกลับคล้ายปลายเข็ม

ปลายกระบี่ของมันเปิดอ้าขยายกว้าง เพลงดาบขึ้นลงดั่งระลอก
คราครั้งนี้เป็นกู่ทิซาส่งเสียงตวาดว่า
"เพลงกระบี่เจ้าอารมณ์ เพลงดาบยี่ห้อใหญ่"
พลางถอยปราดอย่างเร่งร้อน ล่าถอยเข้าหาถังป้องู้
จิตเจตนาของมันชัดแจ้งยิ่ง

หนึ่งนั้นสละคู่มือเข้มแข็ง จัดการกับผู้อ่อนแอ สอง ลงมือฆ่าถังป้องู้สาม สยบถังป้องู้เป็นตัวประกัน ใช้ข่มขู่จูตั่วก่อยี้

ยามนั้น ประจวบกับหัวหน้าหน่วยพายุโบกแขนเสื้อทั้งสองเข้าหาจูตั่วก่อยี้

เมื่อเป็นเช่นนี้ หัวหน้าหน่วยพายุกับกู่ทิซาเท่ากับสับเปลี่ยนคู่ต่อสู้กัน

กู่ทิซาคิดสยบถังป้องู้ไว้ก่อน ถังป้องู้กลับตื่นเต้นสงสัยยิ่ง พลุ่งพล่านลิงโลดยิ่ง

...คิดไม่ถึงเจ้าตัวใหญ่โตมีฝีมือสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้ ห้าวหาญดุดันปานนี้

...เราไหนเลยแพ้แก่มันได้?
ดังนั้นถังป้องู้ตอบโต้ในบัดดล
มันต่อยหมัดใส่กู่ทิซา

ต่อยออกด้วยท่าเสือคำขโมยหัวใจ
กู่ทิซาก็ต่อยหมัดถูกถังป้องู้
ขณะเดียวกัน กู่ทิซาก็ถูกหมัดต่อยใส่
มันไม่ได้ปลิวลิ่วออกไป
มันรับหมัดอย่างหักโหม บังเกิดความแตกตื่นตะลึงลานมากกว่าอาการบาดเจ็บอีก

มันคิดไม่ถึงว่าพลังหมัดของถังป้องู้เกรี้ยวกราดรุนแรงปานนี้ หมัดนี้แทบต่อยอวัยวะภายในของมันคลาดเคลื่อนจากตำแหน่ง รู้สึกว่ารูจมูกคล้ายปรากฏลำไส้ไหลทะลักออกมา ลูกตาก็ดั่งเต็มไปด้วยเลือด แทบต้องใช้กระเพาะหายใจแทน

มันความจริงเข้าใจว่า พลังฝีมือของถังป้องู้ไม่สงเยี่ยมนัก กำลังภายในก็ไม่ลึกล้ำเท่าใด แต่หมัดของถังป้องู้นี้มีพลังยิ่ง

นั่นมิใช่พลังฝีมือ
แต่เป็นพละกำลัง
พละกำลังที่ติดตัวมาแต่กำเนิด
ถังป้องู้ก็รับหมัดของกู่ทิซาไว้อย่างหักโหม
มิหนำซ้ำไม่เพียงหมัดเดียว
หมัดของกู่ทิซากระแทกมาถึงอีก

หมัดเทพยดาของกู่ทิซารับไม่ได้ ต้านทานแล้วไม่อยู่ทนทานไม่ไหว

แต่ถังป้องู้ไม่ได้หลบเลี่ยง
ทั้งนี้เพราะมันทราบว่าพอถลันหลบก็จบสิ้น
ความน่ากลัวของพลังหมัดนี้ อยู่ที่หากตนล่าถอยด้วยจิตขลาดเขลา ฝ่ายตรงข้ามจะพิชิตชัยโดยง่ายดาย

อย่าว่าแต่ถังป้อง้รับบาดเจ็บแล้ว
หากแม้นถลันหลบ กลับไม่อาจรอดพ้น
ถังป้องู้ทราบดีว่า จุดมุ่งหมายของฝ่ายตรงข้ามคิดสยบตนเอาไว้เพื่อใช้ข่มขู่จูตั่วก่อยี้
ดังนั้นมันไม่ขอหลบเลี่ยง
มิเพียงไม่หลบเลี่ยง ทั้งยังตอบโต้กลับไปถูกกันและกันอีกหมัดหนึ่ง พากันส่ายโงนเงนคราหนึ่ง
ทั้งสองล้วนไม่ล่าถอย
ดังนั้นหมัดที่สามยังคงกระแทกถูกกันและกันอีก
รอจนจูตั่วก่อยี้รุดถึง ทั้งสองก็หักล้างถึงหมัดที่สี่แล้ว
จูตั่วก่อยี้ใช้ดาบกระบี่ เท้ากับท่าเท้า ชักนำหัวหน้าหน่วยพายุจากวงต่อสู้ของถังป้องู้
ถังป้องู้ก็คิดรุดไปช่วยเหลือจูตั่วก่อยี้
...ผู้อื่นช่วยเหลือมัน มันก็ต้องช่วยเหลือผู้อื่น
แต่กู่ทิซาพอหยุดมือ ถังป้องู้กลับรู้สึกฟ้าหมุนคว้างแผ่นดินวน ทั้งยังต่อยใส่อากาศธาตุสองหมัด ค่อยหยุดมือลงได้
คราครั้งนี้ศัตรูหมดสิ้นไปชั่วคราว มันกลับไม่อาจทรงกายไว้ได้
มันอาศัยความคิดต่อสู้อันดื้อรั้นประคองตนไว้ แต่แขนขาร่างกายบ้างคล้ายโบยบินขึ้นฟ้า บ้างคล้ายชำแรกลงใต้บาดาล บ้างคล้ายสุมอยู่ที่ทรวงอกท้องน้อย ขมวดเป็นเครื่องหมายความเจ็บปวดขึ้น
มันที่ไม่ล้มลง เพราะบังเกิดความห่วงใย...จูตั่วก่อยี้ขวัญอ่อนขลาดเขลาปานนั้น ไหนเลยรับมือศัตรูเข้มแข็งราวพยัคฆ์สุนัขป่าได้?
ยามนี้ถังป้องู้ที่ไม่ล้มลง เป็นเพราะเหตุการณ์เบื้องหน้าสะกดจนมันแตกตื่นตะลึงลาน

ทั้งนี้เพราะมันเห็นฉากการต่อสู้ฉากหนึ่ง
การต่อสู้ที่สร้างความตื่นเต้นตระหนกและละอายแก่มันยิ่ง

เพลงกระบี่ยี่ห้อใหญ่มีแนวทางกระบี่โอ่อ่าผ่าเผย ทุกกระบวนท่าล้วนสามารถยืนหยัดท้าฟ้าดิน ทุกกระบี่แฝงความห้าวหาญทะยานฟ้า

เพลงดาบเจ้าอารมณ์กลับรวบรัดจำกัดยิ่ง

รวบรัดจำกัดถึงขั้นดาบหนึ่งคือดาบหนึ่ง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง หากเปลี่ยนแปลงก็กลายเป็นความเกินเลย

หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่นี้พอรวมกัน กลายเป็นการผสมผสานอันสูงส่งจนสร้างความตื่นตระหนกแก่ศัตรู

หัวหน้าหน่วยพายุฉวยโอกาสที่จูตั่วก่อยี้สกัดขัดขวางกู่ทิซา ใช้แขนเสื้อข้างขวาม้วนพันลำคอของจูตั่วก่อยี้เอาไว้

จูตั่วก่อยี้ฟันแขนเสื้อขาดไปในดาบเดียว

แขนเสื้อข้างซ้ายของหัวหน้าหน่วยพายุกลับฟาดใส่ใบหน้าจูตั่วก่อยี้

ถังป้องู้ไม่ได้ยินจูตั่วก่อยี้ส่งเสียงแผดร้อง

...ในยามนี้จูตั่วก่อยี้กลับไม่ร่ำร้องตะโกนก้อง

มันยังไม่เห็นจูตั่วก่อยี้ถลันหลบ

...ในสถานการณ์เช่นนี้ จูตั่วก่อยี้กลับไม่ล่าถอยแม้สักครึ่งก้าว

จูตั่วก่อยี้ฟันกระบี่ออก บังเกิดเป็นริ้วรอยโลหิตสายหนึ่ง กระเซ็นใส่แขนเสื้อขาดที่ขาวสะอาด

ขณะเดียวกัน หมัดของกู่ทิซาก็ต่อยถูกจูตั่วก่อยี้

ใบหน้าของจูตั่วก่อยี้แปดเปื้อนโลหิต

โลหิตไหลหลั่งออกจากใบหู ดวงตา จมูกปากของมัน

หมัดแรกที่กู่ทิซาต่อยถูกจูดั่วก่อยี้ กลับบังเกิดเสียงหมัดหนักๆ ดังติดต่อกันเก้าครั้ง

...ดูไปคล้ายเป็นการจู่โจมคราเดียว แท้ที่จริงเป็นเก้าครั้ง

จูตั่วก่อยี้ไม่ได้กระอักโลหิต

แต่ตำแหน่งที่ถูกหมัดต่อยใส่ยุบลง ทั้งปรากฏโลหิตไหลซึมออกมาแปดเปื้อนเสื้อผ้า จนเปียกชุ่มโดยเร็ว

จูตั่วก่อยี้ยังไม่ล่าถอย

มิเพียงไม่ล่าถอย ทั้งยังตวัดเท้าขึ้นจากแง่มุมที่คาดคิดไม่ถึง เตะกู่ทิซาผงะหงายไป

นี่เป็นกระบวนท่าแรกที่ประมือกัน

กระบวนท่าที่สองแทบอุบัติขึ้นในบัดดล

สาเหตุสืบเนื่องจากทั้งสองฝ่ายล้วนไม่ล่าถอยหลบเลี่ยง

แขนเสื้อของหัวหน้าหน่วยพายุม้วนใส่จูตั่วก่อยี้อีกครา

แขนเสื้อคล้ายอสรพิษตัวยาวเหยียด บดบังสายตาของจูตั่วก่อยี้เอาไว้

จูตั่วก่อยี้ตวาดก้อง ฟาดฟันกระบี่ลง

แขนเสื้อขาดสะบั้น

แต่มันม้วนวน โฉบเฉี่ยวอยู่เบื้องหน้าของจูตั่วก่อยี้

หัวหน้าหน่วยพายุถลันวูบไปด้านหลังของถังป้องู้

มันยังคิดใช้ชีวิตของถังป้องู้เป็นเครื่องข่มขู่จูตั่วก่อยี้

ม่านสายตาของจูตั่วก่อยี้ถูกแขนเสื้อขาดก่อกวนสับสน แต่มันตวาดก้อง จู่โจมดาบออก

ถังป้องู้อยู่ที่เบื้องหน้ามัน มันกลับฟันดาบลงโดยไม่รีรอลังเล

ถังป้องู้รู้สึกว่า ตั้งแต่ขม่อมจนถึงหว่างขาเย็นวาบคราหนึ่ง

แต่ดาบไม่ได้ฟันถูกมัน ที่ด้านหลังกลับบังเกิดเสียงแผดร้องคราหนึ่ง

หัวหน้าหน่วยพายุยกมือปิดหน้าผละจากไป ปรากฏคราบโลหิตหยดหยาดตลอดทาง

...คมดาบชำแรกผ่านร่างของมัน ฟันถูกหัวหน้าหน่วยพายุที่ด้านหลังได้อย่างไร?

ถังป้องู้ขบคิดไม่เข้าใจ

และไม่ทันเข้าใจ

แต่มันพบเห็นกู่ทิซาบิดตัวสะอึกเข้าหา ต่อยหมัดใส่จูตั่วก่อยี้อย่างดุดัน

ที่น่าประหลาดคือ หมัดล้วนต่อยใส่สันดาบที่คล้ายเขียงไม้

กระบี่ที่คล้ายพื้นโลง กลับฟันใส่ต้นแขนของกู่ทิซา

ดาบไม่หัก มือก็ไม่ขาด แต่กู่ทิซาถอยกายไปหนึ่งก้าว

ในที่สุดล่าถอยไปแล้ว

มาตรว่าเพียงก้าวเดียวก็ตาม

นี่เป็นกระบวนท่าที่สอง

แต่กระบวนท่าที่สามเริ่มขึ้นในบัดดล

หัวหน้าหน่วยพายุที่ยกมือปิดหน้าล่าถอย ไม่ทราบเร้นกายถึงด้านหลังจตั่วก่อยี้ตั้งแต่เมื่อใด

ตั้งแต่หน้าผากจรดปลายคางของมัน ปรากฏรอยแผลโลหิตสายหนึ่ง ลึกถึงสามหุน ทำให้มีสารรูปดุร้ายเป็นพิเศษ

มันหมุนควางอย่างเร่งร้อน ก่อเกิดเป็นพายุหอบหนึ่ง

มันเองอยู่ใจกลางพายุ ดีดพุ่งใส่จูตั่วก่อยี้ราวกระสุนที่ถูกยิง

กู่ทิซาคล้ายล่าถอย

แต่ในหนึ่งก้าวที่ล่าถอย พลันบิดหมุนเป็นสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าวกลายเป็นรุดหน้า

ตลอดทั้งร่างของมันคล้ายกลับกลายเป็นสว่านอันแหลมคม

ปลายแหลมของสว่านเป็นหมัดขวาที่ยกขึ้นชี้เฉียง

หมัดนี้ปักใส่หน้าผากของจูตั่วก่อยี้และคิดปักตรึงใบหน้าของศัตรูจนตาย

ดูท่าหัวหน้าหน่วยพายุกับกู่ทิซา ล้วนรวบรวมกำลังจู่โจม ต้องฆ่าจูตั่วก่อยี้ให้จงได้

ถังป้อง้พอเห็นสภาวะสังหารอันเกรี้ยวกราดอำมหิตเช่นนี้ อดร้องบอกต่อจูตั่วก่อยี้มิได้ว่า

"รีบหนี"

มันพออ้าปากขึ้น โลหิตที่กล้ำกลืนไว้พลันฉีดพุ่งออกมา

...ไม่อาจต่อสู้สืบไปแล้ว หากสู้สืบไป จูตั่วก่อยี้ต้องจบสิ้นแล้ว

หมอกโลหิตปลิวโปรย

ท่ามกลางฝนโลหิตพร่างพรู ถังป้องู้กลับเห็นจูตั่วก่อยี้ไม่ล่าถอย มันชัดดาบกระบี่ออกไป

ในราตรี เลือดกระบี่กลับกลายเป็นมังกรเขียวตัวหนึ่ง

ในความมืด ดาบคล้ายแปลงเป็นปักษาราตรี

ท่ามกลางระยะอันประชิดใกล้ถึงเพียงนี้ มันยังมีวิธีชัดดาบเหวี่ยงกระบี่ใส่ศัตรู

ขณะเดียวกัน มันหมุนตัวโถมใส่หัวหน้าหน่วยพายุ

มันกางแขนทั้งสองออก โอบกอดหัวหน้าหน่วยพายุที่อยู่กลางลมพายุเอาไว้

จากนั้นถังป้องู้ได้ยินสุ้มเสียงชนิดหนึ่ง

เป็นเสียงกระดูกแตก
ยังมีเสียงคร่ำครวญของกระดูกหัก
กระบวนท่าที่สามสิ้นสุดลง
สภาพการต่อสู้กลายเป็นสภาพอันอเนจอนาถ
มีคนตายแล้ว คนที่ไม่ตายก็รับบาดเจ็บสาหัส
หัวหน้าหน่วยพายุล้มอยู่ในอ้อมอกของจูตั่วก่อยี้ ดูไปคล้ายกระบองที่ถูกแช่เป็นน้ำแข็ง แน่นิ่งไม่ไหวติง
กู่ทิซามองดูมันอย่างเย็นชา คล้ายเสือดาวที่หมอบซุ่มเป็นเวลานานตัวหนึ่ง
ในมือมันถือดาบและกระบี่
ดาบกระบี่ของจูตั่วก่อยี้ล้วนตกอยู่ในมือมัน
องคาพยพบนใบหน้าของจูตั่วก่อยี้ยังแปดเปื้อนโลหิต มิหนำซ้ำร่องโลหิตสะท้อนประกายระยิบระยับ
โลหิตยังไหลหลั่งไม่หยุดยั้ง
คนในวงแขนของมันเหยียดขาชี้ฟ้า เนิ่นนานยังไม่มีความเคลื่อนไหว
แก้วตาของกู่ทิซาหดเล็กลง พลันใช้น้ำเสียงที่เกรี้ยวกราดชนิดหนึ่งถามว่า
"ท่านยังคิดกัดฟันยืนหยัดอยู่หรือ?"
คำตอบของจูตั่วก่อยี้หามีส่วนเกี่ยวข้องกับคำถามของมันไม่ว่า
"วางดาบในมือท่าน..."
จูตั่วก่อยี้ยังกล่าวอีกว่า
"พร้อมด้วยกระบี่"
กู่ทิซาปาดคราบโลหิตที่มุมปาก

หากแม้นมันไม่ยกแขนเสื้อปาดเช็ดโลหิต ถังป้องู้ยังไม่พบว่ามันกระอักโลหิตด้วย ทั้งนี้เพราะกู่ทิซาให้ความรู้สึกที่เข้มแข็งดุดันแก่ผู้คนราวกับหล่อหลอมจากเหล็กก็มิปาน

ท่วงท่าปาดเช็ดโลหิตของมัน ไม่อาจกลบเกลื่อนแววตาที่กระหายเลือดได้

กู่ทิซายังถามว่า

"ท่านยืนหยัดอยู่ได้หรือ?"

จูตั่วก่อยี้หัวร่ออย่างห้าวหาญ

...ไม่ทราบเป็นเพราะเสียงหัวร่อของมันห้าวหาญเกินไป เป็นเหตุให้สั่นสะเทือนพื้นดินจนสั่นสะท้านจิตใจคน หรือว่าเสียงหัวร่อรุนแรงเกินไป สั่นสะท้านจิตใจคนก่อน ค่อยสั่นสะเทือนถึงพื้นดิน

จูตั่วก่อยี้กล่าวว่า

"ท่านไม่คิดเป็นเช่นเดียวกับมัน ก็วางดาบกระบี่ของเราลง จากนั้นไสหัวไป"

"มัน" ที่ว่า ย่อมหมายถึงหัวหน้าพายุที่ถูกโอบรัดอยู่ในวงแขนของตัวมัน

กู่ทิซายกมือลูบคางกล่าวว่า

"เราไยต้องคืนดาบกระบี่แก่ท่าน ท่านไม่มีดาบกระบี่ เฉกเช่นพยัคฆ์ไร้เขี้ยวเล็บ ไยมิใช่เป็นผลดีต่อเรา?"

จูตั่วก่อยี้กล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"ท่านไม่คืนให้ก็ได้ แต่ดาบกระบี่นี้ ท่านได้ไปก็ไม่มีประโยชน์ ท่านไม่คืนให้ เราจะไม่ปล่อยให้ท่านนำจากไป เรารับบาดเจ็บ ท่านก็รับบาดเจ็บ พวกท่านทั้งสองผนึกกำลังจู่โจม ยังจบชีวิตไปคนหนึ่ง ตอนนี้เพียงหลงเหลือท่าน หากต้องจบชีวิตเพราะมัน ใช่คู่ควรหรือไม่?"

มันพลันเคลื่อนไหว

เคลื่อนไหวด้วยท่าเท้าพิสดาร ดั่งราวกับเป็ดเดินห่านก้าวย่าง แต่ก็รวดเร็วยิ่ง

ชั่วพริบตา มันแบ่งสมุนไพรบนพื้นเป็นกองเล็กๆ อย่างน้อยมีตัวยาสิบเจ็ดสิบแปดชนิด ในจำนวนนี้ประกอบด้วยซัวล้อจื้อ โซ้ยกู้คักและแชบักเฮียง

มันไม่ได้ใช้มือ หากแต่ใช้เท้าแบ่งตัวยา จากนั้นกล่าวว่า

"หากท่านวางดาบกระบี่ลง สามารถใช้ตัวยาเหล่านี้รักษาอาการบาดเจ็บบอบช้ำของท่าน"

กู่ทิซามองเห็นแล้ว ค่อยระบายลมจากปากยาวๆ ในดวงตาทอประกายผิดหวัง พร้อมกับฉายประกายที่ชั่วร้าย กล่าวว่า

"เราจดจำตำรับยานี้ได้แล้ว และจะทดลองใช้"

มันโยนดาบกระบี่ทิ้งดังเปรื่อง ค่อยกล่าวสืบต่อ

"ดูท่าคืนนี้จัดการท่านไม่ได้ โอกาสหน้าพบกันใหม่"

กล่าวจบก็จากไป กระทั่งมองดูยังไม่มองดูหัวหน้าหน่วยพายุที่ยังอยู่ในอ้อมอกจูตั่วก่อยี้ คล้ายกับว่ามันไม่รู้จักคนผู้นี้ และในโลกไม่มีบุคคลผู้นี้ก็มิปาน

คราครั้งนี้จูตั่วก่อยี้ค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง มันพอระบายลมหายใจ โลหิตก็ทะลักออกจากลำคอ กล่าวว่า

"กระบวนท่าที่สี่จบสิ้นแล้ว"

กล่าวจบคำล้มครืนลง

หัวหน้าหน่วยพายุที่ถูกวงแขนมันบิดกระดูกก้านคอหัก หนีบจนกะโหลกศีรษะแดก กดดันจนกระดูกสันหลังแตกหักพลอยร่วงหล่นลงกับพื้น

ถังป้อง้ขบคิดไม่เข้าใจ

...กระบวนท่าที่สี่?

...มิใช่ต่อสู้เพียงสามกระบวนท่าหรอกหรือ?

หากแม้นมี "กระบวนท่าที่สี่" จูตั่วก่อยี้คล้ายยังลำบากกินแรงทนทานรับไม่ได้กว่าสามกระบวนท่าแรกอีก

แต่ถังป้องู้ทำความเข้าใจเรื่องหนึ่ง

ที่แท้จูตั่วก่อยี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้

...มันอาศัยกำลังเพียงลำพัง ปลิดปลงสังหารหัวหน้าหน่วย-พายุเล้าชัวนอั้ว ทั้งยังขับไล่หมัดเทพยดากู่ทิชาผละจากไป

แต่หลังจากที่ถังป้องู้เข้าใจข้อนี้ ก็มีเรื่องไม่เข้าใจกว่าเดิม

...จูตั่วก่อยี้เมื่อมีความสามารถถึงเพียงนี้ ที่แล้วมาไฉนแสดงออกอย่างขลาดเขลาปานนั้น?

...ที่แล้วมาแล้วจูตั่วก่อยี้หวาดหวั่นขลาดเขลาปานนั้น การต่อสู้ในคืนนี้ไฉนห้าวหาญดุดันถึงเพียงนี้?

ถังป้องู้ขณะจะถามไถ่ พลันเห็นจูตั่วก่อยี้ดิ้นรนลุกขึ้นนั่งเก็บรวบรวมสมุนไพรบนพื้นจำนวนหนึ่ง วางบนใจกลางฝ่ามือ ใช้กำลังภายในบดละเอียด อ้าปากขบเคี้ยว กลืนกินลงไป

จากนั้นจูตั่วก่อยี้รวบรวมตัวยาอีกจำนวนหนึ่ง ยื่นส่งต่อถังป้องู้กล่าวว่า

"รับประทานลงไปเช่นเดียวกับเรา"

ถังป้องู้เห็นสมุนไพรมีทั้งยาทิเฮยไช่ จุ้ยโค่วโบ่ย โต่วซิมโท่วล้วนเป็นตัวยาห้ามโลหิตรักษาบาดเจ็บ

ในเวลาเช่นนี้ภายใต้อาการบาดเจ็บเช่นนี้ ท่ามกลางแสงจันทร์ที่เลือนสลัว จูตั่วก่อยี้กลับจำแนกตัวยาได้โดยไม่ผิดพลาด

ถังป้องู้พลันบังเกิดความนับถือเสื่อมใสคนผู้นี้ยิ่ง
มันนับถือเลื่อมใสบุคคลที่มันนึกดูแคลนตลอดมาผู้นี้อย่างยิ่ง
แต่มันยังไม่เข้าใจ
ดังนั้นมันถามไถ่
มันไม่เข้าใจก็จะถามไถ่

ในโลกมีคนชนิดหนึ่ง เข้าใจว่าตัวเองเป็นคนชาญฉลาด สิ่งที่ไม่เข้าใจจะไม่ถามไถ่ เห็นว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้คนจะคาดคิดว่ามันเข้าใจ หาคาดไม่ว่าเป็นการปิดกั้นตัวเอง มิเพียงแต่เรียนรู้น้อยกว่าผู้คน ยังเชื่องช้ากว่าผู้อื่น มิหนำซ้ำทุกผู้คนล้วนทราบว่ามันไม่เข้าใจ

ยังมีคนอีกชนิดหนึ่ง อาศัยการถามเป็นการสร้างอำนาจของมัน ทุกครั้งที่มันถามปัญหา มิใช่เพื่อเรียนถามผู้คนอย่างจริงใจ และมิใช่เพื่อค้นหาคำตอบ หากแต่เพื่อโอ่อวดภูมิรอบรู้ตลอดจนปัญญาของมัน แน่นอน บุคคลเช่นนี้กับการกระทำเช่นนี้ ล้วนไร้ซึ่ง "ปัญญา"

...ผู้คนจำนวนมากไม่ถามไถ่ มิใช่เป็นเพราะมันเข้าใจ หากแต่เป็นเพราะมันไม่มีความเข้าใจ

ถังป้องู้หยาบกร้านห้าวหาญ บางครั้งหุนหันพลันแล่น ถึงกับป่าเถื่อนดุร้ายอยู่บ้าง

แต่โดยหลักการ มันยังเป็นบุคคลที่ได้รับการต้อนรับจากสหาย
ทั้งนี้เพราะบางครั้งมันโอ่อวด เพื่อเย้ยหยันตัวเองเย้ยหยันผู้อื่น

บางครั้งมันถือดี ความจริงเป็นการเรียกเสียงหัวร่อ
มันยังยินดีช่วยเหลือผู้คน
มันชมชอบถามไถ่
เป็นการเรียนถามด้วยใจจริง

ถังป้องู้กล่าวว่า

"ท่านหลอกลวงเรา"

"เราหลอกลวงท่านอันใด?"

"พลังฝีมือของท่านสูงเยียมยิง"

จูตั่วก่อยิ้กล่าวว่า

"เราไม่เคยบอกว่าพลังฝีมือของเราไม่ดี"

"ท่านเสแสร้งแกล้งดัด"

"เราเพียงแต่ไม่ชมชอบอวดโอ่"

"แต่ท่านแสร้งเป็นขวัญอ่อนราวมุสิก"

"กำลังขวัญของเราไม่เท่าเทียมท่าน ขอเพียงพบเห็นแมลงสาบมสิก จะอดส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือมิได้ เพียงแต่เรื่องราวกรายถึงศีรษะ เราจะเสี่ยงชีวิต แต่ว่าเราไม่ชมชอบร่ำร้องเท่านั้น"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"ขณะที่เราต่อสู้กับหัวหน้าหน่วยพายุ ท่านกลับนิ่งดูดายไม่เกี่ยวข้อง"

"ตอนนั้นท่านต่อสู้กับมันตัวต่อตัว เราไม่อาจช่วยเหลือท่าน"

"หากเรามิใช่คู่มือของมันเล่า?"

"อย่างนั้นท่านได้แต่พ่ายแพ้แล้ว"

"หรือท่านจะเบิกตาดมันฆ่าเรา?"

"มันสามารถเอาชัยท่าน แต่หากคิดฆ่าท่าน เราต้องขัดขวาง"

ถังป้องู้ร้องว่า

"ท่านเป็นผู้กล้า แต่ปรกติแสร้งเป็นหมีหมา"

"เรามิใช่ผู้กล้าอันใด เรากลัวเกิดเรื่อง แต่เรื่องราวเมื่อคุกคามถึงตัว เราจะต่อสู้เสี่ยงชีวิต"

"ดังนั้นท่านต่อสู้กับพวกมันทั้งสอง ทุกกระบวนท่าชิงเป็นฝ่ายรุก เพื่อข่มขวัญของพวกมัน?"

"นั่นเป็นเพราะท่านได้รับบาดเจ็บสาหัส ด้วยกำลังเพียงลำพังของเรา อย่างมากได้แต่สู้เสมอกับกู่ทิซา ดังนั้นหากไม่ขู่ขวัญพวกมันค่อยจู่โจมสังหารศัตรูคนหนึ่ง คืนนี้ไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป"

ถังป้องู้แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านกระทำได้จริงๆ ท่านใช้นิ้วเท้าแบ่งตัวยา นับว่ากวาดทำลายความเคลือบแคลงสงสัยของกู่ทิซาไปสิ้น หรุบหางหลบหนีไป"

"เราถือกำเนิดจากร้านขายยาตั้งแต่เด็ก ก่อนฟ้าสางสว่างต้องแบ่งแยกสมุนไพรตัวยาให้เสร็จสิ้น เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหาต่อเรา"

"ดูท่าชาติกำเนิดของผู้คน การเรียนรู้วิชาชีพแขนงต่างๆ มีส่วนช่วยต่อการท่องยุทธจักรมากนัก"

จูตั่วก่อยี้กล่าวว่า

"ตอนนี้ถึงเวลาแสดงจุดเด่นของท่านออกมาแล้ว"

"แสดงจุดเด่นอันใด?"

"ท่านมิใช่มีวิธีการติดต่อส่งข่าวที่พิเศษเฉพาะหรอกหรือ ตอนนี้รีบแจ้งต่อปิงหึงเสี้ยวที่ข้างกายท่านผู้สันโดษ อย่าได้มายังภูเขาเตี๊ยมซัว"

"ท่านมิใช่มีวิธีการติดต่อที่พิเศษเฉพาะเช่นนี้เดียวกันหรอกหรือ?"

จูตั่วก่อยี้กล่าวว่า

"นั่นก็มิผิด แต่อาการบาดเจ็บของเรา..."

"ท่านความจริงได้รับบาดเจ็บสาหัสยิ่ง?"

"กู่ทิซากล่าวไม่ผิด เราเพียงกัดฟันยืนหยัดอยู่ ตอนนั้นเราไม่อาจล้มลง"

"ท่านยืนหยัดอยู่เพื่อเรา"

"และเพื่อเราเอง ตลอดจนทั้งหมด"

"เรากลับดูแคลนท่านตลอดมา เข้าใจว่าท่านเป็นคนขวัญอ่อน กลัวเกิดเรื่อง"

จูตั่วก่อยี้เร่งรัดว่า

"ท่านสมควรส่งสัญญาณออกไปแล้ว"

"เราส่งออกไปตั้งแต่แรกแล้ว"

"อ้อ?"

"ขณะที่ท่านลำพังคนเดียวรับมือพวกมันสองคน เราแม้รับบาดเจ็บปางตาย แต่ยังส่งข่าวออกไป"

คราครั้งนี้จตั่วก่อยี้เป็นฝ่ายทอดถอนใจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ดูท่าเราก็ดูแคลนท่านเกินไป"

กล่าวจบ กระอักโลหิตไม่หยุดยั้ง

...คล้ายกับว่าก่อนที่จะแจ้งเหตุต่อผู้สันโดษภูษาฟ้า มันยังไม่กล้ากระอักโลหิตที่คั่งค้างอยู่ในอกออกมาจนหมดสิ้น

ถังป้องู้พึมพำว่า

"วิธีการที่ท่านจัดการกับกู่ทิซาและหัวหน้าหน่วยพายุฝ่ายตรงข้ามดุร้าย ท่านดุร้ายยิ่งกว่า ศัตรูเปลี่ยนแปลง ท่านเปลี่ยนแปลงใหญ่คู่ต่อสู้จู่โจมท่านชิงจู่โจม นับว่ายอดเยี่ยมจริงๆ เราชมดูจนตาลายพร่าพราย แทบไม่อาจผ่านพ้นปีนี้ไปได้"

จูตั่วก่อยี้หัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"พวกเราเพียงเป็นตัวละครเล็กน้อย ทางด้านผู้สันโดษภูษาฟ้าจึงเป็นตัวละครสำคัญ ความเป็นตายของพวกเราเป็นเรื่องส่วนบุคคล หากผู้สันโดษภูษาฟ้าเกิดเรื่อง หน่วยงานพวกเราคงต้องล่มสลาย ท่าน

อย่าได้สนใจเรา รีบไปช่วยเหลือวงต่อสู้ของผู้สันโดษภูษาฟ้า"

ถังป้องู้ไม่ยอมปฏิบัติตามคำพูดของมัน กล่าวว่า

"ท่านได้รับบาดเจ็บสาหัสเกินไป เราไม่คุ้มครองท่าน จะให้ผู้ใดคุ้มครองท่าน?"

จูตั่วก่อยี้ร้อนรุ่มใจจนยกมือตบพื้น กล่าวว่า

"เราไม่เป็นไร ความเป็นตายของพวกเราล้วนไม่สำคัญ ทางด้านผู้สันโดษภูษาฟ้าจึงคับขัน ความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของชาติบ้านเมืองจึงสำคัญกว่า"

"ผู้ใดว่าไม่มีความสำคัญ หากไม่มีตัวเอง ไหนเลยมีชาติบ้านเมือง ชาติบ้านเมืองหนึ่งเอาแต่ให้ราษฎรเสียสละ ดูท่ามิใช่ชาติบ้านเมืองที่ดีอันใด"

จูตั่วก่อยี้วิงวอนว่า

"ท่านยังคงรีบไปช่วยเหลือผู้สันโดษภูษาฟ้าอีกแรงหนึ่ง"

ถังป้องู้ยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"แต่ว่าเขาอยู่ที่ใด?"

"หากเป็นไปตามคำกล่าวของกู่ทิซา คาดว่าผู้สันโดษภูษาฟ้าคงอยู่ละแวกภูเขาเตี๊ยมซัว คอยช่วยเหลือพวกเรา เมื่อครู่พวกเราตกอยู่ให้ห้วงคับขัน เขายังไม่ปรากฏกาย คงอยู่ที่วัดเล่าลิ้มยี่ ซึ่งฉั่วจุ้ยโต๊ะและพวกประจำอยู่"

ถังป้องู้สำรวจมองจูตั่วก่อยี้ คล้ายกำลัง "ศึกษา" มัน ปากกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงท่านก็มีสมอง"

จูตั่วก่อยี้เร่งรัดว่า

"ไปเถอะ รีบไป"

"ท่านอยู่ที่นี้เพียงลำพัง ไม่เป็นไรหรือ?"

"เราอยู่ที่นี้สามารถรักษาอาการบาดเจ็บเอง"

ถังป้องู้ถามอีกว่า

"ท่านไม่ต้องการให้เราแบกท่านไปหรือ?"

"ท่านเองก็ได้รับบาดเจ็บไม่น้อย หากแม้นแบกเรา สามารถเดินเหินได้หรือ?"

ถังป้องู้ประสานมือต่อจูตั่วก่อยี้ หันกายจากไป พลางพึมพำว่า

"เอาเถอะ ปีนี้เราดวงชะตาไม่ดี ยากหลีกเลี่ยงจากการหลั่งโลหิต คนถือกำเนิดเกิดมา เพียงหวังความสมใจ แม้ตายก็หาเป็นไรไม่ เราผู้แซ่ถังเป็นลูกผู้ชายยืนหยัดท้าฟ้าดิน ไหนเลยทอดทิ้งสหายที่ได้รับบาดเจ็บโดยไม่แยแสได้?"

จูตั่วก่อยี้หาได้ยินคำพูดเหล่านี้ไม่

ถังป้องู้พอหันกายไป จูตั่วก่อยี้ก็ส่งเสียงดังครอกสิ้นสติสมประดี

...คล้ายกับว่าหากไม่มีคนรุดไปช่วยเหลือผู้สันโดษภูษาฟ้า มันยังไม่กล้าสิ้นสติไป

ดังนั้นถังป้องู้แบกร่างจูตั่วก่อยี้ขึ้นหลัง เร่งรุดออกเดินทาง

สุดยอดศัสตราวุธตอนที่สาม...หวนหะลวงศึก
เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับปฏิบัติการลอบสังหารอย่างอุกอาจ
หลังจากนั้น อุนสุยอัน ได้หักปลายปากกา
เขียนถึงการปะทะแตกหักระหว่าง
ผู้สันโดษภูษาฟ้า จูกัวะชิงแซกับง้วนจับชาหัง
ตามด้วยการต่อสู้ระหว่างสี่ยอดมือปราบกับมังกรเขียวหกบรรจบ

ที่ขาดไม่ได้คือเฮ้งเซี่ยวเจียะเจ้าของดาบคะนึงหา
ซึ่งใช้ออกพร้อมกับกระบี่สลายวิญญาณ
ตลอดทั้งเรื่องเต็มไปด้วยฉากบู๊อันตระการตา
วิทยายุทธ์ที่พิสดารพันลึก
อย่างที่ไม่เคยมีคนเขียนสำเร็จมาก่อน

นวนิยายจีนกำลังภายใน

ISBN 974-684-867-4
9 789746 848671
02-05-00170-301
0 205001 703015
ออกแบบปก ศุภชัย ชนาธิปัตย์
พันธุ์ พันธุ์พินิจ
ราคา 220 บาท

SIAM INTER
สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

SUA ING SONG SUI SUE ING SONG - PART 3 /
[illegible] / หวนหะลวงศึก
© 1992 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First published in Hong Kong in 1992 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.

สุดยอดกลาโมดวาวุธคอนที่สาม

ทวนฟ้า ทะลวงดิน

2 (๑๒)

อาสุนอิก ประมักธ์
[illegible]มวัตถ์ เรียบเรียง

[illegible]

ทวนแห่งสีสัตมวรณวาน เกงหัตถ์วันหดใจสลาย

นวนิยายจีนกำลังภายใน

ทวนทะลวงศึก

เล่ม...2

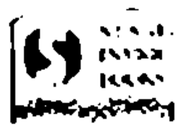

จากผู้แปล

เรื่องสุดยอดศัสตราวุธตอนที่ 3 ทวนทะลวงศึก หรือเกียเอี่ยม-เจ่กเชีย (ทวนพรรณราย) เป็นตอนต่อจากเรื่อง **กระบี่เลือดเดือด** ซึ่ง **อุนสุยอัน** เขียนเมื่อปี ค.ศ. 1991 (ตรงกับปี พ.ศ. 2534) สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

เมื่อตอนกระบี่เลือดเดือดที่ผ่านมา มหาเสนาบดีราชวงศ์ซ้องนามฉั่วเกีย กับผู้บัญชาการนครหลวงโป่วจงจือบีบบังคับให้เฮ้งเซี่ยวเจียะลอบสังหารจูกัวะชิงแซ ผู้เป็นเสาหลักผดุงไว้ซึ่งความยุติธรรมของแผ่นดิน ครั้นเมื่อเริ่มเรื่องทวนทะลวงศึก เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับปฏิบัติการลอบสังหารอย่างอุกอาจไม่คาดฝัน

หลังจากนั้น อุนสุยอันได้หักเหปลายปากกา เบี่ยงเบนจากการต่อสู้ชิงอำนาจระหว่างหอลมพิรุณโปรย ตึกหกหุนครึ่งและเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ทุ่มเทพลังสมองเขียนถึงการปะทะแตกหักระหว่างศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนัก คือผู้สันโดษภูษาฟ้า จูกัวะชิงแซกับง้วนจับซาหัง ตาม

ด้วยการต่อสู้ระหว่างสี่ยอดมือปราบกับมังกรเขียวหกบรรจบ ที่ขาดไม่ได้คือเฮ้งเซี่ยวเจียะเจ้าของดาบคะนึงหา ซึ่งใช้ออกพร้อมกับกระบี่สลายวิญญาณ ตลอดทั้งเรื่องเต็มไปด้วยฉากบู๊อันตระการตา วิทยายุทธ์ที่พิสดารพันลึกอย่างที่ไม่เคยมีคนเขียนสำเร็จมาก่อน

ทวนทะลวงศึกมิเพียงเป็นนวนิยายกำลังภายในที่เฉิดฉันพรรณราย หากทว่ายังสอดแทรกหลักปรัชญาอันลึกล้ำ ชักนำให้ค้นหาแก่นแท้ของชีวิต

น.นพรัตน์

รายชื่อตัวละครสำคัญในทวนทะลวงศึก

ตำหนักจูกัวะ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าโค้วเชี่ยอิด

จูกัวะชิงแซ (ท่านผู้แซ่จูกัวะ)

บ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ)

ทิชิ่ว (มือเหล็ก)

ตุยเมี่ย (ล่าชีวิต)

แนฮ้วย (เลือดเย็น)

ยอดฝีมือฝ่ายอธรรม

ง้วนจับซาหัง (สิบสามกำหนดแซ่ง้วน)

ลู่จืออิด (หนึ่งตำรา)

อี้ซีหนอ (สองกวี)

กู่ทิซา (สามเหล็กกล้า)

เตี่ยอ่วยสี่ (สี่ภาพวาด)

เอ๊ียบกี้โหงว (ห้าหมากรุก)

ฉี้บุ้นลัก (หกบทความ)

ภาคที่ 3
บุคคลสำคัญ

ตำนานเรื่องราวนี้บอกต่อพวกเราว่า

คนผู้หนึ่งไร้สมบัติ ไร้อำนาจ ไร้ปัญหาไร้ปณิธานได้ขอเพียงโชคดี มันยังคงมีซึ่งทุกสิ่ง อย่างมากไม่อาจประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่เท่านั้น

หากทว่าคนผู้หนึ่งมีซึ่งทุกสิ่ง ต่อให้มันพากเพียรพยายาม ขอเพียงมันอับโชค ก็จะกลายเป็นไร้ซึ่งทุกสิ่ง

แต่ความโชคดีไม่อาจเกาะกุมได้ หากเฝ้ารอคอยความโชคดี มิสู้สร้างสรรค์ความโชคดี...สนใจไยกันว่ามีโชคอับโชค อย่างน้อยขอต่อสู้เพื่อตัวเอง

การอิจฉาโชคลาภของผู้อื่น เท่ากับเพิ่มพูนความสุขของผู้อื่น การทำลายความสุขของผู้อื่น รังแต่ทำร้ายผู้คนทำร้ายตัวเอง

1 เราจะเปลี่ยนแปลง

รูปปั้นของพระโพธิสัตว์บุ้นซู้ผ่อสัก* ที่ประดิษฐานในโบสถ์พระประธานของวัดเล่าลิ้มยี่ถูกพลังแขนจีวรของเล่าลิ้มเซี่ยงซือกระแทกปริแตกแยกออก

คนที่อยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ พลันปรากฏแก่สายตาทั้งหมด

คนสูงส่งดุจต้นไผ่

สดใสราวใบไผ่

คนนั่งอยู่ที่นั้น ราวกับเป็นรากเหง้าเดียวกับฟ้าดินหลอมกลืนกับสรรพสิ่ง

คนคล้ายทารกที่หลับใหล มาตรว่ามีหู ตา จมูก ลิ้น กายา จิตสำนึก แต่ก็ไม่สามารถจำแนกอายตนะ** ภายนอกทั้งหก

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกับเตียถั่วล้วนอุทานดังอาออกมา

---

* พระมัญชุศรีโพธิสัตว์ ซึ่งทรงประทับนั่งบนสิงหอาสน์

** หมายถึง รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสและธรรม

...ผู้สันโดษภูษาฟ้าอยู่ที่นี้จริงๆ

ปฏิกิริยาแรกของเตียถั่วคือตื่นเต้นยินดี จากนั้นหัวใจตกวูบลง

...ผู้สันโดษภูษาฟ้าเมื่ออยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์จริงๆ แสดงว่าคนถกสยบไว้แล้ว

ปฏิกิริยาของฉั่วจุ้ยโต๊ะ กลับบังเกิดความละอายและตื่นตัวขึ้นพร้อมกัน

ที่ตื่นตัวคือ เล่าลิ้มเซี่ยงซือที่แท้เป็นศัตรูหรือสหาย

ที่ละอายคือ มันกลับไม่พบว่าภายในวัดยังมีผู้คนอยู่

เล่าลิ้มเซี่ยงซืองอนิ้วดีดฝ่าอากาศ บังเกิดเป็นเสียงปานใบไผ่เสียดสีดังขึ้น

ท่านดีดนิ้วคลายจุดใบ้ให้แก่ผู้สันโดษภูษาฟ้าก่อน ค่อยกล่าวว่า

"โค้วเฮีย อาตมาทำเช่นนี้ ท่านใช่เข้าใจจิตเจตนาของเราหรือไม่?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าโค้วเชี่ยอิดลืมตาขึ้นช้าๆ ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เชี่ยงซือไยต้องทำเช่นนี้? ที่สมควรตายต้องตาย ที่พึงอยู่รอดก็อยู่รอด เชี่ยงซือไยต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองถึงเพียงนี้?"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือประนมมือกล่าวว่า

"ท่านเป็นสหายเพศฆราวาสของอาตมา อาตมาไม่ต้องการเห็นท่านตกตาย จึงลงมือลอบทำร้าย สยบท่านเอาไว้"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"อาตมาเมื่อบังเกิดความคิดเข้าสู่นครหลวง ก็ไม่อาจหลุดพ้นจากความผิดถูก ตลอดจนเหตุและผล ไม่อาจเป็นบุคคลที่ไร้เรื่องราว เราเชื่อว่าเชี่ยงซือทำเช่นนี้เพราะหวังดีต่อเรา แต่การกระทำเช่นนี้ความจริงไม่เป็นผลดีต่อทั้งหมด"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือกล่าวว่า

"อาตมาไม่ทำร้ายท่าน ผู้ใดสยบท่านได้? ครั้งกระโน้นเรากลับกลายเป็นคนปัญญาอ่อนครึ่งพิการ หากมิใช่ท่านคิดค้นตัวยารักษาเรา ช่วยเหลือเราออกบวช เราไหนเลยมีชีวิตอยู่ได้? ผู้ใดว่าสยบท่านไว้ไม่มีประโยชน์ อาตมาสยบท่านไว้ จัดให้ท่านอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ ท่านไม่ออกมา ง้วนจับซาหังก็ปลีกตัวจากไป ท่านสามารถเดินทางเข้าสู่นครหลวง ลอบสังหารฉั่วเกียได้"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่เป็นการดีดลูกคิดรางแก้วอย่างแยบคาย แต่ว่าง้วนซือตี๋หาใช่บุคคลที่ถูกหลอกลวงได้โดยง่ายดายไม่"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือกล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า

"ไม่ว่าอย่างไร มันยังคงถูกอาตมาหลอกลวงแล้ว"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันถามว่า

"ท่านสูดได้กลิ่นอายชนิดหนึ่งหรือไม่?"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือใช้จมูกสูดดม กล่าวว่า

"เมื่อมีคนตาย ย่อมมีกลิ่นเหม็น"

"คนที่เพิ่งตายมีแต่กลิ่นคาวเลือด แต่กลิ่นอายนี้..."

เล่าลิ้มเซี่ยงซือกล่าวว่า

"เป็นกลิ่นศพเน่าเปื่อย"

"ท่านสดได้หรือไม่?"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือเริ่มต้นนับหนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก...

เตียถั่วก็ฟังออกว่า มีเสียงลมหายใจหกเสียง ในจำนวนนี้เสียงหนึ่งที่อ่อนยิ่ง

ยามนี้คนมีชีวิตภายในโบสถ์ประกอบด้วยผู้สันโดษภูษาฟ้า เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะ สตรีไร้ฝัน ยังมีเล่าลิ้มเซี่ยงซือเอง

อีกคนหนึ่งคล้ายกับเป็นเตี่ยอ่วยสี่ที่หาชีวิตไม่แล้ว

...หรือว่าเตี่ยอ่วยสี่ยังไม่ตาย?

เตียถั่วขณะจะกล่าววาจา เล่าลิ้มเซี่ยงซือก็ขมวดคิ้วนับถึงเจ็ดแล้ว

...หรือว่ายังมีเสียงลมหายใจของคนที่เจ็ด?

ไม่ว่าอย่างไร ด้วยพลังฝีมือของเตียถั่ว ฟังเสียงลมหายใจของคนที่เจ็ดไม่ออก

ฉั่วจุ้ยโต๊ะก็ฟังไม่ออก

แม้แต่เล่าลิ้มเซี่ยงซือต้องจำแนกแยกแยะโดยละเอียด ค่อยนับถึง "เจ็ด"

เป็นผู้ใดสามารถซ่อนตัวอยู่ภายในโบสถ์โดยที่ไม่ถูกผู้คนพบเห็น?

ผู้สันโดษภูษาฟ้าทอดถอนใจคำหนึ่ง

นี่คล้ายเป็นความอับจนปัญญา ราวกับใบไม้ที่สดสวยมองเห็นดอกไม้ที่บานสะพรั่ง

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"หากท่านมาแล้ว ไยไม่ออกมา?"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือหน้าเปลี่ยนสีไป

ซึ่งความจริง สีหน้าของคนมิใช่คิดเปลี่ยนแปลงก็เปลี่ยนแปลง ดังนั้นมีคำว่าไว้ หวั่นไหวง่ายดายเปลี่ยนสีลำบาก

แต่เล่าลิ้มเซี่ยงซือซึ่งเป็นขิงแก่ที่เผ็ดร้อนหน้าเปลี่ยนสีจริงๆ มิหนำซ้ำบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวซีดขาว บัดเดี๋ยวม่วงคล้ำ บัดเดี๋ยวแดงก่ำ

เล่าลิ้มเซี่ยงซืองอนิ้วดีดออกในบัดดล

ท่วงท่าดีดนิ้วไม่งามสง่า หากแต่เน้นที่ความรวดเร็ว

พลังดรรชนีคล้ายลมเร่งร้อนโชยพัดผ่านร่องไม้ไผ่ พุ่งใส่ผู้สันโดษ-

ภูษาฟ้า

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกับเตียถั่วล้วนใจหายวาบ แต่หลังจากนั้นเข้าใจในบัดดล เล่าลิ้มเซี่ยงซือคิดคลายการสยบให้แก่ผู้สันโดษภูษาฟ้าโดยเร็ว ...แต่ว่าศัตรูมาแล้ว ยามนี้ค่อยคิดคลายจุด ยังทันท่วงทีหรือ?

ไม่ทันท่วงที

พลังดรรชนีคล้ายเกาทัณฑ์ที่หลุดจากแหล่ง จี้พุ่งใส่ผู้สันโดษภูษาฟ้า เนื่องด้วยเล่าลิ้มเซี่ยงซือไม่คิดทำร้ายผู้สันโดษภูษาฟ้า ดังนั้นพลังดรรชนีที่เร่งร้อนถึงเพียงนี้กลับหยุ่นเยือกยิ่ง

ถึงกับแฝงไมตรีอันนุ่มนวลอยู่บ้าง

เล่าลิ้มเซี่ยงซือหน้าซีดขาวราวกระดาษ ดีดนิ้วทั้งสี่คล้ายกำลังทอผ้าแพร นิ้วหัวแม่มือที่ไม่ได้แผ่พุ่งพลังออก กลับสั่นระริกไม่หยุดยั้ง เตียถวมภูมิความรู้กว้างขวาง พอเห็นวิชาดรรชนีนี้ ก็ทราบว่าหลวงจีนรูปนี้เป็นใครแล้ว

คิดไม่ถึงว่าจะเป็นคนผู้นี้

คิดไม่ถึงว่าคนผู้นี้ปลงผมบวชเป็นหลวงจีน ทั้งยังสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

เล่าลิ้มเซี่ยงซือดีดนิ้วทั้งสองมือ พลังดรรชนีทั้งแปดสายคล้ายร้อยโยงด้วยเส้นด้าย โบกปาดใส่จุดสำคัญบนร่างของผู้สันโดษภูษาฟ้าสิบหกแห่ง

ก่อนหน้านี้เล่าลิ้มเซี่ยงซือปิดสกัดจุดของผู้สันโดษภูษาฟ้าสิบหกแห่ง...คิดสยบผู้สันโดษภูษาฟ้าเพียงจี้สกัดจุดสองสามแห่งยังไม่บรรลุผล

ผู้สันโดษภูษาฟ้าแม้ได้รับความกระทบกระเทือนทางชีพจรหยิมและตึก กำลังภายในอ่อนจาง แต่ยังมีวิธีคลายการสยบให้แก่ตัวเอง

ดังนั้นเล่าลิ้มเซี่ยงซือปิดสกัดจุดสำคัญของผู้สันโดษภูษาฟ้าคราเดียวสิบหกแห่ง คล้ายกับลั่นกุญแจใส่สิบหกชั้น รับประกันว่าไม่อาจ

ขยับเคลื่อนไหวได้

วิธีการที่ปิดสกัดจุดที่พิเศษเฉพาะนี้ ขณะที่จี้จุด หากเรียงลำดับผิดพลาดจะทำร้ายผู้คนถึงแก่ชีวิต ขณะที่คลายจุดก็เช่นกัน มิหนำซ้ำพลิกตลบยอกย้อน เต็มไปด้วยความสับสน สมมติเช่นดรรชนีแรกจี้ใส่จุดกวนง้วนที่ท้องน้อย ดรรชนีที่สองกลับย้ายไปที่จุดโก้ยโดยบริเวณข้อเท้า เมื่อถึงดรรชนีที่สาม กลับเป็นจุดเป้งฮวงที่หัวไหล่ ดรรชนีที่สี่ย้ายไปที่จุดฮั้วกาบริเวณข้างใบหู

วิชาจี้จุดที่ยอกย้อนพิสดารเช่นนี้ มีแต่เล่าลิ้มเซี่ยงซือที่ควบคุมได้

ยามนี้เล่าลิ้มเซี่ยงซือกลับร้อนรุ่มใจยิ่ง

ท่านร้อนรุ่มใคร่คลายจุดให้แก่ผู้สันโดษภูษาฟ้า ทั้งนี้เพราะศัตรูสาคญมาแล้ว

พลังดรรชนีคล้ายร้อยเส้นด้ายโฉบผ่านอากาศไป
แต่ปัญหาอยู่ที่คนถือเส้นด้ายมิใช่เล่าลิ้มเซี่ยงซือ
หากแต่อยู่ในมือคนอื่น
มิใช่คน
แต่เป็นพระโพธิสัตว์
ผู้ที่ควบคุม “หัวเส้นด้าย” กลับอยู่ในมือพระโพธิสัตว์
ภายในโบสถ์ประดิษฐานพระโพธิสัตว์สององค์
ในพระมัญชุศรีโพธิสัตว์ซุกซ่อนไว้ด้วยผู้สันโดษภูษาฟ้า
นี่เป็นเล่าลิ้มเซี่ยงซือบรรจุคนเข้าไปเอง
ท่านเป็นเจ้าอาวาสสถานที่นี้ ย่อมทราบว่าในรูปปั้นโพรงว่างเปล่า
พระโพธิสัตว์อีกองค์หนึ่งก็เช่นกัน

นั่นเป็นตักม้อโจ้วซือ*
พระโพธิสัตว์ตักม้อก็เคลื่อนไหวได้
พอเคลื่อนไหวก็ดึงดูดชักนำพลังดรรชนีทั้งสิบหกสายไป
ไม่ว่าเล่าลิ้มเซี่ยงซือเร่งเร้าพลังดรรชนีอย่างไร จนเอ็นเขียวบนหน้าผากขึ้นโปน เหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดพราย ยังไม่อาจหักเหพลังดรรชนีไปคลายจุดให้แก่ผู้สันโดษภูษาฟ้าได้

ยามนี้เล่าลิ้มเซี่ยงซือคาดเดาออกว่าผู้มาเป็นใครแล้ว ต้องตวาดว่า

"ง้วนจับซาหัง?"

พระโพธิสัตว์ตักม้อเผยอโอษฐ์แย้มยิ้ม เปล่งเสียงออกมาว่า

"ลุ้ยติ่งโหว ท่านยังอวดโอ่ความสามารถอันใด เราพบเห็นกลลวงของท่านแต่แรก ทั้งยังชักนำท่านเข้าสู่กลลวงของเรา เล่าลิ้ม นี่ความจริงไม่ใช่เรื่องของท่าน ท่านไม่บำเพ็ญภาวนาให้ดี กลับพาตัวเข้าสู่กัลป์นี้"

พระโพธิ์สัตว์ย่อมไม่สามารถเอื้อนเอ่ยวาจา
...อย่างน้อยพระโพธิ์สัตว์รูปปั้นดินเผาไม่สามารถเอื้อนเอ่ยวาจา
หากคิดเอื้อนเอ่ย ก็ไม่เอื้อนเอ่ยวาจาเช่นนี้
ฉั่วจุ้ยโต๊ะกับเตียถั่วบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง
นี่ที่แท้เป็นภาพหลอน หรือว่าเป็นเวทมนตร์? หรือว่าง้วนจับ-ซาหังคือพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์คือง้วนจับซาหัง?

...ไม่ว่าเป็นภาพหลอนหรือเวทมนตร์ แต่เป็นที่แน่ใจว่า ผู้มาเป็นง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหัง (สิบสามกำหนดแซ่ง้วน) แซ่ง้วนนามหัง

---

* ท่านโพธิธรรม ผู้ก่อตั้งวัดเสียวลิ้มยี่

คำ "จับซา" (สิบสาม) เป็นผู้อื่นเพิ่มเติมให้

ตามคำร่ำลือ มันฝึกปรือยอดวิชาสิบสามแขนง มาตรแม้นว่ายอดฝีมืออื่นของสำนักสุขนิยม พอถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ศิษย์แขนงหนึ่งตัวเองจะสูญเสียวิชาส่วนนั้นไปอย่างพิสดาร ง้วนจับซาหังก็ถ่ายทอดวิชาฝ่ามือสุดแค้น หมัดสุดอาฆาต กระบี่สภาวะ หมัดสะกด เพลงเท้าจิตรกรรมแก่ศิษย์ทั้งหลาย แต่มันอย่างน้อยยังมียอดวิชานับสิบแขนง ที่ครองความยิ่งใหญ่โดยไร้ผู้ต่อต้าน

ดังนั้นยอดวิชาแขนงหนึ่งของมัน จะเป็นการกำหนดอายุขัยหนึ่งของศัตรู สิบสามแขนงเท่ากับสิบสามกำหนด

อายุขัยพอกำหนด ต้องตายโดยมิต้องสงสัย

ง้วนจับซาหังเป็นผู้กำหนดอายุขัยของศัตรูของมันทั้งหมด

ยามนี้ง้วนจับซาหังเป็นศัตรูใหญ่ของเล่าลิ้มเซี่ยงซือ

เล่าลิ้มเซี่ยงซือมองดูพระโพธิสัตว์ตักม้อองค์นั้น ดวงตาทอแววหวาดหวั่นขลาดเขลาชนิดหนึ่ง

ท่านล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาผืนหนึ่ง

ผ้าเช็ดหน้ามีขนาดเท่าฝ่ามือหกข้าง เป็นสีแดงราวอัคคี

นี่คล้ายตัดจากผ้ากาสาวพัสตร์มาก็มิปาน

เล่าลิ้มเซี่ยงซือใช้มันเป็นเครื่องซับเหงื่อ

...เล่าลิ้มเซี่ยงซือในยามนี้ ทุกอิริยาบถ ทุกความเคลื่อนไหวล้วนระมัดระวัง ไม่มีท่วงท่าที่เกินความจำเป็น และเน้นการประสานสอดรับความหวาดหวั่นขลาดเขลาของท่าน ไม่กระทบกระเทือนถึงความคิดต่อสู้ของท่าน กลับทำให้ท่านเพิ่มความระมัดระวังในการสร้างความคิดต่อสู้กว่าเดิม

ท่านคล้ายตระเตรียมทำการต่อสู้อย่างยาวนาน

เมื่อคิดต่อสู้อย่างยาวนาน ต้องเพาะสร้างกำลังขึ้น

ท่านจะไม่เปลืองกำลังสูญเปล่า มาตรว่าเป็นการกะพริบตาหรือเลิกคิ้วขึ้นก็ตาม

...ท่านสร้างความลำบากแก่ผู้สันโดษภูษาฟ้าแล้ว

...ในที่นี้มีแต่ท่านสามารถต่อสู้กับง้วนจับซาหังได้

ท่านไม่อาจพ่ายแพ้

ท่านพ่ายแพ้ไม่ได้

เล่าลิ้มเซี่ยงซือใช้ผ้าแดงเช็ดใบหน้า กลับบังเกิดสภาพประหลาดขึ้น

เช็ดครั้งแรกใบหน้าเป็นสีขาว

ครั้งที่สองใบหน้าเป็นสีเหลือง

ครั้งที่สามเปลี่ยนเป็นสีเขียว

ครั้งที่สี่กลายเป็นสีคราม

ครั้งที่ห้ากลับเป็นสีแดง

ครั้งที่หกพลันเป็นสีม่วง

ครั้งที่เจ็ดเป็นสีดำ

เมื่อท่านเช็ดหน้าเป็นครั้งที่แปด จนใบหน้ากลายเป็นสีขาวซีดราวคนตายที่ถูกฝังอยู่ใต้น้ำแข็งนานปี พระโพธิสัตว์ตักม้อจึงกล่าว

“ท่านไม่เพียงฝึกปรือวิชาผนึกดาบแขวนกระบี่ ทั้งยังฝึกวิชาเปลี่ยนสีฉีกหน้าได้ นับว่าไม่ได้ปล่อยวางวิชาฝีมือแม้แต่น้อย อัคคีอสนีบาตลุ้ยติ่งโหวสมกับเป็นแม่ทัพตัดศีรษะผู้ชาญศึก ทั้งไม่เสียทีที่เป็นหนึ่งในสองขุนพลคู่ใจของผู้ก่อตั้งตึกหกหุนครึ่ง ลุ้นจิ้นลุ้ยจริงๆ ลุ้ยซุ่งกลับเข้าใจว่าท่านกลายเป็นอัมพาตเสียอีก”

สีหน้าเล่าลิ้มเซี่ยงซือปรากฏแววพลุ่งพล่าน กล่าวว่า

“ลุ้ยซุ่งสามารถชักจูงให้อาตมาต่อสู้กับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย นับเป็นความสามารถของมัน อาตมาก็กลายเป็น

คนทุพพลภาพระยะหนึ่งจริงๆ ดังนั้นค่อยมาใช้ชีวิตบั้นปลายที่วัดวานี้"

พระโพธิสัตว์ตักม้อกล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันว่า

"อาตมาอันใด ท่านเป็นแม่ทัพตัดศีรษะลุ้ยติ่งโหว เป็นรองหัวหน้าตึกหกหนครึ่ง มีอันใดต้องเสแสร้ง มาตรว่าท่านปลงผมออกบวชสำเร็จมรรคผล ยังคงเป็นลุ้ยติ่งโหวของตึกอสนีบาต"

เล่าลิ้มเซี่ยงซือหรือลุ้ยติ่งโหวหลับตาลง แต่สีหน้ายังเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา กล่าวว่า

"ท่านก็ไม่ต้องเสแสร้งเป็นพระโพธิสัตว์แล้ว ต่อให้ท่านแสร้งแสดงอย่างไร ยังคงเป็นมารมนุษย์ผู้หนึ่ง"

พระโพธิสัตว์ตักม้อเปล่งประกายสีทองออกมา กลายเป็นอำนาจบารมีที่น่าเกรงขาม จนผู้คนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ ชั่วครู่ให้หลัง งั้วนจับ-ซาหังในรูปพระโพธิสัตว์ค่อยกล่าวว่า

"ที่นี้ความจริงไม่มีเรื่องของท่าน"

"ในโลกความจริงไม่มีเรื่องของเรา ลุ้ยซุ่งวางแผนให้กวนฉิกแห่งเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าจัดการกับเรา ทั้งยังยึดครองตึกหกหุนครึ่งไว้ เราก็ไม่มีความคิดล้างแค้น"

งั้วนจับซาหังกล่าวว่า

"รังเดิมของท่านเป็นตึกอสนีบาตตระกูลลุ้ย ความจริงสนิทชิด-เชื้อกับตระกูลถังมณฑลเสฉวน ใช้อาวุธลับและเพลิงอัคคี หนุนเสริมซึ่งกันและกัน แต่ระหว่างนี้เริ่มกลายเป็นศัตรู หากท่านคิดยุ่งเกี่ยวเรื่องราวมิสู้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายในของท่าน"

ลุ้ยติ่งโหวกล่าวถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า หลังจากที่เราถูกกวนฉิกจู่โจมทำร้ายไฉนไม่ได้จบชีวิตไป?"

"เราเพียงทราบว่าหลังจากที่ท่านต่อสู้กับกวนฉิก แทบกลับ

กลายเป็นคนปัญญาอ่อน"

"นั่นเป็นเพราะผู้สันโดษภูษาฟ้าจ่ายตัวยา รักษาอาการบาดเจ็บที่ความจริงไม่มีความหวังเยียวยาให้แก่เรา"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะวาสนา ท่านค่อยทุเลาหายดี"

ลุ้ยติ่งโหวกล่าวอีกว่า

"ครั้งกระโน้นเราเป็นแม่ทัพตัดศีรษะ ฆ่าฟันศัตรูมากเกินไป ถูกผู้มีอำนาจจับกุมคุมขัง แทบกลายเป็นแม่ทัพถูกตัดศีรษะ ตอนนี้ศีรษะไฉนยังคงอยู่?"

ง้วนจับซาหังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เพราะโค้วเชี่ยอิดชมชอบกระทำเรื่องราวที่ประจบเอาใจ"

...โค้วเชี่ยอิดเป็นชื่อจริงของผู้สันโดษภูษาฟ้า

ลุ้ยติ่งโหวกล่าวว่า

"มิใช่ เป็นอุนมึ่งแห่งลกเอี้ยงค้ำประกันศีรษะของเรา"

ง้วนจับซาหังส่งเสียงเย็นชาปานน้ำแข็งว่า

"คืนนี้ไม่มีเรื่องของอุนมึ่ง อย่างน้อยมันไม่ได้รุดมา"

ลุ้ยติ่งโหวกล่าวว่า

"เราคิดบอกต่อท่านว่า ครั้งกระโน้นเป็นผู้สันโดษภูษาฟ้าช่วยชีวิตเรา และเป็นอุนตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่อุน) ค้ำประกันเรา คราครั้งนี้อุ่นตั่วนั้งไหว้วานเราลอบคุ้มครองผู้สันโดษภูษาฟ้า เรายังไม่ทุ่มเทอย่างสุดกำลังได้หรือ? เราผ่านการตายครั้งหนึ่ง ไม่ถือว่าอยู่ในตึกหกหุนครึ่งอีก ชีวิตของเราอยู่ที่นี้ อยู่ที่การต่อสู้นี้ อื่นๆ ล้วนเป็นเรื่องรองลงไป"

ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"ท่านคิดใคร่ตาย เราสามารถส่งเสริมท่าน"

ลุ้ยติ่งโหวทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราเพียงขบคิดไม่เข้าใจว่า เราไฉนติดกับของท่าน?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าชิงกล่าวว่า

"ท่านเตรียมการได้ดียิ่ง เราความจริงคิดเกลี้ยกล่อมท่าน อย่าได้ย่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ รีบนำหลวงจีนจากไป คิดไม่ถึงท่านกลับสยบเราไว้"

ง้วนจับซาหังกล่าวเสริมว่า

"มันคิดไม่ถึง เรายิ่งคิดไม่ถึง"

ลุ้ยดิ่งโหวขุ่นข้องเดืองใจขึ้นมา กล่าวว่า

"พวกท่านล้วนคิดไม่ถึง อย่างนั้นเราไฉนติดกับของตัวเอง?"

ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"เอาเถอะ ก่อนที่พวกท่านจะตกตาย ให้พวกท่านถามไถ่จนกระจ่างชัดก็ดี เราคิดไม่ถึงว่าท่านจะลงมือ เราเพียงคาดคำนวณว่า ขอเพียงมีศิษย์หรือสหายของโค้วซือเฮียอยู่ที่นี้ มันต้องบัญชาการอยู่ที่นี้ มันไม่อาจหักใจจากไป เราคำนวณเป็นมั่นเหมาะ ค่อยสำรวจมองรังสีพบว่าทั่วทั้งภูเขาเต็ยมซัว ที่นี้มีรังสีการฆ่าฟันรุนแรงที่สุด แสดงว่าต้องเป็นสถานที่ฆ่าฟันของพวกเรา ดังนั้นเราเสาะหาคนผู้หนึ่งปลอมเป็นเราคอยบงการออกคำสั่ง ตัวเองนั่งอยู่ในรูปปั้นดินเผาพระโพธิสัตว์ มองดูเหตุการณ์ทั้งหมด"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าค่อยเข้าใจในบัดดล

ตอนที่เขาถูกลุ้ยดิ่งโหวสยบไว้ แทบไม่เชื่อว่าเล่าลิ้มเซี่ยงซือจะทรยศต่อตนเอง

แต่แล้วผู้สันโดษภูษาฟ้าพบว่านี่มิใช่การทรยศ หากแต่กระทำเพื่อความปลอดภัยของตน

รอจนลุ้ยดิ่งโหวไล่ศิษย์ภายในวัดจากไปจนหมดสิ้น จัดให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าอยู่ภายในรูปปั้นดินเผาพระมัญชุศรีโพธิสัตว์ ผู้สันโดษภูษา-

ฟ้าพลันพบว่าผิดท่า

...ภายในโบสถ์อันเวิ้งว่างเปล่า นอกจากเทพแล้ว ยังมีผู้คน

...เป็นผู้ใด? อยู่ที่ใด?

แม้แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้ายังตรวจสอบไม่ออกว่าคนอยู่ที่ใด

ดูท่าที แม้แต่ลุ้ยติ่งโหวก็ไม่ทราบ

...ลุ้ยติ่งโหวกริ่งเกรงถูกผู้สันโดษภูษาฟ้าเกลี้ยกล่อมจนตบคลายจุดให้ พลอยปิดสกัดจุดใบ้ของผู้สันโดษภูษาฟ้าด้วย

ดังนั้นผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่สามารถแจ้งเหตุต่อหลวงจีนที่กระทำไปด้วยความหวังดีรูปนี้

ตอนนั้นผู้สันโดษภูษาฟ้ายังพบเห็นเรื่องหนึ่ง

ที่นี้มีรูปปั้นดินเผาพระโพธิสัตว์สององค์ ภายในล้วนกลวงว่างเปล่า

หมายความว่าลุ้ยติ่งโหวสามารถจัดให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าอยู่ในรูปปั้นพระมัญชุศรีโพธิสัตว์นี้ และก็จัดให้อยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์อีกองค์หนึ่งได้

แต่ลุ้ยติ่งโหวเลือกรูปปั้นพระมัญชุศรีโพธิสัตว์นี้โดยไม่ลังเล

...เหตุใดไม่เลือกพระโพธิสัตว์อีกองค์หนึ่ง?

พระโพธิสัตว์อีกองค์หนึ่งมีพลังการกดดันที่ไร้สภาพชนิดหนึ่ง ทำให้ลุ้ยติ่งโหวไม่กล้ากระทบถูก

นอกจากฤทธาแห่งเทพแล้ว พลังกดดันนี้ย่อมมาจากผู้คน

ผู้ที่สามารถใช้พลังกดดันอย่างแนบเนียน ไร้สีสันไร้ลักษณะแม้กระทั่งรังสีการฆ่าฟันก็ไม่ปรากฏ ทั่วทั้งแผ่นดินมีอยู่ไม่กี่คน

ผู้สันโดษภูษาฟ้าได้คิดว่าผู้มาเป็นใครแล้ว

แต่จนใจที่ไม่สามารถบอกออกไป

หลังจากนั้นลุ้ยติ่งโหวออกจากโบสถ์ไป คาดว่าไปเตรียมการอันใด

แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าทราบว่า ลุ้ยติ่งโหวเตรียมการอันใดล้วนไม่มี

ประโยชน์

...ศัตรูสำคัญอยู่เบื้องหน้าเอง

ยามนั้นคนในรูปปั้นพระโพธิสัตว์อีกองค์หนึ่งคงมีความเคลื่อนไหว ผู้สันโดษภูษาฟ้ากลับได้ยินว่า ภายในรูปปั้นพระโพธิสัตว์นั้น บังเกิดเสียงโคจรพลังอย่างสับสน คล้ายกับมีผู้คนสิบสามคนซ่อนตัวอยู่ภายในกระทำเรื่องราวที่น่าตื่นตระหนก และคล้ายกับเป็นคิงคองตัวหนึ่งฝ่าไปในท้องของคชสารเชือกหนึ่ง บังเกิดเป็นสุ้มเสียงประหลาดขึ้น

จากนั้นทุกประการสงบนิ่ง กลับคืนสู่สภาพไร้สุ้มเสียง

ไม่นานให้หลัง ฉั่วจุ้ยโต๊ะกับเดียถั่วก็เข้ามาเตรียมการ

...ไม่ว่าพวกมันเตรียมการอย่างไร ล้วนติดกับของผู้อื่น

ลุ้ยติ่งโหวกล่าวด้วยความขุ่นเคืองอยู่บ้างว่า

"มันกลับหลอกลวงเรา"

ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"มันไม่ได้หลอกลวงท่าน มันเข้าใจว่าเราจากไปแล้วจริงๆ เราสวมใส่หน้ากาก พวกมันก็ไม่กล้าเข้าใกล้เรา ดังนั้นแม้แต่มันยังเข้าใจว่าเราบัญชาการอยู่ทางด้านนั้น"

ลุ้ยติ่งโหวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านทราบว่าเราหมายถึงผู้ใด?"

ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"ย่อมเป็นหัวหน้าหน่วยประคองเตียเฮี่ยงเยี้ยง มันเอาแต่ยกย่องเราเพื่อมิให้เราระแวงสงสัยมัน มันความจริงเป็นศิษย์ฆราวาสของเสียวลิ้มยี่ ภายหลังละเมิดกฎของวัด วัดเล่าลิ้มยี่เคยให้ที่พักพิงแก่มันระยะเวลาหนึ่ง"

พลางหันหน้าหาผู้สันโดษภูษาฟ้า กล่าวถามว่า

"ท่านก็ใช้ให้คนผู้นี้ปะปนอยู่ในขบวนของเรา ใช่หรือไม่? เตียเฮี่ยงเยี้ยงขายข่าวชิ้นเดียวได้สองทาง สมควรร่ำรวยมหาศาลแล้ว"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ท่านก็ส่งคนปะปนอยู่ในขบวนของพวกเรา"

"แต่นั่นเป็นคนที่ใช้การไม่ได้ จนบัดนี้ยังไม่ให้ข่าวสารที่แน่ชัดอันใด ล้วนเป็นเราคาดคิดสันนิษฐานเอง แต่เช่นนี้จึงไม่หลงเดินทางผิด จนบัดนี้เรายังไม่ทราบชัดว่า คนผู้นั้นเป็นไส้ศึกซ้อนกลให้แก่ท่านหรือไม่"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านไม่จำเป็นต้องทำความเข้าใจแล้ว"

"ถูกต้อง หากแม้นฆ่าท่านอื่นๆ ไม่ควรแก่การสนใจ มิหนำซ้ำ คนของเราท่านยังต่อสู้กันในสถานที่อื่น นี่เรียกว่าทางด้านนี้เป็นมังกรพยัคฆ์ต่อสู้ชิงชัย ทางด้านนั้นก็พิสูจน์ความเป็นตาย"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าถามว่า

"พวกเรามิอาจไม่ต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตาย?"

"ท่านเมื่อมาถึงนครหลวง ต้องไปช่วยเหลือจูกัวะ หากเราไม่ฆ่าท่าน รอจนพวกท่านรวมกำลังกัน ก็ฆ่าไม่สำเร็จแล้ว"

"จุดประสงค์การมาของเรา ท่านสมควรทราบกระจ่างดี"

ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"ท่านคิดฆ่าฉั่วเสี่ยงเอี้ย (มหาเสนาบดีแซ่ฉั่ว)?"

"ถูกต้อง"

"อย่างนั้นเรายิ่งไม่อาจปล่อยให้ท่านมีชีวิตสืบไป"

"เราคิดขจัดเภทภัยให้แก่ส่วนรวม ช่วยให้ฮ่องเต้พ้นจากความงมงาย"

"ท่านคิดปล่อยให้จูกัวะรวบอำนาจใหญ่ ท่านเองพลอยแบ่งปัน

ความดีความชอบ ฉั่วเกียเป็นผู้มีพระคุณของเรา ผู้ใดคิดร้ายต่อเขา เราจะฆ่าผู้นั้น"

"ท่านวางมือเถอะ พฤติการณ์ของฉั่วเกียก่อกวนจนฟ้าพิโรธคนคั่งแค้น จูกัวะซาซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้องที่สามแซ่จูกัวะ) ความจริงคิดร่วมมือกับท่านกระทำการยิ่งใหญ่ร่วมกัน"

ง้วนจับซาหังตวาดว่า

"หยุดปาก ต่อให้เรายากไร้กว่านี้ ก็ไม่หวังพึ่งมัน มันเป็นตัวอะไร มันเพียงมีโอกาสมากกว่า โชคดีกว่าเราเท่านั้น"

"ความโชคดีขึ้นอยู่กับความเพียรพยายามและนิสัยใจคอ ท่านไม่เปลี่ยนนิสัย เพียงอิจฉาความโชคดีของผู้อื่น รังแต่เพิ่มพูนวาสนาของบุคคลอื่น ซ้ำเติมความโชคร้ายของตัวเอง สี่ซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้องที่สี่) ชาญฉลาดมาชั่วชีวิต ไยต้องเลอะเลือนงมงายไปชั่ววูบ?"

ง้วนจับซาหังกระชากเสียงว่า

"ท่านมิต้องเกลี้ยกล่อมเรา เราเพียงแต่โชคไม่ดีพอ คนผู้หนึ่งไร้สมบัติไร้อำนาจได้ ถึงกับไร้ปัญญาไร้อุดมการณ์ได้ แต่ขอเพียงโชคดี มันจะครอบครองทุกสิ่ง หากแม้นอับโชค ต่อให้พากเพียรพยายามก็ไร้ซึ่งทุกอย่าง เราเสียทีที่มีฝีมือสูงเยี่ยม กลับถูกโชคชะตากลั่นแกล้งรังแก"

"แต่ความโชคดีไม่อาจเกาะกุมได้ หากเฝ้ารอโชคมาเยือน มิสู้ฟันฝ่าสร้างโชคเอง ไม่ว่ามีโชคอับโชค อย่างน้อยท่านได้ต่อสู้ช่วงชิงเพื่อตัวเองแล้ว อย่าได้ขังตัวเองอยู่ในความเห็นแก่ตัว หากแต่ขจัดภัยพาลให้แก่ราษฎร จะได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์"

"หากแม้นเราตกดายไป ได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์เกี่ยวข้องใดกับเรา? ที่เราคิดช่วงชิงคือชื่อเสียงในวันนี้ ที่เราแสวงหา คือความสำเร็จอันยิ่งใหญ่เฉพาะหน้า"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"สี่ซือตี๋ ถือกำเนิดเป็นคน สมควรมีปณิธานอันสูงส่ง แต่ที่สำคัญยิ่งกว่าคือรักษาจิตใจที่เปิดกว้าง"

"ยี่ซือเฮีย ท่านมิต้องพร่ำพิไร เราต้องการมีชีวิตอย่างสุขสันต์ ท่านรีบล่าถอยกลับเข้าสวนเคราขาว เราอาจละเว้นชีวิตท่าน ชั่วชีวิตของเรานี้ สาบานต้องเอาชัยจูกัวะเล่าซา จึงไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา"

"ท่านฆ่าเราก็ไม่มีประโยชน์ ซาซือตี๋ยังจะดูแลราชการแผ่นดิน ไม่ปล่อยให้ฉั่วเกียก่อกรรมทำเข็ญดามอำเภอใจ สี่ซือตี๋ท่านฝึกปรือยอดวิชา ต่อให้ไม่คิดรับใช้ชาติบ้านเมือง ก็ไม่สมควรกระพือความชั่วร้าย ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ หามีความสำคัญไม่ ประการสำคัญอยู่ที่เราสำเร็จน่ายินดี แม้พ่ายแพ้ก็ภาคภูมิใจ"

ง้วนจับซาหังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เหลวไหลไร้สาระ ชนชาวโลกเพียงถกถึงความสำเร็จพ่ายแพ้ คนมีชีวิตอยู่ในโลก ขอเพียงอยู่อย่างมีความสุขก็ใช้ได้แล้ว ความดีชั่วหลังจากที่ตายแล้ว ปล่อยให้ผู้คนวิจารณ์ไป เกี่ยวข้องใดกับตัวเอง คนเมื่อตายแล้ว ผู้อื่นแสดงความเห็นอย่างไร ยังสนใจไยกัน? แม้แต่ตอนมีชีวิต ถูกผู้คนด่าประณาม ก็หามีความสำคัญไม่ ประการสำคัญอยู่ที่อำนาจ อิทธิพล ความสำเร็จ และความราบรื่น"

"ท่านดูชนชาวโลกวิพากษ์วิจารณ์ฌ้อปาอ๋องล้วนบอกว่า ท่านอวดโอ่ความห้าวหาญ แสวงหาความพ่ายแพ้เอง ส่วนเล้าปัง (ปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ฮั่น) มีนิสัยยอมรับคล้อยตามคน สมควรประสบความสำเร็จ หากแม้นการช่วงชิงแผ่นดินของทั้งสอง ผู้ที่พ่ายแพ้เป็นเล้าปัง ท่านว่าผู้คนจะวิพากษ์วิจารณ์อย่างไร? เอ่ยถึงความห้าวหาญเล้าปังสู้ไม่ได้ เอ่ยถึงพละกำลังเล้าปังไม่อาจเทียบเปรียบได้ ฌ้อปาอ๋องเพียงพ่ายแพ้แก่ความผิดพลาดที่บังเกิดเมตตาจิตชั่ววูบ ปลดปล่อยเล้าปังไป ไม่ได้เข่น

ฆ่าจนสิ้นซาก"

"ซึ่งความจริงฌ้อปาอ๋องยังเป็นผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค ท่านมีชื่อลือเลื่องสิบปี ก่อการเมื่ออายุยี่สิบแปด เชือดคอตายที่ริมแม่น้ำโอวกังเมื่ออายุสามสิบสอง มีชีวิตอย่างเข้มแข็งเปี่ยมพลัง สามารถกำหนดความเป็นความตายผู้คนนับหมื่น อนุชนรุ่นหลังเย้ยหยันท่านขาดสติปัญญาอาศัยอะไรลบหลู่ท่าน? ท่านเคยมีชีวิต ประสบความสำเร็จระบือลือลั่นมา สุดที่ชนชั้นอันต่ำช้าจะเทียมเทียบได้แม้สักหนึ่งในหมื่น จากตัวอย่างนี้เห็นได้อย่างชัดแจ้ง พวกเราไยต้องยกคุณค่าความหมายของชีวิตให้หนอนตำรารุ่นหลังเป็นผู้ตัดสิน?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"สี่ซือตี๋ ท่านหุนหันพลันแล่นไปแล้ว เล่าซาเหนือล้ำกว่าท่านในข้อนี้ มันสามารถกระทำเรื่องราวด้วยความเป็นธรรม"

"มันประสบความสำเร็จ ย่อมสามารถถือความเป็นธรรม ผู้ที่ล้มเหลวไม่อาจยืนหยัดอยู่ได้ จะให้ถือความเที่ยงธรรมได้อย่างไร ท่านวางใจจูกัวะมีแผนแยบคาย เรางัวนหังก็มีบันไดปีนป่าย ท่านชักนำเราออกจากเมืองหลวงเผชิญหน้ากับท่านในที่นี้ ปล่อยให้จูกัวะสามารถจัดกำลังในนครหลวง หลุดพ้นจากเงื้อมมือของเสี่ยงเอี้ย แต่เสี่ยงเอี้ยก็วางคนซุ่มสังหารจูกัวะเช่นกัน"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากระซากเสียงว่า

"ต่ำช้าสามานย์"

"การลอบสังหารขึ้นอยู่กับสำเร็จหรือไม่ ไม่นับว่าต่ำช้าสามานย์หรือไม่ การลอบสังหารเป็นการใช้ชีวิตตัวเองซื้อชีวิตผู้อื่น ย่อมต้องต่ำช้าสามานย์"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากลับคืนสู่ความเยือกเย็น กล่าวว่า

"ที่แล้วมามีคนลอบสังหารซาซือตี๋มากหลาย ไม่มีผู้ใดประสบ

ความสำเร็จ ซาซือตี๋มิใช่มีชีวิตจนถึงบัดนี้หรอกหรือ?"

ง้วนจับซาหังยิ้มแล้ว

ไม่ เป็นพระโพธิสัตว์ยิ้มแล้ว

มันซ่อนตัวอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์

แต่รูปปั้นพระโพธิสัตว์กลับฟื้นคืนชีวิตแล้ว

มันสร้างเทพเจ้าขึ้นมา

...มันเองคือเทพเจ้า

นี่ไยมิใช่เฉกเช่นกับคนถือดีจำนวนมาก ที่ชมชอบสร้างตัวเองเป็นเทพเจ้าให้ผู้คนหมอบกราบกราน?

ง้วนจับซาหังยากที่จะแย้มยิ้มสักครั้ง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าล่วงรู้ถึงข้อนี้

ดังนั้นขณะที่สนทนาถึงความเป็นตายของจูกัวะชิงแซ ง้วนจับ-ซาหังพลันยิ้มออกมา มิหนำซ้ำชักนำรูปปั้นพระโพธิสัตว์แย้มยิ้มด้วย ถึงกับสร้างความประหวั่นพรั่นพรึงใจแก่ผู้สันโดษภูษาฟ้าขึ้นมา

ง้วนจับซาหังยิ้มพลางกล่าวว่า

"กาลก่อนฆ่าไม่ได้ ครั้งนี้ต้องสำเร็จแน่นอน ต่อให้จูกัวะเข้มแข็งกว่านี้ ต้องมีวิธีจัดการกับมัน"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ท่านอย่าได้กระหยิ่มยิ้มย่องเร็วกว่าเหตุไป คราครั้งนี้พวกเราก็มีวิธีสังหารฉั่วเกีย"

ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านเพียงหลงเหลือปากเดียว มือเท้าล้วนไม่อาจขยับเคลื่อนไหว อาศัยกลุ่มชนอันสับสน ไม่คู่ควรแก่การจู่โจม ยังกล่าวอวดโอ่อันใด?"

ลุยติ่งโหวกระชากเสียงว่า

"ง้วนจับซาหัง ท่านอย่าได้ลำพองตน ท่านเข้าใจว่าตัวเองเป็นเทพเจ้าหรือ? ศิษย์ของท่านเตี่ยอ่วยสี่ทอดร่างเป็นซากศพในที่นี้ ท่านยังคงเบิกตาดมันตกตาย ไม่อาจช่วยเหลือได้"

นี่เป็นคำกล่าวด้วยโทสะ คนผู้หนึ่งยามมีโทสะ มักกล่าวโดยไม่ยั้งคิด ลุยติ่งโหวกลับลืมเลือนว่าท่านอยู่ในเพศบรรพชิต

แต่คำพูดนี้พอกล่าวออกจากปากลุยติ่งโหวพลันฉุกคิดว่ามีเลศนัย

แม้แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็บังเกิดแสงสว่างวูบหนึ่งขึ้นในจิตใจ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะ เตียถั่ว สตรีไร้ฝันสบตากันวูบหนึ่ง

ทั้งหมดพบว่ามีปัญหา

ปัญหาที่ว่าคือ ต่อให้ง้วนจับซาหังไม่ห่วงใยความเป็นตายของแส้ทองเปิดใหญ่และแส้วิเศษปิดหุบ แต่สำหรับกับเตี่ยอ่วยสี่ที่มันฝึกอบรมขึ้น คงไม่ถึงกับเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ

ขณะที่สตรีไร้ฝัน ฉั่วจุ้ยโต๊ะและเตียถั่วผนึกกำลังจู่โจมเตี่ยอ่วยสี่ ง้วนจับซาหังอยู่ในวัดวา อยู่ในโบสถ์นี้

มิหนำซ้ำอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อนี้

ตอนนั้นง้วนจับซาหังไฉนไม่ลงมือ?

เหตุใดง้วนจับซาหังไม่แยแสสนใจความเป็นตายของศิษย์ตัวเอง?

นับตั้งแต่ง้วนจับซาหังถูกผู้สันโดษภูษาฟ้าเปิดโปงว่ามันอยู่ในวัดเล่าลิ้มยี่ เหตุไฉนจนบัดนี้ยังไม่ลงมือ เพียงแต่กล่าววาจาเท่านั้น?

นี่หาใช่แบบฉบับของง้วนจับซาหัง ซึ่งเงียบขรึมพิกลไม่พูดจา

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันกล่าวว่า

"ท่านถูกกักตัว...ถูกกักอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์?"

ง้วนจับซาหังส่งเสียงร้องคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่ารูปปั้นพระโพธิสัตว์รูปหนึ่งสามารถกักตัวเราไว้ได้?"

"รูปปั้นพระโพธิสัตว์ไม่อาจกักท่านไว้ แต่รูปปั้นพระโพธิสัตว์หากมีเทพสถิตจริงๆ ต่อให้ท่านกล้าแข็งกว่านี้ก็ไม่อาจดิ้นหลุดได้"

ง้วนจับซาหังแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงว่าจากกันนานปี ท่านกลับหลงเชื่ออย่างงมงายเช่นนี้ เราคือเทพเจ้า เรากับเทพเจ้าหลอมรวมเป็นหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องสลัดหลุดพ้น"

เตียถั่วอดกล่าวแดกดันมิได้ว่า

"ท่านอย่างมากเพียงเป็นมาร กลับอ้างเป็นเทพเจ้า"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ที่ท่านไม่อาจสลัดหลุดมิใช่เทพเจ้า หากแต่ความศักดิ์สิทธิ์ของรูปปั้นพระโพธิสัตว์นี้ ชักนำให้ตำราอักษรดีรีแสดงปฏิกิริยาขึ้น"

คำพูดพอกล่าว ภายในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ปราศจากสุ้มเสียงสำเสียงใด ชั่วครู่ให้หลังรูปปั้นพระโพธิสัตว์ทั้งองค์กลับสั่นระริกขึ้นมา จากนั้นรูปปั้นที่ฉาบทาสีทองปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย

เป็นหยาดเหงื่อของง้วนจับซาหัง

สตรีไร้ฝันพลันร้องออกมาว่า

"เราต้องการตำราอักษรดีรี ท่านรับปากแล้วว่าจะถ่ายทอดตำราอักษรดีรีแก่เรา"

คราครั้งนี้เตียถั่วจับต้นชนปลายไม่ถูก กล่าวว่า

"ตำราอักษรดีรีอันใด?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ตามคำรายงานของหัวหน้าหน่วยประคองเตียเฮี่ยงเยี้ยง ง้วน-จับซาหังคล้ายได้รับการช่วยเหลือจากยอดฝีมือเพิ่มเติมอีกคนสองคน หนึ่งในจำนวนนั้นคือโกวเนี้ยนางนี้ โกวเนี้ยนางนี้ที่รับใช้ง้วนจับซาหังเป็น

เพราะนางรับบาดเจ็บที่หน้าผาก ทำให้ปวดศีรษะอยู่บ่อยครั้ง นางทราบว่าในตำราอักษรคีรี มีข้อความตอนหนึ่งสามารถรักษาโรคปวดศีรษะ สามารถช่วยให้ฟื้นฟูความทรงจำ จึงทำงานรับใช้สี่ซือตี๋ หวังให้มันถ่ายทอดข้อความรักษาโรคปวดศีรษะ ฟื้นฟูความทรงจำให้แก่นาง"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะซักถามว่า

"ตำราอักษรคีรีมีประโยชน์เพียงนี้หรือ?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ตำราอักษรคีรีเป็นพระคัมภีร์เล่มหนึ่ง ขณะเดียวกันก็บันทึกวิธีการโคจรพลังที่แตกต่างกับแนวทางบู๊ลิ้มตงง้วน สี่ซือตี๋คิดฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทด ก่อนอื่นต้องฝึกวิชาโคจรพลังในตำราอักษรคีรี หากคิดฝึกปรือวิชาเกาทัณฑ์รันทดถึงขั้นสุดยอด ยังต้องผสมผสานกับลมปราณฝืนอัปยศ"

ง้วนจับซาหังในรูปปั้นพระโพธิสัตว์กระซากเสียงว่า

"...ท่านทราบได้อย่างไรว่า เราฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทดไม่สำเร็จ?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"เป็นซาซือตี๋บ่งบอก ตอนนั้นมันก็ฝึกปรือวิชาทวนพรรณราย มันบอกว่าหากท่านฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทดอย่างถูกวิธี มันต้องมิใช่คู่มือของท่าน ดูจากกระบวนท่า มันเห็นถึงความชาญฉลาดและเพียรพยายามของท่าน ตามเหตุผลสมควรฝึกปรือสำเร็จ ที่ยังขาดตกบกพร่องอาจสืบเนื่องจากตีความในตำราไม่แตกฉาน หรือว่าข้อความในตำราไม่สมบูรณ์พร้อม"

ง้วนจับซาหังในรูปปั้นพระโพธิสัตว์คล้ายสะท้านหวั่นไหว กระทั่งเสียงลมหายใจก็ได้ยินอย่างชัดเจน

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวอีกว่า

"ตอนนั้นพวกเราคำนวณจากกระบวนท่าของท่าน คาดว่าปัญหา

เกิดจากตำรา เรากับซาซือดี๋เคยนึกทบทวนในสวนเคราขาวสามวันลงความเห็นว่า ท่านนอกจากไม่อาจตีความในตำราจนแตกฉาน หรือว่าข้อความในตำราขาดตกบกพร่องแล้ว สาเหตุสำคัญที่ท่านไม่เรียนรู้ ยังสืบเนื่องจากท่านฝึกปรือผิดช่วงเวลา”

งัวนจับซาหัง ลุยดิ่งโหว สตรีไร้ฝัน เดียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะถาม เป็นเสียงเดียวกันว่า

“ช่วงเวลา?”

ทั้งหมดแทบถามต่อว่า นี่เกี่ยวข้องใดกับช่วงเวลา?

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

“ใช่แล้ว เพราะช่วงเวลาจึงเกิดสภาพเช่นนี้ ท่านคร่ำเคร่งฝึกปรือ คล้ายคิดแก้เงื่อนปมในกองเชือกยุ่งเหยิง ต้องไม่มีผลสรุปที่ดี”

งัวนจับซาหังกระซากเสียงว่า

“ท่าน...กับจูกัวะดูออกแต่แรกแล้ว?”

“พวกเราล้วนคิดบอกต่อท่าน แต่หนึ่งนั้นเกรงว่าท่านพอฝึกปรือสำเร็จ จะช่วยกระพือความชั่วร้ายต่อไป สอง เห็นว่าท่านไม่ยอมรับฟังคำพูดของพวกเรา”

งัวนจับซาหังกล่าวว่า

“พวกท่านไม่บ่งบอก เพียงเพราะกริ่งเกรงว่าหากเราฝึกปรือสำเร็จ พวกท่านก็ไม่อาจมีชีวิตสืบไป”

“แล้วแต่ท่านจะกล่าวอย่างไร เมื่อครู่ท่านซ่อนตัวอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ เล่าลิ้มยี่เป็นวัดโบราณ หลายร้อยปีมานี้ ไม่ทราบมีคนมากน้อยเท่าใดที่มาจุดธูปบนบาน สวดมนต์ภาวนา ท่านพอพาตัวเองเข้ามา ย่อมถูกกักอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ ขณะเดียวกัน ก็ตีความในตำราแตกฉานใช่หรือไม่?”

คราครั้งนี้งัวนจับซาหังยอมรับว่า

"ยามนี้เราเพิ่งทราบว่า เส้นทางเดิมผิดพลาด แต่เรายืนกรานเดินผ่าน เป็นเหตุให้หลงเดินโดยเปล่าประโยชน์ ต้องเริ่มต้นเดินใหม่ เราคิดไม่ถึงว่าการตีความของตำราในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ จะกลับกลายเป็นโทษมหันต์"

"ท่านฝักใฝ่ชื่อเสียงลาภยศ เวียนว่ายในโลกียวิสัย ยึดถือแต่ความสำเร็จลัมเหลว ไหนเลยได้คิดปรุโปร่ง ไยไม่ถอยมาร้อยก้าว เพื่อที่จะมองไกลออกไป?"

ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"แต่ในที่สุดเราได้คิดแล้วว่า ข้อความในตำรามีปัญหา มิใช่เราโง่เขลาเบาปัญญา"

"ขอแสดงความยินดีต่อท่าน การได้คิดเช่นนี้นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"หากแม้นต้องถูกกักตัวค่อยได้คิด ท่านเห็นว่าวีรบุรุษผู้กล้าก็ต้องรอคอยโอกาส หวังพึ่งโชคช่วยด้วยหรือไม่?"

"วีรบุรุษผู้กล้าที่แท้จริง หากแม้นโอกาสไม่มาถึง จะรู้จักเพาะสร้างกำลัง เสริมส่งตัวเอง เล้าปังรอถึงอายุยี่สิบแปด ค่อยลุกฮือขึ้นก่อการ เตียเลี้ยงลอบปลงพระชนม์จิ๋นซีฮ่องเต้ไม่สำเร็จ ก็ปกปิดชื่อแซ่ ศึกษาตำราสิบปี ค่อยปรากฏออกช่วยเหลือเล้าปัง ยังมีสถานการณ์สร้างวีรบุรุษ สมมติเช่นตั้งเพ้ง ฮั่งซิ่งล้วนถูกฌ้อปาอ๋องสะกดไว้รอจนเข้าสังกัดเล้าปัง ค่อยได้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ เซียงเอียง-ลี้ซือ* พบพานเจ้าชีวิตอันประเสริฐบวกกับนโยบายที่นำเสนอ เป็นที่สบพระทัยเจ้าชีวิต จึงได้รับการแก้ไขปรับปรุง เหล่านี้เป็นสถานการณ์

---

* เซียงเอียงหรือซางเอียงกับลี้ซือหรือหลี่ซือเป็นบุคคลในรัฐฉินสมัยเลียดก๊ก

ไม่อาจแข็งขืนได้"

ง้วนจับซาหังนิ่งอึ้งไปชั่วขณะจึงกล่าว

"ฝีปากของเราสู้ท่านไม่ได้ แต่การต่อสู้ชิงชัยในยุทธจักร เน้นที่ขมกำลัง เราตีความของตำราอักษรคีรี ยิงเกาทัณฑ์รันทดออกได้ จะถึงเวลาที่พวกท่านอกสั่นขวัญผวาแล้ว"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากลับกล่าวว่า

"ท่านเพิ่งตีความของตำราอักษรคีรี น่าเสียดายที่พลุ่งพล่านใจเกินไป เป็นเหตุให้โคจรพลังผิดแนวทาง ถูกธาตุไฟเข้าแทรก ไม่เช่นนั้นคงลงมือต่อพวกเราทั้งยื่นมือช่วยเหลือเตียอ่วยสี่แต่แรก เรากล่าวถูกต้องหรือไม่?"

ง้วนจับซาหังกล่าวด้วยความยากลำบากว่า

"ท่านไม่เห็นเราลงมือทำลายวิชาดรรชนีโศกศัลย์หรอกหรือ?"

...เมื่อครู่วิชาฝีมือที่ลุ้ยติ่งโหวคิดใช้คลายจุดให้แก่ผู้สันโดษภูษาฟ้าเป็นดรรชนีโศกศัลย์

...ดรรชนีโศกศัลย์เป็นหนึ่งในห้าดรรชนีใหญ่ของตีกอสนีบาตตระกูลลุ้ย แม้แต่ยอดฝีมือยังยากปิดป้องต้านรับ อย่าว่าแต่จู่โจมทำลาย

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หากท่านไม่มีเรื่องราวใดจริงๆ ก็ไม่จำเป็นต้องกล่าววาจานี้ออกมาแล้ว"

มีแต่ผู้อ่อนแอจึงกล่าวคุยเขื่อง
มีแต่คนใจขลาดเขลาจึงเสริมแต่งตัวเอง
ยามนี้คำตอบชัดแจ้งยิ่ง
สถานการณ์ก็เด่นชัดยิ่ง
...ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่อาจขยับเคลื่อนไหว
...ง้วนจับซาหังก็ไม่ได้ประเสริฐเลิศกว่า

ผู้สันโดษภูษาฟ้าถูกกักอยู่ในรูปปั้นพระมัญชุศรีโพธิสัตว์ เป็นเพราะท่านไว้วางใจสหาย และสหายคิดช่วยเหลือท่าน

ง้วนจับซาหังก็ถูกกักอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ

เป็นมันขังตัวเองไว้

มันอยู่ในสภาพแวดล้อมอันพิเศษพิสดาร ช่วยให้ดีความในตำราอักษรคีรีจนปรุโปร่ง แต่ร่างกายและจิตใจสะท้านสะเทือนเกินไป เป็นเหตุให้สังขารถูกกักอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์

ที่นี้ยังมีลุ้ยติ่งโหว เตียถั่วและฉั่วจุ้ยโต๊ะ

ยังมีสตรีไร้ฝัน ที่คล้ายไม่มีเจตนาช่วยเหลือง้วนจับซาหัง

นี่คล้ายเป็นโอกาสอันประเสริฐ

โอกาสกำจัดขุนพลของฉั่วเกียอันประเสริฐ

ชั่วครู่ให้หลัง ง้วนจับซาหังค่อยส่งเสียงร้องจากในรูปนั้นพระโพธิสัตว์ว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราไม่อาจดิ้นรนหลุดรอดจริงๆ?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านดิ้นรนหลุดรอด เรื่องราวในโลกไหนเลยเป็นที่สมปรารถนาของผู้คน?"

ง้วนจับซาหังหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราด คลื่นเสียงหัวร่อสะท้อนสะท้านอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ ปากกล่าวว่า

"เรื่องราวในโลกมักไม่ประสมปรารถนา แต่เราไหนเลยเป็นผู้คนทั่วไป?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าทอดถอนใจว่า

"จิ๋นซีฮ่องเต้กลืนหกแคว้น ขงเบ้งแบ่งประเทศเป็นสามก๊ก ล้วนมิใช่คนธรรมดาทั่วไป สุดท้ายยังวายชนม์สิ้นชีวิตก่อนวัยอันสมควร"

ง้วนจับซาหังขู่คำรามว่า

"ไม่ เราไม่ยอมรับชะตากรรม เรามิใช่สู้ผู้อื่นไม่ได้ เราเพียงแต่โชคไม่ดีพอ จูกัวะครองอำนาจ กล่าววาจาถืออำนาจ ท่านเป็นคนไร้สาระ กล่าววาจาไร้สาระ คนถือกำเนิดเกิดมา มีชีวิตไม่กี่สิบปี เราไม่แสวงหาความอมตะไม่ตาย แต่ก็จะไม่ประพฤติเช่นคนที่ไม่กระทำ เราเมื่อเกิดมาในโลก ควรที่กระทำการสะท้านฟ้าดิน ต่อให้ตายโดยไร้ที่กลบฝัง ก็หาเป็นไรไม่"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าสั่งศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"สี่ซือตี้ ท่านใฝ่สูงเกินไป มีโทสะรุนแรงเกินไป ดังนั้นเพาะเป็นความป่าเถื่อน ก่อนเกิดเป็นรังสีการฆ่าฟัน การไร้ซึ่งการกระทำมิใช่ไม่กระทำ หากแต่ยังประเสริฐเลิศกว่ากระทำในสิ่งที่ไม่พึงกระทำและกระทำผิดทำนองคลองธรรม"

ง้วนจับซาหังตวาดว่า

"ท่านไม่ต้องสั่งสอนเรา ท่านเข้าใจว่าเราสิ้นเรี่ยวแรงแล้วหรือ? เราจะแสดงให้ท่านชมดู...เราจะเปลี่ยนแปลง"

2 เราเปลี่ยนแปลง...เราเปลี่ยนแปลง

ในโลกกอปรด้วยเกียรติยศและเกียรติศักดิ์จริงๆ

มาตรว่าเกียรติยศศักดิ์เป็นเช่นเดียวกับอานุภาพ ความจริงเป็นสิ่งอันเลื่อนลอย

หากแม้นไม่เชื่อ สามารถเสาะหาบุคคลที่ท่านนับถือเลื่อมใส ให้คำวิจารณ์ต่อพฤติการณ์ของท่าน พร้อมกับคัดเลือกบุคคลที่ท่านหยามดูแคลน แสดงความเห็นสักคำ ดูว่ามีข้อแตกต่างอย่างใหญ่หลวงหรือไม่

แต่บุคคลที่ท่านเทิดทูนบูชา อาจกล่าวอย่างปลอดโปร่งเฉื่อยชาผู้ที่ท่านหยามดูแคลน อาจชมเชยด้วยใจจริง คำ "ประเสริฐ" นี้ใช่เป็นที่น่าเคลือบแคลงในจิตใจของท่านหรือไม่?

ดูท่าความสำคัญคล้ายไม่ได้อยู่ที่เกียรติภูมิของคนผู้นั้น หากแต่ขึ้นอยู่กับความจริงใจหรือไม่?

ชนชาวโลกไม่แน่ว่าจะไม่ล่วงรู้ถึงเหตุผลข้อนี้ แต่ทั้งหมดยัง

ชมชอบรับฟังอัตประวัติของคนที่มีชื่อเสียง ความเคลื่อนไหวของคนมีชื่อเสียง ตลอดจนคำกล่าวของคนมีชื่อเสียง เพื่อพิสูจน์ว่าตัวเองใช้การได้หรือไม่

ทุกผู้คนทอดทิ้งเย็นชาต่อคนที่อ้างว้าง

ดังนั้นเพาะสร้างอำนาจบารมีขึ้น

ง้วนจับซาหังพอตวาดคำ "เราจะเปลี่ยนแปลง" ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

กลางอากาศบังเกิดเสียงฉี่ๆ ดังขึ้น

ทั้งหมดล้วนล่วงรู้ถึงพลังฝีมือของง้วนจับซาหัง

ไม่ว่าผู้ใดล้วนเกรงกลัวการตอบโต้จากมัน

...ขอเพียงมันยังมีเรี่ยวแรงตอบโต้

พริบตานั้น ทุกผู้คนระวังป้องกันเต็มที่

ทันใด เสียงโครมคราหนึ่ง คนผู้หนึ่งดีดกระดอนขึ้นมา

คนผู้นี้ความจริงถูกดาบฟันใส่ใบหน้า ถูกอัคคีเผาสองเท้า จุดแป๊ะหวยบนขม่อมที่ลำคอปักไว้ด้วยเข็มแห่งละเล่ม "ตกตาย" เป็นเวลานาน แต่แล้วได้รับพลังหลายสาย สีหน้าของมันก็กลับกลายจากซีดขาวเป็นแดงก่ำ มิหนำซ้ำเข็มที่ศีรษะและลำคอค่อยๆ ถอนดึงออกมาเองร่วงหล่นลงกับพื้นดังติง

เข็มพอพ้นจากร่าง "คนตาย" ผู้นี้กลับฟื้นคืนชีวิตมา ดีดกายลุกขึ้น คิดเปิดฉากจู่โจมต่อเตียถั่วและสตรีไร้ฝัน แต่แล้วยกมือสะกดเบื้องบนศีรษะ และบีบเค้นลำคอตัวเองไว้ ส่งเสียงครอกๆ ออกมา

มันหันหน้าหารูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ เบิกตาโปนโต ด้วยท่าทีที่เจ็บปวดรวดร้าว จากนั้นงอเข่าคุกลง

คนตายที่ฟื้นคืนชีพผู้นี้คือเตี่ยอ่วยสี่เอง

ง้วนจับซาหังส่งเสียงหัวร่อจากในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ กล่าวว่า

"พวกท่านดู เราพอถ่ายทอดพลัง มันก็ฟื้นคืนชีวิตมา การฆ่าคนยังง่ายดายกว่าช่วยชีวิตคนมากนัก"

เหตุผลของมันมีเหตุผลยิ่ง

...การฆ่าคนง่ายดายกว่าช่วยชีวิตคน

การฆ่าคนเพียงปลิดชีวิตคนผู้หนึ่ง เพียงดาบเดียว กระบองเดียวแม้กระทั่งจี้พุ่งออกดรรชนีเดียว ก็สามารถปลิดปลงชีวิตหนึ่งไป

แต่หากคิดช่วยชีวิตคนผู้หนึ่ง นับว่ายากเย็นยิ่ง

อย่าว่าแต่คนชมชอบกระทำเรื่องราวฆ่าคนทำร้ายคน น้อยคนที่ยอมช่วยคนรักษาคน

แต่คำพูดที่มันกล่าว มิใช่วาจาสัตย์จริง

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"บาดแผลที่ปลิดชีวิตเตี่ยอ่วยสี่ อยู่ที่เข็มที่จุดแป๊ะหวยบนขม่อมและลำคอ ท่านใช้พลังในตำราอักษรดีรี บังคับมันกระดอนออกมา และใช้ลมปราณฝืนอัปยศ ยืดชีวิตเพิ่มพลังความร้อนให้แก่มัน แต่ท่านต้องการอวดโอ่ฝีมือ แผ่พุ่งพลังเร็วเกินไป ทำให้ศีรษะและลำคอของมันเกิดเป็นบาดแผล ที่ไม่มีวันสมานตัวได้ ท่านไยต้องรีบร้อนแสดงฝีมือด้วย?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างแช่มช้าและเชื่อมั่นอีกว่า

"ท่านแม้อาศัยพลังศรัทธาของอุบาสกอุบาสิกา ที่สั่งสมอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ ช่วยให้ได้คิดปรุโปร่ง แต่ยังถูกร่างทรงของพระโพธิสัตว์กักตัวไว้"

กล่าวจบ ได้ยินภายในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อบังเกิดเสียงสะท้อนสะท้านเลื่อนลั่น คล้ายปรากฏราชสีห์ตัวหนึ่งถูกกักอยู่ภายใน ส่งเสียงคำรามพลางโถมทะลวง แต่ออกมาไม่ได้

แม้แต่ภายในโบสถ์ก็คุคั่งด้วยพลังลมปราณ ตะเกียงน้ำมันริบหรี่

แทบมอดดับ ล้วนอาศัยลุ้ยติ่งโหวใช้ดรรชนีโศกศัลย์รักษาแสงสว่างไว้

ผู้สันโดษภูษาฟ้าสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ปล่อยวางเถอะ สี่ซื่อตี๋ ไยต้องทำเช่นนี้?"

ชั่วครู่ให้หลัง เสียงกู่เกรี้ยวกราดที่ดังจากในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ค่อยสงบลง

ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง ค่อยบังเกิดเสียงง้วนจับซาหังกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

"เราถูกกักเอาไว้ ฝ่าออกไปไม่ได้"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ด้วยพลังฝีมือภูมิปฏิภาณของท่าน ไม่มีเหตุผลที่ดิ้นไม่หลุด เพียงแต่ท่านวางไม่ลงเท่านั้น"

"เราไม่สามารถวางลง...ท่านจะให้เราวางลงได้อย่างไร?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าทอดถอนใจคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ปัญหาอยู่ที่ท่านต้องการดิ้นรนหลุดพ้นหรือไม่?"

"ไม่อาจดิ้นรนหลุดพ้น ทนอัดอั้นอยู่ที่นี้ ขยับเคลื่อนไหวไม่ได้ต่อให้ฝึกปรือสุดยอดฝีมือ จะมีประโยชน์อันใด?"

"สี่ซือตี๋ สภาพเช่นนี้เป็นท่านแสวงหาเอง เราไม่เคยคิดจัดการกับท่าน ซาซือตี๋ก็เช่นกัน พวกเราเพียงหวังว่า ท่านอย่าได้ช่วยกระพือความชั่วร้าย ทำร้ายคนดีงามจนชื่อเสียงย่อยยับอัปรา"

ง้วนจับซาหังพลันกล่าวว่า

"หากเราดิ้นรนหลุดพ้น เราจะพิจารณาว่าจะไม่ติดสอยห้อยตามเสี่ยงเอี้ย ไม่ตั้งตัวเป็นอริกับพวกท่าน"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวด้วยความยินดีว่า

"เช่นนี้ประเสริฐสุด อย่างนั้นผู้คนที่เรานำพามา ท่านยินยอมปล่อยปละละเว้นด้วยหรือไม่?"

"เราจะสั่งให้เทพเจ้าเปิดปิดและพวกปลดปล่อยพวกมันสักคราคนเหล่านั้นไร้คุณค่าความหมาย ปลดปล่อยหรือไม่ล้วนไม่สำคัญ"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าถามว่า

"ท่านรับปากแล้ว?"

"เรารักษาคำพูดตลอดมา"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวอีกว่า

"สี่ซือตี่ เรื่องของเซี่ยวเกี่ยโกวเนี้ย ล้วนเป็นความเข้าใจผิดที่น่าเศร้าเสียใจ เวรพึงระงับโดยไม่เจรจา พวกเราจะอย่างไรเป็นซือเฮียตี่ร่วมสำนักเดียวกัน"

ง้วนจับซาหังกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เรื่องที่แล้วมา ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่ลืมเลือน พวกท่านผนึกกำลังจูกัวะประสบโชคดี เราย่อมมิใช่คู่มือของพวกท่าน แต่เราเคยช่วยชีวิตท่านครั้งหนึ่ง ท่านคงไม่ลืมเลือนกระมัง?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าฟังจากน้ำเสียงมัน แสดงว่ายังยึดถือเป็นอารมณ์ได้แต่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ท่านช่วยชีวิตเรา คืนนี้เราจะตอบแทนท่านที่แล้วมา ท่านรักษาคำพูด เราเชื่อถือท่าน"

ลุ้ยติ่งโหวพลันกล่าวว่า

"เราคลายจุดแก่ท่านก่อนเถอะ"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ไม่ต้อง เรายังคงบ่งบอกวิธีคลี่คลายออกไปก่อน..."

ลุ้ยติ่งโหวดวัดมือขึ้น ดวงตาถลึงมองรูปปั้นพระโพธิสัตว์ ตักม้อปากกล่าวกับผู้สันโดษภูษาฟ้าว่า

"เราเห็นว่าคลายจุดก่อนประเสริฐกว่า"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"วางใจ สี่ซือตี๋มิใช่คนกลับกลอกคืนคำเด็ดขาด"

ง้วนจับซาหังกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านยังคงคลายจุดก่อนประเสริฐกว่า"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวเสริมว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว บนร่างเราถูกสยบจุดจึงถูกกักไว้ บนร่างท่านไม่ได้ถูกสยบ ไยต้องถูกกักไว้? หากแม้ใจกระจ่างดุจจันทร์เพ็ญ เฉกเช่นบึงน้ำใส ไร้วัตถุให้เปรียบเปรย จะให้เรากล่าวอย่างไร?"

ง้วนจับซาหังงงงันวูบจึงกล่าว

"แต่เราหลอมกลืนเป็นร่างเดียวกับรูปปั้นแล้วไหนเลยดิ้นหลุดได้?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"ไยจึงต้องดิ้นหลุด ความจริงไม่มี ไฉนจึงมี พึงลืมเลือนกายใจ ใฝ่พุทธมุ่งวิถีแห่งเต๋า จึงไม่ต้องเปลืองกำลัง ไม่สูญเสียปัญญา ความคิดหลุดพ้นความเป็นตาย สำเร็จเป็นอรหันต์"

ง้วนจับซาหังในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ไม่กล่าววาจาอีก ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวสืบต่อ

"ความจริงเป็นร่างเดียวกัน ไยต้องแยกออก? นิ้วมือแยกจากกัน แต่ยังเรียงร้อยด้วยกัน ใบหูแยกจากกัน แต่ใบหูของท่านนั้นได้ยินใบหูนี้ไม่ได้ยินหรือ? ดวงตานั้นมองเห็น ดวงตานี้มองไม่เห็นหรือ หากเป็นเนตรกระจ่าง สาดฟ้าส่องดิน เบื้องล่างมีมือเท้า ครอบคลุมทั้งแปดทิศ ที่ใดไม่ปรากฏ?"

ทันใด เสียงระเบิดคราหนึ่ง รูปปั้นพระโพธิสัตว์เคลื่อนไหวแล้ว

ตักม้อเบิกเนตรพิโรธ

เคราชี้ชันดั่งหอกทวน

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายังกล่าวว่า

"ท่านกับรูปปั้นพระโพธิสัตว์พึ่งพากันและกัน กลายเป็นร่าง

เดียวท่านได้คิดปรุโปร่ง สำเร็จเป็นเทพเจ้า ยังคงสลัดรูปลักษณ์เดิม ประพฤติตนใหม่เถอะ”

จากนั้นตวาดว่า

“ปล่อยวางลง”

ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อบังเกิดเสียงดังว่า

“ดาบเดียวสะบั้นสิ้น”

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวเสริมว่า

“ขจัดซึ่งความยืนกราน”

ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อบังเกิดเสียงดังดีกว่า

“สิ้นฟ้าสุดดิน เทิดทูนเราเป็นใหญ่”

ผู้สันโดษภูษาฟ้างงงันวูบ ท่องสวดว่า

“ที่นี้คือแดนสงฆ์ ทุกประการเห็นกุศลผลบุญ เนตรการุณส่องสำสัตว์ รวมวาสนาดั่งมหรรณพ เทิดคารวะเหนือศีรษะ จิตหนึ่งไม่บังเกิดหมื่นสรรพไร้ความผิด ฟื้นตื่นมาเถอะ ได้สำนึกเถอะ”

รูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อกลับยืดกายขึ้นอย่างแช่มช้า แสงตะเกียงภายในโบสถ์พลันดับวูบไป จากนั้นรูปปั้นส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง

เสียงตวาดกระแทกกระทั้นเตี่ยอ่วยสี่ เตียถั่ว สตรีไร้ฝันนั่งลงกับพื้น

ฉั่วจุ้ยโต๊ะที่รับบาดเจ็บอยู่ก่อน ถึงกับแทบสิ้นสติไป

ผู้สันโดษภูษาฟ้าหน้าซีดสลดลง

ลุ้ยติ่งโหวยกมือกุมอก ร้องว่า

“เราบอกแล้วว่าให้ฆ่ามันก่อน ไม่เช่นนั้นก็คลายจุดแก่ท่านก่อน ในโลกมีแต่คนที่มีจิตธรรมสำเร็จเป็นพุทธ มิใช่สดับฟังธรรมก็สำเร็จเป็นพุทธ คนที่ควรประหารให้ประหาร คนที่สมควรฆ่าก็ฆ่าทิ้ง สมควรประหารไม่ประหาร สมควรฆ่าไม่ฆ่า เมื่อถึงตอนท้ายเพียงแต่ประหาร

ฆ่าคนที่ไม่สมควรประหารฆ่า"

ท่านประกบนิ้วมือข้างซ้ายทั้งห้านิ้ว แผ่พุ่งเป็นพลังกระบี่สีครามยาวสามวา ซึ่งแหลมคมว่ากระบี่จริงสายหนึ่ง จู่โจมใส่ง้วนจับซาหังมือขวากางนิ้วทั้งห้า ใช้พลังอ่อนหยุ่นห้าสาย โบกปาดใส่จุดเส้นที่ถูกปิดสกัดของผู้สันโดษภูษาฟ้า พร้อมกับตวาดว่า

"ถนอมกระบี่สามเชียะรวมธาตุพลัง ในเงาสายฟ้าประหารลมวสันต์"

วิชาที่ท่านใช้ออก เป็นการหลอมรวมพลังดรรชนีตระกูลลุ้ยและวิชาดรรชนีสถาบันสงฆ์เข้าด้วยกัน นามประหารลมวสันต์

ต้องประหารง้วนจับซาหังในบัดดล

รวมทั้งรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ

รูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อพลันเบิกเนตรขึ้น

ในดวงตาซึ่งประกอบด้วยตาขาวเก้าส่วน ตาดำหนึ่งส่วน กลับเปล่งประกายสีแดงหม่นชนิดหนึ่ง

ประกายสีสันนี้พอกระทบกับพลังดรรชนีกระบี่ของลุ้ยติ่งโหว ประกายกระบี่พลันถดถอย คงเหลือเพียงสองวา

ลุ้ยติ่งโหวปากท่องบ่นพึมพำ โคจรพลังคิดลงมือใหม่ รูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อพลันหมุนตัวมา งอนิ้วข้างซ้ายสองนิ้วราวเด็ดบุปผา ดีดออกเบาๆ ก็ปรากฏพลังสีเขียวสายหนึ่งแผ่พุ่งออกมาดังฉี่

เสียงดิงคราหนึ่ง ประกายสีครามของดรรชนีกระบี่ลุ้ยติ่งโหวหดสั้นลงอีกหนึ่งวา พลังดรรชนีที่คิดคลายจุดให้แก่ผู้สันโดษภูษาฟ้าทั้งฟ้าสาย ก็ชะงักค้างอยู่กลางอากาศไม่เคลื่อนไหว

ลุ้ยติ่งโหวคำรามก้อง ขบฟันกัดริมฝีปาก พ่นโลหิตใส่ ประกายกระบี่เจิดจ้ากว่าเดิม แทงปราดใส่รูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ

รูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อพลันส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง

เสียงตวาดครั้งนี้ ทั่วทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดินเต็มไปด้วยพลัง
ประกายกระบี่สีครามถูกตัดขาดเป็นท่อนๆ
กระดูกนิ้วมือข้างซ้ายของลุ้ยติ่งโหวทั้งห้านิ้วหักสลาย
พลังดรรชนีข้างขวาก็ถูกขยี้ทำลายสิ้น
รูปปั้นตักม้อหันหาผู้สันโดษภูษาฟ้าอย่างแช่มช้า
จากนั้นหยุดนิ่งลง เฝ้ามองดูผู้สันโดษภูษาฟ้า
ง้วนจับซาหังในรูปปั้นค่อยกล่าวว่า
"เราตีความในตำราอักษรคีรีจนปรุโปร่ง ทั้งยังถ่ายทอดลมปราณฝืนอัปยศเข้าสู่รูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ เราพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านแล้ว"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าหน้าซีดสลด
สีหน้าของท่านปวดร้าวใจ
แววตาเต็มไปด้วยความผิดหวัง
ปฏิกิริยาประกายแรกของท่านคือสั่นศีรษะ จากนั้นกล่าวว่า
"ท่านหลุดพ้นได้แล้ว นับเป็นที่น่ายินดี พลังฝีมือของท่านหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับรูปปั้นตักม้อ เป็นที่น่าอวยพร แต่ท่านยังไม่พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน ท่านไร้อนุสติธรรม ไร้ดวงจิตธรรม ไร้จริยธรรมผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนเป็นศัตรูท่าน ไหนเลยไร้ผู้ต่อต้านได้?"
ง้วนจับซาหังหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า
"เราส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้อง ผู้รับฟังสูญสิ้นกำลังขวัญ ยังไม่นับไร้ผู้ต่อต้าน?"
ผู้สันโดนภูษาฟ้าย้อนถามว่า
"อันใดเรียกว่าไร้ผู้ต่อต้าน?"
ง้วนจับซาหังส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง
ตะเกียงภายในโบสถ์ดับหมดสิ้น

มีแต่จันทร์ที่ชายคาตึก
จันทร์กระจ่างแจ่มใส
ผู้สันโดษภูษาฟ้าถามอีกว่า
"อันใดคือธรรม?"
ง้วนจับซาหังชี้มือไปที่จันทรา
จันทราสุกสกาว
ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มพลางกล่าวว่า
"วักจันทร์วารีกับมือ รมกลิ่นหอมบุปผาทั่วภูษา เป็นไม่ยึดถือไม่งมงาย ท่านกลับงมงายไม่รู้สำนึก ท่านไม่บำเพ็ญเส้นทาง ไหนเลยมีมโนแห่งธรรม?"
ง้วนจับซาหังถามอย่างไม่ยินยอมว่า
"อันใดเป็นเส้นทาง?"
"ถึงเส้นทางไม่ยากเย็น ขึ้นอยู่กับการเลือกเฟ้น"
ง้วนจับซาหังถามอีกว่า
"พุทธธรรมอยู่ที่ใด?"
ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวสั้นๆ ว่า
"ท่านคือง้วนหัง"
ง้วนจับซาหังตะลึงลานกับที่
จันทราประดับอยู่เบื้องสูง
จันทร์กระจ่างดั่งประทีป
ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวอีกว่า
"ท่านเข้าสู่ห้วงอันตราย ไยไม่ฟื้นตื่นมา? ยังคงวางดาบประหารเถอะ"
ง้วนจับซาหังพลันต่อยหมัดใส่ปลายคางของรูปปั้นตักม้อ
ใต้เคราของรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ ปรากฏโลหิตไหลซึมออก

มา

จากนั้นง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"เราไม่สำเร็จเป็นพุทธ พุทธรูปดินเผาไม่อาจข้ามแม่น้ำ พุทธ-รูปไม้อาจฝ่าเปลวไฟ พุทธรูปทองไม่อาจผ่านเตาหลอม เราขอเป็นผู้คน"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"แม้นโลกทศทิศล้วนเป็นแสงสว่าง แม้นโลกทศทิศอยู่ในความสว่าง ท่านได้รับประกายเทพ เหตุใดละทิ้งแสงสว่างเข้าสู่ความมืด?"

ง้วนจับซาหังพลันร้องเพ้ยตวาดว่า

"เราประหารความคิดสับสนทั้งมวล เราคือเรา ไปของท่าน"

หัตถ์ดักม้อเปล่งประกายเจิดจ้า ฟาดฟันออกไป

ลุ้ยติ่งโหวคำรามด้วยโทสะ หยิบฉวยดาบอัคคีฟ้าของฉั่วจุ้ยโต้ะขึ้นจากพื้น กรีดเป็นประกายรุ้งสายหนึ่ง

หัตถ์ดาบพอปะทะ สะเก็ดประกายกระเซ็นซ่าน

ลุ้ยติ่งโหวถอยกายติดต่อกันเจ็ดก้าว ดาบในมือหักสะบั้น หลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า

ท่านรับท่าจู่โจมของง้วนจับซาหังไว้ เป็นเหตุให้ดาบหักสะบั้นแต่ก็ได้คิดปรุโปร่งแล้ว

คนที่ฟันดาบของท่านหักกลับยังไม่ได้คิด

ง้วนจับซาหังยังคิดรุกไล่ซ้ำเติม ผู้สันโดษภูษาฟ้าตวาดว่า

"สี่ซือตี่ ท่านคิดคืนคำจริงๆ?"

ง้วนจับซาหังหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"เราถูกบีบบังคับให้รับปาก ไม่อาจยึดถือเป็นสัจจะ เราเห็นชี้งแล้ว เมื่อไม่มีโอกาสเป็นวีรบุรุษ เราจะเป็นมารร้ายของเรา คืนนี้หากเราไม่ฆ่าท่าน ยามใดที่ท่านรวมตัวกับจูกัวะ เรายังมีหนทางรอดหรือ? เราไม่เพียงแต่จะฆ่าท่าน ยังจะฆ่าจูกัวะ คนที่ฆ่าจูกัวะคงลงมือแล้ว"

เตียถั่วกระซากเสียงว่า

"เรื่องที่ท่านรับปาก กลับไม่ปฏิบัติตาม ช่างเสียทีที่ท่านเป็นชนชั้นยอดฝีมือ"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าหามีโทสะไม่ กลับกล่าวด้วยความเสียดายอยู่บ้างว่า

"สี่ซือตี๋ กาลก่อนท่านไม่ดื้อด้านเช่นนี้ ตอนนี้ไฉนกลายเป็นเช่นนี้ นี่คู่ควรหรือ?"

ง้วนจับซาหังหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"คนต้องเปลี่ยนแปลง ยี่ซือเฮีย ขอเพียงผู้คนเห็นว่าเปลี่ยนแปลงได้ มันจะเปลี่ยนแปลง ที่แล้วมาเราเปลี่ยนแปลงได้ เรามักบอกต่อตัวเองว่า เราจะเปลี่ยนแปลง เราสามารถเปลี่ยนฟ้า เปลี่ยนสุริยันจันทรา เมื่อครู่เราบอกว่า เราจะพิจารณาว่าจะพาตัวออกห่างจากเสี่ยงเอี้ยไม่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพวกท่าน เราบอกว่า 'จะพิจารณา' หาได้รับปากไม่ พวกท่านครุ่นคิดเข้าข้างตัวเอง ตอนนี้เราผ่านการ 'พิจารณา' โดยรอบคอบแล้ว เราไม่อาจปล่อยปละละเว้นท่าน ยิ่งไม่ไปจากที่พึ่งของเรา"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าหลับตาลงอย่างอ่อนล้า กล่าวว่า

"จะอย่างไรท่านไม่ยอมรับ ย่อมต้องนึกหาคำพูดหักล้าง คิดไม่ถึงท่านฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทด จะสร้างความรันทดใจแก่ตัวเอง ตอนนี้ฝึกปรือสำเร็จ ก็สร้างความรันทดใจแก่บุคคลที่รักท่าน"

ง้วนจับซาหังหลับตาลงด้วยความพึงพอใจ กล่าวว่า

"สามารถสร้างความรันทดใจแก่ผู้คน นับเป็นความรู้สึกที่เป็นสุขยิ่ง"

จากนั้นมันลืมตาเจิดจ้าขึ้น กล่าวย้ำทีละคำว่า

"เราไหนเลยเพียงสร้างความรันทดใจแก่ท่าน ทั้งยังจะฆ่าท่าน"

ขาดคำยืดกายขึ้น โถมจู่โจมใส่ผู้สันโดษภูษาฟ้า
เตียถั่วตวาดก้อง แสดงตนเข้าสกัดขัดขวาง
แต่เตี่ยอ่วยสี่ระวังป้องกันแต่แรก พลันตวัดเท้าเตะใส่เตียถั่ว
เท้าของมันถกลวกทำร้ายบาดเจ็บไม่น้อย แต่ยังไม่ยอมใช้มือของมัน

...มือของมันใช้วาด
...เท้าจึงใช้ฆ่าคน
เตี่ยถั่วยามกะทันหันไม่อาจบุกฝ่าไปได้
ฉั่วจุ้ยโต๊ะขยับดิ้นรนแต่ลุกไม่ขึ้น
สตรีไร้ฝันก็ไม่ทราบว่าจะช่วยเหลือผู้ใดดี
นางเป็นบุคคลที่ง้วนจับซาหังจัดส่งมา
แต่นางพบว่าง้วนจับซาหังยึดถือนางเป็นเบี้ยที่ไร้ความหมายเม็ดหนึ่ง

มิหนำซ้ำนางยังทำร้ายเตี่ยอ่วยสี่ ผู้เป็นศิษย์ของง้วนจับซาหัง

หากง้วนจับซาหังประสบชัย ควบคุมสถานการณ์ใหญ่ไว้ ยังจะปล่อยปละละเว้นนางหรือ?

นางบังเกิดความรีรอลังเล ไม่ทราบสมควรลงมือต่อผู้ใด
ผู้สันโดษภูษาฟ้ายังไม่อาจเคลื่อนไหว
ผู้ที่ต้านทานสภาวะจู่โจมของง้วนจับซาหัง มีแต่ลุ้ยติ่งโหวที่นิ้วมือข้างซ้ายหักไปห้านิ้ว

ท่านสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ตลอดทั้งร่างเบ่งพองขึ้น ใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีม่วงคล้ำ

ท่านขณะจะใช้กระบวนท่าที่ทรงอานุภาพที่สุดของดรรชนีโศก-ศัลย์นามนกแร้งเกลื่อนท้องทุ่งออกไป พลันเห็นง้วนจับซาหังที่ยืดกายขึ้นใช้นิ้วสองนิ้วคีบวูบ คล้ายกับคีบจับเข็มเล่มหนึ่ง ปากตวาดว่า

"ลองรับเข็มลมปราณของเราดู"

มันดีดนิ้วทั้งสอง บังเกิดเสียงดิง ราวกับมีเข็มเล่มหนึ่งซัดพุ่งออกจริงๆ

พลังลมปราณที่ผนึกจนคล้ายเข็มที่ไร้สภาพ กลับพุ่งจู่โจมใส่ลุ้ยติ่งโหว

เข็มที่ไร้สภาพยากระวังป้องกัน

ลุ้ยติ่งโหวใช้ดาบอัคคีฟ้าที่หักสะบั้น ฟาดฟันใส่เข็มลมปราณ

เข็มลมปราณพลันสิ้นสูญ

แต่แล้วพลันปรากฏขึ้นที่ด้านหลัง

ลุ้ยติ่งโหวตวัดมือกลับหลัง ใช้สันดาบหวดใส่เข็ม

เข็มสิ้นสูญอีกครา

จากนั้นวกกลับมาอีก

เข็มลมปราณพุ่งใส่หว่างคิ้วลุ้ยติ่งโหว

คราครั้งนี้ลุ้ยติ่งโหวยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว รอจนเข็มลมปราณพุ่งจู่โจมมา ห่างจากหว่างคิ้วไม่ถึงครึ่งเชียะ ค่อยสะบัดดาบฟาดฟัน

มิใช่ฟันเข็ม

หากแต่ฟันลมปราณ

เข็มได้รับการหนุนเนื่องจากลมปราณ เมื่อปราศจากลมปราณเข็มก็ไม่คงอยู่

ดังนั้นขอเพียงตัดทำลายลมปราณ ก็ไม่เกรงกลัวเข็มแล้ว

ลุ้ยติ่งโหวตกลงใจว่าจะทดสอบเสี่ยงดู แต่ต้องรอจนคมเข็มคุกคามเข้าใกล้ก่อน

วิธีนี้เสี่ยงอันตรายยิ่ง

แต่ฝ่ายตรงข้ามเพียงใช้เข็มที่ไร้สภาพเล่มหนึ่ง ก็คุกคามท่านมีสภาพเช่นนี้ หากไม่จัดการแต่เนิ่นๆ มิสู้ตกตายในที่นี้

...คนผู้หนึ่งแม้ไม่มีสิทธิ์กำหนดความอยู่รอดของตัวเอง แต่มีสิทธิ์กำหนดความตายของตัวเอง

คุณค่าความหมายของคนผู้หนึ่ง อยู่ที่สร้างความสุขแก่ตัวเองแน่นอน หากสามารถสร้างความสุขแก่ผู้อื่น ย่อมประเสริฐสุข

ครึ่งชีวิตของลุ้ยติ่งโหวไม่มีความสุข

ท่านความจริงมีใจทะเยอทะยาน

คนมักใหญ่ใฝ่สูงกลัวปัญญาอ่อนด้อยที่สุด

คนที่ตั้งปณิธานใหญ่ แต่สติปัญญาพื้นเพธรรมดา นับเป็นความปวดร้าวนัก ทั้งนี้เพราะสิ่งที่มันคิดหวังไว้ พานไม่ได้ครอบครอง

แต่ลุ้ยติ่งโหวมีความสามารถสูงส่ง ทั้งตั้งปณิธานใหญ่

ดังนั้นท่านไม่ยอมอยู่ในตึกอสนีบาตตระกูลลุ้ยแดนกังหนำ ซึ่งแบ่งแยกลำดับอาวุโสอย่างชัดแจ้ง วางกฎเกณฑ์อย่างเข้มงวด ยากที่คนรุ่นใหม่จะมีโอกาสผุดขึ้นมา

ตระกูลลุ้ยเน้นระบบการปกครอง ถือหลักขั้นตอน เลื่อนตำแหน่งตามลำดับชั้น เปรียบกับตระกูลถังมณฑลเสฉวน ซึ่งสนับสนุนผู้มีภูมิปัญญา โดยไม่คำนึงถึงวัยวุฒิ นับว่าแตกต่างโดยสิ้นเชิง

ดังนั้นลุ้ยจิ้นลุ้ยก่อร่างตั้งสำนักใหม่โดยนำมือดีสองคน ซึ่งประกอบด้วยลุ้ยซุ่งกับลุ้ยติ่งโหว มุ่งเข้าสู่นครหลวง ผ่านการต่อสู้อย่างยากเย็นในที่สุดก่อตั้งตึกหกหุนครึ่งขึ้น

ลุ้ยติ่งโหวรอคอยอย่างยากเย็น ค่อยมีโอกาสแสดงความสามารถน่าเสียดายที่ท่านเมื่อเยาว์วัย ถูกตึกอสนีบาตเก็บกดไว้ พอหนุ่มฉกรรจ์พาตัวเข้าสู่สมรภูมิ นำกำลังทหารเข้าสู้ศึก แต่เป็นที่อิจฉาของแม่ทัพนายกองอื่น แทบกลับกลายเป็นแม่ทัพทรยศ รอถึงวัยกลางคนค่อยได้รับการสนับสนุนจากลุ้ยจิ้นลุ้ย ร่วมก่อตั้งตึกหกหุนครึ่ง แต่แล้วเกิดการช่วงชิงภายใน เพลี่ยงพล้ำแก่ลุ้ยซุ่ง เพื่อกอบกู้เกียรติภูมิ

ตัวเอง กลับท้าสู้เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า สุดท้ายแทบถูกกวนฉิกทำร้าย เป็นคนปัญญาอ่อน

ดีที่ผู้สันโดษภูษาฟ้ารักษาพยาบาลท่าน แต่การรักษาครั้งนี้ใช้เวลาไปสิบกว่าปี รอจนทุเลาหายดีอยู่เจ็ดแปดส่วน คนก็ย่างเข้าวัยชราแล้ว

ปณิธานถูกกัดกร่อนมลาย

ความฮึกหาญยากที่จะบังเกิด

ในชีวิตของท่านไม่เคยประสบความสำเร็จมาก่อน

...แต่ละครั้งปรากฏผลงานอยู่บ้าง ก็ถูกโค่นล้มลงมา

ดังนั้นท่านตระเตรียมอยู่คู่โคมเขียว หันหน้าหาพระพุทธ ผ่านช่วงชีวิตที่หลงเหลือ

บทบาทชีวิตนี้ดำเนินไปเจ็ดแปดส่วน ผลสุดท้ายที่เหลือพอคาดการณ์ได้ ยากที่จะเกิดอุบัติเหตุขึ้น

ยามนี้ ท่านตัดสินใจว่าจะกระทำเรื่องนี้ให้ดี

...ต้องพิทักษ์คุ้มครองผู้สันโดษภูษาฟ้า

...หากปราศจากผู้สันโดษภูษาฟ้า ท่านคงตกตายแต่แรก หาไม่ก็พิการแต่แรก ถือกำเนิดเป็นชาวยุทธจักร พิการมิสู้ตกตาย

ศิษย์ตระกูลลุ้ยล้วนมีนิสัยอันรุนแรงเช่นนี้

นี่เป็นส่วนที่พ้องต้องกันของพวกมัน

คนมีชีวิตอยู่ในโลก ไม่กลัวการเสี่ยงอันตราย เพียงเกรงว่าไม่มีเรื่องคู่ควรให้ท่านเสี่ยงอันตราย ทั้งไม่ระย่อต่อความยากลำบาก เพียงเกรงว่าไม่มีเรื่องราวคู่ควรให้ท่านแบกรับ

แต่ตอนนี้ลุ้ยติ่งโหวมีแล้ว

ท่านตกลงใจว่าจะสู้ศึกอย่างเต็มที่

มาตรแม้นท่านทราบดีว่า ผลสุดท้ายต้องพ่ายแพ้ก็ตาม

ง้วนจับซาหังความจริงมีฝีมือกล้าแข็งยิ่ง อย่าว่าแต่มันเพิ่งบรรลุถึงขอบเขตขั้นสูงของเกาทัณฑ์รันทด หล่อหลอมร่างเข้ากับรูปปั้นดักม้ออย่างนั้นก็สุดที่ผู้คนจะโค่นพ่ายแพ้ได้

เมื่อเผชิญกับศัตรูเช่นง้วนจับซาหัง หากพ่ายแพ้ได้แต่ตกตาย เมื่อต้องตกตาย ก็ขอใช้ชีวิตในชั่วพริบตานี้อย่างเต็มที่

ลุ้ยติ่งโหวสะบัดดาบฟันใส่พลังตามหลังของเข็มลมปราณ

ดาบนี้ฟันถูกเป้าหมายแล้ว

พลังลมปราณพอขาดสะบั้น เข็มลมปราณก็สิ้นสูญสลายจนไร้ร่องรอย

ลุ้ยติ่งโหวพอลงมือประสบผล ก็คุมดาบสาดพุ่ง ไล่ล่าจู่โจมง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังพลันถอนเส้นผมออกมาเส้นหนึ่ง ยกมือปาดวูบบังเกิดเป็นประกายสีเขียวสายหนึ่ง ปากตวาดว่า

"เคยพบเห็นกระบี่ลมปราณหรือไม่?"

จากนั้นมันสะบัดมือวูบ "กระบี่" คล้ายมังกรเขียวพวยพุ่งใส่ลุ้ยติ่งโหว

เข็มลมปราณที่ไร้สภาพเล่มหนึ่ง ก็สร้างความเหน็ดเหนื่อยแก่ลุ้ยติ่งโหวแล้ว อย่าว่าแต่กระบี่ลมปราณที่มีสภาพนี้

...มาตรว่าสิ่งที่มีสภาพเพียงเป็นเส้นผมเส้นหนึ่งก็ตาม

กระบี่ลมปราณพอพุ่งออก ง้วนจับซาหังก็พุ่งปราดถึงเบื้องหน้าผู้สันโดษภูษาฟ้ายกมือขึ้น

ผู้สันโดษภูษาฟ้าหลับตาทั้งสองลงอย่างแช่มช้า

ง้วนจับซาหังฟาดฝ่ามือลงจริงๆ

ฝ่ามือนี้ตบฟาดลงบนจุดเทียนเล้งที่ขม่อมของผู้สันโดษภูษาฟ้า

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันลืมตาขึ้น

ทั้งนี้เพราะฝ่ามือนี้กลับตบคลายจุดเส้นที่ถูกปิดสกัดบนร่างของท่านไปสิ้น

ผลสุดท้ายอย่างน้อยเหนือความคาดหมายลัยติ่งโหวและพวกนัก

๑

3 เราเปลี่ยนแปลงเปลี่ยนแปลง

จากนั้นง้วนจับซาหังกล่าวกับลุ้ยติ่งโหว ซึ่งใช้ท่านกแร้งเกลื่อน
พสุธา สลายกระบี่ลมปราณ พร้อมกับถอยร่นไปอย่างทุลักทุเลว่า
"วิชาจี้จุดพิเศษเฉพาะของท่าน คลี่คลายได้ไม่ยากนัก"
กล่าวจบ ค่อยถามผู้สันโดษภูษาฟ้าว่า
"เช่นนี้ยุติธรรมหรือไม่?"
ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า
"ยุติธรรม"
"ต้องการพักผ่อนโคจรพลังสักคราหรือไม่?"
"ไม่ต้อง"
"อย่างนั้นสามารถลงมือแล้วกระมัง?"
"ไม่สามารถ"
ง้วนจับซาหังคล้ายรู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า

"เพราะเหตุใด? ตอนนี้ท่านไม่ถูกสยบจุด พวกท่านมีพวกมาก เรามีเพียงลำพัง ที่นี้ยังเป็นฐานที่มั่นของสหายเก่าท่าน ไม่ว่าจังหวะเวลา ชัยภูมิสถานที่ ความสำคัญของบุคคลล้วนตกเป็นของท่าน ท่านไม่มีเหตผลที่ไม่ลงมือ"

"แต่เราไม่มีเหตุผลที่ลงมือต่อท่าน"

ง้วนจับซาหังทวนคำ "เหตุผล" หัวร่อเสียงแหลมเล็กกล่าวว่า

"มิต้องเสแสร้งกลบเกลื่อนแล้ว ท่านเป็นศัตรูของเรา"

"เราไม่คิดเป็นศัตรูของท่าน เราเพียงแต่ไม่สนับสนุนพฤติการณ์ของท่าน ท่านยึดถือผู้ที่ไม่สนับสนุนท่านเป็นศัตรู นับเป็นความไม่ชาญฉลาดอย่างยิ่ง"

"ผู้ใดให้เรามีพละกำลังกระทำเรื่องราวที่ไม่ชาญฉลาด...ในโลกมิใช่คนชาญฉลาดค่อยประสบความสำเร็จ มีคนชาญฉลาดจำนวนมากที่บังเกิดความล้มเหลว เป็นเพราะมันไม่ยอมกระทำเรื่องที่โง่เขลาแต่สมควรกระทำ"

"การต่อสู้ระหว่างพวกเรา เป็นเรื่องราวที่โง่เขลาและไม่สมควรกระทำ"

ง้วนจับซาหังคาดคั้นถามว่า

"ท่านกลับเข้ายุทธจักร มิใช่เพื่อสนับสนุนจูกัวะที่เป็นศัตรูของเราหรอกหรือ?"

"เราสนับสนุนซาซือตี๋จัดการกับกลุ่มของฉั่วเกียที่ก่อกรรมทำเข็ญ มิใช่จัดการกับท่าน"

"แต่ฉั่วเสี่ยงเอี้ยให้การสนับสนุนเรา"

"อย่างนั้นท่านก็ผละจากความมืดสู่แสงสว่าง ช่วยเหลือจุนเจือราษฎร"

ง้วนจับซาหังกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"เรายืนอยู่ฝ่ายฉั่วเกีย"

"นั่นแล้วแต่ท่าน แต่ระหว่างพวกเรา ไม่แน่ว่าต้องฆ่าฟันกันเอง"

"ท่านสนับสนุนขมกำลังที่เผชิญหน้ากับเรา ก็มิใช่สหายของเรา เมื่อมิใช่สหายของเรา ก็เป็นศัตรูกับเรา"

"หากเป็นเช่นนั้น ท่านจะไม่มีสหาย แต่มีศัตรูจำนวนมาก"

"ผู้ที่สนับสนุนเสี่ยงเอี้ยล้วนเป็นพลังที่สนับสนุนเรา ผู้ใดว่าเราไม่มีสหาย?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดาย"

"น่าเสียดายอันใด?"

"ซือตี๋มีพลังฝีมือสูงสุดยอด แต่ไม่เห็นซึ้งถึงชื่อเสียงคร่ำครึ ผลประโยชน์เลวร้าย และอำนาจอันจอมปลอม"

"ท่านอายุเท่าใดแล้ว?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าถูกถามจนงงงันวูบ ง้วนจับซาหังกล่าวสืบต่อ

"หากเรามีอายุยี่สิบสามสิบปี ก็ไม่มีปัญหา หากปราศจากความสำเร็จ เราสามารถรอคอย หากเราอยู่ในวัยสี่ห้าสิบปียังไม่เป็นไร เมื่อไม่สำเร็จ เราสามารถอดทน แต่ตอนนี้เราทำไม่ได้แล้ว เราไม่อาจปล่อยให้เวลาผ่านเลยโดยเปล่าประโยชน์ ตอนเสียชีวิตไม่ทิ้งอันใดไว้"

"แต่ท่านช่วยกระพือความชั่วร้าย สุดท้ายเพียงทิ้งไว้แต่ชื่อเสียงอันเลวร้าย ถูกสาปแช่งไปหมื่นปี"

ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

"เราไม่นำพากับชื่อเสียงดีงามหรือเลวร้าย ต่อให้ถูกสาปแช่งไปหมื่นปี ยังดีกว่าไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ท่านดูทรราชจอมอำมหิตในประวัติศาสตร์ มันเกาะกุมโชคชะตาของชนชาวโลกทั้งแผ่นดิน อีกประ-

การพวกท่านกล่าวประณามฉั่วเสี่ยงเอี้ย ในความเห็นเรา เสี่ยงเอี้ยมีปัญญาอันสูงส่งรู้จักรุกถอย ทางหนึ่งตรึงอริราชศัตรูไว้ ทางหนึ่งปราบปรามความไม่สงบภายใน ผู้ใดดีต่อท่าน ท่านจะดีต่อผู้นั้น ท่านเกื้อกูลดูแลพวกเดียวกันดีที่สุด"

มันน้อยครั้งจะกล่าววาจายืดยาวถึงเพียงนี้ ยามนั้นกล่าวสืบต่อ

"เราเป็นชาวยุทธจักร คราครั้งนี้เท่ากับรับคุ้มกันภัย ต้องเดินทางต่อไป ผู้ใดขัดขวางเรา ล้วนเป็นศัตรูของเรา ท่านกลับเป็นคนปล้นชิงสินค้าของเรา ลองนึกดู เราที่เป็นผู้รับคุ้มกันภัย จะปล่อยให้พวกท่านกำเริบสืบสานได้หรือ?"

มันหยีตามองดูผู้สันโดษภูษาฟ้า กล่าวอีกว่า

"ท่านมิใช่รับปากเราว่า จะไม่กลับเข้ายุทธจักรหรอกหรือ? ท่านเมื่อตระบัดสัตย์ เราก็มีเหตุผลที่จะฆ่าท่าน แต่เรายังรักษาคำพูด ตบคลายจุดให้แก่ท่าน เปิดโอกาสให้ท่านต่อสู้สักครา เช่นนี้ยุติธรรมแล้วกระมัง?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ผู้เข้มแข็งกลืนผู้อ่อนแอ วัตถุประชันขันแข่งกัน ไม่มีอันใดไม่ยุติธรรม แต่ความผิดถูกเกิดจากใจคน ไม่ว่าท่านกล่าวกลบเกลื่อนอย่างไร ยังคงกระทำไปเพราะความเห็นแก่ตัว หวังผลประโยชน์เฉพาะหน้า ไม่อาจตบตาผู้คนทั้งแผ่นดินได้ ฉั่วเกียรีดนาทาเร้นราษฎรทั้งแผ่นดิน ติดต่อกับอริราชศัตรู กำจัดฆ่าผู้คนที่คัดค้าน ก่อกวนจนคนเทพล้วนดั่งแค้น ท่านรับคุ้มกันภัยเที่ยวนี้ ความจริงเป็นเรื่องส่วนตัวของท่าน แต่สิ่งที่รับคุ้มกันหากเป็นของโจรวัตถุมีพิษ พวกเราสามารถนิ่งดูดายไม่เกี่ยวข้องหรือ?"

"เราความจริงไม่คิดกลับเข้าสู่ยุทธจักร แต่คราครั้งนี้ตั้งใจว่าแม้ตาย ก็ต้องขัดขวางท่าน สี่ซือตี๋ท่านวางมือเถอะ พวกเราถือกำเนิดเกิดมา

ไม่แน่ว่าจะสมมาดปรารถนา แต่ไม่อาจกระทำสิ่งที่ผู้คนจำนวนมากขัดข้องขุ่นเคือง เพียงเพื่อความสมมาดปรารถนาของตัวเอง ไม่ว่าตัวเองกระทำเรื่องราวใด ก่อนอื่นต้องตอบต่อมโนธรรมตัวเอง หากไม่อาจตอบต่อมโนธรรมของตัวเอง ต่อให้กล่าวอย่างไรก็จอมปลอม ลูกผู้ชายคิดสะท้านฟ้าสะเทือนดิน มิสู้ยืนหยัดท้าฟ้าดิน สายพิณขาดเพื่อผู้รักดนตรีการ อาชาควบขับเพื่อนายอันประเสริฐ ท่านขายตัวเองให้แก่บุคคลเช่นฉั่วเกีย ใช่คู่ควรหรือ?"

ง้วนจับซาหังขุ่นเคืองใจขึ้นมา ร้องว่า

"เราเพียงทราบว่า เราต้องโค่นจูกัวะลง"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าคาดคั้นถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะมันเหนือล้ำกว่าเราทกทาง"

"ท่านอิจฉาเขา?"

"เราแค้นมัน"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

"ท่านทำเช่นนี้ไยมิใช่ประพฤติเป็นมารเพียงเพื่อต่อต้านเทพเจ้า?"

"เราไม่สนใจเทพเจ้ามารร้าย เราเพียงคิดโค่นมันล้มลง"

"ไม่ว่าคิดโค่นผู้ใด ล้วนไม่คู่ควรให้ขายตัวเอง เพียงเพื่อแก้แค้นอีกฝ่าย"

ง้วนจับซาหังร้องว่า

"มันเป็นซือตี๋ของท่าน เราก็เป็นซือตี๋ของท่าน แต่ท่านกลับขายเราก่อน"

"เขาผิดต่อท่าน เรามิใช่คิดจัดการกับท่าน แต่เราสนับสนุนเขา เพราะท่านกระทำผิด"

"คนมีชีวิตอยู่ในโลก ไม่อาจกระทำแต่เรื่องราวที่ถูกต้อง มีผู้คน

มากหลายที่ตอนแรกเริ่มถูกเข้าใจว่ามันกระทำผิด ซึ่งความจริง มันเพียงกระทำในสิ่งที่ผู้อื่นไม่กล้ากระทำเท่านั้น"

"ท่านกลับใจจะพบฟากฝั่ง"

"ที่ด้านหลังเราไม่มีฟากฝั่งแล้ว"

"แต่ที่เบื้องหน้ามี"

ง้วนจับซาหังร้องเพ้ยตวาดว่า

"เราคร่ากุมท่านไว้จะชักนำจูกัวะที่เป็นวิญญูชนจอมปลอมออกมา หากเราฆ่ามัน ก็สามารถทอนความโอหังของพวกท่านเหล่าโจรกบฏท่านเป็นฝั่งของเรา"

กล่าวจบ คาดคั้นข่มขู่ว่า

"ลงมือเถอะ"

พร้อมกับเสียงดัง รูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้ออันใหญ่โตขยับเคลื่อนไหวขึ้นมา

เห็นง้วนจับซาหังกำลังจะลงมือ ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันตวาดว่า

"นิ้วใหญ่นภา นิ้วชี้พายุ นิ้วกลางอัคคี นิ้วนางวารี นิ้วก้อยธรณี"

ง้วนจับซาหังงงงันวูบ

นี่เป็นข้อความอันตื้นเขินในตำราอักษรคีรี แต่เนื่องด้วยเคล็ดวิชาที่ง้วนจับซาหังท่องฝึกปรือ ถูกแก้ไขดัดแปลงย้อนกลับ พอฟังเคล็ดวิชาของดรรชนีทั้งห้า สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเคลื่อนไหวดุจภูตพราย เคลื่อนย้ายแสงโคมไฟที่สั่นไหววูบวาบอยู่ภายในโบสถ์ ทั้งยังขับไล่ลุ้ยติ่งโหว ฉั่วจุ้ยโต๊ะเตียถั่ว สตรีไร้ฝันรวมทั้งเตี่ยอ่วยสี่ออกนอกโบสถ์ไป

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายังเอื้อนว่า

"กงล้อเซนเสริมปัญญา สมาธิมั่นก่อเกิดพลัง จิตอดกลั้นเปล่งรัศมี

ความคิด ศีลมุ่งเป็นที่ยอมรับ ศรัทธาทานเหนือสีสันปัญญา..."

นี่ก็เป็นข้อความในตำราอักษรดีรี แต่ฉบับคัดลอกที่ง้วนจับซา-หังได้รับ เป็นการสับเปลี่ยนข้อความ แก้ไขจนผิดเพี้ยนจากเดิม มาตรว่ามันยังร้อยเรียงปรโปร่งได้ แต่พอสดับฟังคำเดิม อดตะลึงลานมิได้

ผู้สันโดษภูษาฟ้าฉวยโอกาสเคลื่อนย้ายรูปปั้นอรหันต์ภายในโบสถ์อย่างรวดเร็ว

ภายในโบสถ์ความจริงประดิษฐานรูปปั้นอรหันต์สิบแปดองค์แตกเสียหายไปสององค์ ยังมีรูปปั้นสี่โลกบาล และสองพระโพธิสัตว์ แต่พระโพธิสัตว์องค์หนึ่งแตกสลายไปพร้อมกับการปรากฏกายของผู้สันโดษ-ภูษาฟ้า อีกองค์หนึ่งหลอมรวมกับง้วนจับซาหังแล้ว

รปปั้นที่หลงเหลือยี่สิบองค์ เพียงผ่านการเคลื่อนย้ายเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย แสงโคมไฟภายในโบสถ์ก็สลัวลง แม้แต่ลุ้ยดิ่งโหวที่เป็นเจ้าของสถานที่ ตลอดจนเตี่ยอ่วยสี่ซึ่งเป็นมือดีที่มีความตื่นตัว ล้วนไม่อาจเห็นสภาพภายในโบสถ์ชัดตา

ฉั่วจุ้ยโต๊ะรับบาดเจ็บสาหัส ยังเข้าใจว่าม่านสายตาตัวเองพร่ามัวลง รีบเบิกตาชมดู เตียถั่วกริ่งเกรงมันบังเกิดความหวาดกลัว จึงอธิบายต่อมันว่า

"เราเองก็ไม่อาจเห็นชัดตา คาดว่าเป็นท่านผู้สันโดษก่อตั้งค่ายกลมณฑลใหญ่ ฟังว่าทุกวัตถุธาตุในโลก ล้วนมีตำแหน่งแห่งที่อันแน่นอนและมีเทพสถิต ดังนั้นเมล็ดพันธุ์บางชนิดเมื่อหว่านลงบนพื้นที่นี้ สามารถเจริญงอกงาม แต่หากหว่านลงบนผืนดินอื่นอาจเหี่ยวเฉาตาย ยังมีบางคนอยู่สถานที่แห่งใดแห่งหนึ่ง บังเกิดความอึดอัดขัดข้อง ไม่ประสบความสำเร็จ สถานที่บางแห่งทำให้ผู้คนศีรษะมึนงงตาพร่าพราย อาเจียนไม่หยุดยั้ง แต่สถานที่บางแห่งสร้างความปลอดโปร่งโล่งใจ แสดงฝีมือ

ได้อย่างเต็มที่ ที่แท้ขุนเขา แม่น้ำ แมกไม้ พื้นปฐพี ภาชนะ คลื่นเสียง ภาษา ล้วนมีน้ำใจและไร้น้ำใจ ขอเพียงจัดตั้งในตำแหน่งที่ถูกต้อง จะผสานกลมกลืน ก่อเกิดเป็นอานุภาพอันไพศาล ดูท่าท่านผู้สันโดษใช้เคล็ดวิธีนี้เอง"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะพอฟังกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ท่านเมื่อล่วงรู้วิธี ไฉนไม่ไปช่วยเหลือท่านผู้สันโดษอีกแรงหนึ่ง?"

เตียถั่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เราเพียงล่วงรู้เคล็ดวิธี แต่ไม่มีพลังฝีมือทำลายเคล็ดวิธี กระทั่งวิธีการผ่านเข้าไปยังทำไม่ได้ เกรงว่าคิดช่วยเหลือกือสือไม่สำเร็จ กลับทำร้ายท่านผู้สันโดษ"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงทอดถอนใจยาวคำหนึ่ง คล้ายดังมาจากขอบฟ้าไกลตา

ลุ้ยติ่งโหวหน้าแปรเปลี่ยนไป พุ่งปราดออกจากประตูวัด เงยหน้ากวาดตามอง เพียงเห็นจันทร์กระจ่างดวงหนึ่ง ไหนเลยมีผู้คน?

ลุ้ยติ่งโหวเพียงได้ยินเสียงทอดถอนใจ แต่ไม่พบเห็นอันใด

ทางด้านง้วนจับซาหังกลับพบเห็นตัวเอง ไม่เพียงพบเห็นตัวเอง ยังมีแดนอิ้วเก๊ก

อิ้วเก๊กเป็นชื่อสถานที่แห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ถือกำเนิดของง้วน-จับซาหัง

ถิ่นกำเนิดของง้วนจับซาหังแปลกประหลาดยิ่ง ทั้งนี้เพราะสถานที่นั้นไม่มีผู้ใดนอนหลับ

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ผู้คนในที่นั้นไม่สามารถหลับลงได้

นิสัยที่แปลกพิสดารนี้ เกิดขึ้นก่อนที่ง้วนจับซาหังจะถือกำเนิดสามสิบเก้าปี ฟังว่ามีอยู่คืนหนึ่ง ผู้คนที่อิ้วเก๊กล้วนฝันเห็นจดหมายที่

ถูกเปิดซองออกฉบับหนึ่ง เขียนข้อความ "บ้อมั่ง" (ไร้ฝัน) หลังจากนั้นทั้งหมดมิเพียงไม่มีความฝัน กระทั่งการนอนก็ไม่มี คล้ายกับต้องคำสาปชนิดหนึ่ง

ง้วนจับซาหังเมื่อวัยเด็ก ก็หาทางเข้านอน
มันไม่ยอมรับขนบธรรมเนียมไม่นอนหลับนี้ เพียรพยายามเข้านอน
ฟ้าดินส่งเสริมคนเพียรพยายาม ในที่สุดง้วนจับซาหังเข้านอนได้แล้ว
แต่มิใช่ยามค่ำคืน หากแต่เป็นตอนกลางวัน
นับแต่นั้นมันคุ้นกับการนอนตอนกลางวัน ตื่นขึ้นมาในยามค่ำคืน
หลายปีที่ผ่านล้วนเป็นเช่นนี้ไม่เปลี่ยนแปลง
ผู้คนที่อิ้วเก๊กไม่นอนจนกลายเป็นความเคยชิน ดังนั้นยึดถือง้วนจับซาหังเป็นตัวประหลาด

ในหมู่บ้านชนบทที่เปลี่ยวร้าง แต่มีผู้อยู่อาศัยจำนวนมาก ทั้งหมดจะยืนเข้าแถวบนถนนจัตุรัสสายหนึ่ง รอคอยอาทิตย์เปลี่ยนเป็นสีแดงหรือสีคราม จันทราเปลี่ยนเป็นสีเหลืองหรือสีขาว เมื่อเป็นสีขาวทั้งหมดจะทำงาน เป็นสีเหลืองจะรับประทานข้าว เป็นสีแดงก็ออกเดินเล่น พอเป็นสีครามจะหยุดความเคลื่อนไหวทั้งมวล

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่า ไยต้องอาศัยสีสันเหล่านี้เป็นเครื่องกำหนดชีวิตประจำวัน ถึงกับไม่เข้าใจว่าสุริยันจันทราในที่นี้ไฉนเปลี่ยนเป็นสีแดงกลายเป็นสีขาว

ผู้คนในที่นั้นชมชอบรับประทานเนื้อสุนัข
ทั้งหมดชมชอบเลี้ยงแมว เลี้ยงสุกร เลี้ยงวัว ถึงกับเลี้ยงจิ้งเหลน คางคก แต่ไม่เลี้ยงสุนัข
พวกมันไม่เลี้ยงสุนัข เพียงชมชอบรับประทานเนื้อสุนัข

ง้วนจับซาหังนึกเคลือบแคลงสงสัยตั้งแต่เล็กว่าสุนัขมาจากที่ใด
มันเคยใช้เวลาออกค้นหาสุนัข
ทุกครั้งที่มันออกค้นหาสุนัข ที่ด้านหลังจะปรากฏแมลงปอจำนวนมากบินตามมา
มันไปถึงที่ใด แมลงปอจะติดตามถึงที่นั้น นอกจากตอนข้ามสะพาน
ซึ่งความจริง เมื่อถึงยามค่ำคืน แมลงปอน้อยครั้งจะออกมาบินวนเวียน แต่สำหรับกับมันมีข้อยกเว้น
มันไม่นอนหลับ แมลงปอก็ไม่พักผ่อนนอนหลับ
มีแต่ตอนที่มันออกตามหาสุนัข แมลงปอจึงบินตามมา
ในที่สุดมันค้นหาสุนัขไม่พบ เพราะไม่พอใจต่อความล้มเหลวของตัวเอง จึงลงโทษตัวเองโดยการรับประทานตำรา
รับประทานตำราลงไปเล่มแล้วเล่มเล่า
จวบกระทั่งวันหนึ่ง ง้วนจับซาหังค้นพบคันฉายบานหนึ่ง
คันฉายสอดคั่นอยู่ในหน้าหนังสือหน้าหนึ่ง
ชื่อหนังสือเรียกว่าซัวยี่เก็ง (ตำราอักษรคีรี)
มันตื่นตระหนกยิ่ง
นั่นเป็นคันฉายทรงกลมเล็กๆ บานหนึ่ง
มันคล้ายพบเห็นเงาร่างที่คุ้นเคยจากในคันฉาย
มันพบว่าในเงาร่างอ้อนแอ้นมีมันอยู่ด้วย
มันคิดเรียกรั้งนาง แต่ก็ทำไม่ได้
ยามนั้นบนผิวคันฉายบังเกิดระลอกดุจผิวน้ำขึ้น
เมื่อคันฉายกลับคืนสู่ความชัดเจนใหม่ ในคันฉายก็ปรากฏสุนัขตัวหนึ่งขึ้น
สุนัขแลบลิ้นสีม่วงเรียวยาว ทั้งมีแฉกแยกออก ที่หางยังงอกเงย

ด้วยดอกไม้เล็กๆ ดอกหนึ่ง
เป็นเซี่ยวฮวย (ดอกไม้เล็กๆ)
เซี่ยวฮวยเป็นชื่อของจูกัวะซิงแซ
ง้วนจับซาหังบังเกิดความโกรธแค้น เช่นเดียวกับผู้คนที่อิ้วเก๊ก
มันคิดฆ่าสุนัข และรับประทานสุนัข
เมื่อมันบังเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ในคันฉายก็ไม่มีสุนัข มีแต่มัน
เอง
มันที่ผมหงอกขาว ดูไปมีอายุเจ็ดแปดสิบปี
ดังนั้นง้วนจับซาหังบังเกิดความตื่นตัวขึ้น
...ไม่ถูกต้อง
เราเดิบโตที่แดนอิ้วเก๊ก
แต่เราคล้ายไม่ได้เดิบใหญ่
ทั้งนี้เพราะสูญเสียขั้นตอนช่วงกลางไป
เรามีแต่ขั้นตอนวัยหนุ่มกับปัจฉิมวัย
ขาดเหตุการณ์ตั้งแต่วัยหนุ่มจนถึงปัจฉิมวัย
ง้วนจับซาหังพลันตวาดก้อง นิ้วมือข้างขวาชี้ฟ้า นิ้วมือข้างซ้าย
ชี้ดิน เดินวนเจ็ดก้าว ตวาดว่า
"สิ้นฟ้าสุดดิน เทิดทูนเราเป็นใหญ่"
จากนั้นตวาดก้องว่า
"ทำลาย"
สภาพเบื้องหน้าถูกทำลายไปในบัดดล

นั่นย่อมเป็นภาพหลอน
แต่ความรู้สึกหลอน เป็นความจริงแท้แน่นอน
เมื่อยามหลับฝัน ไม่มีการเรียงลำดับเวลา

ความฝันก็มีเงื่อนงำ คล้ายกับผู้คนมีจุดชีวิต

ง้วนจับซาหังอาศัยเงื่อนงำในความฝัน กระตุ้นให้ได้คิด จากนั้นคลี่คลายทำลาย

ดังนั้นทำลายค่ายกลมณฑลใหญ่ ซึ่งผู้สันโดษภูษาฟ้าอาศัยอิทธิฤทธิ์ของรูปปั้นทั้งยี่สิบองค์ก่อตั้งขึ้น

ค่ายกลนี้เคลื่อนย้ายเหตุการณ์ในอดีตของศัตรู เข้าสู่ช่องเวลาปัจจุบันก่อน ระหว่างความจริงและมายาหนุนซ้อนแทนที่ จากนั้นชักนำจิตสำนึกผู้คนเข้าสู่ห้วงความฝัน อยู่ในแดนมายา ไม่อาจไถ่ถอนตัวเองได้ นอกจากผู้ร่ายเวทเปิดค่ายกลออก หาไม่จะถูกกักอยู่ในห้วงมายาตลอดกาล

แต่ง้วนจับซาหังกลับอาศัยพลังการฝึกปรืออันสูงล้ำ ที่ได้จากการตีความในตำราอักษรกระบี่ และการฝึกปรือลมปราณฝืนอัปยศทำลายห้วงมายาไป

มันพอทำลายค่ายกล ก็ตีโต้ในบัดดล

ผู้สันโดษภูษาฟ้ารู้สึกสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม

มิเพียงเป็นการจู่โจมด้วยมือ

ไม่เพียงแต่เป็นการจู่โจมด้วยเท้า

ยังมีพลังที่แผ่พุ่งจากขนคิ้ว แววตา ลมหายใจจับบนใบหน้า ยังมีลมปราณภายในจากรูปขุมขนและอวัยวะภายใน หนุนเนื่องมาดุจระลอกคลื่น

สำหรับกับง้วนจับซาหัง ไม่ว่าผมเผ้า ผิวกายทุกสัดส่วนล้วนเป็นอาวุธ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่มีปัญญาต้านทาน

ดังนั้นท่านไม่ต้านทาน หากแต่ใช้สี่โลกบาลใหญ่ต้านทานแทน

ยังมีสิบหกอรหันต์
โลกบาลและอรหันต์ก่อเกิดเป็นอิทธิฤทธิ์สุดแกร่งกร้าวชนิดหนึ่ง
แต่พลังสายนี้เกิดจากแรงผลักดันสุดหยุ่นเยือก
ทั้งนี้เพราะโดยส่วนตัวของผัสันโดษภูษาฟ้าไม่มีพลังฝืมือ ได้แต่หยิบยืมพลังของผู้อื่นและวัตถุอื่น

เช่นเดียวกับจันทราไม่มีแสงสว่างในตัวเอง หากแต่รับแสงสว่างจากอาทิตย์

แต่จันทรายังคงให้แสงนวลแก่พสุธา ก่อเกิดกระแสน้ำขึ้นน้ำลง ยังคงส่องต้องใจฟ้าใจคน ลูบไล้ริมเขื่อนหลิว

ในโลกมีพลังชนิดหนึ่ง บางครั้งท่านเคยเห็น บางคราท่านเคยได้ยิน ถึงกับเคยครอบครองมาก่อน แต่ไม่ทราบว่านั่นเป็นพลังเยี่ยงไร

มีคนประเภทหนึ่งไม่เคยฝึกวิชากำลังภายใน แต่มีวิธีการที่ใช้พลังจิตบังคับผลท้อบนต้นท้อ ซึ่งอยู่กลางลานดึกร่วงหล่นลงมา

บางครั้งท่านก็มีพลังเช่นนี้ ในบรรยากาศและสภาพแวดล้อมบางประการ ท่านพบว่าจะเกิดเรื่องราวใดขึ้น...ในที่สุดเกิดขึ้นจริงๆ

มาตรว่าท่านไม่มีพลังเช่นนี้ แต่ท่านต้องมุ่งหวังสามารถครอบครองพลังเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นท่านก็ไม่ต้องกราบสักการะเทพเจ้า บนบานศาลกล่าวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอให้ช่วยปัดเป่าเภทภัยช่วยให้ท่านสมมาดปรารถนา

พลังเช่นนี้มักไม่สามารถเกาะกุมได้ แต่พวกเรามุ่งหวังให้มันคงอยู่ จึงครอบครองพลังเช่นนี้ แต่บางครั้งมันก็ปรากฏขึ้นในตัวมนุษย์ปุถุชน

ผู้สันโดษภูษาฟ้าย่อมมิใช่เทพเจ้า แต่ท่านสามารถควบคุมบางส่วนของพลังลึกลับเช่นนี้ เช่นเดียวกับที่ท่านหากรู้จักรวบรวมความร้อนของแสงอาทิตย์ ก็สามารถเผาไหม้วัตถุ ยังมี หากท่านรู้จักชนวนอัคคี

ก็สามารถประดิษฐ์อาวุธอัคคีที่มีอำนาจการทำลายล้างอย่างสูง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเมื่อเกาะกุมพลังลึกลับเช่นนี้ได้ ก็คล้ายกับครอบครองประแจที่ใช้ไขกุญแจดอกหนึ่ง แต่ตัวท่านมิใช่กุญแจ และมิใช่ประแจเพียงแต่เป็นผู้ไขปริศนานี้เท่านั้น เช่นเดียวกับการรู้จักรวบรวมแสงอาทิตย์ รู้จักจุดชนวนความร้อน ก่อเกิดเป็นพลังการสร้างสรรค์และทำลายล้าง แต่ตัวท่านมิใช่อัคคีและแสงอาทิตย์

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเป็นบุคคลที่มีกำลังภายในอ่อนด้อย
ถึงกับกล่าวได้ว่าท่านแทบปราศจากกำลังภายใน
ด้วยเรี่ยวแรงของท่าน ความจริงไม่เหมาะสมกับการต่อสู้กับผู้ใด
ดังนั้นท่านต้องหยิบยืมพลังของผู้อื่น ตลอดจนพลังแห่งเทพเจ้า
ไม่ว่ามีเทพเจ้าดำรงคงอยู่หรือไม่ แต่เทพเจ้ามีพลังจริงๆ

ทั้งนี้เพราะหากแม้นท่านเชื่อมั่นใน "เทพเจ้า" จะบังเกิดพลังอันยิ่งใหญ่ชนิดหนึ่ง ทนทานรับการเคี่ยวกรำอันน่ากลัว เผชิญกับภาระหน้าที่อันแสนเข็ญได้

ผู้สันโดษภูษาฟ้าใช้อานุภาพของ "เทพเจ้า" ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงการดำรงคงอยู่ของ "เทพเจ้า"

เทพเจ้ามีพลัง ยามนี้ท่านกำลังสำแดงพลังของท่านต่อต้านกับศัตรู

โดยปรกติธรรมดา ผู้คนทั่วไปจะใช้ศัตราวุธเป็นอาวุธ อย่างมากใช้มือเท้าตลอดจนฟันในปากเป็นอาวุธ

แต่ง้วนจับซาหังสามารถใช้ดวงตา ขนคิ้ว จมูก ใบหู ปากก่อเกิดอำนาจการทำลายล้าง ถึงกับสามารถใช้พลังของตับ ไต ปอด กระเพาะ หัวใจจู่โจมใส่ศัตรู ตลอดทั้งร่างของมันล้วนกลายเป็นอาวุธ บวกกับรูปลักษณ์ของมันหลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับรูปปั้นตักม้อ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าแทบหาช่องว่างในการลงมือตีโต้ไม่พบ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่สามารถ

...สี่โลกบาลสามารถ

ดังนั้นการต่อสัครั้งนี้ คล้ายเป็นสี่โลกบาลบวกกับสิบหกอรหันต์โรมรันพันตูกับรูปปั้นตักม้อ เข่นฆ่าจนฟ้าดินมืดสลัว ดาวเดือนไร้ประกายยามนั้น ที่เบื้องนอกปรากฏเรไรตัวหนึ่งร่ำร้องดังระงม

ง้วนจับซาหังความจริงตกอยู่ในค่ายกลของผู้สันโดษภูษาฟ้า

ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ว่าอยู่ในเวลาใด สถานที่ไหน ล้วนสามารถอาศัยวัตถุผู้คนและเรื่องราวในที่นั้นก่อตั้งค่ายกลขึ้น

พริบตานั้น โบสถ์พระประธานที่มีความกว้างสองวา แต่สำหรับกับง้วนจับซาหัง คล้ายกับเป็นภูเขาพันลูก เส้นทางหมื่นลี้ ไม่ว่ามันกระโดดโลดลิ่วอย่างไร ล้วนไม่อาจบุกฝ่าไป

ยิ่งเป็นเช่นนี้ มันยิ่งเยือกเย็น

ง้วนจับซาหังผนึกลมปราณฝืนอัปยศขึ้น

มันกลับไม่รีบร้อนบุกฝ่าออกไป

มันรอคอยการจู่โจมจากฝ่ายตรงข้าม

แต่ฝ่ายตรงข้ามเพียงกักมันไว้ หาได้จู่โจมไม่

มันไม่กลัวการจู่โจม

มันเพียงกลัวว่าไม่มีผู้คนจู่โจมต่อมัน

มันอดกลั้น

มันรอคอย

มันควบคุมพลังการฆ่าฟันที่องคาพยพและอวัยวะภายในเอาไว้

มันรวมรั้งพลังที่กระจายออกไป กลายเป็นพลังขุมใหม่ที่หนัก

แน่นมั่นคง

นั่นคล้ายกับเป็นเกาทัณฑ์ที่น้าวสายจนสุดล้า และคล้ายกับน้ำที่เปี่ยมปรี่ แต่ยังถ่ายทะลักเข้ามา จนแทบถึงขั้นทลายทำนบแล้ว

ความพิสดารของพลังชนิดนี้ มิใช่อยู่ที่มันเปล่งออกเอง แต่ทำให้ฝ่ายตรงข้ามมิอาจไม่ปล่อยออก

นี่คล้ายกับอยู่บนกระแสเชี่ยว ตัวง้วนจับซาหังกลายเป็นบึงน้ำ สามารถทนทานรับการสาดเทจากฝ่ายตรงข้ามได้ทุกเมื่อ

หากใช้คำสมมติว่าเป็น "เกาทัณฑ์น้าวสาย มิอาจไม่ปล่อยออก" อย่างนั้นเกาทัณฑ์เป็นของมัน ส่วนคันเกาทัณฑ์เป็นของผู้อื่น

หมายความว่าง้วนจับซาหังรู้จักหยิบยืมใช้พลังของผู้อื่น

ค่ายกลที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าก่อตั้งขึ้นความจริงผลักเคลื่อนตามความ "เคลื่อนไหว" ของฝ่ายตรงข้าม แต่ง้วนจับซาหังไม่เคลื่อนไหว ทั้งยังทำลายศูนย์กลางค่ายกลของผู้สันโดษภูษาฟ้าไป ทำให้มิอาจไม่ใช้ยอดวิชาคล้อยตามวิงวอนออก

ผู้สันโดษภูษาฟ้าก่อตั้งค่ายกล เพื่อเปล่งประสิทธิภาพล้อมกักศัตรู สังหารศัตรู ในขณะที่ศัตรูเคลื่อนไหว

แต่ง้วนจับซาหังในตอนนี้ไม่ได้เคลื่อนไหว

แต่มันทำลายสภาพค่ายกลที่ล้อมกักมันไป

พริบตานั้น ภาพลักษณ์ของแปดหฤทัย สามกัลป์ สิบปฐพี หกไม่ครั่นคร้าม สิบอุปมา ล้วนครอบคลุมใส่ง้วนจับซาหัง

ดังนั้นสิ่งที่ง้วนจับซาหังคิดต้านทาน ไม่เพียงแต่เป็นลักษณะแท้จริงและพลังที่แท้จริง ขณะเดียวกันยังต้องรับมือกับวัตถุเลื่อนลอย พลังเลื่อนลอยจำพวกมายา พยับแดด จันทร์ในสายน้ำ อากาศธาตุ เสียงสะท้อนนครธรรพ์ ความฝัน เงาภาพ รูปในกระจกและนิมิต ทั้งยังมีพลังแห่งความไม่ครั่นคร้าม ธรรมไม่ครั่นคร้าม ธรรมไร้เราไม่ครั่น

คร้ามและธรรมนิสัยทั้งมวลไม่ครั่นคร้าม

ง้วนจับซาหังยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

มันขวางไม้เท้าถลึงตามอง

ศัตรูที่ไร้สภาพมีตัวตนทั้งหมด ล้วนดับสูญสิ้นสลาย

ครั้งกระโน้นแฮ่โฮ้วสี่จับอิดจับกระบี่ด้วยสองมือฟาดฟันลงจากอากาศ คิดฟันร่างศัตรูแยกออกเป็นสองเสี่ยงในกระบี่เดียว

ง้วนจับซาหังกลับขวางไม้เท้าปิดป้อง

เป็นไม้เท้าที่จัดทำจากไม้ด้ามหนึ่ง

นี่เป็นกระบี่ที่แฮ่โฮ้วสี่จับอิดพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านมาสี่สิบแปดปี ได้กระบี่นี้มิเพียงฟันอาวุธศัตรูหัก ทั้งยังแยกร่างศัตรูจากกัน

แต่ไม้เท้าไม่ได้หัก

ที่ถูกปลิดปลงเป็นชีวิตของแฮ่โฮ้วสี่จับอิด

แฮ่โฮ้วสี่จับอิดหลังจากฟันกระบี่นี้ออก พลันเสียชีวิตไป

ที่แท้ท่าฟาดฟันนี้ กลับชักนำกำลังภายในที่ง้วนจับซาหังแฝงอยู่ในไม้เท้าจนปะทุออกมา

ภาพเหตุการณ์นี้ยังประทับอยู่ในความทรงจำของง้วนจับซาหัง

ยามนี้มันคิดใช้ออกอีกครา

ฤทธาของสี่โลกบาลถูกกระตุ้นชักนำให้ปล่อยออกมาก่อน จากนั้นสี่โลกบาลถูกพลังของมันจู่โจมทำลายไปสิ้น

นี่เฉกเช่นกับท่านฟาดฝ่ามือใส่พื้นพสุธา อย่างมากเพียงฟาดจนฝ่ามือตัวเจ็บปวด แต่ไม่มีปัญญาทำร้ายพสุธาอันหนักแน่นไพศาลได้

ง้วนจับซาหังพอทำลายพลังของสี่โลกบาล ค่อยควงไม้เท้าตีโต้

เพียงจู่โจมออกกระบวนท่าเดียว

แต่กระบวนท่านี้แฝงไว้ด้วยสี่ท่วงท่า ประกอบด้วยท่วงท่าแรกเริ่มรองรับหมุนเวียนบรรจบ

การก่อตัวขึ้นคือแรกเริ่ม การใช้กระบวนท่าคือบรรจบ ผสมผสานอย่างสอดคล้อง กลมกลืนเป็นธรรมชาติ

นี่ดูไปเพียงเป็นกระบวนท่าหนึ่ง แต่กลับแฝงพลังการฝึกปรือหลายสิบปี กระบวนท่านี้สามารถยันทั้งกองทัพ ต้านทานทั้งกองทัพทำลายทั้งกองทัพ

แต่กระบวนท่านี้ดูไปราบเรียบธรรมดา เพียงแรกเริ่ม รองรับหมุนเวียน บรรจบเท่านั้น

กระบวนท่านี้ก็เรียกว่าแรกเริ่มรองรับหมุนเวียนบรรจบจริงๆ

สำหรับกับง้วนจับซาหัง ขณะที่กระบวนท่าของมันเพิ่ง "เริ่มขึ้น" ศัตรูก็ต้องจบสิ้นภายใต้การรองรับ หมุนเวียน บรรจบ

สำหรับกับคู่มือของง้วนจับซาหัง เกรงว่าเพียงเห็นท่วงท่าแรกเริ่มของมัน ไม่มีโอกาสเห็นท่วงท่าบรรจบของมันแล้ว

ทั้งนี้เพราะท่วงท่าบรรจบเป็นการรั้งกลับ

การสังหารศัตรูกระทำก่อนรั้งกระบวนท่าแล้ว

แต่ปัญหาอยู่ที่นี้เอง

กระบวนท่านี้เรียงตามลำดับขั้นตอน ประกอบด้วยแรกเริ่มต้นต่อด้วยรองรับ แล้วค่อยหมุนเวียน สุดท้ายบรรจบ

แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันใช้ออกด้วยพลังชนิดหนึ่ง

เป็นพลังอันเร้นลับพิสดารชนิดหนึ่ง

ท่านทำให้เวลาหมุนกลับ

สมมุติเช่นคนผู้หนึ่งจากวัยเด็กถึงวัยหนุ่ม วัยหนุ่มถึงวัยฉกรรจ์ วัยฉกรรจ์ถึงมัชฌิมวัย มัชฌิมวัยถึงปัจฉิมวัย ถือเป็นสิ่งปรกติ ชอบด้วยเหตุผล ไม่มีใดแปลกพิสดาร

แต่หากคนผู้หนึ่งเปลี่ยนจากวัยหนุ่มเป็นทารก จากทารกกลาย

เป็นชรา และจากปัจฉิมวัยกลับคืนสู่วัยหนุ่ม ก็ถือเป็นความไม่ปรกติ ไม่ชอบด้วยเหตุผล ทั้งแปลกพิสดารแล้ว

กระบวนท่าของง้วนจับซาหังเป็นเช่นนี้เอง

ความจริงเกร็งกำลังขึ้นก่อน จากนั้นเคลื่อนไหวท่าร่าง หลังจากนั้นใช้กระบวนท่าแผ่พุ่งพลัง ค่อยรั้งสภาวะกลับคืน แต่ลำดับขั้นตอนเหล่านี้ล้วนกลับตาลปัตร กลายเป็นใช้กระบวนท่าก่อน ค่อยรั้งกระบวนท่า จากนั้นจึงลงมือแผ่พุ่งพลัง จากกระบวนท่าที่ไร้ช่องโหว่ให้จู่โจม กลายเป็นความล้มเหลวที่เต็มไปด้วยจุดบกพร่อง

ขอถามหากแม้นว่าท่วงท่าแรกเริ่ม รองรับ หมุนเวียน บรรจบ กลายเป็นหมุนเวียน รองรับ บรรจบ แรกเริ่ม ยังมีระเบียบแบบแผนอันใด

ง้วนจับซาหังก็ขบคิดไม่เข้าใจว่า ไฉนเป็นเช่นนี้

แต่มันเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างรวดเร็ว

มันพลันใช้ออกด้วยท่าสังหาร มืดสว่างกลมแหว่งเว้า

มันใช้ความรู้สึกของเศร้าโศก หรรษา พลัดพราก อยู่ร่วมทั้งสี่ประการ ใช้กระบวนท่าทั้งสี่นี้ออก

มันความจริงคิดใช้สี่กระบวนท่านี้ คลี่คลายท่วงท่าล้มเหลวของตัวเองทั้งสี่

แต่แล้วกระบวนท่าทั้งสี่นี้ก็ถูกก่อกวนสับสนเช่นกัน

ไม่ทราบเป็นพลังลี้ลับจากที่ใด กลับทำให้มันใช้พลังของการ “อยู่ร่วม” ใช้เคล็ดวิชา “กลม” นำพลังของการ “พลัดพราก” ใช้เคล็ดวิชา “แหว่งเว้า” นำพลังของการ “พลัดพราก” ใช้เคล็ดวิชา “กลม” นำพลังของการ “อยู่ร่วม” ใช้เคล็ดวิชา “แหว่งเว้า”

นี่ล้วนเชื่อมต่อไม่ติด เป็นเหตุให้พลังหักล้างสิ้นสูญไปเอง

พลังหลังจากที่หักล้างสิ้นสูญ กลับย้อนจู่โจมใส่ง้วนจับซาหัง

การต่อสู้ครั้งนี้ ผู้สันโดษภูษาฟ้าเพียงใช้ออกด้วยเคล็ดวิชาประการหนึ่ง

ท่านควบคุมการเวลาไว้

กาลเวลาเป็นพลังชนิดหนึ่ง

ท่านสับเปลี่ยนลำดับเวลา เท่ากับทำให้ไม้ตายของง้วนจับซาหังกลายเป็นอาวุธทำร้ายมันเอง

ซึ่งความจริง ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ได้ควบคุมเวลา

เวลาอยู่เหนือการควบคุมของผู้คน

แต่ท่านควบคุมจิตสมาธิของศัตรู ทำให้ศัตรูควบคุมบังคับเวลาไม่ได้

ยามเมื่อลำดับเวลาสูญเสียการควบคุม ขั้นตอนทั้งหมดก็สับสนวุ่นวาย โดยที่ศัตรูไม่เข้าใจว่า เป็นเพราะจิตสมาธิตัวเองถูกฝ่ายตรงข้ามควบคุมไว้

นี่เรียกว่าผู้อยู่ในเหตุการณ์งมงาย

ตอนนั้นง้วนจับซาหังเป็นผู้ตกอยู่ในเหตุการณ์

ผู้ที่สร้างความสับสนเลอะเลือนให้แก่มัน เป็นผู้สันโดษภูษาฟ้า

ผู้สันโดษภูษาฟ้าสำนึกว่ามิใช่คู่มือของอีกฝ่าย

แต่ท่านร่ำเรียนวิชาปลีกย่อยพิสดารอย่างกว้างขวาง

นี่เป็นไม้ตายของท่านแขนงหนึ่ง คือความรู้สึกของการควบคุมลำดับเวลาศัตรู

คนมีชีวิตอยู่ในห้วงเวลา หากท่านควบคุมเวลาทั้งหมดของมันเท่ากับควบคุมตัวมันโดยสิ้นเชิง

เหตุการณ์ก่อตัวขึ้น หากคิดมีชีวิตต้องทำลายเหตุการณ์

ค่ายกลก่อตั้งขึ้น หากคิดเอาชัยต้องทะลวงฝ่าค่ายกล

ในที่สุดง้วนจับซาหังในวิชาฝีมือประจำตัวออกมา

มันปลดคันเกาทัณฑ์ น้าวเกาทัณฑ์พาดสาย

ในเหตุการณ์อันยุ่งเหยิงที่สูญเสียลำดับเวลาไป จะอย่างไรยังมีสิ่งหนึ่งที่มันพึ่งพายึดถือได้

นั่นคือเสียงเรไร

เรไรร่ำร้องดั่งครวญคร่ำ

ง้วนจับซาหังใช้เสียงเรไรเป็นแกนแห่งชีวิต คำนวณระดับความโค้งและวงกว้างโดยรอบ พาดเกาทัณฑ์เอื้อนดังกังวานว่า

"เกาทัณฑ์รันทด หนึ่งเกาทัณฑ์ทะลวงใจ"

เกาทัณฑ์นี้ถูกปล่อยออกไปตามเสียง

ยามนั้น ผู้สันโดษภูษาฟ้าทราบว่า ต้องเผชิญกับท่าไม้ตายของศัตรูหมายเลขหนึ่ง ดังนั้นผนึกยอดวิชาคลาดเวลาคุ้มครองซ่อนเร้นท่มเทสติสมาธิทั้งมวลกับการควบคมจิตสำนึกของฝ่ายตรงข้าม

พลังจิตของท่านต้องกล้าแข็งกว่าพลังจิตของอีกฝ่าย จึงควบคุมจิตสำนึกของฝ่ายตรงข้ามได้

อาจบางทีด้านพลังฝีมือ ท่านมิใช่คู่มือของอีกฝ่าย ท่านต้องใช้พลังจิตอันกล้าแข็ง ค่อยเอาชัยอีกฝ่ายได้

ผู้สันโดษภูษาฟ้าทราบว่า อีกฝ่ายคิดใช้เกาทัณฑ์รันทดออก ท่านต้องต้านทานวิชาเกาทัณฑ์นี้อย่างสุดกำลัง

วิชาเกาทัณฑ์ที่มุ่งทำร้ายจิตใจคน

ผู้สันโดษภูษาฟ้าใช้ยอดวิชาคลาดเวลาคุ้มครองซ่อนเร้นอย่างเต็มที่ พลังแห่งการควบคุมจิตสำนึกนี้ไม่เพียงใช้ต่อศัตรู ยังมุ่งต่ออาวุธของศัตรู

ซึ่งก็หมายความว่า ท่านต้องควบคุมจิตสำนึกของศัตรู และควบคุมจิตสำนึกของอาวุธศัตรู

...อาวุธก็มีจิตสำนึกหรือ?

มีจริง

เช่นเดียวกับที่พู่กันอยู่ในมือของนักเขียนตัวหนังสือ มีดสิ่วอยู่ในมือของนักแกะสลัก แป้งหมี่อยู่ในมือของพ่อครัวชั้นเยี่ยม ท่านสามารถถ่ายทอดสีสันของมันออกมา ท่านคือผู้ชุบชีวิตของมัน

ยามนั้น ง้วนจับซาหังยิงลูกเกาทัณฑ์น้าวสาย ปล่อยออก

แต่ลำดับของเวลายังคงกลับตาลปัตร

ขั้นตอนในการยิงจู่โจมของมันสับสนไปหมด

หลังจากพาดลูกเกาทัณฑ์ค่อยปลดคันเกาทัณฑ์ ขณะที่แตะลูกเกาทัณฑ์ยังไม่น้าวสาย เมื่อเป็นเช่นนี้เกาทัณฑ์นี้ไยมิใช่ไร้ประสิทธิผลแล้ว

นี่เฉกเช่นกับคนผู้หนึ่งต้องขึ้นบันไดก่อน ค่อยขึ้นถึงชั้นบน ไม่เช่นนั้นอยู่ดีๆ ขึ้นถึงชั้นบน จะไม่ทราบว่าตัวเองขึ้นมาได้อย่างไร ขึ้นมาทำอะไร?

ลูกเกาทัณฑ์เช่นนี้สูญเสียเป้าหมายไป

ลูกเกาทัณฑ์ที่พลาดเป้าไม่มีพลัง

ปราศจากทิศทาง

แต่ลูกเกาทัณฑ์ของง้วนจับซาหังมิใช่

มันมีทิศทาง

มีเป้าหมาย

มันปล่อยลูกเกาทัณฑ์ออกไป

ลูกเกาทัณฑ์ของมันนี้ยิงออกมาจากวัดเล่าลิ้มยี่

ยิงออกนอกวัด

ยิงใส่ชายคาวัด

เสียงโอยคำหนึ่ง ลูกเกาทัณฑ์ยิงถูกเป้าหมาย คนผู้หนึ่งพลิกร่วงลงมา

ผู้สันโดษภูษาฟ้าหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย พลังสมาธิแตกซ่านสลาย ไร้ระเบียบแบบแผน ค่ายกลก็แตกพ่ายไปเอง

เกาทัณฑ์นี้หากยิงใส่ผู้สันโดษภูษาฟ้า ต่อให้ท่านไม่สามารถพิชิตดวงจิตของมือเกาทัณฑ์ ยังสะกิดวิญญาณของลูกเกาทัณฑ์ได้

ผู้สันโดษภูษาฟ้าสามารถทำลายเกาทัณฑ์นี้ได้

ด้วยสติปัญญาของท่าน เมื่อกลับเข้าสู่ยุทธจักร ย่อมต้องนึกหาวิธีทำลายวิชาเกาทัณฑ์ของง้วนจับซาหังออกได้

แต่เกาทัณฑ์นี้ไม่ได้ยิงใส่ท่าน

หากแต่ยิงออกนอกวัด

ดังนั้นเกาทัณฑ์นี้ไม่ถูกจำกัดอยู่ในห้วงเวลาของค่ายกล

คนผู้หนึ่งล้มลงตามเสียง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพอได้ยินเสียงร้อง ก็จดจำออกในบัดดล

นั่นเป็นสตรีที่มันครุ่นคิดคำนึงถึงไม่ลืมเลือน สลักตราตรึงใจอย่างลึกซึ้ง...จิกนึ่ง (สตรีทอผ้า) นั่นเอง

สตรีทอผ้าถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ ร่วงหล่นลงมา

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพุ่งปราดออกไป โอบกอดนางไว้ทันท่วงที

เปลวเทียนสั่นไหว ส่องต้องรอยยับย่นดุจภูษาทะเลบนใบหน้าของสตรีทอผ้า

สตรีทอผ้าเบือนหน้าไป นางไม่ต้องการให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าเห็นใบหน้านาง

ที่ทรวงอกนางปักได้ด้วยลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง

ลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ขั้วหัวใจ

คำพูดประโยคแรกของผู้สันโดษภูษาฟ้าคือถามว่า

“ท่านไยต้องรุดมา?”

สตรีทอผ้าไม่ตอบคำ หากแต่ถอนปิ่นปักผมลงมา
นั่นเป็นปิ่นที่ท่านมอบให้แก่นาง
บนปิ่นปักผมสลักอักษรสองแถว
เป็นท่านเมื่อครั้งกระโน้นสลักขึ้น แล้วค่อยมอบต่อนาง เป็นข้อความว่า

"ห้วงมหรรณพกำเนิดจันทรา สุดขอบฟ้าร่วมยามนี้"

ยามนี้ไม่ต้องเอื้อนเอ่ยวาจาอีก
ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันเข้าใจแล้ว
...ท่านรักนาง
...นางก็รักท่าน
ดังนั้นเมื่อท่านมีภัย นางจึงรดมา
แต่นางกลับถูกลูกเกาทัณฑ์ของง้วนจับซาหังยิงใส่
ลูกเกาทัณฑ์นี้ทำร้ายสตรีทอผ้า และทำร้ายจิตใจของผู้สันโดษภูษาฟ้าไปสิ้น
สตรีนางหนึ่งขอเพียงรักคนผู้หนึ่ง ต่อให้นางแค้นคนผู้นี้ยิ่งกว่านี้ นางก็ยังรักคนผู้นี้
เรื่องที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าเข้าสู่นครหลวง สนับสนุนจูกัวะซิงแซผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนทราบดี
เรื่องที่ง้วนจับซาหังสกัดจ่โจมผู้สันโดษภูษาฟ้าก็เป็นที่ทราบดี
นางเฒ่าเข็มวิเศษมีศิษย์มากหลาย ไม่มีเหตุผลที่ไม่ทราบ
...นางเฒ่าเข็มวิเศษเป็นฉายาปัจจุบันของสตรีทอผ้า
ดังนั้นสตรีทอผ้ารุดมาช่วยเหลือผู้สันโดษภูษาฟ้าด้วยตัวเอง
คิดไม่ถึงนางไม่ทันลงมือ ก็ถูกลูกเกาทัณฑ์ของง้วนจับซาหังยิงใส่ทั้งเป็นเหตุให้ค่ายกลของผู้สันโดษภูษาฟ้าแตกพ่ายไป

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันเงยหน้าขึ้น กล่าวกับง้วนจับซาหังว่า

"ท่านอำมหิตนัก..."

ง้วนจับซาหังซ่อนตัวอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ สังเกตความสัตย์ซื่อหรือชั่วร้ายของมันไม่ออก เพียงสะท้อนเห็นถึงท่วงท่าอันคลุ้มคลั่งลำพองมันกล่าวว่า

"พวกเราเป็นศัตรู ศัตรูสมควรทุ่มเทใช้วิธีการทั้งมวลโค่นฝ่ายตรงข้าม เราทราบว่าสตรีทอผ้าและจูกัวะ พอทราบว่าท่านมีภัย ต้องรุดมาช่วยเหลือท่าน เรายิงทำร้ายพวกมันคนใดคนหนึ่ง ก็สามารถทำร้ายจิตใจของท่าน ศัตรูที่รันทดใจ ก็ไม่อาจก่อตั้งค่ายกลทำร้ายเรา ง้วนจับซาหังได้"

เคราใต้คางของผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันร่วงพร่างพรูลงมา

ไม่ทราบว่าความรันทดใจ ทำให้ท่านเป็นเช่นนี้ หรือความเคียดแค้นทำให้ท่านเป็นเช่นนี้?

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวอย่างตกลงใจว่า

"ท่านสามารถฆ่าเรา แต่ต้องปลดปล่อยสตรีทอผ้า ตลอดจนพวกมัน เราจะปล่อยให้ท่านจัดการอย่างเต็มที่"

ง้วนจับซาหังกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นี่เป็นฉากสุดท้ายแล้ว ผู้ที่พิชิตชัยจะไม่เจรจาในฉากสุดท้าย อย่าว่าแต่เราท่านเมื่อต่อสู้กัน ผู้ที่เห็นเกาทัณฑ์ของเรา เราจะไม่ปล่อยปละละเว้นเด็ดขาด"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันก้มศีรษะลง กุมมือสตรีทอผ้าแนบแน่นกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเราไม่ได้กระทำเรื่องนอกใจท่าน"

สตรีทอผ้าหลั่งน้ำตา

น้ำตาที่สุกใสไหลผ่านรูปใบหน้า ซึ่งไม่ได้เรียบลื่นดั่งแพรพรรณ

อีก

หากแต่เป็นเค้าใบหน้าที่ประกอบด้วยรอยยับและรอยย่น

สตรีทอผ้ากล่าวว่า

“เราทราบ”

“แต่กาลก่อนท่านหลีกเลี่ยงไม่ยอมพบเรา”

“นั่นเป็นเพราะเราเข้าใจผิดต่อท่าน”

“แต่ตอนนี้ท่านไฉนทราบว่าเราไม่ได้นอกใจท่าน?”

สตรีทอผ้าตอบว่า

“ทั้งนี้เพราะท่านบอกแล้ว”

นางก็กุมมือของผู้สันโดษภูษาฟ้าตอบ กล่าวเสริมว่า

“มิหนำซ้ำเราพอพบเห็นท่าน ก็ปราศจากความเคลือบแคลง ปราศจากความแค้น กลายเป็นความเชื่อถือ"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวว่า

“คิดไม่ถึงฉากสุดท้ายของพวกเรา ยังคงคืนดีดังเดิม ท่านต้องมีชีวิตสืบไปดีหรือไม่?"

คำถามเช่นนี้ ความจริงไม่จำเป็นต้องถาม

แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าถามมาแล้ว ทั้งยังขอความเห็นชอบจากสตรีทอผ้า

สตรีทอผ้ากุมมือสามีแนบแน่น พลางสั่นศีรษะ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าจับจ้องมองนางด้วยความรักอันลึกซึ้ง พร้อมกับสั่นศีรษะ

ในที่สุดสตรีทอผ้าผงกศีรษะรับ

พอผงกศีรษะรับ น้ำตาก็เกลือกกลิ้งลงมา แปดเปื้อนง่ามมือของสามี

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากุมมือนางแนบแน่น พร้อมกับผงกศีรษะรับ

ทั้งสองคล้ายแลกเปลี่ยนสื่อสารอันใด
มีแต่จิตใจทั้งสองดวงที่เชื่อมโยงถึงกัน
เสียงเรไรร่ำร้องอีกครา
ง้วนจับซาหังพลันกล่าวด้วยความขุ่นของราคาญอยู่บ้างว่า
"พวกท่านจบสิ้นหรือไม่?"
ผู้สันโดษภูษาฟ้ากล่าวอย่างสงบว่า
"ใกล้ถึงฉากสุดท้ายแล้ว ท่านยังร้อนรุ่มใจถึงเพียงนี้"
ยามนั้น ที่เบื้องนอกไม่เพียงแว่วเสียงเรไรร่ำร้อง ยังมีเสียงสุนัขหอนโหย
เป็นสุนัขหอนโหย มิใช่สุนัขป่า
คล้ายกับเป็นสุนัขที่อ้างว้างตัวหนึ่ง หันหาท้องนภาอันเปลี่ยวร้าง จันทราที่วังเวง ส่งเสียงหอนโหยออกมา
ง้วนจับซาหังพอแว่วเสียงสุนัขหอนโหย พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป
นี่ทำให้มันหวนนึกถึงมาตุภูมิของมัน
นั่นความจริงเป็นสถานที่ไร้ฝัน แต่มิใช่ไม่มีการนอน หากแต่มันเองบังเกิดความเข้าใจสับสน คิดว่าตัวเองถือกำเนิดในสถานที่ซึ่งไม่มีการนอน ทั้งนี้สืบเนื่องจากผู้สันโดษภูษาฟ้าใช้ยอดวิชาคล้อยตามวิงวอนทำให้พลังปัญญาของมันอ่อนโทรมลง รู้สึกว่าตัวเองอดนอนเป็นเวลานานสร้างความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าไม่มีกะใจต่อสู้สืบไป
แต่ลมปราณฝืนอัปยศของง้วนจับซาหัง สามารถกล้ำกลืนฝืนทนต่อความทุกข์ยากลำบากทั้งมวล ยอดวิชาของผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่อาจพิชิตมันโดยไม่ต้องลงมือได้
เพียงแต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าใช้ยอดวิชาคล้อยตามวิงวอน โดยอิงกับข้อเท็จจริง มาตุภูมิของง้วนจับซาหังเรียกว่าอิ้วเก็ก เป็นสถานที่

ซึ่งไร้ฝัน ไม่ว่าในชีวิตจริงหรือยามนอน ผู้คนในที่นั้นล้วนไม่มีความฝัน

มีแต่ง้วนจับซาหังที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์

มันมีปณิธานอันยิ่งใหญ่

ความฝันอันยาวไกล

มันคิดเป็นยอดคนที่หนึ่งของยุทธจักร

...ซึ่งความจริง มันยังตั้งความหวังไว้ หลังจากที่เป็นยอดคนที่หนึ่งแห่งยุทธจักร ยังจะเป็นยอดคนที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน

เมื่อมีความฝันอันบรรเจิดเพริศแพร้ว ค่อยมีผลรับที่เพริศแพร้วพรรณราย

แต่ว่าความฝันของมันเพริศแพร้วไปแล้ว

ดังนั้นจนบัดนี้มันยังไม่บรรลุถึงความฝันของมัน

...เมื่อไม่บรรลุถึงความปรารถนาประการแรก ก็อย่าคิดหมายเอ่ยถึงความปรารถนาที่สองและสามแล้ว

ความปรารถนาคล้ายขั้นบันได เมื่อไม่อาจก้าวข้ามขั้นที่หนึ่ง ก็ไม่อาจขึ้นถึงขั้นที่สอง หากคิดกระโดดข้ามขั้น ยามใดที่พลัดตกลงมา แม้ไม่ตายก็เหลือเพียงครึ่งชีวิตเท่านั้น

กล่าวตามความสัตย์ ส่วนที่ขาดไปของง้วนจับซาหังมิใช่ภูมิปัญญาความสามารถ หากแต่เป็นการทบทวนตัวเอง หากแม้นมันเพียงตั้งความหวังเป็นยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งยุทธจักร ก็จะบรรลุถึงแต่แรกแล้ว

ความรู้จักพอพาให้สุขสันต์

ไม่รู้จักพอจึงแสวงหาความก้าวหน้า แต่อย่าได้ไม่รู้จักพออยู่ร่ำไปหาไม่รังแต่ทำร้ายตัวเอง

เพียงแต่มาตุภูมิถิ่นเกิดของง้วนจับซาหังไม่ได้เลี้ยงสุนัขจริงๆ กลับรับประทานเนื้อสุนัข ระหว่างการค้นหาของง้วนจับซาหังก็ไม่มีผลรับ มันในวัยเด็กหาสุนัขไม่พบแม้สักตัวเดียว

สำหรับง้วนจับซาหัง การค้นหาสุนัขเป็นความล้มเหลว

หลังจากนั้นมันประสบความล้มเหลวตลอดมา

ยามนี้ขณะที่มันสามารถประหารฆ่าศัตรูเข้มแข็งทั้งสอง พลันได้ยินเสียงสุนัขหอนดังมา

...ผู้มาเป็นคน มิใช่สุนัข

เพียงแต่ท่าร่างที่พุ่งฝ่าอากาศ บังเกิดเป็นเสียงดังเร่งร้อน เมื่อกระทบโสตมัน ฟังดูคล้ายเป็นเสียงสุนัขหอนโหย

สุ้มเสียงนี้มิเพียงเสียดแทงใจมัน ทั้งยังกระทบกระเทือนจิตใจมันอย่างรุนแรง

ศัตรูผู้นี้ก่อนที่จะปรากฏกาย ก็จู่โจมใส่จุดอ่อนของมัน

ผู้มาเป็นใคร?

เสียงหอนโหยยังอยู่ห่างไกล

ไกลจนวัดระยะไม่ได้ ดังนั้นคล้ายอยู่ใกล้ยิ่ง

ผู้ที่ส่งคลื่นประหลาดนี้ คงคิดถ่ายทอดอันใด แจ้งเหตุอันใดขัดขวางอันใด ดังนั้นคนไม่บรรลุถึงสุ้มเสียงมาถึงก่อน

มันทั้งอยู่ไกลและใกล้

และไม่ล่วงรู้ระยะใกล้ไกล

แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้ากับสตรีทอผ้าสบตากันวูบ ล้วนปรากฏความเค้ายินดีขึ้น กล่าวว่า

"เขามาแล้ว"

"วางมือเถอะ สี่ซือตี๋"

ง้วนจับซาหังร้องว่า

"มันมาแล้วยิ่งดี เราจะฆ่าพวกท่านก่อน รอจนมันมาแล้ว ก็จะฆ่ามันด้วย อย่าได้เข้าใจว่าการมาของมัน สามารถเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง"

จากนั้นง้วนจับซาหังลงมือ
ลงมือใต้รูปลักษณ์ของพระโพธิสัตว์ตักม้อ
สภาพของมันในตอนนี้คลุ้มคลั่ง
คนที่คลุ้มคลั่งผู้หนึ่งก็น่าสะพรึงกลัวมากแล้ว
อย่าว่าแต่เทพที่คลุ้มคลั่ง
สตรีทอผ้าที่ร่อแร่ปางตาย พลันดีดกายขึ้นมา
ในมือนางถือเข็มเล็กๆ เล่มหนึ่ง
แต่เข็มเล่มนี้กลับบังเกิดเสียงดังปานพายุอสนี
เสียงพายุ เสียงอสนี เสียงเข็มล้วนระคายหู
นางสะอึกเข้ารับหน้าง้วนจับซาหัง
แทงใส่ง้วนจับซาหัง

นางใช้ออกด้วยวิชาลายปักถี่ยิบฝนยุ่งเหยิง ทิ่มแทงลมก่อตัวเมฆหนุนเนื่อง ถักทอหนึ่งแขมสาดหมึกใส่ เข็มหินหยาบถ่ายทอดสำนึกสกัดจู่โจมง้วนจับซาหัง

นางมิใช่คิดฆ่าง้วนจับซาหัง
ทั้งนี้เพราะง้วนจับซาหังแทบเป็นบุคคลที่ “ฆ่าไม่ตาย” แล้ว
นางเพียงคิดสกัดยับยั้งมันไว้วูบหนึ่ง
ยามนี้ ผู้สันโดษภูษาฟ้ากำลังกระทำเรื่องหนึ่ง
ท่านกระทบกำแพง
ใช้มือเท้า ศีรษะ ทุกส่วนของร่างกายกระทบกำแพงวัด
ท่านคล้ายไม่ได้ใช้เรี่ยวแรงเท่าใด
ง้วนจับซาหังคล้ายบังเกิดความกริ่งเกรง คอยยับยั้งความเคลื่อนไหวกระทบกำแพงของผู้สันโดษภูษาฟ้า
สตรีทอผ้ากลับลงมือขัดขวางมัน

พริบตานั้น ภาพที่ทุกผู้คนมองเห็นผิดแผกแตกต่างกัน
ภาพที่เตียถั่วมองเห็น เป็นการต่อสู้ของบุคคลสามคน
ผู้สันโดษภูษาฟ้าคอยหลบหลีกตลอดเวลา
แต่ไม่มีการหลบหลีกเช่นนี้มาก่อน
ทั้งนี้เพราะการหลบหลีกของท่านเป็นการจู่โจม
สตรีทอผ้ากลับตั้งรับ
นางดูไปมีสภาวะจู่โจมเกรี้ยวกราดที่สุด แท้ที่จริงไม่ได้จู่โจม
การจู่โจมของนาง เป็นการรับมือแทนผู้สันโดษภูษาฟ้า
สำหรับง้วนจับซาหัง เตียถั่วพบว่ามันแปลงร่างเป็นสองคน
หนึ่งเป็นง้วนจับซาหังที่กอปรด้วยเรือนร่างเลือดเนื้อ หนึ่งเป็นง้วนจับซาหังในร่างรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ แยกย้ายจู่โจมยับยั้งผู้สันโดษภูษาฟ้ากับสตรีทอผ้า
แต่ฉั่วจุ้ยโต๊ะที่รับบาดเจ็บกลับแลเห็นเช่นนี้...
มันเห็นผู้สันโดษภูษาฟ้าเหินไปเหินมา
สตรีทอผ้ากลายเป็นเข็มเล่มหนึ่ง
ง้วนจับซาหังแปลงเป็นผู้คนสิบกว่าคน
ฉั่วจุ้ยโต๊ะรับบาดเจ็บสาหัส ดังนั้นไม่อาจจำแนกแยกแยะสภาพการต่อสู้ระหว่างยอดฝีมือทั้งสามนี้ได้
แต่สตรีไร้ฝันที่ค่อนข้างแจ่มใส กลับมองเห็นเช่นนี้
ง้วนจับซาหังชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ
แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้ากับสตรีทอผ้ารวมใจเป็นน้ำหนึ่งเดียวกัน
ง้วนจับซาหังมีข้อกริ่งเกรงต่อเข็มสตรีทอผ้าอยู่บ้าง แต่ที่มันประหวั่นพรั่นพรึงที่สุด เกรงว่าเป็นค่ายกลของผู้สันโดษภูษาฟ้า
ความเคลื่อนไหวที่สุดประหลาดพิกลของผู้สันโดษภูษาฟ้า แสดงว่ากำลังก่อตั้งค่ายกลที่ประหลาดพิกลถึงขีดสุดขึ้น

ง้วนจับซาหังต้องสกัดยับยั้งค่ายกลนี้ให้จงได้

สตรีไร้ฝันพลันพบว่า ตัวเองตกอยู่ในสภาพอันกระอักกระอ่วน

คืนนี้ไม่ว่าฝ่ายใดได้ชัย ล้วนไม่เป็นผลดีต่อนาง

นางเห็นว่าตัวเองสมควรถอนตัวออกจากวังวนแห่งการต่อสู้ครั้งนี้

มาตรว่านางไม่ต้องการพลาดชมการต่อสู้อันยิ่งใหญ่ ที่ในชีวิตไม่เคยพบเห็นมาก็ตาม

เตี่ยอ่วยสี่ที่รับบาดเจ็บสาหัสที่สุด กลับเห็นภาพสับสนเลอะเลือนไปสิ้น

ผู้คนที่มันมองเห็น คล้ายแยกออกจากกัน ใบหน้าเลอะเลือนพร่ามัวไม่อาจเห็นชัดตา

เช่นเดียวกับใบหน้าของมันก็มิปาน

ลุ้ยติ่งโหวกลับเห็นสภาพอีกประการหนึ่ง

ซึ่งความจริง ฉากการต่อสู้ทั้งหมดล้วนแปลกปลอม ความจริงคือวัดเล่าลิ้มยี่ใกล้ถล่มทลายลง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าชนซ้ายกระทบขวา แต่ละครั้งล้วนชนใส่จุดตายของวัดเล่าลิ้มยี่ พลังที่ใช้มิใช่พละกำลังมหาศาล หากแต่เป็นพลังอันแยบคายชนิดหนึ่ง ทำให้วัดวาหลังนี้ใกล้ถล่มลงแล้ว

สตรีทอผ้าใช้เข็มวิเศษพายุอสนี ปกปิดอำพรางข้อนี้อย่างสุดกำลัง

สภาวะจู่โจมของง้วนจับซาหัง ก็คิดกอบกู้วัดวาที่กำลังจะถล่มทลายลง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าทำเช่นนี้ ต้องมีจิตเจตนาลึกล้ำ มิหนำซ้ำกระทำด้วยความจำเป็น

แต่ลุ้ยติ่งโหวซึ่งปัจจุบันครองเพศบรรชิต ยังไม่อาจหักใจทนดูวัดวาหลังนี้ถล่มลงตรงหน้า

ยามนั้นผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด พลันร้องดวาดต่อทั้งหมดว่า

"รีบไป"

แต่ลุ้ยดิ่งโหว ฉั่วจุ้ยโต๊ะและเตียถั่วล้วนไม่คิดจากไป

...มาตรว่าทั้งหมดทราบดีว่า ในการต่อสู้ขั้นสุดยอดเช่นนี้ เกรงว่าไม่อาจช่วยเหลืออย่างไรได้

แต่ทั้งหมดยังคิดช่วยเหลือ

ยังต้องช่วยเหลือ

ในโลกมีคนชนิดหนึ่ง ขอเพียงทราบว่าสหายเกิดเรื่อง มีเภทภัยต่อให้มันไม่อาจช่วยเหลือ ยังคงไม่ยอมละทิ้งสหายไป

มีคนอีกชนิดหนึ่งที่ตรงกันข้าม เมื่อสหายมีภัย มันกลัวถูกลามใส่ ชิงหลบลี้หนีหน้า ก่อนไปยังป้ายความผิดไปที่อีกฝ่ายหนึ่ง ประพฤติเป็นคนร้ายชิงฟ้องร้องก่อน แปรสภาพจากพี่น้องร่วมเป็นร่วมตาย เป็นล้างญาติด้วยคุณธรรม

ดังนั้นระหว่างที่ท่องเที่ยวในยุทธจักร คำ "ผู้กล้า" กับ "โจร" บางครั้งยากแยกแยะได้

ผู้กล้าประพฤติตนช่วยเหลือคน โจรคิดทำร้ายคน แต่ในโลกมักเกิดการหยิบฉวย ช่วงชิง โจรกรรมทรัพย์สิน เงินทอง ชื่อเสียง ตำแหน่ง อำนาจ ความรักของผู้อื่น มิหนำซ้ำยังแสร้งบำเพ็ญตนเป็นผู้ผดุงคุณธรรมแทนฟ้า บุคคลเช่นนี้สมควรจัดเป็นผู้กล้า เป็นโจร เป็นวิญญูชนจอมปลอม หรือเป็นคนต่ำช้าที่แท้?

ลุ้ยดิ่งโหว เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะ ล้วนไม่ยอมจากไป

แต่สตรีไร้ฝันไปแล้ว

ทั้งนี้เพราะนางไม่มีเหตุผลที่ไม่ไป

นี่ความจริงมิใช่สมรภูมิของนาง

นางไม่มีความจำเป็นต้องรอรับความตายในที่นี้
ก่อนจากไปนางยังถลึงตาใส่เตียถั่วคราหนึ่ง
...นี่ล้วนสืบเนื่องจากบุรุษที่พัวพันพัลวันผู้นี้

นางไม่ต้องการพัวพันพัลวันอยู่ที่นี้สืบไป ดูท่าง้วนจับซาหังสมควรเอาชัยได้ แต่หากคิดฆ่าผู้สันโดษภูษาฟ้ากับสตรีทอผ้า ยังต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองมากหลาย บวกกับทางด้านผู้สันโดษภูษาฟ้า คล้ายมีผู้คนรุดมาช่วยเหลือ ก่อเกิดเป็นการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างมังกรพยัคฆ์ขึ้น นางไยต้องเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้?

ยังคงจากไปประเสริฐกว่า

คนมีชีวิตอยู่ในโลก ผลแห่งการร่วมเป็นร่วมตาย มักตกตายมากกว่าอยู่รอด บุคคลที่ไม่กลัวตาย ผลสุดท้ายที่ได้รับ มักตายอย่างงมงายไม่เข้าใจ

นางยังไม่คิดตาย
นางเพียงมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง
นางไม่เห็นว่ามีหน้าที่ต้องตายร่วมกับผู้คน
นางเป็นสตรีไร้ฝัน
นางเป็นสตรี
...สตรีหากไม่ยินดีขึ้นมา ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงคุณธรรมบู๊ลิ้มอันใด

นางเห็นว่าเป็นเช่นนี้

ง้วนจับซาหังเปล่งเสียงร้องออกมาว่า

"วันนี้พวกท่านอย่าหมายจากไป เราจะกวาดล้างพวกท่านให้สิ้นซาก ไม่ปล่อยปละละเว้นแม้สักคนเดียว"

มันยังลงมือที่กึ่งกลางโบสถ์

มันเพียงลำพัง ต้านทานรับการผนึกจู่โจมของสตรีทอผ้ากับผู้สันโดษภูษาฟ้า

โบสถ์พระประธานมีความกว้างยี่สิบวา

มันไม่เพียงอาศัยกำลังเพียงลำพัง พัวพันคนทั้งสองไว้ แม้แต่โอกาส "ชนกำแพง" ของผู้สันโดษภูษาฟ้าก็ลดน้อยถอยลง มิหนำซ้ำขอเพียงมันยกมือ วางเท้า ต่อยหมัด เตะเท้า ลุ้ยติ่งโหว เตียถั่ว และฉั่วจุ้ยโต๊ะที่อยู่อีกด้านหนึ่ง ยังรู้สึกถึงสภาวะจู่โจมที่หนุนเนื่องมาดุจระลอกคลื่น

ทั้งสามต้องต้านทานรับเอาไว้

นอกจากลุ้ยติ่งโหวที่ใช้ดรรชนีโศกศัลย์ พอต้านรับไว้ได้แล้ว เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะล้วนมีสภาพร่อแร่คับขัน...ดีที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าคอยคลี่คลายสลายแทน แต่ก็เป็นเหตุให้โอกาสพุ่งชนกำแพงของผู้สันโดษภูษาฟ้าลดน้อยถอยลง

ง้วนจับซาหังคล้ายกับมีแขนขายืดยาวนับไม่ถ้วน มันใช้กระบวนท่าแผ่พุ่งพลังระยะไกล ขอเพียงเป็นศัตรูของมัน ล้วนถูกมันรุกไล่จนร่อแร่

ยามนั้น เสียงสุนัขหอนยิ่งเกรี้ยวกราดกว่าเดิม

ขณะเดียวกัน ที่ห่างไกลบังเกิดเสียงแมวร้องดังมา

ดังแว่วมาจากห้าทิศทาง

เป็นเสียงแมวร้องห้าชนิด

หนึ่งคล้ายคร่ำครวญ หนึ่งคล้ายรำพัน หนึ่งคล้ายเรียกหาคู่ หนึ่งคล้ายแย่งอาหาร หนึ่งคล้ายขู่คำราม

ง้วนจับซาหังใช่มีสีหน้ายินดีหรือไม่ ไม่มีผู้ใดทราบ ทั้งนี้เพราะโฉมหน้าของมันหลอมรวมกับรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อแล้ว แต่สองตามันกลับทอประกายสีทองอันลี้ลับชั่วร้าย พลันตวาดสั่งเตี่ยอ่วยสี่ว่า

"กับดักคลี่กางไว้แล้ว เจ้ารีบเข้าร่วมขบวนของพวกมัน"

เตี่ยอ่วยสี่หอบหายใจ กล่าวว่า

"แต่ว่าอาการบาดเจ็บของเรา..."

ง้วนจับซาหังส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้องว่า

"สนใจอาการบาดเจ็บของเจ้าไยกัน? มังกรเขียวหกบรรจบ ต้องฆ่าจูกัวะ เราสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของเจ้า เรายังจะเพิ่มพลังฝีมือแก่เจ้าห้าส่วน..."

มันกวักมือวูบ เตี่ยอ่วยสี่ก็ลอยตัวขึ้นมา

ง้วนจับซาหังฟันสองมือ เตี่ยอ่วยสี่กลับบินขวางถึงเบื้องหน้ามัน หยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ สองเท้าแนบชิดกัน

ง้วนจับซาหังตบฝ่ามือใส่ส้นเท้าทั้งสองของเตี่ยอ่วยสี่ จากนั้นประทับใส่จุดแป๊ะหวยบนขม่อมของมัน

เตี่ยอ่วยสี่ส่งเสียงร้องออกมาคำหนึ่ง

พริบตานั้น มันคล้ายพยัคฆ์หลุดจากกรง บนร่างของมันยังรับบาดเจ็บ บาดแผลของมันยังปรากฏโลหิตไหลหลั่ง แต่คนคล้ายดึงดูดขวัญวิญญาณของพยัคฆ์ตัวหนึ่ง เสือดาวตัวหนึ่ง และเหยี่ยวตัวหนึ่งตลอดทั้งร่างแผ่พุ่งพลังที่สะกดผู้คน คุกคามคน และเพียงพอกับการฆ่าคนออกมา

ง้วนจับซาหังกระทำเรื่องนี้ด้วยความรวดเร็ว เพียงชั่วขณะก็สำเร็จลุล่วง ทางหนึ่งกระทำ ทางหนึ่งพึมพำว่า

"เราเปลี่ยนแปลง เราเปลี่ยนแปลง เราเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนแปลง..."

มิหนำซ้ำมันยังเปิดฉากจู่โจมใส่ศัตรู สภาวะจู่โจมเกรี้ยวกราดคลาย

ผู้สันโดษภูษาฟ้าตวาดด้วยความร้อนรุ่มใจว่า

"สี่ซือตี๋ ท่านบังคับถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไปเช่นนี้...รังแต่ร้ายมัน"

ง้วนจับซาหังหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

"ท่านยุ่งเกี่ยวได้หรือ? ยังคงยุ่งเกี่ยวกับตัวเองเถอะ ยามนี้เราเป็นคนกึ่งเทพกึ่งเซียน ความเป็นความตายของคนขึ้นอยู่กับความพอใจของเรา"

มันเปิดฉากจู่โจมอย่างเกรี้ยวกราด ผสานกับน้ำเสียงอันเกรี้ยวกราดว่า

"พวกท่านล้วนติดกับของเรา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป"

ซึ่งความจริง ภายใต้กับดักแห่งฟ้า ผู้ใดสามารถมีชีวิตอย่างอมตะตลอดกาล?

ภาคที่ 4

ง้วนจับชาหิ้ง

ตำนานเรื่องราวนี้สอนพวกเราว่า

ไม่มีตำนานเรื่องราวที่ให้บทเรียนแก่ผู้คนได้ นอกจากมันได้คิดเอง

ไม่มีคำพูดใดสามารถเปลี่ยนแปลงท่านได้ นอกจากคำพูดนั้นประจวบกับเป็นวาจาในจิตใจท่าน

ประการสำคัญยิ่งกว่า ทั้งต้องทำความเข้าใจยิ่งกว่าคือ ผู้คนเป็นสัตว์โลกที่ทางหนึ่งบอกว่า ทั้งหมดไยต้องต่อสู้ช่วงชิง แต่อีกทางหนึ่งก็พันตูอย่างเอาเป็นเอาตาย

1 คนบ้าคลั่งที่คล้ายผู้ห้าวหาญ

ยามนั้นรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อเปล่งประกายจางๆ ทั้งยังส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้งออกมา แม้แต่พระพักตร์ก็มีชีวิตความรู้สึกขึ้นมา

รูปปั้นรูปหนึ่งกลับกลายเป็นคนมีชีวิตแล้ว

ลุ้ยติ่งโหวทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนมีชีวิตผู้หนึ่ง กลับกลายเป็นรูปปั้นรูปหนึ่ง"

ง้วนจับซาหังที่หลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อพลันฟาดฝ่ามือกระแทกเตี่ยอ่วยสี่ที่ได้รับการบรรจุพลังปลิวลิ่วออกไป

ปลิวลิ่วออกนอกโบสถ์

ผู้สันโดษภูษาฟ้าตวาดว่า

"สกัดมันไว้ อย่าให้มันสมทบกับผู้อื่น ก่อตั้งค่ายกลจักรวาลหกบรรจบ มังกรเขียวเสือขาวไร้ต้นไร้ปลายขึ้น"

เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะแยกย้ายเป็นซ้ายขวา โอบสกัดเตี่ยอ่วยสี่ไว้

ง้วนจับซาหังพลันตวาดว่า

"ปวดท้อง"

เตียถั่วพลันบังเกิดอาการปวดท้องราวถูกบิด คล้ายปรากฏคมมีดบิดคว้านกระเพาะลำไส้

ง้วนจับซาหังทางหนึ่งคลี่คลายวิชาเข็มวิเศษปักยุ่งเหยิงของสตรีทอผ้า ทางหนึ่งเบิกตาตวาดสำทับว่า

"ปวดศีรษะ"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะร้องโอยคำหนึ่ง ยกมือกุมศีรษะย่อกายลง เจ็บปวดจนเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเห็นง้วนจับซาหังสามารถใช้พลังปรารถนาในวิชาจิตสมาธิ โค่นศัตรูโดยไม่ต้องลงมือ ก็ตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว มือซ้ายประกบนิ้วเป็นเคล็ดวิชาดาบมือขวาตั้งท่าเป็นสภาวะกระบี่ จู่โจมใส่ง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังเห็นเช่นนั้นทราบว่าผู้สันโดษภูษาฟ้าตัดใจเสี่ยงชีวิตใช้ลมปราณภูษาฟ้า ฝืนใจเกร็งกำลังภายในขึ้น หลังการต่อสู้ แม้ไม่ตายก็ต้องล้มป่วยลง

แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้สันโดษภูษาฟ้าคล้ายฟื้นฟูพลังฝีมือชั่วคราว บวกกับใช้ออกด้วยวิชาดาบคะนึงหาน้อยและกระบี่สลายวิญญาณน้อย หลอมรวมดาบกระบี่เข้าด้วยกัน ยามกะทันหันกลับสะกดง้วน-จับซาหังเอาไว้

หากมิใช่ง้วนจับซาหังตีความของตำราอักษรคีรี บวกกับฝึก-ปรือลมปราณฝืนอัปยศสำเร็จ ทั้งยังเพิ่งรวมตัวเข้ากับพระโพธิสัตว์ตักม้อ ไม่แน่ว่าจะต้านรับสภาวะจู่โจมของผู้สันโดษภูษาฟ้าครั้งนี้ได้

พริบตานั้น ง้วนจับซาหังไม่คำนึงมากความ ใช้ยอดวิชาทั้งสิบสามแขนงออก

มันอาศัยยอดวิชาทั้งสิบสามแขนงสร้างชื่อลือเลื่อง จนได้รับขนานฉายาเป็นง้วนจับซาหัง (สิบสามกำหนดแซ่ง้วน)

แต่ละ "กำหนด" ของมันล้วนกำหนดอายุขัยของศัตรู

แต่สำนักสุขนิยมมีกฎข้อหนึ่ง หลังจากถ่ายทอดยอดวิชาแก่ศิษย์ตัวเองไม่อาจใช้ออกอีก

ทั้งหมดล้วนไม่เข้าใจว่า ปรมาจารย์ของสำนักสุขนิยมอุ้ยแชแชแชไฉนกำหนดกฎเกณฑ์เช่นนี้ ไหนชั้งได้ซือเคยบอกว่า หากละเมิดกฎอาจกระทบกระเทือนถึงพลังการฝึกปรือ จูกัวะซิงแซเห็นว่า นี่เป็นการสร้างหลักการสะกดข่มตามธรรมชาติ ผู้สันโดษภูษาฟ้าคำนวณว่า หากใช้วิชาฝีมือที่ถ่ายทอดแก่ศิษย์ออกจะได้รับกรรมสนอง โดยถูกศิษย์ทรยศ

ส่วนง้วนจับซาหังแม้เห็นว่าไร้สาระ เข้าใจว่าจิตเจตนาของซือแป่ไม่ต้องการให้พวกตนรับศิษย์โดยพร่ำเพรื่อ หรือเร่งเร้าให้แต่ละคนบัญญัติวิชาฝีมือขึ้นใหม่ แต่วันเวลาที่ผ่านมา ยังไม่กล้าละเมิดกฎข้อนี้

ดังนั้นยามนี้แม้เป็นการต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย แต่วิชาที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าใช้ออก เพียงเป็นดาบคะนึงหาน้อยกับกระบี่สลายวิญญาณน้อยหาใช่ดาบคะนึงหาใหญ่ และกระบี่สลายวิญญาณใหญ่ที่ถ่ายทอดแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่

ง้วนจับซาหังกลับใช้ฝ่ามือสุดแค้น และหมัดสุดอาฆาตออก

มันความจริงถ่ายทอดวิชาฝีมือเหล่านี้แก่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแล้ว

ง้วนจับซาหังยังใช้หมัดสะกด กระบี่สภาวะ และเพลงเท้าจิตรกรรมออกไป

มันถ่ายทอดท่าไม้ตายเหล่านี้แก่กู่ทิซาและเตี่ยอ่วยสี่แล้ว แต่ยามนี้ล้วนใช้ออก

มันปราศจากจิตกริ่งเกรงอีก

สาเหตุสำคัญสืบเนื่องจากมันเป็นเทพเจ้าแล้ว

เป็นเทพเจ้าสัประยุทธ์

มีแต่ผู้คนจึงกลับถูกฟ้าลงทัณฑ์ รับกรรมสนอง...เทพเจ้ายังกลัวอันใด?

ดังนั้นมันตอบโต้สภาวะจู่โจมของผู้สันโดษภูษาฟ้าอย่างสุดกำลัง

ยอดวิชาของง้วนจับซาหังทั้งสิบสามแขนงมีดังนี้

กระบวนท่าแรกเริ่มรองรับ หมุนเวียนบรรจบ ซึ่งเพิ่งใช้ต่อผู้สันโดษภูษาฟ้า

วิชาไม้เท้าเส้นเดียว ซึ่งใช้รับแทนการรุก ปลิดชีวิตแฮ่โฮ้ว-สี่จับอิดไป

วิชากระบี่สภาวะ ซึ่งที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผู้เป็นศิษย์คนโปรดของมัน จู่โจมสังหารภูษาฟ้ามีตะเข็บ ที่เป็นบุตรของผู้สันโดษภูษาฟ้า

วิชาหมัดสะกด ซึ่งเป็นท่าไม้ตายของกู่ทิซา

วิชาเพลงเท้าจิตรกรรม ซึ่งมันถ่ายทอดแก่เตียอ่วยสี

วิชาพลังหนึ่งตวาด ซึ่งมันใช้โค่นเตียถั่วและฉั่วจุ้ยโต๊ะล้มลง

วิชาฝ่ามือสุดแค้น ซึ่งที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเรียนรู้จากมันเป็นแขนงที่สอง

วิชาหมัดสุดอาฆาต ซึ่งที่เจ็ดแห่งแผ่นดินร่ำเรียนไปเป็นแขนงที่สาม

วิชาทลายหลักหิน ซึ่งมันถ่ายทอดแก่ศิษย์คนโตลู่จีออิด

วิชากระบี่แค้นดาวบิน ซึ่งมันถ่ายทอดแก่ศิษย์ที่สองอี้ซีหนอ

วิชาเคล็ดกระบี่คำพังเพย ที่เป็นเพลงกระบี่ของฉี้บุ้นลักแล้ว

วิชาสายธารไหลตรง ลมอสนีก่อหวอด ที่เป็นวิชาหมากรุกของเอี๊ยบกี้โหงว

ยังมีวิชายอดวิชาแยกร่างแปลงเงา ซึ่งสามารถทำให้ง้วนจับ-ซาหังสามารถแปลงร่างเป็นพระโพธิสัตว์ตักม้อ แม้แต่เสื้อผ้า ผมเผ้า อวัยวะภายใน จิตวิญญาณยังใช้จู่โจมศัตรูได้

ง้วนจับซาหังอาศัยลมปราณสุขนิยมเป็นพื้นฐาน ฝึกลมปราณฝืนอัปยศเป็นธาตุพลัง ใช้เคล็ดตำราอักษรคีรีขับเคลื่อนโคจร ใช้ยอดวิชาเหล่านี้ออก

มิหนำซ้ำมันยังมีของวิเศษอีกประการหนึ่ง

เป็นเกาทัณฑ์รันทด

เกาทัณฑ์แรกของมันก็ทำร้ายจิตใจคน

ผู้ที่ถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่เป็นสตรีทอผ้า คนที่ถูกทำร้ายจิตใจเป็นผู้สันโดษภูษาฟ้า

ผู้สันโดษภูษาฟ้าสู้พัวพันง้วนจับซาหังไว้

สตรีทอผ้ากลับสะอึกถึงเบื้องหน้าฉั่วจุ้ยโต๊ะกับเตียถั่ว ใช้วิชาฝังเข็มแยกย้ายแทงใส่จุดสำคัญบนร่างคนทั้งสองหลายแห่ง

วิชาที่ใช้เป็นมือดอกท้อน้อย

พริบตานั้นฉั่วจุ้ยโต๊ะไม่ปวดศีรษะ เตียถั่วไม่ปวดท้องแล้ว

สตรีทอผ้าข่มกลั้นความเจ็บปวดที่ถูกลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ ตวาดว่า

"รีบหนี หาไม่ก็หนีไม่รอดแล้ว"

ลุ้ยติ่งโหวโคจรพลัง ฟื้นฟูลมปราณส่วนใหญ่ยึดกายขึ้นตวาดว่า

"เราไม่ไป เราทั้งสามผนึกกำลังต่อสู้กับมารร้ายนี้ ไม่เชื่อว่าสู้ไม่ได้"

ท่านยื่นนิ้วชี้ทั้งสองข้างออก...นิ้วมือข้างซ้ายของท่านแม้หักไปสี่นิ้วแต่นิ้วชี้ของท่านยังเป็นปรกติดังเดิม

นิ้วชี้ทั้งสองนิ้วพลันปรากฏเปลวอัคคีพวยพุ่ง

นิ้วหนึ่งเป็นอัคคีทอง นิ้วหนึ่งเป็นอัคคีสีคราม

ท่านกรีดวาดนิ้วมือทั้งสอง คล้ายเป็นดาบทองกระบี่ครามสองเส้นจู่โจมใส่ง้วนจับซาหัง

นี่เป็นท่าไม้ตายของตระกูลลุ้ย...อัคคีอสนีบาต

เตียถั่วยืนกรานไม่จากไป มันร้องถามว่า

“ไฉนให้เราหลบลี้ไป?”

สตรีทอผ้ามือกุมหัวใจ กระซากเสียงว่า

“พวกท่านไม่ไป จะตกตายร่วมกันในที่นี้หรือไร?”

ยามนั้นลุ้ยติ่งโหวเปล่งอานุภาพ สามารถรวมกำลังกับผู้สันโดษ-ภูษาฟ้าต้านทานสิบสามยอดวิชาของง้วนจับซาหังเอาไว้

พวกท่านใช้วิธีโหมจู่โจม ต้านทานรับการโหมจู่โจม

เตียถั่วก็กระซากเสียงว่า

“เราไหนเลยเป็นคนขลาดเขลากลัวตาย ผู้อาวุโสดูแคลนเราไปแล้ว”

สตรีทอผ้าจ่อเข็มใส่หว่างคิ้วของเตียถั่ว ร้องถามว่า

“เจ้าจะไปหรือไม่?”

เตียถั่วมีโทสะขึ้นมา ส่วนคำว่า

“ไม่ไป ท่านจะฆ่าฟันก็ฆ่าฟัน หากไม่ฆ่าฟันก็ปล่อยให้เราไปสู้ศัตรู”

สตรีทอผ้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“อาศัยเจ้า...”

แต่แล้วพลันเจ็บปวดหัวใจสุดทนทาน ข้อมือสั่นสะท้าน ปลายเข็มกรีดใส่หว่างคิ้วเตียถั่วเป็นรอยแผลโลหิตเส้นหนึ่ง

ฉั่วจุ้ยโต๊ะพลันถามว่า

“พั่วพั้ว (คำยกย่องสตรีชรา) ไฉนให้พวกเราจากไป?”

เตียถั่วร้องสอดขึ้น

"เป็นเด็กน้อยเจ้าที่ขลาดเขลากลัวตายอีกแล้ว เราเข้าใจว่าเจ้าเปลี่ยนแปลงนิสัย แต่แล้วสุนัขยังรับประทานอาจม..."

สตรีทอผ้าสอดคำขึ้น

"พวกเจ้าไม่ไป รั้งอยู่ที่นี้ก็ไม่อาจช่วยเหลือได้ จากไปจึงเป็นหนทางรอด พวกท่านสมควรรีบรุดไปสกัดฆ่าฟันเตี่ยอ่วยสี่ ขอเพียงมันสมทบกับซือเฮียตี๋ร่วมสำนัก ก็จะก่อตั้งค่ายกลมังกรเขียวหกบรรจบขึ้น ยามใดที่ก่อตั้งขึ้น เกรงว่าเขาต้องประสบชะตากรรม"

เตียถั่วกระโจนปราดขึ้น ถามว่า

"ท่านหมายถึงเขา?"

สตรีทอผ้ากุมหัวใจรับคำว่า

"เป็นเขา"

เตียถั่วร้องเสียงหลงว่า

"ท่านพูดปด หากเป็น 'เขา' จริงๆ ไหนเลยกล้วตัวหนอนทั้งหกนี้?"

สตรีทอผ้าหัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า

"พวกเจ้ายังไม่ทราบ ปรมาจารย์สำนักสุขนิยมอุ้ยแซแซแซทราบว่าในศิษย์ของท่านทั้งสี่ นับจูกัวะซิงแซมีรากฐานปัญญา ประสบการณ์ความสามารถเด่นล้ำที่สุด เกรงว่าหากหลงเดินเข้าสู่เส้นทางมาร จะไม่มีผู้ใดกำราบได้ จึงก่อตั้งค่ายกลจักรวาลหกบรรจบ มังกรเขียวเสือขาวไร้ต้นไร้ปลายขึ้น ถ่ายทอดแก่ศิษย์อันดับแรก เอี๊ยบอายเซี้ยง เอี๊ยบอาย-เซี้ยงหลังจากปลงผมบวชเป็นหลวงจีน ใช้ฉายาไหนชั้งได้ซือ คนก็สาบสูญไร้ร่องรอย ไม่ทราบเพราะเหตุใด วิชาค่ายกลนี้กลับตกไปในมือของง้วนจับซาหัง แต่อุ้ยแซแซแซดูออกแต่แรกว่า ง้วนจับซาหังมีจิตใจไม่เที่ยง จึงถ่ายทอดวิชาลมปราณอยู่รอดให้ ขอเพียงผู้บาดเจ็บยังมีลมหายใจอยู่ จะอาศัยลมปราณนี้ชุบชีวิตผู้คนได้ เมื่อครู่ง้วนจับซาหังใช้พลัง

ฝีมือนี้ ชุบชีวิตเตี่ยอ่วยสี่กลับคืนมา

"เพียงแต่ง้วนจับซาหังเมื่อฝึกปรือลมปราณอยู่รอด ก็ไม่อาจผลักดันค่ายกลมังกรเขียวหกบรรจบ หาไม่ยอดวิชาเกิดการหักคล้ายกันเอง เอ็นชีพจรภายในกายต้องขาดสะบั้นเสียชีวิต สิบกว่าปีมานี้ง้วนจับซาหังก็ฝึกอบรมลู่จืออิด อี้ซีหนอ กู่ทิซา เตี่ยอ่วยสี่ เอี๊ยบกี้โหงว ฉี้บุ้นลักทั้งหกฝึกซ้อมวิชาค่ายกลนี้ ตระเตรียมล้อมกักสังหารจูกัวะซิงแซ พวกเราต้องฆ่าคนใดคนหนึ่งในพวกมันทั้งหก ค่ายกลจึงก่อตั้งไม่สำเร็จ"

เตียถั่วค่อยเข้าใจในบัดดล ร้องว่า

"ผิดท่าแล้ว"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"พวกเรารีบไปช่วยเหลือจูกัวะซิงแซ"

พลันได้ยินเสียงดังปานฟ้าร้อง คล้ายกับอสนีบาตฟาดทลาย

เสียงอสนีบาตดังครั้งแล้วครั้งเล่า กระแทกกระทั้นใส่ง้วนจับซาหัง

"พวกท่านไป"

ลุ้ยติ่งโหวร้องออกมา สีหน้าก็เปลี่ยนแปลงไปตามเสียงอสนีบาตฟาดฟ้า ท่านกำลังเกร็งลมปราณฉีกหน้า ผสานกับวิชาอสนีบาตฟาดฟ้าจู่โจมสังหารง้วนจับซาหัง ปากกล่าวอีกว่า

"ที่นี้ปล่อยให้เรารับไว้เอง"

อสนีเกรี้ยวกราด อัคคีร้อนแรง แต่ไม่อาจจู่โจมเข้าใกล้ง้วนจับซาหังได้

ทั้งนี้เพราะพริบตานั้นระยะห่างระหว่างง้วนจับซาหังกับลุ้ยติ่งโหวเปลี่ยนเป็นยืดยาวไกลนัก

ซึ่งความจริง ทั้งสองเพียงยืนเผชิญหน้า พอยื่นมือก็สัมผัสถูก

แต่ลุ้ยดิ่งโหวรู้สึกว่าอยู่ไกลถึงสุดขอบฟ้าก็มิปาน

นั่นเป็นผลสืบเนื่องจากลมปราณฝืนอัปยศของง้วนจับซาหัง

นี่เป็นยอดวิชาย่นย่อวากลายเป็นนิ้วที่ระยะใกล้กลายเป็นห่างไกล ระยะไกลกลายเป็นย่นใกล้เข้า

เมื่อสามารถย่นระยะหนึ่งวาเป็นหนึ่งนิ้ว ก็สามารถยืดขยายหนึ่งนิ้วเป็นหนึ่งวา

เมื่อมันคิดจู่โจมสังหารศัตรู จะย่นระยะใกล้เข้า หากไม่ต้องการให้ศัตรูทำร้ายมัน ก็ยืดระยะห่างไกลออกไป

แรงระเบิดต่อให้รุนแรงกว่านี้ ขอเพียงผู้คนอยู่นอกรัศมีระเบิดก็ไม่น่าหวดหวั่นวิตก

ผู้สันโดษภูษาฟ้าทอดถอนใจยาวออกมา

ท่านทราบว่าลุ้ยติ่งโหวต้านทานรับไม่ได้

ท่านได้แต่เคลื่อนไหวแล้ว

ถึงแม้ว่านี่เป็นแผนการชั้นต่ำก็ตาม

แต่นี่เป็นวิธีเพียงหนึ่งเดียวที่จะล้อมกักง้วนจับซาหังไว้ยามนั้น สตรีทอผ้าขับไล่ฉั่วจุ้ยโต๊ะกับเตียถั่วติดตามเตี่ยอ่วยสี่ไปแล้ว ก็อาศัยเข็มเงินด้ายทองเข้าร่วมวงต่อสู้

นางใช้ออกด้วยวิชามือหักกิ่งใหญ่และดรรชนีดอกท้อน้อย พร้อมด้วยวิชาเข็มยุ่งเหยิงปักเร่งร้อน

วิชาเข็มนี้ก่อเกิดเป็นพลังกระบี่ เฉกเช่นวิชาศิลปะขั้นสูง

แต่ง้วนจับซาหังใช้ไม้เท้าร่ายรำเคล็ดกระบี่คำพังเพยออก ทุกกระบวนท่าโอ่อ่าผ่าเผย ขึ้นลงดั่งภูเขา คล้ายฟาดฟันฝ่าอากาศ และสาบสูญกลางอากาศ

เข็มในมือสตรีทอผ้า คล้ายเผชิญกับพลังกดดันนับพันชั่ง ยิ่งมายิ่งหนักอึ้ง และยิ่งมายิ่งถูกแช่แข็ง

นั่นเป็นผลสืบเนื่องจากพลังฝีมืออันลี้ลับของตำราอักษรดีรี

วิชาเข็มของสตรีทอผ้าแปรเปลี่ยนอีกครา เปลี่ยนเป็นใช้ออกด้วยวิชาก่อนเดินทางมากตะเข็บ กริ่งเกรงกลับคืนมาสาย

วิชาเข็มนี้ยังเพิ่มความหมายอีกชั้นหนึ่ง

เป็นความรัก

ความรักมีพลังหรือ?

มีจริง

ยามนี้เข็มทั้งสองเล่ม และเส้นด้ายหนึ่งเส้นในมือชักนำพลังสายนี้ออกมา

มันเย็บปิดสภาวะจู่โจมของง้วนจับซาหัง

ทิ่มแทงใส่จุดสำคัญของง้วนจับซาหัง

ทั้งยังพัวพันง้วนจับซาหังเอาไว้

กระบวนท่าของง้วนจับซาหังแปรเปลี่ยนตาม

มันชักนำพลังพิเศษเฉพาะของมันลงมือ

เป็นพลังแค้นอาฆาต

เป็นฝ่ามือสุดแค้นและหมัดสุดอาฆาต

แค้นและอาฆาตมีพลังหรือ?

มีจริง มิหนำซ้ำในโลกมนุษย์ ทุกวี่วันล้วนมีคนถูกทำลายภายใต้พลังแค้นและอาฆาต

หากมิใช่ลุ้ยติ่งโหวใช้ดาบพายุกระบี่แขวน แผ่พุ่งเปลวอัคคีสีทองและครามสองสายมาถึง เกรงว่าสตรีทอผ้าต้องถูกทำลายภายใต้พลังแค้นและอาฆาตนี้แล้ว

นี่มิใช่ความรักไม่อาจเทียบเท่าความแค้น

ยิ่งมิใช่ความรักไม่อาจเทียบเปรียบกับอาฆาต

หากแต่ความรักของคนผู้หนึ่ง ยากต้านทานเพลิงอัคคีและสำนึกอาฆาตที่กลุ้มจู่โจมใส่ได้

อย่าว่าแต่สตรีทอผ้ารับบาดเจ็บ ถูกลูกเกาทัณฑ์ยิงทำร้ายก่อนการจู่โจมไร้ผลแล้ว

ง้วนจับซาหังใช้เพลงไม้เท้าเส้นเดียว ขับกระแทกวิชาอสนีบาตฟาดฟ้าของล้ยติ่งโหวกลับไปหมดสิ้น

ผู้สันโดษภูษาฟ้าได้แต่เดินทางสายนี้

ท่านพลันเอี้ยวตัว พุ่มศีรษะชนใส่ผนังกำแพง

ท่านชนจนหน้าผากแตก โลหิตไหลรินลงอาบใบหน้า

กำแพงวัดสั่นคลอนแคลง กระเบื้องไม้ระแนงร่วงพร่างพรู ในที่สุดพังครืนลง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าย่อมมิใช่คิดสั้น

ยิ่งไม่ฆ่าตัวตาย

หากแต่ท่านชนวัดเล่าลิ้มยี่พังทลายลง เพื่อผลักดันค่ายกลเคลื่อนไหว

ท่านแปรสภาพจากการต่อสู้เป็นซุ่มจู่โจม

นี่เป็นค่ายกลพิฆาตชัยภูมิ

วัดเล่าลิ้มยี่พังทลายลงแล้ว

นี่เป็นเรื่องที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ปรารถนากระทำอย่างยิ่งยวด

ฮ่องเต้ที่ผ่านมาตลอดจนผู้มีอำนาจ เมื่อบุกตีเมืองหนึ่งได้ชมชอบเผาเมือง หากรบพุ่งปราชัย ก็เผาทำลายสิ่งก่อสร้าง ดังนั้นเมืองโบราณมีชื่อ ตลอดจนวัดวาอาราม ศาลาหอเก๋งที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ยากจะดำรงคงอยู่ได้ ผู้สันโดษภูษาฟ้าบังเกิดความเคียดแค้นชิงชังต่อเรื่องนี้ตลอดมา

แต่ตอนนี้อับจนปัญญาแล้ว

ท่านใช้ร่างกายบวกกับพลังอันแยบคาย กระแทกชนรอยต่อของ

รากฐานโครงสร้างวัดวาผ่อนคลายไปก่อน

ยามนี้พอพุ่งชนใส่ วัดวาก็พังครืนลง

กระเบื้องยุบหาย

เสาไม้หักโค่น

กำแพงพังทลาย

ไม้ระแนงสะบั้นกลาง

นี่คือเคล็ดวิชาพิฆาตชัยภูมิ

ทำลายล้าง "ชัยภูมิ" ที่มีอยู่ไปก่อน จากนั้นอาศัยสภาพการทำลายล้างล้อมกักศัตรูอยู่ในค่ายกล

หลังจากที่พิฆาตชัยภูมิ ผู้คนที่อยู่ในชัยภูมิ กลับกลายเป็นถูกชัยภูมิไล่ล่าฆ่าฟัน

เช่นเดียวกับที่ผู้คนสร้างความเน่าเหม็นแก่ลำธารหนองน้ำจนกลายเป็นน้ำพิษ ทำให้การทำนาเก็บเกี่ยวไม่ได้ผล กุ้งหอยปูปลามีพิษกลับเป็นการทำร้ายตัวเอง

และเช่นเดียวกับการตัดโค่นต้นไม้ ทำให้เกิดการพังทลายของชั้นดิน เมื่อเกิดอุทกภัยขึ้น จะสร้างความเสียหายร้ายแรง ท่วมท้นเรือกสวนไร่นา ทำลายชีวิตผู้คนและสัตว์เลี้ยงไป

ยังมีปรากฏการณ์ของแผ่นดินไหว ทะเลวิปริต ภูเขาไฟระเบิด ยามใดที่ชัยภูมิถูกทำลาย ผู้คนในชัยภูมิก็ยากดำรงคงอยู่ได้

วัดวาพังทลาย

กลายเป็นซากปรักหักพัง

ชัยภูมิสิ้นสูญไป

ชัยภูมิกลายเป็นการซุ่มจู่โจม

...ซุ่มสังหารง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังทางหนึ่งใช้เพลงไม้เท้าเส้นเดียวเฝ้าตรึงกำลังไว้ ทาง

หนึ่งผนึกพลังทลายหลักหิน กระแทกวัตถุผู้คนที่กระทบเข้าใกล้ตัวนั้นปลิวลิ่วออกไป

มันยังใช้เศษกระเบื้องอิฐหักเป็นอาวุธลับ

นั่นเป็นวิชาสายธารไหลตรง ลมอสนีก่อหวอด

แต่มันไม่อาจทะลวงฝ่าออกจากค่ายกลนี้

วิจารณ์ตามพลังฝีมือ ง้วนจับซาหังใกล้บรรลุถึงขั้นไร้ผู้ต่อต้านแล้ว

แต่ตอนนี้สิ่งที่จัดการกับมันมิใช่ผู้คน หากแต่เป็นชัยภูมิ

ต่อให้มันมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อาจทำลายล้างสภาพของการพิฆาตชัยภูมิไปได้

ผู้สันโดษภูษาฟ้าค่อยระบายลมหายใจออกมาคำหนึ่ง

แต่ท่านใช้ลมปราณภูษาฟ้า จนใกล้สิ้นเรี่ยวแรงแล้ว

ท่านถึงกับแทบสิ้นสติไป

คิ้วเคราของลุ้ยติ่งโหวก็ลุกชี้ชัน

ท่านไม่เพียงพิโรธ ทั้งยังเหน็ดเหนื่อย

หลังจากที่ตระกูลลุ้ยแขวนดาบผนึกกระบี่ ไม่ใช้อาวุธอีก เปลี่ยนเป็นใช้ดรรชนีต่างกระบี่ ใช้ฝ่ามือต่างดาบ การใช้วิชาดาบพายุกระบี่แขวนต้องเปลืองเรี่ยวแรงยิ่ง อย่าว่าแต่วิชาอสนีบาตฟาดฟ้าก็สิ้นเปลืองพลังลมปราณอย่างยิ่ง

อย่าว่าแต่ท่านอายุสูงวัยแล้ว

ในโลกมีเรื่องบางประการที่ไม่อาจบังคับแข็งขืนได้

เพศสัมพันธ์เป็นเรื่องหนึ่ง ขณะที่ระโหยโรยแรง มิใช่คิดแข็งแกร่งก็แข็งแกร่งได้

โชควาสนาก็เป็นเรื่องหนึ่ง เมื่อโอกาสยังไม่มาถึง ต่อให้มีความสามารถเทียมฟ้า ก็ได้แต่รอคอย

อายุขัยยิ่งเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องที่ท่านกระทำได้เมื่อสิบปีก่อน สิบปีให้หลังไม่แน่ว่าจะกระทำได้

ลุ้ยติ่งโหวเติบโตขึ้นมาท่ามกลางการต่อสู้
นี่นับเป็นเรื่องดี
เด็กที่เติบใหญ่ขึ้นจากการต่อสู้ ต้องเข้มแข็งดุดัน
ท่านก็ต่อสู้จนชราภาพ
นี่เป็นเรื่องเลวร้าย

คนที่ต่อสู้จนชราภาพ ผ่านการเคี่ยวกรำมากเกินไป มาดรแม้นมีชีวิตอยู่ ก็รับบาดเจ็บทุกแห่งหน ขณะที่ค่ำคืนฝนตกพรำ รอยแผลเก่าล้วนกำเริบ แทบได้ยินเสียงกระดูกกล้ามเนื้อของตัวเองร้องคร่ำครวญ

ลุ้ยติ่งโหวหลังจากผ่านการต่อสู้ ก็ต้องพักผ่อนหอบหายใจ
แต่ท่านไม่ทันหอบหายใจ ก็พบเห็นคนผู้หนึ่งล้มลงแล้ว
เป็นสตรีทอผ้า
ลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นยิงใส่หัวใจของนาง
นางเจ็บปวดรวดร้าวนัก
นางกัดฟันต่อสู้ ในที่สุดไม่อาจประคองตนสืบไป
อย่าว่าแต่นางได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจอยู่ก่อน
นางถูกทำร้ายที่หัวใจ
สตรีทอผ้าล้มลงอย่างแช่มช้า
ผู้สันโดษภูษาฟ้าส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ประคองนางไว้
พริบตานั้น ขบวนค่ายกลสับสนขึ้นมา
เมื่อสับสนวุ่นวาย ก็มีโอกาสให้ฉกฉวยได้

หากท่านคิดจัดการกับผู้ใด ต้องทำให้พวกมันสับสนวุ่นวายเอง สถานการณ์พอสับสนวุ่นวาย ก็จะตกอยู่ภายใต้การควบคุมของท่าน

ง้วนจับซาหังในค่ายกล มาดรแม้นมีฝีมือที่พิชิตไปทั่วแผ่นดิน

แต่ยามกะทันหันไม่อาจทะลวงฝ่าออกไป

มันใช้ท่าร่างและวิธีการห้าซนิด ยังคงอับจนปัญญา ค่ายกลนี้น่าเบื่อหน่ายไปแล้ว มีอยู่ครั้งหนึ่งมันเข้าใจว่าออกจากค่ายกล แท้ที่จริงยังอยู่ในค่ายกล อีกครั้งหนึ่งต้องหยดชะงักการบกฝ่าค่ายกลด้วยความตระหนก ยังมีอีกครั้งหนึ่งที่เห็นว่า ต่อให้ฟันฝ่าค่ายกลออกไป ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างสูง นอกจากนั้นมีอีกครั้งหนึ่งที่ง้วนจับซาหังพบเห็นตัวเองสิบสามคนเดินเข้าหาตน และอีกครั้งหนึ่งที่การทลายค่ายกลง่ายดายเกินไป ทำให้มันไม่กล้าทดสอบเสี่ยงดู

มาตรว่าผู้สันโดษภูษาฟ้าแบ่งแยกสมาธิ แต่ค่ายกลพิฆาตชัย-ภูมิยังทรงอานุภาพของการเข่นฆ่าสังหารไม่คลาย

ยามนั้น ง้วนจับซาหังพลันกระทำเรื่องหนึ่ง

มันหยุดยั้ง ยืนหยัด

ปลดคันเกาทัณฑ์

น้าวสายเกาทัณฑ์

ดึงลูกเกาทัณฑ์

พาดลูกเกาทัณฑ์

จากนั้นยิงออก

ลูกเกาทัณฑ์แหวกฝ่าค่ายกลออกไป

เกาทัณฑ์นี้ไม่ได้ยิงใส่ผู้สันโดษภูษาฟ้า

และไม่ได้ยิงใส่ลุ้ยติ่งโหว

ยิ่งไม่ได้ยิงต่อสตรีทอผ้า

ก่อนที่จะยิงเกาทัณฑ์ มันคล้ายเอื้อนเอ่ยชื่อ ชื่อคนสองคนต่อลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้น

...มันยิงใส่ผู้ใด?

มันยิงเกาทัณฑ์ออกนอกค่ายกล

ผู้สันโดษภูษาฟ้าตื่นตระหนกยิ่ง ร้องบอกต่อลุ้ยติ่งโหวว่า
"รีบฟาดใส่เราหนึ่งฝ่ามือ"
ลุ้ยติ่งโหวตะลึงลานกับที่
ท่านไม่เข้าใจสาเหตุความนัย
ผู้สันโดษภูษาฟ้าร้องอีกว่า
"ลงมือ ฟาดเรา จุดทั้งตง"
ลุ้ยติ่งโหวรีบฟาดฝ่ามือออก
ผู้สันโดษภูษาฟ้าถูกฝ่ามือฟาดใส่ แต่ยังกู่ร้องต่อที่ไกลตาว่า
"รีบหมอบลง"
สุ้มเสียงของท่านนี้ถ่ายทอดไปไกลแสนไกล
ท่านอาศัยพลังฝ่ามือของลุ้ยติ่งโหวถ่ายทอดเสียงออกไป

เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะ ซึ่งวิ่งตะบึงออกจากวัดเล่าลิ้มยี่ไปสามลี้ครึ่ง พลันได้ยินเสียงร้องครานี้

จากนั้นพวกมันได้ยินสุ้มเสียงอีกชนิดหนึ่ง ดังตามติดมาโดยกระชั้นชิด

เป็นเสียงฉีกกระชากฝ่าอากาศ
ยามนั้น เตียถั่ววิ่งนำหน้าฉั่วจุ้ยโต๊ะรับบาดเจ็บสาหัสกว่า
เตียถั่ววิ่งนำหน้าฉั่วจุ้ยโต๊ะอย่างน้อยครึ่งลี้
ฉั่วจุ้ยโต๊ะความจริงอยู่ในระหว่างการพุ่งปราดออกไป
ปฏิกิริยาประการแรกของมันคือหมอบลง
ลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านศีรษะของมันไป
เตียถั่วกำลังวิ่งตะบึงอยู่เบื้องหน้า
ฉั่วจุ้ยโต๊ะทางหนึ่งหมอบลงกับพื้น ทางหนึ่งร้องว่า
"กระโดดขึ้น"
...เป็นกระโดดขึ้น มิใช่หมอบลง

ทั้งนี้เพราะสภาวะเกาทัณฑ์แปรเปลี่ยนไปแล้ว

ลูกเกาทัณฑ์นี้หลังจากยิงจู่โจมใส่มันล้มเหลว คล้ายกับมีญาณวิถี กลับเปลี่ยนแปลงเส้นทางเกาทัณฑ์เอง

ลูกเกาทัณฑ์ดอกนี้ยิงเฉียงๆ ใส่กลางหลังมัน

เตียถั่วได้ยินเสียงร้องของผู้สันโดษภูษาฟ้าก่อน

จากนั้นเป็นเสียงแหวกฝ่าอากาศ

ยังมีเสียงร้องของฉั่วจุ้ยโต๊ะ

มันทราบว่าเผชิญการจู่โจมทำร้ายแล้ว

เตียถั่วไม่ขบคิดใคร่ครวญโดยละเอียด

มันเชื่อคำพูดของฉั่วจุ้ยโต๊ะ

มันกระโดดปราดขึ้นกลางอากาศอย่างเร่งร้อน

ลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นยิงเฉียงๆ ใส่พื้นดิน

ขนเกาทัณฑ์ยังสั่นพลิ้ว

ลูกเกาทัณฑ์ปักตรึงอยู่ที่นั้น คล้ายกับหลักหินที่ซูบเรียวหลักหนึ่ง

เตียถั่วกลับคล้ายเดินผ่านประตูนรกมารอบหนึ่ง

เป็นเกาทัณฑ์ที่น่ากลัวนัก

ง้วนจับซาหังยังอยู่ในค่ายกลวัดเล่าลิ้มยี่ น้าวคันเกาทัณฑ์ยิงลูกเกาทัณฑ์ แต่กลับยิงใส่เตียถั่วและฉั่วจุ้ยโต๊ะที่อยู่ห่างไปหลายลี้

ง้วนจับซาหังขมวดคิ้ว

คิ้วเคราของรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อใช้สีแต้มวาดขึ้น แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นหนวดเคราแท้จริง

ยังมีขนคิ้วที่ดกหนา

ง้วนจับซาหังคล้ายล่วงรู้ว่าลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นยิงพลาดผิด

ซองเกาทัณฑ์ของมัน ความจริงมีลูกเกาทัณฑ์อยู่เก้าดอก

ประกอบด้วยเกาทัณฑ์สีดำเข้มแปดดอก มีเพียงดอกหนึ่งเป็นสีแดง

เป็นลูกเกาทัณฑ์เล็กๆ สีแดงฉาน

...ยามนี้มันเหลือลูกเกาทัณฑ์เพียงเจ็ดดอก

ง้วนจับซาหังกับเกาทัณฑ์ของมัน คล้ายมีกระแสจิตสัมพันธ์กัน เกาทัณฑ์ยิงถูกหรือไม่ มันแม้มองไม่เห็น แต่ยังรู้สึกได้

มันดึงลูกเกาทัณฑ์ออกมาอีก

น้าวคันเกาทัณฑ์

...คราวครั้งนี้มันคิดยิงใส่ผู้ใด?

ผู้สันโดษภูษาฟ้าผลักเคลื่อนค่ายกลอย่างเต็มที่

ท่านไม่อาจปล่อยให้ง้วนจับซาหังยิงเกาทัณฑ์ออกอีก

ท่านท่องบ่นพึมพำ ผมเผ้าคิ้วเครากลับกลายเป็นหงอกขาวอย่างรวดเร็ว

ทันใด ลมพายุก่อหวอด

เศษซากปรักหักพังม้วนตัวขึ้นมา กอปรเป็นกำแพงลมปราณแฝงไว้ด้วยเศษชิ้นส่วนที่แตกสลาย แต่ไม่ว่าอาวุธของมีคมใด ยากจะทะลวงผ่านกำแพง "พิฆาตชัยภูมิ" ชั้นนี้ไปได้

ง้วนจับซาหังหัวร่อแล้ว

ท่ามกลางเสียงเศษชิ้นส่วนที่แตกสลายกระทบกระแทกกัน เสียงหัวร่อนี้ฟังดูบ้าคลั่งเป็นพิเศษ

มันที่อาศัยร่างอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ ดูไปคล้ายคนบ้าคลั่งผู้หนึ่ง

คนบ้าคลั่งที่ห้าวหาญผู้หนึ่ง

ง้วนจับซาหังยังพาดลูกเกาทัณฑ์

น้าวคันเกาทัณฑ์

...ลูกเกาทัณฑ์ไม่อาจทะลวงผ่านกำแพงลมปราณ อย่างนั้นมันยิง

อะไร?

มันพึมพำเรียกชื่อคนผู้หนึ่งต่อลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้น
หัวเกาทัณฑ์ของมันกลับชี้ลงสู่พื้น
...หรือว่าเป้าหมายการยิงของมันมิใช่ผู้คน หากแต่เป็นพื้นพสุธา?

...คนบ้าคลั่งที่ห้าวหาญนี้กลับตั้งตัวเป็นศัตรูกับพสุธา?
เสียงขวับคราหนึ่ง มันยิงลูกเกาทัณฑ์ออกไป
ยิงใส่พื้นดิน
ชำแรกไปในพื้นดิน
ทะลวงทะลุผิวดินไป
จากนั้นเป็นเสียงทึบ เมื่อลูกเกาทัณฑ์ยิงทะลุทรวงอกของสตรีทอผ้านอนอยู่พ้นออกมา

สตรีทอผ้าที่รับบาดเจ็บสาหัส เพียงหลงเหลือลมหายใจอีดหนึ่งไหนเลยทนทานรับลูกเกาทัณฑ์ดอกนี้ได้?

ลูกเกาทัณฑ์ดอกนี้ทั้งปลิดปลงสังหารสตรีทอผ้า ทั้งยังทำร้ายจิตใจผู้สันโดษภูษาฟ้าอย่างแสนสาหัส

สำหรับกับผู้สันโดษภูษาฟ้า นี่นับเป็นผลกระทบกระเทือนถึงชีวิต
ง้วนจับซาหังหัวร่อดังๆ
หัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง
มันหัวร่อราวกับผู้ห้าวหาญ
ท่าหัวร่อบ้าคลั่ง
ความรู้สึกหัวร่อคลุ้มคลั่ง
มันดึงลูกเกาทัณฑ์ออกมาอีก
...ในซองเกาทัณฑ์ยังมีลูกเกาทัณฑ์อยู่ห้าดอก
คราครั้งนี้มันยิงลูกเกาทัณฑ์ขึ้นฟ้าไป

...หรือว่าเป้าหมายการยิงของมันมิใช่ผู้คน หากแต่เป็นสวรรค์?
...คนบ้าคลั่งอันห้าวหาญผู้นี้กลับกล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับสวรรค์?
ผู้สันโดษภูษาฟ้าเห็นผิดท่า ท่านแม้วิปโยคโศกเศร้า คับแค้นแน่นอก แต่ยังไม่สูญเสียสติสัมปชัญญะ
ท่านขู่คำรามใส่ลุ้ยติ่งโหวว่า
"ฟาดจุดเล้งไท้ของเรา"
คราครั้งนี้ลุ้ยติ่งโหวมีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่ง ใช้วิชาอสนีบาตฟาดฟ้าออกไป
ผู้สันโดษภูษาฟ้าส่งเสียงร้องว่า
"หมอบลง"
สุ้มเสียงคล้ายสายฟ้าฟาด ถ่ายทอดไปไกลโข
ยามนั้น งัวนจับซาหังปล่อยลูกเกาทัณฑ์ออก
เกาทัณฑ์คล้ายประกายไฟจุดหนึ่ง พุ่งหายลับไปในนภาราตรี
คราครั้งนี้มันไม่ได้เรียกชื่อคนอีก

เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะคล้ายนกหวาดเกาทัณฑ์ ยังคงวิ่งตะบึงสืบต่อ
พวกมันใกล้บรรลุถึงละแวกที่ตากสมุนไพรแล้ว
พลันปรากฏคนผู้หนึ่งวิ่งสวนทางมา
คนที่สูงใหญ่ยิ่งผู้หนึ่ง
ไม่ เป็นผู้คนสองคน
เป็นคนที่สูงใหญ่สองคนแบกซ้อนกัน ดังนั้นดูไปคล้ายยอดมนุษย์ที่สูงตระหง่านตนหนึ่ง
ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง คนผู้นี้คือถังป้อง
บนหลังมันแบกชายฉกรรจ์สูงใหญ่อีกคนหนึ่ง
ชายฉกรรจ์นั้นย่อมเป็นจูตั่วก่อยี้

จูตั่วก่อยี้หลังจากจู่โจมสังหารหัวหน้าหน่วยพายุเล้าชั้วนอั้ว ขู่ขวัญกู่ทิซาล่าถอย ตัวเองพลอยล้มลง ถังป้องู้จึงแบกมันเร่งรุดเดินทางเพื่อช่วยเหลือพวกพ้องที่วัดเล่าลิ้มยี่

ตอนแรกถังป้องู้ยังเข้าใจว่าผัคนที่วิ่งสวนมาเป็นศัตร จากนั้นก็เห็นชัดตา

...ที่แท้เป็นฉั่วจุ้ยโต๊ะกับเตียถั่ว
...ดูท่าทั้งสองรับบาดเจ็บไม่น้อย
...โดยเฉพาะฉั่วหน้าดำนั้น
...ดูท่าสภาพการต่อสู้ที่วัดเล่าลิ้มยี่คงดุเดือดยิ่ง
ดังนั้นถังป้องู้ส่งเสียงร้องว่า
“นี่ พวกท่าน...”

เกรงว่าเป็นวาจาไร้สาระ

คำทักทายระหว่างคนต่อคน มักเป็นวาจาไร้สาระ สมมติเช่น... ท่านสบายดีหรือ? วันนี้อากาศแจ่มใสไม่น้อย รับประทานอาหารแล้วหรือไม่? เดินเล่นหรือไม่? มีเวลาว่างหรือ? สีหน้าของท่านดียิ่ง...ล้วนแล้วแต่ปากกล่าวไม่ตรงกับใจ ไม่ทราบมีความหมายอันใด

หลังจากนี้ถังป้องู้คิดกล่าววาจาไร้สาระอันใด ไม่มีผู้ใดทราบ
ทั้งนี้เพราะมันไม่ได้กล่าวต่อ
สุ้มเสียงที่แหลมเล็กเสียงหนึ่ง คล้ายสายฟ้าฟาดลงจากกลางอากาศ ตัดบทของมันว่า

“หมอบลง”

นั่นเป็นคำเตือนของผู้สันโดษภูษาฟ้า
เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะรับทราบความร้ายกาจของลูกเกาทัณฑ์ที่เร้นลับดั่งภูตร้ายมาแล้ว ดังนั้นปฏิกิริยาของพวกมันคือหมอบลงในบัดดล
แต่ถังป้องู้ยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใดเห็นคนทั้งสองหมอบตัว

ลงราวกับสุนัขหิวโหยแย่งชิงอาจม รู้สึกขบขันน่าหัวร่อยิ่ง

ยามนั้น ลูกเกาทัณฑ์มาอีกแล้ว

ลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ถังป้องู้

ลูกเกาทัณฑ์ที่จู่โจมมาอย่างกะทันหันนี้ ถังป้องู้ไม่ทันระวังป้องกัน และไม่ทราบหลบหลีกอย่างไร?

อย่าว่าแต่บนหลังมันยังแบกคนที่รับบาดเจ็บเอาไว้

เตียถั่วและฉั่วจุ้ยโต๊ะที่หมอบอยู่บนพื้น พากันส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกว่า

“หมอบลง”

“ฟุบลง”

แต่ไม่ทันการณ์แล้ว

เกาทัณฑ์รันทดของง้วนจับซาหัง ไหนเลยอนุญาตให้มันรีรอลังเลชั่ววูบได้?

2 ผู้ห้าวหาญที่คล้ายคนบ้าคลั่ง

ลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ทรวงอกถังป้องู้

นอกจากถูกเกาทัณฑ์ทะลวงอก จบสิ้นชีวิตในบัดดลแล้ว ถังป้องู้ไม่มีผลสุดท้ายประการที่สองอีก

ถังป้องู้ถึงกับรู้สึกถึงรสชาติของเกาทัณฑ์ทะลวงอก

แต่ว่าไม่

ลูกเกาทัณฑ์นี้ไม่ได้ทะลุหัวใจไป

สภาวะเกาทัณฑ์พลันหยุดชะงักลง

ลูกเกาทัณฑ์นี้ถูกมือข้างหนึ่งของคนผู้หนึ่งตะปบคว้าไว้

เป็นมือเล็กๆ ข้างหนึ่ง

มือที่ขาวผ่อง สะอาดหมดจด เรียวยาวและสวยงาม

แต่ว่ามีพลัง

เป็นมือที่หนุ่มแน่น อมเลือดฝาดข้างนี้คว้าจับเกาทัณฑ์เอาไว้

สกัดเกาทัณฑ์นี้ไว้ทันท่วงที

...นี่เป็นมือของผู้ใด?

...คนผู้นี้เป็นใคร?

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง ถังป้องู้พอพบเห็นบุคคลที่มาถึงอย่างกะทันหันผู้นี้ รู้สึกว่าตัวเองเตี้ยเล็กยิ่ง

และกระจ้อยร่อยยิ่ง

ผู้มามีมือที่หนุ่มแน่นยิง

แต่ท่านมีอายุสูงวัยมากแล้ว

เคราสีเงินของคนผู้นี้สั่นพลิ้ว ทั้งที่ปราศจากลมโชย กล่าวด้วยความวิตกกังวลว่า

"วิชาเกาทัณฑ์ของง้วนสี่ซือตี๋ มีความรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง"

กล่าวจบหักลูกเกาทัณฑ์ หมุนตัวไปช้าๆ คิดพลิ้วกายจากไป

ที่แท้ท่านย่อตัวลง รับลูกเกาทัณฑ์แทนถังป้องู้

ขณะที่คนผู้นี้ยืดกายขึ้น ถังป้องู้ค่อยพบว่าท่านไม่สูงใหญ่เท่าใดถึงกับเตี้ยกว่ามันสองช่วงศีรษะ

อย่างมากท่านมีความสูงห้าเชียะสามนิ้ว

เพียงแต่ท่านมีบุคลิกภาพสยบขวัญผู้คน คล้ายขุนเขาอันมั่นคง

นี่ทำให้ถังป้องู้ได้คิดเป็นครั้งแรกว่า คนที่มีรูปร่างสูงใหญ่ไม่ถือว่าสูงใหญ่ ประการสำคัญอยู่ที่ความสามารถและบุคลิกภาพของคน ลักษณะของความสูงใหญ่เปรียบกับรูปโฉมภายนอกที่สูงใหญ่ ยังสูงใหญ่กว่ามากนัก

นี่จึงเป็นความสูงใหญ่ที่แท้จริง

ไม่เช่นนั้นคนผู้หนึ่งต่อให้สูงกว่านี้ ก็ไม่สูงเท่าต้นไม้ต้นหนึ่ง ไม่สูงกว่าเจดีย์ที่ตัวเองก่อขึ้นองค์หนึ่ง ถึงกับไม่สูงกว่าเชี้ยงแก่เด็ก* ตัวหนึ่ง

ถังป้องู้ยังไม่ทราบว่า คนที่ช่วยเหลือมันเป็นใคร จูตั่วกอยี้ที่

---

* ยีราฟ

กลางหลังมันพลันกล่าวว่า

"ผู้ผู้อาวุโส...ท่าน ท่านคือ..."

มันกลายเป็นติดอ่างขึ้นมา

มันพอเดือดดาลกัดดอาง

ยังมี ยามเมื่อเอียงอาย หวาดกลัว หรือแม้แต่เคารพเทิดทูน เกินไป ก็ไม่อาจกล่าวคำพูดที่สมบูรณ์ได้

เตียถั่วที่หมอบฟุบร่างอยู่บนพื้น กล่าวเสริมว่า

"ผู้อาวุโสเป็นซิงแซ (ท่านผู้รอบรู้) กระมัง?"

คนผู้นั้นกวาดตามองแวบหนึ่ง สอดคำขึ้น

"ท่านคือเตียถั่วแห่งหน่วยปฏิภาณฟ้ากระมัง? เตียซาปาสบายดีหรือ? นั่นเป็นฉั่วจุ้ยโต๊ะแห่งหน้าดำตระกูลฉั่ว จูตั่วก่อยี้และถังป้องู้กระมัง?"

ท่านเพียงกวาดมองแวบหนึ่ง ก็บ่งบอกชื่อแซ่ชาติตระกูลและความเป็นมาของแต่ละคนได้โดยไม่ผิดพลาด

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านผู้เฒ่ามิใช่เผชิญการซุ่มจู่โจมจากมังกรเขียวหกบรรจบหรอกหรือ? ไฉน..."

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"พวกมันทั้งหกมาแล้ว คิดก่อตั้งค่ายกลขึ้น แต่สี่ยอดมือปราบก็มาแล้ว กำลังต่อสู้กันที่ภูเขาตั่งปั้งซัว"

ถังป้องู้ถึงกับเบิกตาค้าง

...สี่ยอดมือปราบก็มาแล้ว?

...อย่างนั้นบุคคลที่เบื้องหน้าไยมิใช่เป็นจูกัวะซิงแซ?

ถังป้องู้คิดชมดูให้ละเอียดกว่านี้ แต่คนผู้นั้นจากไปแล้ว

ท่านมาอย่างฉับพลัน และจากไปอย่างกะทันหัน

ก่อนจากไปท่านกล่าวว่า
"เราจะรุดไปช่วยเหลือโค้วซือเฮีย"
จากนั้นคนจากไปจนไร้ร่องรอย
ชั่วครู่ให้หลัง เตียถั่วค่อยกล่าวว่า
"พวกเราสมควรรีบรุดไปยังภูเขาตั่งปั้งซัว"
ฉั่วจุ้ยโต๊ะกลับมีสีหน้าวิตกกังวล เตียถั่วสังเกตออก ดังนั้นถามว่า
"เป็นไรแล้ว?"
ฉั่วจุ้ยโต๊ะสั่นศีรษะ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า
"ไม่มีเรื่องใด"
เตียถั่วหน้าบูดบึ้งด้วยความไม่พอใจ ฉั่วจุ้ยโต๊ะจึงถามว่า
"ท่านเป็นไรแล้ว?"
เตียถั่วลอกเลียนน้ำเสียงมัน กล่าวว่า
"ไม่มีเรื่องของท่าน"
ฉั่วจุ้ยโต๊ะได้แต่กล่าวว่า
"จูก้วะซิงแซรับลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นไว้ แต่ง่ามมือถูกกระแทกฉีกขาด ปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา"
มันมีจิตใจละเอียดอ่อน สังเกตอย่างถี่ถ้วน มาตรแม้นส่วนตัวของมันรับบาดเจ็บสาหัส แต่ข้อปลีกย่อยเหล่านี้ยากจะรอดพ้นจากสายตาของมัน

ง้วนจับซาหังหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งราวผู้ห้าวหาญที่บ้าคลั่ง หันหน้าหาลูกเกาทัณฑ์ของมัน กล่าวว่า
"โค้วเซี่ยอิด ลุ้ยติ่งโหว่ พวกท่านไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจรอดพ้นจากเกาทัณฑ์ของเรา"

ผู้สันโดษภูษาฟ้าโค้วเชี่ยอิดเศร้าเสียใจต่อการตายของสตรีทอผ้า ขบวนค่ายกลก็สับสนขึ้นมา

...ค่ายกลที่สับสน ไหนเลยล้อมกักยอดฝีมือเช่นง้วนจับซาหังได้

ง้วนจับซาหังดึงลูกเกาทัณฑ์ออกมาอีก

คราครั้งนี้พาดลูกเกาทัณฑ์คราเดียวสองดอก

ดอกหนึ่งยิงใส่พื้นดิน

ดอกหนึ่งยิงออกตรงๆ

คันเกาทัณฑ์คันเดียวของมัน สามารถยิงลูกเกาทัณฑ์ใส่เป้าหมายที่แตกต่าง แต่มีอำนาจการทำลายล้างและน่ากลัวดุจเดียวกัน

ลูกเกาทัณฑ์ดอกที่ยิงใส่พื้นดิน คิดจัดการกับลุ้ยติ่งโหว

มันคิดปลิดชีวิตของหลวงจีนชรารูปนี้

มาตรว่าเป็นเกาทัณฑ์ที่ยิงใส่พื้นดินเช่นกัน แต่แตกต่างกับลูกเกาทัณฑ์ที่ยิงออกเมื่อครู่อย่างใหญ่หลวง

ลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่พื้นดิน ค่อยทะลวงออกมา จากนั้นชำแรกลงดินอีกค่อยทะลวงออกมา ยิงเฉียงๆ ใส่ลำคอของลุ้ยติ่งโหว

ลูกเกาทัณฑ์อีกดอกหนึ่งปราศจากความพลิกแพลง พุ่งตรงเข้าใส่หน้าผากของผู้สันโดษภูษาฟ้า

ลุ้ยติ่งโหวกับผู้สันโดษภูษาฟ้าส่งเสียงกู่แหลมเล็ก และร้องเสียงแหลมเล็กราวกับนัดแนะกันไว้

ในมือลุ้ยติ่งโหวเพิ่มผ้าแดงผืนนั้นอีกครา

ท่านสลัดมือวูบ ผ้าแดงก็ม้วนพันเกาทัณฑ์เร่งร้อนเอาไว้

แต่ท่านเพียงยับยั้งลูกเกาทัณฑ์ที่แหวกพุ่งมาอย่างเร่งร้อนชั่วขณะหนึ่ง

เสียงคว้ากปากฉีกแพร ลูกเกาทัณฑ์ยังคงพุ่งใส่ลำคอของลุ้ยติ่งโหว เห็นแน่ชัดว่าต้องยิงถูกเป้าหมายแล้ว

สีหน้าของลุ้ยติ่งโหวแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง
กลับกลายเป็นขาวซีดราวพอกแป้ง
ลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นกระทบถูกคอหอยแล้ว
หัวเกาทัณฑ์ยังไม่สะกิดถูกกล้ามเนื้อ แต่ผิวหนังถูกกระแสลมเกาทัณฑ์เสียดสีจนปริแตกแล้ว
ยามคับขันเป็นตาย ส่วนปลายของเกาทัณฑ์พลันแตกปะทุเป็นเปลวไฟ
ลูกเกาทัณฑ์ที่ทลายผิวดินออกมา กลับกลายเป็นเกาทัณฑ์อัคคีไป
ส่วนปลายของเกาทัณฑ์พอลุกไหม้ ลูกเกาทัณฑ์ก็เปลี่ยนทิศทาง
ลูกเกาทัณฑ์คล้ายถูกแรงดันของการเผาไหม้ เปลี่ยนเป็นพุ่งไปยังด้านหลัง จากนั้นอ้อมออกเป็นวง กลับปักใส่ตำแหน่งหัวใจของง้วนจับซาหัง

ขณะที่ลุ้ยติ่งโหวผนึกเคล็ดวิชาฉีกหน้า บังคับสภาวะจู่โจมของศัตรูย้อนจู่โจมใส่ศัตรู ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็ดิ้นรนจนหน้าแดงฉาน

...สตรีทอผ้าตายแล้ว
...ท่านก็ไม่คิดมีชีวิตสืบไป
...ท่านต้องล้างแค้นให้แก่สตรีทอผ้า
...บุตรชายของท่านตายใต้เงื้อมมือของศิษย์ง้วนจับซาหัง
...ยามนี้ภรรยาของท่านก็ตายใต้เกาทัณฑ์ของง้วนจับซาหัง
ผู้สันโดษภูษาฟ้าต้องฆ่าคนผู้นี้
ฆ่าดาวข่มในชีวิตของท่านดวงนี้
ดังนั้นผู้สันโดษภูษาฟ้าผนึกลมปราณภูษาฟ้าขึ้น
ยามใดที่ผนึกพลังฝีมือเช่นนี้ขึ้นต่อให้คืนนี้ท่านสามารถปราศจากชะตากรรม ก็เกรงว่าไม่อาจมีชีวิตยืนยาว
แต่ท่านต้องฆ่าง้วนจับซาหังก่อน

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันประกบสองมือเข้าหากัน
ท่านใช้ฝ่ามือหนีบลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นไว้
...นั่นเป็นไปไม่ได้
...โค้วเชี่ยอิดมิใช่มีชีพจรตีบตัน สูญสิ้นพลังลมปราณ ไม่แตกต่างกับเป็นคนพิการหรอกหรือ?

...ยามนี้โค้วเชี่ยอิดพอลงมือ กลับคล้ายคืนสู่อานุภาพเมื่อครั้งกระโน้นก็มิปาน

...ไม่ว่าผู้ใดก็รับเกาทัณฑ์นี้ไว้ไม่ได้

...แต่โค้วเชี่ยอิดรับเอาไว้

...แต่ว่าพลังเกาทัณฑ์ไม่สิ้นสูญ โค้วเชี่ยอิด "สาดพุ่ง" มาพร้อมกับเกาทัณฑ์

...โค้วเชี่ยอิดกลับกลายเป็นเกาทัณฑ์แล้ว

...ด้วยพลังและอำนาจการทำลายล้างของลมปราณภูษาฟ้า บวกกับเกาทัณฑ์รันทด เราไหนเลยรับไว้ได้?

...นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา ได้แต่ปะทะอย่างหักโหม

ง้วนจับซาหังเกร็งลมปราณฝืนอัปยศ ผนึกเคล็ดวิชาในตำราอักษรคีรี พลันขู่คำรามว่า

"ฆ่า!"

ลูกเกาทัณฑ์ของมันพุ่งเข้าหามัน

ทั้งสิ้นสองดอก

ดอกหนึ่งมาจากผู้สันโดษภูษาฟ้า

อีกดอกหนึ่งมาจากลุ้ยติ่งโหว

ง้วนจับซาหังไม่อาจใช้กำลังเพียงลำพัง รับมือลมปราณภูษาฟ้าของผู้สันโดษภูษาฟ้า กับเคล็ดวิชาฉีกหน้าของลุ้ยติ่งโหว ซึ่งแฝงมากับเกาทัณฑ์รันทดทั้งสองดอก

ยามคับขันจวนเจียน ง้วนจับซาหังพลันตวาดคราหนึ่ง

พริบตานั้น เงาร่างที่ทอทาบอยู่บนกำแพงของมันพลันเด่นชัดดำเข้มขึ้นมา

จิตวิญญาณของง้วนจับซาหัง ถ่ายทอดเข้าสู่เงาร่างนั้นแล้ว

ร่างกายเลือดเนื้อของมันอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ

มันใช้วิชาแยกร่างแปลงเงา คลี่คลายสภาวะจู่โจมของศัตรูทั้งสอง

เกาทัณฑ์ของผู้สันโดษภูษาฟ้ากับลุ้ยติ่งโหว ซึ่งแฝงพลังอสนีบาตฟาดฟ้า พวยพุ่งใส่ลูกเกาทัณฑ์ที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าใช้ลมปราณภูษาฟ้าควบคุมบังคับ

เสียงเกรียวกราวคราหนึ่ง ลูกเกาทัณฑ์ทั้งสองดอกล้วนหักสะบั้น

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันพลิกร่วงลงมาราวปักษาปีกหัก

ลุ้ยติ่งโหวระงับสติ สะอึกเข้าไปประคองผู้สันโดษภูษาฟ้าขึ้น

มุมปากผู้สันโดษภูษาฟ้าปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

ลุ้ยติ่งโหวโยกคลอนร่างของท่าน ถามว่า

“ท่านเป็นไรแล้ว...”

ผู้สันโดษภูษาฟ้าหัวร่ออย่างหดหู่ ที่หางตาปรากฏโลหิตไหลหลั่งเป็นทาง

ลุ้ยติ่งโหวกล่าวเสียงสั่นเครือว่า

“เราทราบ ท่านกริ่งเกรงพลั้งมือทำร้ายเรา ดังนั้นบังคับลมปราณสิ้นสลาย เป็นเหตุให้กระแทกกระเทือนทำร้ายชีพจร...”

รูจมูกของผู้สันโดษภูษาฟ้าก็ปรากฏโลหิตไหลทะลักออกมา

ลุ้ยติ่งโหวไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ง้วนจับซาหังพลันปรากฏขึ้นที่ด้านหลังลุ้ยติ่งโหวดุจวิญญาณภูตพราย

มันพลันลงมืออย่างกะทันหัน จู่โจมนิ้วทั้งสิบใส่จุดสำคัญที่กลางหลังลุ้ยติ่งโหวสิบสามแห่ง

ลุ้ยติ่งโหวทราบว่า ผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ยอมทำร้ายท่าน เป็นเหตุให้ตัวเองรับบาดเจ็บสาหัส สร้างความว้าว่นสับสน กลับไม่รู้สึกว่างวนจับซาหังจู่โจมลงมือ

ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็เผชิญกับความเจ็บปวดของชีวิตที่ใกล้สิ้นสูญนั่นคล้ายกับเป็นใบไม้ใบหนึ่งที่กำลังจะหลุดลอยจากกิ่งก้านลำต้น

เมื่อครู่ท่านผนึกลมปราณภูษาฟ้า แต่แล้วบังคับให้สลายตัวไป ไม่ว่ากับผู้ใด ล้วนไม่อาจทนทานรับการสูญเสียเช่นนี้ สำหรับกับท่านยิ่งเป็นการสิ้นสุดของชีวิต

ประการสำคัญคือ ท่านกำลังจะละจากสังขารไปทีละน้อย

ทั้งนี้เพราะชีวิตไม่ควรแก่การอาลัยอาวรณ์อีก

...คนยามมีความสุข จึงคิดมีชีวิตสืบไป

...ยามเศร้าโศกไยต้องดื้อดึงมีชีวิตอยู่?

ขณะที่ผู้คนตกอยู่ในความเศร้าเสียใจ จะไม่คิดมีชีวิตสืบต่อไป

ซึ่งความจริง ขอเพียงผ่านพันอุปสรรคนี้ ก็จะมีชีวิตสืบไปได้ แต่จนใจที่ช่วงเวลานี้ยากผ่านพัน ยามใดที่ผ่านไม่ได้ ก็ต้องพลัดพรากไปจากโลกแล้ว

ผู้สันโดษภูษาฟ้าความจริงเป็นคนชืดชาไร้ซึ่งการกระทำ

บุคคลเช่นนี้ความจริงมีลักษณะเด่นสองประการ หนึ่งนั้นสามารถมีชีวิตโดยไร้การกระทำและไร้การแสวงหา สองถึงกับว่าการมีชีวิตอยู่หรือไม่ ก็หามีความสำคัญไม่

ยามนี้ไฟแห่งชีวิตของท่านเผาไหม้ใกล้มอดแล้ว

ท่านสูญเสียบุตรชายไปก่อน ทั้งยังสูญเสียภรรยา ท่านความจริงคิดทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อขจัดศัตรูในชีวิต และลิดรอนผู้ช่วยของ

ฉั่วเกียไป จนใจที่ท่านมิใช่คู่มือของง้วนจับซาหังผู้เป็นซือตี๋

ดังนั้นท่านสูญเสียเหตุผลในการดิ้นรนมีชีวิตรอด ไม่คิดมีชีวิตอยู่สืบไป

...แล้วไปเถอะ ทั้งหมดล้วนจากไปแล้ว เราก็มีชีวิตมิสู้ตกตายยังคงตายเถอะ

คนผู้หนึ่งเมื่อพ่ายแพ้ ไม่แน่ว่าจะพ่ายแพ้จริงๆ หากยอมรับชะตากรรม จึงไม่อาจรักษาเยียวยาได้

ท่านได้ยินเสียงฝีเท้าของชีวิตเคลื่อนห่างจากตัวท่านไป

ท่านมองเห็นเค้าใบหน้าของผู้คนที่ตายจาก

ท่านรู้สึกถึงเค้าแห่งความตายที่แนบสนิทชิดใกล้กับอาภรณ์ของท่าน

ท่านกระทั่งความต้องการ "ล้างแค้น" ก็สิ้นสูญไป

...แล้วกันไปเถอะ ในโลกมีบ้างบางคนที่ทำร้ายคน บางคนถูกผู้คนทำร้าย เราเพียงแต่เป็นคนที่ถูกผู้คนทำร้าย เพียงแต่เป็นผู้คนชนิดหนึ่ง ในกระแสของหน้าที่การงาน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องคับข้องแค้นใจ

เมื่อท่านยอมรับชะตากรรม ไฟแห่งชีวิตเท่ากับเผชิญกับสายลมหอบหนึ่ง ถูกโชยพัดดับไป

ใบไม้ที่งอกเงยอยู่บนพฤกษาโลกมนุษย์ใบนี้ ก็ร่วงพัดพลิ้วคืนสู่ราก

แต่แล้วยามนั้น ผู้สันโดษภูษาฟ้าพบเห็นลุ้ยติ่งโหวคับขันอันตราย

สภาพเช่นนี้กลับทำให้ท่านเบิกตาขึ้น

...เราไม่อาจตาย

...สหายมีภัย

พริบตานั้น ความคิดมีชีวิตปะทุขึ้นอีกครา

สภาพที่ลุ้ยติ่งโหวตกอยู่ในห้วงอันตราย กระแทกกระทั้นต่อท่าน

หากสหายตกตายตำตา ท่านก็ไม่อาจตายตาหลับ
ความหวังที่สหายไม่อาจตาย กลับกลายเป็นความตั้งใจไม่ตายชนิดหนึ่ง

...ความตั้งใจใหญ่หลวงปานใด?

ไม่ทราบได้ แต่อย่างน้อยเป็นพลังที่ใหญ่หลวงที่สุดชนิดหนึ่งของมนุษยชาติ หากปราศจากมัน ก็ไม่มีถนนสายเล็กๆ ตลอดจนกำแพงหมื่นลี้อันไพศาล สัตว์อันประเสริฐก็ไม่ประเสริฐแล้ว

ลุ้ยติ่งโหวดูจากแววตาที่ตื่นตระหนกของผู้สันโดษภูษาฟ้าอ่านพบเรื่องราวหนึ่ง

...ตัวท่านไม่วางใจ
...ไม่วางใจอันใด?
ลุ้ยติ่งโหวมองไปในลูกตาของผู้สันโดษภูษาฟ้า
ดังนั้นท่านพบเห็นศัตรูที่กางนิ้วทั้งสิบใส่ทางด้านหลังท่าน
ยามนั้น งวนจับซาหังตวาดสำทับว่า
"ท่านก็ตายเถอะ"
สองมือของมันตะปบถูกลุ้ยติ่งโหวแล้ว
มันที่ส่งเสียงตวาด ก็มีเหตุผลของมัน

...ยอดฝีมือประกระบวนท่า พิสูจน์ความเป็นความตาย ต้องไม่กระทำเรื่องราวที่ไร้ความหมาย ดังนั้นความหมายของยอดฝีมือที่แท้จริงคือ รู้จักเกาะกุมยามนี้แม้กระทั่งพริบตานี้อย่างไร โดยไม่เชื่อกงเกวียนกำเกวียน การถือจุดิใหม่ และผลกรรมสนองอันใด ความจีรังยั่งยืนล้วนอยู่ที่ยามนี้ ความเป็นความตาย ความสำเร็จล้มเหลวก็

ขึ้นอยู่กับชั่วพริบตา

ง้วนจับซาหังทระนงถือดี

มันคิดกระตุ้นเตือนฝ่ายตรงข้าม

...เราจะจ่โจมต่อท่าน

...มาตรว่ามันเป็นศัตรูที่ต้องฆ่าก็ตาม

เสียงตวาดของง้วนจับซาหังครั้งนี้ ยังแฝงพลังหนึ่งตวาด ซึ่งสามารถสะท้านขวัญวิญญาณของฝ่ายตรงข้าม ทำลายความคิดต่อสู้ของฝ่ายตรงข้าม

รวมทั้งความคิดในการมีชีวิตอยู่

จริงดังคาดหมาย ลุ้ยติ่งโหวแม้มองเห็นศัตรูที่ด้านหลัง จากในลูกตาของผู้สันโดษภูษาฟ้า แต่ภายใต้เสียงตวาดครั้งนี้ ท่านไม่ทันมีปฏิกิริยาอันใด

ง้วนจับซาหังตะปบคว้าลุ้ยติ่งโหวเอาไว้

มันคิดสะบัดเหวี่ยงลุ้ยติ่งโหวออกไป

สะบัดเหวี่ยงไปยังนรกโลกันตร์

ต่อให้นี่เป็นภูเขาลูกหนึ่ง ด้วยพลังทลายหลักหินของมัน มันยังสามารถทุ่มทำลายทิ้ง ราวกับเป็นภาชนะเคลือบชิ้นหนึ่ง

ไม่ได้แตกสลาย

ถึงกับไม่ได้ “ลอยขึ้นมา”

ง้วนจับซาหังตะปบคว้าลุ้ยติ่งโหวไว้ แต่ไม่สมารถกระชากรั้งฝ่ายตรงข้ามขึ้นมาเป็นผลสำเร็จ

ร่างของลุ้ยติ่งโหวคล้ายดูดติดกับพื้น ถึงกับดูดติดกับพสุธาทั้งแผ่นผืน

ต่อให้ง้วนจับซาหังมีพลังฝีมือสูงสุดยอด มีพลังฝีมือในการทำลายล้างอย่างรุนแรง ก็ไม่สามารถพลิกตลบพสุธาทั้งแผ่นดินได้

ยามนั้น งัวนจับซาหังพลันรู้สึกถึงสภาพอันประหลาดเร้นลับน่าตื่นตระหนกชนิดหนึ่ง

นั่นเป็นการแตกระเบิดแยกจากกันชนิดหนึ่ง

ศีรษะของมันคลายแยกจากร่างกาย ร่างกายของมันคลายหลุดจากโครงกระดูก ตัวมันคล้ายแบ่งเป็นสาม ส่วนชีวิตของมันก็ถูกสับเป็นสามท่อน

แน่นอน ทุกประการนี้ต้องมีเงื่อนไขข้อหนึ่ง

...หากว่ามันมิใช่งัวนจับซาหัง

พริบตานั้น งัวนจับซาหังพลันได้คิดขึ้น

...ลุ้ยดิ่งโหวฝึกปรือเคล็ดวิชาฉีกหน้าและอสนีบาตฟาดฟ้า จนถึงขั้นมิต้องพึ่งพาอาวุธอัคคีใดๆ ขอเพียงร่างกายของศัตรูกระทบถูกท่าน ท่านก็สามารถถ่ายทอด “แรงระเบิด” ออกไป ทำให้ฝ่ายตรงข้ามเกิดการระเบิดภายในขึ้น

...น่าเสียดายที่คู่มือของท่านคืองัวนจับซาหัง

ลุ้ยดิ่งโหวถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างของมัน แต่ก่อนที่จะเกิดระเบิดขึ้น งัวนจับซาหังชิงถ่ายเทลงสู่ใต้พื้นผิวดิน จากนั้นค่อย “ระเบิด” ขึ้น

แรงระเบิดนี้ยังคงระเบิดออกมา

ระเบิดขึ้นที่ใต้พื้นผิวดิน

ลุ้ยดิ่งโหวความจริงเชื่อมโยงติดกับพื้นพสุธา ยามนี้พลันสูญเสียที่ยึดเหนี่ยว

งัวนจับซาหังตะปบคว้าลุ้ยดิ่งโหวขึ้นมาได้แล้ว

มันคิดเหวี่ยงลุ้ยดิ่งโหวใส่ผนังศิลา

แต่แล้วยามนั้นผู้สันโดษภูษาฟ้าพลันลืมตาขึ้น ลุกขึ้นยืนช้าๆ

ท่านต่อยหมัดใส่งัวนจับซาหัง

หมัดนี้ไม่มีความพิสดาร และไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่พิเศษเฉพาะ

แก่นแท้ของหมัดนี้อยู่ที่บริสุทธิ์เฉพาะ

บริสุทธิ์เฉพาะจนปราศจากความพลิกแพลง ไม่มีความแยบคายใดๆ

นั่นคล้ายเป็นความเคลื่อนไหวของเด็กทารกผู้หนึ่ง

เป็นความเคลื่อนไหวที่บริสุทธิ์

เด็กทารกยื่นมือหยิบฉวยวัตถุ ต้องจดจ่อจริงจัง หยิบฉวยวัตถุเพื่อหยิบฉวยวัตถุ ตรงกันข้ามกับผู้ใหญ่ที่แบ่งแยกสมาธิ ต่อให้หยิบฉวยวัตถุ ยังแบ่งแยกจิตใจไปทางอื่น

พอแบ่งแยกจิตใจ ความเคลื่อนไหวก็ไม่บริสุทธิ์เฉพาะ

พอเสียสมาธิ การจู่โจมก็ไม่บริสุทธิ์เฉพาะ

นี่สืบเนื่องจากผู้สันโดษภูษาฟ้าใกล้ตายแล้ว

ท่านกลับคืนสู่ความไร้เดียงสา ความบริสุทธิ์เฉพาะของทารก

นี่เป็นท่าจู่โจมที่บริสุทธิ์เฉพาะ

การจู่โจมเช่นนี้ เมื่อใช้ต่อสุดยอดฝีมือที่ลี้ลับ ซับซ้อน แปลกประหลาด แพรวพรายเช่นง้วนจับซาหัง กลับสร้างความตื่นตระหนกและความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่มัน ยากที่จะรับมือได้

ง้วนจับซาหังได้แต่ขวางคันเกาทัณฑ์ในมือซ้าย

มันอาศัยคันเกาทัณฑ์ ใช้ออกด้วยเพลงไม้เท้าเส้นเดียว

มันตั้งรับไว้

ระหว่างการตั้งรับ ตระเตรียมจู่โจมตอบโต้

แต่แล้วยามนั้นพลันเกิดการเปลี่ยนแปลงประการหนึ่งขึ้น

ในแขนเสื้อของผู้สันโดษภูษาฟ้า ปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งเหินบินออกมา

วัตถุสิ่งนั้นเคลื่อนไหวด้วยความเร่งร้อน รวดเร็วและว่องไว มุ่งใส่จุดอิ่นตี้งที่หว่างคิ้วของง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังเบี่ยงศีรษะเล็กน้อย ใช้มือขวายิงลูกเกาทัณฑ์
พลังยิงเกาทัณฑ์ยังค้างคาอยู่บนเกาทัณฑ์
มันจู่โจมด้วยความรวดเร็วดุดัน ทั้งยังแม่นยำกว่า
จิกจู่โจม

วัตถุสิ่งนั้นพอจู่โจมพลาดผิด ก็พลิกแพลงเปลี่ยนแปลง จู่โจมใส่ดวงตาขวาของง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังส่งเสียงร้องคำหนึ่ง

ความเจ็บปวดของการสูญเสียดวงตา ทำให้มันแผดเสียงร้องออกมาว่า

"ใช้ผู้กล้าทั้งแผ่นดินแทนคันเกาทัณฑ์ ใช้หญิงงามในโลกหล้าต่างลูกเกาทัณฑ์"

นีเป็นการรำร้องของมัน

และเป็นการระบายความในใจที่อึดอัดขัดข้องไม่สมปรารถนาของมันออกมา

อยู่!

เสียงฉึกคราหนึ่ง ลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ทรวงอกหัวใจของผู้สันโดษ-ภูษาฟ้า

ยิงทะลุทรวงอกไป

ผู้สันโดษภูษาฟ้าล้มลงอย่างแช่มช้า

ใบหน้าของท่านยังประดับด้วยรอยยิ้มน้อยๆ คล้ายเป็นความหมายว่า "ความตายเป็นเช่นนี้เอง"

ก่อนตายท่านยังไม่ลืมออกคำสั่งว่า

"ไกวไกว ไปเถอะ อย่าได้กลับมาอีก"

ไกวไกว (เชื่องเชื่อ) เป็นนก

เป็นนกตัวโปรดของท่าน

นกที่เชื่อฟังวาจา ว่านอนสอนง่าย ทั้งยังแสนรู้ยิ่ง
ไกวไกวเชื่อฟังวาจาของท่านตลอดมา
ท่านเพาะเลี้ยงทวิบาทจัตุบาทแสนรู้นี้อยู่ในสวนเคราขาวเป็นจำนวนมาก แต่การออกเดินทางไกลครั้งนี้ ท่านเพียงนำนกเขาลายตัวนี้ออกมา
ทั้งนี้เพราะไกวไกวเชื่องเชื่อ
แต่ตอนนี้ไกวไกวไม่เชื่อฟังวาจาของท่านแล้ว
ไกวไกวบินย้อนกลับมา
มันเอียงคอมองดูปากแผลของจู้ยิ้น (นาย)
แววตาของมันกลับเศร้าสลด
...ปากแผลของจู้ยิ้นปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา
ไกวไกวบินกลับมา บนจะงอยปากปลายแหลมยังมีคราบโลหิต
นั่นเป็นโลหิตที่เกิดจากการจิกทำร้ายดวงตาข้างหนึ่งของง้วน-จับซาหัง
มันพอบินกลับมา ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็ยิ้มไม่ออกแล้ว
ท่านร้อนรุ่มใจขึ้นมา
เมื่อครู่ท่านฝืนใจลงมือ เพราะห่วงใยลุ้ยติ่งโหวผู้เป็นสหายตกอยู่ในห้วงคับขัน
ยามนี้ท่านไม่กล้าตาย เพราะไม่อาจหักใจตกตาย
ไม่อาจหักใจทนเห็นไกวไกวตกตายเพราะท่าน...ง้วนจับซาหังยามพิโรธเดือดดาล ต้องลงมือฆ่าไกวไกว ล้างแค้นที่สูญเสียตาข้างหนึ่ง
ท่านคิดโบกมือไล่ไกวไกวไป แต่มือข้างนั้นไม่เชื่อฟังคำสั่งของท่านอีก
ไกวไกวไม่จากไป
มันส่งเสียงร้องราวครวญคร่ำครางหนึ่ง

...เสียงร้องนั้นถ่ายทอดบอกความนัยมากหลาย เป็นน้ำใจที่ยอมตายร่วมกับจู้ยิ้น โดยไม่ขอละทิ้งจากไป

เสียงแผดร้องของง้วนจับซาหังพลันชะงักขาดหาย

ลัยติ่งโหวกลับเป็นฝ่ายถาโถมเข้ามา

วิชาหมัดบริสุทธิ์ของผู้สันโดษภูษาฟ้า บวกกับนกน้อยไกวไกวจิกทำร้ายดวงตา ทำให้ง้วนจับซาหังไม่สามารถปลิดชีวิตลุ้ยติ่งโหวทันท่วงที ดังนั้นลุ้ยติ่งโหวอาศัยความคิดฆ่าฟันที่น่าตระหนก ย้อนจู่โจมกลับมา

ลุ้ยติ่งโหวผนึกเคล็ดวิชาอสนีบาตสายฟ้าขึ้น

ท่านใช้พลังที่ไม่เสียดายกับการระเบิดทำลายตัวเอง เพื่อระเบิดสังหารฝ่ายตรงข้าม

ง้วนจับซาหังถูกสะกดไว้ในบัดดล

มันใช้ออกด้วยวิชาหมัดสะกด

สภาวะจู่โจมของลุ้ยติ่งโหวเปลี่ยนเป็นถูกสะกด ถูกควบคุมบังคับทุกวิถีทาง คล้ายกับอสรพิษคิดฉกจู่โจม แต่แล้วถูกคว้าจับตำแหน่งใต้ลำคอเจ็ดนิ้ว นกเหยี่ยวรุ้งปีกหักทั้งสองข้าง มัจฉาสูญเสียวารีไปอย่างกะทันหัน สภาวะจู่โจมของท่านกลับกลายเป็นจู่โจมใส่ตัวเอง

ขณะเดียวกัน ง้วนจับซาหังก็ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง

เป็นเสียงดั่งนกร้อง

นี่เป็นการเปลี่ยนแปลงสำเนียงของพลังหนึ่งตวาด

นกน้อยตัวนั้นพลันสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่

มันหยุดนิ่งไม่โบยบินแล้ว

ง้วนจับซาหังยื่นมือปราดออกไป

นั่นเป็นมือที่จะบีบเค้นชีวิตของมันให้ดับดิ้นข้างหนึ่ง

ยามนั้น พลันปรากฏมือที่ขาวสะอาดสวยงามข้างหนึ่งยื่นปราด

มาเช่นกัน สัมผัสกับมือดำอำมหิตของง้วนจับซาหัง

พริบตานั้น รังสีการฆ่าฟันสิ้นสูญสลาย

นกน้อยไกวไกวโบยบินจากไป

การต่อสู้หยุดชะงักลง

คงเหลือแต่ผู้คน

...คนที่ใกล้ตาย คนที่บาดเจ็บสาหัส คนที่เดือดดาลและสงบ

ง้วนจับซาหังพอพบเห็นคนผู้นี้ พลันพลัดตกไปในกระแสคลื่นที่ผสมผสานจากความคับแค้นรันทดและเคียดแค้นชิงชัง จนลมหายใจแทบขาดห้วง เพราะเหตุนี้ความคิดดิ้นรนมีชีวิตจึงรุนแรงเป็นพิเศษถึงกับไม่เสียดายกับการฆ่าคนทั้งหมด เพื่อแลกมาซึ่งลมหายใจของตัวเอง

เมื่อพบเห็นคนผู้นี้ ก็สะท้อนเห็นถึงความอาภัพอัปภาคย์ ความด้อยโอกาสอับโชคที่ผ่านมาของตัวเอง

การต่อสู้ดิ้นรนทั้งหมดของมัน ล้วนสืบเนื่องจากคนผู้นี้

อาจกล่าวได้ว่า หากมิใช่คนผู้นี้มันไม่จำเป็นต้องต่อสู้ดิ้นรนอย่างน้อยไม่ต้องต่อสู้ดิ้นรนถึงเพียงนี้

...หากแม้นคนผู้นี้มิใช่ศิษย์ร่วมสำนักเดียวกับมัน มิใช่คนคุ้นเคยกับมัน มันอาจไม่ต้องถือเป็นอารมณ์ถึงเพียงนี้

คนมักอิจฉาริษยาต่อคนข้างกายได้โดยง่าย...หากมิใช่คนคุ้นเคยต่อให้มีความสำเร็จใหญ่หลวง ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน

คนผู้นี้มีความสัมพันธ์กับมันอย่างลึกซึ้ง

คนผู้นี้มีความสำคัญต่อเหตุการณ์บ้านเมืองอย่างยิ่งยวด

ท่านย่อมเป็นจูกัวะซิงแซ

เป็นจูกัวะเชี่ยวฮวย

ผู้สันโดษภูษาฟ้าพอพบเห็นคนผู้นี้ ก็เห็นว่าท่านตายได้แล้ว
ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้ต้องล้างแค้นให้แก่ท่าน
ต้องกอบกู้สถานการณ์ได้
ขอเพียงคนผู้นี้มาถึง คนที่ท่านชักพามาล้วนมีหนทางรอดแล้ว
ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้มีความเชื่อมั่น
มีความสามารถทำให้ผู้คนบังเกิดความเชื่อมั่น
ต่อให้ลมพายุพัดกระหน่ำ ท่านยังมั่นคงดุจขุนเขา ต่อให้คลื่นคลุ้มระลอกคลั่ง ท่านยังยืนหยัดดั่งแก่งหิน
ผู้สันโดษภูษาฟ้าพอพบเห็นคนผู้นี้ ก็เลิกล้มความคิดดิ้นรน
ผู้สันโดษภูษาฟ้าตายแล้ว
ตายในอ้อมแขนของคนผู้นี้
ผู้สันโดษภูษาฟ้าอ่อนล้าจนไม่ทันกล่าววาจาแม้สักคำเดียว
แม้แต่ทักทายสักคราเดียว
แด่ผู้สันโดษภูษาฟ้าเห็นว่าตัวเองถ่ายทอดบอกออกไปแล้ว
มิหนำซ้ำอีกฝ่ายหนึ่งต้องฟังเข้าใจ
คนผู้นี้ต้องสะสางเรื่องราวที่ยังกระทำไม่สำเร็จลุล่วงให้แก่ท่าน
คนผู้นี้ย่อมเป็นซือตี๋ของท่าน
เป็นซาซือตี๋จูกัวะเซี่ยวฮวย
เป็นจูกัวะชิงแซ

ลุ้ยติ่งโหวพอพบเห็นคนผู้นี้ ค่อย “ล้มระทวย” ลง แขนขาทุกส่วนของท่านคล้ายส่งเสียงครวญครางให้ตัวเองได้ยิน

ท่านต่อสู้บากบั่น
...ชีวิตความจริงไม่มีเรื่องราวที่ได้มาโดยไม่ลำบากลำบน
การได้มาโดยไม่ลำบากลำบน มักกลายเป็นไม่ได้ครอบครอง

แม้สักสิ่งเดียว

หลังจากที่ท่านครองเพศบรรพชิต ล่วงรู้ถึงแก่นแท้วิชาเซน ก็เชื่อมั่นในหลักการวันหนึ่งไม่กระทำ วันหนึ่งไม่รับประทาน

คราครั้งนี้ท่านยินยอมถกสองดาบปักชายโครงเพื่อสหาย ยอมเสี่ยงชีวิตกับจอมมารร้ายเช่นง้วนจับซาหัง สุดท้ายยังไม่อาจกอบกู้ความพ่ายแพ้ได้

สตรีทอผ้าตกตาย

ผู้สันโดษภูษาฟ้าคับขันจนร่อแร่

...คนทั้งสองนี้พอเสียชีวิต เกรงว่านักสู้ผู้กล้าที่มุ่งสู่ภูเขาเตี๊ยม-ซัวก็ไม่มีชีวิตรอดแม้สักคนเดียว

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ในเวลาและสถานที่นี้ ท่านได้แต่สละชีวิตเข้าแลกแล้ว

ซึ่งความจริง ท่านรับบาดเจ็บสาหัสปางตาย ที่ยืนหยัดอยู่ไม่ล้มลงเป็นเพราะไม่อาจล้มลง ยิ่งไม่อาจตาย

สุดท้ายท่านพบเห็นคนผู้นี้

คนที่มีลำดับรุ่นในยุทธจักร และมีพลังฝีมือถึงระดับนี้ ย่อมเป็นยอดคนพิสดารท่านหนึ่ง

เป็นจูกัวะซิงแซ

เป็นจูกัวะเชี่ยวฮวย

สำหรับกับง้วนจับซาหัง การปรากฏกายของจูกัวะซิงแซ เป็นความกระทบกระเทือนอย่างใหญ่หลวง

บางครั้งการกระทบกระเทือนไม่ได้เป็นเพียงการจู่โจมทางร่างกาย ความสิ้นหวัง อุปสรรค เสียใจ ผิดหวัง ยังเป็นผลกระทบกระเทือนรุนแรงกว่าการทำร้ายทางร่างกายอีก

...การทำร้ายจิตใจ บังเกิดผลทำร้ายยิ่งกว่าการทำร้ายทางร่างกายตลอดกาล

ไม่ว่าผู้ใดล้วนกลัวความกระทบกระเทือน

เพียงแต่บางคนถือความกระทบกระเทือนเป็นพลังกระตุ้นหนุนชนิดหนึ่ง เฉกเช่นกับสายลมกระพืออัคคี หากแม้นถูกสายลมโชยพัดอัคคีก็มอดดับไป แสดงว่าไม่อาจรับความกระทบกระเทือนได้

กระบี่ที่ดีต้องผ่านการเคี่ยวจากเดาหลอม บุคคลที่ไม่อาจทนทานรับความกระทบกระเทือน ไม่ถือเป็นนักสู้ผู้กล้า

ง้วนจับซาหังพอพบเห็นจูกัวะซิงแซ คล้ายกับถูกจู่โจมทำร้ายอย่างถนัดถนี่

มันทราบว่าแผนการและหลุมพรางที่ตัวเองวางไว้ประสบความล้มเหลวแล้ว

จูกัวะซิงแซแม้รุดมาทันท่วงที แต่ท่านพอมาถึง ก็ได้รับความกระทบกระเทือนใจอย่างใหญ่หลวงประการหนึ่ง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าตายแล้ว

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเป็นซือเฮียของท่าน

ในซือเฮียตี่สำนักสุขนิยมทั้งสี่ ตั่วซือเฮียไหนชั้งได้ซือเฉกเช่นกระเรียนกลางพงไพร เฉกเช่นมังกรเทพยดาเห็นหัวไม่เห็นหาง สี่ซือ-ตี่ง้วนจับซาหังกลับไม่ลงรอยกับท่าน เกิดการต่อสู้ชิงชัยมานานปี จนบัดนี้ยังเป็นศัตรูมิใช่สหาย มีแต่ยี่ซือเฮียที่ดีต่อท่านเป็นพิเศษ

นั่นเป็นวาสนาผูกพันชนิดหนึ่ง

คราครั้งนี้ผู้สันโดษภูษาฟ้ากลับเข้าสู่ยุทธจักรอีกครา เดินทางสู่นครหลวง จุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือท่าน แต่ไม่ทันปฏิบัติการตัวตายก่อน

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเสียชีวิต

เสียชีวิตในอ้อมแขนของท่านเอง

สำหรับกับจูกัวะซิงแซ นี่นับเป็นความกระทบกระเทือนใหญ่หลวงประการหนึ่ง

ท่านเห็นกับตาว่าสี่ซือตี๋ฆ่ายี่ซือเฮีย โดยที่ท่านไม่ทันช่วยเหลือไม่ทันขัดขวางทันท่วงที

ท่านได้แต่เบิกตาดูผู้สันโดษภูษาฟ้าเสียชีวิต

เนื่องด้วยทั้งสองฝ่ายได้รับความกระทบกระเทือน ดังนั้นก่อเกิดเป็นความแค้นอย่างใหญ่หลวง สะกิดเป็นเพลิงอำมหิตอย่างรุนแรง

จูกัวะซิงแซถือทวนเล่มหนึ่ง

ทวนที่สวยงามสง่าเล่มหนึ่ง

ทวนที่เพียงพอกับการทิ่มทะลวงประกายของผู้คนทั้งหมด

ง้วนจับซาหังน้าวคันเกาทัณฑ์

คันเกาทัณฑ์ของมันพาดลูกเกาทัณฑ์แห่งความรัก

เกาทัณฑ์ที่มุ่งทำร้ายจิตใจคน

ทั้งสองไม่กล่าววาจาแม้สักคำเดียว

สุดยอดฝีมือทั้งสองนี้ ต่างมีลำดับรุ่นสูงส่ง เกาะกุมอำนาจใหญ่ศิษย์ในสังกัดล้วนมีความสำเร็จ คนทั้งสองสังกัดสำนักเดียวกัน รู้จักกันอย่างลึกซึ้ง และผูกพันความแค้นลึกล้ำดั่งห้วงสมุทร

...ในโลกมีความแค้นบางประการที่ไม่อาจคลี่คลายได้

...เมื่อความแค้นยิ่งบ่มเพาะยิ่งลึกล้ำ บางครั้งคิดคลี่คลาย ยังต้องจ่ายค่าตอบแทนใหญ่หลวงกว่าไม่คลี่คลายอีก

ดังนั้นมีความแค้นต้องรีบคลี่คลาย เมื่อคลี่คลายไม่ได้ อาจคลี่คลายไม่สำเร็จไปชั่วชีวิต

มีคนบอกว่า กาลเวลาจะชะล้างทุกประการจางเบาบางลง แต่ในขณะเดียวกัน ช่วงเวลาที่จางเบาบาง พลอยชะล้างน้ำใจที่มีอยู่จาง

เบาบางไป

เช่นเดียวกับการที่จูกัวะซิงแซทราบว่า ในจิตใจของง้วนจับซา-หังคงเหลือแต่ความรักความแค้นอันลึกล้ำ อาฆาตพยาบาทอันรุนแรง

...ขอเพียงท่านแค้นคนผู้หนึ่ง แค้นถึงขีดสุด อาจลืมเลือนแต่แรกว่าแค้นมันด้วยสาเหตุใด เพียงทราบว่าความแค้นดำเนินต่อไป ไม่ว่ามันทำอะไร ดีงามหรือเลวร้าย ท่านรังแต่เคียดแค้นต่อไป ยิ่งแค้นมากกว่าเดิม

จูกัวะซิงแซย่อมเข้าใจในข้อนี้

ท่านยังเห็นชี้งถึงข้อนี้...

...ขงเบ้งคร่ากุมเบ้งเฮ็กเจ็ดครั้ง หยิบยื่นพระคุณตอบแทนความแค้น เปลี่ยนแปลงความคิดเป็นศัตรูของคู่อริ บางครั้งเพียงเป็นวิธีการทางการเมือง ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล สำหรับกับบุคคลบางคน ท่านให้อโหสิมัน รังแต่เป็นพฤติการณ์ที่ทำร้ายตัวเอง

จูกัวะซิงแซมิใช่บุคคลที่จอมปลอม

...การให้อโหสิไม่แน่ว่าเป็นเรื่องดี บางครั้งถือว่าเป็นความเมตตาของสตรี

หากแม้นผู้สันโดษภูษาฟ้ายังไม่ตาย เรื่องราวอาจมีวันคลี่คลายได้ ตอนนี้จูกัวะซิงแซเห็นว่าทุกประการไม่จำเป็นต้องคลี่คลาย

ท่านเพียงคิดแก้แค้น

ดังนั้นท่านลงมือในบัดดล

เมื่อจัดการกับศัตรูสำคัญเช่นง้วนจับซาหัง ท่านพอลงมือก็ใช้ออกด้วยท่าไม้ตาย

จูกัวะซิงแซประมือกับง้วนจับซาหังมากกว่าหนึ่งครั้ง

ศัตรูสำคัญเช่นนี้ หากไม่ใช้ออกด้วยท่าไม้ตาย ไม่อาจพิชิตชัยได้

แต่ท่าไม้ตายไม่เพียงหยุดแค่พิชิตชัย ทั้งยังจะปลิดชีวิตศัตรู
ไม่เช่นนั้นเป็นตัวเองจบสิ้นชีวิต
แต่ในสภาพที่วิชาฝีมืออื่นยากประสบผล สู้พัวพันไม่เกิดประโยชน์ ต่อสู้เป็นเวลานานไม่เป็นผลดี จูกัวะซิงแซต้องใช้ท่าไม้ตายตัดสินความเป็นตายในคราเดียว

ดังนั้นท่านชักทวนออกมา
ตระเตรียมใช้ทวนจู่โจม

ง้วนจับซาหังก็คาดคิดเช่นนี้
มันปวดตายิ่งนัก
ความเจ็บปวดนั้นไม่ได้รู้สึกออก หากแต่ชำแรกถึงสมอง แทรกลึกถึงไขกระดูก ค่อยแผ่ขยายไปยังแขนขาทั่วสรรพางค์กาย

การที่จูกัวะซิงแซรุดถึงทันท่วงที ทำให้มันทราบว่า แผนพรางตาที่มันวางอยู่ในเมืองหลวง ต้องถูกจูกัวะซิงแซจู่โจมทำลายแล้ว

ง้วนจับซาหังใช้ให้หัวหน้าหน่วยจ้างวาน หัวหน้าหน่วยทะเล หัวหน้าหมู่ตึกบุปผาร่วง หัวหน้าสหพันธ์ฟ้าและพวกบุกจู่โจมหมู่คณะสร้างฝัน จงใจสร้างบรรยากาศว่า ฉั่วเกียตระเตรียมช่วงชิงอำนาจทั้งหมดในนครหลวง

...ฉั่วเกียเมื่อรีบร้อนช่วงชิงอำนาจในยุทธจักร แสดงว่าอาจก่อหวอดขึ้นในบ้านเมือง ถึงกับดำเนินการผลัดแผ่นดิน

ฉั่วเกียก็เห็นด้วยกับการทำเช่นนี้

หากไม่ได้รับความเห็นชอบจากฉั่วเกีย ง้วนจับซาหังยังไม่สามารถใช้สอยบงการหัวหน้าหน่วยทะเลและพวกได้

ฉั่วเกียทำเช่นนี้ นอกจากส่งเสริมให้ง้วนจับซาหังกำจัดจูกัวะซิงแซซึ่งเป็นศัตรูคู่อริแล้ว จิตเจตนาอีกประการหนึ่งยังต้องการให้นคร

หลวงปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

ยิ่งปั่นป่วนวุ่นวายยิ่งประเสริฐ

...ฉั่วเกียเป็นมหาเสนาบดี หากแม้นเกิดความวุ่นวายในนครหลวงไยมิใช่เกิดอัคคีเผารังนก มีผลดีอันใดต่อนกกระจิบเฒ่าเช่นมัน?

แต่ฉั่วเกียต้องการให้ปั่นป่วนวุ่นวาย

...โป่วจงจือตายแล้ว ฉั่วเกียกุมอำนาจทางทหารอีกตำแหน่งหนึ่ง ดังนั้นต้องการให้นครหลวงปั่นป่วนวุ่นวาย

ฉั่วเกียดำเนินการเป็นสองทาง

...จัดส่งผู้แทนแจ้งให้ทหารไต้กิมรุกรานลงใต้ หวังสร้างความระส่ำระสายแก่ราชวงศ์ซ้อง

...สั่งการให้ยอดฝีมือในนครหลวงจับอาวุธฆ่าฟัน คุกคามต่อความปลอดภัยของนครหลวง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้คนในบ้านเมืองย่อมประหวั่นวิตก

ฮ่องเต้ก็จะรับสั่งขอความช่วยเหลือจากฉั่วเกีย

ฉั่วเกียจึงเป็นขุนนางสำคัญในการรักษาบ้านเมือง

และมีแต่ฉั่วเกียจึงรักษาความสงบเรียบร้อยลงได้

ภายใต้ความคิดเช่นนี้ ฉั่วเกียจึงสนับสนุนความคิดของง้วน-จับซาหัง เมื่อเป็นเช่นนี้ นครหลวงปั่นป่วนวุ่นวาย ก็จะฉุดรั้งจูกัวะซิงแซได้ระยะเวลาหนึ่ง

แต่แสดงแน่ชัด จูกัวะซิงแซไม่ได้ถูกฉุดรั้งอยู่ในนครหลวง

จูกัวะซิงแซเห็นซึ้งถึงจิตเจตนาของฉั่วเกีย

จูกัวะซิงแซยังล่วงรู้แผนอุบายของง้วนจับซาหัง

เมื่อจูกัวะซิงแซทราบว่า ผู้สันโดษภูษาฟ้าเดินทางเข้านครหลวงลอบสังหารฉั่วเกีย ก็ทราบว่าง้วนจับซาหังต้องไม่ปล่อยให้ผู้สันโดษ-ภูษาฟ้าเข้าสู่นครหลวง

ง้วนจับซาหังต้องสกัดจู่โจมผู้สันโดษภูษาฟ้า

ท่านก็ต้องสกัดจู่โจมง้วนจับซาหังด้วยตัวเอง

ง้วนจับซาหังเพียงคิดแยกย้ายจู่โจมทำลายศัตรู

มันทราบว่าจูกัวะซิงแซยากถูกเหนี่ยวรั้งพัวพันไว้

...มันขอให้บี้กงกงพัวพันจูกัวะซิงแซไว้

มันเพิ่งได้รับรายงานว่า จูกัวะซิงแซยังรั้งอยู่ในนครหลวง อย่างนั้นผู้มาในตอนนี้เป็นใคร

เป็นผู้ใดแพร่งพรายความลับออกไป?

ดีที่ง้วนจับซาหังมีการตระเตรียมแต่แรก

...เท่าที่ผู้อื่นรับรู้ ลู่จืออิดกับอี้ซีหนอมีกิจธุระ ไม่ได้เดินทางมายังภูเขาเตี๊ยมซัว มีแต่กู่ทิซา เตี่ยอ่วยสี่ เอี๊ยบกี้โหงว ฉี้บุ้นลักรุดมาซึ่งความจริงมังกรเขียวหกบรรจบล้วนมาแล้ว

...ขอเพียงจูกัวะซิงแซปรากฏกาย ศิษย์รักทั้งหกของมันก็จะผลักดันค่ายกลมังกรเขียวหกบรรจบล้อมสังหาร มิคาดผู้มาไม่เพียงแต่เป็นจูกัวะซิงแซ

แม้แต่สี่ยอดมือปราบก็มาแล้ว

คำนวณตามเหตุผล ค่ายกลมังกรเขียวหกบรรจบที่ล้อมกักจูกัวะซิงแซไม่ได้ คงเป็นสี่ยอดมือปราบรับมือเอาไว้

อย่างนั้นด้านจูกัวะซิงแซ มันได้แต่จัดการด้วยตัวเองแล้ว

แต่ง้วนจับซาหังยังเคลือบแคลงสงสัยไม่คลาย

...จูกัวะซิงแซและสี่ยอดมือปราบไฉนไม่เฝ้ารักษานครหลวงกลับทุ่มเทกำลังออกมาทั้งรัง รุดมาต่อสู้กับมันกลางภูเขารกร้าง?

...จูกัวะซิงแซไฉนคำนวณมั่นเหมาะถึงเพียงนี้?

นอกจากมีคนส่งข่าวไป

...เป็นผู้ใดทรยศต่อมัน?

...ทั้งยังกล้าทรยศต่อฉั่วเกีย?
ไม่ว่าอย่างไร จูกัวะซิงแซมาถึงแล้ว
ง้วนจับซาหังรอคอยการต่อสู้ครั้งนี้เป็นเวลานาน
ดังนั้นไม่จำเป็นต้องกล่าววาจา
กล่าววาจาก็ไม่มีประโยชน์
ตอนนี้ทั้งสองเพียงประมือกัน ไม่จำเป็นต้องอธิบาย
ดังนั้นง้วนจับซาหังก็ดึงลูกเกาทัณฑ์ออกมา
ในซองเกาทัณฑ์ของมัน เพียงหลงเหลือลูกเกาทัณฑ์สองดอก
มันดึงลูกเกาทัณฑ์พาดสาย
จากนั้นลูกเกาทัณฑ์กลับอันตรธานไป
สุดยอดฝีมือทั้งสอง ศัตรูคู่แค้นทั้งสองนี้ คนหนึ่งชักทวน คนหนึ่งพาดลูกเกาทัณฑ์ ตระเตรียมเปิดฉากการต่อสู้ที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินสยบภูตเทพขึ้น

ลุ้ยติ่งโหวสะท้านหวั่นไหว
บุคคลที่เบื้องหน้าของท่านทั้งสอง กำลังจะต่อสู้อาบเลือดกัน
แสงจันทร์ส่องต้องร่างทั้งสอง คนหนึ่งคล้ายเทพเจ้า คนหนึ่งเฉกเช่นมาร
ไม่ว่าเป็นเทพเจ้าหรือมาร ล้วนน่ากลัวกว่าภูตร้าย
นั่นเป็นความเกรี้ยวกราดอำมหิต ที่ทำลายล้างฟ้าดินชนิดหนึ่ง
เมื่อธัมมะอธรรมต่อสู้แตกหัก อำนาจของการทำลายล้าง มิใช่ธัมมะมิใช่อธรรม ไร้ซึ่งเมตตากรุณา
ในสายตาลุ้ยติ่งโหว นี่คล้ายเป็นผู้ห้าวหาญอันบ้าคลั่งสองคน คนทั้งสองนี้มีหนทางเลือกเพียงสายเดียว
นั่นคือต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย
ระหว่างคนทั้งสอง เพียงมีคนผู้หนึ่งรักษาชีวิตสืบไป

ไม่ว่าหลายปีมานี้ ทั้งธัมมะและอธรรมผ่านการต่อสู้อย่างยากเย็น ต่างฝ่ายต่างมีชีวิตอยู่ มีชีวิตอยู่อย่างเข้มแข็ง เพื่อปลิดชีวิตของฝ่ายตรงข้ามก็ตาม

เกาทัณฑ์พาดสายแล้ว

ทวนถูกชักออกแล้ว

...จิตใจคนเล่า?

จิตใจที่เปราะบาง ทนทานรับเกาทัณฑ์ยิงทะลุได้หรือไม่?

...คนเล่า?

ร่างกายคนที่อ่อนแอ ไหนเลยทนทานรับทวนแทงจู่โจมได้?

ทั้งสองพอพบหน้าก็ลงมือ

ขั้นแรกของการลงมือคือล่าถอย

ถอยปราดอย่างเร่งร้อน

ปลายผมสีขาวของจูกัวะซิงแซเพียงกระพือพลิ้วเล็กน้อย ก็ถอยห่างไปหนึ่งวา

ง้วนจับซาหังเพียงกะพริบตาคราหนึ่ง

ชั่วพริบตาก็ล่าถอยไปหนึ่งวา

ทั้งสองเลือกหนทางถอยราวกับนัดแนะกันไว้ รักษาระยะห่างเพื่อความปลอดภัย

ทั้งสองคล้ายเผชิญกับอสรพิษสัตว์ร้ายอันใด ยืดระยะห่างออกไปเพื่อจะตีโต้

ทั้งสองพุ่งถอยไปคนละหนึ่งวา ระยะห่างจึงยืดยาวเป็นสองวา

ขณะที่ทั้งสองล่าถอย หัวเข่าไม่งอ ไหล่ไม่ขยับ ก็บรรลุถึงสภาวะล่าถอย ไม่ปรากฏวี่แววของการขยับเท้าเคลื่อนกายแต่อย่างไร

เป็นท่วงท่าล่าถอยอย่างกล้าหาญชนิดหนึ่ง

ในชีวิตคนบางครั้ง การล่าถอยอย่างกล้าหาญ ต้องพึ่งพาความ

กล้าหาญกว่าการรุกหน้าอย่างหาญกล้าอีก

ทั้งสองพอหยุดยั้งยืนหยัด หนึ่งดึงลูกเกาทัณฑ์ น้าวคันเกาทัณฑ์ เล็งใส่เป้าหมาย หนึ่งชักทวน ขยับคันทวน สลัดพู่ทวน

แต่แล้วลูกเกาทัณฑ์ที่พาดอยู่บนคันเกาทัณฑ์ของง้วนจับซาหังพลันอันตรธานไป

ทวนของจูกัวะซิงแซกลับแปรเปลี่ยนเป็นดอกไม้ดอกหนึ่ง

เป็นดอกไม้แดง

...ดอกไม้ที่พรรณรายนัก

ทวนมีบุปผาทวน

บนทวนประดับพู่สีแดงกำใหญ่

เมื่อขยับปลายทวน พู่แดงก็ผลิแย้มเป็นบุปผาอันเฉิดฉาย

บุปผาเฉิดฉายดังความฝัน

ดั่งมายาภาพ

ความงามชนิดนั้นเป็นความงามอันพรรณราย บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่างามแทบตาย

...ต่อให้ตายเพื่อมันก็คู่ควร

พริบตานั้น จูกัวะซิงแซเสือกแทงทวนออกแล้ว

เป็นทวนพรรณราย

ยามนั้น เสียงขวับคราหนึ่ง ในแววตาอันเกรี้ยวกราด ซึ่งหลงเหลือเพียงข้างเดียวของง้วนจับซาหัง มันกลับคลายสายเกาทัณฑ์ที่น้าวจนสุดล้า ยิง "เกาทัณฑ์" ออก

แต่คันเกาทัณฑ์ของมันไม่มีลูกเกาทัณฑ์

...หรือว่าที่มันปล่อยออกเป็น "เกาทัณฑ์ว่างเปล่า?"

ขณะเดียวกัน ในซองเกาทัณฑ์ของมันหลงเหลือลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง

ลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นหลุดออกจากซองจนเหลือเชื่อ คล้ายมีคนดึงมันออกมา ยิงจู่โจมออกไปก็มิปาน

จูกัวะซิงแซทุ่มเทสติสมาธิอยู่กับลูกเกาทัณฑ์ที่ง้วนจับซาหังพาดสายไว้

แต่แล้วลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นพลันอันตรธานไป

ลูกเกาทัณฑ์อีกดอกหนึ่ง กลับยิงจู่โจมออกด้วยความแหลมคมสุดเปรียบปาน รุนแรงยากต้านรับได้

ลูกเกาทัณฑ์ดอกนี้ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน

ทั้งยังรวดเร็ว

มุ่งใส่ตำแหน่งหัวใจของจูกัวะซิงแซ

นี่คือเกาทัณฑ์รันทด

มันคิดทำร้ายหัวใจผู้คน

...ทำร้ายหัวใจศัตรู

จูกัวะซิงแซไม่อาจหลบหลีก

ไม่ทันเลี่ยงหนี

ยิ่งไม่ทันปิดป้องต้านรับ

...คิดปิดป้องต้านรับ ก็ต้านรับไม่ได้

นี่เป็นเกาทัณฑ์อันน่ากลัว มุ่งทำร้ายจิตใจคนโดยเฉพาะ

ยามนั้น ร่างกายของจูกัวะซิงแซเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ผู้คนเห็นกับตา ยังเข้าใจว่าเป็นภาพหลอนขึ้น

ทั้งนี้เพราะเกาทัณฑ์นี้ยิงใส่ตำแหน่งหัวใจของจูกัวะซิงแซ ปลายแหลมของเกาทัณฑ์ยังไม่บรรลุถึง ทรวงอกของท่านกลับปรากฏรูๆ หนึ่งขึ้น

รูที่โปร่งใสอย่างสิ้นเชิงรูหนึ่ง

ตำแหน่งนั้นไม่มีผิวกาย

และปราศจากเลือดเนื้อ

คล้ายกับว่าทรวงอกของคนผู้หนึ่ง พลันปรากฏรูที่โปร่งใสขึ้นรูหนึ่ง

ลกเกาทัณฑ์ดอกนั้นพอดีทะลวงทะล "ร" นั้นไป

...มันกลับทะลวงผ่าน "รู" ที่ทรวงอกของจูกัวะซิงแซไป

แต่หาใช่ยิงทะลุไปไม่

ขณะเดียวกัน จูกัวะซิงแซดำเนินการตีโต้กลับไป

ท่านเสือกแทงทวนออกไป

ทวนยาวหนึ่งวาสองเชียะ

แต่แล้วปลายทวนพันห่างจากด้ามทวนแทงปราดใส่ง้วนจับซาหัง

พริบตาที่ปลายทวนแหวกพุ่งออกไป จูกัวะซิงแซส่งเสียงตวาดว่า

"เบิก"

ท่าน "เบิก" ทวนจู่โจม

นี่เป็นความรวดเร็วจนไม่คล้ายเป็นทวน หากแต่คล้ายกระสุนเหล็กลูกหนึ่งก็มิปาน

ทวนนี้แทงใส่มือของง้วนจับซาหัง

เป็นมือซ้าย

เป็นนิ้วมือ

...นิ้วก้อย

หากแม้นทวนนี้เบิกใส่ตำแหน่งใดของง้วนจับซาหัง ง้วนจับ-ซาหังล้วนระวังป้องกัน ทั้งหลบหลีกรอดพ้น และต้านทานรับได้

แต่แล้วทวนเพียงพุ่งใส่นิ้วก้อยของมัน

เป็นตำแหน่งที่ไม่สำคัญ และไม่ได้รับความสนใจที่สุด

แต่ขอเพียงง้วนจับซาหังคิดจู่โจมทำร้ายศัตรูสำคัญเบื้องหน้า

ก็ต้องน้าวคันเกาทัณฑ์ พาดลูกเกาทัณฑ์ เมื่อน้าวคันเกาทัณฑ์พาดลูกเกาทัณฑ์ ย่อมต้องเปิดเผยมือข้างหนึ่งต่อสายตาของศัตรู โดยเฉพาะเป็นนิ้วทั้งห้า

จูกัวะซิงแซอาศัยข้อนี้เปิดฉากจู่โจม

ท่านเสือกแทงทวนออกไป

ขณะที่งัวนจับซาหังพบเห็นข้อนี้ มันก็ยิงลูกเกาทัณฑ์ของมันออกไป

เป็นลูกเกาทัณฑ์ดอกสุดท้ายของมัน

จากนั้นมันค่อยตระเตรียมปิดป้องต้านรับ ระวังป้องกัน ถลันหลบเลี่ยงท่าจู่โจมของจูกัวะซิงแซ

มันไม่แน่ว่าจะต้านทานรับเกาทัณฑ์นั้นได้

แต่มันตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ...อย่างมากเพียงเสียสละนิ้วมือนิ้วหนึ่ง

หากแม้นนิ้วมือนิ้วหนึ่งสามารถแลกกับชีวิตของจูกัวะซิงแซ นับว่าคู่ควรมากแล้ว

...ต่อให้มันต้องสูญเสียมือข้างหนึ่ง ขอเพียงสามารถปลิดชีวิตจูกัวะซิงแซ มันก็ยินยอม

หากเป็นท่านเล่า?

...ท่านยินยอมหรือไม่?

ซึ่งความจริง คนผู้หนึ่งคิดทำลายศัตรู ไม่เสียดายกับการเสียสละตัวเอง นับเป็นพฤติการณ์ที่โฉดเขลายิ่ง และไม่ยุติธรรมต่อตัวเองยิ่ง

ตามเหตุผลคนผู้หนึ่งสมควรทุ่มเทความเพียรพยายามกับการยกระดับตัวเอง หาทางทำให้ตัวเองเหนือล้ำกว่าศัตรู ทำให้ศัตรูขุ่นข้องใจกับการคิดโค่นล้มท่าน จึงเป็นผลดีต่อตัวเอง แทนที่จะดำเนินการแก้แค้น

คิดโค่นศัตรูโดยทำร้ายตัวเอง

น่าเสียดายที่พฤติการณ์ของคนผู้หนึ่งถูกจำกัดอยู่ภายใต้ความคิด และความนึกคิดก็ถูกจำกัดอยู่ภายใต้ประสบการณ์ ประสบการณ์ก็ถูกจำกัดอยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมความเป็นจริง ต่อให้เป็นอัจฉริยบรุษก็ยากหลุดพ้นจากเงื่อนไขข้อจำกัดเหล่านี้

ง้วนจับซาหังแค้นจูกัวะซิงแซ

...ต่อให้ทำร้ายตัวเอง เสียสละทุกสิ่ง มันก็ต้องกำจัดจูกัวะ-ซิงแซ

ปัญหาอยู่ที่กำจัดได้หรือ?

ทวนของจูกัวะซิงแซยังไม่จู่โจมถึงนิ้วก้อยของมัน ยังห่างประมาณห้าเชียะ พลันแปรเปลี่ยนเป็นดอกไม้ดอกหนึ่ง

...ดอกไม้ที่ "แตกระเบิด" ออกดอกหนึ่ง
คล้ายฉากความงามอันเฉิดฉายฉากหนึ่ง
ที่แท้วิชาทวนพรรณรายเป็นการระเบิดทำลายทุกสิ่งประการหนึ่ง
การระเบิดนี้ไม่ได้สร้างจากดินระเบิด
ดินระเบิดไม่มีประสิทธิผลเช่นนี้
...อย่างน้อยยุคสมัยนั้นยังทำไม่ได้
จูกัวะซิงแซอาศัยกำลังภายในบรรลุถึงข้อนี้
ซึ่งก็หมายความว่า อานุภาพของทวนนี้ไม่จำเป็นต้องแทงใส่จุดสำคัญ ถึงกับไม่ต้องแทงถูกร่างศัตรู ขอเพียงแตกระเบิดออก อานุภาพนั้นเพียงพอกับการทำลายล้างศัตรู

การระเบิดเกิดขึ้นแล้ว
ง้วนจับซาหังหลบไม่พ้น
แต่มันยิง "เกาทัณฑ์สุดท้าย" ออกไปแล้ว
นั่นเป็นความไร้สภาพ

ภายใต้กำลังภายในอันลี้ลับเร่งเร้า เกาทัณฑ์ที่มีสภาพล้วนสูญสิ้นสภาพไป

นี่เป็นเกาทัณฑ์ที่โปร่งใสดอกหนึ่ง

ลูกเกาทัณฑ์ยังคงยิงใส่ตำแหน่งหัวใจของจูกัวะซิงแซ

ยามนั้น จูกัวะซิงแซยกมือข้างหนึ่งทำท่านมัสการพระ ยกตั้งอยู่เบื้องหน้าทรวงอกหัวใจ

ลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นมองไม่เห็น

ดังนั้นไม่มีปัญญาหลบรอด

ลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นไร้สุ้มเสียง

ดังนั้นไม่สามารถลันหลบ

ลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นถึงกับไม่ได้กระทบกระเทือนถึงอากาศ แต่มันแหวกฝ่าอากาศมาถึงชัดๆ

ลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นปักตรึงอยู่เหนือตำแหน่งหัวใจของจูกัวะซิงแซ

แต่จูกัวะซิงแซยกตั้งฝ่ามือข้างหนึ่งขึ้น

ลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นยิงใส่ริมฝ่ามือของท่าน

การต่อสู้ยุติลง

ยุติลงอย่างรวดเร็ว

ถึงกับเป็นความกะทันหัน

คงเหลือแต่สภาพอันยับเยิน

รูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อทิ้งอยู่ในวัด แต่มีสภาพแตกสลาย แปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นหย่อมๆ

ขณะที่เกิดการระเบิดง้วนจับซาหังชิงพาตัวหลุดพ้นออกจากรูปปั้น ค่อยรักษาคราบสังขารไว้ได้

เป็นรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อรับเคราะห์กรรมแทนมัน

แต่ทวนพรรณรายแตกปะทุขึ้นที่เบื้องหน้ามัน มันรักษาคราบสังขารไว้ได้ ก็ไม่ประเสริฐเลิศเท่าใด

ดังนั้นมันหลบลี้หนีหายไปในบัดดล

ก่อนจากไป มันยังลงมือต่อล้ยติ่งโหวที่คิดสกัดขัดขวางมัน

มันลงมือด้วยวิชาหมัดต่อยเท้าเตะ หนึ่งกระบวนเพลงสองท่วงท่า

กระบวนเพลงเดียวคุกคามลุ้ยติ่งโหวพ้นห่าง

ท่วงท่าทั้งสองปิดสกัดการรุกจู่โจมทั้งมวลของศัตรู

ง้วนจับซาหังทางหนึ่งหลบเร้นจากไป ทางหนึ่งกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"จูกัวะ...พวกเราไม่ขอ...เลิกรา ต่อกัน..."

จูกัวะซิงแซยกมือข้างหนึ่งกุมอก ผงกศีรษะอย่างหดหู่ พึมพำว่า

"พวกเราไม่อาจเลิกราได้..."

ท่านก็ไม่ได้ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ท่าน "ทะลวง" ทรวงอกตัวเองเป็นรูๆ หนึ่ง ดังนั้นขณะที่ลูกเกาทัณฑ์พุ่งทะลุผ่านไป จึงไม่ได้รับอันตรายอย่างแท้จริง แต่ความเจ็บปวด ขณะที่ลูกเกาทัณฑ์พุ่งทะลุไป ไม่เพียงแต่ยังรู้สึกได้ มิหนำซ้ำยังรุนแรงยิ่ง

นอกจากนี้บนมือซ้ายของท่านยังปักตรึงด้วยลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง

หากมิใช่ท่านใช้ออกด้วยวิชาหัตถ์พุทธเที่ยงแท้ เกรงว่าเกาทัณฑ์นี้ยังจะกระแทกทำลายกระดูกฝ่ามือและกระดูกซี่โครงของท่านแหลกไป

ท่านทำลายวิชาเกาทัณฑ์รันทดของง้วนจับซาหัง

ทั้งยังใช้วิชาทวนพรรณราย ทำร้ายง้วนจับซาหังรับบาดเจ็บสาหัส

แต่ตัวท่านเองก็ไม่ดีเลิศกว่าเท่าใด

ดังนั้นท่านไม่สามารถไล่ติดตามไป

ท่านปวดหัวใจ

อาจบางทีเป็นเพราะความเจ็บปวดใจ กลับทำให้ท่านนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมา ทั้งยังเป็นเรื่องราวเมื่อนานมาแล้ว

ท่านกับโค้วเชี่ยอิด ง้วนจับซาหังกราบอุ้ยแชแชแชเป็นอาจารย์ด้วยกัน...

พวกท่านคร่ำเคร่งฝึกฝีมือด้วยกัน โดยไม่แบ่งแยกฤดูร้อนหรือหนาว...

พวกท่านออกท่องยุทธจักร ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ด้วยกัน...

พวกท่านยังร่ำดื่มสุราขว้างจอก ใช้มือที่เคยพิทักษ์ธรรมลูบคลำสตรี...

แต่แล้วมีอยู่วันหนึ่ง ทั้งสองกลับไม่ยอมรับกันและกัน

ถึงกับคิดโค่นทำลายอีกฝ่ายหนึ่งลง

นับตั้งแต่เซี่ยวเกี่ยผ่านเข้ามาในวิถีชีวิต พวกท่านก็มิใช่ศิษย์ร่วมสำนัก มิใช่พี่น้องกัน

พวกท่านกลับกลายเป็นศัตรู

...ไยต้องเป็นเช่นนี้?

...เหตุใดผู้คนมักเกิดความขัดแย้งภายในขึ้น?

ราชวงศ์ซ้องที่อ่อนแอถึงเพียงนี้ ก็เกิดจากการต่อสู้ภายใน นับเป็นที่น่าละอายนัก

ดังนั้นจูกัวะซิงแซอดร่ำร้องต่อนภาราตรีมิได้ว่า

"ง้วนซือตี๋ หากท่านยินยอมผละจากความมืดสู่แสงสว่าง เราจะรักษาอาการบาดเจ็บให้แก่ท่าน และยกตำแหน่งของเราให้ท่าน..."

ท้องฟ้าราตรีบังเกิดเสียงสะอื้นดังมา ราวกับเป็นสุนัขที่รับบาด

เจ็บที่เท้าตัวหนึ่ง

...ง้วนจับซาหังที่ยิ่งใหญ่ไร้ผู้ต่อต้านพอรับบาดเจ็บก็กลับกลายเป็นสุนัขที่ร่อนเร่อนาถาตัวหนึ่ง?

ง้วนจับซาหังส่งเสียงมาว่า

"จูกัวะเชี่ยวฮวย ท่านกล่าวง่ายดายนัก คิดตกต่ำง่ายดาย คิดก้าวหน้ายากเย็น หลายปีมานี้ หนึ่งเดียวที่ท่านกระทำต่อเราคือขวางทางเดินของเรา ยามนี้ต่อให้ท่านหลีกทางให้แก่เรา เราก็ไม่คุ้นเคย นอกจากเรากำจัดสะสางท่านไปเอง ท่านมิต้องแสร้งประพฤติเป็นคนดีแล้ว เราแค้นท่าน และเห็นชิ้งถึงตัวท่าน ในใจท่านคิดจัดการกับเรา แต่ก็คิดเป็นคนดี ท่านอย่าหมายให้เรายอมรับนับถือท่าน ขอเพียงเรากลับคืนสู่ที่แล้วมา ชั่วชีวิตนี้เรายังมีชีวิตอยู่เพื่อจัดการกับท่าน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงขาดหายไป

ไม่ทราบว่าคนกล่าววาจาพลันจากไป หรือว่าไม่มีคำพูดจะกล่าวแล้ว?

จูกัวะซิงแซหันหน้าหาเงาจันทร์ สงบเยือนเย็นลง ฝืนยิ้มออกมา

คำพูดของง้วนจับซาหัง ยังดังอยู่ที่ข้างหูของท่าน

...ทุกถ้อยคำคล้ายเป็นคำพูดในใจของท่าน

ท่านยังคงเป็นท่านที่ปวดร้าว

อาจบางทีไม่มีตำนานเรื่องราวที่ให้บทเรียนแก่ผู้คนได้ นอกจากตัวเองได้คิดอันใด หรืออาจบางทีไม่มีคำพูดใดเปลี่ยนแปลงผู้ใดได้ นอกจากคำพูดนั้นพอดีเป็นคำพูดในใจ ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ คำพูดของง้วนจับซาหัง ทำให้ท่านได้สำนึกว่า คนเป็นสัตว์โลกที่ทางหนึ่งไกล่เกลี่ยห้ามปรามทั้งหมดอย่าได้ต่อสู้กัน อีกทางหนึ่งก็ประหัตประหารผลาญชีวิตกัน

...สัตว์โลกที่ยังสู้วัชพืชไม่ได้ชนิดหนึ่ง

...ท่านเองใช่เป็นสัตว์โลกชนิดนี้หรือไม่?

อาจบางทีใช่ คำพูดของง้วนจับซาหังไม่เพียงแต่ด่าท่าน ทั้งยังด่าเรียกสติท่านคืนมา

ในก้นบึ้งหัวใจของท่าน ใช่ซ่อนเร้นด้วยจิตมารเช่นนี้หรือไม่?

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจ

ในการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างคนต่อคน ไฉนเข้าใจว่าตัวเองเป็นฝ่ายถูก ผู้อื่นต้องเป็นฝ่ายผิด?

จูกัวะซิงแซมองดูลายมือที่ซับซ้อนยุ่งเหยิงของตัวเอง หลังฉากของท่านเศร้าสร้อยหดหู่ ที่ข้างกายท่านมีคนรับบาดเจ็บสาหัส และคนที่ถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต วัดเล่าลิ้มยี่กลายเป็นซากปรักหักพัง พสุธาอ้างว้างวังเวง จันทร์ทีขอบฟ้าลาลับสู่ทิศตะวันตกทีละน้อย

แม้แต่ยอดคนทรงภูมิปัญญาเช่นจูกัวะซิงแซ ก็ไม่ได้คาดคิดว่าการต่อสู้ครั้งนี้จะบังเกิดผลสะท้อนต่อยุทธจักรในภายหน้า

แม้แต่ง้วนจับซาหังก็คาดคิดไม่ถึงว่า การต่อสู้ครั้งนี้ไม่เพียงเป็นการต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายระหว่างมันกับจูกัวะซิงแซ ไม่เพียงแต่เป็นผลสะท้อนต่อยุทธจักรและบ้านเมืองในยามนั้น ถึงกับเป็นการพลิกโฉมของประวัติศาสตร์มนุษยชาติ...

ตัวบุคคลสำคัญไม่ใช่จูกัวะซิงแซกับง้วนจับซาหัง

หากแต่เป็นลุ้ยติ่งโหว

ลุ้ยติ่งโหวเห็นฉากการต่อสู้กับตา

ท่านเคยต้านทานรับมือมา แต่ไม่อาจต้านทานรับเกาทัณฑ์รันทดได้

แต่ทวนพรรณรายสามารถ

นั่นเป็นแรงระเบิดชนิดหนึ่ง

เป็นพลังอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง

ที่ทำให้ลุ้ยติ่งโหวตั้งใจว่า ระหว่างที่มีชีวิตอยู่ ต้องคิดค้นอาวุธชนิดหนึ่ง...ต่อให้ไม่สามารถฝึกปรือสุดยอดฝีมือเช่นจูกัวะซิงแซ ก็สามารถอาศัยระบบกลไกและอำนาจของดินระเบิด ก่อเกิดการทำลายล้างดจเดียวกัน

ดังนั้นท่านใช้ช่วงเวลาที่เหลืออยู่คิดค้น "อาวุธ" ที่เทียบเทียมกับทวนพรรณรายชนิดหนึ่ง

ท่านกระทำได้

ทั้งนี้เพราะก่อนครองเพศบรรพชิต ท่านเป็นคนของตึกอสนีบาตตระกูลลุ้ยแดนกังหนำ

ท่านคือลุ้ยติ่งโหว

ในที่สุดท่านประดิษฐ์คิดค้นสำเร็จ

...แต่การประดิษฐ์คิดค้นที่ดีในโลก ไม่แน่ว่าจะใช้ไปในทางที่เป็นกุศล

อาวุธที่มีอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรงที่ท่านคิดค้นขึ้นเรียกว่าเผ่าทั้ง*

ยามนั้น จูกัวะซิงแซยังห่วงใยกังวล

แนฮ้วย ตุยเมี่ย ทิชิ่ว บ้อเซ้งคงต่อสู้กับลู่จีออิด อี้ซีหนอกู่ทิซา เตี่ยอ่วยสี่ เอี๊ยบกี้โหงว ฉี้บุ้นลักที่ภูเขาตั่งปั้งชัว

สี่ยอดมือปราบสามารถรับมือมังกรเขียวหกบรรจบได้หรือไม่?

วิกาลคล้อยดึก

เดือนไกล้ลาลับ

---

* กระสุนปืนใหญ่

ภาค 5

สี่มือปราบปะทะหกมังกร

ตำนานเรื่องราวนี้บอกต่อพวกเราว่า

ไม่มีเหตุผลที่ต้องเสียสละเพื่อความรัก ไม่ว่าเป็นความรักต่อชาติบ้านเมือง ประชาราษฎร์ เพศตรงข้าม หรืออิสรภาพก็ตาม ชีวิตของท่านมีเพียงชีวิตเดียว หากไม่มีชีวิต ก็สูญสิ้นอิสรภาพ เพศตรงข้าม ประชาราษฎร์ และชาติบ้านเมืองแล้ว

1 ผู้ห้าวหาญมิใช่คนบ้าคลั่ง

ภูเขาสูงจันทร์เยียบเย็น
แสงจันทร์คลุมทั่วทั้งยอดเขารกร้าง
โขดหินบนยอดเขาคล้ายฉากกั้นบานหนึ่ง ห้องหับหลังหนึ่ง
พสุธามืดมิด ที่เชิงผามีสายน้ำไหลหลั่งอย่างเชี่ยวกราก ลึกจนไม่เห็นกัน

บนยอดเขามีคน
เป็นผู้คนสี่คน
คนทั้งสี่ล้วนก้มศีรษะลง แต่ไม่คล้ายกับจูกัวะซิงแซที่เพ่งดูลายมือตัวเอง หากแต่มองดูใต้เท้าตัวเอง...มองดูเงาที่ใต้เท้าตัวเอง

ทั้งสี่ย่อมไม่มายังภูเขารกร้าง มองดูเงาของตัวเองโดยไร้สาเหตุ
คนที่มักมองดูเงาของตัวเองเป็นคนที่อ้างว้าง ทั้งนี้เพราะพวกมันไม่มีผู้อื่นให้มองดู ได้แต่ดูเงาของตัวเอง
นี่เป็นภูเขาที่เปลี่ยวร้างลูกหนึ่งคล้ายบ้านน้อยที่ปลูกโดดเดี่ยวและถูกลืมหลังหนึ่ง
ภูเขาลูกนี้อยู่ติดกับวัดเล่าลิ้มยี่

นี่เป็นภูเขาซือปั้งซัว

ยามนั้นวัดเล่าลิ้มยี่ที่เก่าแก่โบราณพังทลายแล้ว
ภูเขายังคงอยู่
คนก็อยู่ที่นั้น

คนทั้งสี่ไม่ได้มาสัมผัสกับความอ้างว้าง...ขอเพียงดวงใจอ้าง-ว้างที่ใดไม่อ้างว้าง? ไหนเลยกังวลว่าไม่อ้างว้าง? เพียงแต่กริ่งเกรงความอ้างว้างรบเร้าพัวพัน ไม่อาจสลัดหลุดได้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่จำเป็นต้องมาแสวงหาความอ้างว้างเดียวดายในป่าเขาลึกล้ำ

พวกมันเดินทางมาปฏิบัติหน้าที่
พวกมันกำลังรอคอย
พวกมันเฝ้ารอคนผู้หนึ่ง

พวกมันดั้นด้นเดินทาง กลางคืนเดินทางกลางวันหมอบซุ่มเร้นกายถึงที่นี้ เพื่อสกัดขัดขวางคนผู้นี้ พร้อมกับจู่โจมสังหารคน

แต่คนผู้นี้คู่ควรให้พวกมันทำเช่นนี้หรือ?

...ขอเพียงคนผู้นี้ตกตาย กองกำลังที่ต่อต้านกับฉั่วเสี่ยงเอี้ย (มหาเสนาบดีแซ่ฉั่ว) ในนครหลวง เกรงว่าหลงเหลือไม่ถึงหนึ่งส่วน

คนผู้นี้ย่อมเป็นจูกัวะซิงแซ
คนทั้งสี่เมื่อรุดมารอคอยจูกัวะซิงแซ อย่างนั้นพวกมันย่อมเป็นมังกรเขียวหกบรรจบ

...เพียงแต่มังกรเขียวมีอยู่หกตัว พวกมันรุดมาเพียงสี่คนเท่านั้น?

...ปรากฏมังกรเขียวรุดมาสี่ตัว สามารถสกัดจูกัวะซิงแซได้หรือ?
คนทั้งสี่ก็ห่วงใยในข้อนี้
ขอเพียงจูกัวะซิงแซมาถึงวัดเล่าลิ้มยี่ พวกมันต้องสกัดไว้ได้

แต่เกรงว่าก่อนที่คนทั้งหกจะรวมตัวกัน จูกัวะซิงแซพลันมาถึงก่อน

พวกมันได้รับคำสั่งง้วนจับซาหัง ให้สร้างสถานการณ์พรางตาขึ้น

เปลือกนอกแล้วล่จืออิดกับอี้ซีหนอยังรั้งอยู่ในนครหลวง จุดประสงค์เพื่อคอยควบคุมจูกัวะซิงแซ

...หากจูกัวะซิงแซรั้งอยู่ในนครหลวงไม่เคลื่อนไหว พวกมันก็จะไม่ออกเดินทาง

แผนการที่ฉั่วเกียกับง้วนจับซาหังกำหนดขึ้นคือ

หนึ่ง ทางที่ดีฉุดรั้งจูกัวะซิงแซอยู่ในนครหลวง ขอเพียงเสาะหาผู้คนก่อเรื่องขึ้น ลอบทำร้ายเชื้อพระวงศ์สักหลายคน หากแม้จูกัวะ-ซิงแซจับตัวคนร้ายไม่ได้ ฮ่องเต้ย่อมทรงตำหนิ วิจารณ์ตามพลังฝีมือหน้าที่ก่อความไม่สงบในวังหลวง ทางที่ดีมอบหมายให้แก่ล่จืออิดกับอี้ซีหนอ โดยมีผู้คนที่ฉั่วเกียจัดวางอยู่ภายในวังคอยประสานเสริม

สอง หากจูกัวะซิงแซบังอาจไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของเชื้อพระวงศ์นครหลวง ออกจากนครหลวงมาคุ้มครองผู้สันโดษภูษาฟ้า ง้วนจับซาหังก็มอบหมายให้มังกรเขียวหกบรรจบ ผลักดันค่ายกลของปรมาจารย์ ล้อมสังหารจูกัวะซิงแซ

สาม มันทิ้งล่จืออิด อี้ซีหนออยู่ในนครหลวง ใช้ให้กู่ทิซากับเตี่ยอ่วยสี่บุกภูเขาเตี๊ยมซัว ให้เอี๊ยบกี้โหงวกับฉี้บุ้นลักมุ่งทะเลสาบเกี๋ยมโอ้ว ซึ่งความจริงศิษย์ทั้งหกล้วนกระจายอยู่ตามที่ต่างๆ ของภูเขาแถบนี้ ขอเพียงออกคำสั่งเรียกหา ก็จะก่อตั้งค่ายกลล้อมสังหารจูกัวะซิงแซ

สี่ ฉั่วเกียกับง้วนจับซาหังคำนวณแน่ว่า จูกัวะซิงแซกับสี่ยอดมือปราบจะไม่ออกจากนครหลวง แต่หากจูกัวะซิงแซออกจากนครหลวงรุดมาที่นี้ พวกมันจะใช้ค่ายกลมังกรเขียวหกบรรจบมาล้อมสังหาร หาก

ผู้มาเป็นสี่ยอดมือปราบ ง้วนจับซาหังจะฉวยโอกาสตัดแขนขาของจูกัวะ-ซิงแซ

ดังนั้นฉั่วเกียเข้าใจว่าแผนการไม่ผิดพลาด

ง้วนจับซาหังก็คาดคิดว่าคราครั้งนี้ประสบชัยแน่นอน

แต่แล้วพวกมันใช้รหัสสุนัขหอนส่งข่าวมาว่า จูกัวะซิงแซมาแล้ว

เอี๊ยบกี้โหงวกับฉี้บุ้นลักถูกจัดให้เป็นกำลังหนุน ได้รับแจ้งก่อนต้องใจหายวาบ

ลู่จืออิดกับอี้ซีหนอก็เร่งรุดมาจากทางนครหลวง

พวกมันทราบระแคะระคายว่า จูกัวะซิงแซเดินทางออกจากนครหลวงแล้ว

หวนนึกถึงพวกมันเป็นส่วนหนึ่งของการล้อมสังหารจูกัวะซิงแซผู้ยิ่งใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดก็อดลิงโลดยินดีมิได้

พวกมันกลับลืมสืบสาวว่า จูกัวะซิงแซที่มีนิสัยรอบคอบตลอดมา ไฉนละทิ้งหน้าที่ถวายการอารักขาฮ่องเต้ รุดสู่ภูเขาเตี๋ยมซัว?

ซึ่งความจริง จูกัวะซิงแซพอทราบว่า ผู้สันโดษภูษาฟ้าเดินทางมายังนครหลวง เพื่อช่วยเหลือท่านจัดการกับฉั่วเกีย ก็ล่วงรู้จิตเจตนาของซือเฮียผู้นี้

จุดประสงค์ของผู้สันโดษภูษาฟ้า แสดงว่าคิดล่องูออกจากถ้ำชักนำให้ง้วนจับซาหังกับมังกรเขียวหกบรรจบออกมา เปิดโอกาสให้จูกัวะซิงแซกำจัดฆ่าฉั่วเกีย

แต่จูกัวะซิงแซไม่มีเจตนาฆ่าฉั่วเกีย

หนึ่งนั้นในโลกมีเภทภัยบางประการที่แทรกซึมลึกล้ำจนไม่อาจสะสางได้ หากแม้นหักหาญทำลาย กลับทำให้โครงสร้างทั้งหมดพังพินาศลง ราชวงศ์ซ้องอ่อนแอมานาน หากแม้นฉั่วเกียถูกปลิดปลง ผู้ที่ขึ้นมาแทนที่คือจูเมี่ยง เฮ้งโพ่ว เกรงว่ายังชั่วช้ากว่าฉั่วเกีย อย่างน้อยใน

บ้านเมืองเต็มไปด้วยพวกพ้องของฉั่วเกีย ยากจะพลิกฟื้นโดยพลัน หากตัดเนื้อร้ายอย่างกะทันหัน เกรงว่าคนไข้ไม่อาจมีชีวิตสืบไป ยังมี ฉั่ว-เกียที่ลอบติดต่อกับทหารได้กิมหากสิ้นอำนาจ ทหารได้กิมกริ่งเกรงราชวงศ์ซ้องกล้าแข็งขึ้น ย่อมต้องเพิ่มกำลังบุกจู่โจม เกรงว่าทางการไม่อาจต้านรับได้ ดังนั้นด้วยฐานะของฉั่วเกีย ไม่อาจคิดกำจัดฆ่าก็กำจัดฆ่า

สอง ต่อให้ไม่มีง้วนจับซาหังและมังกรเขียวหกบรรจบอยู่ข้างกาย ฉั่วเกียผู้นี้ก็ยากจัดการได้ ที่ข้างกายฉั่วเกียยังมีผู้บัญชาการกรมราชทัณฑ์จูง้วยเม้ง ท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิตปึงเอ่งโทย ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินและเล้งโป๊ยไท้เอี้ย บุคคลเช่นฉั่วเกีย มิใช่คิดฆ่าก็ฆ่าได้

ดังนั้นจูกัวะซิงแซตกลงใจกำจัดขัดขวาง มิให้ง้วนจับซาหังทำร้ายผู้สันโดษภูษาฟ้า

จูกัวะซิงแซมอบหมายหน้าที่รักษานครหลวงให้แก่ซูบ้อฮี่ ท่านเองลอบออกจากนครหลวง มุ่งสู่ภูเขาเตี๊ยมซัว

ท่านพอออกเดินทาง ก็สร้างความตื่นตัวแก่ลู่จออิดและอี้ซีหนอ

ดังนั้นลู่จออิดและอี้ซีหนอก็รุดสู่ภูเขาเตี๊ยมซัวสมทบกับซือตี่ทั้งสี่

เพียงแต่ลู่จออิดกับอี้ซีหนอพอออกเดินทาง สี่ยอดมือปราบก็ทราบระแคะระคาย

“ไม่ถูกต้อง”

“มังกรเขียวหกบรรจบล้วนเคลื่อนไหวแล้ว”

“คาดว่าคงรุดไปซุ่มจู่โจมสี่เจ่ก”

“พวกเราไปขัดขวางพวกมัน”

สี่ยอดมือปราบจึงเคลื่อนไหวด้วย

ดังนั้นสถานการณ์พลิกกลับกลาย

ผู้สันโดษภูษาฟ้าคิดชักนำง้วนจับซาหังออกจากนครหลวง

ง้วนจับซาหังคิดฉวยโอกาสนี้กำจัดฆ่าผู้สันโดษภูษาฟ้าและล่อลวงจูกัวะซิงแซออกมาล้อมสังหาร

สี่ยอดมือปราบกลับรุดมาขัดขวางการล้อมจู่โจมของมังกรเขียวหก-บรรจบ

แต่สิ่งที่เหนือความคาดหมายผู้คนคือ

หนึ่ง ลุ้ยติ่งโหวปรากฏขึ้นในวัดเล่าลิ้มยี่

สอง ง้วนจับซาหังซ่อนตัวอยู่ในรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ รับการกล่อมเกลาจากผู้สันโดษภูษาฟ้า ตีความในตำราอักษรคีรีจนแตกฉาน

เรื่องสองประการนี้ เหนี่ยวรั้งมิให้ง้วนจับซาหังลงมือต่อผู้สันโดษ-ภูษาฟ้า

แต่มังกรเขียวหกบรรจบก็สกัดจูกัวะซิงแซที่ภูเขาซือปั้งซัว

ท่านเผชิญการรายล้อมจากลู่จีออิด อี้ซีหนอ เอี๊ยบกี้โหงว และฉี้บุ้นลัก

ดีที่กู่ทิซากับเตี่ยอ่วยสี่ยังไม่บรรลุถึง

มังกรเขียวหกบรรจบขาดไปสองคน ไม่อาจก่อตั้งค่ายกลขึ้น

วิจารณ์ตามพลังฝีมือ ลู่จีออิดและพวกทั้งสี่ไม่อาจเอาชัยจูกัวะ-ซิงแซได้

แต่การล้อมจู่โจมสามารถสกัดยับยั้งจูกัวะซิงแซระยะเวลาหนึ่ง

เพียงระยะเวลาหนึ่ง

มาตรว่าเพียงระยะเวลาหนึ่ง แต่ยังมีผลสะท้อนต่อสถานการณ์ใหญ่

อย่างน้อยกำหนดความเป็นตายของผู้สันโดษภูษาฟ้ากับสตรีทอผ้า

นี่คือสาเหตุที่จูกัวะซิงแซมาสายก้าวหนึ่ง

มาตรว่าระหว่างการต่อสู้ ท่านได้ส่งเสียงกู่ร้องออกมาก็ตาม

ในสำนักสุขนิยม เสียงกู่ของไหนชั้งได้ซือ ผู้สันโดษภูษาฟ้า

จูกัวะซิงแซและง้วนจับซาหังผิดแผกแตกต่าง

เสียงกู่ของไหนชั้งได้ซือคล้ายมังกรคำราม

ผู้สันโดษภูษาฟ้าคล้ายปักษาร่ำร้อง

จกัวะซิงแซคล้ายสนัขหอน

ง้วนจับซาหังคล้ายสุนัขป่าหอนโหย

ดังนั้นระหว่างการต่อสู้ จูกัวะซิงแซใช้เสียงกู่สะกดง้วนจับซาหังไว้ และตักเตือนมันอย่าได้ลงมือต่อผู้สันโดษภูษาฟ้าด้วยอำมหิต ไม่เช่นนั้นท่านสาบานไม่ยอมเลิกรา

เสียงกู่นั้นบ่งบอกว่า หากฝ่ายตรงข้ามทำร้ายผู้สันโดษภูษาฟ้า ท่านจะใช้โลหิตเข้าชำระล้างหนี้โลหิต

จูกัวะซิงแซคาดคิดไม่ถึงว่า คราครั้งนี้ง้วนจับซาหังกลับตัดใจไม่เสียดายชีวิต

มันฝึกปรือลมปราณฝืนอัปยศ ตีความในตำราอักษรคีรีจนแตกฉาน บวกกับหล่อหลอมร่างรวมกับรูปปั้นพระโพธิสัตว์ตักม้อ เข้าใจว่าสามารถเสี่ยงชีวิตกับจูกัวะซิงแซ

ดังนั้นมันยังคงฆ่าผู้สันโดษภูษาฟ้า

ยามนั้น ขบวนที่ล้อมจู่โจมจูกัวะซิงแซ ปรากฏผู้ช่วยอันเข้มแข็งที่เร่งรุดมาถึง

เป็นกู่ทิซาที่ถูกจูตั่วก่อยี้ "ขู่ขวัญ" เตลิดหนี

และเตี่ยอ่วยสี่ที่ถูกง้วนจับซาหังชุบชีวิตฟื้นคืนมา

คนทั้งสองพอมาถึง ก็ผลักเคลื่อนค่ายกลจักรวาลหกบรรจบมังกรเขียวเสือขาว ไร้ต้นไร้ปลายขึ้นแล้ว

ค่ายกลนี้แฝงพลังอันลึกลับชนิดหนึ่ง สะกดข่มยอดวิชาของจูกัวะซิงแซเอาไว้

ดีที่ยามนั้นปรากฏผู้คนสี่คนเร่งรุดมาถึง

คนทั้งสี่ผลักเคลื่อนค่ายกลอีกชนิดหนึ่ง

ค่ายกลนี้ทำลายสภาวะล้อมจู่โจมของมังกรเขียวหกบรรจบ

จูกัวะซิงแซหลุดพ้นออกจากค่ายกล

ท่านไม่สั้พัวพันสืบไป

ท่านรีบรุดสู่วัดเล่าลิ้มยี่

เพียงแต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าลมหายใจร่อแร่รวยริน ในที่สุดสิ้นเรี่ยวแรงเสียชีวิต

นี่บีบบังคับให้ท่านใช้ทวนพรรณรายหักหาญกับเกาทัณฑ์รันทด

เกาทัณฑ์ใช้หมดสิ้น งวนจับซาหังรับบาดเจ็บสาหัส

จูกัวะซิงแซก็รับบาดเจ็บไม่น้อย

แต่ท่านจู่โจมทำลายร่างสถิตของงวนจับซาหัง ลิดรอนทำลายพลังฝีมือของงวนจับซาหังไปเศษหนึ่งส่วนสี่ บวกกับงวนจับซาหังใช้ท่าไม้ตายที่ถ่ายทอดแก่ศิษย์ออกมา ทำให้พลังลมปราณภายในกายเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างลี้ลับ จนไม่สามารถรั้งอยู่สืบต่อ เหินร่างหลบหนีจากไป

บวกกับจูกัวะซิงแซใช้พลังลมปราณตามธรรมชาติระเบิดทำร้ายมัน ทำให้งวนจับซาหังหลงเหลือกำลังภายในไม่ถึงครึ่งหนึ่ง

แต่งวนจับซาหังยังคงหลบหนีจากไปเป็นผลสำเร็จ

ความแค้นของคนทั้งสองก็พอกพูนลึกล้ำกว่าเดิม

ผู้คนที่รุดมาทั้งที่ย่อมเป็นสี่ยอดมือปราบ

ยามนั้น จูกัวะซิงแซได้รับการช่วยเหลือทลายค่ายกลจากสี่ยอดมือปราบ ทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป เร่งรุดสู่วัดเล่าลิ้มยี่

คงเหลือสี่ยอดมือปราบเผชิญหน้ากับมังกรเขียวหกบรรจบ

ลู่จืออิดกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ดูท่าพวกเรายากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ พวกเรามีหกคน พวกท่านมีเพียงสี่คน พวกท่านต้องพ่ายแพ้แน่แล้ว"

อี้ซีหนอกล่าวเสริมขึ้น

"พวกท่านเมื่อต้องพ่ายแพ้แน่นอน มิสู้ยอมรับชะตากรรม คุกเข่าขอความกรุณา ไม่แน่ว่าพวกเราใจอ่อนลง จะปล่อยปละละเว้นพวกท่านสักครา"

บ้อเช้งพลันกล่าวว่า

"บัดซบ"

อี้ซีหนอเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระชากเสียงว่า

"พวกเราปล่อยปละละเว้นท่าน บ่งบอกผลดีให้กระจ่างชัด ท่านกลับไม่รู้จักดีชั่ว กล่าววาจาทำร้ายคน?"

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ระหว่างหกต่อสี่ หกคนต้องได้ชัยหรือ? หากพวกมากสามารถเอาชัย พวกเราคงเอาชนะทหารได้กิมแต่แรก ท่านเข้าใจว่านี่เป็นการต่อยตีของคนในตลาดร้านถิ่นหรือ? เสียทีที่ท่านฝึกปรือวิชาบู๊ ยังมีชื่อเสียงในยุทธจักร กลับโง่งมงายถึงเพียงนี้"

ลู่จีออิดกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เส็งไง้อื้อ เราให้เกียรติแก่ท่าน ท่านไม่รับไว้ นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด?"

กู่ทิซากล่าวว่า

"พวกเราความจริงรวมใจก่อตั้งค่ายกล เป็นพวกท่านสอดมือเข้ามา หากพ่ายแพ้ตกตาย อย่าได้โทษว่าพวกเราใช้พวกมากเข้ารังแก"

เตี่ยอ่วยสี่กล่าวเป็นเชิงเย้ยหยันว่า

"พวกมันเหล่าผู้ห้าวหาญ ย่อมไม่เกรงกลัวคนน้อยสู้พวกมาก พวกเราไม่ต้องคำนึงถึงแล้ว พวกมันเห็นพวกเราหกคน ยังตำหนิว่า

น้อยเกินไปเสียอีก"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่กล้ารับคำ 'ผู้ห้าวหาญ' พวกเราหาใช่คนบ้าคลั่งไม่"

เตียอวยสีแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หมายความว่าอย่างไร ผู้ใดว่าผู้ห้าวหาญเป็นคนบ้าคลั่ง?"

ทิชิ่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"โลกนี้ระหว่างผู้ห้าวหาญกับคนบ้าคลั่ง ความจริงยากจำแนกแยกแยะ"

กู่ทิซากล่าวว่า

"พวกท่านไม่รู้จักประพฤติเช่นนกดีเลือกคบไม้อาศัย ไม่สวามิภักดิ์ต่อเสี่ยงเอี้ย ยินยอมเป็นสุนัขรับใช้ของจูกัวะซิงแซ นับเป็นคนบ้าคลั่งจริงๆ"

เอี๊ยบกี้โหงวแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"พวกมันกล่าวอย่างน่าฟัง บอกว่าเพื่อชาติเพื่อราษฎร เพื่อคุณธรรมบู๊ลิ้ม กล่าวไปเพียงเพื่ออำนาจ ชื่อเสียงและผลประโยชน์ล้วนมีชีวิตอยู่เพื่อกิเลสตัณหา"

ตุยเมี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ต่อให้เพื่อกิเลสตัณหา ก็ไม่มีเหตุผลที่เสียสละเพื่อมัน มาตรว่ารักประเทศ เพื่อนร่วมชาติ เพื่อความรัก อิสรภาพ แต่ก็มีเพียงชีวิตเดียว หากไม่มีชีวิต ก็ไม่มีอิสรภาพ ความรัก เพื่อนร่วมชาติและประเทศแล้ว แต่บางครั้งหากไม่เสียสละก็ไม่มีสิ่งเหล่านี้ เมื่อไม่มีสิ่งเหล่านี้ ชีวิตก็ไม่มีความสำคัญ อยู่ไปก็ไร้ความหมาย ดังนั้นพวกเราจึงต่อสู้เพื่อมัน"

ฉี้บุ้นลักกล่าวว่า

"ปากกล่าวเช่นนั้น กลับกระทำตรงกันข้าม จะอย่างไรจูกัวะ-

ชิงแซพันจากวงล้อม แต่ยังไม่อาจรอดจากห้วงอันตราย มันพบพานซือแป่เรา ต้องตายแน่นอน พวกท่านพบพานพวกเรา ก็ต้องตายเช่นกัน ลงมือเถอะ"

ตยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านรีบร้อนปานนี้ มีสหายเก่ารอคอยท่านอยู่เบื้องล่างหรือ?"

ฉี้บุ้นลักตวาดว่า

"ผู้แซ่ซุย หากมิใช่เตี่ยสี่กอ (พี่ที่สี่แซ่เตี่ย) เราซึ่งถนัดในการใช้เพลงเท้าหมายตาท่านเอาไว้ เราจะปลิดชีวิตสุนัขของท่านเป็นคนแรก"

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อย่างนั้นเป็นสุนัขตัวใดคิดปลิดชีวิตข้าพเจ้า?"

เอี๊ยบกี้โหงวกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"วิชากระบี่แค้นดาวบินของอี้ยี่กอ (พี่รองแซ่อี้) เรา พอดีหักหาญกับท่านได้ นอกจากนั้นหมัดเหล็กของกู่ซากอ (พี่ที่สามแซ่กู่) ก็เป็นดาวข่มของมือเหล็กทิ สำหรับเราใช้หมากรุกเป็นอาวุธลับ ไม่ยอมรับนับถือชื่อเสียงของเล่าตั่ว (พี่ใหญ่) พวกท่านเท่าใด..."

แนฮ้วยสอดคำขึ้น

"ท่านคิดประมือกับตั่วซือเฮียพวกเรา?"

เอี๊ยบกี้โหงวแย้มยิ้มด้วยความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น

"น่าเสียดาย"

แนฮ้วยกล่าวสั้นๆ เพียงสามคำ สร้างความสงสัยใจแก่เอี๊ยบกี้โหงวจนถามว่า

"น่าเสียดายอันใด?"

แนฮ้วยกล่าวสั้นๆ ว่า

"น่าเสียดายท่านเพียงคู่ควรเลียสันเท้าของเขา"

เอี๊ยบกี้โหงวหน้าแปรเปลี่ยนไป พลิกข้อมือวูบ ล้วงมือไปใน

อกเสื้อ

บ้อเช้งพลันสอดแทรกเข้ามายังหว่างกลางทั้งสอง
เท้าของบ้อเช้งพิการ เดินเหินไม่ได้
แต่เขามีเก้าอี้ล้อเลื่อนเป็นพาหนะ
บ้อเช้งเตี้ยกว่าผู้คนช่วงใหญ่
แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจละเลยถึงการคงอยู่ของเขา
บ้อเช้งกั้นกลางระหว่างคนทั้งสอง กล่าวกับแนฮ้วยว่า
“มันเป็นของเรา”
จากนั้นกล่าวเพิ่มเติมว่า
“คนเดียวน้อยเกินไปแล้ว”
ลู่จีออิดพลันกล่าวว่า
“อย่างนั้นเพิ่มเราอีกคนหนึ่ง”
ตุยเมี่ยปรบมือกล่าวว่า
“สองคนสู้คนเดียว นับเป็นความชาญฉลาดยิ่ง”
ลู่จีออิดกลับหน้าไม่แดง ดวงตาไม่กะพริบ กล่าวว่า
“สมควรบอกว่าสองคนสู้คนพิการผู้หนึ่ง”
ทิชิ่วทอดถอนใจกล่าวว่า
“ดูท่าคนที่หน้าด้านมีความสามารถของคนที่หน้าด้านจริงๆ”
อี้ซีหนอกล่าวว่า
“ความสามารถเช่นนี้ พวกท่านยังอยู่ห่างไกลนัก”
ตุยเมี่ยหยีตาลงกล่าวว่า
“ห่างไกลจริงๆ เพียงไม่ทราบฉี้ลักเฮีย (พี่ที่หกแซ่ฉี้) รับบทบาทอันใด?”
ฉี้บุ้นลักยิ้มพลางกล่าวว่า
“เราเพิ่มขึ้นมาอีกคนหนึ่ง รับหน้าที่ลอบทำร้าย”

อี้ซีหนอกล่าวเสริมขึ้น

“สำหรับกับมัน ที่ใดต้องการมัน มันจะลงมือด้วยอำมหิต ผู้ใดให้พวกเรามีจำนวนมากกว่าสองคน?”

ฉี้บันลักก็กล่าวอย่างโอ่อ่าผ่าเผยว่า

“ใช่แล้ว ผู้ใดให้พวกท่านมีจำนวนน้อยกว่าสองคน?”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“เรามีสองมือ จะใช้มือข้างหนึ่งบีบเค้นท่านเอาไว้”

กู่ทิซาแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านรับมือเราได้ แล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ”

แนฮ้วยขมวดคิ้วถามว่า

“การต่อยตีให้หมัดหรือใช้ปาก?”

กู่ทิซาชูหมัดขึ้น กล่าวว่า

“ย่อมใช้หมัด ท่านรอถูกทุบตี รอจนรำคาญแล้วหรือ?”

แนฮ้วยกล่าวคำ “ผิดแล้ว” เสือกแทงกระบี่ออก หลังจากที่เสือกแทงออก ค่อยกล่าวว่า

“ใช้กระบี่จึงถูกต้อง”

เขาเสือกแทงกระบี่ใส่อี้ซีหนอ

อี้ซีหนอที่ปล่อยผมยาวสยาย ใช้ดอกไม้ทัดใบหู

อี้ซีหนอชักกระบี่ตีโต้ใส่

กู่ทิซาต่อยหมัดออก จู่โจมใส่แนฮ้วย

ทิชิ่วลงมือสกัดกู่ทิซาไว้

แต่เตี่ยอ่วยสี่ตวัดเท้าเตะใส่ทิชิ่ว

ดุยเมี่ยร้องดังๆ ว่า

“ท่านเสาะหาผิดเป้าหมายแล้ว”

พลางสอดเท้าเข้ามา พัวพันเท้าของเตี่ยอ่วยสี่ไว้

มีแต่เอี๊ยบกี้โหงวไม่ได้เคลื่อนไหว
ทั้งนี้เพราะมันไม่สามารถเคลื่อนไหว
บ้อเซ้งจับตาดูมัน
นั่นเป็นดวงตาที่แหลมคมและเยือกเย็น เปรียบกับดวงตาของหญิงงามยังน่าดูกว่าอีก
ลู่จืออิดกลับเร้นกายถึงด้านหลังของบ้อเซ้งอย่างเงียบงัน
มันตกลงใจว่าจะสะบัดเหวี่ยง "คนพิการ" ผู้นี้ไปดุจถุงผ้าขาดใบหนึ่ง อย่างน้อยทุ่มเทเหวี่ยงบ้อเซ้งพันจากเก้าอี้ล้อเลื่อนที่โดยสารอยู่
มีเพียงคนผู้หนึ่งที่นิ่งดูดายไม่ยุ่งเกี่ยว
มันย่อมเป็นฉี้บุ้นลัก
มันเป็นส่วนเกินที่เพิ่มขึ้นมา
ดังนั้นมันทำหน้าที่เฝ้าคุมเชิง
หมายความว่ารับหน้าที่ลอบทำร้าย
ฉี้บุ้นลักชมชอบหน้าที่เช่นนี้
ทั้งนี้เพราะไม่เปลืองเรี่ยวแรง ไม่เสี่ยงอันตราย แต่ประสบผลมากที่สุด
เป้าหมายของมันในตอนนี้คือบ้อเซ้ง
ต้องโค่นคนผู้หนึ่งล้มลง มิหนำซ้ำเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุด ขณะเดียวกันก็อ่อนแอที่สุด ที่หลงเหลือย่อมพ่ายโดยไม่ทันต่อสู้เอง
สี่ยอดมือปราบกับมังกรเขียวหกบรรจบเปิดฉากต่อสู้กันบนภูเขาซือปั้งซัวขึ้นมา
ภูเขาสูงเด่น
แสงจันทร์เยียบเย็น
ชัยชนะมักใช้โลหิต และหยาดเหงื่อเข้าแลกมา

จูกัวะชิงแซแม้รับบาดเจ็บ แต่ก็ฟื้นฟูอย่างรวดเร็ว มิหนำซ้ำคิดหวังฟื้นฟูโดยเร็ว

พลังเกาทัณฑ์ของง้วนจับซาหัง ยังน่ากลัวกว่ากาลก่อนมากนัก

ครั้งกระโน้นจูกัวะชิงแซก็เคยต้านรับเกาทัณฑ์รันทดมา แต่พลังฝีมือของง้วนจับซาหังในตอนนั้น ยังไม่สูงล้ำถึงเพียงนี้

ง้วนจับซาหังก็เคยยิงเกาทัณฑ์ใส่ทรวงอกของท่านอย่างหักโหม

วิธีการรับมือของจูกัวะชิงแซ ทั้งไม่ถลันหลบและไม่ปิดป้อง ยิ่งไม่ปะทะอย่างหักโหม

ท่านใช้พลังอันเร้นลับชนิดหนึ่ง บังคับทรวงอกเคลื่อนไปเบื้องหน้าหนึ่งวาสามเชียะ กลับกลายเป็นเคลื่อนเข้าหาเกาทัณฑ์ดอกนั้น

ดังนั้นพลังของเกาทัณฑ์กับทรวงอกที่เคลื่อนไปเบื้องหน้า ก่อเกิดเป็นพลังสะท้อนขึ้น มาตรแม้นว่าลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นคล้ายยิงถูก แต่โดยข้อเท็จจริง ลูกเกาทัณฑ์กลับพุ่งย้อนใส่ง้วนจับซาหัง

คราครั้งนั้นสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายแก่ง้วนจับซาหังขึ้นมา

คราครั้งนั้นเป็นจูกัวะชิงแซ ประสบชัยอย่างงดงาม

ตอนนั้นง้วนจับซาหังยังตีความของอักษรคีรีไม่แตกฉาน ฝึกปรือลมปราณฝืนอัปยศไม่สำเร็จ

แต่คราครั้งนี้ผิดแผกแตกต่างไป

ก่อนที่ลูกเกาทัณฑ์จะยิงมาถึง จูกัวะชิงแซบังคับกล้ามเนื้อทรวงอกและกระดูกซี่โครงเคลื่อนที่จากเดิม แต่กระบี่นี้ยังทำร้ายท่านบาดเจ็บ

ท่านใช้ทวนพรรณราย โค่นง้วนจับซาหังพ่ายแพ้

ท่านโคจรพลังพักผ่อนในบัดดล

ท่านมีวิชากำลังภายในชนิดหนึ่ง เรียกว่าแพรพรรณครึ่งท่อน

วิชากำลังภายในนี้ไม่ได้ทำร้ายคน ตรงกันข้ามใช้รักษาอาการบาดเจ็บให้แก่ตัวเอง

ความพิสดารของมันคือ อาการบาดเจ็บยิ่งหนักหนาสาหัส การรักษายิ่งรวดเร็ว

...อย่างน้อยสามารถสะกดอาการบาดเจ็บมิให้กำเริบชั่วคราว

นี่นับว่าเป็นประโยชน์ต่อการต่อสู้ชิงชัยในบู๊ลิ้ม และมรสุมโลหิตในยุทธจักรอย่างยิ่ง

ทั้งนี้เพราะที่แล้วมามักเกิดการต่อสู้อาบเลือด การหักหาญทั้งที่บาดเจ็บ มาตรว่ารับบาดเจ็บ ก็สะกดกลั้นกลืนไว้ ประหัตประหารสืบไปจวบกระทั่งได้ชัย ค่อยรักษาบาดเจ็บ

ประสิทธิภาพของวิชาแพรพรรณครึ่งท่อนคือรับบาดเจ็บยิ่งสาหัส การรักษายิ่งรวดเร็ว

หลักการและเหตุผลของจูกัวะซิงแซ มักมุ่งเป้าอยู่ที่ใช้กับทางโลก วิชาฝีมือของท่านก็เช่นกัน

จูกัวะซิงแซไม่เคยวาดฝันไว้อย่างเลิศหรู

ท่านเห็นว่านักวิจารณ์และผู้ทรงภูมิความรู้ ที่กล่าววาจาโคมลอยสุดท้ายได้แก่บอกกล่าว ล้วนทำไม่ได้ ไม่เช่นนั้นก็กล่าววาจาอย่างหนึ่งกระทำอีกแบบหนึ่ง

ท่านเน้นความเป็นจริงตลอดมา

ท่านโคจรพลังแพรพรรณครึ่งท่อน สะกดอาการบาดเจ็บไว้ ปากแผลนั้นแม้ไม่มีโลหิตหลั่งไหล แต่สภาพที่รับบาดเจ็บ ยังยิ่งกว่าหลั่งโลหิต ท่านรู้สึกว่านั่นเป็นอาการบาดเจ็บอย่างใหญ่หลวง ปากแผลดูคล้ายยังใหญ่กว่าร่างของท่านอีก

ท่านตกลงใจว่า ขอเพียงฟื้นฟูพลังลมปราณอึดหนึ่ง ก็จะไล่ติดตามไป ทั้งนี้เพราะท่านกริ่งเกรงว่า งวนจับซาหังจะเผชิญกับสี่ยอดมือปราบ

พยัคฆ์ที่รับบาดเจ็บตัวหนึ่ง ยังมีอำนาจในการฆ่าฟัน

อย่าว่าแต่การต่อสู้ที่ภูเขาทางด้านนั้น ยังมีคนของศัตรูอยู่ โดยเฉพาะมังกรทั้งหกตัวนั้น

มิคาดพลันได้ยินเสียงตวาดดังสดใสขึ้น

ลัยติ่งโหวสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ที่ด้านหลังของท่านปรากฏหญิงสาวนางหนึ่งขึ้น

หญิงสาวที่อ่อนหวานยิ่งนางหนึ่ง

มือเรียวงามของหญิงสาวนั้น บีบเค้นลำคอของลุ้ยติ่งโหวจากทางด้านหลัง

จูกัวะซิงแซระงับสติลง

ท่านทราบว่าสตรีนางนี้ไม่แน่ว่าคิดฆ่าลุ้ยติ่งโหว

หากแม้นคิดฆ่า คงลงมือแต่แรก การลดทอนศัตรูผู้หนึ่ง นับเป็นผลดีกว่าเพิ่มศัตรูคนหนึ่ง

ในเมื่อไม่ฆ่า ทั้งควบคุมความตายของลุ้ยติ่งโหวไว้ ย่อมต้องมีจุดมุ่งหมาย

นี่เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่ง

ดังนั้นจูกัวะซิงแซถามตรงๆ ว่า

“ท่านเป็นใคร?”

หญิงสาวนางนั้นตอบตามความสัตย์ว่า

“ข้าพเจ้าเป็นสตรีที่ไร้ความฝันนางหนึ่ง”

จูกัวะซิงแซทราบในบัดดลว่านางเป็นใคร ดังนั้นกล่าวว่า

“สตรีไร้ฝัน ท่านต้องการอะไร?”

สตรีไร้ฝันกล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

“หากต้องการให้ข้าพเจ้าปลดปล่อยเขา มีเงื่อนไขสองข้อ”

“ท่านลองบอกมา หากรับปากได้เราจะรับปาก หากทำไม่ได้ต่อให้ท่านฆ่ามัน ก็ไม่อาจหนีรอดได้”

สตรีไร้ฝันบ่งบอกเงื่อนไขนางออกมาในบัดดลว่า

“หนึ่ง ท่านรับข้าพเจ้าเป็นศิษย์ ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ข้าพเจ้าจนหมดสิ้น สอง ท่านและศิษย์ของท่านจะไม่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับข้าพเจ้า”

นางเม้มริมฝีปาก กล่าวว่า

“เพียงเงื่อนไขสองข้อนี้เท่านั้น”

ลุ้ยติ่งโหวย่อมมิใช่บุคคลที่จัดการได้โดยง่ายดาย

แต่ท่านยังถูกสยบไว้

สาเหตุสำคัญสืบเนื่องจากท่านแตกตื่นตะลึงลานต่อท่าจู่โจมของจูกัวะซิงแซ

ท่าจู่โจมนั้นสร้างความสะท้านหวั่นไหวแก่ท่าน ต้องจมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด

....คนไฉนฝึกปรือฝีมือถึงขั้นนี้ได้?

...อาวุธนี้ไม่คล้ายเป็น “อาวุธ” ทั่วไปแล้ว

...ทวนเช่นนี้สมควรนับเป็นทวนอีกชนิดหนึ่ง

....หากแม้นเราสามารถดัดแปลงมันเป็น “อาวุธ” ที่ทุกผู้คนล้วนใช้ออกได้ ไยมิใช่เป็นการเปลี่ยนคำนิยมและอานุภาพของวิชาการต่อสู้โดยสิ้นเชิง?

ขณะที่ลุ้ยติ่งโหวครุ่นคิดถึงเรื่องเหล่านี้ สตรีไร้ฝันที่ไม่ได้ถอนตัวจากไปจริงๆ ก็สยบท่านเอาไว้

สตรีไร้ฝันสองมือว่างเปล่า

แต่มือของนางมีพิษ

แต่ฝีมือในการตะปบคว้าจุดของนางชั่วร้ายยิ่ง

ซึ่งความจริงต่อให้ลุ้ยติ่งโหวไม่รู้สึกตัว เมื่อมีจูกัวะซิงแซอยู่ด้วย ไม่ถึงกับไม่ล่วงรู้

แต่จูกัวะซิงแซสะทกสะท้อนต่อการตายของผู้สันโดษภูษาฟ้า

ท่านเพิ่งทุ่มเทเรี่ยวแรงทั้งหมดขับไล่ง้วนจับซาหังไป
ท่านกำลังโคจรพลังสะกดอาการบาดเจ็บไว้
สตรีไร้ฝันเกาะกุมโอกาสชั่ววูบนี้ลงมือ

บนภูเขาซือปั้งซัวเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด
กู่ทิซาต่อสู้กับทิชิ่ว
หมัดของกู่ทิซารวดเร็ว
เป็นหมัดไว

เพลงหมัดของมันแปลกประหลาดยิ่ง ท่าร่างเคลื่อนไหวดุจประ-กายสายฟ้า หมัดคล้ายอสนีบาตฟาดลั่น เบาบางดั่งขนนกเร่งร้อน ราวลูกเกาทัณฑ์ เพียงจู่โจมศีรษะ ขมับและท้องน้อยของศัตรู

จู่โจมสลับไปมา พลิกแพลงเปลี่ยนแปรด้วยความคล่องแคล่วว่องไว

เพียงนี้ก็พอแล้ว
บางครั้งต่อยศีรษะก่อน ค่อยต่อยซายโครง จากนั้นจึงต่อยขมับ
บางคราต่อยขมับซ้าย ท้องน้อย ขมับขวา
บางครั้งต่อยศีรษะ ท้องน้อย บางคราต่อยใส่ศีรษะถ่ายเดียว
พลิกแพลงเปลี่ยนแปรไม่หยุดยั้ง กลับกลายอยู่ตลอดเวลา
ตอนแรกทิชิ่วรับมือด้วยความหนักแน่น คลี่คลายอย่างเยือกเย็นเริ่มกระบวนท่าหักล้างกระบวนท่า ทางหนึ่งกล่าวเชิงไกล่เกลี่ยว่า

"กู่เฮีย พวกเราไยต้องหักหาญผลาญชีวิตกัน..."
เขากล่าวผิดแล้ว
ผู้อื่นเมื่อหักหาญผลาญชีวิต เขาไม่หักหาญก็ทำไม่ได้ นอกจากคิดใคร่ตาย
แต่ข้อผิดพลาดไม่ได้อยู่ที่คำพูด

หากแต่เขาไม่ควรกล่าววาจา
กระบวนท่าของทิชิ่วเชื่องช้า
เป็นฝ่ามือช้า
เขาพอเอ่ยปาก ก็ปล่อยระบายพลังออกมา

ยอดฝีมือชิงชัย ตัดสินเพียงชั่ววูบ ข้อแตกต่างเพียงเล็กน้อย สามารถตัดสินความเป็นตาย พิสูจน์ความเลื่อมล้ำต่ำสูงได้

กู่ทิซาจู่โจมโหมรุกอย่างเร่งร้อน

หมัดของมันรวดเร็ว แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงความหนักหน่วงดุดัน แม่นยำของแต่ละหมัด

ถึงกับกระทั่งหมัดยิ่งรวดเร็ว พลังยิ่งกล้าแข็งอำนาจการทำลายล้างยิ่งรุนแรง

ทิชิ่วพอเริ่มต้น ก็ไม่คิดปะทะแตกหัก
นี่นับว่าย่ำแย่แล้ว
ดังนั้นเขาในยามนี้ ได้แต่กัดฟันยืนหยัด

เขาแม้อาศัยพลังฝ่ามืออันแกร่งกร้าวห่อหุ้มคลุมเอาไว้ แต่กู่ทิซาพอต่อยออกหมัดหนึ่ง เขาก็ล่าถอยไปก้าวหนึ่ง

ล่าถอยไปก้าวใหญ่

กู่ทิซาต่อยออกแปดหมัดสิบหมัด ทิชิ่วก็ล่าถอยถึงริมหน้าผาแล้ว

ทิชิ่วตวาดอย่างร้อนรุ่มว่า
“อย่าได้...”
เพลงหมัดของกู่ทิซาค่อยเชื่องช้าลง
เชื่องช้าลงค่อยน่ากลัว
น่ากลัวยิ่งกว่า
ที่แท้หมัดของกู่ทิซา ต่อยเชื่องช้ายังร้ายกาจกว่าหมัดไว

แต่ละหมัดของมันเมื่อครู่ คล้ายเหล็กหมาดท่อนหนึ่ง จู่โจมศีรษะท้องน้อยและขมับ

แต่ละหมัดของมันในยามนี้คล้ายอสนีบาต แต่ละหมัดแม้เพียงต่อยใส่ตำแหน่งเดียว แต่พลังแยกย้ายจู่โจมใส่ศีรษะ ท้องน้อย หน้าผากสามแห่งโดยพร้อมเพรียง

ทิชั่วต้านทานรับไม่ได้ ถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว

...ไม่อาจล่าถอยแล้ว

ก้าวนี้เท่ากับล่าถอยพ้นจากริมหน้าผา

เท้าข้างหนึ่งของทิชั่วเหยียบใส่อากาศธาตุแล้ว

กู่ทิซาชิงจู่โจมรุกไล่ในบัดดล

นี่นับเป็นโอกาสจู่โจมสังหารทิชั่วอันประเสริฐ

ทิชั่วได้แต่ต้านปะทะอย่างหักโหม

แน่นอน นี่มิใช่เวลาที่ "ปะทะอย่างหักโหม"

ดังนั้นพอรับหมัดนี้ไว้ สองเท้าของทิชั่วก็ถอยห่างจากริมหน้าผา

ร่างของทิชั่วแขวนอยู่กลางอากาศ

เขาย่อมไม่อาจแขวนอยู่กลางอากาศอย่างยาวนาน

กู่ทิซาไม่เปิดโอกาสให้ทิชั่วดิ้นรนกลับขึ้นบนหน้าผาอีก คราครั้งนี้จู่โจมทั้งสองหมัด

มันรุกไล่แล้วรุกไล่เล่า

จวบกระทั่งจู่โจมสังหารศัตรู ค่อยยุติ

ทิชั่วไม่มีหนทางเลือกเฟ้น

เขาได้แต่ผลักดันสองมือออก ต้านปะทะหมัดทั้งสองของกู่ทิซาอีกครา

หมัดฝ่ามือพอกระทบกัน กู่ทิซาพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง...ฉวย

โอกาสตะลุยไล่ ไม่แน่ว่าจะได้ชัยแล้วได้ชัยอีก

มันผิดแล้ว

มันไม่สมควรตะลุยไล่

สองเท้าของทิชิ่วความจริงเหยียบใส่อากาศธาตุ แต่สองฝ่ามือนี้กลับทำให้เขาใช้พลังอย่างแกร่งกร้าวกว่าสองเท้ายืนหยัดกับพื้นอีก

มิหนำซ้ำเขาไม่จำเป็นต้องหยิบยืมพลังแต่อย่างไร

ที่มาแห่งพลังของเขามาจากสองหมัดของกู่ทิซา

เขาใช้พลังหมัดของกู่ทิซาสะท้อนกลับไป จากนั้นจึงแผ่พุ่งกำลังภายในของเขาออก

ทั้งนี้เพราะเขาลอยตัวอยู่กลางอากาศ พลังแห่งความว่างเปล่าจึงเป็นดาวข่มของความจริงแท้

กู่ทิซาเท่ากับเผชิญการจู่โจมสองชั้น มันสามารถได้ยินเสียงครวญครางของกระดูกข้อแขนตัวเอง

พลังหมัดของมันต่อให้เหนือล้ำกว่านี้ กำลังแขนกล้าแข็งกว่านี้ก็ไม่อาจคลี่คลายพลังของตัวเอง แล้วค่อยต้านรับพลังฝ่ามือของทิชิ่ว

มันสำนึกเสียใจที่ตัวเองตะลุยไล่

มันแทบได้ยินเสียงกระดูกแขนของตัวเองหักไป

จูกัวะชิงแซนิ่งครุ่นคิด

หากแม้นท่านไม่ได้รับบาดเจ็บ ด้วยพลังฝีมือของท่าน คิดช่วงชิงลุ้ยดิ่งโหวจากเงื้อมมือของหญิงสาวนางนี้ มาตรว่าเสี่ยงอันตราย แต่ยังมีความมั่นใจอยู่

แต่ว่าตอนนี้หามีไม่

สตรีไร้ฝันร้อนรุ่มใจขึ้นมา กล่าวว่า

“ท่านใคร่ครวญแล้วหรือไม่? ท่านอย่าได้คิดเป็นผู้กล้าหาญ เสีย

สละชีวิตของสหายเก่า"

ลุ้ยติ่งโหวขุ่นแค้นจนคิดกล่าวอันใด แต่ไม่อาจกล่าวได้
ทั้งนี้เพราะมือของท่านถูกเล็บนิ้วที่ฉาบพิษบีบเค้นเอาไว้
สตรีไร้ฝันกล่าวสืบต่อ

"เมื่อครู่มันช่วยเหลือผู้สันโดษภูษาฟ้า พวกท่านเป็นสหายเก่ากัน พวกท่านอายุปูนนี้ คงหลงเหลือสหายเก่าไม่มากนัก หากตกตายคนหนึ่งก็ลดน้อยไปคนหนึ่ง ท่านคิดเป็นผู้กล้าหาญที่แท้จริง สมควรคุ้มครองสหายเก่า"

จูกัวะซิงแซยกมือลูบเครา แย้มยิ้มออกมา
...ในเวลาเช่นนี้ ท่านยังยิ้มออกได้
จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"เรามิใช่ผู้กล้าหาญ แต่ผู้กล้าหาญก็มิใช่คนบ้าคลั่ง ผู้กล้าหาญกล้ากระทำเรื่องราวที่ผู้คนไม่กล้ากระทำ แต่คิดกระทำเท่านั้น"

จากนั้นท่านกล่าวอีกว่า
"นี่เป็นข้อผิดพลาดประการแรกของท่าน"
สตรีไร้ฝันกล่าวอย่างสงสัยใจว่า
"ประการสองเล่า?"

บนภูเขาร้างเกิดการต่อสู้อย่างเกรี้ยวกราด
เตี่ยอ่วยสี่ลอยตัวขึ้น
มันคิดค้นหาช่องโหว่ของตุยเมี่ย
คิดพบช่องโหว่ค่อยลงมือได้
...สมควรบอกว่าเตะเท้าจึงถูกต้อง

การเตะเท้าแตกต่างกับการลงมือ หากลงมือกระบวนท่าหนึ่ง ยังสามารถพลิกแพลงกระบวนท่า รั้งกระบวนท่า แต่เท้าไม่สามารถ พอ

เตะเท้าออก เพียงหลงเหลือเท้าข้างหนึ่งที่รักษาระดับการทรงตัว ตัวเองจะเผยพิรุธ เปิดโอกาสให้ศัตรูฉกฉวยได้โดยง่าย

ดังนั้นหากคิดจัดการกับยอดฝีมือเช่นตุยเมี่ย เตี่ยอ่วยสี่ต้องค้นหาช่องโหว่ของศัตรก่อน

หากแม้นไม่มี ต้องค้นหาจนพบ

เตี่ยอ่วยสี่มีวิชาตัวเบาล้ำเลิศ

แต่ตุยเมี่ยก็มีวิชาตัวเบาเด่นล้ำ

ตุยเมี่ยลอยตัวขึ้น ค้นหาช่องโหว่ของเตี่ยอ่วยสี่เช่นกัน

เตี่ยฮ่วยสี่พลันสูดลมหายใจคำหนึ่ง ลอยตัวขึ้นไปอีก

มันยังคงวนเวียนอยู่เหนือศีรษะของตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยขยับสองแขนคราหนึ่ง

สองไหล่ของเขาแม้ขยับ แต่ไม่ได้ลงมือ กลับลอยตัวขึ้นไปอย่างเร่งร้อน ราวกับมีปีกงอกเงยออกมาคู่หนึ่ง

ตุยเมี่ยยังอยู่สูงกว่าเตี่ยอ่วยสี่อีก

เตี่ยอ่วยสี่แค่นเสียงอย่างเย็นชา พลันยกเท้าซ้ายเหยียบใส่ข้อเท้าขวาของตัวเอง ดังนั้นลอยขึ้นไปอีกก้าวหนึ่ง

จากนั้นเท้าขวาของมันเหยียบใส่ข้อเท้าซ้าย ลอยสูงอีกก้าวหนึ่ง

ตุยเมี่ยยิ้มแล้ว รองเท้าหญ้าที่สวมอยู่บนเท้าขวาของเขาพลันหลุดออกมา

เขาฉวยโอกาสที่รองเท้าตกวูบลง ใช้ปลายเท้าข้างขวาสะกิดผิวรองเท้าเบาๆ หยิบยืมพลังลอยตัวขึ้นไปอีกหนึ่งวาหนึ่งเชียะ

รองเท้าข้างนั้นตกวูบลงอย่างเร่งร้อน หัวรองเท้าปักใส่พื้นดินอันแข็งแกร่งสองนิ้ว

แต่ตุยเมี่ยลอยตัวอยู่เหนือเตี่ยอ่วยสี่อีกครา

ทั้งสองลอยตัวขึ้นไปไม่หยุดยั้ง ห่างจากพื้นห้าวา พลังสภาวะยังไม่เสื่อมสลาย

ทั้งสองยังไม่ได้ประมือกัน

...แต่ยังหวาดเสียวกว่าประมือกัน

ทั้งสองไม่ได้เตะเท้าออก

...แต่ยังอันตรายกว่าปะทะกัน

ร่างของทั้งสองทางหนึ่งลอยขึ้น ทางหนึ่งเคลื่อนวน พากันค้นหาช่องโหว่ของฝ่ายตรงข้าม

นี่เป็นวิธีการต่อสู้อีกชนิดหนึ่ง...เป็นจรยุทธ์

ทั้งสองทางหนึ่งลอยตัวพิสูจน์ฝีมือ ทางหนึ่งขยับกายเคลื่อนวน ต่างค้นหาจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม

เตี่ยอ่วยสี่กับตยเมี่ยล้วนมีวิชาตัวเบาเลิศล้ำ ถนัดในการใช้เท้าแต่ก็แบ่งแย่งความเลื่อมล้ำต่ำสูงโดยเร็ว

ทั้งนี้เพราะเตี่ยอ่วยสี่รับบาดเจ็บอยู่ก่อน

พลังหนุนเนื่องของมันไม่เพียงพอ

เรี่ยวแรงสิ้นสูญแล้ว

ตุยเมี่ยพลันม้วนตัวตีลังกากลางอากาศทอดหนึ่ง การตีลังกาครั้งนี้ ทำให้ลอยตัวอยู่เหนือเตี่ยอ่วยสี่อีก

ตุยเมี่ยดูออกว่า อาการบาดเจ็บของเตี่ยอ่วยสี่ อนุญาตให้มันประลองตัวเบาทดสอบพลังฝีมือสืบไป จึงกล่าว

“แล้วไปเถอะ พวกเราลงไปแล้วค่อย...”

แต่แล้วเขาพบว่า นี่เพียงเป็นกลลวงประการหนึ่ง

เตี่ยอ่วยสี่ชักนำเขาขึ้นสู่กลางอากาศ อีกคนหนึ่งกลับเตรียมการอยู่ที่เบื้องล่าง

นั่นเป็นลู่จืออิด

ลู่จืออิดไม่ได้รุดไปจัดการบ้อเช้งตามที่ลั่นปากไว้ หากแต่เฝ้าคุมเชิงราวนายพราน จับตาดูจรยุทธ์ระหว่างตุยเมี่ยกับเตี่ยอ่วยสี่

ขณะที่ทั้งสองลอยตัวพิสูจน์ฝีมืออยู่กลางอากาศ มันเขียนตัวหนังสืออยู่บนพื้นมากมายหลายคำ

ภายใต้แสงสะท้อนอันอ่อนจางของประกายจันทร์ ตุยเมี่ยเหลือบเห็นตัวหนังสือเหล่านั้น

นั่นเป็นตัวหนังสือเพียงคำเดียวทั้งสิ้น

กง (บุก)

ผะ (ตี)

ซัวะ (ฆ่า)

ซี้ (ตาย)

ล้วนเป็นตัวหนังสือในเชิงบุกจู่โจม แฝงอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง

ยามเมื่อมองจากเบื้องบนลงไป ตัวหนังสือเหล่านั้นคล้ายเคลื่อนไหวได้

ท่ามกลางเส้นตรงและขวาง คล้ายต่อยหมัดเตะเท้าออก ทั้งยังแยกเขี้ยวยิงฟัน ราวกับจะกัดกินทำร้ายผู้คน

แม้แต่คำ “โฮ้ว” (พยัคฆ์) ก็คล้ายกลับกลายเป็นพยัคฆ์พิโรธตัวหนึ่ง ยังมีคำ “เล้ง” (มังกร) คล้ายมังกรที่แหวกฟ้าเหินเวหา ตระ-เตรียมล่าสังหารตัวหนึ่ง

ลู่จืออิดกลับชุบชีวิตของตัวหนังสือเหล่านั้นขึ้นมา
ร่างของเตี่ยอ่วยสี่ไม่ลอยขึ้น
ตรงกันข้ามที่ทิ้งตัวลงอย่างเร่งร้อน
ที่กลางอากาศเพียงหลงเหลือตุยเมี่ยแต่ผู้เดียว
ตุยเมี่ยไม่มีที่ทิ้งตัวลง

นอกจากเขาทิ้งเท้าลงบนตัวหนังสือเหล่านั้น

นั่นเท่ากับทิ้งตัวลงบนปากเสือ เหนือจะงอยปากเหยี่ยวก็มิปาน

ตุยเมี่ยที่เหินวนอยู่กลางอากาศ เพื่อการทรงตัวชั่วคราวพบว่า "รูปลักษณ์" และ "ความหมาย" ของตัวหนังสือที่อยู่บนพื้น คล้ายกับเป็น...

ฉุ่ย (แหลก)

ลี่ (แตก)

เจาะ (สิ้น)

มิก (สูญ)

จูกัวะซิงแซกล่าวด้วยประกายตาที่เกรี้ยวกราดว่า

"ประการที่สองคือ มันมิใช่สหายของเรา"

สตรีไร้ฝันสงสัยใจยิ่ง จูกัวะซิงแซกล่าวสืบต่อ

"มันเป็นสหายเก่าของยี่ซือกอเรา แต่หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเราไม่ เราดูจากแนววิชาฝีมือของมัน จดจำออกว่ามันสมควรเป็นลุ้ยติ่งโหว ซึ่งเคยมีนามกระเดื่องเลื่องลือ แต่ก่อนหน้านี้พวกเราไม่เคยพบหน้า และไม่รู้จักกัน"

สตรีไร้ฝันรู้สึกมีเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมจากใจกลางฝ่ามือ

...หรือว่านางข่มขู่ผู้คนผิดไป?

...หาไม่ก็ไม่สมควรข่มขู่ชายชราที่พลังฝีมือของนางไม่อาจเทียมเทียบได้?

สตรีไร้ฝันระงับสติแล้วกล่าว

"แต่ท่านคงไม่อาจหักใจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือกระมัง? นี่จะอย่างไรเป็นสหายของซือเฮียร่วมสำนัก ซึ่งเพิ่งตกตายไปของท่าน"

จูกัวะซิงแซมองดูนางอย่างเฉื่อยชา

สตรีไร้ฝันรู้สึกว่า นางกลับกลายเป็นผักกาดขาวจานหนึ่ง
...ผักกาดขาวที่จืดชืดจนไม่อาจสะกิดความหิวของจูกัวะซิงแซขึ้น
แต่นางต้องยืนหยัดสืบไป
ไม่เช่นนั้นก็ไม่มีหนทางถอย
จูกัวะซิงแซย้อนถามนางว่า
“ในความเห็นของท่านเล่า?”

2 คนบ้าคลั่งคือผู้ห้าวหาญ

การต่อสู้บนภูเขาดำเนินไปอย่างรุนแรง

แนฮ้วยต่อสู้กับอี้ซีหนอ

แนฮ้วยใช้กระบี่

อี้ซีหนอก็ใช้กระบี่

กระบี่ของแนฮ้วยรวดเร็ว

กระบี่ของอี้ซีหนอรวดเร็วยิ่งกว่า

แนฮ้วยพอจู่โจมกระบี่ แม้แต่ตัวเองก็ไม่ทราบว่าจู่โจมทั้งสิ้นกี่กระบี่

ทั้งนี้เพราะรวดเร็วเกินไปแล้ว

อี้ซีหนอตีโต้ในบัดดล

กระบี่ของมันพอใช้ออก ปรากฏประกายสีทองเจิดจ้าจับตา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นลักษณะของกระบี่ในมือมัน กระทั่งความยาวสั้น คม

หรือที่อด้านของกระบี่ก็จำแนกไม่ออก

เนื่องด้วยรวดเร็วเกินไปแล้ว

ทั้งสองล้วนใช้ออกด้วยกระบี่ไว

แต่จะอย่างไรมีข้อแตกต่าง

ข้อแตกต่างอยู่ที่กระบี่

แนฮ้วยหยิบฉวยกระบี่ติดมือมาเล่มหนึ่ง

เป็นกระบี่ที่ขึ้นสนิมเล่มหนึ่ง

ที่ว่ากระบี่เป็นของมีคม สามารถฆ่าคนได้ ดูไปคลับคล้ายกระบี่เล่มหนึ่ง ก็นับเป็นกระบี่ของเขาแล้ว

แม้กระทั่งฝักกระบี่ โกร่งกระบี่ก็ไม่จำเป็นต้องมี

กระบี่ของอี้ซีหนอเจิดจ้าเรืองรอง

เป็นกระบี่ที่ดี

ฝักกระบี่แกะสลักลวดลายมังกรหงส์ ฝังไว้ด้วยไข่มุกสิบสามลูก

โกร่งกระบี่ประณีตงดงาม ประดับเพชรพราวสิบหกเม็ด ดาวนิลหกดวง

ดูไปนี่ ไม่เพียงเป็นกระบี่ที่ดี มิหนำซ้ำเป็นกระบี่มีชื่อ

แนฮ้วยกระทั่งชมดูยังไม่ชมดู

กระบี่ของเขาแตกต่างกับกระบี่ของอี้ซีหนอราวฟ้ากับดิน แต่เขาพอถือกระบี่มั่น ต่อให้เผชิญกับยอดศัสตราวุธที่มีชื่อยิ่งกว่า ล้ำค่ายิ่งกว่ากระบี่ไส้ปลา กระบี่วิเศษพระราชทานหรือดาบง้าวมังกรเขียว เขายังบุกบั่นทะลวงฝ่า

ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามเปิดเผยช่องโหว่เล็กน้อย กระบี่ของเขาจะเสือกแทงออกไป

ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามรีรอลังเลเพียงวูบเดียว สภาวะจู่โจมของเขาจะทุ่มเทใช้ออกไป

ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามบังเกิดความหวาดกลัวเพียงเล็กน้อย เขาจะทิ่มแทงใส่ตำแหน่งที่ฝ่ายตรงข้ามหวาดกลัวที่สุด

แต่ว่าฝ่ายตรงข้ามไม่

อี้ซีหนอที่ปล่อยผมยาวสยาย ทัดดอกไม้สวมใส่ชุดยาว กลับใช้กระบี่ด้วยความเผ็ดร้อนกว่าแนฮ้วยอีก

และเกรี้ยวกราดยิ่งกว่า

ถึงกับห้าวหาญดุดันยิ่งกว่า

ดังนั้นทั้งสองกระตุ้นหนุนเพลงกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม ยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญดุดัน ยิ่งปะทะยิ่งเสี่ยงชีวิต

ทั้งยังพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูง และเข้มแข็งอ่อนด้อยกัน

นี่สืบเนื่องจากนิสัยใจคอของแนฮ้วย

ด้วยนิสัยของเขา พลังกดดันยิ่งใหญ่หลวง แรงสะท้อนกลับยิ่งรุนแรง อุปสรรคยิ่งมหาศาล พลังการต่อต้านของเขายิ่งเข้มแข็ง

ยอดฝีมือที่แท้จริงของแผ่นดิน ยิ่งเผชิญอุปสรรคยิ่งเด็ดเดี่ยว ยิ่งประสบผู้เข้มแข็ง ตัวเองยิ่งเข้มแข็ง ทั้งนี้เพราะในโลกเต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนาม มากไปด้วยศัตรูเข้มแข็ง ในผู้เข้มแข็งมีผู้เข้มแข็งมากมายยิ่งกว่า

ทั้งสองปะทะหักหาญเช่นนี้ เป็นเหตุให้หลั่งโลหิตรับบาดเจ็บโดยเร็ว

แนฮ้วยยิ่งรับบาดเจ็บยิ่งห้าวหาญ

การหลั่งโลหิตกระตุ้นความคิดต่อสู้ของเขาประทุขึ้น

...ความคิดต่อสู้สูงเทียมฟ้า

แต่อี้ซีหนอทำไม่ได้

มันรักถนอมตัวเองเกินไป

...คนผู้หนึ่งรักถนอมตัวเองเกินไป จะไม่กล้าเสี่ยงชีวิต

แต่คนผู้หนึ่งไม่กล้าเสี่ยงชีวิต ยากที่จะแสดงออกถึงฝีมือแท้จริง
อี้ซีหนอไม่กล้าเสี่ยงชีวิต
แต่มันต้องการชีวิต
สภาวะจ่โจมของแนฮ้วยกลับไม่ต้องการชีวิต
อี้ซีหนอได้แต่ถดถอยไปด้านหลัง
พอล่าถอยแล้วได้แต่ล่าถอยอีก หลังจากล่าถอยเป็นคำรบสาม ก็ปรากฏลางแพ้ขึ้น
แต่อี้ซีหนอยังมีหนทางแก้ไข
มันยื่นมือรวบวูบ ก็ปลดเพชรพราวบนโกร่งกระบี่มาเจ็ดลูก ซัดพุ่งออกไป
เพชรพราวแยกย้ายซัดพุ่งใส่จุดสำคัญบนร่างแนฮ้วยสิบสี่แห่ง
...อาวุธลับเจ็ดลูกไหนเลยซัดใส่จุดสำคัญสิบสี่แห่งได้?
ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นอาวุธลับที่ไม่อาจปิดป้องได้
พอลงมือปิดป้อง พลังแยบคายที่แฝงอยู่ในอาวุธลับ จะเปลี่ยนเส้นทางเอง พุ่งใส่จุดสำคัญของศัตรูอีกเจ็ดแห่ง เนื่องด้วยการปิดป้องอาวุธลับ มักกระทำในสภาพประชิดติดพัน เมื่ออาวุธลับเปลี่ยนทิศทางอย่างกะทันหัน ศัตรูมักยากจะรับมือได้
อี้ซีหนอใช้กระบวนท่านี้เอาชัยตลอดมา
และใช้กระบวนท่านี้ปลิดชีวิตศัตรู
มันภาคภูมิใจในกระบวนท่านี้ยิ่ง
นี่เป็นท่าไม้ตายของมัน
แต่แนฮ้วยพอเห็นมันใช้กระบวนท่านี้ ต้องทอดถอนใจคราหนึ่ง
ขณะที่เขาประมือกับศัตรูเข้มแข็งเช่นอี้ซีหนอ ในใจได้รับความกระแทกกระทั้นอย่างใหญ่หลวง...นั่นเป็นการกระแทกกระทั้นของกระบี่
เพลงกระบี่ของแนฮ้วย ทุกกระบี่คล้ายความในใจประโยคหนึ่ง

ซึ่งรวบรัดตรงๆ

แนฮ้วยก็ใช้กระบี่ด้วยความรู้สึกโดยตรง

นั่นเป็นสัญชาตญาณที่ติดตัวมาแต่กำเนิด คล้ายกับเป็นของสัตว์ร้ายชนิดหนึ่ง

แต่สัญชาตญาณเช่นนี้เปรียบกับการตัดสินใจด้วยสติสัมปชัญญะยังรวดเร็วกว่า ฉับไวกว่า แม่นยำกว่า และพิสดารยิ่งกว่า

เพลงกระบี่ของอี้ซีหนอกลับแตกต่างจากเขา

นั่นเป็นเพลงกระบี่กวีชนิดหนึ่ง

เป็นกระบี่กวี

กวีก็รวบรัดโดยตรง

กวีเป็นสื่อภาษาที่จำกัดชัดเจนที่สุด

เฉกเช่นกับโลหิต ซึ่งเป็นสิ่งมีค่าที่สุดในร่างกายมนุษย์

ภาษาของกวีแม้จริงแท้ แม้จะสวยงาม แม้เร้าอารมณ์ แต่จะอย่างไรผ่านการประดิษฐ์คิดค้น ผ่านการเจียระไน และผ่านการกลั่นกรอง

แต่นั่นก็เป็นแก่นแท้

เป็นแก่นที่แท้จริง

เพลงกระบี่ชนิดนี้ก็สร้างความกระทบกระเทือนแก่แนฮ้วย

แนฮ้วยที่ชมชอบการต่อสู้ พอเผชิญกับเพลงกระบี่ที่สุดยอดเช่นนี้ ค่อยกระตุ้นให้เขาใช้เพลงกระบี่ที่สุดยอดยิ่งกว่าออกมา

แต่อี้ซีหนอไม่กล้าเสี่ยงชีวิตด้วย

...คิดเสี่ยงชีวิต ต้องมีความกล้าหาญ

มิใช่ใช้ชีวิตเข้าเสี่ยง ก็ถือเป็นการเสี่ยงชีวิต หากแต่เป็นความผูกพันที่ขอมีชีวิตเพื่อกระบี่นี้ และยอมตายเพื่อกระบี่นี้

หากปราศจากความรู้สึกผูกพันที่ขอมีชีวิต และยอมตายเพื่อ

กระบี่ ก็ไม่อาจใช้เพลงกระบี่ที่สุดยอดได้

ยามนี้แนฮ้วยไม่มีกะใจต่อสู้อีก

ทั้งนี้เพราะแนฮ้วยทราบว่าตัวเองได้ชัยแน่แล้ว

...มือกระบี่ที่แท้จริงจะไม่ฝังอาวุธลับอยู่บนกระบี่ของตัวเอง ใช้ลอบทำร้ายผู้คน

นั่นเป็นการดูแคลนตนเอง

และดูแคลนกระบี่ของตัวเอง

บุคคลเช่นนี้ไม่คู่ควรกับชัยชนะ

มือกระบี่เช่นนี้ไหนเลยเป็นคู่มือของเขา?

ดังนั้นแนฮ้วยตวาดว่า

"ท่านไม่คู่ควรใช้กระบี่"

จากนั้นเขาจู่โจมออกหนึ่งกระบี่

กระบี่นี้ใช้กระบวนท่ารุนแรงเกินไป

กระบี่ก็แฝงความเชื่อมั่นเกินไป

เขาซัดพุ่งกระบี่ออกจากมือ

เป็น "กระบี่" หลุดจากมือ มิใช่คนปล่อยกระบี่หลุดมือไป

กระบี่ก็เฉกเช่นกับผู้คน เต็มไปด้วยพลังชีวิต สามารถเชื่อมโยงกับเจ้าของ เปิดฉากการจู่โจม

พริบตานั้นกระบี่ของอี้ซีหนอหม่นหมองไร้ประกายโดยสิ้นเชิง

กระบี่ของแนฮ้วยไม่เพียงแต่ซัดพุ่งใส่มัน ทั้งยังซักนำดาวบินทั้งเจ็ดดวงนั้นพุ่งย้อนใส่อี้ซีหนอ

หากมิใช่บนศีรษะอี้ซีหนอยังทัดดอกไม้อยู่ ยามนี้มันคงกลับกลายเป็นคนตายแล้ว

ทั้งยังเป็นคนตายที่ถูกกระบี่ทะลุหัวใจไป

อี้ซีหนอยามตื่นตระหนก รีบปลิดดอกไม้ที่ทัดอยู่ข้างหูออกมา

มันยกมือเด็ดบุปผา เพียงแต่ใบหน้ากลับกลายเป็นเขียวคล้ำแย้มยิ้มไม่ออก

กระบี่นั้นฟันบุปผาร่วงหล่น จากนั้นบินกลับไปในมือแนฮ้วย

คล้ายสนัขที่ซื่อสัตย์ต่อผู้เป็นนายก็มิปาน

ดอกไม้ของอี้ซีหนอรับกระบี่นี้แทนมัน

รับชะตากรรมแทนมัน

บุปผาร่วงหล่น คนไม่ตกตาย

อาจบางทีเป็นเพราะบุปผาร่วง คนจึงไม่ตกตาย

สตรีไร้ฝันทราบว่านางไม่อาจสมมาดปรารถนาแล้ว

นางได้แต่ถอนตัวล่าถอย

...เมื่อไม่สามารถรุกหน้า ไม่อาจสมมาดปรารถนา อย่างน้อยสมควรรักษาความปลอดภัยของตัวเองไว้

...เมื่อเห็นผิดท่า ต้องรู้จักเลิกรา

นางตะกุกตะกักว่า

"เราต้องการให้ท่านถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เรา ย่อมทำไม่ได้ แต่ท่านคงรับปากว่า ท่านและศิษย์ของท่านจะไม่ทำร้ายเรากระมัง?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"พวกเราไม่ลงมือจัดการกับท่าน แต่หากท่านกระทำเรื่องราวก่อกรรมทำเข็ญ ผิดกฎหมายบ้านเมือง ย่อมมีคนจัดการท่าน"

สตรีไร้ฝันกล่าวด้วยความยินดีว่า

"หมายความว่าท่านรับปากแล้ว?"

จูกัวะซิงแซเพียงกล่าวว่า

"เช่นนั้นไม่ถือว่าท่านปลอดภัย"

สตรีไร้ฝันระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอเพียงสี่ยอดมือปราบจูกัวะซิงแซไม่เสาะหาเรา เราจึงไม่เกรงกลัวผู้อื่น"

จูกัวะซิงแซสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ในโลกหล้าเต็มไปด้วยผู้มีฝีมือ ท่านอย่าได้ยินดีเร็วเกินไป"

สตรีไร้ฝันกล่าวอย่างจริงจังว่า

"หากท่านรับปาก ก็ไม่อาจคืนคำ"

จูกัวะซิงแซยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"หากเราเป็นคนคืนคำโดยง่ายดาย ท่านก็ไม่ต้องเจรจากับเราแล้ว"

สตรีไร้ฝันแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"จูกัวะซิงแซมีวาจาเป็นสัจจะ แม้แต่รับสั่งของฮ่องเต้ปัจจุบันยังไม่เทียบเท่ากับจูกัวะซิงแซผงกศีรษะรับ"

จูกัวะซิงแซสอดคำขึ้น

"คำพูดไม่อาจกล่าวเช่นนี้"

สตรีไร้ฝันกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่จูกัวะซิงแซแม้มีพลังฝีมือสูงล้ำ สติปัญญาเหนือมนุษย์ กลับมาทำงานรับใช้ฮ่องเต้"

จูกัวะซิงแซหามีโทสะไม่ เพียงถามว่า

"ท่านปลดปล่อยคนหรือไม่ หากไม่ปลดปล่อย ก็ไม่อาจโทษว่าเรากลับคำแล้ว"

สตรีไร้ฝันรีบกล่าวว่า

"ปลดปล่อย ปลดปล่อย...แต่หากเราปลดปล่อยหลวงจีนชรานั้นมันจะลงมือฆ่าเรา"

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านปลดปล่อยมันก่อนเถอะ ได้ซือจะไม่ถือสาหาความท่าน"

สตรีไร้ฝันกล่าวอย่างอกสั่นขวัญแขวนว่า

"ท่านดู มันถลึงตาโปน รูจมูกบานขยาย ลำคอเบ่งพอง ช่างดุร้ายนัก หากแม้นเราปลดปล่อย เขาคงต้องสับร่างเราเป็นหมื่นท่อน ท่านแม้รับปากว่าไม่ฆ่าเรา แต่มันคล้ายกับจะสับร่างข้าพเจ้าจนแหลกเละ นี่จะปลดปล่อยอย่างไร?"

จูกัวะซิงแซส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"คราครั้งนี้ได้ซือปลดปล่อยท่าน หลังจากนี้ท่านอย่าได้ตกไปในเงื้อมมือของมันก็แล้วกัน มันถูกท่านบีบคอ ย่อมต้องเลิกคิ้วถลึงตาโปน ท่านยังมิรีบปลดปล่อย หากยังไม่ปลดปล่อย เราจะไม่แยแสสนใจแล้ว"

สตรีไร้ฝันแลบลิ้นออกมา รีบกล่าวว่า

"ซิงแซเมือรับผิดชอบ ย่อมต้องปลดปล่อย..."

กล่างพลางปลดปล่อยลุ้ยติ่งโหวจริงๆ

จูกัวะซิงแซค่อยกล่าวว่า

"ท่านผิดอีกแล้ว"

การต่อสู้บนภูเขาเกรี้ยวกราด

เอี๊ยบกี้โหงวต่อสู้กับบ้อเซ้ง คล้ายเดินหมากกระดานหนึ่ง

มันซัดเม็ดหมากรุกใส่บ้อเซ้ง

บ้อเซ้งนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเลื่อนไม่เคลื่อนไหว

เขามิใช่ไม่เคลื่อนไหวดุจขุนเขา เขาไม่มีความหนักแน่นมั่นคงปานนั้น เขาเพียงสงบนิ่งดุจผู้คงแก่เรียน ทั้งแฝงความเย็นชาอยู่บ้าง

เม็ดหมากรุกพุ่งตรงใส่บ้อเซ้ง

บ้อเซ้งไม่ได้หลบหลีก

เขาเพียงแต่มองดู

จวบกระทั่งเม็ดหมากรุกห่างจากร่างของเขาห้าเชียะ พลันบังเกิดเสียงดังเพียะ วัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งออกมา ปะทะชนกับเม็ดหมากรุก

เม็ดหมากรุกร่วงหล่นลง

นั่นเป็นหมากเบี้ย

วัตถุนี้พุ่งมาอย่างรวดเร็ว แม้แต่เอี๊ยบกี้โหงวยังดูไม่ออกว่า วัตถุนี้ซัดพุ่งมาจากที่ใด

วัตถุนั้นปะทะชนหมากเบี้ยร่วงหล่น กลับดีดพุ่งขึ้นกลางอากาศไม่เห็นมันร่วงหล่นลงมา

เอี๊ยบกี้โหงวความจริงบังเกิดความลิงโลดยิ่ง

บุคคลที่มันเผชิญหน้า เป็นยอดฝีมือในเชิงอาวุธลับ นอกเหนือจากตระกูลถังมณฑลเสฉวน นามเส็งไง้อื้อ

เป็นบุคคลอันดับแรกในสี่ยอดมือปราบนามบ้อเช้ง

คนผู้นี้เปลี่ยนแปลงอาวุธลับกลายเป็น “อาวุธที่เปิดเผย” แต่ไม่มีสมรรถภาพในการเดินเหินด้วยเท้า

มันต้องการทดสอบผู้นี้

ดังนั้นมันซัดหมากเบี้ยออกเม็ดหนึ่ง

แต่ไม่มีประโยชน์

หมากเบี้ยถูก “กิน” ไปแล้ว

แต่ฝ่ายตรงข้ามลงมืออย่างไร มันกระทั่งเห็น ยังไม่อาจเห็นชัดตา

ความลิงโลดของมัน กลับกลายเป็นตื่นเต้นดึงเครียดอยู่บ้าง

มันไม่ยอมรับนับถือ

มันตกลงใจว่าจะทดสอบดูอีก

มันซัดเม็ดหมากรุกออกไปอีกสองเม็ด

เม็ดหนึ่งเป็นม้า

เม็ดหนึ่งเป็นปืนใหญ่

บ้อเช้งยังคงนั่งแน่วนิ่ง จับตาดูสภาวะที่จู่โจมมาอย่างเย็นชา

จวบกระทั่งเม็ดหมากรุกทั้งสองเม็ดพุ่งถึงเบื้องหน้าบ้อเชียะบ้อเช้งยังไม่เคลื่อนไหว

...หรือว่าบ้อเช้งคิดหาที่ตาย?

เม็ดหมากรุกพุ่งเข้ามาในรัศมีสี่เชียะ บ้อเช้งยังไม่มีอากัปกิริยาใด

รอจนเม็ดหมากรุกเข้ามาในรัศมีสามเชียะ บ้อเช้งค่อยเคลื่อนไหวแล้ว

เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

เสียงขวับๆ สองครา วัตถุสองสิ่งพุ่งออกอย่างเร่งร้อน หนึ่งชนใส่ม้า หนึ่งกระแทกใส่ปืนใหญ่

คราครั้งนี้เอี๊ยบกี้โหงวแม้จับตาดู แต่เพียงทราบว่าอาวุธลับทั้งสองสิ่งมาจากล้อเลื่อนบนเก้าอี้ แต่ยังไม่อาจเห็นชัดตาว่าเป็นวัตถุใด มีลักษณะใด และซัดออกอย่างไร?

แต่เม็ดหมากรุกครั้งนี้เป็นม้าและปืนใหญ่ หาใช่เบี้ยไม่

เมื่ออาวุธลับนั้นชนใส่ม้า "ม้า" ตัวนั้นพลันจมลงวูบหนึ่ง จากนั้นเปลี่ยนแปลงทิศทาง แต่ยังคงซัดพุ่งออกด้วยแนวทางอันลี้ลับ

ความจริงมันพุ่งใส่ดั้งจมูกของบ้อเช้ง ยามนี้พอถูกกระแทกชนก็เปลี่ยนแปลงสภาวะ เปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่ใต้ซอกแขนของบ้อเช้ง

นั่นเป็นเส้นทางเดินของ "ม้า" ในกระดานหมากรุก

เม็ดหมากรุกอีกเม็ดหนึ่ง พอถูกอาวุธลับกระแทกชนใส่ กลับบังเกิดปฏิกิริยาที่แตกต่างกับ "ม้า" อย่างสิ้นเชิง

มันดีดพุ่งขึ้น

จากนั้นจู่โจมจากบนลงล่าง พุ่งใส่หน้าผากของบ้อเช้ง

ความจริงมันพุ่งใส่ลำคอของบ้อเซ้ง

นั่นคล้ายเป็นเส้นทางเดินของ "ปืนใหญ่" ในกระดานหมากรุก

เม็ดหมากรุกนี้เป็น "ปืนใหญ่"* เอง

ซึ่งก็หมายความว่าเม็ดหมากรุกที่เอี๊ยบกี้โหงวซัดออกทั้งสองเม็ดนี้ แฝงพลังไว้ตั้งแต่แรก รอจนบ้อเซ้งซัดอาวุธลับชนใส่ ค่อยแสดงทิศทางที่แท้จริง ใช้ท่าไม้ตายออกมา

เอี๊ยบกี้โหงวมีความเชื่อมั่นต่ออาวุธของตัวเองยิ่ง

ดังนั้นคราก่อนฉั่วเกียใช้ให้มันลอบซัดอาวุธลับ ทำให้เฮ้งเซี่ยว-เจียะเข้าใจผิดคิดว่าเป็นฝีมือของบ้อเซ้ง เอี๊ยบกี้โหงวรู้สึกคับแค้นใจยิ่ง

...ไยไม่พานฆ่าบ้อเซ้งกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ กลับลงมือแอบอ้าง ทั้งสะกดติดตามมากความ

ภายหลังมันต่อสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ ที่ละแวกตัวตึกของหมู่คณะสร้างฝัน ค่อยทราบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะมีฝีมือธรรมดา จึงกล้ำกลืนมีโทสะเอาไว้

แต่เพียงกล้ำกลืนต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ หาใช่กล้ำกลืนต่อบ้อเซ้งไม่

เอี๊ยบกี้โหงวเห็นว่าตัวเองสูงล้ำกว่าบ้อเซ้ง

มันเคยศึกษาค้นคว้าวิชาอาวุธลับของบ้อเซ้ง

มันล่วงรู้ฝีมือการใช้อาวุธลับของบ้อเซ้งเป็นอย่างดี ทั้งยังคิดค้นวิชาสะกดข่มขึ้น

แต่บ้อเซ้งพิการไม่สมบูรณ์ ตัวมันกลับมีวิชาตัวเบาโลดแล่นเคลื่อนไหวได้ตามใจปรารถนา

ดังนั้นบ้อเซ้งไม่มีเหตุผลที่มีชื่อเสียงกว่า เข้มแข็งกว่า มีศักดิ์

---

* หมากรุกจีนและไทยมีหมากใกล้เคียงกัน แต่ในหมากรุกจีนเพิ่มหมากปืนใหญ่ วิธีเดินคือเดินตรงและขวาง เวลากินจะกระโดดข้ามเม็ดหมากรุกที่ขวางหน้าอยู่

ฐานะสูงส่งกว่ามัน

มันสาบานต้องฆ่าบ้อเซ้งให้จงได้

ทั้งนี้เพราะบ้อเซ้งมีชื่อเสียงเกียรติภูมิเหนือล้ำกว่ามัน

ที่มันคาดคิดไม่ถึงคือ มันเข้าใจว่าตัวเองมีความสำเร็จเหนือล้ำกว่าบ้อเซ้ง เป็นการคิดคำนวณของมันเอง

มันกลับเป็นบุคคลที่ถือดีผู้หนึ่ง

บุคคลที่ถือดีจะไม่คำนวณศัตรูอย่างถูกต้องตามเป็นจริงเพียงประเมินพลังฝีมือของตัวเองสูงล้ำไป

เม็ดหมากรุกทั้งสองเม็ดถูกกระแทกชน จึงวกพุ่งใส่หน้าผากและใต้ซอกแขนของบ้อเซ้ง

เนื่องด้วยมันเปลี่ยนทิศทางอย่างกะทันหัน ทั้งอยู่ใกล้กับบ้อเซ้งต่อให้บ้อเซ้งกดปุ่มกลไกบนที่เท้าแขนของเก้าอี้ล้อเลื่อน ก็ไม่ทันยิงเม็ดหมากรุกทั้งสองเม็ดร่วงหล่นลง

เพียงแต่อาวุธลับของบ้อเซ้งไม่แน่ว่าต้องยิงออกจากเก้าอี้ล้อเลื่อน

พริบตาดุจประกายไฟ บ้อเซ้งดีดนิ้วชี้ข้างซ้าย บังเกิดเสียงซี่ๆ ดีดพุ่งอาวุธลับรูปเล็บนิ้วออกสองชิ้น ล้วนยิงใส่หมากม้าปืนใหญ่อย่างแม่นยำ

คราครั้งนี้หมากม้าและปืนใหญ่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนทิศทางทันท่วงที กลับตกอยู่ภายใต้การควบคุมของพลังอาวุธลับที่บ้อเซ้งซัดพุ่งออกเป็นคำรบสอง กลับพุ่งย้อนใส่เอี๊ยบกี้โหงว

เอี๊ยบกี้โหงวใจหายวาบ

เม็ดหมากรุกทั้งสองเม็ดล้วนฉาบพิษ

เป็นพิษร้ายแรง

แม้แต่มันก็ไม่กล้ารับไว้โดยพลการ

มันได้แต่คำรามก้อง มือซ้ายซัดหมาก “เม็ด” มือขวาพุ่งหมาก “โคน” ออกอย่างสุดกำลัง กระแทกหมากม้าและปืนใหญ่ร่วงหล่นลง

ขณะที่มันทุ่มเทสมาธิกับการรับมือเม็ดหมากรุกที่มันซัดออกเองใต้เก้าอี้ล้อเลื่อนของบ้อเช้งพลันบังเกิดเสียงควับ ปรากฏลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่งพุ่งออกมา มุ่งใส่หว่างคิ้วของเอี๊ยบกี้โหงว

เอี๊ยบกี้โหงวปล่อยหมาก “เรือ” ออก

มันคิดใช้หมากเรือต้านลูกเกาทัณฑ์

ยามนี้มันไม่กล้าชะล่าดูแคลนต่อศัตรูเบื้องหน้าแล้ว

แต่ลูกเกาทัณฑ์ของบ้อเช้งพุ่งถึงกลางคัน พลันปรากฏลูกเกาทัณฑ์ดอกที่สองไล่ตามหลังมา พุ่งชนใส่ส่วนปลายของเกาทัณฑ์ดอกแรก

ลูกเกาทัณฑ์ดอกแรกได้รับแรงหนุนส่ง กลับวกเป็นวงที่กลางอากาศ จู่โจมใส่ศีรษะด้านหลังของเอี๊ยบกี้โหงว

ลูกเกาทัณฑ์ดอกที่สองแทนที่ดอกแรก มุ่งใส่หว่างคิ้วของเอี๊ยบกี้โหงว

แต่แล้วปรากฏลูกเกาทัณฑ์ดอกที่สามขึ้น

หัวเกาทัณฑ์ของเกาทัณฑ์ดอกที่สาม ยังคงพุ่งชนใส่ส่วนปลายของลูกเกาทัณฑ์ดอกที่สอง เป็นเหตุให้สภาวะของลูกเกาทัณฑ์ดอกที่สองตกวูบลง กลับกลายเป็นพุ่งใส่ตำแหน่งหัวใจของเอี๊ยบกี้โหงว

ลูกเกาทัณฑ์ดอกที่สามจึงมุ่งใส่หว่างคิ้วของเอี๊ยบกี้โหงว

นี่แม้เป็นลูกเกาทัณฑ์เพียงสามดอก แต่ความรวดเร็ว เร่งร้อน ลี้ลับของการเปลี่ยนแปลง สุดที่เอี๊ยบกี้โหงวจะทนทานรับมือ และคลี่คลายสลายได้

หากแม้นยามนั้น ไม่มีแผ่นไม้ไผ่สามแผ่น เอี๊ยบกี้โหงวคงต้องตายแน่แล้ว

แผ่นไม้ไผ่ทั้งสามแผ่นแยกย้ายพุ่งชนใส่เกาทัณฑ์เล็กๆ ทั้งสาม

ดอกทั้งยังกระแทกกระดอนไป

แผ่นไม้ไผ่คือหน้าหนังสือ

...หนังสือสมัยอดีตกาลแกะสลักอยู่บนแผ่นไม้ไผ่

ผ้ที่ซัดพ่ง "หนังสือ" ทั้งสามแผ่นนี้ ย่อมเป็นล่จืออิด

มันไม่เพียงแต่เฝ้าคุมเชิงการประลองตัวเบาระหว่างเตี่ยอ่วยสี่กับตุยเมี่ย ทั้งยังเฝ้าควบคุมการต่อสู้ระหว่างเอี๊ยบกี้โหงวกับบ้อเช้ง

ดังนั้นมันซัดแผ่นไม้ไผ่ช่วยเหลือเอี๊ยบกี้โหงวทันท่วงที

มันลงมือช่วยเหลือเอี๊ยบกี้โหงว ฉี้บุ้นลักกลับจู่โจมใส่บ้อเช้ง

พริบตานั้น ฉี้บุ้นลักจู่โจมใส่บ้อเช้งห้าครั้ง

สภาวะจู่โจมของมันพิเศษพิสดารยิ่ง

บ้อเช้งย่อมมิใช่ตอแยได้โดยง่ายดาย

บ้อเช้งก็ตอบโต้ไปห้าคราา

แต่ทั้งห้าคราล้วนไร้ผล เป็นเหตุให้แทบพลาดท่าเสียที

ซึ่งความจริงฉี้บุ้นลักจู่โจมห้าครั้ง บ้อเช้งก็ตอบโต้ไปห้าคราา สมควรไม่มีผู้ใดได้เปรียบเสียเปรียบกันเหตุใดบ้อเช้งแทบพลาดท่าเสียที?

ฉี้บุ้นลักโถมจู่โจมห้าครั้ง ล้วนตวาดนำว่า

"ชีวิตเรา..."

บ้อเช้งซัดอาวุธลับออกในบัดดล

เขายกมือขึ้น ก็ปรากฏมีดบินเล่มหนึ่งพุ่งวาบออกดุจสายฟ้า

แต่เงาคนถลันวูบ ฉี้บุ้นลักคล้ายไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน มีดบินเพียงปักใส่เงาร่างของมัน

ฉี้บุ้นลักตวาดสำทับ "ชีวิต..." พลางลอยตัวโถมจู่โจมอีกคราา

บ้อเช้งตวัดแขนเสื้อขึ้น เกาทัณฑ์แขนเสื้อดอกหนึ่งก็ยิงจู่โจมออก

เมื่อเกาทัณฑ์แขนเสื้อแหวกฝ่าอากาศออกไป คนก็หายวับ

ฉี้บุ้นลักยืนหยัดกับที่เดิม คล้ายกับว่าผู้ที่เคลื่อนไหวเมื่อครู่มิใช่มันเพียงแต่เสื้อเขียวที่สวมใส่ถูกกรีดขาดเป็นทาง

จากนั้นฉี้บุ้นลักจู่โจมเป็นคำรบสาม พร้อมกับตวาดคำ "เรา..." ออกมา

บ้อเซ้งยกมือตบเบาะที่นั่งบนเก้าอี้ล้อเลื่อน ปรากฏสะเก็ดไฟหิ่งห้อยเจ็ดจุด ซัดพุ่งใส่ฉี้บุ้นลักอย่างเร่งร้อน

คราครั้งนี้ต่อให้ฉี้บุ้นลักมีทั้งสิ้นเจ็ดตัว เกรงว่าหลบหลีกไม่พ้น แต่ว่าไม่มีประโยชน์

ไม่ทราบเพราะเหตุใด สะเก็ดไฟหิ่งห้อยทั้งเจ็ดจุด ล้วนซัดต้องตัวกระบี่ที่ฉี้บุ้นลักซัดออกมา

กระบี่นั้นคล้ายเป็นแม่เหล็กดึงดูดเศษเหล็กไปก็มิปาน

ฉี้บุ้นลักคล้ายไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

สำหรับกับบ้อเซ้ง นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อน

อาวุธลับของเขา ซัดร้อยครั้งถูกเป้าร้อยครา ที่แล้วมาศัตรูล้วนครั่นคร้าม เกรงกลัว คร่ำครวญ หลบหนีอาวุธลับของเขา สุดท้ายยังไม่อาจหลบหนีจากความตาย แต่คราครั้งนี้ฉี้บุ้นลักคล้ายเคลื่อนไหวแต่ไม่เคลื่อนไหว กลับหลอกล่อเขาจนปั่นป่วน คล้ายกับว่าเขาเป็นสุนัขน้อยที่วิ่งไล่ตามหางของตัวเองตัวหนึ่ง

เป็นเช่นนี้ติดต่อกันห้าครั้ง

บ้อเซ้งตอบโต้ห้าครั้งครา ล้วนไม่อาจมีเปรียบได้

ฝ่ายตรงข้ามเปิดฉากจู่โจมห้าครั้ง แต่คล้ายไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็พิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงแล้ว

โดยเฉพาะอาวุธลับบนร่างและบนเก้าอี้ล้อเลื่อนของบ้อเซ้ง พอใช้ออกชิ้นหนึ่ง ก็ลดน้อยไปชิ้นหนึ่ง

ความจริงนี้น่ากลัวยิ่ง
และโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง
ฉี้บุ้นลักตระเตรียมจู่โจมเป็นครั้งที่หก
ยามนั้น เอี๊ยบกี้โหงวก็ระงับสติลงได้
ลู่จืออิดจู่โจมใส่ตุยเมี่ย ซึ่งกำลังทิ้งตัวลงมา
บ้อเช้งคล้ายนึกได้อันใด ร้องโพล่งว่า
"วิธีคุ้มครองกายรักษาชีวิตในไหลเพียง (หมวด) ของปราชญ์จึงจื๊อ*"
ความคิดพอบังเกิด ก็ตบฟาดสองมือลงบนศีรษะตัวเอง
บนเรือนผมของเขาคล้ายปรากฏควันสีขาวสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้น
เป็นควันใต้แสงจันทร์
ราตรีกลางภูเขาร้าง แสงจันทร์ลูบไล้ทั่วพสุธา
ประกายจันทร์คล้ายดึงดูดควันสายนั้นไป
บ้อเช้งพอส่งเสียงร้องอุทานออกมา ฉี้บุ้นลักที่ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบคล้ายหน้าแปรเปลี่ยนไป
คราครั้งนี้มันพุ่งปราดอย่างเร่งร้อน
มันชักกระบี่ลอยตัวขึ้น ส่งเสียงตวาดที่กลางอากาศว่า
"ลังเลทำลายปณิธาน"
พลางฟาดฟันกระบี่ลงยังศีรษะบ้อเช้ง
คราครั้งนี้บ้อเช้งไม่เคลื่อนไหว
ไม่คล้ายกับห้าครั้งที่แล้วมา ที่สาดซัดอาวุธลับออก
บ้อเช้งถึงกับไม่ตอบโต้ เพียงยื่นนิ้วออกนิ้วหนึ่ง
เขาชี้นิ้วใส่จันทร์

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าจวงจื๊อ

จันทร์สาดส่องทั่วยอดเขา
แสงจันทร์ก็ครอบคลุมใส่ร่างฉี้บุ้นลัก
ฉี้บุ้นลักพลันส่งเสียงแผดร้องโหยหวนคำหนึ่ง

ตลอดทั้งร่างมันปรากฏควันพวยพุ่ง คล้ายกับถูกอัคคีเผาไหม้ก็มิปาน

มันเจ็บปวดจนโยนกระบี่ทิ้ง เกลือกกลิ้งไปตามพื้นดินร้องร่ำครำครวญออกมา

ยามนั้น หากมิใช่เอี๊ยบกี้โหงวซัดหมาก "ขุน" ใส่บ้อเซ้งอีกคราฉี้บุ้นลักอาจเจ็บปวดจนเกลือกกลิ้งลงจากหน้าผาไปแล้ว

ฉี้บุ้นลักหอบหายใจคำหนึ่ง บังเกิดความไม่ยินยอมพร้อมใจร้องถามว่า

"ท่านล่วงรู้วิธีทำลายได้อย่างไร?"

บ้อเซ้งทางหนึ่งต้านรับเม็ดหมากรุกของเอี๊ยบกี้โหงว ทางหนึ่งยังมีเวลาตอบว่า

"ตอนแรกเราไม่ทราบว่า ท่านใช้ออกด้วยเคล็ดวิชาในหมวดหลักการดำรงชีวิตของปราชญ์จึงจื๊อที่ว่า ชีวิตเรามีที่สิ้นสุด ความรู้ไร้ที่สิ้นสุด ใช้ที่สิ้นสุดติดตามไร้ที่สิ้นสุด พาตัวสู่ห้วงคับขัน เราตีโต้ตามหมากกลของท่าน เท่ากับไล่ติดตามเงาของปีศาจ ไม่มีวันยุติ รังแต่หมดเรี่ยวสิ้นแรง"

ฉี้บุ้นลักถามอย่างเคียดแค้นว่า

"ภายหลังท่านล่วงรู้ได้อย่างไร?"

บ้อเซ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"การต่อสู้แต่ละครั้งเฉกเช่นการได้คิดครั้งหนึ่ง เมื่อได้คิดเท่ากับผ่านด่าน ชีวิตคนเป็นเช่นนี้เอง ท่านมีวิชาความรู้ เราก็มิใช่บุคคลที่ไม่ใฝ่ศึกษา"

ฉี้บุ้นลักคาดคั้นถามว่า

"ท่านทำลายได้อย่างไร..."

มันไม่ยินยอมพร้อมใจจริงๆ

มันทราบว่าบ้อเช้งอาศัยแสงจันทร์สาดครอบคลุมอาวุธลับใส่ร่างมัน แต่นี่เป็นอาวุธลับใด? เป็นวิชาฝีมือใด? มันกระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยิน มองเห็นยังไม่เคยมองเห็น ต่อให้ขบคิดจนสมองแทบแตกก็นึกไม่ออก

บ้อเช้งถูกหมาก "ขุน" ของเอ็ยบกี้โหงวรุกไล่จนแทบไม่ทันปิดป้องต้านรับ

แต่ผ่านไปครู่หนึ่ง สุ้มเสียงของเขาก็ดังแว่วมา ดูท่าเขายังสามารถสนทนาปราศรัย แสดงว่าเขาไม่ได้ลงมืออย่างสุดกำลัง อย่าว่าแต่ตกเป็นเบี้ยล่างแล้ว

เช่นนี้จึงน่ากลัว

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ท่านยังจำข้อความตอนท้ายของหลักการดำรงชีวิตได้หรือไม่?"

ฉี้บุ้นลักมีความสามารถอ่านหนังสือผ่านตาไม่ลืมเลือน ย่อมท่องออกมาได้ มันกล่าวว่า

"เร่งฟืนไฟต้องขัดสน ปล่อยให้อัคคีสืบทอด ไม่รู้จักหมดสิ้น"

ความหมายในวาจาคือหากตัดฟืนเพื่อรักษาให้กองไฟเผาไหม้ต่อไป ต้องมีวันที่อัคคีมอดดับ หากแม้นอัคคีเผาลุกลามตามธรรมชาติ ก็จะเผาไหม้ต่อไปโดยไม่หมดสิ้น

บ้อเช้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นเป็นวิธีทำลายความมีที่สิ้นสุดไร้ที่สิ้นสุด"

ฉี้บุ้นลักเกรี้ยวกราดดุร้ายขึ้นมา

มันร่ายรำกระบี่

เพลงกระบี่เฉิดฉายเลิศหรู เต็มไปด้วยการประดิดประดอย คล้ายกาพย์สมัยราชวงศ์ฮั่นที่สวยงาม ไร้จุดอ่อนให้ตำหนิติเตียนบทหนึ่ง

มันใช้กาพย์กระบี่ด้วยชีวิต

ถ่ายทอดกาพย์ชีวิตแก่กระบี่

มันใช้กระบี่ราวกับกำลังแต่งบทความ

เอี๊ยบกี้โหงวกลับคล้ายทุ่มเทชีวิตเป็นเดิมพัน

คนทั้งสองผนึกกำลังจู่โจมใส่บ้อเซ้ง

ยามนั้น บ้อเซ้งก็สังเกตออกว่า อี้ซีหนอกับกู่ทิซาแม้ถูกแนะฮ้วยกับทิชิ่วรุกไล่จนไม่สามารถตีโต้ ไม่มีเวลาหอบหายใจ แต่ตุยเมี่ยกลับคับขันอันตรายแล้ว

ดังนั้นบ้อเซ้งกู่ร้องเสียงสดใส เอื้อนเอ่ยว่า

"ขับขี่รถศึก พาหนะทั้งสี่เข้มแข็ง"

นี่เป็นข้อความใน ซีเก็ง* (ตำรากวีนิพนธ์) แต่บ้อเซ้งในยามนี้ไฉนเอื้อนกลอนออกมา? บทกลอนที่เขาเอื้อนเอ่ยออกมาในตอนนี้ ที่แท้มีความหมายใด?

สตรีไร้ฝันรอบคอบระมัดระวังยิ่ง

กับอดีตกาล นางจดจำไว้บางเรื่อง แต่ส่วนใหญ่ลืมเลือนโดยสิ้นเชิง

แต่อย่างน้อยนางจดจำเรื่องหนึ่ง เนื่องด้วยนางไม่ระมัดระวัง เพราะชะล่าใจไป จึงสูญเสียความทรงจำ

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าซือจิง

นางไม่คิดสูญเสียความทรงจำอีกครั้ง
ดังนั้นนางระมัดระวังตัวตลอดมา
...ฉวยโอกาสที่จูกัวะซิงแซรับบาดเจ็บ คร่ากุมลุ้ยติ่งโหวไว้
นางเห็นว่าการกระทำเช่นนี้คู่ควรยิ่ง

ทั้งนี้เพราะต่อให้นางไม่อาจเป็นศิษย์ของจูกัวะซิงแซ อย่างน้อยภายภาคหน้าระหว่างท่องเที่ยวในยุทธจักร ไม่ต้องกริ่งเกรงว่าจะตกไปในเงื้อมมือของจูกัวะซิงแซและพวก

เพื่อความปลอดภัย มาตรว่าต้องเสี่ยงอันตรายก่อนก็คู่ควรอยู่
แต่คราครั้งนี้นางผิดที่ใด?
นางกล่าวถามด้วยความเคลือบแคลงสงสัยว่า
"ท่านคงมิถึงกับไม่รักษาคำพูดกระมัง?"
จูกัวะซิงแซสั่นศีรษะกล่าวว่า
"ยังไม่"
สตรีไร้ฝันค่อยยิ้มออกมากล่าวว่า
"อย่างน้อยคงไม่ทำลายชื่อเสียงของจูกัวะซิงแซเพราะสตรีเช่นเรา"
จากนั้นนางสันนิษฐานว่า
"หรือว่าท่านกับหลวงจีนชรารูปนี้ความจริงเป็นสหายเก่า?"
ลุ้ยติ่งโหวถลึงตาใส่สตรีไร้ฝัน กำหนดแนบแน่น คิดหมายลงมือ
จูกัวะซิงแซรีบกล่าวว่า
"ลุ้ยเฮีย โปรดเห็นแก่หน้าเรา"
ท่านมองปราดเดียวก็ดูออกว่าเล่าลิ้มเซี่ยงซือรูปนี้คือลุ้ยติ่งโหวซึ่งเคยมีนามกระเดื่องเลื่องลือ
ลุ้ยติ่งโหวทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"จูกัวะ พวกเราพอพบหน้า อาตมาก็ติดค้างน้ำใจท่านคราหนึ่ง"

สตรีไร้ฝันแลบลิ้นออกมากล่าวว่า

"ดูท่าข้าพเจ้าคาดเดาผิดอีกแล้ว พวกท่านพบหน้าเป็นครั้งแรกจริงๆ"

จูกัวะซิงแซค่อยบ่งบอกความจริงออกมาว่า

"ท่านผิดที่เข้าใจว่า เรากับลุ้ยเฮียไม่มีความสัมพันธ์อันลึกล้ำ จึงไม่รับปากข้อขอร้องของท่าน หากแม้นท่านยืนกรานต่อไป ต่อให้เราไม่รับท่านเป็นศิษย์ แต่สมควรถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ท่านสักท่าสองท่า"

สตรีไร้ฝันขยี้เท้า

นางถึงกับแทบทุบอกตัวเอง

นางสำนึกเสียใจ

แต่ความสำนึกเสียใจไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว

สตรีไร้ฝันกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านยังยินยอมถ่ายทอดให้หรือ?"

จูกัวะซิงแซทวนคำ "ตอนนี้" แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านยังมิรีบไปอีก? บอกต่อท่าน เราแม้รับปากว่าจะไม่ลงมือต่อท่าน ลุ้ยเฮียก็เห็นแก่หน้าเรา ปล่อยปละละเว้นท่านคราหนึ่ง แต่หากให้เรานึกหาวิธีฆ่าท่าน โดยไม่ผิดคำพูดที่ให้ไว้ เราอย่างน้อยมีอยู่สามสิบเอ็ดวิธี ท่านเชื่อหรือไม่?"

สตรีไร้ฝันเชื่อ

ดังนั้นนางจากไป

จากไปในบัดดล

หลบหนีจนไร้ร่องรอย

จูกัวะซิงแซค่อยคุกเข่าลง จัดเรียงซากศพของผู้สันโดษภูษาฟ้ากับสตรีทอผ้าเคียงคู่กัน โขกศีรษะสามคราหลับตาอธิษฐาน จากนั้น

โคจรพลัง ทาบฝ่ามือกับกลางหลังลุ้ยดิ่งโหว และรักษาบาดเจ็บของท่านเอง

ความพิสดารของพลังแพรพรรณครึ่งท่อนอยู่ที่ไม่เพียงสามารถช่วยคน ขณะเดียวกันก็สามารถรักษาบาดเจ็บให้แก่ตัวเอง

"ขับขี่รถศึก พาหนะทั้งสี่เข้มแข็ง"

บ้อเช้งร้องเอื้อนออกมา

แนฮ้วย ตุยเมี่ย ทิชิ่วพอฟัง ล้วนถอนตัวออกจากวงต่อสู้รวมตัวที่ข้างกายบ้อเช้ง พร้อมกับร้องขานรับโดยพร้อมเพรียงว่า

"ต่างควบขับพาหนะทั้งสี่ พาหนะทั้งสี่สะพรั่งพร้อม"

ยามนี้การต่อสู้ดำเนินถึงขั้นคับขัน ความเป็นตายแขวนอยู่บนเส้นด้าย สี่ยอดมือปราบไฉนมีกะใจเอื้อนกลอน?

นี่ย่อมเป็นรหัสสัญญาณ

...รหัสสัญญาณระหว่างพวกเขา

เมื่อท่านพบว่า บางครั้งมีผู้คนหลายคนเอื้อนเอ่ยคำพูดเดียวกันทั้งหมดล้วนได้คิด หรืออดยิ้มมิได้ แต่ท่านกลับไม่เข้าใจสาเหตุความนัย นั่นเป็น "รหัสสัญญาณ" ระหว่างพวกเขาเอง

บางครั้งมีคนเอื้อนเอ่ยวาจาอย่างยิ้มแย้ม ท่านฟังไม่ออกว่ามีอันใดผิดปกติ แต่คนในบริเวณกลับหน้าถอดสี บางคราวมีคนกล่าววาจาที่ไม่มีส่วนเกี่ยวพันกันออกมา กลับมีคนรับฟังจนลิงโลดยินดี หมายความระหว่างพวกเรามีการ "สื่อสาร" ที่ท่านไม่เข้าใจ

...ไม่ว่าการ "สื่อสาร" นี้เป็นดีหรือร้าย เป็นโดยตรงหรือฝ่ายตรงข้าม จะอย่างไรระหว่างพวกเขาฟังเข้าใจ โดยที่ท่านไม่เข้าใจ ก็ใช้ได้แล้ว

"รหัสสัญญาณ" เป็นภาษาร่วมกันของคนจำนวนน้อย และ

เป็นการสื่อสารซึ่งกันและกัน

ระหว่างสี่ยอดมือปราบ ย่อมมีการสื่อสารกัน

พวกเขาพอได้ยินรหัสสัญญาณ ก็รวมตัวในบัดดล

พวกเขาพอรวมตัวกัน มังกรเขียวหกบรรจบก็มีความเคลื่อนไหว

ลู่จืออิดตวาดขึ้นก่อนว่า

“หนึ่งพายุ”

อี้ซีหนอตวาดว่า

“สองประทาน”

กู่ทิซาร้องว่า

“สามเปรียบเปรย”

เตี่ยอ่วยสี่ร้องขานรับว่า

“สีเฟืองฟู”

เอี๊ยบกี้โหงวก็ร้องว่า

“ห้าละมุน”

ฉี้บุ้นลักร้องเป็นคนสุดท้ายว่า

“หกสดุดี”

ขณะที่มังกรเขียวหกบรรจบร่ำร้อง ก็รวมตัวก่อตั้งเป็นค่ายกลขึ้นอย่างรวดเร็ว

พวกมันก่อตั้งเป็นมังกรที่เคลื่อนขวางตัวหนึ่ง

ลู่จืออิดเป็นหัวมังกร

ฉี้บุ้นลักเป็นหางมังกร

มังกรพอเคลื่อนขวาง ก็เลื้อยวนไม่แน่นอน

ทางด้านสี่ยอดมือปราบ แนฮ้วยยืนอยู่ด้านหลังบ้อเช้ง ตุยเมี่ยยืนอยู่ด้านหลังแนฮ้วย ทิซิ่วย่อมยืนอยู่ด้านหลังตุยเมี่ย

แต่ละคนวางมือลงบนหัวไหล่ของคนที่เบื้องหน้า

เมื่อเป็นเช่นนี้ กลับกลายเป็นบ้อเซ้งยืนเผชิญหน้ากับศัตรู
ศัตรูทั้งสิ้นหกคน
ดังนั้นการต่อสู้อีกฉากหนึ่งเริ่มต้นขึ้น
มังกรเขียวหกบรรจบแยกย้ายจู่โจมใส่บ้อเซ้ง

บ้อเซ้งไม่มีกำลังภายใน เขาเดินลมปราณผิดแนวทางตั้งแต่วัยเด็ก

บ้อเซ้งเดินเหินไม่สะดวก สองเท้าของเขาง่อยเปลี้ย มีสภาพคล้ายคนพิการ

บ้อเซ้งไม่ถนัดในการประกระบวนท่า ซึ่งความจริงเขาเพียงอาศัยอาวุธลับต่อสู้กับศัตรู

แต่ยามนี้เขาไม่ได้ซัดอาวุธลับออก
เขายังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้เลื่อน
เขากลับอาศัยสองมือต้านรับศัตรู
อาศัยหนึ่งต่อสู้หก
...ศัตรูเข้มแข็งที่ก่อตั้งค่ายกลผนึกกำลังจำนวนหกคน

การต่อสู้พอเปิดฉากขึ้น มังกรเขียวหกบรรจบเห็นฝ่ายตรงข้ามคัดเลือก "คนพิการ" ผู้หนึ่งออกสู้ศึก ถึงกับแทบหัวร่อออกมา
พวกมันประมาทศัตรูไปแล้ว
มังกรเขียวหกบรรจบตั้งใจว่าจะเข่นฆ่าสังหารตั๋วซือเฮียของสี่ยอดมือปราบ ซึ่งปราศจากความสามารถที่แท้จริงผู้นี้ก่อน

การต่อสู้ดำเนินไปไม่นาน มังกรเขียวหกบรรจบพบว่าไม่ถูกต้อง
บ้อเซ้งไม่มีพื้นฐานพลังฝีมือจริงๆ

แต่เพราะเหตุนี้ บ้อเซ้งสามารถรับการถ่ายเทกำลังภายในจากศิษย์ร่วมสำนักทั้งสาม ใช้วิชาฝีมือของแนฮ้วย ตุยเมี่ยและทิชิ่วออกมา
นั่นคล้ายกับท้องทะเลสามารถรองรับแม่น้ำร้อยสาย หุบเขา

สามารถบรรจุสรรพวัตถุ

...ตัวเองต้องว่างเปล่า ค่อยรองรับได้

มีความไพศาลในการรองรับได้

ที่ยากป้องกันยิ่งกว่าคือ บางครั้งบ้อเซ้งยังใช้ออกด้วยท่าไม้ตายของตัวเอง

เมื่อเป็นเช่นนี้ จุดอ่อนข้อบกพร่องที่ปราศจากกำลังภายใน ไม่คุ้นเคยกับกระบวนท่า ตลอดจนการเดินเหินไม่สะดวกของเขาล้วนกลับกลายเป็นปมเด่นไป

กำลังภายในของเขามิเพียงไม่เพียงพอ ถึงกับเป็นความว่างเปล่า ทำให้กู่ทิซาและลู่จีออิดซึ่งมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็งกว่าไม่อาจใช้กำลังได้ พวกมันฟาดพลังออก สุดท้ายคล้ายค้อนเหล็กกระแทกใส่กองนุ่นก็มิปาน

บ้อเซ้งเคลื่อนไหวไม่สะดวก ไม่สามารถรุกถอย ได้แต่ลงมือในตำแหน่งที่แน่นอน ทำให้เตี่ยอ่วยสี่และเอี๊ยบกี้โหงว ซึ่งมีวิชาตัวเบาเด่นล้ำ ได้แต่ตอบโต้ในตำแหน่งแห่งที่อันแน่นอน ไม่อาจใช้วิชาตัวเบาออกได้

บ้อเซ้งไม่ถนัดในการใช้กระบวนท่า กลับกลายเป็นไร้กระบวนท่า เหนือกว่ามีกระบวนท่า แต่ละกระบวนท่าล้วนไม่แน่นอน ไม่มีร่องรอยให้สืบสาวทำให้ยอดฝีมือที่กระบวนท่ามากพลิกแพลงเช่นฉี้บุ้นลักกับอี้ซีหนอกลับต้องวุ่นวายกับการคลี่คลาย

ในที่สุดพวกมันพบเห็นความน่ากลัวของบ้อเซ้ง

...บุคคลที่สามารถแปรจุดอ่อนกลายเป็นความเข้มแข็ง ต้องเป็นบุคคลที่ยอดเยี่ยมยิ่ง

พวกมันยังเข้าใจจิตเจตนาของสี่ยอดมือปราบ

บ้อเซ้งในตอนนี้เท่ากับรวมความห้าวหาญดุดันของแนฮ้วย ความ

หนักแน่นเยือกเย็นของทิชิ่ว ความคล่องแคล่วปราดเปรียวของตุยเมี่ย รวมทั้งท่ากระบี่ที่แหลมคมว่องไว พลังฝ่ามือที่เข้มแข็งแกร่งกร้าว เพลงเท้าที่พลิกแพลงพิสดาร โดยอาศัยสติปัญญาของบ้อเซ้งควบคุมบังคับ เมื่อถึงตอนท้ายยังใช้อาวุธลับหนนเสริม เท่ากับรวมปมเด่นของสี่ยอดมือปราบไว้ในร่างเดียวกัน ถึงกับมีพลังฝีมือเทียบเท่าสี่ยอดมือปราบห้าคน

สี่ยอดมือปราบยังยากจัดการ อย่าว่าแต่สี่ยอดมือปราบห้าคน

ผลจากการปะทะ ค่อยล่วงรู้ถึงความลึกล้ำ

มังกรเขียวหกบรรจบวางแผนจัดการกับสี่ยอดมือปราบมานาน กระเหี้ยนกระหือรือใคร่พิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับสี่ยอดมือปราบ ที่มีนามกระเดื่องเลื่องลือ แต่ดูท่าทีสี่ยอดมือปราบระวังป้องกันไว้ตั้งแต่แรก กำหนดแผนรับมือมังกรเขียวหกบรรจบอยู่ก่อน

นี่เป็นราตรีกลางภูเขาร้าง

จันทร์ล่วงลาลับ

วิหคร่ำร้อง

แต่แล้วยามนั้น พลันบังเกิดเสียงสุนัขป่าหอนโหยดังแว่วมา

มังกรเขียวหกบรรจบพอฟัง มีสีหน้าลิงโลดยินดี

สี่ยอดฝีมือปราบพอได้ยินเสียงสุนัขป่าหวนโหย ก็หน้าแปรเปลี่ยนไป

พริบตาดุจประกายไฟ ปรากฏเงาร่างสีทองจางๆ สายหนึ่ง พกพากลิ่นคาวคละคลุ้ง ผมเผ้าที่ยุ่งสยาย พุ่งปราดขึ้นเขามาอย่างเร่งร้อน

ดวงตาของคนผู้นี้ทอประกายสีเขียวปัดดุจสัตว์ป่า ลักษณะคล้ายกับสัตว์ร้ายตัวหนึ่งที่มีรูปร่างของคน หาใช่คนผู้หนึ่งที่มีดวงตาของสัตว์ร้ายไม่

คนผู้นี้พอปรากฏกาย ก็ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้งสุดทนทาน

บนร่างคนผู้นี้ปรากฏโลหิตหลั่งไหล

มันหลั่งโลหิต ราวกับเพิ่งตากฝนโลหิตมา

โลหิตของมันเข้มข้น คล้ายเมือกลื่น ไม่คล้ายกับน้ำ ดังนั้นยิ่งน่าหวาดหวั่นสยองขวัญกว่าเดิม

แน่นอน มันถูกทวนพรรณรายของจูกัวะซิงแซแทงใส่ ระเบิดร่างเลือดเนื้อของมันหลุดพ้นออกจากรูปปั้นตักม้อ ที่ไม่ถูกทำลายร่างหลุดสลาย เป็นเพราะสืบเนื่องจากมันมีพลังการฝึกปรือถึงขั้นสูงสุดยอด

มันย่อมเป็นง้วนจับซาหัง

มังกรเขียวหกบรรจบเห็นซือแป๋พลันปรากฏกาย สร้างความยินดียิ่ง จากนั้นเห็นง้วนจับซาหังอาบเลือดตลอดทั้งร่าง ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่า ง้วนจับซาหังต่อสู้กับจูกัวะซิงแซที่วัดเล่าลิ้มยี่มา

ง้วนจับซาหังเมื่อสามารถมายังที่นี้ ต่อให้รับบาดเจ็บเสียโลหิตขอเพียงจูกัวะซิงแซไม่ได้ปรากฏกายติดตามมา แสดงว่ามันได้ชัยแล้ว

...ผู้ที่ได้ชัยยังหลั่งโลหิตโซมกาย ผู้พ่ายแพ้ไหนเลยมีชีวิตอยู่ได้?

ไม่ว่าอย่างไร มังกรเขียวหกบรรจบหักหาญกับสี่ยอดมือปราบมาตรว่าตกเป็นเบี้ยล่าง แต่ก็เป็นรองไม่มากนัก ยามนี้เพิ่มง้วนจับ-ซาหัง ต่อให้มันรับบาดเจ็บสาหัส ขอเพียงสอดมือเข้ามา สี่ยอดมือปราบก็ไม่มีโอกาสพลิกฟื้นตัวได้

ดังนั้นมังกรเขียวหกบรรจบพอพบเห็นง้วนจับซาหัง ล้วนคลายใจลง

ตรงกันข้ามสี่ยอดมือปราบทราบว่าเภทภัยเฉพาะหน้ายากผ่านพ้น ทั้งยังห่วงใยความปลอดภัยของจูกัวะซิงแซ

แนฮ้วยตวาดถามว่า

"สี่เจ่ก (ท่านอา) เล่า?"

ง้วนจับซาหังไม่ตอบคำ เพียงแสยะแยกเขี้ยว ส่งเสียงคำรามออกมาเบาๆ

แนฮ้วยกุมกระบี่หมายโถมออกไป บ้อเช้งพลันฉุดดึงแนฮ้วยไว้ ตุยเมี่ยผงกศีรษะต่อทิชิ่ว เพ่งตาจับจ้องที่ปากแผลง้วนจับซาหัง

บนร่างของง้วนจับซาหังมีบาดแผลยี่สิบสามสิบแห่ง

นอกจากตาบอดข้างหนึ่งแล้ว บาดแผลอื่นไม่ลึกนัก

และไม่หนักหนาสาหัส

ประการสำคัญคือทวนนั้นแทบทำลายจิตวิญญาณ สลายร่างสังขารของมันไป

ทวนนั้นแยกมันออกจากสิ่งที่สิงสู่ กลับกลายเป็นตักม้อคือตักม้อมันยังเป็นมัน

และอาการบาดเจ็บเพียงเป็นอาการบาดเจ็บ

อาการบาดเจ็บเล็กน้อยเพียงนี้ มันยังไม่เห็นอยู่ในสายตา และไม่จดจำใส่ใจ

แต่อาการบาดเจ็บนี้...

อาการบาดเจ็บเน่าเปื่อยโดยไม่หยุดยั้ง แผ่ขยายออกไป หลั่งโลหิตไม่สิ้นสุด ยิ่งมายิ่งเลวร้ายลง

...นี่เป็นอาการบาดเจ็บใด?

นี่มิใช่อาการบาดเจ็บที่เกิดจากทวนพรรณราย

ง้วนจับซาหังแม้เบิกตาข้างเดียว แต่รูโลหิตที่เกิดจากการถูกนกแสนรู้ไกวไกวจิกลูกตาไป ก็คล้ายถลึงมองสี่ยอดมือปราบ สีหน้ากลับระทดระทวยยิ่ง

มันพลันกระทำเรื่องหนึ่ง

มันฟาดใส่ตัวเองหนึ่งฝ่ามือ

ฟาดโดยไม่ไว้ไมตรี

เสียงโครมคราหนึ่ง ง้วนจับซาหังกระอักโลหิตออกมา ทันใดตลอดทั้งร่างมันคล้ายพองโตขึ้น คึกคักเข้มแข็งขึ้นมา

จากนั้นมันต่อยใส่ตัวเองอีกหมัดหนึ่ง

ต่อยจนเลือดกำเดาของมันไหลหลั่งออกมา

แต่มันคล้ายกลับกลายเป็นสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง...สัตว์ประหลาดที่หิวโหยเป็นเวลานาน พลันสูดได้กลิ่นคาวโลหิต

มันพลุ่งพล่านดาลเดือดขึ้นมา

มังกรเขียวหกบรรจบล้วนบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย

ทั้งนี้เพราะวิชาฝีมือที่ซือแป๋มันใช้ออก เป็นฝ่ามือสุดแค้นและหมัดสุดอาฆาต

แต่ง้วนจับซาหังกลับฟาดใส่ตัวเอง

จากนั้นง้วนจับซาหังเปิดฉากการจู่โจมแล้ว

สภาวะจู่โจมของมันคล้ายลมคลุ้มฝนคลั่ง แต่ไม่ได้จู่โจมใส่สี่ยอดมือปราบ

หากแต่จู่โจมใส่เหล่าศิษย์ของมัน...มังกรเขียวหกบรรจบเอง!

ยามนั้นศิษย์ที่อยู่ใกล้กับง้วนจับซาหังที่สุด หนึ่งเป็นฉี้บุ้นลัก หนึ่งเป็นเอี๊ยบกี้โหงว

หมัดขวาของง้วนจับซาหังต่อยใส่ศีรษะฉี้บุ้นลัก

ฉี้บุ้นลักแผดร้องออกมาครึ่งเสียง กะโหลกศีรษะก็แตกสลายไป

หมัดของง้วนจับซาหังไม่ได้รั้งกลับมา กลับใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วก้อยทะลวงไปในมันสมองและเมือกเลือดของฉี้บุ้นลัก

ขณะเดียวกัน ฝ่ามือซ้ายของง้วนจับซาหังก็ประทับใส่ทรวงอกของเอี๊ยบกี้โหงวอย่างถนัดถนี่

เสียงเกรียวกราวดังติดต่อกัน กระดูกซี่โครงของเอี๊ยบกี้โหงว หักสะบั้นไปหกซี่

แต่ฝ่ามือของง้วนจับซาหังไม่หยุดยั้งชะงัก ริมฝ่ามือฟันฝ่าไปในทรวงอกของเอี๊ยบกี้โหงว กลับคว้านทรวงอกของศิษย์ผู้นี้โดยแรง

ก่อนหน้านี้คนทั้งสองยังเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม แต่พริบตาต่อมาก็กลับกลายเป็นคนตายสองคน

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดอย่างกะทันหัน ความเคลื่อนไหวของง้วน-จับซาหัง สร้างความแตกตื่นตะลึงลานแก่ผู้คน เรื่องแรกที่นึกถึงคือ หรือว่ามันเสียสติแล้ว?

ดูจากสภาพอันเกรี้ยวกราดน่าสะพรึงกลัวของมัน คล้ายกับผู้ห้าวหาญที่บ้าคลั่งจริงๆ

อาจบางทีคนบ้าคลังคือผู้ห้าวหาญ

มังกรเขียวที่หลงเหลือทั้งสี่ตัวล้วนตะลึงลานกับที่ อี้ซีหนอร้องว่า

"ซือแป๋ ท่าน..."

จากนั้นมันพบเห็นเรื่องหนึ่ง

...ปากแผลบนร่างของง้วนจับซาหังไม่ได้เน่าเปื่อยสืบไป โลหิตที่ปากแผลบางแห่งถึงกับผนึกแข็งตัว

นี่ความจริงเป็นเรื่องดี

แต่ง้วนจับซาหังไฉนฆ่าศิษย์ของตัวเอง?

หรือว่าเอี๊ยบกี้โหงวกับฉี้บุ้นลักบังเกิดจิตคิดทรยศเอาใจออกห่าง?

ขณะที่ทุกผู้คนแตกตื่นสงสัย ง้วนจับซาหังไม่ได้หยุดความเคลื่อนไหว

มันเปิดฉากจู่โจมอีกคราว

คราครั้งนี้มันโถมจู่โจมใส่เตี่ยอ่วยสี่

...เตี่ยอ่วยสี่ความจริงได้รับการชุบชีวิตจากมัน มันไฉนคิดฆ่าเตี่ยอ่วยสี่?

เตี่ยอ่วยสี่ได้รับบาดเจ็บมากมายหลายแห่ง ผลจากการประมือกับตุยเมี่ย ยิ่งทำให้พลังลมปราณที่มีอยู่ของเตี่ยอ่วยสี่แตกซ่านสลายไป มันไหนเลยต้านทานรับการจู่โจมอย่างสุดกำลังของซือแป๋มันได้?

วิธีการจู่โจมของง้วนจับซาหังก็ประหลาดพิกลยิ่ง
มันตะปบร่างฉี้บุ้นลักขึ้นต่างเกาทัณฑ์
มันหนีบร่างของเอี๊ยบกี้โหงวขึ้น ใช้ต่างลูกเกาทัณฑ์
ยิง "เกาทัณฑ์" ออกไป
เกาทัณฑ์ทะลวงทะลุร่างเตี่ยอ่วยสี่ไป
เตี่ยอ่วยสี่ถึงกับกลายเป็นมนุษย์เลือดเนื้อเลอะเลือนตนหนึ่ง
แต่ง้วนจับซาหังลอยตัวโถมทับลง โอบกอดมันไว้ ขณะที่ชีวิตของเตี่ยอ่วยสี่สิ้นสูญไปอีกครา ปากแผลบนร่างของง้วนจับซาหังทุกแห่งไม่มีโลหิตหลั่งไหลอีก
แม้แต่โลหิตจากดวงตาข้างที่บอดไปก็หยุดไหล

ลู่จืออิดส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกว่า
"ซือแป๋ ท่านเสียสติแล้ว"
ง้วนจับซาหังหันควับไปที่มัน ทั้งยังแลบลิ้นเลียโลหิตที่มุมปาก
ลู่จืออิดใจหายวูบ ถดถอยไปด้านหลังอย่างลืมตัว
ง้วนจับซาหังกู่ร้องคำหนึ่ง พลันน้าวคันเกาทัณฑ์พาดลูกเกาทัณฑ์ในมือมันไม่มีคันเกาทัณฑ์
และไม่มีลูกเกาทัณฑ์
แต่มันกลับทำท่าน้าวคันเกาทัณฑ์ ยิงลูกเกาทัณฑ์

มันยิงเกาทัณฑ์ที่ "ว่างเปล่า" ออกไป
แต่พลังเกาทัณฑ์หาได้ว่างเปล่าไม่
หากแต่แหลมคมและรุนแรงดุจเดียวกัน
ลกเกาทัณฑ์ยิงใส่ล่จืออิด

ลู่จืออิดพอเห็นท่วงท่าสภาวะ ทางหนึ่งล่าถอย ทางหนึ่งล้วงหนังสือออกมาเล่มหนึ่ง

มันขวางหนังสืออยู่เบื้องหน้าทรวงอก
เสียงเพียะคราหนึ่ง หนังสือถูกยิงทะลุเป็นรูใหญ่รูหนึ่ง
เศษกระดาษปลิวกระจาย

มันเองก็ปลิวลิ่วออกไปราวกับเศษกระดาษ อย่างน้อยมันหลบรอดจากท่าจู่โจมของง้วนจับซาหังได้

มันอาศัยหนังสือปิดป้องบดบังการหลบลี้หนีหายของมัน หนังสือกลับมีคุณประโยชน์เช่นนี้

ง้วนจับซาหังพอจู่โจมล้มเหลว ก็มุ่งเป้าหมายไปยังอี้ซีหนอ
อี้ซีหนอย่อมไม่ยืดคอรอรับการเชือดเฉือน
มันช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก เสือกแทงกระบี่ใส่หัวใจของง้วนจับซาหัง
ง้วนจับซาหังยกมือซ้ายขึ้นเล็กน้อย งอนิ้วสองนิ้วดีดออก ก็ดีดกระแทกคมกระบี่พันห่างไป

อี้ซีหนอแทนที่จะล่าถอย กลับสะอึกเข้าหา แทงใส่ขั้วหัวใจของง้วนจับซาหังอีกกระบี่

กระบี่นี้ดูไปธรรมดาหาความพิสดารมิได้ แท้ที่จริงใช้ได้แยบคายกว่ากระบี่แรก

ง้วนจับซาหังเบี่ยงตัววูบหนึ่ง ก็หลบรอดจากกระบี่นี้
อี้ซีหนอสืบเท้าออกอีกหนึ่งก้าว เสือกแทงอีกหนึ่งกระบี่
กระบี่นี้ยังเลิศล้ำกว่ากระบี่ที่สองอีก

ง้วนจับซาหังใช้มือปัดป่าย กลับใช้มือเปล่าตบคมกระบี่พันห่าง

หน้าผากอี้ซีหนอปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย แต่ยังเสือกแทงออกอีกหนึ่งกระบี่

กระบี่นี้รวดเร็วกว่ากระบี่ที่สามอก

ง้วนจับซาหังถอยกายไปหนึ่งก้าว หลบเลี่ยงจากปลายกระบี่อย่างหวุดหวิด

อี้ซีหนอหลั่งเหงื่อออกมา จู่โจมอีกกระบี่

กระบี่นี้ยังเกรี้ยวกราดกว่ากระบี่ที่สี่อีก

ง้วนจับซาหังตวาดก้อง ประกบฝ่ามือทั้งสองเข้าหากัน หนีบสภาวะกระบี่ไว้

อี้ซีหนอร้องคำ "ช่วยด้วย" ปากร้องขอความช่วยเหลือ มือไม้ไม่นิ่งเฉย ลงมือช่วยตัวเอง ปรากฏดาวทองห้าดวงพุ่งออกจากโกร่งกระบี่ จู่โจมใส่ง้วนจับซาหังอย่างเร่งร้อน

ง้วนจับซาหังพลันสูดลมหายใจคำหนึ่ง ดาวทั้งห้าดวงก็ถูกดูดรั้งเข้าไปในปากมันจนหมดสิ้น

จากนั้นมันตีโต้กลับไป

มันคลายมือออก อี้ซีหนอก็ถอนกระบี่คิดชิงจู่โจม แต่ก่อนที่อี้ซีหนอจะจู่โจม มันก็ใช้ออกหนึ่งหมัดหนึ่งฝ่ามือ

อี้ซีหนอย่อมระวังป้องกันอย่างเต็มที่

มันทราบความร้ายกาจของง้วนจับซาหังเป็นอย่างดี

แต่ง้วนจับซาหังยังร้ายกาจกว่าที่มันคาดคิดไว้อีก

ง้วนจับซาหังลงมือที่เบื้องหน้ามัน

อี้ซีหนอใช้กระบี่ฟันขวาง คิดฟันพลังหมัดฝ่ามือนี้ขาดสะบั้น

จากนั้นมันถอยร่นไป

อย่างน้อยมันประมือกับง้วนจับซาหังท่าหนึ่งแล้ว

ขอเพียงประมือท่าหนึ่ง เท่ากับเป็นการท้าทายต่ออำนาจ เมื่ออำนาจถูกท้าทาย โดยที่ไม่สามารถสยบผู้ท้าทายลงได้ ตำแหน่งก็เริ่มโยกคลอน

อย่างนั้นบุคคลที่หลงเหลือ ซึ่งประกอบด้วยก่ทิซากับล่จืออิดต้องเข้ามาช่วยเหลือมัน ผนึกกำลังกับมัน จัดการกับง้วนจับซาหัง

....กู่ทิซากับลู่จืออิด ต่อให้ไม่ช่วยเหลือมัน จู่โจมต่อซือแป่ด้วยคุณธรรม อย่างน้อยก็จะเสนอหน้าลงมือเพื่อคุ้มครองตัวเอง

ดังนั้นมันต้านทานง้วนจับซาหัง ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก

มันคล้ายไม่ได้พลาดท่าเสียที มิหนำซ้ำก่อนที่จะพลาดท่าเสียทีสามารถพาตัวล่าถอยโดยปลอดภัย

แต่ว่ามันคาดเดาผิดแล้ว

มันคำนวณคู่มือผิดไป

คนผู้หนึ่งเมื่อคำนวณผิดพลาด ต้องจ่ายค่าตอบแทน

...คำนวณขุมกำลังของศัตรูผิดพลาด มักจ่ายค่าตอบแทนด้วยชีวิต

มันคาดคำนวณสภาวะจู่โจมของง้วนจับซาหังไม่แม่นยำพอ

ง้วนจับซาหังใช้หมัดฝ่ามือที่เบื้องหน้าอี้ซีหนอ

แต่พลังหมัดฝ่ามือของมันจู่โจมจากทางด้านหลังของอี้ซีหนอ

ซึ่งก็หมายความว่า ง้วนจับซาหังจู่โจมหลอกล่อที่เบื้องหน้ามันสองกระบวนท่า ท่าสังหารที่แท้จริงกลับตามติดอยู่ด้านหลัง

พริบตานั้น ศีรษะของอี้ซีหนอพลันแตกแยกออก ทรวงอกก็พองนูนขึ้น ทั้งนี้เพราะฝ่ามือของมันฟาดใส่กระดูกกล้ามเนื้อด้านหลังของอี้ซีหนอ จนกล้ามเนื้อทรวงอกนูนออกมา

อี้ซีหนอตายแล้ว

แต่ปากแผลของง้วนจับซาหังกลับมีเนื้องอกเงยออกมาราว

ปาฏิหาริย์

ง้วนจับซาหังหมุนตัวไป หันหน้าหากู่ทิซา

กู่ทิซาคำรามว่า

“ซือแป๋ อย่าได้บีบบังคับเรา”

เมื่อครู่มันเห็นอี้ซีหนอประมือกับง้วนจับซาหัง ก็คิดลงมือช่วยเหลืออี้ซีหนอ

แต่มันยังไม่แน่ใจว่า ซือแป๋ไฉนคิดฆ่าพวกมัน?

...เป็นเพราะฉี้บุ้นลัก เอี๊ยบกี้โหงว เตี่ยอ่วยสี่และอี้ซีหนอทรยศ?

...หรือว่าพวกมันกระทำอันใดกระตุ้นโทสะของซือแป๋?

...หาไม่เป็นซือแป๋เสียสติจริงๆ?

กู่ทิซายามกะทันหันไม่ทราบเคลื่อนไหวอย่างไรดี

แต่ง้วนจับซาหังปลิดชีวิตฉี้บ้นลัก เอี๊ยบกี้โหงว เตี่ยอ่วยสี่สามคน จากนั้นประมือกับอี้ซีหนอหลายกระบวนท่า แท้ที่จริงเป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา สุดท้ายอี้ซีหนอตกตาย ง้วนจับซาหังจู่โจมใส่มัน เนื่องด้วยมันคิดลงมือช่วยเหลือ หรือคิดขัดขวาง ล้วนอยู่ใกล้กับคนทั้งสองที่สุด

กู่ทิซาไม่ลังเลอีกต่อไป ร้องดังๆ ว่า

“เล่าตั่ว (อันดับหนึ่ง) ซือแป๋เสียสติแล้ว ท่านช่วยเหลือเรา...”

พลางต่อยหมัดออก

เพลงหมัดของมันนี้ แม้แต่ทิชิ่วยังทอดถอนชมเชย

ทั้งนี้เพราะหมัดของมันไม่แน่ว่าจะแผ่พุ่งออกทางข้อแขน บางครั้งพลังหมัดใช้ออกทางหน้าผาก ข้อศอก หัวเข่า แม้แต่กล้ามเนื้อแผ่นหลัง

หมายความว่าเพลงหมัดของมันไม่เพียงแต่เป็นวิชาหมัด ขณะเดียวกันก็ใช้ทุกสัดส่วนบนร่างกายแผ่พุ่งพลังหมัดออกมา

นี่นับเป็นการหลุดพ้นจากข้อห้าม และกำหนดกฎเกณฑ์ของ

วิชาหมัดที่แล้วมา

นี่เสียดายบุคคลที่มันเผชิญเป็นซือแป๋ของมันง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังก็ต่อยหมัดฟาดฝ่ามือออก

ตัวมันอยู่เบื้องหน้า แต่บางครั้งจู่โจมหมัดจากด้านหลัง บางคราจู่โจมจากล่างขึ้นบน บางครั้งกระแทกลงจากศีรษะ กลับกลายเป็นศัตรูหลายสิบคนจู่โจมโหมใส่มันจากทิศทางที่แตกต่างกัน

เพลงหมัดแม้เกิดจากครุ่นคิดค้นคว้าของกู่ทิซา แต่จะอย่างไรเป็นง้วนจับซาหังบัญญัติขึ้น และถ่ายทอดแก่มัน

มันยังสู้ซือแป๋ของมันไม่ได้

คนผู้หนึ่งคิดลอกเลียนแบบผู้อื่น ต้องไม่สูงล้ำกว่าเจ้าของเดิม นอกจากมันได้รับการกระตุ้นเตือน บัญญัติคิดค้นขึ้นใหม่

ยามนั้นหากมิใช่มีคนช่วยเหลือทันท่วงที ก่ทิซาต้องตายแน่แล้ว

ที่เหนือความคาดหมายของมันคือ ผู้ที่ช่วยเหลือมันต่อต้านกับง้วนจับซาหังทันท่วงที มิใช่ตั่วซือเฮียลู่จีออิด หากแต่เป็นทิชิ่ว

...ทิชิ่วแห่งสี่ยอดมือปราบ

...ทิอิ้วแฮ่ผู้เป็นศัตรู

ทิชิ่วเมื่อเคลื่อนไหว สามยอดมือปราบที่หลงเหลือก็ไม่นิ่งดูดาย

...คราครั้งนี้กลับกลายเป็นสี่ยอดมือปราบผนึกกำลังกับกู่ทิซารับมือง้วนจับซาหัง

ทิชิ่วสอดมือเข้าช่วยเหลือก่ทิซา รับสภาวะจู่โจมของง้วนจับ-ซาหังไว้

กู่ทิซายามคับขันเป็นตาย ยังไม่ลืมถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

สำหรับกับมัน เมื่อสู้ศัตรูต้องเข่นฆ่าหรือโค่นทำลายศัตรู เมื่อเห็นศัตรูเกิดความขัดแย้งภายในไม่มีเหตุผลที่ช่วยเหลือมันพลิกฟื้นคืนมา

ทิชั่วเพียงกล่าวว่า

"ผู้ที่ยึดอาชีพเช่นพวกเรา ยินยอมให้ผู้คนต่อสู้จนตัวตาย ไม่ยอมให้ผู้คนถูกปรักปรำทำร้ายจนตาย"

แนฮัวยทางหนึ่งใช้กระบี่ ทางหนึ่งร้องถามว่า

"มันไฉนอาละวาดถึงเพียงนี้?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เราเคยได้ยินสี่เจ่กบอกว่า คนของสำนักสุขนิยมเมื่อถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ศิษย์ ตัวเองไม่อาจใช้ออก ไม่เช่นนั้นพอรับบาดเจ็บ จะเผชิญกับพลังฝีมือสะท้อนกลับ ดูท่ามันคิดจัดการกับสี่เจ่ก จึงใช้ท่าไม้ตายที่ถ่ายทอดแก่ศิษย์ออกมา ยามนี้ไม่สามารถดึงดูดกลับคืนมา ได้แต่ฆ่าศิษย์ที่รับสืบทอดฝีมือ ป้องกันมิให้พลังฝีมือสะท้อนกลับมาทำร้ายตัวเอง"

ตุยเมี่ยค่อยเข้าใจในบัดดล ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่าไม้ตายที่ถ่ายทอดให้ เฉกเช่นน้ำที่สาดออกไป ไหนเลยดึงดูดกลับคืนมาได้? มิหนำซ้ำวิธีแก้ไขยังต้องฆ่าคนทำลายฝีมือ เพาะสร้างความแค้นขึ้น"

ใบหน้างวนจับซาหังเป็นสีทอง

ร่างกายของมันส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง

แต่มันไม่เอ่ยปากกล่าววาจา

เมื่อเป็นเช่นนี้ กู่ทิซากับลู่จืออิดล้วนเข้าใจสาเหตุที่ซือแป่ลงมือต่อพวกมันด้วยอำมหิตแล้ว

ยามนั้น พลันบังเกิดเสียงสุนัขเห่าดังขึ้น

งวนจับซาหังขู่คำรามคำหนึ่ง

มันฟาดฝ่ามือใส่ตัวเองติดต่อกันสามฝ่ามือ สามฝ่ามือนี้พอฟาดผ่าน ใบหน้าสีทองระเรื่อของมันกลับกลายเป็นแดงคล้ำ ตลอดทั้งร่างเบ่งพองขึ้นมา

จากนั้นมันใช้มือขวาหักนิ้วมือข้างซ้ายของตัวเองออกมานิ้วหนึ่ง
เป็นนิ้วนาง
มันยกมือขวาทำท่าน้าวคันเกาทัณฑ์
มือขวาทำท่าพาดลูกเกาทัณฑ์
ใช้นิ้วด้วนต่างลูกเกาทัณฑ์
ยิงเกาทัณฑ์ออกไป
เกาทัณฑ์ที่เกิดจากการหักนิ้วตัวเอง ย่อมทรงอานุภาพนัก
คิดต้านทานรับ "เกาทัณฑ์นิ้ว" ของง้วนจับซาหังนี้ ไม่ง่ายนัก
ถึงกับลำบากแสนเข็ญ

กู่ทิซาก็ประพฤติเช่นเดียวกับซือแป่มัน จู่โจมใส่ตัวเองเป็นการเพิ่มพลังฝีมือ...มันต่อยหมัดใส่หน้าผากตัวเอง จนทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้ามีอยู่ห้าแห่งที่ปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา ค่อยต้านทานรับเกาทัณฑ์นี้ของง้วนจับซาหังได้

ขณะเดียวกัน สี่ยอดมือปราบก็ลงมืออย่างสุดกำลัง
บ้อเซ้งอย่างน้อยซัดอาวุธลับออกหกสาย
แนฮ้วยแทงออกสิบเอ็ดกระบี่
ทิชิ่วต้านรับตรงๆ คราหนึ่ง ถอยกายไปสามก้าว แต่ส้นรองเท้าทั้งคู่ยังฝังอยู่ในตำแหน่งเดิมที่ยืนอยู่
ตุยเมี่ยกลับโผพุ่งขึ้นฟ้า
ลอยขึ้นสงเจ็ดวาแปดเชียะ
ตุยเมี่ยไม่ได้สำแดงวิชาตัวเบา หากแต่ถูกพลังของเกาทัณฑ์นี้กระแทกขึ้นไป เพื่อทำการสลายพลัง
แต่ง้วนจับซาหังก็หาได้มีเปรียบไม่
ทั้งนี้เพราะมือซ้ายของมันถูกแผ่นไม้ไผ่ของลู่จืออิดคีบไว้อย่างถนัดถนี่
สาเหตุที่มือของมันถูกลู่จืออิดคีบหนีบไว้ เพราะลู่จืออิดซุ่มอยู่

ด้านข้าง ไม่ได้เปิดฉากจู่โจม

ทั้งหมดแทบละเลยถึงการคงอยู่ของมัน

ซึ่งความจริง ลู่จืออิดเพียงเฝ้ารอโอกาส

รอคอยการจ่โจมสังหาร

มันจะอย่างไรเป็นพี่ใหญ่ของมังกรเขียวหกบรรจบ

อาจบางทีพลังฝีมือของมันไม่ได้สูงเยี่ยมที่สุด แต่พฤติการณ์กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ที่สุด

มันย่อมไม่มีความคิดเป็นศัตรูกับซือแป๋

แต่เมื่อมันทราบว่า ง้วนจับซาหังลงมือด้วยอำมหิต เพื่อ "ทวงถามวิชาฝีมือที่ถ่ายทอดแก่พวกมันกลับคืน ก็ทราบว่าชั่วชีวิตนี้ไม่อาจติดสอยห้อยตามซือแป๋ผู้นี้ และไม่ได้รับอันใดจากซือแป๋ผู้นี้อีก"

...หนึ่งเดียวที่ได้รับ เกรงว่าเหลือแต่ความตาย

ดังนั้นมันตกลงใจลงมือ

ข้อผิดพลาดของง้วนจับซาหังคือ ไม่ได้สังเกตสนใจมัน

สาเหตุอีกประการหนึ่งคือ ง้วนจับซาหังหักนิ้วคิดขับไล่ศัตรู มือซ้ายก็รับบาดเจ็บ เคลื่อนไหวไม่สะดวก

ยังมีสาเหตุอีกประการหนึ่งคือ การตอบโต้ของสี่ยอดมือปรากับกู่ทิซาล้วนกล้าแข็งแกร่งกร้าว

มันต้องรับมือด้วยความลำบากกินแรง

บวกกับมันแบ่งแยกสมาธิว่าจกัวะชิงแซกำลังจะรดถึง ดังนั้นถูกศิษย์คนโตที่มันฝึกอบรมด้วยตัวเองเกาะกุมโอกาสเหมาะได้

แผ่นไม้ไผ่ในมือลู่จืออิดเป็นของวิเศษที่มันคิดค้นขึ้น ไม่ว่าผู้ใดถูกหนีบไว้ ล้วนหนีไม่รอด อย่าว่าแต่ที่เบื้องหน้ายังมีสี่ยอดมือปราบและจูกัวะชิงแซที่กำลังจะรุดถึง

ดังนั้นง้วนจับซาหังไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

มันได้แต่จู่โจมออกไป

เป็นท่าจู่โจมที่น่าประหวั่นพรั่นพรึง
ท่าจู่โจมที่สะท้านภูตเทพ
แขนซ้ายของมันพลันแยกออกจากร่าง
แขนซ้ายคล้ายเกาทัณฑ์พิโรธดอกหนึ่ง
ร่างของมันคล้ายคันเกาทัณฑ์ที่น้าวจนสุดล้าคันหนึ่ง
เกาทัณฑ์ยิงทะลุแผ่นไม้ไผ่
และทะลุร่างลู่จืออิดไป!

หลังการจู่โจม งัวนจับซาหังอาศัยการจู่โจมสังหารศิษย์อันดับหนึ่งลู่จืออิดฟื้นคืนกำลังภายใน พาตัวที่พิการไม่สมบูรณ์ล่าถอยจากไป

อย่างน้อยบนร่างของมันขาดดวงตาข้างหนึ่ง นิ้วมือนิ้วหนึ่งและแขนข้างหนึ่ง

มันถอนตัวล่าถอยอย่างรวดเร็ว ส่วนลู่จืออิดที่ถูกแขนของมันทะลุร่าง ยังสาดพุ่งเข้าหาสี่ยอดมือปราบ

สี่ยอดมือปราบผนึกกำลังคนทั้งสี่ ค่อยสะกดร่างของลู่จืออิดที่ถูกแขนขาดทะลุร่างไว้ได้

งัวนจับซาหังชิงถอนตัวไปก่อนที่จูกัวะซิงแซจะรุดถึง
...มันไม่มีเวลาไล่ล่าฆ่าลู่จืออิดอีก
จันทร์ลับกับขอบฟ้าประจิม
ที่ขอบฟ้ารุ่งสางรำไร

3 ตนบ้าดลั่งห้าวหาญ

การต่อสู้ครั้งนี้ ในประวัติศาสตร์บู๊ลิ้มบันทึกว่าเป็นการศึกภูเขาเตี๊ยมซัว

กล่าวโดยสรุปคือ ฝ่ายจูกัวะซิงแซได้ชัยอย่างหวุดหวิด ฝ่ายง้วนจับซาหังพ่ายแพ้ยับเยิน ผู้สันโดษภูษาฟ้าเสียชีวิต

ผู้สันโดษภูษาฟ้านับว่าชักนำจูตั่วก่อยี้ เตียกั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะ ถังฉิกบี่ ฮ่อเซี่ยวฮ้อ ปึงหึงเสี้ยว เตียอางู้เข้าร่วม แต่ปึงหึงเสียวสู้พัวพันกับเทพเจ้าเปิดปิดซีคงชั้งฮุ่ยที่ภูเขาตั่งปั้งซัว ต่อสู้จนฟ้าสาง สถานการณ์ทางด้านอื่นยุติลงแล้ว เทพเจ้าเปิดปิดได้แต่ล่าถอยไป

ส่วนอุนป้อ ถังฉิกบี่ ฮ่อเซี่ยวฮ้อ ยังมีเนี่ยอางู้ล้วนหลงกลของหัวหน้าหน่วยประคองเตียเฮี่ยงเยี้ยง ถูกมันนำกำลังของหน่วยยกยอและพายุพัวพันไว้ ต่อสู้กันที่ภูเขาติ่งปั้งซัว จวบกระทั่งฟ้าสางสว่าง คนของหน่วยยกยอสืบทราบว่า ง้วนจับซาหังรับบาดเจ็บหลบหนี หน่วย

ยกยอและพายุก็ถอนกำลังจากไป

ในกลุ่มคนของถังป้องู้ที่เข้าร่วมกับผู้สันโดษภูษาฟ้า นับฉั่วจุ้ยโต๊ะรับบาดเจ็บสาหัสที่สุด จูตั่วก่อยี้ก็รับบาดเจ็บไม่น้อย รวมทั้งถังป้องู้และเตียถั่วด้วย

ผู้ตายเป็นผู้สันโดษภูษาฟ้า ยังมีคู่รักคู่แค้นของท่านนามสตรีทอผ้า ก็เสียชีวิตในการต่อสู้ครั้งนี้

ผู้ที่ประสบความสูญเสียมากที่สุดเป็นฝ่ายง้วนจับซาหัง

กองกำลังของง้วนจับซาหังมีทั้งเปิดเผยและซ่อนเร้น มือดีของมันประกอบด้วยมังกรเขียวหกบรรจบ แส้วิเศษเปิดใหญ่ แส้ทองปิดหุบเทพเจ้าเปิดปิด หัวหน้าหน่วยพายุและหัวหน้าหน่วยประคอง

แต่ผลจากการต่อสู้ หัวหน้าหน่วยพายุ แส้วิเศษเปิดใหญ่ แส้ทองปิดหบล้วนเสียชีวิต ส่วนลี้บันลัก เอี๊ยบกี้โหงว เตี่ยอ่วยสี่ อี้ซีหนอและลู่จืออิดถูกมันฆ่าทิ้งเอง

ง้วนจับซาหังเองก็จ่ายค่าตอบแทนอย่างอนาถ

มันตาบอดข้างหนึ่ง

นิ้วมือหักนิ้วหนึ่ง

สูญเสียแขนข้างหนึ่ง

...หากมิใช่มันจู่โจมสังหารศิษย์ที่มันฝึกอบรมด้วยตัวเองทันท่วงที เกรงว่าต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงภายในกายอันสืบเนื่องจากแนววิชาฝีมือของสำนักสุขนิยม บวกกับตัวเองรับบาดเจ็บ ยังมีพลังฝีมือตัวเองถูกระเบิดทำลายไปกว่าครึ่ง เกรงว่าไม่อาจลงจากภูเขาซือปั้งซัวได้

...หากมิใช่มันทำลายแขนข้างหนึ่งทันท่วงที คาดว่าไม่อาจหลุดพ้น จากการซุ่มจู่โจมของสี่ยอดมือปราบและกู่ทิซา รอจนจูกัวะซิงแซมาถึงมันคงไม่มีชีวิตลงจากภูเขาเตี๊ยมซัว

ง้วนจับซาหังนับว่าประสบความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง และได้

รับความกระทบกระเทือนอย่างแสนสาหัส

ฝ่ายของจูกัวะซิงแซประกอบด้วยบ้อเซ้ง ทิชิ่ว ตุยเมี่ย แนฮ้วย สี่ยอดมือปราบล้วนไม่ได้รับบาดเจ็บ

แต่จกัวะซิงแซได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

ทั้งยังกระทบกระเทือนใจ

ทั้งนี้เพราะผู้สันโดษภูษาฟ้าเสียชีวิตแล้ว เสียชีวิตโดยที่ท่านไม่อาจช่วยเหลือได้

ยังอีกสองคนซึ่งไม่อยู่ฝ่ายผู้สันโดษภูษาฟ้า จูกัวะซิงแซหรือง้วนจับซาหัง

หนึ่งคือสตรีไร้ฝัน

นางความจริงเป็นบุคคลที่ง้วนจับซาหังชักนำมา แต่นางกลับไม่รับใช้มัน

นางก็รับบาดเจ็บ

เป็นอาการบาดเจ็บที่ "ประหลาด" ยิ่ง

สำหรับกับนาง กล่าวได้ว่าเป็นการถอนตัวล่าถอยโดยปราศจากความสำเร็จ

อีกผู้หนึ่งคือลุ้ยติ่งโหว ซึ่งครองเพศบรรพชิต ใช้ฉายาเล่าลิ้มเซี่ยงซือ

ลุ้ยติ่งโหวยื่นมือช่วยผู้สันโดษภูษาฟ้าด้วยธัมมะ แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้ายังเสียชีวิตที่เบื้องหน้าท่าน ผลจากการต่อสู้ครั้งนี้ ทำให้ท่านบังเกิดจิตมุ่งมั่นประการหนึ่ง

...หากท่านสามารถหลอมสร้างอาวุธที่เปล่งอานุภาพเท่ากับทวนพรรณรายของจูกัวะซิงแซ ก็จะเป็นการพลิกโฉมหน้าใหม่ของศัสตราวุธทั้งแผ่นดิน

นอกจากนั้นการศึกที่ภูเขาร้างครั้งนี้ สร้างความกระทบกระเทือน

ต่อฝ่ายจูกัวะซิงแซ และฝ่ายง้วนจับซาหังอย่างใหญ่หลวง

ผู้สันโดษภูษาฟ้าอยู่ข้างจูกัวะซิงแซ เท่ากับเป็นเสาหลักต้นหนึ่งของจูกัวะซิงแซ

ยามนี้เสาหลักโค่นล้ม ผู้สันโดษภูษาฟ้าตายแล้ว

ดีที่ทางด้านง้วนจับซาหังก็ไม่ได้มีเปรียบจากการปะทะครั้งนี้

ผลการปะทะหักหาญ ทั้งสองฝ่ายล้วนประสบความสูญเสีย ต่างฝ่ายต่างต้องพักรักษาตัว

จูกัวะซิงแซหลังจากที่รับบาดเจ็บก็ไม่ปรากฏตัว นอกจากฮ่องเต้เบิกตัวให้เข้าเฝ้าแล้ว ท่านน้อยครั้งจะเข้าวังไป

ง้วนจับซาหังรับบาดเจ็บสาหัสยิ่งกว่า

แต่มันพอกลับถึงเมืองไคฮง ก็เรียกระดมยอดฝีมือที่ฉั่วเกียจัดสรรให้แก่มัน ซึ่งประกอบด้วยหัวหน้าสหพันธ์ฟ้า หัวหน้าหม่ตึกบปผา ร่วงหัวหน้าหน่วยทะเล จอหงวนบู๊ เจ้าคุ้มกันภัย หัวหน้าหน่วยจ้างวาน หัวหน้าหน่วยประคองเทพเจ้าเปิดปิด คิดดำเนินการกวาดล้างค่ายสำนักที่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพวกมัน

คำสั่งนี้พอถ่ายทอดออก ชาวธัมมะและอธรรมในนครหลวงล้วนรอบรวมกำลังตระเตรียมสู้ศึกใหม่

ทั้งหมดล้วนตื่นเต้นตึงเครียด ขอพึ่งพิงผู้เข้มแข็ง มิให้ตัวเองกลายเป็นเป้าทำลายล้างของฝ่ายตรงข้าม

ในสถานการณ์ที่เขม็งเคร่งเครียด มีข่าวที่ผู้คนไม่ใคร่สนใจประการหนึ่ง

อุนมึ่งแห่งเมืองลกเอี้ยงใช้เส้นทางยอดเขาซึงเนี่ย ระหว่างที่เดินทางเข้าสู่เมืองไคฮง บังเอิญพบพานขันทีชราผู้หนึ่ง และกงจื้อรูปงามผู้หนึ่ง หลังจากนี้ก็ไม่มีข่าวคราวอุนมึ่งเข้านครหลวงอีก

แต่เมื่อสี่ยอดมือปราบและซูบ้อฮี่เข้าพบจูกัวะซิงแซ ซึ่งเพิ่งออก

จากสถานที่กักตัวเองรักษาบาดเจ็บ สอบถามถึงวิธีรับมือขุมกำลังของง้วนจับซาหัง คำพูดคำแรกที่จูกัวะซิงแซกล่าวคือ

"ไม่"

"ไม่อันใด?"

"นี่เป็นภาพลวง"

"ภาพลวง?"

จูกัวะซิงแซกกล่าวว่า

"สภาพแท้จริงมักถูกภาพลวงตามากหลายโอบล้อมไว้ ยามใดที่พลาดพลั้ง จะถูกชักนำให้ไขว้เขว จวบจนคาดคำนวณผิดพลาด?"

"สี่เจ่กไฉนเข้าใจว่านี่เป็นภาพลวง?"

"นี่สืบเนื่องจากโอกาสของการเผชิญหน้ายังไม่มาถึง"

สี่ยอดมือปราบถามไถ่รายละเอียด จูกัวะซิงแซอธิบายว่า

"การรวมกำลังในยุทธจักร เกิดขึ้นด้วยสาเหตุหลายประการ หนึ่งคือขุมกำลังใหม่ต่อต้านกับอิทธิพลเก่า นอกจากนั้นอิทธิพลเก่าเริ่มเสื่อมถอย แต่ไม่ยอมให้ขุมกำลังใหม่ขึ้นแทนที่ ดังนั้นทั้งสองฝ่ายต้องปะทะโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้"

"สอง เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม โดยเฉพาะทางการเมือง ทหารได้กิมเตรียมรุกรานแผ่นดินตงง้วนเป็นเวลานานต้องทำให้บ้านเมืองเกิดความปั่นป่วน หากรักษาสภาพที่เป็นอยู่ไม่ได้ ต้องเกิดสถานภาพใหม่ขึ้น ผู้ที่รู้จักเกาะกุมโอกาส ย่อมต้องเสนอหน้าออกมา"

"สาม ยุทธจักรอยู่นิ่งมาระยะเวลาหนึ่ง ก่อนหน้านี้เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ตีกหกหุนครึ่ง หอลมพิรุณโปรยแบ่งแผ่นดินเป็นสามส่วน ยามนี้ปรากฏคนรุ่นใหม่ขึ้น ต้องปรากฏออกมาท้าทายพวกมัน สรุปแล้วการเผชิญหน้าเป็นเรื่องไม่อาจหลีกเลี่ยง เพียงแต่ยังไม่ถึงเวลา"

คนในสี่ยอดมือปราบถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะกองทัพของไต้กิมก็มีการเปลี่ยนแปลง พวกมันยังไม่มีกำลังเพียงพอที่จะเคลื่อนไหวในทุกด้าน ส่วนในยุทธจักร มาตรว่าปรากฏคนรุ่นใหม่ขึ้น แต่ก็แยกย้ายเข้าสังกัดคนละฝ่าย ต่อสู้ช่วงชิงเพื่อประโยชน์ส่วนตัว กลายเป็นไร้ซึ่งการกระทำ ทางราชวงศ์ซ้อง ฉั่วเกียยังกุมอำนาจใหญ่ไว้ โดยส่วนตัวของมัน การไม่เปลี่ยนแปลงคือ สภาพที่ดีที่สุด ดังนั้นต้องไม่ปล่อยให้การต่อสู้แตกหักเกิดขึ้นเร็วเกินไป"

ซูบ้อฮี่กล่าวว่า

"แต่ชาวยุทธจักรในเมืองหลวงล้วนมีความเคลื่อนไหว เห็นแน่ชัดว่าต้องเกิดการประหัตประหารครั้งใหญ่ขึ้น"

จูกัวะซิงแซกล่าวถามว่า

"นี่เป็นข่าวที่ปล่อยมาจากฝ่ายง้วนจับซาหังกระมัง?"

บ้อเซ้งรับคำ จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว เป็นง้วนสี่ซือตี๋คิดรวบรวมกำลังของตัวเองขึ้น"

ซูบ้อฮี่ถามว่า

"มันไยต้องทำเช่นนี้?"

"ทั้งนี้เพราะมันคิดสร้างสถานะ"

"สถานะอันใด?"

"สถานะของผู้เข้มแข็ง"

ซูบ้อฮีกล่าวว่า

"มันมิใช่รับบาดเจ็บสาหัสหรอกหรือ?"

"เนื่องด้วยสี่ซือตี๋รับบาดเจ็บสาหัส จึงต้องสร้างสถานะอันเข้มแข็งขึ้น ทั้งหมดคงไม่ลืมเลือนว่า ก่อนที่มันจะออกสกัดฆ่าฟันยี่ซือเฮียก็แสร้งเป็นเคลื่อนไหว คล้ายคิดผลัดแผ่นดิน จุดประสงค์เพื่อตรึงพวกเราอยู่ในวังหลวง ไม่กล้าออกจากนครหลวงไปช่วยเหลือยี่ซือเฮีย"

"แต่คราครั้งนี้มันทำเช่นนี้มีประโยชน์อันใด?"

จูกัวะชิงแซหันไปทางบ้อเช้ง กล่าวว่า

"ไง้อื้อ เจ้าลองบอกมา"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ง้วนจับซาหังรับบาดเจ็บสาหัส เป็นช่วงเวลาที่อ่อนแอที่สุด ที่แล้วมามันได้รับการวางตัวจากฉั่วเกีย ให้เป็นหัวหน้าฝึกสอนใหญ่ประจำวังหลวง เท่ากับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ตอนนี้มันเมื่อรับบาดเจ็บสาหัส เหล่าศิษย์ล้มตายแทบหมดสิ้น เกรงว่าฉั่วเกียจะคัดเลือกผู้อื่นขึ้นมาแทนที่มัน ดังนั้นมันต้องเรียกระดมกำลังพลิกสถานะจากรับเป็นรุก ทำให้ฉั่วเกียไม่ถึงกับถอดถอนมันออกจากตำแหน่ง อีกทางหนึ่งยังเป็นการเสริมสร้างฐานะของตัวเอง มิให้พวกเดียวกันแตะต้องมัน"

จูกัวะชิงแซผงกศีรษะกล่าวว่า

"ก่อนหน้านี้ท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทยและบี้กงกง สามารถสกัดอุนมึ่งมิให้เข้าเมือง โดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อ ฉั่วเกียมีเจตนาให้ท่านเจ้าน้อยควบคุมขุมกำลังบู๊ลิ้มแทนสี่ซือตี๋จริงๆ เลียกเซียง เกี่ยวกับเรื่องนี้เจ้ามีความเห็นอย่างไร?"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ง้วนจับซาหังคิดใช้สภาพของผู้เข้มแข็ง สะกดพวกเราไว้ แสดงว่ามันไม่ได้รับบาดเจ็บหรือบาดเจ็บไม่สาหัส ทำให้พวกเราไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ"

จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"แต่มันเคลื่อนไหวเช่นนี้ กลับบ่งบอกว่ามันรับบาดเจ็บสาหัส อิ้วแฮ่ เจ้ามีความเห็นอย่างไร?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ง้วนจับซาหังคิดแผ่ขยายขุมกำลังของมันจริงๆ ให้ฉั่วเกียมอบอำนาจสิทธิ์ขาดแก่มัน"

จูกัวะซิงแซผงกศีรษะกล่าวว่า

"มันต้องการให้ฉั่วเกียทราบว่า ฉั่วเกียขาดมันไม่ได้ เล่งคี่เจ้ามีความเห็นอย่างไร?"

แนฮัวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่างัวนซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์แซ่ง้วน) กำลังเสาะแสวงหาศิษย์รับสืบทอดฝีมือ ตลอดจนสุนัขรับใช้ที่จะขายชีวิตให้แก่มัน"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง มังกรเขียวหกบรรจบของสี่ซือตี๋ ห้าตายหนึ่งหลบหนี โป่วจงจือก็เสียชีวิตในเงื้อมมือเฮ้งเซี่ยวเจียะ ตอนนี้ขุนพลที่มันฝึกอบรมขึ้น คงเหลือแต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเท่านั้น"

ซูบ้อฮี่กล่าวว่า

"ง้วนจับซาหังไยต้องปลิดปลงสังหารมังกรเขียวหกบรรจบที่มันฝึกอบรมขึ้นกับมือ?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะมันใช้วิชาฝีมือที่ถ่ายทอดแก่ศิษย์ออกมา"

ซูบ้อฮี่กล่าวว่า

"ฟังว่าเคล็ดความสำคัญของสำนักสุขนิยม อยู่ที่การบัญญัติหยามดูแคลนการลอกเลียนและทบทวนใช้ที่สุด ยามใดที่ใช้วิชาฝีมือที่ถ่ายทอดแก่ผู้อื่น ก็จะถูกจิตมารฉกทำร้าย นอกจากฆ่าผู้ที่ร่ำเรียนวิชาฝีมือเหล่านี้ทิ้ง"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง กฎเกณฑ์ที่ซือแป้กำหนดขึ้น ต้องการให้พวก

เราปลุกปลอบตัวเอง อย่าได้หยุดนิ่งกับที่ การสร้างสรรค์ทั้งมวลเกิดจากการลอกเลียน แต่การลอกเลียนมิใช่การคัดลอกซ้ำ การลอกเลียนต้องมีความคิดสร้างสรรค์ใหม่ มิใช่ซ้ำรอยเดิม ดังนั้นผู้สร้างสรรค์คือปรมาจารย์ นักลอกเลียนถือเป็นศิษย์ คัดลอกซ้ำกลับเป็นคนไร้ยางอาย ที่น่าประณามคือ ผู้ที่คัดลอกซ้ำมักเหยียบไหล่บ่าของอาจารย์ขึ้นไป หาไม่ก็เตะอาจารย์ล้มลง ซือแป๋ชิงชังบุคคลประเภทนี้ที่สุด ดังนั้นซ่อนเคล็ดพิสดารอยู่ในวิชากำลังภายใน หากมีคนถ่ายทอดฝีมือแก่ศิษย์ ก็ไม่อาจใช้ออกอีก หาไม่จะถูกมารในใจฉกทำร้าย พอรับบาดเจ็บ อาการจะทรุดหนักยากรักษา ต่อให้ไม่รับบาดเจ็บ ก็กลับกลายเป็นคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน จุดประสงค์ของซือแป๋ ต้องการให้ศิษย์สำนักสุขนิยมเตือนสติตัวเอง มีการสร้างสรรค์ตลอดเวลา"

ซูบ้อฮีกล่าวว่า

"มิน่าเล่าง้วนจับซาหังมิอาจไม่ฆ่ามังกรเขียวหกบรรจบ แต่ที่แล้วมามันมีการบัญญัติคิดค้น ทระนงถือดี ไฉนใช้วิชาฝีมือที่ถ่ายทอดแก่ศิษย์อีก?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะมันคิดฆ่ายี่ซือเฮียให้จงได้ ดังนั้นใช้ยอดวิชาทั้งสิบสามแขนงออกมา มาตรว่ามันลงมือประสบผล แต่มันก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ฟังว่าง้วนซือเจ่กยังใช้ฝ่ามือสุดแค้นและหมัดสุดอาฆาต ทั้งยังถ่ายทอดหลักการของเกาทัณฑ์รันทดแก่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ทำให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินฝึกปรือลมปราณกระบี่สำเร็จ เหตุใดไม่ฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินด้วย?"

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"สี่ซือตี๋จะอย่างไรมีความสามารถเหนือธรรมดา มันย่อมไม่ตัดแขนตัวเอง เข่นฆ่าศิษย์จนหมดสิ้น หลังจากที่มันฆ่าฉี้บุ้นลักเอ๊ียบกี้โหงว เตี่ยอ่วยสี่ อี้ซีหนอและลู่จีออิด ก็ฟื้นฟูพลังฝีมือส่วนใหญ่ อาการบาดเจ็บไม่เลวร้ายลงอีก ดังนั้นรีบรุดกลับง้วนฮู่ (ตึกตระกูลง้วน) อาศัยเคล็ดวิชาในตำราอักษรกระบี่ และลมปราณฝืนอัปยศ รักษาอาการบาดเจ็บที่หลงเหลือ"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"แต่ง้วนซือเจ่กไม่สงบสำรวมตัว มันตกอยู่ในสภาพอ่อนแอ กลับอาละวาดอย่างดุร้าย ทางหนึ่งเรียกระดมกำลังฝ่ายต่างๆ ทางหนึ่งส่งคนไปเผาสวนเคราขาว ทำลายล้างบ้านเดิมของเฮ้งเซี่ยวเจียะ พฤติการณ์เหล่านี้ยังเหิมเกริมกว่าที่แล้วมา ชาวยุทธจักรยามอยู่ลับหลัง ขนานฉายานามมันเป็นค้วงเฮ้า (ผู้ห้าวหาญบ้าคลัง) มันเป็นผู้ห้าวหาญที่บ้าคลั่งคนหนึ่งจริงๆ"

จูกัวะซิงแซกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ดูท่านนี่เป็นปฏิกิริยาสะท้อนกลับของเคล็ดวิชาสำนักสุขนิยม มันสามารถสะกดอาการบาดเจ็บบนร่างเอาไว้ แต่จิตมารที่ฉกทำร้ายได้ชำแรกถึงสมองของมัน เกรงว่ามันใกล้กลับกลายเป็นคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนแล้ว"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าต้องกำจัดง้วนจับซาหัง มันเมื่อกล้าฆ่ายี่ซือแป๊ะ (ศิษย์ผู้พี่ที่สองของอาจารย์) พวกเราก็กล้าฆ่ามัน"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"หนึ่งนั้น เราไม่ต้องการฆ่ามัน สอง ต่อให้มันต้องตาย เราก็ไม่ต้องการฆ่ามันกับมือ สาม ฉั่วเกียกำลังรอให้พวกเราเหล่าซือเฮียตี๋ฆ่าฟันกันเอง สี่ ตอนนี้พลังฝีมือมันแม้ลดทอนลง แต่ก็เรียนรู้วิชาเกาทัณฑ์รันทดจนแตกฉาน บวกกับทราบว่ามีคนคิดปลิดชีวิตมัน ต้อง

ระวังป้องกัน รอฆ่าคนที่รุดไปฆ่ามัน"

ซูบ้อฮี่ไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"หรือพวกเราจะเบิกตาดูมันซ่อมสุมกำลัง ก่อหวอดสร้างความวุ่นวายขึ้นในเมืองหลวง?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"มิใช่ พวกเรากำลังรอคอยโอกาส"

ทุกผู้คนพากันถามว่า

"โอกาสอันใด?"

จูกัวะซิงแซกวาดตาไปยังตุยเมี่ย กล่าวว่า

"เมื่อวันก่อนมันส่งข่าวมาประการหนึ่ง"

ตุยเมี่ยกล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าสืบทราบว่า มีคนเดินทางมายังเมืองหลวง"

ซูบ้อฮี่ซักถามว่า

"เป็นอุนมึ่งแห่งลกเอี้ยง?"

"ไม่ มันถูกบี้กงกงผลักดันกลับไปแล้ว"

"อย่างนั้นเป็นผู้ใด?"

ตุยเมี่ยตอบว่า

"เป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ มันกลับมาแล้ว"

บ้อเซ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นมันสามารถฆ่าโป่วจงจือ ครั้งนี้อาจฆ่าง้วนจับ-ซาหังได้"

ทิชิ่วกล่าวอย่างลังเลว่า

"แต่เวลาผ่านไปสามปีแล้ว สภาพในนครหลวงแปรเปลี่ยนไปอย่าว่าแต่พลังฝีมือของง้วนจับซาหัง สุดที่โป่วจงจือจะเทียบเปรียบได้"

บ้อเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ขอเพียงเป็นคนต้องมีวิธีฆ่าได้ อย่าว่าแต่ต่อให้เป็นคนที่มีฝีมือ

สูงเยี่ยมกว่านี้ เมื่อตาบอดข้างหนึ่ง แขนขาดข้างหนึ่ง ยังมีสมองฟั่นเฟือนไปครึ่งหนึ่ง ต้องไม่ถึงกับฆ่าไม่ได้"

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าฆ่าง้วนซือเจ่กเถอะ หลายปีมานี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะหลบหนีถึงสุดหล้า นับว่าเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ง้วนจับซาหังฆ่ายี่ซือเฮีย ถือว่าละเมิดเบื้องสูง หากเราฆ่ามัน ผู้อื่นจะเข้าใจว่าเราอิจฉาต่อความสำเร็จของมัน หากพวกเจ้าฆ่ามันก็ถือว่าล่วงละเมิดเบื้องสูง ทั้งกระทบกระเทือนถึงตำแหน่งหน้าที่ของพวกเจ้า เฮ้งเซี่ยวเจียะฆ่ามันกลับผิดแผกแตกต่างไป"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะมันฆ่าซือแป๋ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ"

แนฮ้วยกล่าวเสริมว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะก็มิใช่มือปราบ"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะแบกข้อหาฆ่าโป่วจงจืออยู่แล้ว ไม่นำพากับการฆ่าง้วนจับซาหังอีกผู้หนึ่ง"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"พวกเราจะลอบช่วยเหลือเฮ้งเซี่ยวเจียะ ให้มันเคลื่อนไหวอย่างสะดวกราบรื่น"

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกเราออกจะเห็นแก่ตัวไป แต่สถานการณ์คุกคามบังคับ ทั้งนี้เพราะพวกเราไม่อาจประพฤติเช่นชาวยุทธจักร ที่ชำระบุญคุณความแค้นสมใจ ตรงกันข้าม พวกเราต้องสำรวมความประพฤติ มิให้ตกเป็นเป้าจู่โจมของศัตรูทางการเมือง ทั้งยังต้องรักษาบ้านเมือง ต่อต้านอิทธิพลชั่วร้ายถึงที่สุด"

หยุดเล็กน้อยถึงกล่าวสืบต่อ

"พวกเรากล้าที่จะเสียสละเพื่อพิทักษ์คุณธรรม แต่ต่อให้เพราะเพื่อความรัก ก็ไม่อาจเสียสละโดยพลการ เมื่อรักชาติบ้านเมือง รักตัวบุคคล รักอิสรเสรี รักคุณธรรมธัมมะ ก็สมควรมีชีวิตอยู่เพื่อมัน ชีวิตมีเพียงหนึ่งเดียว หากเสียสละโดยง่ายดาย ก็ไม่สามารถมีความรักต่อชาติบ้านเมือง เผ่าพันธุ์ ความพิศวาส และอิสรเสรีแล้ว"

แนฮ้วยนิ่งเงียบงันไป

ตุยเมี่ยตบไหล่แนฮ้วย กล่าวว่า

"พวกเราก็กำลังกระทำ พวกเราสามารถช่วยเหลือแนฮ้วย"

ทิชิ่วกล่าวเสริมว่า

"ใช่แล้ว เหตุการณ์ที่โป่วจงจือถูกฆ่า ค่อยๆ ถูกลืมจากความทรงจำผู้คน การกลับนครหลวงของเฮ้งเซี่ยวเจียะ นับเป็นโอกาสที่จะแสดงฝีมืออีกครา มันไม่สมควรหลบหนีระหกระเหินสืบไป"

บ้อเซ้งก็กล่าวว่า

"ตอนนี้หอลมพิรุณโปรยเกิดการช่วงชิงภายใน เฮ้งเซี่ยวเจียะมีอำนาจโน้มน้าวภายในหอ สมควรกลับมาเป็นเครื่องถ่วงแป๊ะโช้วปวยจึงถูกต้อง"

จูกัวะซิงแซยกมือไพล่หลัง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"แต่ปัญหายังมีอยู่..."

ซูบ้อฮีกล่าวเสริมว่า

"สมมติเช่นเฮ้งเซี่ยวเจียะที่แท้ฆ่างวนจับซาหังได้หรือไม่?"

ภาคที่ 6

วาระของงวนจับชาหัง

ตำนานเรื่องราวนี้บอกต่อพวกเราว่า

โอกาสคล้ายอ้อย ต้องบีบเค้นจึงมีน้ำ การเกาะกุมโอกาส โอกาสจะสร้างโอกาสมากมายยิ่งกว่า แต่โอกาสที่หลุดลอย จะไปลับไม่กลับมา

ผู้ที่ไม่เคยพ่ายแพ้ ก็จะไม่ประสบความสำเร็จ ทั้งนี้เพราะพวกมันไม่กล้าทดลองมาก่อน มาตรว่าความสำเร็จคู่ควรกับการซ่องเสพ แต่ความพ่ายแพ้ก็เป็นประสบการณ์ล้ำค่า ผู้ที่รู้จักสัมผัสกับความพ่ายแพ้จึงมีคุณสมบัติครอบครองความสำเร็จ

1 ตอนที่ (ชื่อตอน)

เฮ้งเซี่ยวเจียะเดินทางผ่านทะเลสาบเกี้ยมโอ้ว เพื่อเข้าสู่นครหลวง

เมื่อถึงฤดูหนาว ทะเลสาบเกี้ยมโอ้วแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง คนสามารถเดินทางผ่านผิวทะเลสาบไป

แต่ผิวน้ำแข็งต้นฤดูใบไม้ผลิเบาบางยิ่ง หากไม่ระวังอาจเหยียบน้ำแข็งปริแตก คนและม้าจมลงสู่ก้นทะเลสาบ

นี่นับว่าสมกับคำพังเพย “คล้ายเหยียบบนน้ำแข็งเบาบาง” อย่างแท้จริง

ผิวน้ำแข็งเบาบาง

เสื้อผ้าเบาบางยิ่งกว่า

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้สวมใส่เสื้อผ้าหนาหนัก ทั้งนี้เพราะเขาต้องการสัมผัสกับความรู้สึกที่เยียบเย็น

หัวใจของเขาอุ่นระอุ

ดังนั้นชมชอบความเย็นยิ่งกว่า

อาจบางทีเช่นนี้ช่วยให้เขาซึ่งมีหัวใจอุ่นระอุสามารถสงบเยือกเย็นลง

ตลอดรายทางที่ผ่านมา เขาฝึกฝนดาบร่ำเรียนกระบี่ไม่หยุดยั้ง ร่ำเรียนในใจ

ขณะที่หิมะปลิวโปรย เขาจะครุ่นคิด กระบี่ของเขาสามารถแผ่วเบานุ่มนวลราวเกล็ดหิมะหรือไม่?

เมื่อลมวสันต์โชยพัด เขาจะใช้ความคิด ดาบของเขาใช่ไร้ร่องรอย ไม่อาจไขว่คว้าสัมผัสเช่นเดียวกับสายลมหรือไม่?

หากไม่สามารถ เขาจะฝึกฝนโดยไม่หยุดยั้ง

หากแม้นไม่ เขาจะคร่ำเคร่งฝึกยิ่งกว่าเดิม

ฝึกปรือในใจ

เฮ่งเซียวเจี๋ยะที่แรกเริ่มร่าเริยนวชาบู นับว่าลำบากยากเย็นเข็ญยิ่ง แต่ก็บังเกิดความกระตือรือร้นอย่างยิ่งยวด นั่นเป็นรสชาติที่มีความสุขในความทุกข์ รสชาตินี้สุดที่รสชาติอื่นจะทัดเทียมได้

เมื่อเขาเริ่มประสบความสำเร็จ ก็บังเกิดความลิงโลดเกินไป เป็นเหตุให้ตลอดทั้งวันจมอยู่ในเคล็ดวิชาฝีมือ อ่านผ่านตาไม่ลืมเลือน พากเพียรสร้างสรรค์ หากมีที่ใดไม่เข้าใจ จะเฝ้าครุ่นคิดคลี่คลาย หรือเรียนถามต่อซือแป๋ จวบกระทั่งเข้าใจปรุโปร่งค่อยเลิกรา

หลังจากที่เขาสำเร็จแตกฉาน ยังคงร่ำเรียน แต่ไม่แน่ว่าต้องมือลงเท้า หากแต่อยู่บนพื้นฐานอันหนักแน่น แสวงหาความรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง เมื่ออาทิตย์ไขแสงเริ่มทำงาน อาทิตย์ลับฟ้ากลับเข้าพักผ่อน ยังคงเคลื่อนไหวตามดินฟ้าอากาศ เมื่ออรุโณทัยเบิกฟ้า ฝึกปรือกระบี่ในประกายอรุณ พออาทิตย์ลอยเด่นอยู่กลางฟ้า ฝึกซ้อมดาบอัคนีร้อนแรง อาทิตย์บ่ายคล้อยฝึกฝนกระบี่สุริยันวสันต์ อาทิตย์ใกล้สนธยาร่ำเรียนดาบทินกรใบไม้ร่วง

ขณะเดียวกัน เมื่อจันทราขึ้นจากขอบฟ้าบูรพา จวบกระทั่งจันทราลาลับ ก็มีเพลงดาบท่ากระบี่ที่แตกต่างกัน

ยามนี้เขาใช้เวลาร่ำเรียนน้อย ตีความมากกว่า ฝึกการใช้ความคิด มุ่งอยู่ที่ความรู้แจ้ง

บางครั้งเขาถึงกับไม่ต้องฝึกซ้อมดาบกระบี่อีก

จากยอดอ่อนที่แตกออกจากกิ่งในวสันตฤดู เขาได้คิดถึงเพลงดาบจากนกน้อยที่โผบินผ่านนภาหมื่นลี้ ช่วยให้เขาได้คิดถึงท่ากระบี่ พริบตาที่มองดูบุปผาในกระจก จันทร์ในวารี กระตุ้นให้เขาได้คิดถึงสำนึกดาบ ระหว่างที่วักน้ำลำธารล้างหน้า พลันครุ่นคิดคลี่คลายเคล็ดกระบี่ได้

บางครั้งความรุดหน้าในพลังฝีมือ ไม่ได้เรียนรู้จากวิชาฝีมือ

อาจบางทีมาจากกวีบทหนึ่ง...

อยู่ในจินตนาการหนึ่ง...

โอกาสที่คลาดจากกันครั้งหนึ่ง...

หรือว่าคำสนทนาประโยคหนึ่ง...

ซึ่งก็หมายความว่า สรรพความรู้ในแผ่นดิน ล้วนเรียนรู้ได้คิดจากชีวิตประจำวัน

ดังนั้นตลอดรายทางที่ผ่านมา อารมณ์ของเฮ้งเซี่ยวเจียะแม้ไม่เบิกบานแจ่มใส แต่ก็ไม่ยอมพลาดความบันเทิงระหว่างทาง

รวมทั้งการชมดูสตรีที่งดงาม

หรือว่าสตรีที่ไม่งดงาม

นางแอ่นตัวหนึ่ง

หาไม่ก็ลาตัวหนึ่ง

เหล่านี้ล้วนเป็นความเคลื่อนไหวแห่งฟ้าที่ไม่อาจผ่านเลย ความลับของฟ้าที่ไม่อาจชะล่าเลินเล่อได้

วิชาความรู้ของชีวิต สมควรเรียนรู้จากในชีวิตมนุษย์ สิ่งที่ผู้อื่นสอนให้เพียงเป็นความรู้ การแปลงความรู้ให้เป็นภูมิปัญญา ตัวเองต้องพึ่งพาการได้คิด ย่อยสลายและการดูดซึมของตัวเอง

เฮ้งเซี่ยวเจียะดื่มด่ำกับการเดินเท้า
ดื่มด่ำกับชีวิต...
...รวมทั้งช่วงชีวิตที่ตกต่ำ

ชีวิตไม่ได้มีแต่ความยินดีปรีดา ความปีติหฤหรรษ์ ยังอดมีช่วงเวลาที่ตกต่ำมิได้ หากเพียงมุ่งแต่ช่วงชีวิตที่รุ่งโรจน์เรืองรอง อย่างนั้นอาจถูกช่วงชีวิตที่มืดมัวหมองหม่นทำลายไป

นี่เฉกเช่นกับความพ่ายแพ้เป็นอีกด้านหนึ่งของความสำเร็จ เมื่อลิ้มลองกับความพ่ายแพ้ จึงสามารถเสพรับความปลื้มปีติแห่งความสำเร็จ รับรู้ถึงความขมขื่นของพ่ายแพ้ จึงจะมีวันแห่งความยินดีต่อความสำเร็จ

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ท่าทีที่ "ยืดมั่น" ต่อชีวิตอย่างเคร่งครัด ดังนั้นกลับปลงได้ตก

เขาได้คิดว่าอันใดกระทำ
อันใดไม่ควรกระทำ
อันใดจึงไม่กระทำทั้งที่ควรกระทำ
และอันใดจึงกระทำทั้งที่ไม่ควรกระทำ

เฮ้งเซี่ยวเจียะที่เข้าสู่นครหลวงเป็นคำรบสองของสี่ปีให้หลัง มีท่าทีต่อชีวิตที่รุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

เขาเดินเท้าอย่างเงียบงัน
เดินเท้าแทนโดยสารรถ
เดินทางแล้วเดินทางเล่า ครุ่นคิดแล้วครุ่นคิดเล่า
จวบกระทั่งถึงที่นี้
ที่ริมทะเลสาบเกี้ยมโอ้ว

บนผิวน้ำแข็ง
พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า
“กงจื้อ (คุณชาย)”

คนอยู่บนรถ

บนรถมีผู้คนหลากหลาย

ยามนี้พลันพบเห็นคนมีชื่อเสียง ยอดฝีมือมากมายปานนี้ มี บ้างบางคนถึงกับแตกตื่นตะลึงลาน แตกตื่นจนขวัญฝ่อแล้ว

ผู้มาประกอบด้วยบุปผาบานบนต้นไม้เหล็ก...มือกล้วยไม้เตีย- เลียกซิม ฝ่ามือไร้ดรรชนีเตียทิซิ่ว

ยังมีบุคคลในแปดจอมดาบใหญ่...
เจ้าสำนักดาบสะท้านวิญญาณรุ่นทีเจ็ดซิบเลียงเทียน
ศิษย์ของดาบวิเศษพบกันนามเม่งคงคง
ดาบกำพร้าฉั่วเซี่ยวเท้า
เจ้าดาบหญิงเตี่ยวลั้งย้ง
เปิดฟ้าเบิกพิภพเซียวซัวะ
เจ็ดสิบเอ็ดเครือญาติเซียวแป๊ะ
ทายาทสำนักดาบห้าเสือล้างตระกูลแพ้เจียม
เจ้าของท่าดาบซ่อนแปดทิศเมี้ยวโป้ยฮึง

นอกจากนั้นยังมีบุคคลที่มีโฉมหน้าประหลาดพิสดาร จากอาภรณ์ การแต่งกาย ดูออกว่าพวกมันเป็นชาวมองโกล นีเจินและคีตัน

คนทั้งสามล้วนเป็นมือดี
แต่กลับทำหน้าที่ขับรถ

ส่วนแปดจอมดาบใหญ่อารักขาอยู่ซ้ายขวาหน้าหลังของรถ ประจำอยู่ในตำแหน่งสูงต่ำบนล่าง คล้ายทำหน้าที่องครักษ์

สำหรับมือกล้วยไม้และฝ่ามือไร้ดรรชนี เพียงทำหน้าที่เลิกม่านรถ ยกน้ำชา

อย่างน้อยสำหรับกับ "คนบนรถ" เป็นเช่นนี้จริง

เพราะคนเหล่านี้ ทำให้ชั้นน้ำแข็งไม่ยุบทลายลง ทั้งที่ปรากฏรถม้าและผู้คนจำนวนมากอยู่บนผิวน้ำแข็ง

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น พอพบเห็นคนเหล่านี้ คงถูกข่มขู่จนตะลึงลานแล้ว

แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่

เขายังคงได้ยินเสียงมัจฉาที่แหวกว่ายอยู่ใต้ผิวน้ำแข็ง ตลอดจนท่าแหวกว่ายของพวกมัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงยึดถือพวกมันเป็นคนธรรมดา

ทั้งนี้เพราะเขามีหัวใจธรรมดาดวงหนึ่ง

ในโลกเกิดปัญหาขึ้น เพราะผู้อยู่ในเหตุการณ์สูญเสียหัวใจธรรมดา การจัดการบางประการที่ผิดพลาด ก็สืบเนื่องจากไม่มีหัวใจธรรมดา ดุลถ่วงต่ออำนาจทางการเมืองต้องการหัวใจธรรมดา การปรับระดับของอารมณ์ความรู้สึกก็ต้องการหัวใจธรรมดา

หัวใจธรรมดากลายเป็นโอสถทิพย์ ที่จะรักษาเยียวยาทางการเมือง การเงิน สังคม และมโนสำนึก คำพูดจากหัวใจธรรมดา ทำให้ผู้คนหลุดพ้นจากวัตถุ ยืนอยู่ฝ่ายเหตุผล และทำให้ผู้คนบังเกิดความละอาย ติดตรึงอยู่ในความมืด

แต่ที่แท้ต้องทำอย่างไร ค่อยมีหัวใจธรรมดาที่แท้จริง?

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจบอกกล่าวให้กระจ่างชัด

สำหรับกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ หัวใจธรรมดาคือวิถี

ผู้ใดล้วนเป็นตัวเอง

ตัวเองล้วนเป็นผู้ใด

เขาปฏิบัติต่อผู้คนเรื่องราว ต่อวัตถุและทางโลก ล้วนเช่นเดียวกับที่ปฏิบัติต่อตัวเอง ไม่โยกโคลนเอนเอียง ไม่แบ่งแยกส่วนตัวส่วนรวม

ดังนั้นไม่ว่ากับแม่ทัพเสนาบดี ยอดคนชนชั้นธรรมดา ล้วนยึดถือเป็นดุจเดียวกัน

ไม่เห็นเป็นอื่น

ใจปรกติ

คนธรรมดา

ผู้ที่เรียกหาเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นกงจื้อ จึงเป็นกงจื้อที่แท้จริง

มันหน้าหล่อเหลาราวสลักเสลาจากหยก

รูปโฉมงดงามราวดอกท้อสะพรั่งพราว

คนสวมใส่เสื้อผ้าสีขาว แต่สูงสง่าเปี่ยมราศี ยามยกมือวางเท้ามีมารยาทอันดี มิหนำซ้ำหน้าตาอ่อนเยาว์ไร้เดียงสา แววตาสัตย์ซื่อจริงใจ บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้จักคนผู้นี้

...ที่แท้เป็นมัน มิน่าเล่าแปดจอมดาบใหญ่ บุปผาบานบนต้นไม้เหล็ก มือดีทั้งสามเผ่าล้วนกลับกลายเป็นข้าทาสรับใช้ของมัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะคารวะตอบ เรียกหาว่า

"กงจื้อ"

คนผู้นี้เป็นกงจื้อที่แท้จริง

ผู้มากลับเป็นท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิต และเป็นบุตรบุญธรรมของวีรบุรุษปึงกองิ้ม นามปึงเอ่งโทย

ม่านรถเลิกวูบ เผยเห็นใบหน้าซีกซ้ายของปึงเอ่งโทย

ม่านรถเพียงเลิกขึ้นฟากหนึ่ง

ปึงเอ่งโทยทำให้ผู้คนที่พบเห็นมัน ล้วนบังเกิดความปีติยินดี มีความรู้สึกที่ดีขึ้น

ปึงเอ่งโทยสุภาพเรียบร้อย มีมารยาท จริงใจจนแฝงความไร้เดียงสาอย่บ้าง

เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้จักคนผู้นี้เป็นอย่างดี

นี่เป็นกงจื้อแห่งนครหลวงที่ชายฉกรรจ์จำนวนมากยอมขายชีวิตให้ หญิงงามมากหลายเพียงหวังได้รับการเหลือบแลจากมัน ผู้มีอำนาจทั้งหลายต้องการความสนับสนุนจากมัน ผู้คนมากมายเฝ้าฝันว่าสามารถพบหน้ามันสักครั้ง ก็เป็นเกียรติอย่างสูง

"กงจื้อ" ผู้นี้ย่อมเป็นปึงกงจื้อ (คุณชายแซ่ปึง)

เป็นปึงเอ่งโทยที่สะพายกระบี่ธารโลหิตอยู่ข้างเอว

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้ยินคำร่ำลือเกี่ยวกับคนผู้นี้มานาน

นี่คล้ายคุณชายสมัยเลียดก๊ก ที่ถือกำเนิดขึ้นตามยุคสมัย มิเพียงมีมนุษยสัมพันธ์อันดี ทั้งยังเพาะสร้างอิทธิพลขึ้น

ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบ ไม่ว่าผู้ใดล้วนเชื่อ และไม่ว่าผู้ใดก็คาดการณ์ได้ว่า บุตรบุญธรรมของวีรบุรุษปึงกอง้ิมนามปึงเอ่งโทยผู้นี้ ต้องกระทำเรื่องราวอันระบือลือลั่นออกมา

หนึ่งเดียวที่คาดคำนวณไม่ออกคือ ตอนนี้ยังไม่ทราบเป็น "การกระทำ" อันใดเท่านั้น

ปึงเอ่งโทยชาญฉลาด

มีความสามารถ

ทั้งยังมีประสบการณ์ที่พิเศษพิสดาร

บวกกับขุมกำลังและหลังฉากของมัน ล้วนเป็นเงื่อนไขที่เพียงพอกับการหนุนส่งมัน

คนผู้หนึ่งเสียทีที่มีปณิธาน ทั้งกอปรด้วยสติปัญญา แต่หาก

ถือกำเนิดผิดเวลา ก็ไร้โอกาส ปึงเอ่งโทยนับว่าอุบัติขึ้นในจังหวะเวลาพอดี

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอพบเห็นมัน รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง นี่มิใช่สืบเนื่องจากปึงเอ่งโทย หากแต่เขาสูดได้กลิ่นประหลาดชนิดหนึ่ง

กลิ่นอายของคนชราที่พิเศษเฉพาะชนิดหนึ่ง

...กลิ่นอายเช่นนี้ ไฉนปรากฏขึ้นบนร่างของวีรบุรุษอายุเยาว์เช่นปึงเอ่งโทย?

ปึงเอ่งโทยกวักมือชักชวนเฮ้งเซี่ยวเจียะขึ้นรถ

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางสั่นศีรษะ

ปึงเอ่งโทยเลียบเคียงถามว่า

"ท่านคิดเข้านครหลวง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบรับตามความสัตย์ว่า

"ถูกแล้ว"

"ขึ้นรถเถอะ ข้าพเจ้าจะส่งท่านระยะทางหนึ่ง"

"ขอบคุณมากแล้ว ข้าพเจ้าชมชอบเดินเท้า"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ข้าพเจ้ายังมีเรื่องคิดเรียนถามกงจื้อ"

"ไม่กล้ารับ ข้าพเจ้าเดินทางเพียงลำพังจนเคยชิน กงจื้อมีคำแนะนำสั่งสอนใด โปรดสั่งในที่นี้"

"กงจื้อออกจะเห็นเป็นอื่นไปแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่กงจื้อ ท่านจึงเป็นกงจื้อ"

"วีรบุรุษผู้กล้าขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม โอกาสพอมาถึง ท่านไหนเลยเพียงเป็นกงจื้อ ถึงกับเป็นวีรบุรุษผู้กล้า เป็นอัจฉริยบุรุษ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดเป็นวีรบุรุษผู้กล้า เพียงต้องการเป็นสามัญชนคนธรรมดาที่สุขสันต์"

"ในห้วงกลียุค ผู้ที่มีความรู้ความสามารถ หากมิใช่ประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่ ก็พ่ายแพ้ใหญ่ ซึ่งความจริงผู้ที่รู้จักสัมผัสกับความพ่ายแพ้ จึงมีคุณสมบัติประสบความสำเร็จ อภัยที่ข้าพเจ้ากล่าวตรงๆ ท่านเคยพ่ายแพ้ ทั้งยังถูกบีบบังคับให้ออกจากนครหลวง ยามนี้เดินทางกลับมา ขอเพียงรู้จักเกาะกุมโอกาส ด้วยปัญญาของท่าน ต้องประสบความสำเร็จอย่างสูง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคงกล่าวว่า

"ความสำเร็จล้ำเข็ญเกินไป ข้าพเจ้ากลัวความพ่ายแพ้ ดังนั้นไม่มีความคิดสำเร็จกิจการใหญ่ เพียงหวังประพฤติในส่วนของตัวเองให้ดี"

"นั่นไม่อาจตามใจท่านได้ มีแต่บุคคลที่ไม่พ่ายแพ้ จึงไม่ประสบความสำเร็จตลอดกาล ทั้งนี้เพราะความสำเร็จมาจากการทดลองโดยไม่หยุดยั้ง สามารถรับความกระทบกระเทือน และไม่เกรงกลัวอุปสรรค ท่านกล้าเผชิญหน้ากับความพ่ายแพ้ มิหนำซ้ำถนัดในการพิชิตชัยจากความพ่ายแพ้ ในกลียุคเช่นนี้ ต้องประกอบกิจการงานพิเศษ สุดที่จะหลบหลีกเลี่ยงพ้น"

"ความสำเร็จแม้น่ายินดี แต่สำหรับกับข้าพเจ้า ความพ่ายแพ้ก็เป็นความสุขอันล้ำค่าชนิดหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่คิดเปลี่ยนแปลง ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่รักความก้าวหน้าผู้หนึ่ง"

ปึงเอ่งโทยยิ้มแล้ว มันกล่าวว่า

"ท่านมิใช่ ท่านเพียงเป็นผู้มีปณิธานใหญ่ แต่รู้จักสะกดข่มกลั้น มีปัญญาความสามารถ แต่รู้จักถ่อมตน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงหวังฝากชีวิตในกลียุค ไม่มุ่งหมายลาภยศสรร-

เสริญ คนไม่แสวงหา ยกตัวเองว่าหลุดพ้นเท่านั้น"

ปึงเอ่งโทยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"โอกาสมีความสำคัญยิ่ง ท่านคำนวณโอกาสเป็นมั่นเหมาะ จะได้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ ท่านมีการสนับสนุนที่น่าไว้วางใจ ก็สามารถกระทำการอย่างสุดกำลัง โอกาสคล้ายต้นอ้อย ต้องบีบเค้นโดยแรง จึงคั้นได้น้ำที่อุดมสมบูรณ์ เมื่อพบพานโอกาสต้องเกาะกุม ทั้งนี้เพราะโอกาสจะสร้างโอกาสอีกมากหลาย หากสูญเสียโอกาส ได้แต่ทอดถอนรำพัน โอกาสก็จะไม่หวนคืนมา นี่เป็นจุดมุ่งหมายที่พวกเรารุดมาเชื้อเชิญท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"กงจื้อหมายความว่า..."

ปึงเอ่งโทยมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสามารถส่งเสริมท่านประสบความสำเร็จ ครอบครองอำนาจใหญ่"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเงียบงันนิ่งนาน

ใต้เท้ามีน้ำแข็ง

น้ำแข็งเยียบเย็น

ใต้ผิวน้ำแข็งมีมัจฉาพ่นฟอง

...มัจฉาในวารีใต้ผิวน้ำแข็งคงหนาวเย็นยิ่ง พวกมันอยู่ในน้ำที่ปรากฏน้ำแข็งจับตัวโดยรอบ มีอากาศเพียงพอหรือ?

ประหลาดแท้ ในช่วงเวลาที่สำคัญเช่นนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับนึกถึงน้ำแข็ง มัจฉาและฟองอากาศ

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"ท่านกลับเข้านครหลวง ขุมกำลังไม่กลับคืนมา แป๊ะโซ้วปวยจ้องคุมเชิงต่อท่าน ฉั่วเกียคิดเข่นฆ่าท่านให้สิ้นซาก ข้าพเจ้าสามารถ

ช่วยเหลือท่าน ท่านเข้าร่วมอู่เกี้ยจิบท้วง (หน่วยงานสะพาน) ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะช่วยให้ท่านฆ่างัวนจับซาหังล้างแค้นแทนซือแป๋"

เฮ้งเซี่ยวเจียะลังเล ปึงเอ่งโทยเพ่งตาถามว่า

"เป็นอย่างไร? อัจฉริยบรษเช่นท่าน ข้าพเจ้าต้องไม่ทอดทิ้งท่าน ที่แล้วมาข้าพเจ้าเป็นมิตรต่อพวกท่าน ซือแป๋ท่านประสบภัยที่ภูเขาเตี๋ยมซัว งัวนจับซาหังสร้างสถานการณ์พรางตาในนครหลวงจูกัวะซิงแซไม่ทราบเดินหมากอย่างไร เป็นบี้กงกงเสนอแนะต่อจูกัวะซิงแซข้าพเจ้าก็คลี่คลายวงล้อมให้แก่สี่ยอดมือปราบ น่าเสียดายที่ไม่อาจช่วยเหลือซือแป๋ท่านทันท่วงที"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูพื้นดิน

บนพื้นแข็งตัวด้วยน้ำแข็ง

บนภูเขาปกคลุมด้วยหิมะ

...หัวใจเล่า?

ปึงเอ่งโทยยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าสามารถให้เวลาท่านขบคิดใคร่ครวญ"

มันหดศีรษะเข้าไปภายในรถ กล่าวสืบต่อ

"สามวันให้หลังข้าพเจ้า..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันกล่าวว่า

"ไม่ต้องแล้ว"

ปึงเอ่งโทยถามอย่างระมัดระวังว่า

"ท่านตกลงใจแล้ว?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเสียใจว่า

"ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าร่วมหน่วยงานสะพานของท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของท่านอยู่ที่อำนาจ ข้าพเจ้ามิใช่ ข้าพเจ้า

ไม่คิดพาตัวไปในวังวนที่ข้าพเจ้าคิดหลีกเลี่ยง กุศลเจตนาของท่าน ข้าพเจ้าขอรับด้วยใจ"

ปึงเอ่งโทยถามว่า

"ท่านไม่คิดยืนหยัดอยู่ในนครหลวง เพื่อกระทำการใหญ่หรือ?"

"ข้าพเจ้าคิดปรับปรุงขุมกำลังยุทธจักรในนครหลวง ชักนำไปสู่ความดีงาม วันเวลาที่ผ่านมา ฝ่ายสัมมาชีพกลายเป็นธัมมะจอมปลอม ฝ่ายมิจฉาชีพเพียงช่วงชิงผลประโยชน์ ไม่คำนึงถึงคุณธรรม ข้าพเจ้าเพียงคิดปรับปรุงสภาพเหล่านี้ ไม่มีเวลาต่อสู้ชิงดีกับขุนนางบ้านเมือง หากข้าพเจ้าไม่สามารถยืนหยัดด้วยตัวเอง ได้แต่พึ่งพาการหยิบยื่นให้ของผู้อื่น ไหนเลยถือเป็นการ 'ยืนหยัด' ที่แท้จริงได้?"

"ท่านมิใช่คิดฆ่าง้วนจับซาหังหรอกหรือ? พวกเราสามารถช่วยเหลือท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าไม่เข้าร่วม ท่านยังคงช่วยเหลือข้าพเจ้า..."

"อ้อ?"

"พวกท่านความจริงรีบร้อนคิดกำจัดง้วนจับซาหังยิ่งกว่าข้าพเจ้า"

ปึงเอ่งโทยขมสีหน้าเป็นปรกติ ย้อนถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะพวกท่านคิดแทนที่ง้วนจับซาหัง หากแม้นพวกท่านต้องการมีขุมกำลังทัดเทียมกับฉั่วเกีย ต้องกำจัดง้วนจับซาหัง ซึ่งเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งที่ข้างกายฉั่วเกียไปก่อน"

ปึงเอ่งโทยหดหายกลับเข้าไปภายในรถ

ม่านรถปล่อยห้อยลง

ยอดฝีมือที่นอกรถทั้งหมด จับจ้องมองเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นจุดเดียว

พวกมันเพียงรอคอยคำสั่งคำหนึ่ง
คำสั่งพอถ่ายทอดออก ก็จะลงมือ
ในพวกมันมีคนเคยประมือกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ
เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่าพวกมันเป็นยอดฝีมือ
พวกมันก็ล่วงรู้ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นศัตรูเข้มแข็ง
ดังนั้นพวกมันคล้ายเผชิญหน้ากับศัตรูสำคัญก็มิปาน
เฮ้งเซี่ยวเจียะต่อให้ขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง เมื่อเผชิญหน้ากับยอดฝีมือสิบสามคนนี้ ยังมีปึงเอ่งโทยที่อยู่ภายในรถ ทราบว่าพอเกิดการต่อสู้ก็ยากจะมีหนทางรอดได้
ผ่านไปเนิ่นนาน ภายในรถบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้น
เป็นสุ้มเสียงที่แหบพร่า
นี่ย่อมมิใช่สัมเสียงของปึงเอ่งโทย
สุ้มเสียงนั้นดังว่า
"มันกล่าวถูกต้อง"
เฮ้งเซี่ยวเจียะหาตื่นเต้นสงสัยไม่ เพียงกล่าวว่า
"บี้กงกง (ขันทีแซ่บี้) อยู่ภายในรถจริงๆ"
คนในรถกล่าวว่า
"เราคือบี้อู่เกี้ย อภัยที่เราไม่สบาย รับความเย็นไม่ได้ ไม่อาจออกจากรถไปยลบุคลิกของเสียวเฮียบ"
เฮ้งเซียเจียะกล่าวว่า
"บี้กงกงกล่าวเช่นนี้ เซี่ยวเจียะไม่กล้ารับ กล่าวไปหากคิดจัดการกับยอดฝีมือเช่นง้วนจับซาหัง ในนครหลวงมีบุคคลเพียงสองคนที่รับหน้าที่ได้ หนึ่งคือจูกัวะซิงแซ อีกท่านหนึ่งคือบี้กงกงท่าน"
บี้กงกงหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า
"นั่นเป็นเพราะจูกัวะซิงแซกลอกกลิ้งดุจสุนัขจิ้งจอก ส่วนเราเจ้า

อุบายความคิด แต่ปึงเซี่ยวโฮ้วเอี้ย (ท่านเจ้าน้อยแซ่ปึง) จึงเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งวังหลวง อย่าได้ดูแคลนไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ปึงกงจื้อเป็นมังกรในมวลมนุษย์ ข้าพเจ้าได้ยินมาแต่แรก"

จากนั้นเขากล่าวโดยไม่เกรงใจว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าร่วมกับพวกท่าน แต่ข้าพเจ้าคิดฆ่างั้วนจับซาหังล้างแค้นแทนซือแป๋"

บี้กงกงกล่าวว่า

"ท่านมิใช่คิดฆ่าฉั่วเกียด้วยหรือ?"

"แต่คิดลอบสังหารฉั่วเกียยากเย็นยิ่ง"

บี้กงกงกล่าวอย่างหนักหนาว่า

"แต่ว่าหากคิดฆ่างั้วนจับซาหัง ต้องลอบสังหารฉั่วเกียก่อน ท่านเองมีพื้นฐานฝีมืออยู่แล้ว หากได้รับการช่วยเหลือจากพวกเรา แผนการใหญ่นี้ต้องประสบผล"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตะลึงลานชั่วขณะ จึงกล่าว

"กงกงมีแผนแยบคาย ผู้เยาว์ขอรับทราบรายละเอียด"

2 เสียวเจี๊ยะ (คุณหนู)

อู่เกี้ยจิบท้วง (หน่วยงานสะพาน) เป็นนามที่ปึงเอ่งโทยตั้งขึ้น

ทั้งนี้เพราะชื่อเดิมของบี้กงกงเรียกว่าบี้อู่เกี้ย ปึงเอ่งโทยนำชื่อของอีกฝ่ายหนึ่งมาตั้งนามของหน่วยงาน หวังว่าบี้กงกงมีใจฝักใฝ่ต่อหน่วยงานนี้ ถึงกับขายชีวิตเพื่อมัน

ปึงเอ่งโทยมีอายุยี่สิบเศษ แต่ก็คร่ำโลกมากแล้ว

ในหน่วยงานสะพาน ปึงเอ่งโทยชุบเลี้ยงปัญญาชน และยอดฝีมือไว้มากหลาย

ปัญญาชนคอยเสนออุบายให้แก่มัน

ยอดฝีมือคอยกรุยเส้นทางให้แก่มัน

ในยอดฝีมือ มีอยู่หนึ่งในสามส่วนที่เป็นนักบู๊เดนตาย

นักบู๊เดนตายจะขายชีวิตให้แก่มัน ในนักบู๊เดนตายมักปรากฏบุคคลชนิดหนึ่ง ย่อมเป็นมือสังหาร

มือสังหารของหน่วยงานสะพาน มีชื่อรหัสว่าเสียวเจี๊ยะ (คุณหนู)

วิชาฝีมือประจำตัวของมันเป็นเกาทัณฑ์ เนื่องด้วยนับถือเลื่อมใสวีรกรรมของเม่งแชฮุ้น* ดังนั้นขนานนามวิชาเกาทัณฑ์ของมันเป็นลิ้วแชฮู้เตียบจี่ (เกาทัณฑ์ดาวตกผีเสื้อ)

วิชาเกาทัณฑ์ของมันยิงรวดเร็วกว่าดาวตกอีก

มิหนำซ้ำสามารถยิงเกาทัณฑ์คราเดียวสองดอก ราวกับผีเสื้อบินเคียงคู่

ปึงเอ่งโทยชุบเลี้ยงมัน ให้เกียรติแก่มัน สนับสนุนมัน เอื้ออำนวยประโยชน์สุขแก่มัน

แต่ไม่มีคำร้องขอ

ดังนั้น "เสี้ยวเจี๊ยะ" รอคอยตลอดเวลา

รอคอยจนร้อนรุ่มยิ่ง

มันคิดตอบแทนปึงกงจื้อ

แต่จนใจที่ไม่มีช่องทางตอบแทน

ในที่สุดสี่ปีให้หลังจากที่มันถูกทอดทิ้งอยู่ว่าง แต่มีชีวิตอย่างสุขสบาย มันรอคอยจนได้รับมอบภารกิจแล้ว

ภารกิจของมันคือฆ่าคนผู้หนึ่ง

คนที่ถูกฆ่าไม่ทราบเป็นใคร

ปึงเอ่งโทยบ่งบอกบรรยายรูปของเป้าหมายต่อมัน จากนั้นกล่าวว่า

"ฆ่าไม่สำเร็จก็ไม่เป็นไร เพียงแต่ท่านต้องยิงเกาทัณฑ์ใส่มัน หากพลาดพลั้งถูกคร่ากุม อย่าได้แพร่งพรายว่าคนบงการเป็นใคร ข้าพเจ้าจะใช้คนไปลอบปลดปล่อยท่าน ขอเพียงข้าพเจ้ากล่าวคำ 'โอหังบังอาจ' ท่านก็ทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป ข้าพเจ้าจะคอยคุ้มครองท่านเอง"

---

* เม่งแชฮุ้นเป็นตัวเอกเรื่องดาวตกผีเสื้อกระบี่ของโก้วเล้ง

"เสียวเจี๊ยะ" กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า
"เราจะไม่แพร่งพรายออกไป กงจี้อโปรดวางใจ"
ในใจมันมีคำพูดที่ไม่ได้บ่งบอกออกมา
...คนที่เราคิดฆ่า ต้องฆ่าให้จงได้
...ในโลกเกรงว่ามีคนรอดพ้นจากเกาทัณฑ์ดาวตกผีเสื้อของเราไม่กี่คน
...มันมีความเชื่อมั่น
จิตใจของมันมั่นคงยิ่ง
มันเห็นว่าเป็น "โอกาส" ตอบแทนปึงกงจี้อแล้ว
ทั้งยังเป็นโอกาสสร้างชื่อลือเลื่อง
นี่นับเป็นโอกาสที่โบยบินมา
เมื่อมันเอ่ยถึงเรื่องนี้ต่อนักบู๊เดนตายในหน่วยงานเดียวกัน มันยึดถือโอกาสที่เป็น "โอกาสบิน"
มันย่อมไม่ทราบว่า คนที่คิดฆ่าเป็นใคร
ไม่เช่นนั้นมันไม่กล้าคิดฝัน
กระทั่งไปยังไม่กล้าไป
ทั้งนี้เพราะโอกาสที่โบยบินมานี้ แท้ที่จริงเป็น "เภทภัยที่บินมาจากฟ้า"
ระหว่างนี้หัวหน้าหน่วยประดองเตียเฮี่ยงเยี้ยงไม่สบายใจยิ่ง
ทั้งนี้เพราะมันไม่ประสบความสำเร็จ
มันประพฤติตัวเป็นบุคคล "กรุยลำธารทั้งซ้ายขวา" สังกัดต่อฉั่วเกีย ประกอบความดีความชอบต่อหน้าง้วนจับซาหัง แต่กลับขายความลับให้แก่ผู้สันโดษภูษาฟ้า และบอกความลับของผู้สันโดษภูษาฟ้าต่อง้วนจับซาหัง

เมื่อเป็นเช่นนี้ หากผู้สันโดษภูษาฟ้าผนึกกำลังกับจูกัวะซิงแซ มันก็เพาะสร้างน้ำใจอยู่ก่อน ไม่ต้องวิตกวันหน้าไม่มีทางออก หากว่าง้วนจับซาหังฆ่าผู้สันโดษภูษาฟ้า. ได้รับปูนบำเหน็จรางวัล มันก็มีความดีความชอบเช่นกัน

แต่ง้วนจับซาหังล่วงรู้พฤติการณ์ของมัน ฟ้องร้องต่อฉั่วเกีย

ดังนั้นหัวหน้าหน่วยประคองถูกทอดทิ้งชาเย็น

มันไม่ทบทวนพฤติการณ์ตัวเอง กลับบังเกิดความเคียดแค้นยิ่ง

มันไม่เห็นว่าการเหยียบเรือสองแคม มีอันใดไม่ดี จะอย่างไรทุกผู้คนล้วนทำเช่นนี้ เพียงแต่มันโชคไม่ดีพอเท่านั้น มันยังเห็นว่าง้วนจับซาหังโชคดีกว่ามัน จึงดำรงตำแหน่งสูงส่ง แม้แต่มันยังต้องคอยพึ่งพา

มันหาทราบไม่ว่า ง้วนจับซาหังก็บังเกิดความคิดต่อจูกัวะซิงแซดุจเดียวกับที่มันมีความคิดต่อง้วนจับซาหัง ยิ่งไม่ถามไถ่ตัวเองว่า มีขุมกำลังเท่าเทียมกับง้วนจับซาหังหรือไม่

จะอย่างไรมันไม่ยินยอมพร้อมใจ ผลักความผิดที่สู้ผู้อื่นไม่ได้ไปยังโชคชะตา อย่างนั้นมันก็ไม่มีความรับผิดชอบแล้ว

วันนี้ปึงเอ่งโทยกลับเรียกหามันเข้าพบ

หัวหน้าหน่วยประคองทราบว่านี่เป็นโอกาสอันดีประการหนึ่ง

ระหว่างนี้ฉั่วเกียให้ความสำคัญแก่ปึงเซี่ยวโฮ้วเอี้ย (ท่านเจ้าน้อยแซ่ปึง) กว่าเดิม นับวันแต่จะมีอำนาจมากขึ้น ตอนนี้เรียกหามันเข้าพบ นับเป็นเวลาที่จะแสดงออก

มิคาดปึงเอ่งโทยพอพบหน้าหัวหน้าหน่วยประคอง ก็กล่าวว่า

“ระหว่างนี้ท่านถูกเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ตำหนิ ทั้งถูกง้วนเหลา (ผู้เฒ่าแซ่ง้วน) ปรักปรำให้ร้าย หากไม่พลิกผันสถานการณ์

เกรงว่าไม่อาจรักษาตำแหน่งหัวหน้าหน่วยประคองไว้ได้"

หัวหน้าหน่วยประคองใจเต้นระทึกขึ้นมา หวนนึกถึงปิงเซี่ยวโฮ้ว-เอี้ยคบหากับผู้มียศศักดิ์ ล้วนมีการติดต่อกับจูกัวะซิงแซและฉั่วเกียยามนี้กล่าวเช่นนี้ หรือว่าทราบระแคะระคายอันใด?

หัวหน้าหน่วยประคองรีบคุกเข่าลง ขอให้ปิงเอ่งโทย "ช่วยชีวิต" มัน

ปิงเอ่งโทยกล่าวถามว่า

"ท่านคิดพลิกฟื้นตัวหรือไม่?"

"เราคิด"

"เราทราบว่ามีคนคิดร้ายต่อเสี่ยงเอี้ย"

หัวหน้าหน่วยประคองส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกว่า

"ว่ากระไร?"

"เราย่อมมีวิธีสยบคนร้าย แต่มันมีนิสัยป่าเถื่อนรุนแรง ต้องหาทางทะลวงฝ่าวงล้อม ขอเพียงท่านได้ยินข้าพเจ้าร้องคำ 'โอหังบังอาจ' ท่านก็ฆ่ามันในดาบเดียว เมื่อถึงเวลานั้นให้บอกว่า 'เป็นเสี่ยงเอี้ยใช้สอยเรามา' เมื่อเป็นเช่นนี้เสี่ยงเอี้ยจะสำนึกในบุญคุณช่วยชีวิต งัวนจับ-ซาหังก็ปลาบปลื้มยินดีที่ท่านยกความดีความชอบให้ คาดว่าจะให้ความสำคัญแก่ท่านใหม่"

หัวหน้าหน่วยประคองพอฟัง บังเกิดความสำนึกขอบคุณปิงเอ่ง-โทยจนหมดหัวใจ ถามว่า

"เราจะตอบแทนบุญคุณยิ่งใหญ่ของท่านได้อย่างไร?"

ปิงเอ่งโทยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ทั้งหมดล้วนอยู่ในยุทธจักร ข้าพเจ้าเพียงต้องการให้ท่านติดค้างน้ำใจของเราคราหนึ่ง วันหน้าจะได้พบกันเท่านั้น"

หัวหน้าหน่วยประคองร้องดังๆ ว่า

"วันหน้าเราต้องตอบแทนเชี่ยวโฮ้วเอี้ย ต่อให้รับใช้ต่างม้าลาบุกน้ำลุยไฟ หลั่งโลหิตเสี่ยงชีวิตล้วนไม่บ่ายเบี่ยง"

ปึงเอ่งโทยกล่าวอย่างเฉื่อยชาดุจเดิมว่า

"ท่านรู้จักกล่าวเช่นนี้ เราก็วางใจแล้ว"

ดังนั้นปึงเอ่งโทยปล่อยข่าวว่า ฉั่วกงกวนซึ่งมีศักดิ์เป็นหลานของฉั่วเสี่ยงเอี้ย และได้รับการสนับสนุนจากฉั่วเสี่ยงเอี้ยให้เป็นขุนนาง คิดฆ่าฉั่วเกียช่วงชิงอำนาจ

ข่าวคราวล่วงรู้ถึงหูง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังทราบว่า ฉั่วเกียความจริงคิดชักชวนหลานชายผู้นี้ผ่านฤดูหนาวด้วยกัน ดังนั้นแจ้งให้ฉั่วเกียระวังป้องกัน

ฉั่วเกียเดือดดาลเป็นการใหญ่ จับกุมฉั่วกงกวน คุมขังอยู่ภายในคุก ริบทรัพย์สินบ้านช่อง ลงทัณฑ์คาดคั้นเค้นถาม แต่ไม่ได้ผลสรุปอันใด

ไม่นานให้หลัง บี้กงกงปล่อยข่าวออกมาว่า เฮ้งโพ่วคิดเชื้อเชิญฉั่วเกียไปฉลองเทศกาลที่บ้านของมัน ระหว่างงานเลี้ยงจัดคนลอบสังหารคิดช่วงชิงตำแหน่งมหาเสนาบดี

ฉั่วเกียเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง มันกับเฮ้งโพ่วสนิทชิดเชื้อ หากเฮ้งโพ่วฆ่ามัน ตัวเองพลอยสูญเสียอำนาจ การกระทำเช่นนี้มีประโยชน์อันใด?

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ฉั่วเกียยินยอมเชื่อว่ามีไม่เชื่อว่าไม่มีออกเดินทางสู่นัดหมาย แต่ลอบส่งยอดฝีมือคอยคุ้มกัน จวบกระทั่งงานเลี้ยงเลิกรา เจ้าภาพหามีท่าทีผิดปรกติไม่

ฉั่วเกียเริ่มระแวงสงสัยต่อคำรายงานของง้วนจับซาหังแล้ว

ปึงเอ่งโทยดำเนินการทั้งมวล เพื่อหวังผลเช่นนี้เอง

ดังนั้นมันเดินหมากต่อไป

เป็นหมากรุกฆาต

ต่อให้ไม่กินหมาก "ขุน" เช่นฉั่วเกีย ก็ต้องกลืนกินหมาก "ขุน" เช่นง้วนจับซาหัง

หลังฤดูกาลตังจี่ (หนาวกราย) ฉั่วเกียรับหน้าที่ควบคุมการบูรณะซ่อมแซมอุทยานหลวง พร้อมกับเร่งรัดให้มณฑลต่างๆ ลำเลียงส่งหินประหลาดของมีค่ามา ฉวยโอกาสขูดรีดเลือดเนื้อราษฎรสักครา

หน้าที่รีดนาทาเร้นราษฎร ฉั่วเกียมอบหมายให้จูเมี่ยง อ้วงโพ่ว และพวกไปดำเนินการ แต่ก่อนถึงปีใหม่ ฉั่วเกียสมควรไปตรวจตราความเรียบร้อย ดูว่ามีอันใดต้องแก้ไขเพิ่มเติม

การตรวจตราครั้งนี้ ผู้ที่รับหน้าที่คุ้มครองความจริงเป็นง้วน-จับซาหัง

แต่แล้ววันนั้น ฟังว่าจูกัวะซิงแซคิดเข้าเฝ้า กราบทูลฮ่องเต้จัดเทศกาลง่วนเซียว (หลังตรุษจีนสิบห้าวัน) อย่างประหยัด พร้อมกับปรับปรุงมาตรการป้องกันวังหลวง ง้วนจับซาหังกริ่งเกรงจูกัวะซิงแซเพิ่มกำลังของตัวเองพร้อมกับลดทอนกำลังของมัน จึงติดต่อขอเข้าเฝ้าเช่นกัน

ดังนั้นหน้าที่อารักขาฉั่วเกีย ตรวจตราการซ่อมแซมอุทยานหลวง จึงมอบหมายแก่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผู้เป็นศิษย์ของมัน

ง้วนจับซาหังเชื่อว่า ด้วยความสามารถของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ต้องไม่เกิดเหตุไม่คาดหมาย มันเองจะได้ทุ่มเทสมาธิรับมือจูกัวะซิงแซ ซึ่งถือเป็นเภทภัยข้างกาย

มันดีดลูกคิดรางแก้วเป็นอย่างดี

แต่มีคนเจ้าอุบายความคิดกว่ามัน

มิหนำซ้ำวางแผนการไว้แต่แรก

วันนั้นเป็นวันที่สิบหกเดือนสิบสอง

ฉั่วเกียนำบริวารคู่ใจตรวจตราอุทยานหลวง พร้อมกับแวะไปจุดธูปที่ศาลเจ้าเสี่ยเฮี้ยงเบี่ย (ศาลเจ้าเมธาจารย์)

ทั้งหมดล้วนบอกว่า ภายหน้าศาลเจ้าเมธาจารย์ต้องประดิษฐานรูปปั้นของฉั่วเสี่ยงเอี้ยเอาไว้

หัวหน้าหน่วยประคองถึงกับบอกว่า ฉั่วเสี่ยงเอี้ยจึงเป็นเมธาจารย์ที่แท้จริง

ผู้ติดตามทั้งหมดเห็นพ้องด้วย ส่งเสียงสนับสนุนโดยพร้อมเพรียง

ฉั่วเกียบังเกิดความปลาบปลื้มยินดี เห็นว่าตัวเองมีความสามารถสูงเทียมฟ้า หากแม้นตนมิใช่เมธาจารย์ ในโลกไหนเลยมีเมธาจารย์?

ฉั่วเกียจุดธูปด้วยศรัทธาอันแรงกล้า

ศรัทธาราวกับจุดธูปบูชาตัวเอง

มีคนคิดจุดธูปให้ ฉั่วเกียไม่ต้องการ มันต้องจุดธูปด้วยตัวเองเพื่อแสดงออกถึงศรัทธาจิต

ฉั่วเกียกราบไหว้เทพเจ้า

เรื่องกราบกรานอธิษฐาน ย่อมไม่อาจให้ผู้อื่นกระทำแทน หากให้ผู้อื่นกระทำแทน จะขาดความจริงใจแล้ว

ฉั่วเกียลุกขึ้นปักธูป

ยังคงมีคนคิดรับใช้แทน ฉั่วเกียยืนกรานปฏิเสธ จะอย่างไรเพียงเหลือขั้นตอนนี้เท่านั้น ไยไม่แสดงละครจนจบฉาก?

กระถางธูปมีขนาดใหญ่ยิ่ง

ธูปเทียนไม่มากนัก

ทั้งนี้เพราะก่อนที่ฉั่วเกียจะปักธูป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าจุดธูปก่อน

แม้แต่เรื่องการกราบไหว้เทพเจ้า ก็มีการจัดอันดับอาวุโส แบ่ง

ลำดับก่อนหลัง ผู้ใดกล้าล่วงละเมิด แม้แต่เซียนวิเศษก็ไม่อาจช่วยชีวิตได้

ทั้งหมดไม่กล้าจุดธูปก่อน หากควันธูปหนาทึบมากไป รวมจนฉั่วเสี่ยงเอี้ยแสบเคืองตา ต่อให้พระโพธิสัตว์ก็ไม่อาจรักษาดวงตาของมันทั้งคู่ได้

ดังนั้นฉั่วเกียปักธูปชุดแรก

ขณะจะปักธูปลงในกระถางธูป กระถางธูปขนาดใหญ่ใบนั้นพลันแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ เถ้าธูปตลบอบอวล คนผู้หนึ่งอยู่ใกล้กระถางน้าวคันเกาทัณฑ์ พาดลูกเกาทัณฑ์ยิงจู่โจมออก

หากแม้นเกาทัณฑ์นี้สามารถยิงสังหารฉั่วเกีย ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ซ้องต้องเปลี่ยนโฉมแล้ว

แต่เกาทัณฑ์นี้แทบคราชีวิตของฉั่วเกียจริงๆ

...หากมิใช่มีที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอยู่ด้วย

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันหมุนตัว หันหน้าหาฉั่วเกีย หันหลังให้แก่เกาทัณฑ์

มันกลับใช้แผ่นหลังต้านเกาทัณฑ์นี้

มันกลับขายชีวิตให้แก่ฉั่วเกียถึงเพียงนี้

เสียงฉึกเมื่อเกาทัณฑ์ยิงใส่ด้านหลังของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้ล้มลงตามพลังเกาทัณฑ์

ทั้งนี้เพราะที่กลางหลังมันสะพายห่อผ้าใบหนึ่ง

นั่นเป็นอาวุธของมัน

เกาทัณฑ์เพียงยิงใส่ห่อผ้ากลางหลัง

แต่แม้กระทั่งที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังคาดคิดไม่ถึงว่า ลูกเกาทัณฑ์มีสองดอก

อีกดอกหนึ่งมีขนาดเล็กยิ่ง

...เล็กเท่าเล็บนิ้วมือเล็บหนึ่งเท่านั้น

นี่จึงเป็นท่าไม้ตายของ "เสียวเจี๊ยะ"

ใช้เกาทัณฑ์ยาวดึงดูดความสนใจของศัตรู ลูกเกาทัณฑ์เล็กจึงเป็นกระบวนท่าสังหาร

ลูกเกาทัณฑ์เล็กยิงใส่ฉั่วเกีย

ไร้สุ้มเสียง

ไร้สำเนียง

ถึงกับแทบไร้เงาไร้สภาพ

ลูกเกาทัณฑ์ยิงใกล้เข้ามาแล้ว

ทันใด สองชราสองเยาว์วัยที่อยู่ทางด้านหลังของฉั่วเกียพลันเคลื่อนไหว

หลังจากที่ฉั่วเกียสูญเสียมังกรเขียวหกบรรจบ ที่ด้านหลังมันเปลี่ยนเป็นหนึ่งชายชรา หนึ่งสตรีชรา หนึ่งบุรุษหนุ่ม หนึ่งสตรีสาว ทำหน้าที่อารักขาแทน

จากนั้นฉั่วเกียก็เคลื่อนไหวแล้ว

มันใช้นิ้วมือสองนิ้วคีบวูบ

กลับใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วนาง คีบจับเกาทัณฑ์นี้ไว้ทันท่วงที

ทั้งหมดเพิ่งทอดถอนชมเชยออกมา ฉั่วเกียพลันโยนเกาทัณฑ์ทิ้งร้องว่า

"เกาทัณฑ์มีพิษ..."

มันหน้าเปลี่ยนสี ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

สองบุรุษสองสตรีที่ด้านหลังมันทำหน้าที่ขจัดพิษพอกทายาให้แก่ฉั่วเกีย

ลูกเกาทัณฑ์ไม่ได้สะกิดผิวหนังบนนิ้วมือเป็นบาดแผล

ฉั่วเกียไม่ได้ถูกพิษจริงๆ เพียงแต่แตกตื่นจนหน้าเปลี่ยนสี

คนที่ซ่อนตัวในกระถางธูปพอลอบทำร้ายล้มเหลว ยังคิดรุกไล่ตามติด

แต่อย่างน้อยมีองครักษ์ถือกระบี่เจ็ดคน คุ้มครองอยู่เบื้องหน้า

ฉั่วเกีย

ปึงเอ่งโทยก็ลงมือคร่ากุมคนร้ายไว้

มันพอลงมือ คนร้ายคล้ายสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืนไป

ฉั่วเกียค่อยระงับสติ ตวาดถามว่า

"ผู้ใดใช้เจ้ามาลอบทำร้ายเรา?"

ในความชุลมุนวุ่นวาย มีคนเปิดทางให้แก่หัวหน้าหน่วยยกยอ

"เสียวเจี๊ยะ" มีท่าทีเหิมเกริม ไม่เห็นฉั่วเกียอยู่ในสายตา

ปึงเอ่งโทยตวาดว่า

"โอหังบังอาจ..."

"เสียวเจี๊ยะ" พลันพบว่าจุดเส้นที่ถูกสยบ ตลอดจนเส้นเชือกที่พันธนาการร่างของมันพลันคลายออก

มันกระโดดปราดขึ้นในบัดดล

มันกำลังใคร่ครวญว่า สมควรหลบหนี หรือทดลองดูอีกคราว่าฆ่าเฒ่าชราผมหงอกขาวหน้าแดงเปล่งปลั่งผู้นี้ได้หรือไม่ แต่แล้วจุดที่เพิ่งคลายออกกลายเป็นชาวูบอีกครา

ดังนั้นมันหลบไม่พ้น

หลบหลีกดาบที่ฟันลงยังศีรษะไม่พ้น

ดาบฟาดฟันถึง

ศีรษะคนร่วงหล่นลงสู่พื้น

หัวหน้าหน่วยประคองฟันศีรษะของ "เสียวเจี๊ยะ" ลงมาในดาบเดียว

หัวหน้าหน่วยประคองยังเข้าใจว่าตัวเองประกอบความดีความชอบบังเกิดความกระหยิ่มยิ้มย่อง

ฉั่วเกียสะกดกลั้นใจถามว่า

"ผู้ใดใช้ให้ท่านฆ่ามัน?"

หัวหน้าหน่วยประคองน้อมกายกล่าวว่า

"เป็นง้วนเหลา (ผู้เฒ่าแซ่ง้วน) ส่งเรามา ท่านผู้เฒ่าทราบแต่แรกว่าอาจมีคนคิดลอบทำร้ายเสี่ยงเอี้ย ใช้ให้บริวารรุดมาช่วยเหลือ"

ฉั่วเกียแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"มันทราบแต่แรกว่ามีคนร้ายคิดก่อการร้ายหรือ? อย่างนั้นวันนี้มันไฉนไม่มา?"

หัวหน้าหน่วยประคองยังไม่รู้จักดีชั่ว ตอบว่า

"ประการนี้บริวารไม่ทราบ ง้วนเหลาอาจเห็นว่าเมื่อส่งที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมา ก็วางใจได้แล้ว"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับกล่าวว่า

"เราอาสามาคุ้มครองเสี่ยงเอี้ยเอง หาได้รับคำสั่งจากซือแป๋เราไม่ ซือแป๋เรากริ่งเกรงเฒ่าแซ่จูกัวะเท็จทูลต่อฮ่องเต้"

ฉั่วเกียไม่อาละวาดในบัดดล เพียงบอกว่าจะกลับไปพักผ่อน พอกลับถึงที่พัก ก็เรียกตัวปึงเอ่งโทย ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินและผู้บัญชาการกรมราชทัณฑ์จูง้วยเม้งมาหารือ

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"หัวหน้าหน่วยประคองแสดงว่าฟันทำลายเบาะแสทั้งมวล พวกท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"เกรงว่ามีสายอยู่ภายใน"

ผู้บัญชาการกรมราชทัณฑ์เพียงกล่าวว่า
"คนร้ายใช้เกาทัณฑ์เป็นอาวุธ"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทอดถอนใจกล่าวว่า
"เราเพียงหวังว่ามิใช่"
ฉั่วเกียซักถามว่า
"มิใช่อันใด?"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตอบว่า
"วิชาไม้ตายของซือแป่เราเป็นวิชาเกาทัณฑ์"
ฉั่วเกียกล่าวถามว่า
"พวกท่านเห็นสมควรทำอย่างไร?"
ผู้บัญชาการกรมราชทัณฑ์กล่าวว่า

"อย่างน้อยต้องคร่ากุมหัวหน้าหน่วยประคองไว้ เค้นถามให้กระจ่างชัด"

ฉั่วเกียความจริงมีเจตนาสับเปลี่ยนง้วนจับซาหังอยู่แล้ว

ระหว่างนี้ง้วนจับซาหังก่อเรื่องร้ายในนครหลวง ทำให้ฉั่วเกียไม่พอใจที่บริวารของตนฉวยโอกาสสั่งการ บวกกับง้วนจับซาหังรายงานเท็จสองครั้ง แต่กลับเกิดเรื่องในระหว่างที่ง้วนจับซาหังละทิ้งหน้าที่ มิหนำซ้ำความเคลื่อนไหวของตนครั้งนี้ มีคนสนิทล่วงรู้เพียงไม่กี่คน หากมิใช่มี "หนอนบ่อนไส้" ภายใน คนร้ายไหนเลยซ่อนตัวอยู่ในกระถางธูปได้?

คราครั้งนี้ฉั่วเกียบังเกิด "เพลิงอำมหิต" ต่อง้วนจับซาหังขึ้นแล้ว

แต่ฉั่วเกียเพียงกล่าวว่า
"ประเสริฐมาก จับตาหัวหน้าหน่วยประคองมาถามไถ่ดู"
น่าสมเพชหัวหน้าหน่วยประคองเตียเฮี่ยงเยี้ยง เข้าใจว่าจะได้

รับความไว้วางใจ มอบหมายหน้าที่สำคัญให้ มิคาดกลับประสบเภทภัยเป็นบุคคลแรก

ฉั่วเกียอยู่ที่อุทยานหลวงแสดงฝีมือ ไม่ว่าหลังจากนั้นเสแสร้งแกล้งทำท่าว่าบนเกาทัณฑ์ฉาบพิษอย่างไร ทำให้ผู้คนพบว่ามันซ่อนคมซุกงำฝีมือไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้บัญชาการกรมราชทัณฑ์ ปึงเอ่งโทย ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล้วนบังเกิดความตื่นตระหนก เพิ่มความระมัดระวังตัวกว่าเดิม

วันรุ่งขึ้น ฉั่วเกียเดินทางเข้าเฝ้า พร้อมกับสืบเสาะดู พบว่าจกัวะซิงแซไม่ได้เข้าเฝ้าฮ่องเต้ กลับเป็นง้วนจับซาหังเข้าเฝ้าคราหนึ่ง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่ว่างั้วนจับซาหังส่งคนไปลอบสังหารมันหรือไม่ ฉั่วเกียรู้สึกว่ามิอาจไม่ระวังป้องกันคนผู้นี้ มิอาจไม่กำจัดฆ่าทิ้ง

ซึ่งความจริงฉั่วเกียวางแผนลิดรอนอำนาจของง้วนจับซาหังอยู่แล้ว สาเหตุสืบเนื่องจากง้วนจับซาหังมีฝีมือกล้าแข็งเกินไปนั่นเอง

แต่แล้วในวันนั้น ฉั่วเกียได้รับรายงานว่าหัวหน้าหน่วยประคองอยู่ดีๆ เสียชีวิตภายในคุก

ฉั่วเกียยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม

...เรายังไม่ตกลงใจ เจ้าก็ชิงลงมือก่อนฆ่าปิดปากผู้ทีอาจแพร่งพรายความลับไป

...หากมิใช่ง้วนจับซาหัง คิดเข้าคุกหลวงไปฆ่าคน ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?

ฉั่วเกียตกลงใจว่าจะกำจัดฆ่าง้วนจับซาหัง

ฉั่วเกียเชื้อเชิญง้วนจับซาหังมา "ดื่มสุรา"

น่าสมเพชง้วนจับซาหังยังไม่ล่วงรู้ว่าเภทภัยกรายถึงศีรษะ
ขณะที่วิกฤตการณ์มาถึง มักไม่พบเห็นวี่แววแห่งเภทภัยอันใด
วิกฤตการณ์เช่นนี้ จึงทำให้ผู้คนไม่ทันรับมือได้
อย่าว่าแต่ระหว่างนี้ง้วนจับซาหังน้อยครั้งจะดูแลเรื่องราว
ทั้งนี้เพราะข้างกายมันเพิ่ม "เสียวเจี๋ยะ" (คุณหนู) นางหนึ่ง
เป็นสตรีสาวสะคราญโฉม อ่อนหวานราวความฝันนางหนึ่ง
...สตรีไร้ฝันเอง
สตรีไร้ฝันเห็นการต่อสู้ของง้วนจับซาหังกับตา
สุดท้ายนางเห็นว่า นอกจากมีพลังฝีมือขั้นสุดยอดเช่นง้วนจับ-ซาหัง หรือว่ามีที่พึ่งพิงเช่นง้วนจับซาหัง ไม่เช่นนั้นอาศัยสตรีที่สูญเสียความทรงจำเช่นนางออกท่องยุทธจักร ยากจะมีผลบั้นปลายที่ดีได้
ดังนั้นนางไปเสาะหาง้วนจับซาหัง
ง้วนจับซาหังรู้จักนาง
และจดจำนางออก
มันทราบว่าสตรีนางนี้ทั้งมิใช่คนของจูกัวะซิงแซ และมิใช่คนของปึงเอ่งโทยและฉั่วเกีย ถึงกับไม่นับเป็น "พวกเดียวกัน"
แต่ง้วนจับซาหังเห็นว่านี่ไม่เป็นปัญหา
ขอเพียงยึดครองร่างกายสตรีนางนี้ แม้แต่จิตวิญญาณยังเป็นของมัน อย่าว่าแต่กระทั่งร่างกายยังยึดครองไว้ ต้องการจิตวิญญาณมาทำอะไร?
ง้วนจับซาหังหลังรับบาดเจ็บสาหัส ท่าทีแปรเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง
มันแตกต่างจากกาลก่อน
หลังจากที่ฆ่าผู้สันโดษภูษาฟ้า และพ่ายแพ้แก่จูกัวะซิงแซเป็น

คำรบสาม มันบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่งขึ้น

...วันเวลาเหลืออยู่ไม่มากนัก

...ไยไม่หาความสุขอย่างเต็มที่?

ดังนั้นมันปล่อยวางวิชาฝีมือ แสร้งสร้างสถานการณ์สืบต่อ แต่งัวนจับซาหังที่หลงเหลือแขนข้างหนึ่งกับดวงตาข้างหนึ่ง เพียงพึงตาต้องใจ และครองครองสตรีไร้ฝัน

และเนื่องด้วยมันเพียงหลงเหลือแขนข้างหนึ่งกับดวงตาข้างหนึ่ง มันจึงรักถนอมต่อไฟชีวิต และความสุขที่หลงเหลืออยู่ที่นี้

สตรีไร้ฝันก็เลือกมันเป็น "ที่พึ่งพิง"

นางละโมบต่อศักดิ์ฐานะในยุทธจักรของมัน

นางคิดร่ำเรียนวิชาฝีมือของมัน

ไม่เช่นนั้นชายชราผู้หนึ่งกับสตรีสาวนางหนึ่ง ซึ่งไม่ได้เพาะสร้างความสัมพันธ์มาก่อน ยังอยู่ร่วมกันเพื่ออะไร?

งัวนจับซาหังเห็นว่า นี่เป็นจุดเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในชีวิตของมัน

แต่มันไม่ล่วงรู้ว่า นั่นเป็นวิกฤติการณ์

หลังจากที่มันตีความเคล็ดวิชาของตำราอักษรดีรีจนแตกฉานค่อยทราบว่าข้อความที่นักพรตสามแส้อธิบายต่อมันล้วนแปลกปลอม

ดังนั้นมันรดไปเสาะหานักพรตสามแส้

มันคิดฆ่านักพรตสามแส้

นักพรตสามแส้บังเกิดความหวาดหวั่น ได้แต่บ่งบอกต้นสายปลายเหตุออกมาว่า มันได้รับคำสั่งฉั่วเกียให้ทำเช่นนี้

งัวนจับซาหังบังเกิดความอับจนปัญญา

มันปล่อยปละละเว้นนักพรตสามแส้

และไม่คิดจัดการกับฉั่วเกีย

มาตรว่าชีวิตของมันเกิดการเปลี่ยนแปลงเพราะฝึกปรือตำรา อักษรดีรีผิดพลาด แต่นี่จะทำอย่างไร เชี่ยวเกี่ยเสียชีวิตแล้ว ผู้สันโดษภูษาฟ้าตกตาย สตรีทอผ้าก็ตายตาม ส่วนมันก็ฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทดสำเร็จ ชีวิตเดินมากกว่าครึ่ง มือเหลือเพียงข้างหนึ่ง ดวงตาก็ไม่ครบถ้วน มันจะทำอย่างไรได้

ยังคงแล้วไปเถอะ

ง้วนจับซาหังเห็นว่า ความคิดเช่นนี้สร้างความปลอดโปร่งสบายแก่มัน

และเป็นสุขนิยมอย่างแท้จริง

วิกฤติการณ์มักแฝงการเปลี่ยนแปลง

ในการเปลี่ยนแปลงต้องเกิดวิกฤติการณ์ขึ้น

แต่การเปลี่ยนแปลงมิใช่วิกฤติการณ์

วิกฤติการณ์ก็มิใช่การเปลี่ยนแปลง

ง้วนจับซาหังไม่คิดแก้แค้นต่อฉั่วเกีย ซึ่งสั่งการให้นักพรตสามแส้แก้ไขข้อความในตำราอักษรกระบี่ ฉั่วเกียกลับคิดกำจัดง้วนจับซาหัง

ในเหตุการณ์ปรกติ คนธรรมดาผู้หนึ่งอาจมีโทสะต่อคนผู้หนึ่ง แต่ไม่ลงมือด้วยอำมหิต อาจเพาะความแค้นต่อคนผู้หนึ่ง แต่ไม่ลงมือสังหาร

แต่ว่าเมื่ออยู่ในแวดวงการเมือง ก็ไม่อาจตามใจท่านได้ ท่านไม่ลงมือ ผู้อื่นอาจลงมือก่อน ท่านไม่อำมหิตพอ อาจถูกทำลายล้างด้วยอำมหิต

ยามศึกสงครามก็เป็นเช่นเดียวกัน

ดังนั้นอำนาจทางการเมืองยิ่งใหญ่หลวง ทำให้ผู้คนเปลี่ยนเป็นเปลือกนอกยิ่งสุขภาพ จิตใจยิ่งชั่วร้าย

การศึกสงครามทำให้ผู้คนไม่คล้ายเป็นผู้คน
ง้วนจับซาหังก็อำมหิตยิ่ง
แต่มันเป็นนักบู๊
มันจะอย่างไรไม่ใช่นักการเมือง
ดังนั้นมันไม่อำมหิตพอ
...อย่างน้อยอำมหิตไม่ลึกซึ้งพอ
วันนี้ฉั่วเกียมอบหมายให้ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงแห่งกรมราชทัณฑ์ ไปยังง้วนฮู่ (ตึกตระกูลง้วน)
ฉั่วเกียยังเชื้อเชิญท่านเจ้าน้อยกระบี่โลหิตปึงเอ่งโทยร่วมทาง
ยังมีผู้ติดตามอีกจำนวนหนึ่ง
ทั้งหมดเดินทางมา "แสดงความยินดี" ต่อง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังมีความดีความชอบในการสกัดฆ่าฟันผู้สันโดษ-ภูษาฟ้า ฉั่วเกียจึงนำความกราบทูลต่อฮ่องเต้ ดังนั้นฮ่องเต้ทรงแต่งตั้งง้วนจับซาหังเป็นแม่ทัพใหญ่ค้ำฟ้า

ทรงพระราชทานเกราะทองชุดหนังงูเหลือม
หมวกเงินเกริกไกร
น้ำอมฤตสามจอก
หมวกเกราะชุดยาวสามารถสวมใส่ในภายหลัง
แต่สรามิอาจไม่ดื่มทันที

ง้วนจับซาหังมองดูขุมกำลังของผู้คนที่มา "แสดงความยินดี" พวกมันประกอบด้วยหัวหน้าหน่วยทะเลงั้งชงฮือ หัวหน้าหน่วยจ้างวานลี้แจ้ฮือ หัวหน้าหน่วยค้ำยันคุกอ้วง เจ้าคุ้มกันภัยเฮ้งชั่ง-ขวยเทพเจ้าเปิดปิดชีคงชั้งฮุ่ย ท่านเจ้าน้อยกระบี่โลหิตปึงเอ่งโทย จอหงวนบู๊เตียโป่วลุ้ย หัวหน้าหมู่ตึกบุปผาร่วงเอี๊ยบผักเสก และองครักษ์มือกระบี่อีกเจ็ดคน

ง้วนจับซาหังลอบทอดถอนใจ
...นี่มีอันใดน่า "แต่งตั้ง"?
...ยิ่งไม่เห็นมี "เกียรติยศ" อันใด?
เกรงว่าหลังการแต่งตั้ง จะเกิดปัญหายุ่งยากตามมาอีกมากหลาย

ปึงเอ่งโทยกลับปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า กล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อง้วนเหลา (ผู้เฒ่าแซ่ง้วน) นับแต่นี้ต้องเจริญรุ่งเรือง ก้าวหน้าในหน้าที่ราชการ นี่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดี ยังมิรีบดื่มน้ำอมฤตอีก?"

ง้วนจับซาหังได้แต่ดื่มลงไป
พอดื่มก็จบสิ้นแล้ว
อย่างน้อยมันเองทราบว่า มันต้องจบสิ้นแล้ว
เมื่อดื่มน้ำอมฤตจอกแรกไม่มีเรื่องราวใด
จอกที่สองดื่มถึงกลางคัน ง้วนจับซาหังพลันหยุดชะงักลง
ปึงเอ่งโทยหยีตาลง
องครักษ์มือกระบี่ทั้งเจ็ดเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่อย่างลืมตัว
ง้วนจับซาหังกลับแหงนหน้าร้องดังๆ ว่า
"เพาเพา เจ้าไปเถอะ"
สุ้มเสียงถ่ายทอดไปไกลโข
คนในบริเวณน้อยคนที่เข้าใจความหมายของมัน
และไม่กล้าถามไถ่
ทั้งนี้เพราะง้วนจับซาหังยังไม่ได้ดื่มน้ำอมฤตจอกที่สามลงไป

คนผู้นี้แม้เพียงหลงเหลือแขนข้างหนึ่งและดวงตาข้างหนึ่ง ยังเป็นบุคคลที่ไม่อาจประมาทดูแคลนได้

มิใช่หรอกหรือ มีบ้างบางคนมีสภาพเฉกเช่นไม้ใกล้ฝั่ง เป็นอัมพาตพิการ แต่ผู้มีอำนาจยังคุมขังพวกเขาอยู่ภายในคุก หรือเฝ้า

ควบคุมโดยเข้มงวด แสดงว่าในโลกมีวีรบุรุษที่ไม่ชราจริงๆ

ในที่สุดง้วนจับซาหังดื่มน้ำอมฤตจอกที่สามลงไป

พิษกำเริบแล้ว

พวกมันไม่กล้าให้ง้วนจับซาหังดื่มสุราพิษที่ออกฤทธิ์รุนแรง

แต่หากออกฤทธิ์ไม่รุนแรงพอ ก็ไม่อาจแทรกซึมทำร้ายง้วน-จับซาหัง

ดังนั้นพวกมันให้ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงนึกหาวิธี

ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงเห็นว่า มีแต่ขอรับตัวยาจากอุนซัวกงแห่งร้านเล่ายี่ห้อ

แต่อุนซัวกงดื้อรั้นแข็งกร้าว ครั้งกระโน้นแฮ่โฮ้วสี่จับอิดยังไม่อาจเกลี้ยกล่อมให้มันลงมือ

สุดท้ายเป็นผู้บัญชาการกรมราชทัณฑ์รุดไปเจรจาด้วยตัวเองบ่งบอกว่าต้องการใช้ยาพิษมาจัดการกับง้วนจับซาหัง

อุนซัวกงค่อยรับปาก

ทั้งนี้เพราะมันบังเกิดความเคียดแค้นต่อง้วนจับซาหังเช่นกัน

ที่แล้วมามันเข้าใจผิดคิดว่า อุนตี่สังกัดร้านเล่ายี่ห้อถูกง้วนจับ-ซาหังฆ่าทิ้ง

...อุนตี่ความจริงตายในเงื้อมมือแฮ่โฮ้วสี่จับอิด

ดังนั้นอุนซัวกงยินยอมมอบพิษสามจอกเซียนออกไป

จอกแรกไม่เมามาย

จอกสองยิ่งกลมกล่อม

จอกสามจบชีวิต

ดังนั้นตั้งชื่อว่าสามจอกเซียน

...สุราสามจอกตกถึงท้อง ไม่กลายเป็นภูตผีก็กลายเป็นเซียน

ลักษณะของสามจอกเซียนคือ

สุราจอกแรกไม่มีพิษ

สุราที่ไม่มีพิษ ไม่ว่าผู้ใดก็ดื่มได้ อย่างมากเพียงเมามาย ไม่ถึงกับเสียชีวิต

สราจอกที่สองมีพิษ

เป็นพิษร้ายแรง

แต่ไม่ออกฤทธิ์ในบัดดล

สุราพิษที่ไม่ออกฤทธิ์ แม้แต่ง้วนจับซาหังดื่มลงไป ยังไม่พบเห็นสิ่งผิดปรกติ

สุราจอกที่สามก็ไม่มีพิษ แต่สามารถแปรสภาพของสุราจอกแรกเป็นสุราพิษ และสามารถกระตุ้นพิษร้ายของสุราจอกที่สองออกฤทธิ์ขึ้นมา

นจึงน่ากลัวที่สุด

รอจนผู้คนพบว่าผิดท่า ทุกประการก็ไม่สามารถแก้ไขได้

ไม่สามารถรักษาเยียวยาได้

ดังนั้นง้วนจับซาหังถูกพิษแล้ว

มันพอพบว่าถูกพิษ ทางหนึ่งใช้กำลังภายในสะกดพิษร้ายไว้ทางหนึ่งต่อสู้ดิ้นรน

แต่คนทั้งหมดล้วนจู่โจมใส่มัน รวมทั้งบุคคลที่เคยอยู่ในสังกัดมันตลอดจนผู้ที่มันอบรมสั่งสอน ยิ่งแก่งแย่งความดีความชอบ รีบร้อนแสดงออก ปรารถนาใคร่สับร่างมันเป็นหมื่นท่อน ช่วงชิงความดีความชอบไป

ง้วนจับซาหังทราบแต่แรกว่า ฉั่วเกียไม่ปล่อยให้มันครองอำนาจ แต่ไม่ล่วงรู้ว่าการฆ่าฟันจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

กะทันหันถึงเพียงนี้

สร้างความไม่ยินยอมพร้อมใจแก่ผู้คนถึงเพียงนี้

ดังนั้นง้วนจับซาหังต่อสู้ถึงที่สุด

มันทราบว่ายากรอดพ้นจากความตาย แต่ไม่ยอมจบชีวิตในเงื้อมมือชนชั้นมุสิกเหล่านี้

มันสู้พลางล่าถอยพลาง ล่าถอยเข้าสู่ตึกง้วนฮู่

หนึ่งเดียวที่สร้างความปลาบปลื้มยินดีคือ สตรีไร้ฝันไม่อยู่แล้ว นางจากไปแล้ว

ง้วนจับซาหังคลายใจลง ทั้งนี้เพราะมันมอบหมายเรื่องสำคัญที่สุดแก่นางแล้ว

มันต่อสู้พลางล่าถอยพลาง

มันรับบาดเจ็บหลายแห่ง

แต่ก็ล่าถอยเข้าห้องไป

ปึงเอ่งโทยพลันตวาดว่า

"ทั้งหมดหยุดมือก่อน"

คนทั้งหมดหยุดชะงักลงตามเสียง

ปึงเอ่งโทยยังสั่งให้ทั้งหมดล่าถอยออกจากห้องไป

...หรือว่าเด็กน้อยนี้กล้าต่อสู้กับเราตัวต่อตัว?

...เด็กน้อยนี้บังอาจกล้าถึงเพียงนี้?

ง้วนจับซาหังอดเคลือบแคลงสงสัยมิได้

แต่นี่มิใช่การท้าสู้

หากแต่เป็นการแลกเปลี่ยน

ปึงเอ่งโทยเสนอเงื่อนไขออกมาว่า

"ท่านเขียนวิธีฝึกลมปราณฝันอัปยศและวิชาเกาทัณฑ์รันทดออกมา ข้าพเจ้าจะเปิดโอกาสให้ท่านทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป"

ชายหนุ่มที่หน้าตาหล่อเหลาประดุจหยกผู้นี้ถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

คำตอบของง้วนจับซาหังคือ
"ไม่รับปาก"
ปึงเอ่งโทยขมวดคิ้วกล่าวว่า
"ท่านไม่รู้จักดีชั่วจริงๆ"

"ทั้งนี้เพราะหากเราเขียนให้แก่ท่าน ท่านรังแต่เข่นฆ่าสังหารเราเร็วกว่าเดิม"

ปึงเอ่งโทยเพียงกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้ายังไม่อาจปล่อยให้ท่านตกตายในบัดดล"

ง้วนจับซาหังกระซากเสียงว่า

"พวกเจ้าเหล่าคนต่ำช้า ที่ฉวยโอกาสเพลิงไหม้ลงมือปล้นสะดม เราจะไม่ให้พวกเจ้าสมมาดปรารถนาเด็ดขาด"

การกลุ้มรุมจู่โจมเปิดฉากขึ้นอีกครา

องครักษ์มือกระบี่ทั้งเจ็ด และที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล้วนเข่นฆ่าเข้ามา

เนื่องด้วยพิษร้ายแรงกำเริบขึ้น ง้วนจับซาหังยากจะยืนหยัดอยู่นานได้ พอเห็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ร่วมกลุ้มรุมมัน พลันทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"แล้วไปเถอะ เรามีศิษย์เช่นเจ้า ชั่วชีวิตนี้ไม่อาจทัดเทียบเปรียบกับจูกัวะเซี่ยวฮวยได้"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"พลังฝีมือของเขายังกล้าแข็งกว่าสุนัขรับใช้ของจูกัวะซิงแซทุกคน ไฉนสู้มันไม่ได้?"

ง้วนจับซาหังทอดถอนใจ กล่าวว่า

"แต่ผู้ที่ผู้อื่นฝึกอบรมขึ้นเป็นศิษย์ ที่เราฝึกอบรมออกมาเป็นเดียรัจฉาน"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่กล่าววาจาแล้ว

แต่มันใช้วิชาส่งเสียงทางท้องอันพิเศษเฉพาะของสำนักสุขนิยมกล่าวให้ง้วนจับซาหังได้ยินเพียงลำพังว่า

"หากท่านถ่ายทอดเคล็ดวิชาของเกาทัณฑ์รันทดแก่เรา เราเห็นแก่พระคุณถ่ายทอดฝีมือ จะลอบคุ้มครองท่าน ชักนำให้หลบหนีจากที่นี้"

ง้วนจับซาหังกลับหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"หากถ่ายทอดวิชาเกาทัณฑ์แก่เจ้า เรามิสู้ตกตาย พวกเจ้าล้วนเป็นชนชั้นฉวยโอกาสวางเพลิง อาศัยเหตุการณ์ชุลมุนปล้นชิงทรัพย์"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอับอายกลายเป็นโทสะ ลงมือโดยไม่ไว้ไมตรีอีก

ง้วนจับซาหังต่อให้มีพลังฝีมือสูงล้ำ จนใจที่หลงเหลือเพียงหนึ่งแขนหนึ่งดวงตา อาการบอบช้ำยังไม่ทุเลา ทั้งยังถูกพิษร้ายแรงต้องต่อสู้กับศัตรูพวกมาก เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจรับมือสืบไป แต่ด้วยพลังฝีมือของมัน ต่อให้ต้องถูกปลิดปลง ปึงเอ่งโทยและหน่วยงานสะพานก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง

ทันใด กระเบื้องหลังคาถูกกระแทกทลาย คนผู้หนึ่งทะลวงผ่านช่องแตกบนหลังคาลงมา ตวาดว่า

"หยุดมือ"

ปึงเอ่งโทยกวาดตามอง พอพบเห็นผู้มา ต้องส่งเสียงร้องด้วยความยินดี

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ ในที่สุดท่านมาแล้ว เจ้าผู้นี้ถูกพวกเราล้อมกักไว้ ท่านยังมิรีบล้างแค้นให้แก่อาจารย์อีก?"

ง้วนจับซาหังพอฟัง ก็ทราบว่าตัวเองจบสิ้นแล้วจริงๆ

หากเป็นยามปรกติ มันไม่เกรงกลัวชนชั้นผู้เยาว์เช่นเฮ้งเซี่ยว-เจียะ แต่วันนี้เวลานี้ สภาพแวดล้อมเช่นนี้ อารมณ์ความรู้สึกเช่นนี้ ไม่ถึงรอบที่มันไม่หวาดหวั่นแล้ว

...หรือว่าผู้สันโดษภษาฟ้าผู้ล่วงลับมีญาณอันศักดิ์สิทธิ์ ชักนำผู้เป็นศิษย์รุดมาปลิดชีวิตมัน?

ที่แต่ที่เหนือความคาดหมายง้วนจับซาหัง ทั้งยังนอกเหนือความคาดหมายของปึงเอ่งโทยคือ เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับตวาดว่า

"เขาเป็นผู้ห้าวหาญ มาตรว่าครึ่งบ้าคลั่ง แต่ไม่อาจฆ่าเขาเช่นนี้ เขาผู้นี้ปล่อยให้ข้าพเจ้าจัดการ หากฆ่าเขาไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ไม่มีชีวิตอยู่สืบไป"

ปึงเอ่งโทยร้องเพ้ยกล่าวว่า

"สถานการณ์ที่นี้กำหนดแน่นอนแล้ว ไหนเลยปล่อยให้ท่านก่อกวนรังควานได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันซัดพุ่งหินออกสี่ก้อน

ไม่ได้ซัดใส่ผู้คน

หากแต่ซัดใส่เสาห้อง

ก้อนหินกระแทกใส่เสาห้อง ไม้ระแนงที่รองรับเสาก็พังครืนลง

ห้องหับยุบทลายลง

ขณะเดียวกัน ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน เปลวอัคคีพวยพุ่งจับขอบฟ้า ลูกเกาทัณฑ์ระดมยิงมาดุจห่าฝน

ปึงเอ่งโทยกริ่งเกรงติดกับ รีบสั่งการให้ทุกผู้คนคุ้มครองตน เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับคุ้มกันง้วนจับซาหังทะลวงฝ่าออกไป

ด้วยพลังฝีมือที่สูงล้ำของทั้งสอง ย่อมไม่มีผู้ใดต้านติด ในที่สุดทะลวงฝ่าออกจากตึกง้วนฮู่ หลบหนีสู่ท้องทุ่งร้าง

ตามรายงานยังมีมือดีคอยซัดอาวุธลับ รัวม้าล่อ เบิกทางให้แก่

ทั้งสอง

ปึงเอ่งโทยลอบอกสั่นขวัญแขวน ใช้คนบุกฝ่าไปสืบเสาะดูวุ่นวายอยู่ครู่ใหญ่ ค่อยทราบว่าศัตรูถอนกำลังไปอย่างเงียบงันแล้ว

ยามนั้นขันทีชราบี้กงกงเดินทางมาถึง

ปึงเอ่งโทยกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"พวกเราวางแผนเตรียมการอย่างยากเย็น คิดไม่ถึงเฮ้งเซี่ยว-เจียะหันอาวุธกลับมา ช่วยเหลืองัวนจับซาหัง ซึ่งเป็นศัตรูสังหารอาจารย์ไป ทำลายแผนการใหญ่โดยสิ้นเชิง"

บี้กงกงถามถึงสภาพเหตุการณ์ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏกาย คำพูดที่กล่าว ตลอดจนลักษณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะล่าถอย สุดท้ายจึงกล่าว

"เราเห็นว่าไม่แน่นัก เฮ้งเซี่ยวเจียะช่วยเหลืองัวนจับซาหังไปเพื่อต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายกับซือเจ่กของมันตามวิธีการของนักสู้ หาใช่คิดร่วมมือกับมันไม่ หากมันยินยอมเปลี่ยนแปลงจากอาวุธเป็นแพร-พรรณกับงัวนจับซาหัง จึงเป็นบุคคลที่น่ากลัว หากเช่นนั้นมันเพียงเป็นวีรบุรุษผู้กล้าคนหนึ่ง จุดอ่อนของวีรบุรุษคืออวดตนเป็นวีรบุรุษ ข้อบกพร่องของผู้ห้าวหาญคือมีใจห้าวหาญเกินไป ไม่ควรแก่การหวาดวิตก"

ปึงเอ่งโทยเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นกำลังซุ่มซ่อนของมันมาจากที่ใด?"

บี้กงกงรับประทานถั่วยี่สงเม็ดหนึ่ง ดื่มสุราอีกหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"นั่นเป็นคนในหมู่คณะสร้างฝัน และบริวารของหอลมพิรุณโปรย ซึ่งเคยสังกัดมัน ยังมีมือดีที่มาจากต่างถิ่น...ดูท่าการกลับเข้านครหลวงของเฮ้งเซี่ยวเจียะ มีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง ผ่านการวางแผนไว้แต่แรก แตกต่างกับกาลก่อนราวคนละคน มันจะอย่างไรมีประสบการณ์บู๊ลิ้มเพิ่มพูน มาตรว่าบุรุษหนุ่มยังอวดความกล้าหาญ ถือดีที่เข้มแข็ง แต่ไม่อาจประมาทดูแคลนได้"

ปึงเอ่งโทยค่อยกลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็น กล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าหมายความว่า...เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคิดล้างแค้นแทนซือแป๋ เพียงแต่มันไม่ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม หรือฉวยโอกาสฆ่าฟันเท่านั้น?"

"ใช่แล้ว"

"มันสามารถฆ่างั้วนจับซาหังหรือ?"

"ไม่แน่นัก"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"นั่นไม่เป็นไร จะอย่างไรงั้วนจับซาหังสามารถฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะมันถูกพิษรับบาดเจ็บ เกรงว่าไม่อาจมีชีวิตยืนยาว หากแม้นกำจัดฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะให้แก่พวกเรา เท่ากับขจัดขวากหนามประการหนึ่ง หากว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะฆ่ามันได้ ทกประการก็ดำเนินไปตามแผน ตราบใดที่แป๊ะโซ้วปวยยังอยู่ เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อาจกระทำการใดได้"

ปึ้กงกงคิดกล่าวกระไร แต่แล้วอาการหอบหืดที่แล่นขึ้นมา สะกดจนมันไม่อาจกล่าววาจาได้

มันสูดได้กลิ่นอายของผู้ชรานั้นอีกครา คล้ายปรากฏสัตว์ประหลาดสมัยดึกดำบรรพ์ เดินคุกคามเข้าหามัน

ปึงเอ่งโทยที่เบื้องหน้าอายุเยาว์ยิ่ง ดวงตา เค้าใบหน้าล้วนเป็นประกายอันสดใส

ที่เบื้องนอกมหมะ

ยังมีม่านวิกาลที่ใกล้คลี่กางลง

สนธยาแล้ว

3 ยามวิกาล

ยามวิกาล

วิกาลกลางหิมะ

ใต้เท้าเป็นน้ำแข็ง

พสุธาอ้างว้างเลือนราง

แต่ง้วนจับชาหังคล้ายได้ยินเสียงของมัจฉาดังมาในระหว่างเสียงชายเสื้อปะทะลมของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ง้วนจับชาหังชมชอบราตรีกาล

ทั้งนี้เพราะยามราตรีค่อนข้างไม่มีชีวิตชีวา

มันไม่ชมชอบการมีชีวิตชีวาเกินไป

แต่วันนี้มันกลับมุ่งหวังอย่างแรงกล้าให้มีชีวิตชีวา ภาวนาว่ามีหนทางอยู่รอด

ทั้งนี้เพราะมันมีความหวังของการมีชีวิตอยู่รำไร

เพียงแต่มันคาดคิดไม่ถึงว่า โอกาสเช่นนี้เป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะหยิบ

ยื่นให้แก่มัน

ง้วนจับซาหังเคยได้ยินชื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่ไม่เคยพบพานมา

...คนเบื้องหน้านี้หรือที่จู่โจมสังหารโป่วจงจือซึ่งมีพลังฝีมือกล้าแข็ง กุมอำนาจสำคัญในนครหลวงอยู่ในมือ?

...เด็กน้อยนี้หรือที่พอเข้าสู่นครหลวง ก็ช่วยเหลือผู้เหี้ยมหาญโซวมั่งจิ้ม ไต่เต้าขึ้นเป็นผู้นำคนหนึ่งของหอลมพิรุณโปรยอย่างรวดเร็ว?

...นี่หรือคือศิษย์ที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าฝึกอบรมขึ้น?

...ศิษย์ที่มันฝึกอบรมไฉนไม่อาจเทียบเท่าศิษย์ของจูกัวะเซี่ยวฮวย และผู้สันโดษภูษาฟ้าแม้แต่น้อย?

กับประการนี้ มันได้แต่ดัดพ้อชะตา

ง้วนจับซาหังรับบาดเจ็บสาหัส

พิษร้ายกำเริบขึ้น

แต่มันไม่ยอมก้มหัวให้แม้แต่น้อย มันถามว่า

"เจ้าไฉนช่วยเหลือเรา?"

...ยื่นมือช่วยโดยไร้สาเหตุ ไม่ล้างแค้นแทนชือแป้ ต้องมีจุดมุ่งหมายแน่นอน

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่าน เพราะคิดฆ่าท่าน"

"ว่ากระไร?"

"ข้าพเจ้าคิดล้างแค้นแทนชือแป้ ที่ตายในเงื้อมมือท่าน"

ง้วนจับซาหังเข้าใจแล้ว

บุรุษหนุ่มผู้นี้จะเป็นอย่างไรเป็นคนของสำนักสุขนิยม

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ต้องการให้มันตายเยี่ยงสุนัขตัวหนึ่ง

ง้วนจับซาหังถามว่า

"อาศัยเจ้าเพียงลำพัง สามารถฆ่าเราได้?"

"ฆ่าไม่ได้ก็ต้องฆ่า"

"เจ้าไม่กลัวเราฆ่าเจ้าหรือ?"

"กลัว"

ง้วนจับซาหังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เมื่อกลัวยังช่วยเหลือเรา? เจ้าสมควรร่วมมือกับคนเหล่านั้นจู่โจมสังหารเราจึงถูกต้อง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ที่ท่านผิดอย่างมหันต์คือ ไม่สมควรต่อสู้กับซือแป๋เรา ก่อนที่ท่านผู้เฒ่าจะฟื้นฟูพลังฝีมือ ทั้งยังฆ่าท่านผู้เฒ่า แต่ก่อนที่ท่านจะฆ่าท่านผู้เฒ่า จะอย่างไรกระทำเรื่องค่อนข้างถูกต้องประการหนึ่ง ท่านคลายจุดให้แก่ท่านผู้เฒ่า เปิดโอกาสให้ท่านผู้เฒ่าต่อสู้ยุติธรรม"

เขาใช้สายตาที่กระจ่างสุกใสมองดูง้วนจับซาหัง กล่าวสืบต่อ

"ดังนั้นข้าพเจ้าก็จะต่อสู้กับท่านอย่างยุติธรรม"

ง้วนจับซาหังพลันบังเกิดความประหวั่นใจอยู่บ้าง

มันรู้สึกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะคลับคล้ายปึงเอ่งโทยที่ลึกซึ้ง แต่ดูไปบริสุทธิ์น่ารักกว่าผู้นั้นอยู่บ้าง

มีคนบอกว่าบุรุษหนุ่มรุ่นนี้สู้ยุคก่อนไม่ได้ แต่ในความเห็นของมันตอนนี้ บุรุษหนุ่มรุ่นนี้น่ากลัวกว่ายุคก่อน

มันลบความหวาดหวั่นพรั่นพรึงไปจากใจในบัดดล

มันคือง้วนจับซาหัง

มันไม่หวาดหวั่น

มันไม่ระย่นย่อ

...เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ มันไม่อาจมีความหวาดหวั่นระย่นย่อได้

ดังนั้นง้วนจับซาหังกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ฟังดูคล้ายกับว่า เจ้าอยู่ในเหตุการณ์ต่อสู้ที่วัดเล่าลิ้มยี่ก็มิปาน"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ไม่ เป็นอาตมาอยู่ในวัดเล่าลิ้มยี่"

ง้วนจับซาหังมิต้องเหลียวหน้าไป ก็ทราบว่านั้นเป็นใคร

ผู้มาเป็นลุ้ยติ่งโหวที่ครองเพศบรรชิต ใช้ฉายาเล่าลิ้มเซี่ยงซือ

ที่แท้เฮ้งเซี่ยวเจียะออกนอกกำแพงใหญ่ กลับเข้านครหลวง ทั้งยังเชื้อเชิญเท็กลื้อ (คำด่าหลวงจีนเป็นลาโง่หัวล้าน) เฒ่าผู้นี้มา

ง้วนจับซาหังสูดลมหายใจลึกๆ ฝืนสะกดข่มพิษร้าย ตลอดจนอาการบาดเจ็บเอาไว้ กล่าวว่า

"ตกลง ผู้คนมาครบถ้วนแล้วหรือไม่ หากมาครบถ้วนก็ลงมือเถอะ เรารำคาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว"

"ไม่"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสอดคำขึ้น กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ท่านถูกพิษ หลั่งโลหิต ข้าพเจ้าจะรอจนท่านขจัดพิษห้ามโลหิตแล้วค่อยต่อสู้"

กล่าวจบทรุดนั่งลง

ง้วนจับซาหังตะลึงลานกับที่

เฮ้งเซี่ยวเจียะปรายตาบอกใบ้ให้ง้วนจับซาหังมิต้องกริ่งเกรงกังวล

ง้วนจับซาหังฉุกคิดขึ้น...ไม่ว่าเจ้าคิดเล่นลวดลายใด เจ้าให้เราขจัดพิษรักษาบาดเจ็บ หรือเรายังไม่กล้าด้วย?

มันทรุดนั่งลงจริงๆ

นั่งขัดสมาธิโคจรพลัง

รีดเร้นพิษรักษาบาดเจ็บ

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็หลับตาทั้งสองลงอย่างแช่มช้า

เฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายคิดสงบจิตใจ เพาะสร้างกำลัง สำหรับการต่อสู้ครั้งสำคัญในอีกไม่นานนัก

ผู้ที่พิทักษ์คุ้มครองให้แก่ทั้งสอง กลับเป็นลุ้ยติ่งโหว

ง้วนจับซาหังที่พลังการฝึกปรือลึกล้ำ

พิษเป็นพิษที่น่ากลัว แต่ขอเพียงเปิดโอกาสแก่มัน ให้เวลาแก่มันสักครู่หนึ่ง มันก็สามารถสะกดพิษร้ายไว้ชั่วคราว

หากเปรียบเปรยพิษร้ายเป็นสิ่งปฏิกูล เปรียบเปรยร่างกายเป็นบ้านช่อง อย่างนั้นเท่ากับกวาดสิ่งปฏิกูลไปยังซอกมุมที่ผู้คนไม่สังเกตสนใจ ไม่ปล่อยให้อุจาดบาดตา แต่หาได้ขจัดไปโดยสิ้นเชิงไม่

มันยังสะกดอาการบาดเจ็บไว้ชั่วคราว หากยังเปรียบเปรยร่างกายเป็นบ้านช่อง สามารถเปรียบเปรยอาการบาดเจ็บเป็นรอยแตก เท่ากับเป็นการอุดรอยปริแตก ลงรักเอาไว้ แต่มิใช่ตกแต่งซ่อมแซมอย่างถ่องแท้

จากนั้นง้วนจับซาหังลุกขึ้นยืน กล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"เจ้าลงมือได้แล้ว ภายในสามกระบวนท่า หากเราฆ่าเจ้าไม่ได้ เราจะจัดการกับตัวเอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า กล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"สามกระบวนท่าน้อยเกินไป"

ทันใด ง้วนจับซาหังตวาดร้องเพ้ยคำหนึ่ง

ปรากฏเกาทัณฑ์ลมปราณสายหนึ่ง แหวกพุ่งใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างเร่งร้อน

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันชักดาบ

เพียงดาบเดียวเท่านั้น

เขาแนบดาบกับข้างแก้ม

เกาทัณฑ์ลมปราณพุ่งจู่โจมใส่ตัวดาบ
ตัวดาบกระแทกใส่ข้างแก้ม
ที่มุมปากเฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏโลหิตสายหนึ่งไหลซึมออกมา
เพิ่งกระบวนท่าเดียวเท่านั้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะฟันออกดาบหนึ่ง

ใช้ออกด้วยเพลงดาบคะนึงหา

เฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ห่างจากง้วนจับซาหังวาเศษ แต่ดาบนี้คล้ายฟาดฟันลงยังศีรษะก็มิปาน

ง้วนจับซาหังร้องคำ "ประเสริฐ" ยกมือขึ้นขวางกัน

ท่ามือของมันคล้ายใช้ออกด้วยเพลงไม้เท้าเส้นเดียว

กระแสลมดาบพอพุ่งผ่าน แขนเสื้อขาดเป็นทาง

บนต้นแขนของมันปรากฏบาดแผลสายหนึ่งขึ้น

ทั้งสองประมือกระบวนท่าหนึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะกระอักโลหิตเล็กน้อย ง้วนจับซาหังหลั่งเลือดที่ต้นแขน นันเป็นสภาพที่คู่คี่ก้ำกึ่ง

ง้วนจับซาหังขณะจะจู่โจมตอบโต้ แต่แล้วผิวน้ำแข็งใต้เท้าปริแตกออก ฝ่ามือคู่หนึ่งคว้าจับข้อเท้าของมันไว้ มีคนส่งเสียงร้องในวารีใต้ผิวน้ำแข็งว่า

"รีบด่วน รีบลงมือฆ่ามัน..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะมีปฏิกิริยาเคลื่อนไหว พร้อมกับตวาดว่า

"ไม่อาจลอบทำร้าย"

เขาลงมือในบัดดล

แต่มิใช่ลงมือฆ่าง้วนจับซาหัง

เฮ้งเซี่ยวเจียะซัดพุ่งดาวบินออกสองดวง ล้วนซัดต้องมือคู่ที่คว้าจับสองเท้าของง้วนจับซาหัง

มือคู่นั้นคลายนิ้วจากการคร่ากุม คนผู้หนึ่งทลายผิวน้ำแข็งขึ้น

มาอย่างรีบร้อน ลอยตัวอยู่กลางอากาศ

ง้วนจับซาหังคำรามด้วยโทสะ ขณะจะลงมือ เฮ้งเซี่ยวเจียะก็เหินร่างถึงเบื้องหน้ามัน

ง้วนจับซาหังตวาดว่า

"หลีกไป"

มันพบว่าผู้ที่ลอบทำร้ายมันเป็นศิษย์ของมัน

เป็นกู่ทิซา (สามเหล็กกล้า)

มีแต่มือเหล็กของกู่ทิซา จึงคว้าจับเท้าของมันได้

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ฉวยโอกาสซ้ำเติมคน

ไม่ได้ฉวยโอกาสฆ่าง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังทราบดีว่า กู่ทิซากริ่งเกรงถูกมันไล่ล่าฆ่าจนสิ้นซาก ดังนั้นฉวยโอกาสที่มันต่อสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ ลงมือลอบทำร้าย

ง้วนจับซาหังแม้ทำร้ายศิษย์ของตัวเองหลายคน แต่ยังเดียดแค้นชิงชังศิษย์ที่มันฝึกอบรมขึ้นลอบทำร้ายมัน

...รสชาติของการถูกพวกเดียวกันลอบทำร้ายยากที่จะทนทานรับได้

เมื่อครู่หากเฮ้งเซี่ยวเจียะจู่โจมลงมืออย่างสุดกำลัง มันคงไม่มีโอกาสรอดชีวิตได้

ดังนั้นมันลงมือต่อกู่ทิซาด้วยโทสะ

มันงอนิ้วดีดออกปรากฏพลังลมสายหนึ่งจู่โจมใส่กู่ทิซาอย่างหักโหม

เป็นเกาทัณฑ์ดรรชนี ซึ่งดัดแปลงจากวิชาเกาทัณฑ์รันทด

นับตั้งแต่ง้วนจับซาหังตีความของเกาทัณฑ์รันทดจนแตกฉาน ตัวมันก็กลับกลายเป็นเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง

ยามยกมือวางเท้า ใช้กระบวนท่วงท่า ล้วนแล้วแต่เป็นเกาทัณฑ์

เกาทัณฑ์ที่ยิงตรงๆ ออกไป
เกาทัณฑ์ที่แหวกพุ่งด้วยพิโรธ
เมื่อเป็นเช่นนี้ นิสัยใจคอของมันกลับเปิดกว้าง ความประพฤติก็เปิดเผย แตกต่างกับกาลก่อนที่ลึกซึ้งใจแคบ

กาลก่อนมันฝึกเคล็ดวิชาตำราอักษรคีรีผิดพลาด ทำให้นิสัยใจคอของมันประหลาดพิกล จากนั้นคร่ำเคร่งฝึกลมปราณฝืนอัปยศ นิสัยใจคอยิ่งเปลี่ยนเป็นชั่วร้าย แต่หลังจากตีความเกาทัณฑ์รันทดจนแตกฉาน ตัวมันก็เป็นเกาทัณฑ์ที่มุ่งตรงไป ไม่ขอมีชีวิตอย่าลดเลี้ยวเคี้ยวคด

ยามนี้มันคิดฆ่ากู่ทิซา
แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่หลีกทาง
เข้าชักกระบี่
ชักกระบี่ต้านเกาทัณฑ์นี้
เป็นกระบี่สลายวิญญาณ

หิมะตกลงอีกครา
เป็นหิมะเบาบาง
เฮ้งเซี่ยวเจียะรับเกาทัณฑ์ของง้วนจับซาหังไว้อีกเกาทัณฑ์หนึ่ง
คนทั้งสองล้วนจมลงในชั้นน้ำแข็ง

คราครั้งนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้หลั่งโลหิตจากมุมปาก หากแต่กระอักโลหิต

เป็นโลหิตสีแดงฉาน
แต่หิมะน้ำแข็งที่ง้วนจับซาหังอาศัยอยู่ ก็ชโลมด้วยสีแดง
เป็นโลหิตสดๆ
ทั้งสองล้วนรับบาดเจ็บ

รับบาดเจ็บไม่น้อย

มาตรว่าไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้จู่โจมถูกฝ่ายตรงข้าม แต่อาการบาดเจ็บมิอาจบอกว่าไม่สาหัส

ก่ทิซาพอลอบทำร้ายไม่สำเร็จ ก็โลดแล่นหลบหนี

มันคิดส่งข่าวต่อปึงเอ่งโทย ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินและพวกลุ้ยติ่งโหวไล่ติดตามไป

ท่านคิดยับยั้งมิให้กู่ทิซาทำเช่นนี้

ที่ห่างไปมีธงที่เขียนคำ "สุรา" โบกพัดพลิ้ว

ประตูเมืองของนครโบราณเห็นรำไร

ทันใด แว่วเสียงขลุ่ยลอยล่องมาตามลม

เสียงขลุ่ยโศกซึ้งรันทด

ง้วนจับซาหังตวาดถามว่า

"เจ้าไฉนคิดช่วยเหลือมัน? ช่วยด้วยจุดประสงค์ใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะย้อนถามว่า

"ท่านไฉนคิดฆ่ามัน?"

"มันเป็นศิษย์ของเรา เราคิดฆ่าก็ฆ่า"

"ท่านเพียงเป็นซือแป๋ของมัน ไม่อาจคิดฆ่าก็ฆ่า ท่านเมื่อเช่นฆ่าศิษย์ตามอำเภอใจ ศิษย์ก็สามารถฆ่าท่านโดยเปิดเผย"

ง้วนจับซาหังถามว่า

"อย่างนั้นเจ้าไฉนช่วยเหลือเรา?"

"ข้าพเจ้าคิดฆ่าท่าน ก็ต้องต่อสู้อย่างยุติธรรม นี่เป็นคุณธรรมบู๊ลิ้ม และเป็นกฎของยุทธจักร ถือกำเนิดเป็นชาวบู๊ลิ้ม มิอาจไม่ยึดถือ เมื่อเป็นชาวยุทธจักร ไม่อาจไร้คุณธรรม" .

ง้วนจับซาหังหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง เร่งเร้าพลังทั่วร่าง รวมกำลัง

ที่ข้อแขน

แขนของมันกลับกลายเป็นลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง

เป็นเกาทัณฑ์กล้าแข็ง

มัน “ซัด” เกาทัณฑ์ใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

มิใช่ยิงจู่โจม หากแต่ซัดจู่โจม

วิชาเกาทัณฑ์ของมันหลุดพ้นจากขอบเขตจำกัดทั้งมวล

เกาทัณฑ์ของมันก็ปราศจากขีดคั่นจำกัดใดๆ

เกาทัณฑ์ของมันไปได้ทุกแห่งหน มีอยู่ทุกหนแห่ง

นี่อาจกล่าวได้ว่า “เกาทัณฑ์” ของมันมิใช่เกาทัณฑ์ตามแบบฉบับที่ผ่านมา หากแต่เป็นตัวมันเอง เกิดจากการหลอมรวมพลังฝีมือ สติสมาธิ พละกำลัง และวิชาการต่อสู้ของมันเข้าด้วยกัน

คนที่ไปตวงสุรายังไม่กลับมา

มีคนกระตุ้นม้าผ่านทางหินเขียวที่เคลือบคลุมด้วยหิมะ จากนั้นรอยเท้ามันถูกเกล็ดหิมะที่ปลิวโปรยกลบกลืนหายไป

สุราอุ่นร้อนแล้วหรือไม่?

คนสัญจรเหน็บหนาวแล้วหรือไม่?

นครโบราณด่านกำแพงเมืองปรากฏรำไร ที่นั้นใช่มีบ้านของเรา บ้านของท่าน และบ้านของชาวยุทธจักรอยู่หรือไม่?

ดาบในอกเสื้อของสตรีงามหยาดเยิ้มนั้น ใช่ถูกอุณหภูมิร่างกายอุ่นจนระอุขึ้นหรือไม่?

เสียงขลุ่ยโศกซึ้งตรึงตรา

กลางพื้นหิมะพลันปรากฏนกตะกรุมตัวหนึ่งบินโฉบผ่านไป

คราครั้งนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ดาบกระบี่โดยพร้อมเพรียง

ไขวัสลับดาบกระบี่ปิดป้องปะทะเกาทัณฑ์นี้ไว้

ใช้ดาบคะนึงหาและกระบี่สลายวิญญาณ ต้านทานเกาทัณฑ์รันทดเอาไว้

ต้นไม้เหี่ยวโกร๋นหลายต้นยังไม่แตกกิ่งใหม่ออกมา
พื้นหิมะขาวเวิ้งว้างสะอาดสะอ้านนัก
คนทั้งสองพลิกผงะหงายล้มลง
หิมะแหลกละเอียด น้ำแข็งแตกสลาย
ทั้งสองนอนอยู่บนผิวน้ำแข็ง ยามกะทันหันลุกไม่ขึ้น
ง้วนจับซาหังไม่จำเป็นต้องลุกขึ้นยืน
ทั้งนี้เพราะตลอดทั้งร่างของมันกลับกลายเป็นเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง
เกาทัณฑ์ที่ "หัวใจสลายดอกหนึ่ง"
มันเกร็งกำลังทั่วร่าง ตระเตรียมจู่โจมออก
มันคือเกาทัณฑ์
เกาทัณฑ์คือมัน
แต่แล้วยามนั้นในแขนเสื้อเฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งโฉบออกมา
เป็นเงาดำสายหนึ่ง
จุดสีเหลืองจุดหนึ่ง
ขณะที่ง้วนจับซาหังตระเตรียมจู่โจมสังหาร วัตถุนี้พลันจิกจู่โจมใส่ดวงตาข้างซ้ายของมัน
วัตถุนี้กลับเป็นนกเขาลายไกวไกว ซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงแสนรู้ของผู้สันโดษภูษาฟ้า
พริบตานั้น หยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน
ง้วนจับซาหังขู่คำรามคำหนึ่ง
มันความจริงสามารถกระทำเรื่องหนึ่ง นั่นคือเปิดฉากจู่โจมต่อ

ไป หวังปลิดปลงเฮ้งเซี่ยวเจียะให้จงได้

แต่มันไม่ได้ทำเช่นนั้น

ตรงกันข้าม มันหยุดยั้งชะงักลง

ตลอดทั้งร่างมันผ่อนคลาย

จากนั้นมันยกมือที่เหลือเพียงข้างเดียว ฟาดใส่จุดเทียนเล้งบนขม่อมตัวเอง

เมื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะประคับประคองมันขึ้นมา ง้วนจับซาหังเพียงหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน

เฮ้งเซี่ยวเจียะถ่ายทอดกำลังภายในเข้าสู่ร่างมัน ง้วนจับซาหังจึงสามารถกล่าววาจา

คำพูดประโยคแรกที่ง้วนจับซาหังกล่าวคือ

“ในที่สุดเจ้าล้างแค้นให้แก่ซือแป๋เจ้าแล้ว”

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

“เมื่อครู่ท่านความจริงสามารถจู่โจมเป็นครั้งสุดท้าย ปลิดชีวิตของข้าพเจ้า”

ง้วนจับซาหังกล่าวว่า

“สองตาเรามีดบอด ผู้คนทรยศตีจาก อยู่ไปมีประโยชน์ใดหลังการต่อสู้ที่ภูเขาเตี๋ยมซัว เราถูกพลังทวนของจูกัวะกระแทกทำร้ายทั้งยังใช้วิชาฝีมือที่ถ่ายทอดให้แก่ศิษย์ออกมา ดังนั้นหลงเหลือพลังฝีมือเพียงครึ่งหนึ่ง วันนี้ถูกพิษก่อน รับบาดเจ็บตามหลัง สองตาก็บอดสนิท อยู่ไปมิสู้ตกตาย จะอย่างไรวันเวลาที่ผ่านมา เราครองรักกับสตรีไร้ฝันมีความสุขเช่นเชียน เมื่อครู่เจ้าช่วยเหลือเราสองครั้งครา ให้โอกาสเราต่อสู้อยู่ยุติธรรม ทั้งอนุญาตเราขจัดพิษห้ามโลหิต เรายินยอมตายในเงื้อมมือเจ้าประเสริฐกว่า เราบอกแล้วว่าภายในสามกระบวนท่า

หากฆ่าเจ้าไม่ได้ จะจัดการกับตัวเอง"

จากนั้นมันทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ชั่วชีวิตของเรานี้ ไม่อาจไล่ตามจูกัวะเซี่ยวฮวยทัน นับว่าเมื่อกำเนิดจูกัวะ ไยจึงกำเนิดง้วนหังจริงๆ"

คำพูดตอนท้ายอ้างอิงอมตะวาจาของจิวยี่สมัยสามก๊กที่ว่า "เมื่อกำเนิดขงเบ้ง ไยจึงกำเนิดจิวยี่"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี

ง้วนจับซาหังพลันคว้ามือเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้ ยัดของสิ่งหนึ่งไปยังใจกลางฝ่ามือของเขา กล่าวว่า

"เราใกล้ตายแล้ว นี่เป็นเคล็ดวิธีฝึกเกาทัณฑ์รันทด ซึ่งเราทุ่มเทความเพียรพยายามชั่วชีวิตตีความแตกฉาน เจ้าเก็บรักษาไว้ พากเพียรฝึกปรือ ต้องมีประโยชน์แน่นอน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบสะบัดดิ้นรน กล่าวว่า

"ข้าพเข้าไม่อาจ..."

ง้วนจับซาหังกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เจ้าเป็นศิษย์สำนักสุขนิยม เรามีศักดิ์เป็นซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) เจ้า เจ้าล้างแค้นแทนซือแป๋ เราก็จบชีวิตแล้ว ไหนเลยขัดคำสั่งของเราได้ อีกประการเจ้าฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทด สามารถปราบภัยพาลพิทักษ์ธรรม ปลิดปลงสังหารคนต่ำช้าเช่นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก้มศีรษะต่ำลง

เขาพลันสำนึกเสียใจขึ้นมา

...ไฉนต้องล้างแค้น?

...ไยต้องพากเพียรล้างแค้น?

...บุคคลเบื้องหน้าสมควรตายจริงหรือ?

...ซือเจ่กผู้นี้สมควรฆ่าจริงหรือ?

เฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความรู้สึกอันเลื่อนลอยขึ้น

ง้วนจับซาหังฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่าได้ลังเลแล้ว นี่เป็นวิชาฝีมือของสำนักสุขนิยม สมควรสืบทอดต่อไป เราเพียงหลงเดินผิดทาง ถูกผู้คนทำร้าย ฝึกปรือผิดแนวทาง เราถ่ายทอดเคล็ดวิชาลมปราณฝืนอัปยศต่อสตรีไร้ฝันแล้ว เจ้าเสาะพบนาง จะได้ฝึกปรือวิชาเกาทัณฑ์ที่เลิศภพจบแดนนี้ร่วมกัน..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นลมหายใจมันแทบไม่ปะติดปะต่อ รีบรับคำว่า

"ทราบแล้ว"

ง้วนจับซาหังค่อยปรากฏเค้าความปีติขึ้น ขณะที่ปรากฏบนใบหน้าที่อาบเลือด ดูไปยิ่งน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง

แต่แล้วมันคล้ายนึกได้อันใด รีบกล่าวว่า

"...ยังมี ตำราอักษรคีรี เกาทัณฑ์รันทดต้อง...ต้องผสานกับลมปราณฝืนอัปยศและ...ตำรา...อักษร...คีรี...ค่อยสำเร็จแตกฉาน แต่...ตำรา...ตำรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันสิ้นใจตาย

ยามนั้น ไกวไกวที่จิกดวงตาทั้งสองข้างของง้วนจับซาหัง จึงกล้าโบยบินกลับมาเกาะบนหัวไหล่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

หิมะตกหนักกว่าเดิมแล้ว

กำแพงเชิงเทินของนครโบราณที่ไกลตา เลือนรางจนแทบมองไม่เห็นอีก

เสียงขลุ่ยกลับกลายเป็นเศร้าสร้อยละห้อยหวน

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพ่งตามอง ค่อยพบว่าท่ามกลางเงาหิมะ บนกิ่นไม้เหี่ยวโกร๋นนั่งไว้ด้วยสตรีนางหนึ่ง

ใบหน้าที่งามผุดผาดของสตรีนางนั้นแฝงเค้าแห่งความแค้น
ยังมีวี่แววตัดพ้อตำหนิ
นางเป่าขลุ่ยให้แก่ซากศพง้วนจับซาหัง คล้ายกับบรรเลงเพลงโศกไว้อาลัยแด่ผู้ห้าวหาญแห่งยุค แต่จบชีวิตด้วยความเปล่าเปลี่ยววังเวงผู้นี้

นางคือสตรีไร้ฝันหรือ?

...สตรีสาวนางหนึ่งไหนเลยไร้ฝันได้?

...เราเองเล่า? ความฝันยิ่งใหญ่เมื่อตอนแรกที่เราเหยียบย่างสู่นครหลวงเล่า?

...ช่วงความฝันอันนุ่มนวลละมุนนั้นเล่า?

พริบตานั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่าตัวเองคล้ายผ่านชีวิตมาร้อยปี สานฝันมาร้อยปี

ร้อยปีผ่านไปดุจเกาทัณฑ์ที่ติดปีกบิน
ทั้งยังแฝงสีสันอันพรรณรายอยู่บ้าง

จบตอนทวนทะลวงศึก

คำตาม

เรื่อง **ทวนทะลวงศึก** นี้เป็นตอนที่ 3 ของชุดสุดยอดศัสตราวุธ ประกอบด้วยหกภาคสิบหกบทเก้าสิบสองตอน กินความห้าหมื่นหนึ่งพันเจ็ดร้อยสี่สิบเอ็ดคำ นอกจากภาคที่หนึ่งซึ่งเขียนเมื่อต้นปี ค.ศ. 1989 อันเป็นช่วงเวลาที่มารดายังมีชีวิต และผ่านเทศกาลตรุษจีนที่ได้หวันแล้ว ส่วนอื่นล้วนเขียนในปี ค.ศ. 1991 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มารดาป่วยหนัก ข้าพเจ้าเดินทางกลับมาเลเซีย เฝ้าดูแลท่านผู้เฒ่าจนสิ้นอายุขัย จนกระทั่งใกล้ครบรอบปีแห่งการถึงแก่กรรมของท่านผู้เฒ่า เนื่องด้วยมักเขียนในระหว่างการรอนแรมเดินทาง ดังนั้นเขียนอย่างไม่ง่ายดายนัก มีขวากหนามอยู่บ้าง และมีคุณค่าควรแก่การระลึกถึงอย่างมาก

แต่ในที่สุดยังเขียนจนจบแล้ว

สำเร็จลุล่วงแล้ว

ปีนี้จะอย่างไรเป็นปีที่มีความสำคัญในชีวิตข้าพเจ้า ผู้ที่ร่วมผ่านพันกับข้าพเจ้าล้วนทราบว่าเป็นเพราะอะไร และเป็นอย่างไร

เมื่อปี ค.ศ. 1988 เคยรับปากน้องสาวสาม น้องชายสี่ น้องชายห้า น้องสาวเจ็ดว่า ทุกปีจะเขียนนิยายอย่างน้อยหนึ่งเรื่อง ในจำนวนนั้นไม่นับผลงานที่มิใช่กำลังภายใน ตลอดจนเรื่องขนาดกลางและเรื่องขนาดสั้น นับว่ากระทำได้แล้ว ปี ค.ศ. 1988 จบเรื่องตอ-พังลี่ตี่ซี ปี ค.ศ. 1989 เขียนเรื่องชายหนุ่มแนฮ้วย ปี ค.ศ. 1990 เขียนเรื่องชายหนุ่มตุยเมี่ย ปี ค.ศ. 1991 นอกจากจบเรื่องเกียเอี่ยมเจ่ก-เซีย (ทวนทะลวงศึก) ยังเขียนเรื่องชายหนุ่มทิชิ่ว ยังไม่ถือว่ามีผลงานน้อย เพียงแต่บางโอกาสเกียจคร้านไปบ้าง มีเวลาว่างอยู่หลายวัน

ในการเขียนนิยายกำลังภายในที่แทบเป็นบทบาทของบุรุษ เน้น

การต่อสู้ ซึ่งเป็นกระแสที่กำลังจะเลือนลับไปนี้ นอกจากภาคที่หนึ่งและภาคสุดท้ายซึ่งวกกลับไปสู่หัวข้อเดิม ตลอดจนเป็นการเขียนถึงตัวเอกของเรื่องแล้ว ส่วนอื่นกลับเขียนถึงสุดยอดฝีมือสองท่าน และการทำศึกของค่ายสำนักทั้งสอง นี่เป็นความตั้งใจหลุดพ้นจากหัวข้อ และมีเจตนาตัดต่อแน่นอน นี่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อเรียกร้องของหนังสือพิมพ์ที่นำลงประจำ และมีส่วนสัมพันธ์กับความต้องการแสวงหาการหลุดพ้นของข้าพเจ้าด้วย

โดยส่วนตัวแล้ว ย่อมไม่มีความสามารถทวนกระแส แต่กระแสก็เกิดจากการย้อนทวน การสร้างสรรค์ของศิลปะ ความจริงเป็นการละเล่นร่วมกันระหว่างผู้เขียนกับคนอ่าน การ "ย้อนกระแส" เป็นวิธีการสร้างพลังใหม่ชนิดหนึ่ง ส่วนการ "ตอบสนองกระแส" เป็นวิธีการอยู่รอดชนิดหนึ่ง ต้องแสวงหาการอยู่รอดก่อน แล้วค่อยสร้างสรรค์ใหม่ จนบัดนี้ผู้ที่มีความตั้งใจเขียนนิยายกำลังภายในเกรงว่าหนีไม่พ้นจากการเปรียบเปรยที่น่าเศร้านี้ ผู้คนทั้งหลายบอกว่ายุคสมัยที่ต้องการวีรบุรุษ เป็นยุคสมัยของความเศร้า หาทราบไม่ว่าขณะที่ต้องการวีรบุรุษ แต่แล้วไม่ปรากฏวีรบุรุษขึ้น จึงเป็นความน่าเศร้าอย่างแท้จริง

ดังนั้นทวนทะลวงศึกเขียนไปกลับคล้ายเป็นเกาทัณฑ์รันทดก็มิปาน

อุนสุขอัน

เขียนเมื่อกลางเดือนธันวาคม 1991

ขัดเกลาเมื่อปลายเดือนธันวาคม 1991

สุดยอดศัสตราวุธตอนที่สาม...หวนหะลวงศึก
เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับปฏิบัติการลอบสังหารอย่างอุกอาจ
หลังจากนั้น อุนสุยอัน ได้หักปลายปากกา
เขียนถึงการปะทะแตกหักระหว่าง
ผู้สันโดษภูษาฟ้า จูกัวะชิงแชกับง้วนจับชาหัง
ตามด้วยการต่อสู้ระหว่างสี่ยอดมือปราบกับมังกรเขียวหกบรรจบ

ที่ขาดไม่ได้คือเฮ้งเซี่ยวเจียะเจ้าของดาบคะนึงหา
ซึ่งใช้ออกพร้อมกับกระบี่สลายวิญญาณ
ตลอดทั้งเรื่องเต็มไปด้วยฉากบู๊อันตระการตา
วิทยายุทธ์ที่พิสดารพันลึก
อย่างที่ไม่เคยมีคนเขียนสำเร็จมาก่อน

นวนิยายจีนกำลังภายใน

ISBN 974-684-868-2
9 789746 848688
AC280
02-05-00170-302
0 205001 703022
ออกแบบปก . ศุภชัย ชนาธิปัตย์
พันกร พันธุ์พิมิจ

SIAM INTER BOOKS
SIAM INTER MULTIMEDIA
สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

SUA ING SONG SUI SUE ING SONG - PART 3 /
說英雄誰是英雄系列 驚艷 · 槍 / หวนหะลวงศึก
© 1992 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First published in Hong Kong in 1992 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.